

LẠC HỒNG

KỶ

Cuốn 1

Tiểu thuyết Tiên hiệp Việt Nam

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương khởi đầu: Tình và máu - Chính và tà

Vùng đất Lạc Hồng rộng lớn, chu vi lên đến hàng trăm triệu dặm. Phía đông, là Đại Đông Hải mênh mông không giới hạn. Phía tây bị án ngữ bởi dãy núi Hoàng Ma Sơn cao vợi, quanh năm mây phủ trắng xóa. Phía bắc là hồ Hồ Vạn Trùng sâu không thấy đáy, rộng không thấy bờ. Còn phía nam là núi Thiên Vân đầy rẫy quái thú, ác điểu, giết người trong chớp mắt.

Ở vùng đất Lạc Hồng này, có 4 tòa thành lớn:

Thành Thần Long, nằm ở trung tâm

Thành Phong Hỏa ở phía đông, sát bờ Đại Đông Hải

Ngược lên phía bắc, gần với hồ Vạn Trùng là thành Huyết. Còn cách núi Thiên Vân khoảng hơn hai trăm dặm đường là thành Ánh Nguyệt.

Lật ngược lại lịch sử, cách đây hơn 500 năm, vùng đất Lạc Hồng rơi vào cảnh nội chiến triền miên với hàng chục thủ lĩnh, cát cứ một vùng, tự cho mình là thiên tử.

Bấy giờ, có một cao nhân tên gọi Long Thần Quân, tu luyện thánh đạo uyên thâm, thượng thừa, có khả năng ngửa tay làm mây, úp tay làm mưa. Long Thần Quân thấy muôn dân cơ cực, chìm đắm trong binh đao khói lửa triền miên thì tập hợp thế lực, đánh dẹp toàn bộ các xứ quân. Ngài được suy tôn là Đại Đế Long Thần.

Đại Đế Long Thần cho xây 4 tòa thành lớn, rồi lấy thành Thần Long làm kinh đô. Đối với các tòa thành còn lại, vì đều nằm ở những vị trí hết sức trọng yếu nên Long Thần Quân cử những tay chân thân tín nhất nắm giữ với mục đích ngăn cản ma giáo, phản tặc thừa cơ làm loạn.

Cuộc sống thái bình, no ấm thấm thoắt trải qua được hơn 300 năm thì Đại Đế Long Thần cũng đạt cảnh giới tu luyện Thượng Thiên Thánh, xuất thể lên 9 tầng trời, chẳng màng gì đến thế sự cõi phàm trần.

Lại nói, Đại Đế Long Thần sau khi rời bỏ ngôi cao, xuất thể lên 9 tầng trời thì các chủ thành còn lại bắt đầu bước vào thời kỳ ly khai, tự phong vương, cát cứ một vùng rộng lớn rồi đem quân xâm chiếm lẫn nhau khiến vùng đất Lạc Hồng lại một lần nữa rơi vào cảnh nồi da nấu thịt, nhân dân lầm than, ai oán.

Từ xưa đến nay, chính đạo lu mờ thì ma giáo ắt hẳn cường thịnh, đó là quy luật không thể chối cãi. Khoảng hai trăm năm trước, xuất hiện một nhân vật được gọi là Quỷ Khốc Lão – ác nhân số một trong thiên hạ. Quỷ Khốc Lão lĩnh hội được tầng cao nhất của Vạn Quỷ Chú, pháp môn bá đạo của ma giáo được truyền lại từ ngàn năm trước. Quỷ Khốc Lão tập hợp ma giáo khắp nơi, tiến đánh toàn cõi Lạc Hồng.

Ma giáo đi đến đâu, máu chảy, đầu rơi, cảnh tượng tàn khốc vô cùng. Các thành trì lớn lần lượt rơi vào tay của ma giáo. Sau cùng, thành Thần Long cũng nằm gọn trong bàn tay của Quỷ Khốc Lão. Ác nhân được ma giáo khắp nơi suy tôn là Quỷ Đế, thống nhất toàn bộ vùng đất Lạc Hồng.

Quỷ Đế chia cho bọn thuộc hạ nắm giữ những chức vị quan trọng, tiến hành bóc lột, hà hiếp dân lành vô cùng tàn khốc. Thời kỳ của Quỷ Đế kéo dài được hai trăm năm, cuối cùng cũng theo quy luật mà diệt vong bởi một môn phái tu thánh có tên Vân Tiêu Kiếm.

Xa trên dãy núi Hoàng Ma Sơn quanh năm mây phủ có một phái tu hành gọi là Vân Tiêu Kiếm. Nghe nói sư tổ lập phái là Vân Tiêu chân nhân, năm xưa là cánh tay phải của Đại Đế Long Thần trong cuộc bình định các lộ quân, thống nhất vùng đất Lạc Hồng. Khi các xứ quân bị dẹp tan, Vân Tiêu chân nhân đã khước từ lời đề nghị phong vương quyền của Đại Đế Long Thần mà bỏ lên đỉnh núi Hoàng Ma Sơn khai môn lập phái, đưa ra lời thề không bao giờ xuống núi, chẳng màng chuyện thế sự đương thời.

Lại nói, dãy núi Hoàng Ma Sơn bao gồm 9 đỉnh núi cao chót vót, vươn ngập trong mây, ngọn chính Thông Thiên Hoàng Ma nằm ở trung tâm, nổi bật hơn 8 ngọn còn lại. Nếu nhìn từ trên trời cao, dãy núi Hoàng Ma Sơn trông như một cái bát quái đồ, cấu tạo hung hiểm vô cùng.

Vân Tiêu chân nhân biết nơi đây tụ khí trời đất, bèn sử dụng Tiên Thiên Bát Quái Đồ để trấn yểm dãy núi Hoàng Ma Sơn. Xong xuôi đâu đấy, ngài chia Vân Tiêu Kiếm thành 8 nhánh, ứng theo các quẻ trên Tiên Thiên Bát Quái Đồ. Nhánh chính, Vân Tiêu Kiếm nằm trên ngọn Thông Thiên Hoàng Ma, có lối xây dựng như một vòng thái cực khổng lồ.

Nơi chính giữa hai dấu âm dương của kiến trúc thái cực trên đỉnh Thông Thiên Hoàng Ma, có hai hồ nước cắm song kiếm là Thuận Dương Kiếm và Thuần Âm Kiếm, bảo vật trấn phái của Vân Tiêu Kiếm. Hai thanh kiếm này ngoại hình giống hệt nhau nhưng một màu đen, một màu trắng, chuôi kiếm có gắn hai viên châu tên gọi: Hắc Long Châu và Bạch Phụng Châu vô cùng quý hiếm.

Nhờ có bảo khí trấn phái này, liền trong mấy trăm năm qua, ma giáo, ác nhân không dám bén mảng đến núi Hoàng Ma Sơn gây chuyện vì sợ Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ đánh cho tan hồn, nát xác.

Bấy giờ, nhân dân khắp Lạc Hồng oán than Quỷ Đế hôn quân vô lại nhưng đều không dám vùng lên đấu tranh. Đầu tiên là bởi thế lực của Quỷ Đế đang ở vào thời kỳ cực kỳ sung mãn. Kế đến nữa là do đã có rất nhiều

cao thủ tuyệt luân của cả chính đạo và ma giáo đã bí mật ám sát Quý Đế nhưng bất thành, đều bỏ mạng dưới pháp môn Vạn Quỷ Chú.

Ai oán chất chồng, tiếng kêu khóc vang vọng chín tầng trời, bao phủ cả dãy núi Hoàng Ma Sơn. Vân Tiêu chân nhân ngày ngày chứng kiến, cảm lòng không được, tự mình xé bỏ lời thề năm xưa, xuất Âm Dương Song Kiếm, một mình cưỡi mây, bí mật về thành Thần Long, ám sát Quý Đế.

Hậu cung của Quý Đế, thành Thần Long, nửa đêm.

- Quý Khốc Lão! Mau ra đây nạp mạng cho ta. – Giữa đêm khuya thanh vắng, một tiếng quát vang lên, thanh âm trầm nhưng đanh thép, chứa đầy khí thế bức nhân.

Ngay sau tiếng quát vang động khắp hậu cung, đám hộ vệ quân của Quý Đế túa ra sân sau như ong vỡ tổ, đông hơn trăm người. Đèn đuốc đốt lên, đao kiếm sáng loáng rục hết một góc.

Vân Tiêu chân nhân tuy bị vây ở giữa nhưng thần thái tỏa ra không chút gì sợ hãi, nao núng. Trên hai tay của Vân Tiêu chân nhân đang nắm chặt song kiếm. Bên tay trái là Thuận Dương Kiếm phát sáng chói lòa, còn bên phải là Thuận Âm Kiếm, tỏa ra những luồng khí đen cuồn cuộn. Khắp thân thể trường môn Vân Tiêu Kiếm, nội khí bốc lên mãnh liệt khiến đám binh sỹ bao vây không dám lao vào. Chúng chỉ loanh quanh bên ngoài, thủ thế.

Vân Tiêu chân nhân người tầm thước, mặc một đạo bào màu trắng, da dẻ hồng hào, mắt sáng miệng rộng, râu tóc bạc phơ như cước. Phong thái tỏa ra chứng tỏ thời trẻ người này là một trang nam tử khôi ngô tuấn tú.

- Quý Khốc Lão! Mau ra đây cho ta, người sợ hãi đến vỡ cả mặt rồi sao?– Vân Tiêu chân nhân lại quát lên, sóng âm phát ra bốn phía khiến lũ binh sỹ ngã nhào hết cả.

Trăm người vây một, tình cảnh lại thành ra thế này, quả là một nỗi sỉ nhục lớn lao.

Bỗng một tiếng “Rầm” vang lên, cánh cửa hậu cung bật mở toang, từ màn tối đen kịt phía trong, xé gió lao đến một cây côn dài hơn hai trượng, tỏa ra thứ ánh sáng quý dị, đỏ quạch như máu tươi. Cây côn lao thẳng tới Vân Tiêu chân nhân, liền đó xuất hiện một tràng cười ma quái.

Nhìn kỹ, phía đầu cây trường côn này có điêu khắc một chiếc đầu lâu đen nhánh, hai hốc mắt của nó đỏ rực, chính là chứa hai viên huyết châu ở trong.

Vân Tiêu chân nhân thấy trường côn lao về phía mình, khê kêu lên:

- Sát Thần Hoàn Tảo Côn!

Tiếng vừa dứt, lập tức buông tay cho Âm Dương Song Kiếm tự động thi triển, lao vút về phía trước chặn đánh.

Chỉ nghe hai tiếng “Ầm! Ầm” vang lên rền vang khi song kiếm lao vào trường côn. Kèm với tiếng va chạm là những thứ ánh sáng rực rỡ của pháp bảo đỉnh cao tỏa ra. Nền đá phía dưới điểm va chạm của hai pháp khí bị áp lực đánh lõm xuống thành một cái hố sâu hoắm. Phản chấn của vụ va chạm cũng làm cây cối xung quanh hậu cung bật tung hết gốc rễ. Thảm thương nhất là đám lính hộ vệ của Quý Đế, chúng bị thổi bay ra xa. Mái ngói của hậu cung cũng bị đánh tung lên hết.

Sau vụ va chạm, song kiếm vạch lên không trung những vạch sáng đẹp đẽ hình vòng cung rồi tề về bên Vân Tiêu chân nhân. Song kiếm bập bênh giữa không trung, tựa như có thần tiên đang điều khiển chúng vậy. Song kiếm kiêu dũng chĩa mũi về phía trước, chờ đợi.

Cây Sát Thần Hoàn Tảo Côn cũng dội lại phía sau, xoay tít mấy vòng trên không. Đang đà xoay, bất chợt có một bàn tay vươn ra, nắm chặt lấy

nó, đoạn lộn một vòng, đáp xuống đứng đối diện với Vân Tiêu chân nhân. Kẻ vừa xuất hiện, không ai khác chính là ác nhân số một trong thiên hạ, Quỷ Khốc Lão.

Ngay thời điểm này, xuất hiện một điều hoàn toàn trái ngược với những lời đồn đại khắp vùng đất Lạc Hồng về một lão quỷ xấu xí, già nua. Đứng trước mặt Vân Tiêu chân nhân là một mỹ nữ chỉ có thể dùng một từ “tuyệt thế” để miêu tả. Dung mạo nàng đẹp như tiên, tuy xét về tu hành có lẽ đã hàng trăm tuổi nhưng dáng dấp, phong thái tỏa ra lại như một thiếu nữ đôi mươi. Quả thực, có đánh chết Vân Tiêu chân nhân, lão cũng không thể ngờ, Quỷ Đế lại là một bậc mỹ nhân tuyệt sắc.

Quỷ Đế mặc y phục dành cho bậc đế vương với họa tiết mãnh long trước ngực. Mái tóc dài, thướt tha, phủ xuống đôi vai thon thả. Quỷ Đế tiến tới, mỗi bước đi, tựa như những cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống mặt hồ.

Một cách không vội vã, Quỷ Đế nhìn Vân Tiêu chân nhân, đôi mắt cứ long lanh tựa như sóng nước rung lên khi gió thu nhẹ nhàng thổi qua. Vân Tiêu chân nhân đang ngỡ ngàng chưa biết phải xử trí ra sao thì Quỷ Đế đã cất tiếng trong vắt như chuông:

- Vân Tiêu chân nhân! Chẳng phải năm xưa đưa ra lời thề không xuống núi hành hiệp hay sao? Sao hôm nay lại có nhã hứng đến thăm thăm vậy?

Chỉ thấy, cử chỉ và điệu bộ của Vân Tiêu chân nhân hết sức đáng thương. Lão khẽ lùi lại, toàn thân run rẩy, ánh mắt cứ đờ đẫn nhìn Quỷ Đế, miệng lắp bắp chẳng thành lời:

- Thiên...Thiên...Thu! Là..là nàng sao?

Cái tên vừa phát ra từ miệng Vân Tiêu chân nhân, Quỷ Đế tức khắc có phản ứng lại. Á cau mày, toàn thân run run, đoạn rít lên:

- Đừng có nhắc cái tên đã chết ấy, lão đạo sỹ vô tình kia. Thiên Thu đã chết rồi, giờ chỉ còn Quỷ Đế ta mà thôi.

Trái ngược hẳn với vẻ oai phong, lẫm liệt lúc ban đầu, Vân Tiêu chân nhân thần thái bàng hoàng, cử chỉ run rẩy, song kiếm vì thế cũng bớt phần chói lọi, cứ lập lòe tỏa sáng hết sức ảm đạm. Tình cảnh này, chỉ có thể nói là “thê thảm” để mà hình dung.

Như bồi thêm vào cái vẻ thảm thương của Vân Tiêu chân nhân, Quỷ Đế cứ từ từ bước tới còn cái kẻ được thiên hạ nhìn nhận là trưởng môn Vân Tiêu Kiếm thì lại lùi dần, lùi dần. Quỷ Đế vừa tiến, vừa rít qua kẽ răng, kể lể một câu chuyện xa xôi:

- Người có nhớ không? 500 năm trước, là kẻ nào nghe lời dụ dỗ ngon ngọt của tên Long Thần Quân khốn kiếp, bỏ lại ta thân cô thế cô. Bao nhiêu thời gian trôi qua, ta vò võ ngày nhớ, đêm mong. Chỉ nghe một Vân Tiêu chân nhân đạo hạnh ngút trời, danh trấn thiên hạ, tuyệt không thấy bóng dáng người chồng Dương Thiếu Sơn quay trở về.

Sự thê thảm gia tăng gấp bội khi Quỷ Đế thốt ra cái tên Dương Thiếu Sơn. Vân Tiêu chân nhân giật mình bàng hoàng. Trong trí óc của y lóe lên một tia sáng rồi bùng phát mạnh mẽ, kéo về những kỷ niệm ngày xa xưa, cũng đã lâu lắm rồi. Vân Tiêu chân nhân dường như đã lãng quên cái tên ấy và sẽ không còn được ai nhắc đến, nào ngờ...

- Đất đai Lạc Hồng này, ta đã đi hết rồi. Chỉ để tìm người. Nhưng có lẽ, chồng ta đã chết từ lâu lắm rồi. Chỉ có Vân Tiêu chân nhân nhà người là đang sống trong hình hài của chàng mà thôi. – Quỷ Đế tiếp tục xỉ vả, chửi mắng.

Mọi nghi hoặc chợt bùng cháy mạnh mẽ trong đầu Vân Tiêu chân nhân, lão cất tiếng hỏi, như muốn cướp lời:

- Nhưng...! Ta không thể hiểu được, tại sao nàng lại có thể trở thành Quý Khố Lão? –

Câu hỏi của Vân Tiêu chân nhân vừa dứt, bốn bề vang lên những tràng cười ghê rợn. Tràng cười này, chúng làm cho toàn bộ kiến trúc xung quanh hậu cung rung lên bần bật. Tiếng cười vừa tắt cũng là lúc từ Quý Đế phóng ra một ánh mắt chứa đầy tui hận, căm hờn. Quý Đế nói nhẹ nhàng nhưng từng chữ như con dao, cứa vào lòng Vân Tiêu chân nhân:

- Vì sao ta phải chờ đợi nhà ngươi để rồi chết đi như một phàm phu tục tử? Không! Ta phải để ngươi tự tìm đến. Người có biết, phận nữ nhi như ta phải đăng đặng mấy chục năm trời tầm sư học đạo. Rốt cục trời chẳng phụ ta, Vạn Quý Chú, trăm năm nay không ai hiểu được tầng cao nhất, duy chỉ mình ta khám phá ra những bí mật ẩn chứa trong đó. Và cuối cùng thì cái ngày mà ngươi phải tự tìm đến đây cũng đã xuất hiện.

Thê thảm, lúc này tình cảnh của Vân Tiêu chân nhân cực kỳ thê thảm. Trong lòng lão đạo này đầy qua đầy lại những nghi hoặc không thôi. Hàng vạn câu hỏi vang lên nhưng đều lụi tắt. Biết giải thích như thế nào trước tình cảnh này đây? Vân Tiêu chân nhân khóc chẳng nổi, đành khổ sở mà cười gằn lên một tiếng:

- Chẳng ngờ, thiên hạ lâm vào cảnh lầm than, bá tánh cơ cực suốt mấy trăm năm nay đều là do một mình ta gây nên sao?

- Phải! Đúng là do nhà ngươi – Quý Đế gầm lên, ẩn trong giọng nói là những căm hờn, tui nhục bộc phát ra.

Liên sau đó là một khoảng không gian im lặng đáng sợ. Quý Đế đứng đó, ánh mắt đầy phần uất chiếu thẳng vào Vân Tiêu chân nhân. Còn lão đạo kia thì cứ như một kẻ mất hồn, ngơ ngơ ngác ngác, không biết phải làm gì. Chừng một khoảng sau đó, Vân Tiêu chân nhân như tỉnh khỏi cơn mê man, khẽ khàng cất tiếng:

- Hãy thứ lỗi cho ta.

Chẳng ngờ, Quỷ Đế không hề đếm xỉa đến lời xin lỗi vừa phát ra, ả tiếp tục bằng một giọng lạnh lẽo như băng:

- Trời không phụ ta, ngày hôm nay đã được gặp lại người. Tâm nguyện mấy trăm năm nay đã hoàn thành một nửa.

Vân Tiêu chân nhân nghe rồi, toàn thân chấn động, khẽ nhíu mày, lấp bấp:

- Hoàn thành một nửa, thế ra...

- Phải! Tâm nguyện cuối cùng của ta là cả hai chúng ta sẽ cùng chết.

Quỷ Đế thét lên, toàn thân rung động, bao uất hận như muốn trào ra. Liền sau đó một tiếng xé gió như muốn kéo toạc cả màn đêm, Sát Thần Hoàn Tảo Côn đột ngột bay vụt lên không trung. Cây trường côn này lơ lửng giữa hư vô, hai viên huyết châu gắn trong đầu lâu phát ra thứ ánh sáng đỏ như máu tươi, rực lên cả một góc của hậu cung.

- Giết! – Quỷ Đế phẩy tay, phát động trường côn tấn công. Tức thì những luồng ánh sáng quý dị từ hai hốc mắt của đầu lâu chiếu xuống âm âm, khí lực bắn ra kinh thiên động địa.

Vân Tiêu chân nhân sực tỉnh khỏi những đả kích trong lòng, thân khẽ lùi lại, đoạn hô lên một tiếng “Hộ”. Lập tức song kiếm phát sáng chói lọi, di chuyển ra phía trước theo hướng những ánh sáng từ cây côn phóng xuống rồi xoay nhanh, tạo thành một tấm khiên mang dáng dấp thái cực đồ mờ mờ ảo ảo.

Những đạo huyết quang phóng xuống gặp vòng thái cực đồ hộ thể trước mặt Vân Tiêu chân nhân thì lập tức tan biến như sương khói khiến Quỷ Đế khẽ thảng thốt.

Vừa phá chiêu đối thủ xong, Vân Tiêu chân nhân chuyển sang thế công, đoạn nhanh như cắt vung song chỉ, dẫn kiếm quyết về phía Quỷ Đế, hô lên: “Công”.

Vòng bảo hộ hình thái cực đồ lay động rồi lập tức tan biến như một làn khói. Từ sau làn khói, song kiếm hùng dũng phá không bay tới phía Quỷ Đế, tạo thành vai vạt ánh sáng thẳng tắp như kẻ chỉ trong không gian

Quỷ Đế thấy nguy, vội điều động trường côn về hộ thể. Cây côn như có thần tính, lập tức lao xuống công kích song kiếm bằng một khí thế dũng mãnh hơn trước bội phần. Hai viên huyết châu lại tỏa sáng rực rỡ, phóng ra hàng loạt tia sáng chết chóc về phía song kiếm. Thần binh bảo khí va chạm, phát ra những âm thanh vang động tận trời cao, tia lửa bắn ra loang loáng.

Hai bên quần nhau một hồi, bất phân thắng bại, cả hai chủ nhân của chúng cũng đã hao tổn nguyên khí không ít trong trận chiến nay đấu này. Người ta chỉ cần nhìn ánh sáng tỏa ra từ song kiếm và trường côn là đủ hiểu, chúng đã không còn rực rỡ như trước. Thêm vào đó, Vân Tiêu chân nhân và Quỷ Đế, sắc mặt đã không còn tươi, hô hấp có phần nặng nề hơn.

Đánh qua rồi đánh lại, kiếm khí ngút trời, tà khí vô song, cả hai bên đều bất phân thắng bại. Hậu cung tan thành bình địa, nhiều kiến trúc bị san phẳng hoàn toàn. Đây có thể nói là trận đấu ác liệt nhất giữa chính đạo và ma giáo đương thời.

Lúc này, cả hai đều đứng ở hai bên, cách nhau độ hơn một chục trượng. Hít một hơi dài, bất ngờ, Quỷ Đế chấp tay bắt quyết ngang ngực, miệng lầm rầm đọc:

- Thiên quỷ, địa quỷ, cửu quỷ, thập nhị hoàng quỷ, sát thần sát thánh chư quỷ, hiện thân nghe ta sai bảo.

Vừa dứt lời, trên trời bỗng ầm ì tiếng sấm động, mây đen ở đâu đột nhiên ùn ùn kéo tới. Những luồng sét quái dị ẩn hiện trong tầng tầng lớp

lớp mây đen khiến cho không gian trở nên cực kỳ ma mị. Những luồng sét này, ánh lên một màu đỏ như máu, tỏa ra những vị tanh nồng, hôi thối cực hạn.

- Vạn Quý Chú! – Vân Tiêu chân nhân khẽ thốt lên, lập tức song chỉ thu lại sát người, triệu Âm Dương Song Kiếm về bên cạnh.

Đám mây đen kết thành một khối mang hình thù quái dị rồi cuộn lại đậm đặc, từ từ hạ xuống trước mặt Quý Đế. Bên trong lại ẩn hiện hình hài của những sinh vật mà người thường chưa hề thấy qua bao giờ.

Chợt từ trong đám mây đen, mấy cái đầu quỷ thò ra khỏi, há mồm đỏ như máu, trợn đôi mắt trắng dã và nhe những chiếc răng nhọn hoắt như dao. Trên đầu chúng mọc lỗ nhố sừng cong vút còn thân thể được bao bọc bởi những đám vẩy đen bóng, cứng như thép nguội.

Đám quỷ vọt ra khỏi mây đen, xếp thành hàng trước mặt Quý Đế. Đếm đi đếm lại, có mười hai con quỷ gồm ghiếc đang hướng ánh mắt về phía Vân Tiêu chân nhân. Lũ quỷ này, thân hình to như gấu, khí thế rất hung hãn, như muốn ăn tươi nuốt sống địch thủ. Chúng đứng xung quanh Quý Khốc Lão, dáng vẻ rất cung kính, chờ đợi ý chỉ của chủ nhân.

- Đây...đây là...Thập nhị hoàng quý! Thiên Thu! Nàng hãy dừng tay! – Vân Tiêu chân nhân hét lên.

- Câm mồm, đừng gọi cái tên ấy trước mặt ta. – Quý Đế cũng gào lên đáp trả. Lũ quỷ kia thấy vậy cũng hòa theo, há những cái mồm đỏ lòm, rống lên những tiếng thê lương, ai oán.

- Thiên Thu! Hãy dừng tay, ta sẽ vứt bỏ hết để cùng nàng trở về thành Phong Hỏa. Hãy để ta giải thích, mọi chuyện chỉ... – Vân Tiêu chân nhân nài nỉ, nét mặt vô cùng khổ sở nhưng chưa hết câu thì đã bị chặn lại.

- Dừng lại? Từ khi người bỏ lại mẹ con ta ở thành Phong Hỏa, từ khi con chúng ta bị người ta đánh chết, từ khi ta ngộ ra từng chữ trong Vạn Quỷ Chú, từ khi hàng ngàn hàng vạn mạng sống bị ta cướp đi, đã không còn đường quay lại rồi. – Quỷ Đế cười lên những tiếng bi ai. Đường lùi của người phụ nữ này dường như chẳng còn. Chẳng thể ngờ, thế gian này, chữ tình tạo nên tất cả cũng bậc cảm xúc.

- Con chúng ta đã chết rồi sao? – Vân Tiêu chân nhân bàng hoàng, thảng thốt, khuôn mặt lão méo mó một cách thảm hại, động tác xem ra lúng túng bội phần.

- Người đâu có nhớ gì phải không? Cái ngày người đi, ta mới có thai được 4 tháng. Một mình ta phải tự lo mọi việc. Con chúng ta - Phong, nó sinh ra rồi lớn lên đều không một ngày thôi mong cha nó. Tội nghiệp nó quá khi chúng bạn chế diễu là đứa con hoang không cha. Bởi thế Phong chán nản, giao du với phường vô lại, trở thành trộm cắp, cuối cùng bị người ta đánh chết. Ôi! Người cha danh trấn giang hồ, khắp cả Lạc Hồng nức tiếng còn không một lần nhìn mặt nó.

Câu chuyện của Quỷ Đế đi kèm những giọt nước mắt tuôn trào, giọng ả cứ nức lên bi ai, thống khổ. Hai hàng nước mắt chảy dài trên làn da trắng mịn như mỡ đông.

- Ta..ta...Nàng hiểu cho ta, tu thánh...- Vân Tiêu chân nhân mặt tái xanh, lấp bắp, song kiếm cũng run lên theo chủ nhân.

- Câm mồm! Người tu hành đặc đạo làm gì, danh trấn giang hồ làm gì khi mà gia đình, vợ con cũng không thêm đoái hoài? Cho dù người có hóa thành Thượng Thiên Thánh như lão Long Thần Quân chết tiệt kia thì vẫn chỉ là một kẻ ruồng rẫy vợ con, bạc tình bạc nghĩa. – Quỷ Đế nghiêng răng kèn kẹt, khuôn mặt xinh đẹp của nàng méo mó đi.

Bất ngờ, Vân Tiêu chân nhân mặt biến sắc, chòm râu rung lên bần bật, ngửa cổ hét văng trời. Trong tiếng hét đang vang vọng ấy, ẩn chứa những đau đớn, nuối tiếc và cả sự ân hận không nguôi.

Tiếng hét bi ai tạo một xung lực mạnh mẽ, lan tỏa ra khoảng không xung quanh, khiến mặt đất rung lên dữ dội. Khuôn mặt lão nhân nhúm lại rồi trong tích tắc, Vân Tiêu chân nhân nhún người một cái, phóng vọt lên không trung khoảng hơn mười sáu trượng.

Lão vừa phi thân lên, tức thì có một đám mây 7 sắc không rõ từ đâu phóng tới, nhẹ nhàng làm điểm tựa cho Vân Tiêu đạo nhân lơ lửng trên không. Chớp mắt, song kiếm cũng lao vọt lên, hiên ngang ở hai bên. Cả hai thanh bảo kiếm rung lên tựa như thống khổ nỗi đau của chủ nhân. Vân Tiêu chân nhân môi run run, mắt đỏ ngầu, nấc lên những tiếng bi ai:

- Không ngờ, ta hại gia đình chưa đủ, lại hại cả bá tánh phải khổ sở, lầm than. Ta thực đáng chết, đáng chết. Ôi! Tu thánh, trường sinh, danh lợi, tất cả chỉ là một sự đau khổ đến tận cùng xương tủy.

Ngửa mặt lên trời khóc than một hồi, Vân Tiêu chân nhân bỗng hướng mắt chứa đầy cương quyết xuống phía Quý Đế, nói rõ ràng từng câu chữ:

- Thiên Thu! Ta sẽ gặp nàng và Phong nhi dưới suối vàng.

Nói xong, Vân Tiêu chân nhân chấp song chỉ trước ngực, mắt nhắm nghiền, mồm lầm rầm đọc khẩu quyết:

- Lưỡng nghi dịch chuyển, tứ tượng khởi sinh, bát quái thành hình, dẫn khí thiên địa.

Vừa dứt lời, song kiếm đột ngột phóng thẳng lên đầu, cách Vân Tiêu chân nhân hơn hai trượng, phát sáng vô cùng rực rỡ. Âm Dương Song Kiếm hóa thành hai luồng ánh sáng đen – trắng rồi đột ngột hòa vào nhau, xoắn lại và cứ thế cứ thế lớn dần lên, tỏa sáng vô cùng mãnh liệt. Cả thân

thể Vân Tiêu chân nhân bị bao trùm bởi thứ ánh sáng đó, từ dưới nhìn lên, không thấy rõ.

Ở phía dưới, đám quỷ gầm gừ những tiếng man rợ. Quỷ Đế thấy vậy, nét xinh đẹp như hoa tự nhiên lay động, nhường chỗ cho sự căng thẳng, giận dữ, vội gầm lên:

- Giết!!!!!!.

Tức thì mười hai con quỷ phóng vọt lên phía ánh sáng đang tỏa ra mãnh liệt. Chúng hòa vào trong luồng sáng, bóng mờ ảo dần đến khi chìm hẳn trong đó.

Rồi từ trong nguồn sáng chói lòa ấy, những âm thanh gầm rú ghê người của lũ quỷ vang lên inh tai nhức óc. Đám quỷ hú hét điên cuồng một lúc rồi đột ngột kêu gào thảm thiết tựa như súc vật bị người ta chọc tiết.

Luồng sáng lại phát ra mạnh mẽ hơn, từ trong bắn ra những bộ phận bị chém đứt của lũ quỷ. Đầu, chân tay, và những mảnh thân thể của quỷ rơi lộp bộp trên nền đá xanh của hậu cung. Một chiếc đầu quỷ nhe răng trắng ớn, lăn lông lốc đến chân Quỷ Đế. Khắp hậu cung, sức lên một mùi máu tanh tưởi. Khoảng sân nhanh chóng bị nhuộm đen bởi máu quỷ bắn ra, hình ảnh vô cùng kinh khủng.

Quỷ Đế ngược lên luồng sáng, mặt tái xanh, toàn thân run lên, lấm bầm:

- Lão già chết tiệt, có thể sử dụng Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ ngoài Hoàng Ma Sơn sao? Được, người thí mạng thì ta cũng thí mạng với người.

Quỷ Khốc Lão gầm vang, toàn thân rung lên dữ dội, tay vươn ra nắm chặt Sát Thần Hoàn Tảo Côn, xông về phía luồng sáng, toàn thân bao bọc bởi một đạo hắc khí vô song.

Đêm hôm ấy, người dân trong thành Thần Long giật mình tỉnh giấc bởi một tiếng nổ lớn khiến trời đất rung chuyển, nhà cửa ngã nghiêng, cây cối bật hết gốc rễ. Trước tiếng nổ, cả thành Thần Long nhòe đi vì một ánh sáng cực mạnh, tựa như mặt trời đột ngột xuất hiện giữa đêm đen. Có vài người nhìn thẳng vào luồng sáng ấy, lập tức mù lòa. Lại có người nói sau đó thấy hai luồng ánh sáng bí ẩn, vạch lên bầu trời bay về hai hướng như sao băng.

Sau trận chiến long trời lở đất ấy, vạn vật lại chìm vào bóng tối. Cũng bắt đầu từ đây, người ta không còn nghe nói đến Vân Tiêu chân nhân và Quỷ Đế xuất hiện tại vùng đất Lạc Hồng nữa. Cung điện của Quỷ Đế đêm ấy trở thành một đồng gạch vụn, đổ nát hoàn toàn.

Sớm hôm sau, đệ tử của Vân Tiêu Kiếm vẫn nhìn thấy Âm Dương Song Kiếm nằm im lìm tại hai hồ nước trên đỉnh Thông Thiên Hoàng Ma. Có điều lạ là hai viên châu Hắc Long và Bạch Phụng không còn tỏa ra thứ ánh sáng lung linh, huyền diệu như ngày xưa nữa.

Và cũng chính trong đêm hôm đó, tại một tư dinh không quá bề thế phía bắc thành Thần Long, một thương nhân bình thường tên gọi Lâm Quang Đức sinh hạ được cậu con trai đầu lòng, đặt tên là Lâm Thái Bảo. Cách đó rất xa, tại tận thành Phong Hỏa, Mai Gia Trang vui mừng chào đón tiểu thư cất tiếng khóc chào đời.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Duyên - thù tiền kiếp

Cách thành Phong Hỏa độ mười lăm dặm về phía đông, ngay sát con đường huyết mạch, có một gia trang rất nguy nga, bề thế. Gia trang này được canh phòng cẩn mật bất kể ngày đêm. Chủ nhân của nơi này không ai khác là Mai Thiếu Kỳ, tư lệnh binh chủng Chim Lạc Quân. Đây là binh chủng hết sức đặc biệt và vô cùng thiện chiến của vùng đất Lạc Hồng. Đặc biệt hơn, Mai Thiếu Kỳ còn là thành chủ thành Phong Hỏa.

Ngược thời gian trở lại thời điểm cách đây 6 năm, Chim Lạc Quân của Mai Thiếu Kỳ lãnh ấn tiên phong trong việc đánh dẹp dư đảng Quỷ Đế, lấy đất đai Lạc Hồng về tay An Dương.

Lại nói, sau khi Đại Đế Long Thần hóa Thượng Thiên Thánh, người em kết nghĩa, cũng là một trong những tâm phúc của ngài là An Dương lúc này giữ chức tể tướng đã tự phong cho mình là An Dương Đại Đế, tuyên bố nối cơ nghiệp mà Long Thần Quân đã xây nên.

Dĩ nhiên, các vị thành chủ còn lại đâu có chịu như vậy. Họ phát binh thảo phạt, gây nên chiến tranh liên miên giữa 4 tòa thành lớn trên đất Lạc Hồng. Quỷ Khốc Lão lúc này cũng nổi lên như một thế lực mạnh mẽ đã thống lĩnh ma giáo, đem quân bình định 4 tòa thành lớn. Thế lực của An Dương so với Quỷ Khốc Lão không khác gì đem trứng chọi đá, rốt cuộc chống lại không nổi, bèn dẫn tàn quân rút khỏi thành Thần Long, chạy lên vùng hồ Vạn Trùng lập căn cứ kháng chiến. Hai bên cứ đánh qua đánh lại, An Dương nhờ vào địa hình hiểm yếu của vùng hồ Vạn Trùng mà cầm cự được trong suốt mấy trăm năm qua.

Sáu năm trước, Quỷ Đế đột nhiên mất tích không rõ nguyên nhân khiến cho ma giáo như rắn mất đầu, khắp nơi hoảng loạn. An Dương chớp thời cơ ngàn năm có một này, khích lệ ba quân, dẫn binh từ hồ Vạn Trùng trở về đòi lại đất đai Lạc Hồng. Mai Thiếu Kỳ khi đó, thân là đại tướng tiên phong, góp công không nhỏ cho đại nghiệp của An Dương nên được sắc phong làm thái thú Phong Hỏa thành, ban tước Bình Quỷ Vương.

Năm đó, Chim Lạc Quân của Mai Thiếu Kỳ chỉ vào khoảng hơn tám nghìn nhưng vô cùng tinh nhuệ, thiện chiến. Binh lính trong Chim Lạc Quân, mỗi người đều sử dụng một con chim Lạc khổng lồ.

Chim Lạc là loài linh diệu của vùng đất Lạc Hồng, chúng chỉ sống trên một hòn đảo ngoài khơi Đại Đông Hải. Giống chim này to khỏe, sải cánh vươn ra dài hơn 6 m. Móng và mỏ của chúng sắc bén như bảo kiếm còn bộ lông thì cứng hơn thép nguội. Thuần phục chim Lạc không phải là chuyện dễ dàng. Mỗi lần Chim Lạc Quân xung trận, bay ngợp trên trời cao khiến cho mặt đất tối sầm lại, không gian tràn ngập tiếng kêu đinh tai nhức óc, khí thế tỏa ra sung mãn khiến cho kẻ thù kinh hồn bạt vía.

Mai Thiếu Kỳ xây dựng Mai Gia Trang từ cách đây khá lâu. Trong thời gian y theo An Dương kháng chiến, gia quyến đều đưa hết về Mai Gia Trang lánh nạn. Cách đây 6 năm, vợ của y đúng vào đêm Quỷ Đế mất tích đã sinh hạ một tiểu thư. Vốn, Mai Thiếu Kỳ là người rất thích hoa mai nên mọi người thống nhất đặt luôn tên con gái là Mai Mai, người trong gia trang thường gọi là tiểu thư Song Mai.

Điều kỳ lạ là tiểu thư Song Mai sinh ra không khóc một tiếng nào, cứ nhìn mọi người một lúc rồi mỉm cười, ngủ ngon lành. Tiểu thư lên một tuổi đã học thuộc lầu kinh thư, năm hai tuổi thấm nhuần binh pháp, đến 5 tuổi thì đã biết cưỡi chim Lạc bay lượn khắp thành Phong Hỏa. Tiểu thư nhà họ Mai luôn tỏ ra khó chịu với những phép tắc ứng xử của nữ nhi thường tình mà lại rất thích thú với võ công, tu luyện thánh đạo. Mai Thiếu Kỳ có tất cả 4 người con nhưng ông ta ưng nhất là Song Mai.

Sáng sớm, sương mai uể oải vương trên cỏ cây, côn trùng. Vài cơn gió nhẹ thổi tới khiến đám lá cây rung rinh, ném lũ sương sớm tung vào khoảng không tựa như linh thú rũ mình tỉnh giấc, cảnh vật trở nên lung linh huyền ảo. Nền trời phía Đông rục lên một thảm hồng rục rờ, trải dài ngút ngàn, hết tầm mắt.

Từ phía Tây, một bóng chim khổng lồ nhẹ nhàng lướt qua những tầng mây trùng lóp, đôi cánh nhịp nhàng nâng lên, hạ xuống, dáng vẻ vô ưu. Ngồi trên lưng con chim khổng lồ là một lão đạo sỹ mặc y phục màu lam, râu tóc lốm đốm bạc, khuôn mặt góc cạnh, lấm tấm vết nứt chân chim. Sau lưng lão đạo sỹ có đeo một thanh trường kiếm.

Con chim khổng lồ kia nhìn kỹ hóa ra là một con bạch ưng màu trắng. Bạch ưng bay đến gần Mai Gia Trang, lượn hai vòng xung quanh, kêu lên báo hiệu rồi từ từ đáp xuống. Khi bạch ưng còn cách mặt đất vài trượng, phía sau lưng lão đạo sỹ bỗng trời đất tối sầm lại.

Bạch ưng giật mình kêu “oác oác” lên rồi vỗ mạnh cánh khiến đám người Mai Gia Trang đổ ra sân chiêm ngưỡng phải thảng thốt.

Một bóng chim Lạc thành linh xuất hiện phía sau, vươn những chiếc móng sắc như kiếm ra tấn công khiến con bạch ưng giật mình toan phóng vút lên thì đạo sỹ vung tay lên một cái, cất tiếng: “Tĩnh”. Một vòng bảo vệ mờ ảo bao bọc xung quanh con bạch ưng. Chim Lạc lao tới va vào vòng hộ thể đó rồi rít lên một tiếng “Oác” rất đau đớn, bật mạnh về phía sau.

Bất ngờ, từ trên lưng chim Lạc, bóng một bé gái văng ra, rớt nhanh xuống đất. Đám người Mai Gia Trang mặt mày thất sắc, hét lớn: “Tiểu thư!”.

Khi Song Mai cách đất khoảng vài mét, bạch ưng phóng vút qua, lão đạo sỹ đưa tay đỡ lấy cô bé, ôm vào lòng rồi lắc đầu cười nhẹ:

- Song Mai nghịch ngợm quá, lại đánh lén ta thất bại nhé.

Bạch ưng đáp xuống đất, vỗ vỗ đôi cánh, tạo ra một cơn gió mạnh, thổi phăng đám bụi, lá phía trước rồi gập lại bên hông, cái đầu to tướng quay sang trái, phải dò xét xung quanh. Một tên trong gia trang thấy thế, quay lại nói nhỏ với người bên cạnh:

- Người thấy, nếu có con chim này, chúng ta đỡ phải quét sân, nhàn hạ hơn bao nhiêu phải không?

Tên kia nghe vậy, bụm miệng cười, ánh mắt vô cùng đồng cảm. Lão đạo sỹ bế Song Mai nhẩy khỏi lưng bạch ưng, đáp xuống phía trước mặt Mai Thiếu Kỳ.

Thả Song Mai xuống, lão đạo sỹ ngẩng đầu lên, mỉm cười với Mai Thiếu Kỳ:

- Hôm nay người lại về đây nghỉ sao?

Song Mai chạy đến ôm lấy chân cha, ngược đôi mắt trong veo nhìn lên, kèm theo một nụ cười nịnh bợ khiến Mai Thiếu Kỳ phải phì cười:

- Con bé này, lại cười chim Lạc đi gây chuyện rồi. Lớn mật thật, dám đánh lén cả bác cơ đấy.

- Con chẳng bao giờ đánh lén được bác cả.– Song Mai nũng nịu.

Quay về phía lão đạo sỹ, Mai Thiếu Kỳ cười hiền:

- Đại ca hôm nay về đây nghỉ ngơi hay có việc gì vậy?

- Thực ra là ta vừa có việc nên tiện thể qua đây thăm Mai Mai một chút rồi lại phải về Hoàng Ma Sơn gấp. – Lão đạo sỹ mỉm cười nhìn Song Mai.

- Vậ đại ca ở lại dùng bữa trưa, chiều muộn hẵng trở về. Việc trong thành Phong Hỏa mấy hôm nay không nhiều, cũng có thời gian để nghỉ ngơi. – Mai Thiếu Kỳ đưa tay mời lão đạo sỹ vào gian nhà chính.

Lão đạo sỹ kia, chính là anh trai của Mai Thiếu Kỳ, danh xưng Mai Thiếu Phong, người Lạc Hồng gọi lão là Bạch Ứng chân nhân.

Bạch Ứng chân nhân cũng là đại đệ tử của Vân Tiêu chân nhân, lão là người đứng đầu nhánh thứ nhất của Vân Tiêu Kiếm, ứng với quẻ Càn trong bát quái đồ. Nhánh này, được gọi là Càn Kiếm Vân Tiêu.

Sau khi Vân Tiêu chân nhân đột nhiên biến mất cách đây sáu năm, Bạch Ứng chân nhân tiếp quản Thái Cực điện trên đỉnh Thông Thiên Hoàng Ma, trở thành trưởng môn đời thứ hai của Vân Tiêu Kiếm.

Nhờ có em trai thuyết phục, Bạch Ứng chân nhân thống lĩnh người của Vân Tiêu Kiếm, tham gia cuộc chinh phạt tàn tàn dư Quỷ Đế, tạo được thanh danh cực lớn trên giang hồ.

An Dương sau đó, sắc phong cho Vân Tiêu Kiếm tước hiệu: Lạc Hồng Đệ Nhất Môn Phái. Từ đó, nhân sỹ khắp nơi lũ lượt kéo nhau về núi Hoàng Ma Sơn xin gia nhập. Vân Tiêu Kiếm trở nên cực thịnh, thế lực khuynh đảo toàn cõi Lạc Hồng.

Cũng kể từ khi Bạch Ứng chân nhân trở thành trưởng môn Vân Tiêu Kiếm, những đệ tử xuất sắc nhất của phái được phép xuống núi, hành tẩu giang hồ, trừ gian diệt ác, hàng yêu trừ tà. Chính vì vậy, thanh thế của Vân Tiêu Kiếm đã lớn nay càng lớn hơn, không cần tranh mà đoạt được ngôi vị thống lĩnh chính đạo. Nói cách khác, Vân Tiêu Kiếm trở nên hoành tráng như ngày nay cũng là vì một tay của Bạch Ứng chân nhân vậy.

- Mấy năm nay ma giáo bị đánh cho tan tác, truy lùng khắp nơi, thêm cái phong trào “Tổ cáo ác ma nhận trăm ngàn lượng” mà An Dương Đại Đế

đang phát động, Lạc Hồng mấy chốc mà lại trở về thời kỳ thịnh trị như xưa.
– Mai Thiếu Kỳ nhấp một ngụm trà, thông thả nói.

- Ta chỉ e những kẻ lòng lang dạ sói, tham lam vô độ, vì tiền bạc mà không từ thủ đoạn hạ lưu, đổ vấy tội cho người tốt, dẫn đến việc giết nhầm thì quả thực chẳng khác gì Quý Đế hung tàn năm xưa. – Bạch Ứng chân nhân thở dài nói.

Song Mai ngồi trong lòng Bạch Ứng chân nhân, thấy vẻ mặt lão đạo sỹ trầm đi, bất giác hướng đôi mắt trong veo lên hỏi:

- Bác à! Kẻ nào làm bác buồn vậy, để con lấy chim Lạc đi đánh nó.

Bạch Ứng chân nhân nghe vậy cười phá lên đặc ý, vươn tay ôm lấy Song Mai vào lòng, nựng:

- Con ngoan lắm, chẳng ai làm ta buồn cả. Sau này lớn lên, có muốn theo ta về Vân Tiêu Kiếm hay không?

- Có! Có! Con muốn theo bác về Vân Tiêu Kiếm tu luyện. Con thấy người của Vân Tiêu Kiếm rất là oai phong. – Song Mai mắt sáng như sao, ôm chầm lấy Bạch Ứng chân nhân, giọng mừng rỡ.

Bạch Ứng chân nhân từ thời trai trẻ đã đi theo Vân Tiêu chân nhân, chỉ ham mê tu luyện mà không quan tâm gì đến chuyện lập gia đình. Cả đời lão sống trong cô quạnh, những khi buồn lại cười bạch ứng trở về Mai Gia Trang gặp em trai và chơi đùa với Song Mai. Trong tất cả đám con cháu của Mai Thiếu Kỳ, chỉ duy Song Mai là thích nghe Bạch Ứng chân nhân kể chuyện tu luyện.

Lão thường nói với Song Mai, cấp bậc tu luyện được chia ra làm ba cảnh giới. Cảnh giới thứ nhất gọi là Nhân Thánh, thứ hai gọi là Thượng Đẳng Thánh và cuối cùng là Thượng Thiên Thánh.

Khi đạt đến cấp Thượng Thiên Thánh, có thể xuất thể lên cõi siêu hình, ngao du trên chín tầng trời, không màng thế sự. Người đạt cấp này, từ xưa đến nay chỉ có Đại Đế Long Thần. Những người ở cấp Thượng Đẳng Thánh tại Lạc Hồng đại lục chỉ vền vẹn vài người mà thôi.

Thượng Đẳng Thánh, ngoài việc có thể thu phục những loài linh thú cực kỳ quý hiếm còn có khả năng trong chớp mắt lấy đi trăm ngàn mạng sống, hô mưa gọi gió, vô cùng oai liệt.

Người thường muốn tu luyện đến Thượng Đẳng Thánh phải có căn cơ, triệu người mới có một người đủ tư chất. Những lời đó, lão nói với đám cháu, chúng đều tảng lờ, duy chỉ Song Mai là mắt cứ tròn xoe lắng nghe và tỏ ra vô cùng thích thú.

- Cha à! Con muốn đến Vân Tiêu Kiếm, con muốn trở thành Thượng Đẳng Thánh như bác. – Song Mai hướng đôi mắt long lanh, thơ ngây về phía Mai Thiếu Kỳ, khiến ông ta lắc đầu mỉm cười rồi đột nhiên như nhớ ra chuyện gì đó khiến sắc mặt trùng xuống.

Hít một hơi, ông nói nhỏ:

- Con ra ngoài chơi để cha bàn chút chuyện với bác nhé.

Song Mai ngoan ngoãn rời khỏi lòng Bạch Ưng chân nhân, chạy vụt ra ngoài, miệng huýt sáo gọi chim Lạc. Bóng Song Mai vừa khuất khỏi cửa, Mai Thiếu Kỳ quay về phía anh trai:

- Đại ca có tin tức gì không?

- Ta vài năm nay đi khắp các nơi, tham chiếu nhiều thư tịch cổ đại nhưng tuyệt nhiên không tìm thấy bất cứ ghi chép nào về tình trạng của Mai Mai. – Bạch Ưng chân nhân lắc đầu nói.

- Quả thực không biết nên vui hay nên buồn, Mai Mai sinh ra, trong người có hai luồng nguyên khí cực mạnh, một chí âm, một chí dương. Hai luồng chân nguyên này, phải là bậc tu hành trăm năm mới đạt được. – Mai Thiều Kỳ thở dài.

- Ta biết, nếu chỉ có một luồng nguyên khí cực dương kia thì là điều tốt, đấng này trong cơ thể Mai Mai lại có thêm mạch chân khí tà ác mà phải là những tên đại ác ma, tu luyện trăm năm, hạ sát hàng vạn người mới có được. Thực không hiểu ra sao. – Bạch Ưng chân nhân mắt nhìn xa xăm ra ngoài, buồn bã lắc đầu.

- Chắc hẳn đây là lý do mà con bé trở nên khác thường như vậy. Theo đại ca thì phải làm gì? Nếu để giang hồ, triều đình biết nó có ma khí trong người thì đệ e...- Mai lão gia ấp úng, gương mặt tái đi vì ý nghĩ này.

- Chi bằng để Mai Mai lên Vân Tiêu Kiếm cùng ta. Ta sẽ giúp nó tu luyện để tăng cường nguồn khí dương kia nhằm triệt tiêu âm khí. Ta nghĩ cách này là hơn cả. Và lại con bé cũng ham thích tu luyện. – Bạch Ưng chân nhân đưa ra đề nghị.

Mai Thiều Kỳ hai tay đan vào nhau, suy nghĩ một hồi rồi thở dài một tiếng nã nê:

- Hiện giờ chỉ còn cách ấy thôi. Để Mai Mai bên cạnh huynh, ta cũng thấy yên tâm phần nào.

- Vậy ta sẽ mang Mai Mai đi hôm nay, tránh mọi chuyện không hay xảy ra với nó và cả đệ. Ta nghĩ rằng, Mai Mai lên Vân Tiêu Kiếm, với căn cơ của nó, sớm muộn sẽ tu luyện đắc đạo. Nếu vậy, chúng ta không lo về chuyện kia nữa. – Bạch Ưng chân nhân liếc mắt về phía hiền đệ, chờ đợi.

Như biết ý, Mai lão gia khẽ gật đầu:

- Cứ theo ý đại ca đi.

Mặt trời rực lên như một khối cầu, tỏa ánh đỏ ảm đạm lên trập trùng núi non rồi từ từ hạ xuống mé Tây. Phía dưới đôi cánh của bạch ưng, một thảm xanh đậm trải dài miên man. Xen lẫn vào màu xanh ấy là lối nhỏ tiểu sơn, kênh rạch, sông hồ. Phía chân trời, thành Thần Long từ từ hiện ra, huy hoàng trong ánh tà dương khốc liệt.

- Bác à! Bạch ưng bay cao hơn cả chim Lạc của Mai Mai. – Song Mai vươn cánh tay nhỏ xíu ra với lấy một lọn mây lơ lững trôi, cất giọng trong veo. Cô bé ngồi trên lưng linh điểu, gọn trong lòng Bạch Ưng chân nhân.

Cất lên một tràng cười sáng khoái, Bạch Ưng chân nhân thủng thẳng giải thích:

- Khi nào lớn thêm một chút, tu luyện có thành tựu một chút, con có thể bắt cho mình một linh điểu mang thần tính. Con có thể chọn hỏa phượng hoàng này, hồng lạc linh điểu này hay bạch ưng như của ta. Lúc đó, con tha hồ bay cao đến 8 tầng mây, ngắm nhìn sông núi Lạc Hồng.

- Hay bác dẫn con đi bắt linh điểu đi, con muốn có bây giờ cơ. – Song Mai nũng nịu.

- Hiện tại con chỉ cười được loại chim lạc thông thường thôi, những linh thú, linh điểu có thần tính, chủ nhân của chúng phải vượt qua mức tu luyện Nhân Thánh. Hiện tư chất của con mới được nửa đường thành Nhân Thánh. Cứ từ từ, không nên vội vã. – Bạch Ưng chân nhân vuốt nhẹ mái tóc của Song Mai, cười hiền.

- Chắc tu luyện đến mức Nhân Thánh không khó lắm bác nhỉ, có dễ như đọc kinh thư, binh pháp ở nhà không? – Song Mai ngược mắt lên hỏi. Dù trong cơ thể có những luồng chân khí của kẻ tu luyện trăm năm nhưng thực chất vẫn chỉ là một cô bé con ngây thơ. Giống như một khối thạch bích quý hiếm nhưng chưa được mài dũa thành những viên minh châu tuyệt thế.

Nghe vậy, Bạch Ưng chân nhân lại phá lên cười, đoạn nhỏ nhẹ giải thích:

- Cái này còn tùy vào căn cơ của con mạnh đến đâu. Theo ta, tư chất của con triệu người có một, vô cùng hiếm có, sẽ nhanh thôi để con đạt đến mức Nhân Thánh. Nhưng như ta nói, phải từ từ, con cần có thời gian để quen với năng lực của mình, sử dụng nó vào những mục đích có ý nghĩa. Dục tốc bất đạt mà.

- Người tu đạo phải trừ bỏ ma tính, dục vọng hại người mà chuyên tâm nâng cao linh lực bản thân. Khi có thành tựu rồi thì đem ra giúp đời, cứu người. – Song Mai bắt chước điệu bộ vuốt chòm râu bạc của Bạch Ưng chân nhân mỗi khi ngồi giảng giải về tu luyện ở Mai Gia Trang, khiến cho lão mỉm cười, lắc đầu mãi không thôi.

- Mai Mai này, về Hoàng Ma Sơn với bác, con có nhớ nhà không? – Bạch Ưng chân nhân bất ngờ hỏi.

- Con không biết, chắc là nhớ ạ. Thế con có còn được về Mai Gia Trang nữa không bác?

- Ồ! Có chứ, trước mắt, mỗi tuần ta sẽ đưa con về thăm cha mẹ. Sau này có thành tựu rồi, thuần hóa cho mình được linh điều thì con có thể tự mình về thăm Mai Gia Trang. – Lão đạo bọ má cháu gái, nựng.

- Bác à! Ma giáo là gì? – Song Mai đột nhiên cất tiếng hỏi.

- À! Ma giáo là để chỉ những người chuyên làm điều ác. – Bạch Ưng chân nhân tỏ ra hơi ngỡ ngàng.

- Vậy chúng ta có nhiệm vụ phải tiêu diệt ma giáo phải không bác? – Song Mai lại hỏi.

- Ô! Về cơ bản thì đúng như vậy, mà sao con lại nói “chúng ta”? – Bạch Ưng chân nhân lại tiếp tục ngạc nhiên.

- Chẳng phải con sẽ là người của Vân Tiêu Kiếm hay sao? Người của Vân Tiêu Kiếm thì phải trừ gian, diệt ác, đồ sát ma giáo đến tận gốc rễ. – Song Mai hua hua tay vào không khí, điệu bộ như người ta cầm kiếm chém giết.

- Ai dạy con những lời vừa rồi vậy? – Bạch Ưng chân nhân tròn mắt khi Song Mai nói.

- Con nghe khắp trong Mai Gia Trang và cả ở Phong Hỏa thành đều nói vậy mà bác. – Song Mai trả lời, dáng vẻ ngập ngừng, thăm dò như thể cô bé sợ mình vừa nói sai điều gì.

Thấy điệu bộ của Song Mai, Bạch Ưng chân nhân cười hiền rồi ôm cháu vào lòng, khẽ nói:

- Đúng đúng! Song Mai của bác nói rất đúng.

- Bác ơi! Tòa thành kia lớn quá, lớn hơn cả thành Phong Hỏa của cha. – Song Mai bất ngờ reo lên khi nhìn thấy thành Thần Long hiện ra rõ nét.

Bạch Ưng chân nhân ngó lên phía trước, thấy Song Mai vui mừng thì vỗ vỗ nhẹ vào lưng bạch ưng. Linh diệu dường như hiểu ý chủ nhân, bay chậm chậm lại rồi hạ từ từ độ cao để Song Mai có thể ngắm nhìn rõ hơn kinh đô của Lạc Hồng.

Thành Thần Long là một tòa thành khổng lồ, chu vi đến mấy nghìn dặm vuông được bao quanh bởi một hệ thống tường thành bằng cự thạch cao đến hơn 50 mét. Những hộ dân nhà ở sát chân tường mé Đông, cứ phải gần giờ Ngọ mới thấy được ánh mặt trời trên đầu. Còn ở mé Tây, đến gần giờ chiều là xung quanh đã tối thui, phải thắp đèn đuốc.

Thành có bốn cửa chính làm bằng thép cực phẩm, mỗi cửa cao hai mươi mét, rộng mười mét, dày một mét và nặng hàng ngàn cân. Để mở những cánh cổng này, mỗi cửa phải trang bị đội voi khổng lồ lên đến mười con hợp sức mà kéo.

Giờ đóng, mở ở bốn cổng thành lúc nào cũng huyên náo bởi mọi người tụ tập xem cảnh tượng hoành tráng giống như người ta đi xem xiếc vậy. Đội voi chia thành hai hàng, mỗi hàng năm con. Sau tiếng hô của viên chỉ huy, quân tượng ra lệnh cho chúng từ từ tiến lên, kéo những sợi xích dài hàng chục mét, to như bắp chân để đóng hoặc mở cổng. Mỗi lần kéo cổng, đám voi lại rú lên những tiếng đinh tai, nhức óc. Dân sống ở xung quanh cứ đến canh ba là nghe tiếng voi báo sáng thay cho lũ gà què.

Bên trong thành là những công trình vô cùng tráng lệ, hoa mỹ trong đó nổi bật lên là cung điện của An Dương Đại Đế. Công trình này mới được xây dựng lại trên đống hoang phế cách đây sáu năm. Nhìn từ xa, những dãy nhà, bảo tháp, cung điện cứ trùng lớp, tựa như núi non sắp thành hàng ngay ngắn. Kiến trúc cung điện chia làm nhiều vòng trong ngoài, cứ xoáy dần, xoáy dần vào theo hình tròn như trôn ốc. Ở chính giữa toàn bộ công trình là tòa tháp cao chín tầng, cũng là nơi An Dương Đại Đế thiết triều hằng ngày. Quả thực có thể nói, công trình này là thành ở trong thành, vô cùng đặc sắc.

Cung điện của An Dương Đại Đế cần đến hàng ngàn binh lính tinh nhuệ để bảo vệ vòng trong vòng ngoài. Những binh lính được giao trọng trách này gọi là Hồ Vệ Quân. Mỗi người trong bọn họ đều được tuyển chọn kỹ lưỡng, khắc khe. So với Chim Lạc Quân thì Hồ Vệ Quân tài nghệ chẳng thua kém phần nào. Thanh niên trai tráng Lạc Hồng bấy giờ, nhiều người ôm mộng tu Thánh, cũng không ít kẻ mơ mộng trở thành Hồ Vệ Quân. Vì sao? Bởi người của Hồ Vệ Quân, thân mang giáp trắng sáng bóng, tay cầm trường thương, hông đeo bảo kiếm, cười trên những con hổ trắng oai phong凛冽, khí thế tỏa ra khiến không kẻ nào dám lại gần gây sự.

Nghe nói, trong thời kỳ An Dương Đại Đế còn kháng chiến tại hồ Vạn Trùng, Quỷ Đế nhiều lần xua quân tiến đánh nhưng đều bị Hồ Vệ Quân đẩy lui. Khi lâm trận, những con hồ trắng to lớn chỉ mới găm rống lên thôi, đã khiến đối thủ mất hết ý chí chiến đấu, quay giáo, trở cờ mà bỏ chạy thực mạng.

Đến khi An Dương Đại Đế dẫn quân ra khỏi Vạn Trùng hồ tiến đánh 4 tòa thành, Chim Lạc Quân bay lượn rợp trời, Hồ Vệ Quân hùng dũng tiến dưới đất khiến cho thiên địa rầm rầm rung chuyển, không gian tràn ngập tiếng gầm rống của quái điểu, dị thú, đến quỷ thần cũng phải sợ hãi.

- Bác ơi! Ở kia có chuyện gì vậy? – Song Mai chỉ tay về phía một đám đông nhốn nháo ngoài cổng thành phía Tây độ hơn một dặm.

Bạch Ưng chân nhân nhíu mắt nhìn xuống. Dưới mặt đất, có khoảng mấy chục tên lính mang giáp dày đang sắp thành hàng, bên cạnh là gần chục thường dân, già có, trẻ có đang nhốn nháo. Vài người khóc lóc ỉ ôi, sụp xuống van lạy, vài người đứng chỉ mặt quát tháo.

Tên chỉ huy, cầm trường kiếm trong tay, đi lại nghênh ngang trước mặt những người đang quỳ. Rồi đột ngột y vung gươm lên chém xuống lia lịa. Những người quỳ xuống bị chém bất ngờ, không kịp phản ứng, lăn đùng ra đất, máu đỏ phọt ra ồ ạt. Mấy người còn lại hoảng hốt vùng dậy chạy rập sang nhưng bị lính dồn lại.

Tiếng trẻ con kêu la thảm thiết bên xác cha mẹ. Chỉ huy đám lính đến bên cạnh, lạnh lẽo vung kiếm xả xuống đầu mấy đứa trẻ đang khóc như ri. Thấy vậy, Bạch Ưng chân nhân máu nóng bốc ngược lên, mặt đỏ găng, toàn thân rung lên dữ dội, điều khiển bạch ưng phóng vút xuống. Song Mai thấy cảnh chém giết kinh hoàng, lại hạ sát cả những đứa trẻ bằng tuổi mình thì đột nhiên người run lên, luôn miệng gào thét, nước mắt tuôn ra như suối:

- Ma giáo, đám người kia là ma giáo đấy bác. Chúng giết cả những đứa trẻ như Mai Mai kia bác.

Đám lính chém giết trong khi một số tên thường dân đứng cạnh tỏ vẻ rất đắc ý, cứ gật gù liên tục mỗi khi kiếm vung lên đoạt mạng.

Tên lính bước tới trước mặt một đứa bé độ sáu tuổi, đang ôm xác cha mẹ gào thét, chửi bới không thành lời. Người mẹ có vẻ còn chút sức tàn, hai hàng nước mắt lã chã, thân thể bị kiếm chém toác ra, vẫn cố vươn cánh tay ôm con vào lòng, trong ánh mắt tuyệt vọng của bà ta chứa đầy nỗi oan khuất và thù hận với đám lính kia.

- Bảo!...mau...chạy....đi....con!

- Mẹ...mẹ...chạy với con...! Con không đi một mình đâu....! Mẹ....ở lại với...con....- Thằng bé khóc nấc lên, mặt mũi đỏ găng.

Thằng bé đột nhiên quay ra phía tên lính đang đứng đằng sau, ánh mắt hằn lên một tia lửa khiến y hơi gai người.

- Lũ khốn kiếp, hại cha mẹ tao...tao sẽ giết mày.

Nói xong, thằng bé lấy hết sức bình sinh, lao về phía tên lính, húc cả đầu vào bụng y. Đột nhiên, toàn thân thằng bé bốc lên một đạo hắc khí mờ mờ. Đầu nó va đánh cộp vào áo giáp sắt rồi bật ra sau ngất xỉu sau đó. Tên lính ối lên một tiếng đau đớn, văng ra xa hơn năm mét, nằm im thín thít, khước miệng trào ra một vệt máu, áo giáp bằng thép tốt trước bụng nứt toác ra một mảng.

Đám lính kia thấy vậy thì vô cùng ngạc nhiên, từ từ bước tới thằng bé, lúc này đang nằm bất tỉnh trên đất, đầu sừng lên một cục bằng nắm tay. Tên chỉ huy cười khẩy:

- Giỏi! Quả đúng là bọn tà ma hại người vô tội. Hôm nay bản quan phải thay trời trừ hại cho dân lành.

Một tên vận y phục sang trọng đứng cạnh gậy gù:

- Ta đã nói rồi, nhà họ Lâm này, từ trẻ đến lớn đều là người của ma giáo.
– Y nói xong, mấy tên đi cùng, có vẻ là tay chân đều tán thưởng nhiệt liệt.

Tên chỉ huy vung kiếm lên cao quá đầu, nhắm vào thằng bé đang nằm dưới đất rồi lấy hết lực, xả xuống. Mẹ của thằng bé kia vẫn đang thoi thóp nằm cách đó không xa, thấy vậy dốc chút sức tàn, hét lên những tiếng đầy đau đớn.

Đúng lúc ấy, cả đám nghe một tiếng “Oác” đình tai, thân hình tên chỉ huy bỗng bị nhấc bổng lên không trung. Bạch ưng bay lên cao khoảng năm trượng, vươn cặp móng sắc như dao đang cắm sâu vào thân thể tên chỉ huy, giật mạnh ra khiến hắn đứt làm hai đoạn. Bạch Ưng buông vuốt, hai đoạn thi thể của tên chỉ huy rơi bịch xuống đất như bao cát.

Bọn ở dưới há hốc mồm nhìn tay chỉ huy bị con bạch ưng khổng lồ tha lên cao rồi xé xác làm hai mảnh thì vô cùng bàng hoàng, kinh sợ. Một tên lấp bắp:

- Ma...ma..a giáo...áo giết người!

- Ma giáo con mẹ chúng mày. – Một tiếng quát vang lên khiến cả đám giật mình nhìn sang.

Phía trước, Bạch Ưng chân nhân đang đứng sừng sững như một khối đá, toàn thân tỏa ra một luồng nộ khí màu xanh, cứ bốc lên cuộn cuộn. Râu tóc lão cũng bập bênh theo luồng khí. Mặt lão đỏ găng, hai tay nắm chặt, nổi những đường gân xanh lè trông rất đáng sợ. Thanh bảo kiếm lão đeo sau lưng cứ rung lên những tiếng leng keng, chỉ trực phóng ra khỏi vỏ xuất chiêu giết hết lũ người trước mặt.

Song Mai đứng cạnh lão đạo sỹ, nước mắt tuôn ra cùng ánh nhìn hằn học, chỉ tay về phía bọn lính, răng nghiến vào nhau ken két:

- Bọn ma giáo! Bọn ma giáo! Bọn ma giáo khốn kiếp.

- Các..các người là ai? Tại sao xen vào chuyện của bọn ta? – Một tên, có vẻ là phó chỉ huy cất tiếng, giọng run run, trên tay lập cập cố giữ cho thanh kiếm khỏi rơi.

- Cớ sao lại giết người giữa thanh thiên bạch nhật mà còn giết hại cả trẻ con nữa?

– Bạch Ưng chân nhân rít lên.

- Chúng...chúng...đều là người của ma...giáo. – Tên kia đáp.

- Câm mồm! Trẻ con đâu có tội. – Bạch Ưng chân nhân gầm lên, thanh kiếm nhanh như chớp phóng ra, vẽ một đường vòng cung màu xanh lên không trung rồi trở lại nằm yên trong vỏ.

Mọi chuyện diễn ra trong tích tắc, không ai kịp nhìn rõ gì cả. Tên kia toan mở mồm định nói gì thì thấy ướt ướt ở cổ. Y đưa tay lên sờ rồi nhìn, hóa ra là máu. Vừa ngược mắt lên nhìn Bạch Ưng chân nhân, đầu của y đã rời khỏi cổ, lăn lông lốc trên mặt đất.

Song Mai thấy cảnh tượng ấy, đột nhiên sắc mặt sầm lại, mắt hằn lên, khóe miệng hơi nhếch một nụ cười, toàn thân cô bé khẽ tỏa ra một luồng hắc khí rồi lại tan biến nhanh chóng khiến Bạch Ưng chân nhân không hề ngó thấy.

Đám người kia thấy quá kinh hoàng, không biết gặp phải thần tiên hay ma quỷ, nhất loạt buông vũ khí rồi phủ phục xuống, lạy như tế sao:

- Thần tiên tha tội! Thần tiên tha tội, tất cả là do tên họ Lưu kia. Hẳn hối lộ 500 quan tiền để vu cho nhà Lâm Quang Đức là ma giáo, là tà phái. Hẳn còn hứa khi xong việc, tất cả tiền thưởng tổ giác ma giáo đều thuộc về bọn tiểu nhân hết. Mong thần tiên đại xá cho!

Tên họ Lưu thấy vậy, mặt mày thất sắc, cũng quỳ xuống, vái Bạch Ưng chân nhân như bố củi:

- Lão thần tiên! Lão thần tiên! Con biết tội rồi, con biết tội rồi, chỉ vì nhà họ Lâm mở quán thu hút hết khách nên...

Tên họ Lưu chưa kịp dứt lời thì đám lính đã thấy thân thể của y bị xả ra làm trăm mảnh, rơi vương vãi thành một đồng bầy nhầy dưới đất. Đám lính ôm miệng, nôn ọe dữ dội.

Bỗng, Bạch Ưng chân nhân cảm thấy hai luồng sát khí cực mạnh đang bốc lên cuồn cuộn. Lão ngược mắt ra phía trước, thấy thằng bé khi nãy đã đứng thẳng dậy, mắt trắng dã, toàn thân bao phủ bởi một đạo hắc khí vô cùng đáng sợ. Thằng bé này hẳn học nhìn về phía Song Mai.

Rồi lão quay ra bên cạnh, thấy Song Mai tóc tai bông bênh, mắt đỏ ngầu, cũng nhìn thằng bé kia tròn trọc, thân mình cũng run lên khe khẽ, tỏa huyết khí bốc lên ngùn ngụt. Đám giáp sỹ thấy cảnh tượng đấy thì cứng họng, máu trong cơ thể như bị đông hết lại.

- Ma...ma...giáo....hai...đứa...đúng là ma giáo. – Một tên lấp bắp nói.

- YA! AAAAA – Thằng bé hét lên một tiếng, xông về phía Mai Mai với khí thế kinh hồn. Song Mai cũng gào lên một tiếng, toan lao về phía tiểu tử kia thì Bạch Ưng chân nhân nhanh như cắt vươn tay chộp lấy vai Mai Mai, đoạn vận khí, đẩy nhanh một luồng chân nguyên sang cơ thể cô bé.

Thằng bé kia thoát một cái đã ở trước mặt Song Mai, vung ra một cú đấm. Bạch Ưng chân nhân nhanh hơn, tay kia phóng ra, tóm được cú đấm,

đoạn cũng truyền vào người nó luồng dương khí mạnh mẽ.

Trong tích tắc, Song Mai và thằng bé kia sát khí biến mất, ngã lăn ra đất bất tỉnh. Bạch Ưng chân nhân yên tâm, quay về phía đám lính đang run lập cập, đoạn không nói một lời nào, xuất kiếm chém chết hết cả chỉ trong chớp mắt. Lão thấy bọn chúng đã chứng kiến cảnh Song Mai tỏa ra tà khí thì lo sợ sẽ bị lộ chân tướng nên không còn cách nào khác phải ra tay giết người diệt khẩu.

Lúc này, cảnh vật đã chìm vào trong màn đêm, xung quanh rả rích tiếng côn trùng kêu. Bạch Ưng chân nhân đứng đó một mình, ngẩng lên nhìn bầu trời trên cao, thở dài một tiếng nã nê. Bỗng lão nghe có tiếng rên khe khẽ. Cách đó không xa, người mẹ của thằng bé kia nằm đó đau đớn, miệng lắp bắp không nên lời. Bạch Ưng chân nhân vội vàng tiến đến.

- Thần tiên! Cảm... ơn... ngài... đã cứu... con trai của ta. – Người đàn bà rên rỉ từng tiếng, máu từ mấy vết chém trào ra ngoài.

- Không phải cảm ơn ta. – Bạch Ưng chân nhân vẻ mặt buồn rầu, điệu bộ lúng túng như muốn tránh đi ánh mắt của người đàn bà đang ở ranh giới sinh tử.

- Ta... không... qua... khỏi rồi, thần tiên xin hãy... cứu mang con trai ta...

- Cô hãy mau uống viên thuốc này. – Lão móc từ trong người ra một viên thuốc màu đỏ, đưa tay ấn nó vào miệng người đàn bà kia. Nhưng không còn kịp, bà ta đã tắt thở, viên thuốc trào ra, lăn xuống đất.

Bạch Ưng chân nhân thở dài, đặt thi thể người đàn bà xuống, ánh mắt của lão tỏ ra thương tiếc vô cùng. Lão đứng lên, quay người, chậm rãi đến bên cạnh thằng bé đang nằm dài dưới đất. Nhìn nó một hồi, trong lòng lão đạo sỹ lớn vờn những câu hỏi không có lời giải đáp.

Thằng bé này, so về tuổi tác chắc hẳn cũng bằng với tuổi của Song Mai. Chỉ là khi này, lão thấy thân thể của nó tỏa ra những luồng hắc khí thì phát sinh sự nghi ngờ rằng đó là nòi giống của ma giáo. Nhưng khi lão đạo sỹ xuất chân khí truyền vào cơ thể thằng bé mới phát hiện ra một sự thật to lớn: Thằng bé này cũng giống hệt Song Mai, mang trong người hai luồng chân khí chính – tà cực kỳ mạnh mẽ mà phải là những bậc cao thủ, tu luyện trăm năm.

Bạch Ưng chân nhân phải làm gì đây? Vì sao hai đứa trẻ chẳng quen biết bỗng dưng lại vô thức xông vào nhau như có mối thù sâu nặng như vậy? Điều gì ẩn chứa đằng sau đó? Suy nghĩ một lúc, Bạch Ưng chân nhân trầm nghĩ, thằng bé này không phải là không thể cứu được. Căn cơ tu luyện của nó với Song Mai nếu so sánh thì quả là một chín một mười. Nếu bỏ mặc nó ở đây, mai sau lầm đường lạc lối, trở thành ma giáo thì thực nguy hiểm cho Lạc Hồng.

Có thể mang nó về Hoàng Ma Sơn nuôi nấng, truyền thụ chính đạo, sau này cùng Song Mai trở thành hai cánh tay cực kỳ đặc lực cho chính đạo? Còn ra tay giết bỏ đứa trẻ tội nghiệp này, lão không đành lòng. Làm vậy có khác gì bọn ma giáo và bọn lính vừa hạ sát dân lành vô tội. Thờ dài một cái, Bạch Ưng chân nhân đi chậm chậm đến bên xác cha mẹ của thằng bé kia.

Bạch Ưng chân nhân vận công, xuất một chưởng xuống đất. Mặt đất rực đỏ, nổ uỳnh một tiếng, tạo thành chiếc hố rộng rãi. Rồi lão lại phẩy tay một cái, hai thi thể nhẹ nhàng bay lên, hạ xuống cái hố vừa xuất hiện. Xác vừa chạm đất, Bạch Ưng chân nhân lại vung tay quét một chưởng, đất đá trên mặt đất ầm ầm phóng xuống, thoáng một cái đã biến thành một nấm mồ lớn. Lão lấy một thanh gỗ, đeo lên đó mấy chữ: “Lâm gia chi mộ” rồi cắm xuống nấm mồ.

Đối với những cái xác còn lại, lão đưa tay bắt quyết, miệng lầm rầm đọc khẩu quyết, tức thì những thi thể bốc ra một ngọn lửa xanh lét cứ phừng

phừng cháy, chẳng mấy chốc mà chúng đã trở thành tro bụi. Một cơn gió bất ngờ thổi thốc qua, cuốn đám tro ấy hòa vào khoảng không mênh mông. “Cát bụi lại trở về với cát bụi” – Lão lẩm bẩm trong miệng.

Xong việc, Bạch Ưng chân nhân thở hắt ra rồi huýt sáo một tiếng, linh điều từ trên trời đáp xuống đất, chờ đợi. Linh điều lúc lắc đầu ngăm nghía xung quanh, định há miệng kêu lên một tiếng rồi lại thôi.

Bạch Ưng chân nhân cặp hai đứa trẻ ở hai bên, nhún mình một cái đáp lên lưng bạch ưng. Linh điều thu mình xuống rồi bật nhẹ một cái, vươn đôi cánh đẹp đẽ tung bay lên trời, hòa vào màn đêm, nhắm hướng ngọn Thông Thiên Hoàng Ma bay về.

Khi bóng linh điều xa dần, tan vào đêm đen vô tận, từ phía bụi cây gần đó, một nhân ảnh mặc áo choàng đen, trùm kín từ đầu đến chân chậm chậm bước ra.

Người này, trên tay cầm một cây trường côn có gắn đầu lâu, trong hốc mắt là hai viên huyết châu nhưng chúng không tỏa thứ ánh sáng quái dị nữa. Người lạ mặt nhìn về hướng Thông Thiên Hoàng Ma, khẽ cười một tiếng:

- Khốn kiếp thật! Tiểu hắc, người nói cho ta xem đó có phải là ý trời không?

Con quạ đen sì trên vai y khẽ kêu lên một tiếng: “Quạ..quạ” rồi cũng hướng mắt theo ánh nhìn của chủ nhân.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trở Về

Thằng nhỏ khẽ mở mắt, thấy trên trán đau đớn bèn đưa tay sờ thử. Một cục u to tướng đã ở đó từ bao giờ. Chợt nó quên việc mình bị brou đầu, hốt hoảng vùng giậy, luôn miệng gọi: “Cha! Mẹ...Cha! Mẹ”.

Nó thấy mình đang nằm trong một căn phòng nhỏ, bố trí rất ngăn nắp, trên tường có treo hình một lão đạo sỹ, ở hai bên là song kiếm đang hộ thể, dưới chân là một đám mây bảy sắc lung linh. Chắc hẳn là nhân vật rất quan trọng, thằng nhỏ nghĩ bụng rồi chợt trở về với việc tìm kiếm cha mẹ.

Nó nhớ rằng ngày hôm qua, cha có dẫn tất cả mọi người trong Lâm Gia Tửu Lâu đi ra ngoại thành nghỉ ngơi. Đến khi về thì chẳng hiểu sao lại gặp một đám quan binh chặn đường rồi xảy ra chuyện gì thì hẳn không nhớ nữa.

Thằng nhỏ mở cánh cửa, toan chạy ra ngoài thì sững lại, trước mắt hẳn là một khung cảnh tuyệt đẹp, xung quanh không khí trong lành, phảng phất hương thơm của cỏ cây hoa lá. Nó ngạc nhiên nhìn từng tầng mây trôi bồng bênh, trước mặt là một khoảng sân rất rộng lớn với một con đường uốn theo hình chữ S dọc theo khối kiến trúc này. Bên nửa kia của chữ S, hẳn thấy trồng rất nhiều loại cây cỏ thấp lè tè nhưng được cắt tỉa gọn gang, đều tăm tắp. Loại cỏ cây này có màu đen nhánh. Chính giữa có một hồ nước hình tròn trắng phau, trong hồ nước thấp thoáng một thanh trường kiếm màu đen đang cắm xuống.

Còn ở bên này, cũng trồng một loại cỏ trắng tinh như những bông tuyết. Ở chéch phía trên, chỗ rộng nhất có một hồ nước hình tròn, trông giống hệt

chiếc bên kia nhưng nước lại có màu đen, giữa hồ có cắm một thanh kiếm trắng tinh.

Từ bé đến giờ, nó chưa bao giờ gặp một nơi có cảnh vật như vậy nên hết sức lạ lẫm, đoạn đảo mắt nhìn quanh, thấy mấy gian nhà hai tầng, xây lượn theo một hình tròn, bó xung quanh bãi cỏ hai màu đen trắng đó. Phía cuối cùng của dãy nhà, một công trình nổi bật lên, trước cửa có một tấm bảng lớn bằng gỗ quý, được dát hàng chữ bằng vàng ròng: “Lạc Hồng Đệ Nhất Môn Phái”.

Thấy hàng chữ này, chợt nhiên một mảnh quá khứ lóe lên trong đầu thằng bé. Nó đã nghe thấy người ta nhắc đến dòng chữ này ở đâu đó. Đúng rồi, thằng bé nhớ lại rằng khách khứa đến Lâm Gia Tửu Lâu uống rượu thường nói chuyện về An Dương Đại Đế ban cho Vân Tiêu Kiếm tước “Lạc Hồng Đệ Nhất Môn Phái”. Họ lại nói chuyện những đạo sỹ oai phong lẫm liệt, có thể đi mây về gió, cười linh diệu hành hiệp khắp nhân gian.

Những câu chuyện như vậy, thằng bé này rất hứng thú, trong đầu mơ đến một ngày được trở thành đệ tử của Vân Tiêu Kiếm. Hôm nọ, nó thấy cha mẹ gọi vào trong phòng, trước mặt là một hòm tiền lớn. Cha nó, Lâm Quang Đức khẽ xoa đầu nói:

- Con à! Cả đời cha mẹ tích góp của cải, giờ chỗ tiền bạc này sẽ dành cho con lên Vân Tiêu Kiếm tu luyện thánh đạo.

Dĩ nhiên, nó cảm thấy rất thích thú. Nhưng sao gia nhập Vân Tiêu Kiếm lại cần một đồng của cải như vậy? Nó chả hiểu. Thấy mẹ hăn nói nhỏ với cha là để hối lộ, chạy chọt gì đó cho người giám định tư chất đệ tử. Thằng bé chẳng quan tâm, được gia nhập Vân Tiêu Kiếm là thích lắm rồi.

Nhưng hiện tại, mỗi quan tâm hàng đầu của nó không phải là thánh đạo hay gì cả mà là cha mẹ. Không hiểu đã có chuyện gì xảy ra. Nhìn điệu bộ của thằng bé, đến mười phần là chẳng nhớ nổi những câu chuyện đã xảy ra

tối qua. Trong cái đầu non nớt của nó, chỉ nghe hình như có tiếng gọi của mẹ văng vẳng đâu đó.

- Nhóc con, chạy đi đâu vậy? – Một giọng nói vang lên phía sau lưng.

Ngoảnh lại, nó thấy một đạo sỹ trẻ khôi ngô tuấn tú, độ 15 – 16 tuổi, tóc búi lên cao, buộc bằng một dải lụa, thân mặc đạo y màu xanh lam, sau vai đeo thanh trường kiếm, phía chuôi có gắn một viên minh châu đang tỏa ánh sáng màu xanh rất lung linh. Thằng bé lập tức tròn mắt ngắm đạo sỹ trẻ, quên cả việc chính.

Đạo sỹ trẻ trông thật oai phong, đúng như những gì thằng bé tưởng tượng lúc trước. Nó nhớ rằng sau khi mình được thông báo sẽ lên Vân Tiêu Kiếm tu luyện, một ngày nào đó sẽ được như thế này.

Thằng nhóc cứ dán mắt vào đạo sỹ trẻ, từ từ bước tới ngắm nghía như sinh vật lạ. Một chập, nó chỉ vào viên ngọc đang tỏa sáng nơi đốc kiếm, khẽ hỏi:

- Đại ca à! Vật sáng sáng kia là gì vậy?

Đạo sỹ trẻ mỉm cười với nó rồi trả lời:

- Đây là Lam Châu, bảo vật hộ thân của ta.

- Bảo vật hộ thân? – Thằng bé ngạc nhiên hết sức.

- Đúng rồi, mỗi người tu luyện thánh đạo khi đạt được cảnh giới nhất định sẽ tạo được cho mình một viên ngọc. Dem viên ngọc ấy gắn vào vũ khí, có thể dùng ý niệm để sai khiến. Ngoài ra, ngọc minh châu còn có thể cảnh báo trước những mối nguy hiểm đến tính mạng – Đạo sỹ trẻ đặt tay lên vai hắn, nói.

- Vậy chẳng phải là thần binh bảo khí đó sao đại ca?

Đạo sỹ trẻ cười hiền nhìn thẳng bé:

- Đúng rồi, đúng rồi, chính là thần binh bảo khí, nhóc thông minh ghê.

Bỗng, hấn giật mình nhớ ra việc phải đi tìm cha mẹ bèn thỏ thẻ hỏi:

- Đại ca! Có biết cha mẹ của ta không?

Nghe vậy, đạo sỹ trẻ sắc mặt trùng xuống, khom người cho ngang bằng với nó, đưa tay nắm hai vai, khước mắt hơi cay cay, thở dài nói:

- Nhóc à! Cha mẹ em đi đến một nơi xa lắm.

- Cha mẹ em đi đâu vậy? – Nó cất tiếng hỏi.

- Đi...! À thôi, nhóc mau theo ta đi gặp các sư phụ. - Đạo sỹ trẻ ập úng rồi đứng lên, đưa tay dắt nó về phía chính điện.

Đạo sỹ trẻ này là đệ tử thứ hai của Bạch Ưng chân nhân, tên gọi An Văn Thành. Hấn cũng là hoàng tử thứ hai của An Dương Đại Đế. Vốn cha hấn – An Dương rất kính trọng Vân Tiêu Kiếm, luôn muốn những hoàng tử, công chúa con ngài theo Bạch Ưng chân nhân tu luyện thánh đạo để một ngày nào đó đắc đạo, có thể kế thừa đại nghiệp.

An Dương Đại Đế mời Bạch Ưng chân nhân về thành Thần Long xem tư chất đám con cái. Lão đạo sỹ xem một lượt, thấy An Văn Thành là đứa nổi trội hơn cả bèn chỉ tay mà chọn. Văn Thành lên Hoàng Ma Sơn tu luyện cũng đã được 4 năm, hấn là người có khả năng nên tiến triển rất nhanh chóng.

Chập tối hôm trước, Bạch Ưng chân nhân đưa Song Mai và thằng nhóc này về Thái Cực Điện rồi giao cho Văn Thành chăm sóc, kể rằng cả nhà hấn không may gặp ma giáo dục đường, bị giết hết cả, đáng thương vô cùng.

Văn Thành vốn là người có tấm lòng nhân từ, nghe xong câu chuyện, y đau xót cho số phận của thằng bé kia. Văn Thành nói với sư phụ sẽ chăm nom nó cẩn thận. Sáng nay, Bạch Ưng chân nhân sai Văn Thành đến đưa thằng nhóc lên chính điện để lão bàn chuyện.

Hai người đi dọc hành lang được lát bằng đá hoa cương bóng loáng, thằng nhóc tròn xoe mắt nhìn những cột kèo, lan can ngăn cách khu nhà với khoảng sân, chúng được làm bằng những cây gỗ trạm trổ những hình thù rồng phượng hết sức tinh vi.

Nhìn ra ngoài, thằng bé thấy trên trời loáng thoáng bóng linh điêu đang bay lượn, thỉnh thoảng kêu lên những tiếng vang vọng cả trời cao. Linh điêu hòa vào những cuộn mây trắng tinh như bông tuyết, vài con đáp xuống những cành cổ tùng trăm năm, đứng đó rồi ngược đôi mắt ra xa vạn dặm, dò xét. Kiến trúc mà nó đang nhìn thấy được gọi là Thái Cực Điện, nằm trên đỉnh Thông Thiên Hoàng Ma, được bao bọc bởi một rừng cổ tùng rậm rạp.

Trước đại điện là một khoảng sân rất rộng lát bằng đá hoa cương, có mái che lợp bằng ngói âm dương, đi xuống bậc tam cấp là điểm cuối cùng của con đường hình chữ S. Cửa đại điện hướng về phía chính Đông để ngày ngày là nơi đầu tiên đón những ánh mặt trời rực rỡ chiếu vào, đệ tử Vân Tiêu Kiếm gọi đại điện là Vọng Nhật Lâu.

Văn Thành đưa tay đẩy mạnh cánh cửa đại điện bằng gỗ lim khiến nó kêu lên kèn kẹt rồi dắt thằng nhóc kia vào. Nó bước vào trong, một luồng không khí mát lạnh bao trùm khiến toàn thân cảm thấy hơi lạnh. Bên trong quả thực rộng ngoài sức tưởng tượng của nó.

Nền đá nơi này có một màu trắng tinh, trên mặt lúc nào cũng tỏa ra những làn khói mờ mờ. Dưới chân thằng nhóc này chính là băng đá ngàn năm. Trong điện có những cây trụ bằng gỗ, to mấy người ôm chia thẳng lên đỡ lấy xà nhà, cao hàng chục mét. Thằng nhóc lại thấy phía cuối

đại diện, một bức tranh lớn được ghép bằng đá quý đủ màu sắc, giống hệt bức mà nó đã nhìn thấy ở căn phòng nhỏ. Bức tranh thể hiện một vị đạo trưởng phong thái vô ưu, chính là người sáng lập ra Vân Tiêu Kiếm.

Ngồi dưới bức tranh bằng đá đó, ở nơi chính giữa là Bạch Ưng chân nhân còn bên cạnh là tám vị nhánh trưởng của Vân Tiêu Kiếm, những người này chia làm hai hàng, mỗi hàng bốn người. Tiêu tử thấy, ở bên cạnh Bạch Ưng chân nhân, có một cô bé trạc tuổi hăn đang đứng đó.

- Lại đây con. – Bạch Ưng chân nhân đưa tay gọi, giọng lão vang vang khắp cả đại điện.

Văn Thành vội vã dẫn thẳng nhóc về phía mấy vị sư phụ. Đến nơi, y chắp tay, cúi người, cung kính nói:

- Đệ tử tham kiến các vị sư phụ!

Bạch Ưng chân nhân và tám người còn lại gật gật đầu, phong thái tỏ ra thân thiện. Trong tám người này, thẳng nhóc để ý thấy có hai vị là phụ nữ, cốt cách đoan trang, lại xinh đẹp như tiên.

- Nhóc con, mau cúi chào. – Văn Thành khẽ nói, tay giật giật áo nó.

- Con kính chào các vị - Nó khoanh tay, cúi người xuống.

- Tốt lắm, tốt lắm, con mau lại đây, đứng cạnh ta – Bạch Ưng chân nhân đưa tay ra vẫy.

Thẳng nhóc thận trọng bước tới đứng bên cạnh lão, nó thấy mấy người này, ánh mắt tỏ ra vô cùng thương cảm và trùi mền bất giác trong lòng nổi lên những nghi hoặc không thôi.

Nó khẽ liếc ánh mắt sang phía bên kia, thấy Song Mai cũng đang nhìn mình, tươi cười rồi đưa tay vẫy. Có lẽ, lần đầu tiên trong đời thẳng nhóc

này được một bạn khác giới tỏ thái độ thân thiện như vậy nên thoáng chút bối rối, rồi nhanh chóng quay đi chỗ khác, tim đập thịch thịch, mặt ửng đỏ lên như cà chua.

- Con nói họ tên cho ta nghe. – Bạch Ứng chân nhân đưa tay xoa đầu hẳn.

- Dạ! Con tên là Lâm Thái Bảo, năm nay sáu tuổi, cha con là Lâm Quang Đức, mẹ con là Trịnh Quỳnh Mai, nhà con ở thành Thần Long, có mở một tửu lầu nhỏ. – Nó mở mồm nói một tràng khiến cho mấy vị trưởng nhánh bất giác nặng trĩu trong lòng, hai vị nữ nhân khẽ quay mặt đi, khóe mắt cay xè.

- Mọi người có biết cha mẹ con ở đâu không ạ?

Nghe giọng nói trong trẻo cùng đôi mắt tròn xoe ngây thơ hướng lên, Bạch Ứng chân nhân nhìn xuống phía dưới, thở dài một cái nặng nề. Mấy vị trưởng nhánh cũng lúng túng, không biết nên đối diện với tên nhóc này như thế nào nữa.

- Cha mẹ con...Đang có công chuyện phải đi đến một nơi rất xa, khi nào con ngoan ngoãn, đủ lớn, họ sẽ trở về. – Bạch Ứng chân nhân ưỡ oải cất tiếng, trong lòng cảm thấy hồ thẹn vì lừa dối một thằng nhóc.

- Vậy ạ, hôm rồi cha mẹ có nói cho con lên Vân Tiêu Kiếm tu luyện. Thế đây có phải Vân Tiêu Kiếm không ạ? – Thằng nhóc lại cất tiếng hỏi.

- Đúng vậy, đây là Vân Tiêu Kiếm, từ nay con sẽ ở đây. Ta sẽ thu nhận con làm đệ tử, con có thích không? – Bạch Ứng chân nhân hiền từ nhìn nó.

- Dạ, con thích ạ. – Thằng nhóc khẽ reo lên vui mừng.

- Tốt, từ giờ con sẽ là đệ tử thuộc quyền quản lý của ta. Còn đây cũng sẽ là các vị sư phụ sẽ tham gia dạy dỗ con trong quá trình tu luyện tại Vân

Tiêu Kiếm. – Bạch Ưng chân nhân đưa tay chỉ một lượt mấy người ở dưới.

- Con chào các vị sư phụ – Thái Bảo chấp tay, cúi đầu nói.

- Lại đây con. – Một giọng nữ trong trẻo, ngân lên như chuông. Lưu Ly đạo nhân đưa cánh tay ra vẫy vẫy.

Thái Bảo quay ra nhìn Bạch Ưng chân nhân, thấy lão gật đầu bèn đi về phía Lưu Ly đạo nhân. Khi tới gần, Lưu Ly đạo nhân bỗng ôm chầm nó vào lòng, sụt sịt khiến cho thằng nhóc này hơi ngạc nhiên. Nhưng hơi ấm tỏa ra làm nó bỗng nhiên nhớ đến người mẹ, chẳng hiểu sao vì sao xuất hiện một cơn tủi thân, đoạn cũng khóc rống lên. Lưu Ly cứ ôm chặt lấy Thái Bảo, thấy hẳn khóc to lên, vị sư phụ này cũng ngon lành khóc theo.

Mấy người đứng xung quanh, mắt đỏ hoe, cũng chẳng can thiệp vào làm gì, cứ để cả hai như vậy. Lưu Thủy đạo nhân thở dài nói nhỏ: “Chị ấy lại nhớ đến Thiên Minh rồi”.

Lưu Ly đạo nhân và Lưu Thủy đạo nhân vốn là chị em, cùng gia nhập Vân Tiêu Kiếm cách đây mấy trăm năm. Thời còn là người thường, chưa tu luyện thánh đạo, Lưu Ly cũng có gia đình. Rồi một hôm, cả nhà gặp đại nạn, bị ma giáo tấn công. Chồng nàng cùng đứa con bốn tuổi Thiên Minh bị sát hại. Thấy Lưu Ly và Lưu Thủy có sắc đẹp khuynh thành, lũ ma giáo lôi vào bụi rậm tính làm nhục thì Vân Tiêu chân nhân đi ngang, ra tay cứu mạng.

Từ đó, Lưu Ly cùng em gái mình đi theo và trở thành đệ tử của Vân Tiêu chân nhân. Con người này, với ma giáo ra tay hết sức tàn nhẫn và lạnh lẽo nhưng chất chứa trong lòng nàng là những giằng xé nội tâm vô cùng khốc liệt. Đây là lần đầu tiên người ta thấy Lưu Ly đạo nhân khóc.

- Từ nay không cần gọi ta là sư phụ, hãy gọi là mẹ nhé. – Lưu Ly đạo nhân sụt sùi nói.

- Vâng! Mẹ! – Tiểu tử máu mếu, ôm chặt lấy Lưu Ly. Dường như có một sự đồng cảm vô hình giữa hai người này. Một bên mất cha mẹ và một bên mất chồng con.

- Thái Bảo ngoan! Thái Bảo ngoan– Lưu Ly vuốt vuốt mái tóc của hắn, mỉm cười.

Song Mai đứng bên cạnh bác, thấy vậy cũng tỏ ra hết sức thương cảm. Ánh mắt cô bé trùng xuống, tay vân vê vạt áo. Chẳng hiểu sao, khi thấy thằng nhóc này, Song Mai có cảm giác thân quen vô cùng, cứ như thể đã chơi đùa cùng nhau từ tấm bé. Bởi vậy, khi thấy nó, Song Mai mới đưa tay vẫy như một người bạn cũ.

Dẫn Thái Bảo trở lại căn phòng, Văn Thành mỉm cười nói:

- Nhóc con, giờ chúng ta đã là đồng môn, hãy gọi ta là nhị sư huynh. Từ giờ ta sẽ để mắt đến ngươi, giúp ngươi tu luyện.

Thái Bảo hướng mắt lên:

- Vâng! Nhị sư huynh. Vậy còn đại sư huynh là ai ạ?

- Đại ca mấy năm nay hạ sơn hành hiệp, thỉnh thoảng mới trở về Vân Tiêu Kiếm, mọi việc học tập, tu luyện của các đệ tử đều giao vào tay ta cả.
– Văn Thành nói.

Đưa hắn vào trong phòng, Văn Thành xoa xoa đầu hắn, nói:

- Đây là phòng của ngươi. Từ nay ngươi là đệ tử thứ 4 của sư phụ. Người trong thiên hạ mong muốn trở thành đệ tử chính của Bạch Ưng chân nhân lên đến hàng trăm ngàn người, ngươi quả thực may mắn... – Bất giác Văn Thành biết mình nói hơi liền im lặng, ánh mắt ngượng nghịu nhìn ra xa.

- Vậy đệ tử thứ ba là ai hả sư huynh? – Thái Bảo lại hỏi.

- Chính là cô bé lúc nãy đứng bên cạnh sư phụ trong đại điện đó. Cô bé ấy tên Mai Mai, gọi là Song Mai cũng được. Ta nghe nói, đó là con gái của thành chủ thành Phong Hỏa, Mai Thiếu Kỳ. Ông ấy cũng là em trai của sư phụ – Văn Thành trả lời.

Nghe nói đến Song Mai, tự dưng Thái Bảo thấy tim đập mạnh, mặt đỏ ửng. Nó không hiểu tại sao khi nãy khi cô bé đưa tay vẫy vẫy lại có cảm giác lạ lùng như thế. Thái Bảo cũng có một cảm giác rất thân quen với cô bé này, như là đã thân thiết với nhau từ lâu lắm rồi vậy.

- Thế phải gọi là sư tỷ đúng không ạ?

- Đúng rồi! Giờ đệ cứ nghỉ ngơi đi, ta phải xuống Càn Kiếm Vân Tiêu có chút việc. Ngày mai chúng ta bắt đầu nhập học, người phải cố gắng vì có rất nhiều môn sinh nữa. Trong tú có đồng phục và thường phục. Sáng mai khi đi học phải mặc đồng phục nghe chưa. – Văn Thành nhoèn miệng cười tươi, vỗ vai Thái Bảo rồi quay lưng đi ra ngoài.

- Sư huynh đi! – Thái Bảo cung kính chào.

Thái Bảo nằm vật ra giường, đầu óc mông lung. Tại sao nó không nhớ chút gì về chuyện xảy ra hôm qua nhỉ? Nó chỉ nhớ đến lúc đi chơi về, có đám quan binh chặn đường. Sau đó ra sao thì quên tiệt.

Nằm một lúc, Thái Bảo nghĩ rằng chắc cha mẹ đã giao hẳn lên Vân Tiêu Kiếm như đã thông báo trước đó rồi trở về Lâm Gia Tửu Lâu. Nó biết, công việc ở cái quán rượu này rất bận rộn và quanh năm cha mẹ chẳng nghỉ ngơi được ngày nào. Thái Bảo tự nhủ, phải gắng sức tu luyện thật chăm chỉ để đạt được thành tựu, sau đó hạ sơn hành hiệp và về thăm cha mẹ nữa. Những ý nghĩ xuất hiện liên tục trong đầu khiến nó dần dần ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trong giấc mơ, Thái Bảo thấy có lão đạo sỹ mà nó thấy trong bức tranh đang đứng giữa một khoảng đất mênh mông, trước mặt là một người đàn bà

nhan sắc tuyệt trần, luôn miệng mắng chửi điều gì đó. Rồi hẳn thấy hai người lao vào kịch chiến khiến trời long đất lở. Một tiếng nổ lớn vang lên, cả hai người đều biến thành hai con quỷ gớm ghiếc, mồm và mắt đều đỏ lòm. Tiếng thét kinh hồn của quỷ làm Thái Bảo giật mình tỉnh giấc.

Thái Bảo vừa choàng tỉnh lại, thấy người nhể nhại mồ hôi, nó nghe thấy có tiếng kêu oác oác ngoài cửa. Vội vàng chạy ra xem chuyện gì, rồi mồm cứ há hốc ra nhìn, máu trong người như muốn đông lại khi thấy một con chim Lạc to lớn đang lơ lửng ngoài kia, nhìn mình. Chợt nó thấy yên tâm phần nào khi trên lưng chim Lạc là sư tử Song Mai.

- Mau theo ta đi chơi nào Thái Bảo. – Song Mai mỉm cười, vẫy vẫy tay.

Hôm trước, khi Song Mai rời khỏi Mai Gia Trang lên đường tới Vân Tiêu Kiếm, con chim Lạc thường ngày cô bé hay cưỡi cũng bay đi tìm chủ nhân. Vì không phải là linh điều có thần tính như của Bạch Ưng chân nhân nên nó không thể bay nhanh được. Cả ngày trời bay mãi, nó mới tìm được chủ nhân của mình trên đỉnh Thông Thiên Hoàng Ma. Song Mai thấy chim Lạc của mình thì vô cùng thích thú, liền tìm Thái Bảo, rủ đi chơi.

Thái Bảo chậm rãi bước ra khỏi phòng, chạy xuống sân, chim lạc cũng đáp xuống, thu hết thân mình để chờ cho thẳng nhóc leo lên. Từ nhỏ đến giờ, Thái Bảo chưa bao giờ nhìn thấy một con chim nào to lớn như vậy nên hết sức kinh ngạc. Nhưng thấy sư tử ngồi trên mình con chim, Thái Bảo yên tâm là giống này sẽ không xé xác nó ra mà ăn thịt.

Song Mai vươn đôi tay ra để Thái Bảo nắm lấy mà leo lên mình con chim. Thái Bảo cũng đưa tay với. Hai bàn tay nhỏ xíu từ từ nhích dần đến nhau. Đúng vào lúc hai bàn tay chạm vào nhau thì đột nhiên phát sinh sự lạ.

“Ầm Ầm” - Những tiếng nổ long trời lở đất vang lên như sấm rền.

Hai tiếng nổ gần như vang lên cùng một lúc khiến chim Lạc hoảng hốt đập cánh bay lên tán loạn. Thái Bảo bị nó hất ngã văng xuống đất, Song

Mai đang cúi người cũng lộn xuống, dè lên bụng thẳng nhóc khiến nó ợ lên một tiếng đầy đau đớn.

Đột nhiên trên đỉnh Thông Thiên Hoàng Ma bất chợt bị bao phủ bởi một đám mây đen cuộn cuộn. Gió đang liu diu thổi bỗng chuyển mình rít lên ghê rợn, hai hồ nước cũng tựa như hòa theo, đột nhiên sủi lên những bong bóng khổng lồ như bị đun sôi. Sấm chớp ở đâu ùng đánh tới loang loáng.

Các vị sư phụ cùng đám đệ tử thấy điềm lạ liền kéo nhau ra ngoài xem. Khoảng sân hình vòng thái cực đột nhiên xuất hiện một đạo khí mờ ảo, dâng lên quá nửa người rồi từ từ xoay song song với mặt sân.

Bạch Ưng chân nhân thấy Song Mai và Thái Bảo đang nằm trên sân, trong phạm vi xoay của đám khí kia thì hét lên:

- Mai Mai, Thái Bảo, mau leo lên hành lang, đừng có bước ra sân.

Lão còn chưa kịp dứt lời thì thấy một bóng nhân ảnh vọt qua mình nhanh như ánh chớp. Từ trên trời, một vầng lửa phừng phừng lao xuống. Bóng nhân ảnh phóng vọt lên vầng lửa đó rồi nhanh như cắt lao xẹt về phía hai đứa trẻ.

Vầng lửa đó, chính là linh diệu Hỏa Phượng Hoàng còn bóng người kia, không ai khác ngoài Lưu Ly đạo nhân.

Chỉ trong tích tắc, Lưu Ly đạo nhân đã nhắc bổng hai đứa lên lưng Hỏa Phượng Hoàng, bay ra khỏi khoảng sân, lơ lửng cạnh những đám mây đen. Từ trên cao nhìn xuống thật rõ ràng, một vòng thái cực bằng khí được sinh ra từ khoảng sân ở dưới, cứ xoay dần, xoay dần rồi dâng lên cao.

Lưu Ly đạo nhân phóng tầm mắt ra tám hướng, thấy ở các đỉnh, mấy khối khí kết thành hình các quẻ trong bát quái đồ cũng theo đó mà xuất hiện, từ từ di chuyển về vòng thái cực đang ngày một dâng cao. Cảnh vật

trông thật hoành tráng khiến Song Mai và Thái Bảo đờ hết cả người ra chiêm ngưỡng.

Vỗ nhẹ vào con Hỏa Phượng Hoàng, lập tức linh điều phóng xuống trước đại điện, thả lũ người xuống rồi vỗ cánh bay miết về phía rặng cổ tùng rậm rạp.

- Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ tự động thi triển? – Bạch Ưng chân nhân nhíu mày nhìn tám quẻ bát quái, lúc này đã tề về bên cạnh vòng thái cực, sắp xếp theo đúng trật tự của Tiên Thiên Bát Quái Đồ.

- Thật là lạ, sáu năm nay, sau khi sư phụ đột nhiên mất tích, không ai còn thấy Âm Dương Song Kiếm tỏa ra quang ảnh, nay có sao lại xuất hiện sự lạ như vậy? Mà song kiếm vẫn cắm nguyên trong hồ, đâu có xuất ra ngoài. – Lưu Ly đạo nhân thắc mắc.

- Để xem trận đồ này có ý gì. – Lưu Thủy đạo nhân xen vào.

Mây đen ngày một dày đặc hơn, kéo đến phía trên vòng thái cực bát quái. Sấm rền vang, chớp ì ùng. Bọn đệ tử Vân Tiêu Kiếm lũ lượt kéo nhau ra xem nhưng không đứa nào dám bước xuống khoảng sân.

Từ trong đám mây đen, một đạo huyết quang vọt xuống, đánh thẳng vào vòng thái cực. Ầm một tiếng, huyết quang bị dội lại vào trong đám mây kèm theo một tiếng rống khủng khiếp.

Từ trong đám mây, lại phóng ra một lúc hơn mười đạo huyết quang chói lòa. Lần này chúng không bị dội trở lại mà cứ như mấy sợi dây màu đỏ nối liền bát quái đồ với đám mây đen kịt kia. Cảnh tượng hết sức đáng sợ.

Thái cực đồ đột ngột sáng rực lên chói lòa, Bạch Ưng chân nhân, vận khí, phát ra âm thanh vang vọng khắp Thái Cực Điện:

- Mọi người lui lại.

Đám đồ đệ thấy vậy, sợ hãi mà chui tọt vào trong phòng. Những đứa bạo gan hơn thì chỉ lùi lại mấy bước, vẫn nghển cổ mà nhìn sự kiện quái dị kia.

Bạch Ưng chân nhân bất giác giật mình, hướng ánh mắt xuống nhìn Song Mai và Thái Bảo. Lão thở phào nhẹ nhõm khi ánh mắt chúng vẫn bình thường và không có dấu hiệu tỏa ra tà khí như hôm trước. Hai đứa, mắt tròn xoe nhìn lên trời, mồm há hốc ra.

Khi vòng thái cực rực sáng đến một ngưỡng, nó từ từ xoay chậm chậm rồi nhanh dần, nhanh dần đến khi trở thành một bánh xe khổng lồ quay tít, xoắn đám huyết quang vào nhau tựa như những sợi chỉ tết lại thành dây. Đến khi chỉ còn 1 vạch đỏ lờm nổi giữa đám mây và vòng quay, thì thái cực bỗng nhiên dừng lại rất nhanh giống như người ta phanh xe gấp.

Đám người còn chưa định thần tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì thì “Uỳnh” một tiếng rất lớn, cả vòng âm dương thái cực phóng vút lên đám mây đen, xuyên qua, vọt lên trên cao rồi tan biến. Đám mây đen tồn tại một lúc thì đột nhiên nổ tung ra thành hàng triệu tia lửa đỏ, bắn ầm ầm lên trời, trông như người ta bắn pháo hoa vậy. Trời bỗng dưng trong xanh trở lại, mây đen biến mất cũng nhanh như khi nó xuất hiện.

- Sư huynh xem kìa. – Thiên Thủ đạo nhân đập nhẹ vào Bạch Ưng chân nhân, đầu hất hất ra phía khoáng sản.

Hai viên Hắc Long Châu và Bạch Phụng Châu sau sáu năm im lìm, nay lại tỏa quang ảnh lung linh như ngày xưa.

- Sư phụ! Sư phụ đã trở về rồi sao? – Bạch Ưng chân nhân thốt lên, đám trường nhánh cũng dáo dác nhìn ra xung quanh tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng Vân Tiêu đạo nhân đâu cả.

- Lạ thật! Lần đầu tiên ta thấy cảnh tượng này, chắc phải có điều gì đó ẩn chứa đằng sau. – Thiên Sinh đạo nhân lắc đầu, cất giọng nghi hoặc.

Nhìn một vòng các vị trưởng nhánh và cả Song Mai, Thái Bảo, Bạch Ưng chân nhân hít một hơi rồi nói:

- Thôi không sao, Âm Dương Song Kiếm lại tỏa sáng như xưa, Vân Tiêu Kiếm lại được bảo vệ bởi Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ rồi, chúng ta không cần lo lắng việc ma giáo bí mật tập kích lên đây nữa. Cũng muộn rồi, các đệ về nghỉ đi.

Lưu Ly đạo nhân cúi xuống nhìn hai đứa trẻ rồi ôm Thái Bảo vào vào lòng, giọng nghẹn ngào:

- Cả hai đứa không sao chứ?

- Dạ, con không sao. – Cả hai đồng thanh đáp sau khi nhìn một lượt thân thể, thấy không sút mề và vẫn đầy đủ chân tay.

Khi hai viên Hắc Long Châu và Bạch Phụng Châu phát quang trở lại, ở dưới chân Hoàng Ma Sơn, bóng người lạ mặt hôm trước mặc áo choàng đen trùm kín bỗng thấy hai viên huyết châu trong hốc mắt của đầu lâu tỏa sắc lung linh. Hãn thấy vậy, cũng giật mình, nhìn ra xung quanh, miệng hô lớn:

- Nàng về rồi ư? Nàng về rồi ư? Huyết Lệ? Hãy ra đây gặp ta.

Nhưng, đáp lại hãn là một khoảng không gian im lặng, chỉ có tiếng xì xào của lá cây, côn trùng. Hãn ngửa cây Sát Thần Hoàn Tảo Côn ra trước mặt ngẫm rồi mỉm cười nói:

- Huyết Lệ! Nhất định ta sẽ làm cho nàng sống lại, nhất định như thế, dù cho có phải kéo chín tầng trời xuống địa ngục A tỳ, ta cũng sẽ làm nàng hồi sinh.

Quạ đen trên vai hãn lúc lắc đầu, cất tiếng kêu “Quạ!..quạ” cảnh báo. Con mắt duy nhất nằm giữa trán con quạ rực đỏ như máu. Hãn thấy vậy,

vội vàng quay đầu đi xuống, miệng lâm bẫm:

- Âm Dương Bát Quái Kiếm Đồ lại hoạt động trở lại rồi, chúng ta lại đợi vậy.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Học Đạo

Thái Bảo dậy từ sáng sớm, ngồi thu lu trên lan can gỗ trước cửa phòng nhìn ra ngoài. Ở phía Đông, một vệt sáng từ từ lóe lên rồi lớn dần, lớn dần. Không gian xung quanh bắt đầu tỏa sắc lung linh, những áng mây trắng bồng bênh lướt qua vô tư lự.

Ngày thứ hai Thái Bảo ở trên Thông Thiên Hoàng Ma, nó thấy nhớ Lâm Gia Tửu Lâu, nhớ tiếng huyền não, cãi vã, nhớ cảnh mấy vị khách say xỉn bước đi liêu xiêu, nhớ cả thằng nhóc hàng xóm Văn Lộc nữa. Hai đứa hay ngồi căng tai lắng nghe những chuyện luyên thuyên mà mấy vị khách đến uống rượu. Họ thường kể về thần tiên, dị thú, linh diệu, ma giáo, anh hùng v.v....

Nó nhớ, có lần một vị khách mặc đạo bào, vai đeo một chiếc hòm lớn, tay cầm một cây phướn có đề mấy chữ mà nó không hiểu ý nghĩa là gì. Vị khách này gọi một hũ rượu, một đĩa lạc, hai cái bánh bao rồi thủng thủng dùng bữa.

Thấy nó và Văn Lộc tha thẩn chơi bên cạnh, vị khách kia đột nhiên mặt mày biến sắc, kéo nó lại và bảo, trông nó có năm phần là ma đạo, năm phần là chính đạo, sau này lớn lên không làm vương gia thì cũng trở thành đại ma đầu khát máu.

Nghe thế, Thái Bảo bèn quay sang bảo với thằng nhóc Văn Lộc: “Sau này, ta làm vương gia, sẽ phong cho người làm thuộc hạ thân tín. Còn trở thành ma đầu sẽ ăn thịt mi đầu tiên”. Hai thằng cùng cười phá lên rồi đuổi nhau chạy rầm rầm.

Rồi nó lại nhớ, có lần một vị khách cao lớn, râu ria lởm chởm, uống đã ngà ngà say bèn đứng lên bàn, vỗ ngực bùm bùm: “Nói cho mọi người biết, Trấn Nam ta, bơi giữa hồ Vạn Trùng, leo lên đỉnh Thiên Vân, lặn xuống đáy Đại Đông Hải. Cửu Sùng Khổng Tượng, Thần Lạc Linh Điều, Cửu Vỹ Thiên Hồ, có loại nào mà lão gia chưa từng gặp qua? Nay các người bảo ta say? Say thế quái nào được?”- Nói rồi vị khách đó đổ đánh rầm một cái xuống đất, ngáy pho pho.

Nó và Văn Lộc chui dưới gầm bàn cứ bùm miệng cười với nhau. Nhưng nó rất thích thú với những giống dị thú, quái điều mà vị khách kia vừa kể.

Hai đứa, thỉnh thoảng lại trèo lên nóc tửu lầu, nằm dài ra ngắm trời. Nó hỏi Văn Lộc, sau này lớn lên thích làm cái gì. Văn Lộc thật thà đáp, nó thích trở thành một lão gia như Lâm Quang Đức. Gia cảnh thảnh thơi này rất đáng thương, mẹ nó làm bếp cho nhà Thái Bảo nên hai đứa suốt ngày chơi với nhau còn cha nó, nghe đâu đã chết trên chiến trường. Thái Bảo cười rồi nói với Văn Lộc, nó muốn sau này lớn lên trở thành một đạo sỹ có thể thu phục các loài dị thú, quái điều trên khắp Lạc Hồng đại lục.

Văn Lộc nghe vậy, vỗ vai nó và nói, giọng rất nghiêm trang:

- Thái Bảo! Hay lắm! Mi đi bắt mấy con dị thú, quái điều ấy mang về cho ta xẻ thịt bán. Ta thấy chưa có quán rượu nào buôn bán thịt mấy loại dị chủng ấy, nếu chúng ta kết hợp, chẳng mấy chốc mà phát lên còn hơn cha người ấy chứ.

- Đúng đúng, sao ta không nghĩ ra nhỉ. Làm mấy món như Hỏa Phượng Hoàng hấp rượu; Cửu Sùng Khổng Tượng nướng than hoa; Bạch Hồ xào sả ớt. Tuyệt, mi đúng là có đầu óc kinh doanh. – Thái Bảo reo lên, cả hai đứa cùng phá lên cười ha hả rất sáng khoái.

Hôm nó chạy đến thông báo với Văn Lộc rằng cha mẹ sẽ đưa lên Vân Tiêu Kiếm học đạo, tu thánh, Thái Bảo hỏi nó có muốn đi cùng không?

Văn Lộc mặt ủ dột nói với nó:

- Mi sướng thật, mẹ ta làm gì có tiền bạc để cho đi lên Hoàng Ma Sơn học đạo, tu thánh chứ.

- Mi nói gì? Học đạo tu thánh mà cũng cần có tiền bạc à? - Thái Bảo ngô nghê hỏi.

- Cái thằng mi, xem ra chẳng biết gì. Để lên được Hoàng Ma Sơn cần rất nhiều tiền bạc chạy chọt cho vị phụng trách đánh giá tư chất đệ tử. Dù mi có tư chất cực tốt nhưng nhà không có ngân lượng thì cả đời đừng mơ đặt chân lên Vân Tiêu Kiếm. – Văn Lộc giải thích, ra vẻ rất am hiểu.

- Ồ! Hóa ra vậy, thảo nào ta thấy cha mẹ chuẩn bị rất nhiều tiền bạc. – Thái Bảo gật gù.

- Thôi! Mi cố mà học thành tài, sau này còn đi bắt dị thú về cho ta buôn bán nữa. Xem như là nể tình bạn bè bao năm. – Văn Lộc bắt chước điệu bộ khách sáo của mấy tay hay lui lại Lâm Gia Tửu Lầu.

- Được! Được! Anh em tốt, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia. Cạn ly! – Thái Bảo cũng giả động tác cạn chén, hai đứa lại bò ra cười.

Một hồi chuông ngân lên, vang vọng khắp dãy Hoàng Ma Sơn khiến cho cả không gian tràn ngập những thanh âm trong trẻo. Thái Bảo giật mình, bị lôi tuột trở về thực tại. Từ phía cuối hành lang, hần thấy sư huynh Văn Thành tiến lại.

- Nhóc con, có chuông rồi, còn không mau thay quần áo rồi cùng ta xuống Vân Tiêu Giám. Thế nào, đêm qua ngủ ngon chứ. – Văn Thành mỉm

cười nói một tràng.

- Cảm ơn sư huynh, chắc chưa quen nên hơi mất ngủ. – Thái Bảo cung kính trả lời.

- Mấy hôm rồi quen thôi, hồi ta mới lên Hoàng Ma Sơn cũng vậy mà. Thôi, mi vào rửa mặt rồi thay đồng phục, ta đợi ở đây.

- Dạ! – Nó nói rồi quay vào trong phòng.

Vân Tiêu Giám nằm ở lưng chừng Thông Thiên Hoàng Ma. Từ Thái Cực Điện đi xuống cách khoảng gần một dặm. Nơi đây được xây dựng là chỗ để các đệ tử học tập và tu luyện.

Công trình này gồm ba gian nhà cao ba tầng, với lối kiến trúc hình chữ tam. Phía khoảng sân ngăn cách mỗi gian nhà đều rất rộng rãi và có hồ nước bán nguyệt tọa lạc, hai bên là rừng trúc xanh mướt.

Văn Thành dẫn Thái Bảo đi xuống, men theo những bậc đá rộng lớn và đều nhau tấp tểp. Phía bên phải đường xuống, Vân Tiêu Giám từ từ hiện ra trước mặt, uy nghi và bề thế.

Bạch Ưng chân nhân, sau khi lên tiếp quản ngôi trường môn đã cho tu sửa, mở rộng nơi này để thu hút nhân tài khắp Lạc Hồng tề tựu về đây. Cách suy nghĩ của lão rất cởi mở và khác hẳn với sư phụ Vân Tiêu chân nhân. Tuy nhiên, cũng chính vì thế mà phát sinh những vấn đề trong việc tuyển lựa nhân tài cho Vân Tiêu Kiếm.

Những nhà có thể lực, tiền bạc đều ôm ấp giấc mộng biến con em mình trở thành bậc kỳ tài trong thiên hạ bởi vậy không tiếc tiền để lo lót một suất gia nhập Vân Tiêu Kiếm. Từ đó, những người được giao khảo sát tư chất, chọn lựa môn sinh có cơ hội để ăn hối lộ, nhận của đút. Thành ra, những

đứa có tư chất chưa chắc đã trở thành đệ tử Vân Tiêu Kiếm nếu không có tiền.

Thái Bảo thấy trong sân Vân Tiêu Giám có rất đông môn sinh, hầu hết đều nhỉnh hơn nó một vài tuổi. Đứa nào cũng mặc đồng phục màu xanh như nó, chỉ phân biệt được bởi huy hiệu thêu trên ngực áo. Thấy thế, Thái Bảo mới cúi xuống nhìn, thấy huy hiệu của mình chỉ thêu đúng ba chữ Vân Tiêu Kiếm.

Qua một cánh cổng lớn không có cửa, phía trên đề một bảng hiệu sơn chữ đỏ “Vân Tiêu Giám”, Thái Bảo bước chân vào trong, thấy không khí vô cùng sôi nổi. Những đám đệ tử túm năm, tụm ba trò chuyện, tay chân vung lên rất khí thế rồi cười đùa, chạy đuổi nhau, hò hét văng trời.

Nó im lặng đi theo Văn Thành, thấy sư huynh quả thực oai phong, đi đến đâu, người ta dạt ra nhường đường rồi cung kính chấp tay chào:

- Sư huynh Văn Thành!

Văn Thành sau mỗi câu chào đều mỉm cười, gật đầu. “Cả đám này mà chào, chắc sư huynh mới cổ mà chết” -Thái Bảo nghĩ bụng rồi mỉm cười không phát ra tiếng. Nó không biết rằng, Văn Thành là nhân vật được chú trọng bồi dưỡng để một ngày nào đó, trở thành người đứng đầu Lạc Hồng.

Phía trước mặt, gần bậc tam cấp của dãy nhà đầu tiên, nó thấy có mấy vị sư tử khoảng mười bốn, mười lăm tuổi đang đứng tán gẫu. Nổi bật hơn tất cả là một vị rất xinh đẹp, da trắng ngần, mắt to, tròn, khuôn mặt trái xoan, đeo một đôi bông tai bằng bạch kim. Khi thấy Văn Thành, vị sư tử này liền tách khỏi đám, bước nhanh ra trước mặt, mỉm cười như hoa:

- Sư huynh Văn Thành! Hôm qua Thanh Ngọc vẫn chưa luyện thành chiêu Phi Vân Kiếm Ảnh, lúc nào rảnh, huynh chỉ nhé.

- Được rồi, Thanh Ngọc, chốc nữa ta sẽ chỉ chiêu này. – Văn Thành cũng mỉm cười, Thái Bảo thấy mặt sư huynh hơi đỏ, tay còn có vẻ run run. Nó tự dưng nhớ đến điệu bộ của mình khi gặp Song Mai trên Vọng Nhật Lầu.

- Ô! Nhóc này có phải là đệ tử mới của Bạch Ưng sư phụ không? – Thanh Ngọc nhìn xuống Thái Bảo, mỉm cười.

- Thái Bảo xin chào sư tỷ Thanh Ngọc! – Nó cúi đầu chào rồi nhìn môn huy, thấy chữ Ly Kiếm Vân Tiêu. Chắc hẳn, vị này là đệ tử thuộc quyền quản lý của mẹ Lưu Ly, hẳn nghĩ thầm.

“Oác...oác”, tiếng chim Lạc kêu vẳng trời khiến đám môn sinh ngược mắt lên nhìn. Bóng chim chim Lạc vụt lướt qua đầu bọn chúng khiến cả đám giật mình, cúi rạp xuống hết cả. Hóa ra chính là Song Mai cười chim Lạc đi...học.

Chim Lạc khẽ khum đôi cánh, bộ móng sắc lẹm vươn ra, thân mình khổng lồ từ từ hạ xuống. Đám môn sinh thấy vậy chạy tóe ra tứ phía nhường khoảng sân rộng cho con chim khổng lồ đáp xuống. Từ trên lưng chim Lạc, Song Mai nhảy phắt xuống, nhìn Văn Thành và Thái Bảo, mỉm cười. Cô bé mặc đồng phục, tóc tết hai bên, cười lộ hàm răng trắng bóc và hai má lúm đồng tiền sâu hoắm.

- Sư huynh Văn Thành! Thái Bảo! – Song Mai reo lên và chạy lại phía Văn Thành cùng Thái Bảo.

- Sư tỷ! – Thái Bảo lí nhí gọi, mặt nó lại ửng đỏ lên.

- Hừm! Song Mai, lần sau không được cười chim Lạc đi học đâu đấy, phải đi bộ như mọi người nghe chưa. – Văn Thành nghiêm giọng.

- Dạ, Mai Mai nhớ rồi. – Song Mai đang hí hửng, mặt ỉu như bánh đa ngâm nước khi nghe Văn Thành trách mắng.

- Nhưng sau giờ học, có thể cười chim Lạc đi chơi xung quanh Vân Tiêu Kiếm. Tuy nhiên không được đi quá giới hạn, nhất là khu rừng phía sau Hoàng Ma Sơn nghe chưa. – Văn Thành khẽ xoa đầu Song Mai.

- Ở đó có gì vậy sư huynh? – Song Mai mắt sáng lên.

- Ở đó rất nguy hiểm, ngoài phạm vi bảo vệ của Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồi. Khu rừng đó, chỉ mấy vị sư phụ mới được phép ra vào. – Văn Thành trả lời.

Ba người trò chuyện, xung quanh xì xào tiếng bàn tán của các môn đệ khác. Nhìn Song Mai cười chim Lạc đi học, mấy môn sinh khác thầm tỏ ra ghen tị, số khác ngưỡng mộ, vài người lại thì thào: “Con gái của thành chủ thành Phong Hỏa có khác, ta nghe nói, hai họ Mai, An vốn đã có hôn ước. Rất có thể cô ta sau này trở thành phu nhân của hoàng đế cũng nên.”

Thanh Ngọc nghe vậy, chợt trong lòng không vui, hăm hăm bỏ về phía đồng môn, không thèm chào Văn Thành một câu, khiến cho y ngỡ người ra, không hiểu chuyện gì nữa, định mở mồm gọi nhưng lại ngậm miệng, bèn thôi luôn.

Bong...boong... - Một tiếng chuông ngân lên, lập tức các môn sinh sắp thành hàng chỉnh tề trước sân Vân Tiêu Giám. Văn Thành dẫn Song Mai và Thái Bảo đến một hàng toàn những đứa nhóc tầm tầm tuổi chúng. Đứa nào cũng nhìn nhau khá lạ lẫm, có vẻ toàn những môn sinh mới.

- Thái Bảo, Song Mai, đây là bạn cùng lớp của hai đứa, sau này sẽ học chung cùng nhau. Phải cố gắng nhé. Chốc nữa ta sẽ dẫn lên lớp. Phòng học nằm ở tầng hai, phòng thứ ba dãy nhà đầu tiên. – Văn Thành giới thiệu.

Khi đám môn đồ đã trật tự, Bạch Ưng chân nhân thủng thẳng bước lên bục cao nhất, đối diện với chúng rồi mỉm cười nói:

- Các đệ tử, hôm nay chúng ta đón chào những môn sinh mới gia nhập Vân Tiêu Kiếm. Từ nay, các con phải giúp đỡ nhau trong việc tu luyện, tuyệt đối không vi phạm môn quy. Ta mong các con cố hết sức rèn luyện thành tài.

Đếm đi đếm lại, mấy đám môn sinh mới có đúng ba chục đứa. Văn Thành dẫn bọn chúng lên một căn phòng nhỏ, trong phòng là những dãy bàn thấp lè tè phải ngồi khoanh chân.

- Tất cả hãy chọn cho mình chỗ ngồi, lát nữa sư phụ sẽ bắt đầu giảng đạo. – Văn Thành thông báo.

Song Mai và Thái Bảo chẳng đứa nào bảo đứa nào, chọn hai chỗ gần nhau, cạnh cửa sổ. Dù sao trong đám này, chúng có quen biết và lại là đệ tử thuộc quyền quản lý của Bạch Ứng chân nhân. Từ căn cửa sổ, có thể phóng tầm mắt nhìn trập trùng núi non, mây trời.

- Thái Bảo! Mi đoán xem chúng ta học cái gì? – Song Mai thì thào hỏi.

- Ta không biết, sư tử có biết không? – Thái Bảo trả lời rồi hỏi lại.

- Ta cũng không rõ sẽ học cái gì nữa. Tu thánh mà cũng học y hết như người thường sao? – Song Mai thở hắt ra một tiếng, có vẻ chán nản.

- Hôm nay học về ngũ hành tương sinh, tương khắc, ngày mai chúng ta học về linh thú - linh diệu. – Một cô bé bàn trên quay xuống trả lời, trông cô bé rất xinh xắn, hai má bầu bĩnh, da trắng hồng.

Thái Bảo gật gật đầu, mỉm cười cảm ơn, Song Mai hỏi luôn:

- Người tên gì?

- Muội là Triệu Ánh Nguyệt, đệ tử của Đoàn Kiếm Vân Tiêu, sư phụ quản lý là Lưu Thủy đạo nhân. – Cô bé trả lời.

Song Mai và Thái Bảo gật gù tỏ vẻ hiểu biết.

- Ta là Mai Mai, cứ gọi là Song Mai đi. Còn đây là sư đệ của ta, Thái Bảo. Bọn ta đều là đệ tử của sư phụ Bạch Ưng. – Song Mai liền thoảng giới thiệu.

Đang trò chuyện bỗng ba đứa nghe thấy tiếng cả lớp rào rào đứng dậy, chúng giật mình, vội vã làm theo. Trước mặt, một đạo nhân vận mặc đạo bào trắng, khuôn mặt dễ nhìn, râu tóc vẫn còn đen nhánh, trông chỉ như ngoài ba mươi tuổi. Gật đầu ra hiệu cho đám đệ tử ngồi xuống, vị sư phụ hít một hơi rồi nói:

- Các đệ tử, ta là Thiên Sinh đạo nhân, nhánh trưởng Căn Kiếm Vân Tiêu. Ta sẽ dạy các trò về đạo thuật, ngũ hành, bát quái.

Giới thiệu xong, lão bước lui lại phía sau, song chỉ vạch lên khoảng không mấy đường như văn sỹ múa bút. Tức thì khoảng không trước mặt xuất hiện năm chữ bằng khí, trôi nổi bồng bềnh. Mỗi chữ có năm màu khác nhau tượng trưng cho ngũ hành.

- Ai nói cho ta biết cách sắp xếp của ngũ hành tương sinh, bắt đầu từ Kim. – Lão hỏi.

Cả lớp im phắc, bỗng có hai cánh tay đưa lên, Lão nhìn, hóa ra là Song Mai và Ánh Nguyệt.

- Tốt lắm, Song Mai nói cho ta nghe. – Lão chỉ.

- Thưa sư phụ! Kim sinh thủy; thủy sinh mộc; mộc sinh hỏa; hỏa sinh thổ rồi thổ sinh kim.

- Còn ngũ hành tương khắc, còn trò nào biết? – Lão đảo mắt một vòng, lại chỉ thấy Song Mai và Ánh Nguyệt.

- Ánh Nguyệt, con nói ta nghe – Lão gật gù.

- Thừa sự phụ, Kim khắc chế mộc; mộc khắc chế thổ; thổ khắc chế thủy; thủy khắc chế hỏa; hỏa lại khắc chế kim.

Thái Bảo ngồi há mồm nhìn sư muội và sư tỷ tranh nhau nói. Nó cảm thấy hơi ngượng vì không bằng hai đứa con gái. Ngũ hành cái gì mà tương sinh, tương khắc, nó chả hiểu bao giờ. Xem nào, hình như có lần, mẹ của thằng nhóc Văn Lộc có nhắc đến ngũ hành sinh sinh khắc khắc gì đó.

Hôm ấy, mẹ nó tay trái cầm một chiếc chảo rất lớn, tay phải cầm một chiếc muôi, có vẻ là muốn xào xào món gì, thấy Văn Lộc hỏi ngũ hành là gì, bà xoay một vòng chiếc chảo, đặt cách một cái lên bếp, chân đá đá mấy khúc củi lớn vào trong lò khiến lửa bùng lên dữ dội.

- Củi thuộc mộc, mộc sinh hỏa khiến lửa cháy to phùng phùng đây, có thấy không? – Bà hỏi, hai thằng gật gật lia lịa, mồm há hốc.

- Lửa to như này, một lúc là cái chảo này chảy thành nước tức là hỏa khắc kim và kim bị nung thì thành ra thủy, có thấy không? – Bà hất cằm, hai thằng lại gật gật.

Múc một muôi nước, đổ xèo một cái vào chảo, bà lại thủng thủng:

- Thủy dưỡng kim tức là cứ đổ đầy nước, đun đến mười năm nữa cái chảo cũng không cháy. Có hiểu chưa? – Bà hỏi.

- Hiểu hiểu - Hai đứa gật đầu lia lịa.

Xoẹt một đường, cây củi bị rìu trong tay chẻ làm đôi, bà lại cất giọng:

- Cái này gọi là kim khắc mộc.

- Đây gọi là thổ khắc thủy. – Bà đổ một gáo nước xuống đất và bị hút hết.

Cứ thế, bà lấy những ví dụ sinh động xung quanh căn bếp nhỏ khiến cho hai đứa của tròn xoe mắt. Thái Bảo đưa một ngón tay cái lên nói với Văn Lộc: “Mẹ của mi quả là lợi hại”. Thăng nhóc Văn Lộc bĩu môi: “Chuyện!”. Rồi hai đứa lại cười phá lên, chạy ra ngoài chơi.

- Tuy nhiên, cái gì cũng vừa phải. Nhiều quá cũng đem lại lợi mà cũng có thể là họa. – Thiên Sinh đạo nhân gật gù.

- Bây giờ, ta sẽ bày cho các trò biết được ngũ hành của cơ thể mình thuộc mệnh gì. – Thiên Sinh đạo nhân xoay song chỉ một vòng, trước mặt hiện lên một khẩu quyết bằng khí, tỏa sáng lung linh.

Lũ học trò lấy giấy bút ra ghi lại rồi lăm nhăm đọc khẩu quyết. Song Mai hít một hơi, song chỉ để ra trước mặt, đọc khẩu quyết lần thứ hai thì ngón tay cô bé tự nhiên thấy râm ran như có vật gì bám vào, một dòng khí màu vàng cuộn lên nhẹ nhẹ, vang lên tiếng leng keng nhẹ nhàng như kim loại chạm vào nhau.

Thái Bảo thấy vậy bắt chước theo, đến lần thứ tư, hai ngón tay nó ánh lên một màu vàng chói lọi, hoàng khí bốc lên mỏng tang như sương khói. Nó thấy đầu ngón tay một cảm giác rất lạ. Thái Bảo thích thú vung lên vung xuống, tạo thành những vạch màu trong không khí rất đẹp mắt.

- Ha! Sư đệ thuộc mệnh kim, ta cũng mệnh kim này. – Song Mai reo lên, chĩa hai ngón tay chạm vào tay Thái Bảo, lập tức hai luồng kim khí quện vào nhau, ngón tay cả hai đứa rực sáng thêm mấy phần. Cơ thể Thái Bảo và Song Mai đều có một cảm giác rất lạ, tựa như có một luồng sức mạnh vô tận đang lưu chuyển với tốc độ nhanh, cực kỳ phấn khích.

- Xem này, muội thuộc mệnh thủy. – Ánh Nguyệt quay xuống khoe sau năm lần thử đọc khẩu quyết thất bại, hai ngón tay bùng lên một đạo khí màu xanh như nước biển, bập bùng chớp tắt.

Ánh Nguyệt quay xuống, thấy hai ngón tay sư tử và sư huynh đang chạm vào nhau thì chun mũi lên nhạo: “Eo ời!” một cái khiến Song Mai và Thái Bảo giật mình, vội vã thu tay về, mặt đỏ ửng.

Đình Thông Thiên Hoàng Ma – Ban đêm – Thư phòng Bạch Ưng chân nhân

- Đệ thấy hai đứa trẻ đó rất lạ. – Thiên Sinh đạo nhân nhấp một ngụm trà rồi nói.

- Lạ ra sao? – Bạch Ưng chân nhân nhíu mày hỏi.

- Hôm nay học về ngũ hành của cơ thể, cả Thái Bảo lẫn Song Mai đều thuộc mệnh Kim. – Thiên Sinh đạo nhân đặt chén trà xuống.

- Lưỡng kim thành kiếm, đó là điềm tốt, sao lại nói lạ? – Bạch Ưng chân nhân thắc mắc.

- Khi bày cho cách xuất khí ngũ hành ra khỏi cơ thể, Song Mai có chạm tay vào Thái Bảo, điều lạ là hai nguồn khí ấy hòa với nhau phát quang rất thịnh vượng. Chuyện này xưa nay chưa có tiền lệ nên đệ thấy lạ. Vậy nên mới đến thông báo cho sư huynh biết. – Thiên Sinh lão đạo nói.

- Đệ thấy, nếu hai đứa đó kết hợp với nhau sẽ tạo nên một nguồn sức mạnh cực kỳ khủng khiếp. Chúng ta phải chú trọng bồi dưỡng chúng, như vậy thì lo gì Vân Tiêu Kiếm sau này không trở nên trường thịnh. – Thiên Sinh đạo nhân tiếp tục nói.

Bạch Ưng chân nhân trầm ngâm, trong đầu lớn vờn ý nghĩ, liệu Âm Dương Song Kiếm phát quang trở lại và lung linh hơn xưa có can hệ gì đến

hai đứa nhỏ này không nhỉ? Lúc đầu Bạch Ưng chân nhân sợ rằng hai đứa gần nhau sẽ tạo nên họa nhưng giờ, sư đệ của lão lại thông báo việc hỷ như vậy. Không biết nên vui hay nên buồn đây.

- Lạc Hoa vừa viết thư về cho ta. – Bạch Ưng chân nhân đột ngột chuyển chủ đề khiến Thiên Sinh sững người lại.

Lạc Hoa kiếm sỹ, đại đệ tử của Bạch Ưng chân nhân mấy năm nay được cử xuống núi hành hiệp đồng thời thu thập tin tức về ma giáo cho Vân Tiêu Kiếm. Lạc Hoa là một trong những nhân vật được các sư phụ của Vân Tiêu Kiếm chú trọng bồi dưỡng nhằm gánh vác những công việc của phái sau này.

- Lạc Hoa viết gì? – Thiên Sinh lão đạo tò mò.

Móc một phong thư trong túi áo, Bạch Ưng chân nhân đưa cho sư đệ. Thiên Sinh đạo nhân mở ra, đọc như nuốt từng chữ. Đến gần cuối, mặt lão bỗng tái đi. Đặt phong thư xuống, lão đưa tay với lấy chén trà, nhấp một ngụm, trên trán rịn ra một giọt mồ hôi, lăn từ từ xuống.

- Có...có...thật như vậy không? – Thiên Sinh lắp bắp.

Thở dài một tiếng, Bạch Ưng chân nhân gật đầu:

- Xưa nay có bao giờ Lạc Hoa đùa với chúng ta đâu. Nó là người làm việc cẩn trọng, suy trước tính sau. Lạc Hồng đại lục lại sắp trở lại đêm đen nữa sao?

- Vẫn chưa có thông báo chính thức từ An Dương Đại Đế, đệ nghĩ có thể là bọn ma giáo tung tin đồn nhằm nhằm tập hợp lực lượng mà thôi. – Thiên Sinh đạo nhân phủ nhận.

- Ta cũng hy vọng là như vậy. Tạm thời chuyện này chưa đồn thổi ra ngoài vôi, đợi có tin tức chính thống từ An Dương Đại Đế – Bạch Ưng

chân nhân từ từ ngồi xuống.

- Sư huynh nghỉ đi, đệ phải trở về Cấn Kiếm Vân Tiêu không bọn đệ tử lại quậy tung lên. – Thiên Sinh đạo nhân đứng dậy, chấp tay chào rồi đi nhanh ra cửa.

- Đệ về nghỉ đi, chuyện Song Mai và Thái Bảo cứ để theo dõi một thời gian nữa đã. Tạm thời đừng tiết lộ cho ai. – Bạch Ưng chân nhân dặn.

- Đệ biết rồi! – Thiên Sinh đạo nhân khép cửa, huýt một tiếng gọi linh điểu, từ trên trời một con hạc đen đáp xuống. Lão nhún mình nhảy lên lưng rồi linh điểu vỗ cánh bay về hướng Cấn Kiếm Vân Tiêu.

Cộc...cộc...cộc! – Thiên Sinh đạo nhân vừa đi khỏi, tiếng gõ cửa vang lên.

- Con vào đây. – Bạch Ưng chân nhân gọi ra.

Cánh cửa từ từ mở, Thái Bảo nhẹ nhàng bước vào, cung kính chấp tay:

- Bái kiến sư phụ.

- Tốt lắm, lại đây ngồi để ta xem. – Bạch Ưng chân nhân chỉ lên ghế.

Thái Bảo lùn cùn bước tới rồi kiễng chân, trèo lên ngồi vắt vẻo. Nhìn điệu bộ của nó, Bạch Ưng chân nhân bật cười trù mếu. Đợi nó ngồi xong xuôi, Bạch Ưng chân nhân cất tiếng hỏi:

- Thái Bảo! Nói ta nghe ngày tháng sinh của con.

- Dạ, con sinh đúng vào ngày rằm tháng tám ạ.

Bạch Ưng chân nhân giật mình, ngày rằm tháng tám cách đây 6 năm cũng là ngày sinh của Song Mai và cũng là ngày sư phụ Vân Tiêu của lão

biến mất. Tại sao lại có cái sự quái lạ như vậy nhỉ, liệu có phải trùng hợp ngẫu nhiên không? Đẹp bỏ những ý nghĩ trong đầu, lão lại cất tiếng hỏi:

- Hôm nay học hành ra sao? Kể ta nghe xem nào.

- Hôm nay sư phụ Thiên Sinh dạy con cách xuất khí ngũ hành của cơ thể, con làm đến lần thứ tư thì thành công. Về phòng, con tập từ chiều, đến bây giờ thì chỉ cần nghĩ đến là khí tự phát ra. – Thái Bảo chĩa song chỉ ra trước mặt, miệng hô “Phát” một tiếng, lập tức cuộn lên một đạo kim quang sáng lòa, bập bùng bốc lên cuồn cuộn trên hai đầu ngón tay giống như một ngọn đuốc nhỏ.

Lão đạo tỏ ra hơi bất ngờ về sự tiến bộ này. Quả thực thẳng nhóc này tư chất cực tốt lại lĩnh hội rất nhanh. Lão nghĩ, chỉ mất độ hơn một năm, nó sẽ vượt qua đẳng cấp Nhân Thánh. Bạch Ứng chân nhân đột nhiên trở nên lo lắng về việc trong người nó có những luồng chân khí cực tà.

- Thái Bảo đưa tay ta xem. – Bạch Ứng chân nhân cất tiếng.

Thái Bảo đưa tay ra phía đại sư phụ. Lão đặt hai ngón tay lên cổ tay nó giống như đại phu bắt mạch cho bệnh nhân. Mắt lão bỗng nhíu lại. Lạ thật, không còn thấy chút dấu hiệu nào của luồng khí tà ma kia nữa. Nó không thể biến đi nhanh như thế được, Bạch Ứng chân nhân thầm nghĩ.

Đột nhiên lão nhẹ nhàng truyền vào người đệ tử một luồng chân khí nhỏ. Luồng chân khí này lùng sục khắp huyết mạch trong cơ thể Thái Bảo tìm kiếm, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một chút nào của tà khí. Luồng khí phóng xuống đan điền, nơi lưu trữ khí của cơ thể thì bỗng dưng biến mất, không hề đáp lại Bạch Ứng lão nhân.

Lão lại phóng tiếp bốn luồng chân khí vào người Thái Bảo khiến nó cảm thấy cơ thể như nóng bừng lên, khí huyết di chuyển như một con ngựa bất kham. Bốn luồng chân khí tiến xuống đan điền, áp chế chân khí của Thái Bảo khiến nó cảm thấy khó thở. Những luồng khí của Bạch Ứng chân

nhân lòng sục khắp đan điền nhưng xem ra không thu được kết quả gì. Lão đạo lập tức thu về chân khí.

- Sư phụ vừa làm gì vậy? – Thái Bảo hỏi khi thấy người nóng phừng phừng.

- Ta đang kiểm tra xem cơ thể con có gì khác lạ không. – Bạch Ứng chân nhân trả lời.

- Kỳ lạ là sao ạ? – Thái Bảo thắc mắc.

- Ta không biết, nhưng cơ thể con có một luồng chân khí rất tà ma. Nếu để lộ chuyện này ra ngoài, người ta sẽ tìm đến hại con. Con nhớ, nếu cơ thể cảm thấy khó chịu, phải thông báo ngay cho ta và không được để lộ cho ai biết nghe chưa? – Bạch Ứng chân nhân đánh luôn bài giữa với Thái Bảo khiến nó vô cùng bất ngờ nhưng nó có hiểu quái gì về tà khí với chính khí đâu. Chỉ là nghe đến việc bị người ta bắt đi, nó sợ hãi, gật đầu lia lịa đồng ý với sư phụ.

- Nào, giờ ta sẽ chỉ cho con thấy điều này. – Lão xòe bàn tay về phía trước mặt, hô “Phát” một tiếng, lập tức ở mỗi đầu ngón tay tỏa ra ánh sáng lung linh, kèm những luồng khí bốc lên nhẹ nhẹ theo đúng ngũ hành.

Thái Bảo khẽ reo lên vui mừng, mắt chăm chú nhìn vào bàn tay sư phụ, miệng lắp bắp:

- Sư...sư phụ có thể phát ra năm loại khí ngũ hành khác nhau sao? Cơ thể sư phụ không thuộc ngũ hành nào sao?

Bạch Ứng chân nhân phá lên cười:

- Đệ tử ngốc! Ta thuộc hành mộc nhưng người tu thánh đạo như chúng ta có cách để triệu tập toàn bộ tính chất của ngũ hành vào trong cơ thể, biến nó thành sức mạnh của mình. Ví dụ con là hành kim vậy muốn luyện cho

cơ thể phát ra cả năm luồng khí thì phải bắt đầu sinh ra thủy khí. Mà muốn sinh ra thủy thì con phải có hỏa hỗ trợ để công kích kim, nung chảy ra thành nước. Cứ như vậy sau một thời gian là con sẽ khống chế được toàn bộ ngũ hành trong cơ thể.

- Nghĩa là con sẽ phải dùng hỏa để tự đốt cơ thể mình, đến một cực hạn nào đó, kim trong con sẽ tan chảy thành nước rồi hấp thụ nó thành nội khí sau đó dùng thổ công kích thủy để sinh ra mộc, cứ thế tương sinh, tương khắc, tạo ra các đạo khí khác nhau đúng không sư phụ? – Thái Bảo mắt sáng như sao, tựa đã ngộ ra một chân lý vô cùng lớn lao.

- Đúng đúng, con thông minh lắm. Bình thường, phải mất đến năm năm tu luyện mới có thể vận hành nhuần nhuyễn năm luồng khí ngũ hành. Nhưng ta đặc cách tiết lộ trước bài cho con, để xem con có thể khống chế ngũ hành trong bao nhiêu lâu. – Bạch Ưng chân nhân mỉm cười hài lòng.

- Nhưng phải làm sao để có hỏa đốt kim hả sư phụ? – Thái Bảo lại hỏi.

- Đây là viên thiên hỏa hoàn, dùng để hấp thụ hỏa khí cho bản thân. Người mệnh kim uống viên này tức thì bị hỏa công mà đau đớn vô cùng. Tạm thời con chưa được uống vội, ngày mai ra sau thác nước, ta sẽ chỉ cho con cách tu luyện để tạo ra thủy khí trong cơ thể. – Bạch Ưng chân nhân móc ra một viên thuốc màu đỏ cho Thái Bảo xem rồi cất nhanh đi.

Thái Bảo nhìn viên thuốc, mắt sáng lên, nó nghĩ bụng sẽ nhanh chóng để đạt được thành tựu, trong lòng thầm cảm ơn Bạch Ưng chân nhân đã quá ưu ái.

- Giờ con về nghỉ đi, sáng mai còn đi học sớm, xong buổi, nhớ ra thác nước đằng sau Vân Tiêu Giám gặp ta, chớ có đến muộn. – Bạch Ưng chân nhân dặn.

- Vâng thưa sư phụ, con xin phép về nghỉ sớm. – Nó chấp tay, cúi người rồi nhảy xuống đất, rời khỏi phòng. Bạch Ưng chân nhân nhìn theo thân

hình bé nhỏ của nó, cười hiền, lắc lắc đầu.

Buổi học đầu tiên trên Vân Tiêu Kiếm kết thúc khiến Thái Bảo vô cùng thích thú. Giấc mơ vận đạo bào, lưng đeo trường kiếm, cười linh diệu đi khắp thiên hạ của nó bùng lên mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Từ ngoài cửa lớp, một bóng nữ nhân bước nhanh vào, đám môn đồ vội vàng đứng chào. Ánh mắt Thái Bảo sáng lên khi nhìn thấy nữ nhân ấy. Đó, không ai khác, chính là mẹ nuôi Lưu Ly của nó.

- Các đệ tử, ta là người đứng đầu Ly Kiếm Vân Tiêu, Lưu Ly đạo nhân, ta sẽ dạy các con những kiến thức về thần thú, linh diệu cùng những giống dị chủng trên khắp Lạc Hồng đại lục này. Khi có kiến thức về chúng, các con sẽ biết phải làm gì khi đối mặt và còn thuận tiện cho việc sau này đi bắt chúng làm thú cưỡi. – Lưu Ly cất giọng trong như nước hồ thu.

Thái Bảo nghe vậy, bỗng dừng lại nhớ đến lời hứa đi bắt dị thú về cho thằng bạn Văn Lộc xả thịt nấu món ăn, tự nhiên đưa tay bụm miệng cười. Song Mai thấy thế hỏi:

- Mi cười gì vậy?

- Không không, đệ nhớ đến chuyện cũ thôi mà sư tỷ. – Nó giải thích, miệng vẫn tùm tùm cười.

- Nói cho ta nghe đi. – Song Mai kéo kéo tay áo nó, giọng nài nỉ vang lên khe khẽ.

Thái Bảo thì thầm vào tai sư tỷ, nghe xong, Song Mai cũng bụm miệng lại cười, đoạn quay sang nói:

- Vậy ta cũng phải mở một cơ sở ở thành Phong Hỏa để kinh doanh rồi.
– Hai đứa nhìn nhau cười rình rích khiến Lưu Ly đạo nhân e hèm lên một tiếng.

Lưu Ly đạo nhân chỉ tay một cái, hô “Hiện”. Lập tức khoảng không bùng lên những tia sáng đủ màu, xoắn lại với nhau, kết ra thành hình một con chim Lạc đang vỗ cánh bay. Con chim bay một vòng xung quanh các môn sinh, cho chúng chiêm ngưỡng rồi quay về bên Lưu Ly đạo nhân, bập bênh, không tan biến.

- Song Mai, nói cho mọi người xem đây là con gì. – Lưu Ly chỉ tay về phía Song Mai khiến cô bé giật thót mình.

- Thừa sư phụ, đây là chim Lạc ạ. - Song Mai trả lời.

- Tốt lắm! Đây là chim Lạc, loài chim mà Lạc Hồng rất tôn kính và ở một số nơi còn lập đền thờ. Chim Lạc được điêu khắc trong các kiến trúc ở một số nơi, nhiều nhất là trống Đại Đồng, một loại nhạc cụ được dùng trong nghi lễ tế trời đất của cư dân Lạc Hồng. – Lưu Ly đạo nhân bắt đầu giảng giải.

Thái Bảo lắng nghe từng như nuốt từng lời mà mẹ nuôi của nó đang nói. Vốn có niềm đam mê với những loại dị thú, linh diệu nên nó không thể bỏ qua được một câu nào, nhất là phát ra từ miệng người mẹ nuôi này.

- Ngoài khơi biển Đại Đông Hải có một hòn đảo rất lớn, chính là nơi chim Lạc sinh sống. Chim Lạc có tuổi thọ vào khoảng vài trăm năm. Cứ 1000 năm thì xuất hiện một con Thần Lạc Linh Diệu. Người cuối cùng sở hữu Thần Lạc Linh Diệu chính là Đại Đế Long Thần. – Lưu Ly đạo nhân lại tiếp tục, dùng tay búng một cái, con chim Lạc bằng khí tan ra rồi mấy tia sáng lại tụ lại thành hình một con Thần Lạc Linh Diệu bay lượn khắp trong lớp.

Thần Lạc Linh Điều giáo cụ này bay qua Thái Bảo khiến nó mắt rời không thôi. Dù chỉ là mô hình, nhưng con Thần Lạc Linh Điều trông vô cùng oai phong. Nó có một bộ lông màu vàng óng, mắt sắc như bảo kiếm, cặp móng nhọn hoắt, phát ra những luồng kim quang hết sức lung linh.

Thái Bảo nhìn Thần Lạc Linh Điều, đầu óc mơ màng một ngày nào đó được ngự trên lưng, bay lượn khắp đất Lạc Hồng. Đang mơ màng, nó giật bản mình vì Song Mai kéo kéo tay:

- Thái Bảo này! Ta cũng muốn một con như thế này.

- Ta cũng muốn. – Nó nghe răng ra cười, khuôn mặt vô cùng thích thú. Bỗng sực nhớ điều gì, nó đưa tay lên ra hiệu muốn hỏi.

- Thái Bảo nói đi. – Lưu Ly nhìn nó, trù mếu.

- M...à sư phụ cho đệ tử hỏi, làm thế nào để bắt được Thần Lạc Linh Điều ạ? – Nó rụt rè.

Câu hỏi vừa kết thúc, cả lớp cười ồ lên một tiếng, duy chỉ Song Mai là không cười bởi cô bé cũng muốn hỏi câu đó. Lưu Ly đạo nhân nhìn nó, mỉm cười:

- Thần Lạc Linh Điều xếp đầu bảng trong thần thú, linh điều, ta cũng không biết bắt nó như thế nào. Chỉ nghe truyền thuyết kể lại, năm xưa Đại Đế Long Thần Quân vì tương tâm tương ý với Thần Lạc Linh Điều nên không dùng pháp thuật mà thu phục được. Sau khi ngài hóa thành Thượng Thiên Thánh, Thần Lạc Linh Điều cũng bỏ đi đâu không ai biết.

- Vậy nó có những năng lực gì ạ? – Thái Bảo lại hỏi tiếp.

- Thần Lạc Linh Điều có thể bay trên chín tầng trời cao, lặn xuống đáy Đại Đông Hải, một ngày bay hàng triệu dặm. Mắt nó phát ra những tia sáng có thể lập tức lấy trăm ngàn mạng sống ma giáo. Tiếng kêu có thể vang xa

trăm dặm, khiến ma giáo vỡ óc mà chết. – Lưu Ly đạo nhân hào hứng nói, trong lời nói không một câu từ nào là không bài xích ma giáo khiến cho Thái Bảo, Song Mai máu nóng cứ rần rần chạy khắp cơ thể, cực kỳ phấn khích.

Song Mai có vẻ là người tỏ ra thích thú hơn bởi cô bé đã từng ngồi trên bạch ưng nhưng nó chỉ bay được lên tám tầng trời mà thôi. Con Thần Lạc Linh Điều này, lại lên được những chín tầng, còn lặn được xuống tận đáy Đại Đông Hải, hồ Vạn Trùng, những nơi bốn bề nguy hiểm. Có nó, trong chớp mắt là về đến Mai Gia Trang rồi lại nháy mắt đã trở lại Hoàng Ma Sơn, thật là thích thú quá.

Hết giờ học, Lưu Ly đạo nhân đứng ở cửa đợi. Thái Bảo bước ra, nàng liền khom người cho bằng nó rồi nhìn với ánh mắt chứa đầy yêu thương:

- Thái Bảo mấy hôm nay ở trên Thái Cực điện có thoải mái không?

- Dạ, con thấy quen dần rồi ạ. – Thái Bảo trả lời, nó cũng rất yêu quý mẹ nuôi của mình.

- Lúc nào rảnh, cứ xuống Ly Kiếm Vân Tiêu với ta nhé. Ta sẽ nấu cho con mấy món ngon. Bộ quần áo này mẹ mới mua ở thành Thần Long, con về mặc thử xem có vừa không, nếu không, ta sẽ đổi bộ khác. – Lưu Ly đưa cho nó một bộ quần áo rất đẹp, chất vải phải là hàng cực phẩm, sờ thấy êm và mát tay lắm.

- Con cảm ơn mẹ. Nhất định con sẽ xuống thăm. – Nó cười với Lưu Ly.

- Thôi, giờ con phải ra thác nước đằng sau Vân Tiêu Giám để luyện công cùng đại sư phụ, lúc khác con sẽ đến thăm mẹ. – Nó ôm chầm lấy Lưu Ly một cái rồi chạy biến đi khiến tình mẫu tử trong nàng rục lên da diết. Nhìn bóng nó khuất sau núi, Lưu Ly mỉm cười một cái, giọt nước mắt từ đầu chầm chậm lặn xuống.

- Sư phụ! Người có vẻ quan tâm đến thằng nhóc kia. – Một giọng vang lên phía sau Lưu Ly, đó là Thanh Ngọc, đệ tử của nàng.

- Nó đó thật đáng thương, trông giống với Thiên Minh của ta ngày trước. – Lưu Ly bồi hồi nhớ lại.

Thanh Ngọc không nói gì, chỉ đứng im bên cạnh sư phụ. Ánh nắng chiếu chếch, trải bóng hai thầy trò dài ra trên mặt đất.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ

Thái Bảo nhảy nhót trên mấy tảng đá to, len lỏi qua mấy bụi cây rậm rạp, tiếng thác nước ì ầm từ xa vọng lại, hơi nước bốc lên khiến nó cảm thấy lạnh lạnh. Phía chân thác, một khoảng đất rộng và bằng phẳng hiện ra.

Thác cao chừng hai mươi trượng, tung bọt trắng xóa, phía dưới là một hồ nước trong xanh. Thái Bảo thấy phía bãi đất trống, Bạch Ưng sư phụ đang tham thiền, lão cứ bông bênh bông bênh trong không khí, tựa như có ai nâng lên, quanh người tỏa ra những quầng ánh sáng xanh lam mờ ảo. Bên cạnh, nó thấy Song Mai cũng đang ngồi thiền, người cô bé cũng phát ra những tia sáng màu vàng. Phía mấy cây to, chim Lạc đang đậu trên đó, mắt chăm chú nhìn tiểu chủ nhân.

Thấy có tiếng bước chân, Bạch Ưng chân nhân mở mắt nhìn, Song Mai cũng dừng lại và đứng lên, nở một nụ cười tinh nghịch với Thái Bảo.

- Người đến trễ nhé. – Song Mai bĩu môi dè bĩu.
- Ta..ta còn gặp mẹ nuôi một chút. – Nó gãi đầu gãi tai, giải thích.
- Á á! Người có quần áo mới này. – Song Mai giật bộ quần áo mới trên tay nó, mở ra xem.
- Trả cho đệ đây. – Nó xông vào toan cướp lại.

Song Mai thấy vậy gạt tay nó ra rồi chạy biến làm Thái Bảo chật vật theo sau đuổi bắt, mặt đỏ ửng. Song Mai chạy mấy bước thấy sư đệ đuổi

đăng sau thì huýt sáo một cái, chim Lạc phóng xuống, bay là là. Cô bé nhún mình một cái nhảy phốc lên lưng con chim rồi bay tít lên cao. Thái Bảo đứng dưới mặt hầm hầm.

- Chà! Bộ quần áo này đích thực là ở quận Đông Hà mà. – Song Mai suýt xoa. Cô bé vốn là con nhà quyền thế nên chỉ cần nhìn là biết ngay xuất xứ của những mặt hàng cực phẩm. Quận Đông Hà nằm ở thành Thần Long, nơi đây chuyên sản xuất những y phục lụa tơ tằm thượng hạng dành cho các bậc quyền thế, đại gia đất Lạc Hồng.

- Trả quần áo cho đệ. – Thái Bảo mặt đỏ găng, đứng dưới hét lên.

- Có giỏi thì lên đây mà lấy. – Song Mai cười vang.

- Sư tỷ có trả không? Không trả đừng trách đệ nhé. – Nó hét lên dọa nạt.

- Người làm gì được ta nào? – Song Mai thách thức.

- Được! Đây là sư tỷ thách nhé. – Nó tức giận, chĩa hai ngón tay lên trời, nhắm hướng con chim Lạc đang bồng bênh giữa không trung.

Thái Bảo hô một tiếng: “Công”, lập tức hai ngón tay nó rục lên một đạo kim quang sáng lóa, phóng vút về phía Song Mai. Bị tấn công bất ngờ, chim Lạc oác lên một tiếng, nghiêng người né được.

Song Mai thấy Thái Bảo tấn công mình thì đang vui vẻ, chuyển thành tức tối, cũng xĩa hai ngón tay xuống dưới, hét lên: “Công”. Lại thêm một đạo kim quang phóng xuống. Thái Bảo giật mình, lăn sang một bên tránh, khiến đạo khí phóng thẳng xuống đất, nổ bụp một tiếng, tạo thành một lỗ sâu khoảng nửa gang tay.

- Người dám tấn công ta à? – Song Mai hét lên, ném bộ quần áo xuống phía Thái Bảo, chim Lạc như hiểu ý chủ nhân, kêu lên một tiếng rồi phóng xuống công kích.

Thái Bảo thấy con chim lao xuống thì mặt mày tái mét, mắt nhắm nghiền lại, đưa tay lên đỡ.

- Thôi ngay! – Một tiếng quát lớn vang lên khiến chim Lạc loạng choạng vội uốn mình phóng lên.

- Hai con đùa nghịch đủ chưa? Có vậy cũng đánh nhau. Mau lại đây cho ta. – Bạch Ưng chân nhân lúc này đã đứng lên. Lão hơi bất ngờ vì hai đứa trẻ này mới học được cách xuất khí ngũ hành ra đầu ngón tay cách đây có một ngày mà giờ đã có thể sử dụng như một vũ khí để tấn công lẫn nhau.

Thái Bảo uể oải đứng dậy, cầm bộ quần áo trên đất lên, lững thững bước tới trước mặt sư phụ. Song Mai cũng nhảy tót xuống đất, khễ khàng đến bên. Hai đứa hăm hăm liếc nhau, không nói câu nào.

- Song Mai, Thái Bảo, môn quy của Vân Tiêu Kiếm rất nghiêm khắc, phạm là đồng môn không bao giờ được phép gây chuyện với nhau. Nay ta phạt hai con tham thiền dưới thác nước một canh giờ.

- Nhưng sư tử cướp quần áo của con. – Thái Bảo cự lại.

- Thái Bảo tấn công con trước, con chỉ đùa thôi mà. – Song Mai cãi.

- Có chấp hành không? Từ giờ ta không biết ai gây chuyện nhưng hai con còn khục khặc với nhau, ta sẽ phạt hết, nghe chưa? Các con tu thánh, luyện thuật để đánh lẫn nhau có phỏng? – Bạch Ưng chân nhân nghiêm mặt.

- Dạ! Không ạ. – Cả hai đứa lí nhí, mặt cúi gằm xuống.

- Mau, ra thác chịu phạt cho ta. – Bạch Ưng chân nhân phẩy tay, đoạn phóng lên một tảng đá, ngồi xếp bằng, không thèm để ý đến hai đứa nữa.

Song Mai và Thái Bảo lữ cữ tiến ra phía thác nước. Song Mai lí nhí trong mồm:

- Tại người đấy.

- Tại sư tử thì có. – Thái Bảo khục khặc nói.

- Muốn ta phạt thêm hả hai đứa? – Giọng Bạch Ưng chân nhân lại vang lên khiến cả hai đứa chun mũi, lè lưỡi.

Ầm ầm ầm... Những cột nước khổng lồ từ trên cao dội xuống thân mình hai đứa nhỏ đang ngồi xếp bằng ở dưới khiến chúng lạnh cóng nhưng vẫn cắn răng chịu đựng. Cả Song Mai và Thái Bảo cảm tưởng như có hàng ngàn cân đè lên người. Nước lại lạnh buốt khiến chúng run lên cầm cập, hai răng va vào nhau rất đáng thương.

Dòng thác hung dữ đổ xuống như muốn ấn bẹp hai đứa trẻ. Mỗi lần chúng bị sức nước đẩy xuống khom cả lưng, lão đạo lại quát lên:

- Thẳng cái lưng lên.

Thấy chúng có vẻ không chịu đựng được lâu nữa, lão đạo thùng thảng nói:

- Hai đứa dốt như nhau. Người mệnh kim có thủy dưỡng. Nay ở gần thủy mà khổ sở như vậy sao?

Nghe vậy, cả Song Mai và Thái Bảo mắt sáng lên, hít một hơi rồi từ từ tụ những luồng khí, đẩy chúng chạy khắp cơ thể. Một lúc sau, người chúng tỏa ra một vòng sáng mờ mờ, cả hai đều cảm thấy khoan khoái lạ thường.

Nửa canh giờ trôi qua cái vèo. Lúc này ở dưới thác nước, hai cơ thể nhỏ bé đã phát sáng chói lọi, bao bọc chúng khỏi dòng nước đang ầm ầm đổ

xuống. Nước càng đổ xuống mạnh, đạo kim quang càng hấp thụ nhiều, sáng rực lên. Hai đứa mắt nhắm nghiền, lưng thẳng tắp và tỏ ra rất khoan khoái.

- Sư tử Song Mai! Đệ xin lỗi nhé. – Thái Bảo lí nhí trong miệng, giọng có vẻ ngượng nghịu.

- Ủ! Không sao, ta nhận lời xin lỗi này. Từ nay chúng ta không gây chuyện nữa nhé – Song Mai khẽ cười. Quả thực, cô bé được chiều chuộng từ nhỏ nên không bao giờ nhận mình sai cả.

- Hai đứa chạm tay vào nhau cho ta xem. – Giọng Bạch Ưng chân nhân vang lên.

Thái Bảo và Song Mai nghe vậy thấy lạ nhưng vẫn chấp hành theo. Hai cánh tay bé xíu chạm vào nhau, bỗng nhiên kim quang xung quanh thân thể chúng từ từ rực sáng lên chói lọi. Kim quang tỏa sắc cực thịnh, chuyển thành bạch quang chói cả mắt. Dưới thác nước, tựa như có một vầng mặt trời nhỏ đang phát sáng khiến cho từ xa đã lóa cả mắt.

Cả hai đứa trẻ thấy cơ thể như có một nguồn khí rất lớn lưu chuyển. Luồng khí ấy chuyển từ cơ thể Thái Bảo rồi nhẹ nhàng phóng sang Song Mai rồi lại ngược lại. Mỗi lần hết một vòng, cả hai đứa thấy phấn khích hơn. Thái Bảo cảm thấy khoan khoái khi tiếp nhận nguồn khí từ cơ thể Song Mai chạy sang, khác hẳn với lúc mà nó bị Bạch Ưng chân nhân kiểm tra. Nó thấy nguồn chân khí này như là của mình và Song Mai cũng cảm thấy thế.

Bạch Ưng chân nhân thấy vậy, đứng phốc dậy, nhún mình một cái đã ở bên kia hồ, trước mặt hai đứa.

- Hai đứa phóng luồng khí ấy về phía ta đi. – Lão ra lệnh.

Song Mai và Thái Bảo đưa hai tay còn lại, chĩa về phía sư phụ, đồng thanh hô: “Công”. Hai đạo bạch khí phát ra nhanh như điện xẹt, rẽ tung nước, đánh thẳng về phía Bạch Ưng chân nhân.

Ùnh một tiếng long trời, cát bụi cuốn lên mù mịt phía trước. Mấy tảng đá xung quanh bị phản chấn bắn tung ra xa. Tan khói, Bạch Ưng chân nhân vẫn đứng sừng sững như cự thạch, xung quanh lão đạo khoảng hai trượng, hình thành một vòng tròn cháy xém, đất đá bị nung vỡ vụn ra.

- Hai đứa lại đây. – Bạch Ưng chân nhân khinh công về bãi đất bên cạnh thác nước rồi gọi.

Song Mai và Thái Bảo lập tức đứng lên, đi về phía sư phụ.

- Đây là thiên hỏa hoàn, chúng sẽ giúp hai con đốt kim khí trong cơ thể thành thủy khí. Khi này cơ thể hai con mới chỉ hấp thu ngoại khí còn dùng thiên hỏa hoàn mới tạo được nội khí. Cầm hai viên này ra thác nước luyện cho ta. – Lão móc hai viên thuốc màu đỏ trong người, đưa cho mỗi đứa một viên.

Song Mai và Thái Bảo lò dò ra thác nước chuẩn bị uống thuốc thì từ xa có bóng dáng của Văn Thành chạy đến.

- Sư phụ! Sư phụ! Mau về Thái Cực điện.

- Có chuyện gì mà con hốt hải vậy? – Bạch Ưng chân nhân nhíu mày hỏi.

- Cha con cử người đến Vân Tiêu Kiếm, nói là có chuyện khẩn cấp cần xin ý kiến của sư phụ. – Văn Thành nói.

- Được được, ta về ngay. - Bạch Ưng chân nhân nói vội.

- Song Mai, Thái Bảo, ở đây đợi ta một chút, chốc nữa hãy uống thuốc.
– Bạch Ưng chân nhân nói vọng đến rồi huýt một tiếng, bạch ưng từ trong rừng phóng xuống, đưa lão bay về Thái Cực điện. Văn Thành cũng phi thân đuổi theo.

Hai đứa nhìn theo bóng sư phụ và sư huynh rồi thắc mắc với nhau:

- Có chuyện gì vậy nhỉ? – Thái Bảo hỏi.

- Ta cũng ở đây như đệ, sao biết được. – Song Mai nhún vai.

Cả Song Mai và Thái Bảo nhìn viên thuốc trong tay rồi lại nhìn nhau. Dường như cả hai đứa có cùng chung một ý nghĩ.

- Hay ta cứ uống rồi luyện nhỉ. – Thái Bảo ngập ngừng.

- Ủ! Cứ uống rồi luyện thôi, chắc không sao đâu, chúng ta đều nắm rõ cơ chế vận hành của ngũ hành rồi. – Song Mai quả quyết.

Hai đứa bỏ tọt viên thuốc vào mồm, nuốt ực một cái rồi tiến ra phía thác nước. Chúng mới bước được vài bước thì thấy mắt hoa lên, cơ thể đột nhiên nóng rùng rục.

- Nhanh! Nhanh ra phía thác. – Song Mai giục, cơ thể bắt đầu bốc nhẹ lên những luồng khí đỏ như ngọn lửa.

Song Mai và Thái Bảo bước đến mép nước thì toàn thân cảm thấy cực kỳ đau đớn, tựa như có một ngọn lửa quái dị thiêu đốt từ bên trong. Cả hai đứa lảo đảo xuống, toàn thân rục lên một màu đỏ.

Bạch Ưng chân nhân cười linh diệu bay thẳng về Vọng Nhật lâu. Lão đi nhanh vào đại điện. Bên trong, một thân hình cao to, mặc giáp trụ màu bạch kim sáng chói, bên hông đeo một thanh bảo kiếm. Người này tướng mạo dữ

tợn, râu ria xồm xoàm, mắt trợn ngược rất đáng sợ. Thấy lão đi vào, người này chắp tay cung kính:

- Bạch Ứng đạo trưởng! Lâu không gặp, ngài vẫn khỏe chứ.

- Đa tạ Phạm tướng quân, ta vẫn mạnh giỏi. – Bạch Ứng chân nhân chắp tay đáp lễ, bước nhanh lên ghế dành cho trưởng môn.

- Mời tướng quân ngồi. – Lão đạo đưa tay.

Vị tướng quân này tên là Phạm Mạnh Hồ, chỉ huy trưởng Hồ Vệ Quân. Vâng mệnh An Dương Đại Đế, hôm nay lên Vân Tiêu Kiếm thông báo tình hình.

- Phạm tướng quân hôm nay lên Vân Tiêu Kiếm chắc có công việc quan trọng của An Dương Đại Đế? – Bạch Ứng chân nhân hỏi.

- Không dấu gì đạo trưởng, cách đây khoảng hai tháng, đại ma đầu Vô Tình Quỷ đã phá cửa Hỏa Ngục trốn thoát. An Dương Đại Đế giữ bí mật chuyện này, sai quan binh tróc nã khắp Lạc Hồng.

- Vậy có tiến triển gì chưa? – Bạch Ứng chân nhân căng thẳng. Vốn lão đã biết trước sự việc này do Lạc Hoa biên thư về nhưng còn chút nghi ngờ vì An Dương Đại Đế còn chưa chính thức thông báo. Nay Phạm tướng quân trực tiếp mang tin đến, lão đã chắc Lạc Hoa nói đúng.

Phạm tướng quân thở dài:

- Đến giờ vẫn chưa có chút tin tức gì. Chỉ nghe thám báo đưa tin, ma giáo đang âm thầm tập hợp lực lượng. Nghe nói, chúng đang về dưới cờ một nhân vật gọi là Quỷ Đế đệ nhị.

- Quỷ Đế đệ nhị? Chẳng lẽ Quỷ Đế lại tái xuất giang hồ sao? – Bạch Ứng chân nhân nhíu mày.

- Việc này còn chưa xác thực được. Quan trọng nhất hiện nay là truy lùng tên Vô Tình Quỷ kia. Hẳn là nhân vật nguy hiểm thứ hai sau Quỷ Đế.
– Phạm tướng quân nói.

- Ý ngài sao? – Bạch Ứng chân nhân dò hỏi.

- Chắc ngài còn nhớ, năm xưa Vô Tình Quỷ lãnh binh tấn công hồ Vạn Trùng, thế rất mạnh, suýt chút nữa An Dương Đại Đế đã thất bại dưới tay y. Đến phút cuối cùng, chẳng hiểu vì sao hẳn lại bỏ chạy về thành Thần Long. Chính điều này mới giúp cho chúng ta lật ngược thế cờ. – Phạm tướng quân nói.

- Ta còn nhớ, cao thủ của Vân Tiêu Kiếm hợp công với binh hùng tướng mạnh của triều đình, giao đấu với y bất phân thắng bại. Đến khi tiến quân vào thành Thần Long, thấy y gào thét trước đồng hoang tàn của Quỷ cung, luôn miệng gọi Huyết Lệ. Lúc đó, y không hề chống cự mà để chúng ta nhốt vào Hỏa Ngục. Giờ lại phá ngục bỏ trốn, ắt hẳn có liên quan đến việc Quỷ Đế đệ nhị này. – Bạch Ứng chân nhân trầm ngâm.

- Vậy nên An Dương Đại Đế sai bản tướng đích thân lên Vân Tiêu Kiếm nhờ đạo trưởng cử người đi trợ giúp việc tróc nã tên đại ma đầu này. Việc Vô Tình Quỷ trốn thoát tuyệt không thể tiết lộ rộng rãi, sợ ma giáo trong thiên hạ lại liên kết làm phản – Phạm tướng quân cung kính nói.

- Vậy trên giang hồ có động tĩnh gì của y không? – Bạch Ứng chân nhân hỏi tiếp.

- Hiện giờ khắp Lạc Hồng, ma giáo tuyệt nhiên không có tin tức gì về sự tái xuất của Vô Tình Quỷ. Chúng vẫn nghĩ rằng y đang bị giam giữ trong Hỏa Ngục. – Phạm tướng quân thờ dài.

- Ta nghĩ Quỷ Đế đệ nhị và Vô Tình Quỷ nhất định có liên quan đến nhau, không chừng chính là một người. Vân Tiêu Kiếm nhất định sẽ cử đệ tử đi điều tra, hợp sức với triều đình. – Bạch Ứng chân nhân chấp tay.

- Vậy bản tướng thay mặt An Dương Đại Đế cảm ơn sự giúp đỡ của Vân Tiêu Kiếm. – Phạm tướng quân cảm kích, khẽ cúi người.

- Tướng quân không cần đa lễ. Vân Tiêu Kiếm được như hôm nay cũng là nhờ ơn của An Dương Đại Đế. Chỉ cần nói một câu, đệ tử của Vân Tiêu Kiếm sẵn sàng dốc hết sức ra phò trợ. – Bạch Ưng chân nhân lên giọng.

- Vậy bản tướng xin cáo từ. Bản tướng còn phải đến thông báo cho Nhất Thanh Môn. – Phạm tướng quân đứng dậy, cung kính cáo từ.

- Phạm tướng quân! Không tiễn. – Bạch Ưng chân nhân đáp lễ.

Phạm Mạnh Hồ bước ra đến cửa Vọng Nhật lâu thì bỗng “uỳnh...ầm... ầm”, những tiếng nổ rền vang khiến toàn bộ Thông Thiên Hoàng Ma rung lên dữ dội. Khoảng sân phía trước lại vọt lên một đạo thái cực bằng khí cực thịnh, xoay tròn trong không trung. Hai thanh Thuận Dương Kiếm và Thuận Âm Kiếm phát quang chói lọi, sáng cả một vùng.

Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ một lần nữa lại tự động thi triển. Tám đỉnh núi xung quanh phát khí thành hình các quẻ, phóng lên trời rồi nhanh chóng tề về Thông Thiên Hoàng Ma.

Bạch Ưng chân nhân thấy vậy, mặt mày biến sắc, lao vội ra ngoài. Lão nhìn ra phía thác nước đằng sau Vân Tiêu Giám, thấy bốc lên hai đạo huyết quang rực rỡ, tỏa tà khí mãnh liệt. “Song Mai, Thái Bảo” lão khẽ kêu lên, lo lắng cho hai đứa nhỏ gặp nguy hiểm.

- Đạo trưởng! Có chuyện gì vậy? Ta cảm thấy có tà khí mạnh mẽ. – Phạm tướng quân nghi hoặc, đưa ánh mắt nhìn về Bạch Ưng chân nhân, tay nắm chặt chuôi kiếm.

- Chắc hẳn ma giáo đột nhập Vân Tiêu Kiếm. Phạm tướng quân, ngài lưu lại đây một chút, chờ Vân Tiêu Bát Quái Kiếm đồ thi triển xong hẵng xuống núi. – Bạch Ưng chân nhân nói.

Phạm tướng quân vốn đã nghe đến trận kiếm nổi danh thiên hạ của Vân Tiêu Kiếm nên cũng muốn nán lại xem.

- Ngài ở đây để ta đi xem, khi Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ thi triển, ngoài đệ tử của Vân Tiêu Kiếm, ai đi lại trong phạm vi Hoàng Ma Sơn đều rất nguy hiểm đến tính mạng. – Bạch Ưng chân nhân dọa.

Phạm Mạnh Hồ tưởng thật cũng không dám bước chân ra ngoài mà chỉ đứng trước cửa Vọng Nhật lầu chiêm ngưỡng.

- Văn Thành, ở đây cùng tướng quân. – Lão ra lệnh cho Văn Thành, lúc đó cũng đang đứng ngoài cửa.

- Vâng thưa sư phụ! – Văn Thành chấp tay.

Bạch Ưng chân nhân huýt một tiếng, linh điều lao xuống đỡ lão rồi phóng vút đi nhanh như chớp. Lúc này, kiếm trận đã thi triển thành hai vòng âm dương bát quái bằng khí, tỏa sáng lung linh trên bầu trời rồi xoay tít, phóng về phía thác nước phía sau Vân Tiêu Giám.

- Thế tử! Chuyện này là sao? – Phạm tướng quân cung kính hỏi Văn Thành.

- Ta cũng không rõ, mấy hôm nay ở Hoàng Ma Sơn toàn diễn ra sự lạ quái dị. Hôm trước Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ cũng tự thi triển trở lại sau sáu năm. Đến hôm nay lại tiếp tục. – Văn Thành nhìn về phía hai đạo thái cực đang phóng đi vun vút.

Người của Vân Tiêu Kiếm thấy sự lạ diễn ra cũng ùa ra xem nhưng tuyệt nhiên không dám bước chân ra khỏi mấy tòa nhà.

Bạch Ưng chân nhân phóng tới thác nước với tốc độ chậm hơn hẳn hai vòng thái cực bát quái. Gần đến nơi, lão thấy hai vòng tròn này dừng lại trên không, xoay tít, cách nhau độ hơn chục mét. Phía dưới, hai luồng tà khí tỏa ra vô cùng khủng khiếp khiến nước trong hồ như muốn sôi lên sùng sục. Lão thấy, khởi nguồn của hai đạo hắc khí kia, tỏa ra từ chính Song Mai và Thái Bảo.

Phía dưới bãi đất, Song Mai và Thái Bảo đứng gườm nhau, từ cơ thể hai đứa bốc lên huyết khí với khí thế bức phàm.

Cả hai tóc tai dựng ngược, mắt trắng dã vô hồn, thân mình đỏ rực lên như bị thiêu đốt bởi hàng ngàn vạn ngọn lửa từ địa ngục. Huyết quang ngày càng chói mắt, áp lực phóng ra xung quanh khiến cỏ cây, đất đá bị cuộn lên trời như những cơn lốc xoáy khủng khiếp. Nước trong mặt hồ nhuộm một màu đỏ ối cứ ục ục thả những bong bóng to như cái bát, giống như bị đun sôi vậy.

Ì ùng...oàng....Mây đen trên trời bỗng nhiên lại kéo đến phía trên hai vòng thái cực bát quái rồi đánh xuống những tia sét đỏ quạch đầy chết chóc. Cũng như lần trước, mấy đạo huyết quang này không thể xuyên thủng được hai vòng âm dương thái cực, cảnh vật trở nên vô cùng quái dị.

Ở trên cao, Bạch Ưng chân nhân bị những cơn cuồng phong ào ào thổi tới khiến linh diệu chấp chới như chiếc lá giữa không trung. Y phục, râu tóc của lão bạt đi vì gió.

Lão đạo trưởng chưa kịp định thần thì hai nhân ảnh bé xíu dưới đất bất ngờ hú lên những tiếng man rợ rồi xông vào nhau, nộ khí tỏa ra mãnh liệt.

Uỳnh một tiếng, hai đứa trẻ va chạm, tà khí hai bên đập vào nhau, tạo nên một cơn phản chấn, khiến đất đá dưới chân lồm xuống một hố sâu, nước trong hồ bị quật sang bên ầm ầm như sóng tràn, cây cối xung quanh bật hết gốc rễ.

Lúc này, tay hai đứa trẻ nắm vào nhau, đẩy qua đẩy lại, toàn thân chúng cuộn cuộn lên sát khí, huyết quang rực đỏ như máu tươi.

- Song Mai, Thái Bảo! – Bạch Ưng chân nhân gầm lên, linh điệu như một mũi tên, bạt gió lao xuống. Lão cảm nhận được những áp lực cực kỳ khủng khiếp khi tiến tới gần hai đứa trẻ, vội vàng hô lên một tiếng “Hộ”. Lập tức toàn thân phát một ánh sáng xanh lét. Nhìn từ xa, trông như một mũi tên màu xanh phóng xuống, tạo thành một vệt dài sau lưng.

Song Mai và Thái Bảo hai tay nắm chặt, cố sức đẩy đối thủ về sau, giống như người ta chơi trò đấu vật.

Phía trên cao, đám mây đen vẫn miệt mài phóng những đạo huyết quang ầm ầm xuống hai vòng thái cực nhưng không làm nó suy chuyển. Đột nhiên, một vòng thái cực xoáy lên như một lưỡi cưa rồi dừng mãnh vọt lên cao, xuyên qua đám mây, chém nó làm đôi rồi nhanh chóng vòng về vị trí cũ. Đám mây đen bị chém làm đôi, lập tức nổ tung thành hàng ngàn tia lửa đỏ rực, bắt ra xung quanh.

Bạch Ưng chân nhân ngẩng đầu lên, thấy hai vòng thái cực lại bắt đầu di chuyển từ từ tách nhau ra. Dường như chúng đang phân công để đánh xuống hai đứa trẻ ở dưới. Nhưng lão thấy, có vẻ như chúng đang ngập ngừng, không muốn phóng xuống tiêu diệt hai kẻ đang mang trong mình tà khí.

Được một chập thăm dò, lưỡng lự, hai vòng thái cực như nhận ra công việc của mình, chúng đột ngột tăng tốc độ xoay nhanh lên gấp nhiều lần, tạo thành những tiếng rít đến rợn người rồi phóng vút xuống, nhắm vào hai đứa trẻ.

Bạch Ưng chân nhân thấy vậy, mặt mày biến sắc, gào lên: “Không... ông!”. Lão vận toàn bộ khí trong cơ thể, song chỉ dẫn kiếm quyết, trở lên phía hai vòng thái cực. Một tiếng “xoeng” đánh thép vang lên, kiếm của lão

xuất ra, rạch một đường vòng cung màu xanh vào không khí rồi lơ lửng trước mặt chủ nhân, sẵn sàng tấn công hai vòng thái cực đang xé gió lao xuống kia. Hành động của Bạch Ưng chân nhân, giống như một con thú lồng lộn bảo vệ bầy con khỏi những kẻ đi săn tàn ác. Sau lưng lão, hai đứa trẻ vẫn giằng co nhau bất phân thắng bại.

Lão mặc kệ hai đứa trẻ sau lưng rồi gầm lên một tiếng “Công” vang động trời đất. Thanh kiếm của lão đột nhiên tỏa sáng rực rỡ, phát ra hàng trăm ngàn đạo kiếm khí màu lam rồi âm âm lao thẳng về phía trước, nhắm vào hai vòng âm dương thái cực.

Những tiếng uỳnh uỳnh vang lên rung chuyển cả Thông Thiên Hoàng Ma, mấy vị sư phụ và đám đồ đệ nhìn về phía thác nước thấy lập lòe ánh sáng tỏa ra, lúc xanh, lúc đỏ, trong lòng lo lắng không thôi.

Từ phía Ly Kiếm Vân Tiêu, Lưu Ly đạo nhân trong lòng hồi hộp, lo lắng tựa như có lửa đốt, vội vàng bất chấp nguy hiểm, triệu Hỏa Phượng Hoàng tới rồi bạt gió mà bay về phía thác nước. Thanh Ngọc nhìn theo, định cản lại thì Lưu Ly đạo nhân thốt lên:

- Thái Bảo nói với ta nó ra sau thác luyện công, ta phải đi xem thế nào.

Từ các đỉnh khác, những vị sư phụ còn lại cũng dâng không trên linh diệu tiến tới nơi đang diễn ra trận kịch chiến. Họ di chuyển với tốc độ rất chậm do cuồng phong ào ào thổi ra tứ phía, tựa như có một trận bão lớn đang hoành hành.

Mấy trăm ngàn đạo lam quang xuất ra từ kiếm của Bạch Ưng chân nhân vốn không phải đối thủ của hai vòng thái cực kia nên chúng dễ dàng bị đánh cho tan tành. Bạch Ưng đạo trưởng dĩ nhiên bị ảnh hưởng, lão thấy toàn thân đau nhức, phun ra một ngụm máu rồi loạng choạng lùi lại phía sau. Từ trước tới giờ, họa có kẻ tâm thần mới đương đầu với Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ.

Ngày xưa, lão đạo Vân Tiêu khi bố trí kiếm trận này đã từng nói, phạm mang trong người tà khí bước chân lên Hoàng Ma Sơn đều có kết cục chết chóc. Kiếm trận này đã tắm máu không biết bao nhiêu ác nhân, ma giáo trong thiên hạ. Quý Khốc Lão năm xưa không đánh lên Hoàng Ma Sơn cũng vì thế.

Cho dù bị phản chấn, gây nên nội thương không nhỏ nhưng Bạch Ưng chân nhân vẫn điên cuồng chống trả lại Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ. Lão đưa tay bắt quyết, miệng lầm bầm đọc khẩu quyết.

Thanh kiếm của lão nhanh chóng vòng lại, lam quang tỏa ra thêm phần lung linh. Bỗng nhiên, từ trong thân kiếm, một tia sáng xanh phóng vút ra, đoạn nhanh chóng nổ tung thành hàng ngàn đốm li ti nhỏ bé, tựa như hàng triệu vì sao trên bầu trời. Những đốm sáng ấy nhanh chóng hợp lại thành một khối cầu màu xanh, lơ lửng trong không khí, phía trước Bạch Ưng chân nhân.

Uỳnh một tiếng, khối cầu xanh vỡ tan tành, tạo thành một tấm khiên khổng lồ trước mặt Bạch Ưng đạo trưởng. Hai vòng âm dương thái cực phóng xuống đúng lúc tấm khiên được dựng lên. Hai bên va chạm vào nhau với một khí thế cực kỳ mãnh liệt, âm dương thái cực đồ bất ngờ bị chặn lại nhưng áp lực lẫn tới của nó thì vô cùng khủng khiếp. Hai vòng âm dương thái cực cứ xoáy dần, nhích dần, xuyên từ từ qua tấm khiên khiến cho Bạch Ưng chân nhân cứ từ từ bị đẩy lùi dần, lùi dần.

Quả thực, lão đạo Bạch Ưng không phải đối thủ của kiếm trận này, việc lão làm so với tự sát thì chẳng khác nhau là mấy. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, âm dương thái cực đã xuyên qua tấm khiên hơn một nửa. Thế trận phòng thủ của Bạch Ưng đạo trưởng dường như không còn chịu được thêm nữa, ánh sáng nó tỏa ra yếu dần, yếu dần, chớp tắt, chớp tắt. Lại thêm một tiếng “oàng” long trời vang lên, tấm khiên bị nghiền nát trong chớp mắt rồi tan ra như bong bóng xà phòng. Bạch Ưng chân nhân phun mạnh ra

một ngụm máu tươi, toàn thân bị một lực rất lớn đẩy văng về phía hồ nước đánh ùm một cái.

Đánh tan tấm khiên hộ vệ, hai đạo âm dương thái cực không còn ai cản đường, chúng phóng thẳng về phía Song Mai và Thái Bảo. Hai đứa trẻ lúc này không còn ai bảo vệ nữa.

Từ phía dưới hồ nước, Bạch Ưng chân nhân cố nốt chút sức lực còn lại, ngoi lên bờ toan liều mạng bảo vệ cháu gái thì lập tức người gai lên, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mặt.

Lão thấy, hai vòng âm dương thái cực bị chặn lại, khựng lại ở hai bên. Hai đứa trẻ rời nhau, mỗi đứa đều đưa tay lên, vận khí mà đỡ lấy hai vòng thái cực kia. Dường như trong cơ thể của chúng có một nguồn sức mạnh khác, có thể điều khiển được kiếm trận, ngăn cho chúng không phóng xuống giết người. Một sự việc rất lạ lùng khiến Bạch Ưng đạo lớn vờn những câu hỏi không có câu trả lời. Hai đứa trẻ, công lực tu luyện chưa được bao lâu lại có thể ngăn chặn được tuyệt đỉnh kiếm pháp của tổ sư gia sáng lập Vân Tiêu Kiếm sao?

Song Mai và Thái Bảo cứ giữ nguyên tư thế ấy một lúc, hai vòng âm dương thái cực mờ dần, mờ dần rồi đột nhiên hóa thành hai luồng khí nhàn nhạt, phóng tới cuốn xung quanh cơ thể chúng. Chỉ trong nháy mắt, hai luồng khí ấy hòa vào thân thể Song Mai và Thái Bảo, hắc khí đột nhiên tan biến một cách nhanh chóng, trời đất bừng sáng trở lại như chưa hề có sự việc kia xảy ra vậy.

Cả hai đứa ngã lăn ra đất bất tỉnh, cơ thể trở về bình thường. Đúng lúc ấy, từ trên cao, Hỏa Phượng Hoàng lao xuống nhanh như chớp, Lưu Ly đạo nhân nhún người một cái, rời khỏi lưng linh điều, đỡ lấy cả Song Mai và Thái Bảo.

- Song Mai, Thái Bảo, hai con làm sao vậy? – Lưu Ly đạo nhân hét lên.

- Sư huynh! Huynh có sao không? – Mấy vị đạo trưởng khác cũng đã đến nơi, kéo Bạch Ưng chân nhân lên bờ.

- Ta...không sao! Mau...xem hai đứa... – Bạch Ưng chân nhân loạng choạng bước tới, toàn thân ướt sũng nước, trông lão rất khổ sở, như con mèo bị nhúng xuống nước.

- Mạch vẫn ổn, chúng không sao cả, chỉ bị ngất đi thôi. – Lưu Ly đạo nhân quay đầu ra nói.

- Có chuyện gì vậy sư huynh? – Thiên Sinh đạo nhân tỏ vẻ nghi ngờ.

- Đứa...chúng về... đã, ta sẽ kể sau. – Bạch Ưng chân nhân ra lệnh.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Hội Ngộ

- Bọn khốn kiếp, tao liều mạng với chúng mày. – Thái Bảo hét văng lên và choàng tỉnh lại, thấy xung quanh không phải căn phòng của nó trên Thông Thiên Hoàng Ma mà trông có vẻ là nơi ở của phụ nữ.

Mồ hôi đổ ra như tắm, nó òa khóc, mếu máo:

- Mẹ ơi! Cha ơi!

Cánh cửa phòng bật ra vội vàng, Lưu Ly đạo nhân chạy ừa vào, vẻ mặt hốt hoảng rồi ôm chầm lấy nó:

- Thái Bảo! Thái Bảo! Con đừng sợ, có mẹ đây rồi, không ai làm hại con đâu.

- Cha mẹ con bị người ta chém chết rồi. – Nó ôm chặt lấy mẹ nuôi, khóc rống lên.

Lưu Ly đạo nhân không nói gì, cứ để nó gào khóc. Được một lúc, Thái Bảo mệt lử, lại thiếp đi. Đặt nó nằm xuống, Lưu Ly đạo nhân nhẹ nhàng bước ra ngoài. Thanh Ngọc đã đợi sẵn ở ngoài, nhìn sư phụ, ánh mắt như một câu hỏi.

- Chắc nó nhớ ra chuyện cha mẹ bị sát hại rồi, thật tội nghiệp. – Lưu Ly đạo nhân thở dài, hai mắt đỏ hoe.

- Giờ phải làm sao đây sư phụ. – Thanh Ngọc hỏi, ánh mắt tỏ ra đồng cảm.

- Còn biết làm sao, cứ để từ từ cho nó nguôi đi thôi. Nó ngất đi cũng năm ngày rồi, thật tội. – Lưu Ly đạo nhân nói.

Có tiếng gọi cửa, Thanh Ngọc vội vàng bước đến. Bạch Ưng chân nhân đi vội vào, khoát tay ra hiệu cho Thanh Ngọc không phải chào. Nhìn vẻ mặt của lão, hình như chân khí cũng chưa thể phục hồi hoàn toàn sau sự việc vừa rồi.

- Sao rồi! – Bạch Ưng chân nhân tỏ ra sốt ruột.

- Nó vừa tỉnh lại xong, hình như đã nhớ ra chuyện cha mẹ bị người ta sát hại. – Lưu Ly thông báo.

Bạch Ưng thở dài nãy nẽ, chậm chậm ngồi xuống.

- Mai Mai sao rồi sư huynh! – Lưu Ly đạo nhân hỏi.

- Nó cũng vừa tỉnh lại, Lưu Thủy đang đút cháo cho nó. – Bạch Ưng chân nhân liếc nhìn vào căn phòng rồi đáp.

- Sư huynh đã đỡ chưa? – Lưu Ly quan tâm.

- Ta không sao, chỉ là hao tổn chút nguyên khí, nghỉ ngơi thêm dăm bữa nữa là ổn thôi.

- Kẻ nào lại gan cùng mình mà lên tận Thông Thiên Hoàng Ma gây chuyện vậy nhỉ? – Lưu Ly đạo nhân nghi ngờ.

- À..ừm! Ta cũng không rõ, nhưng người này võ công quái dị, may có Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ đánh hấn trọng thương, phải trốn mất. – Bạch Ưng chân nhân có vẻ hơi lúng túng, tránh nhìn thẳng vào Lưu Ly.

- Khấp côi Lạc Hồng này, ngoài Quỷ Đế đã mất tích ra thì chỉ còn Vô Tình Quỷ là có khả năng sống sót sau khi bị kiếm đồ công kích. Nhưng giờ hẳn đang ở Hỏa ngục, lẽ nào...

- Hãn đã trốn thoát. – Bạch Ứng chân nhân dường như chỉ chờ đợi cái tên kia phát ra từ chính mồm sư muội, lão như vớ được phao cứu sinh, vội vàng nói.

- Huynh nói sao, hãn đã trốn khỏi Hỏa ngục sao? – Lưu Ly đạo nhân ngạc nhiên, khuôn mặt lập tức biến sắc.

- Phải! Mấy hôm nay bị thương, lại lo cho mấy đứa trẻ, ta quên mất không thông báo cho mọi người. Hôm rồi Phạm Mạnh Hồ có lên Vân Tiêu Kiếm nói cho ta về việc này. – Bạch Ứng chân nhân nói một hơi.

Thật là tiện lợi, lão vốn không biết sẽ phải giải thích thế nào về việc kiếm đồ tự động thi triển, tấn công hai đứa trẻ mang trong người tà khí cực thịnh, nay lại có tên Quỷ Vô Tình ở đâu đến nạp mạng, quả là ông trời vẫn muốn che dấu sự việc kia.

Một lý do không thể hợp lý hơn: “Quỷ Vô Tình phá ngục trốn thoát, định bụng chạy lên Vân Tiêu Kiếm gây sự, hãn giao đấu với Bạch Ứng đạo trưởng một trận long trời lở đất, hai đứa trẻ kia bị ảnh hưởng bởi phản chấn nên ngất đi rồi Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ thi triển, đánh hãn bị thương. Quá hợp lý.”

Nếu mọi người phát giác ra chuyện của Song Mai, cái ngôi trường môn lão cũng chẳng thềm nhưng quan trọng nhất là đứa cháu gái ruột thịt mà Bạch Ứng chân nhân coi như con đẻ thì không đời nào có thể động đến được. Nhưng, lão vẫn thắc mắc, tại sao kiếm trận không thể chém chết Song Mai và Thái Bảo mà lại hòa vào cơ thể chúng nó, có điều gì đó mờ ám ở đây.

Thực ra, lão không biết cũng phải thôi, bởi năm xưa, khi Quỷ Đế và Vân Tiêu chân nhân quyết đấu, hai người đều dùng hết sức mạnh kinh thiên động địa của mình mà vong mạng. Khi chết đi, đáng lẽ hồn phách phải siêu thoát thì đấng này lại bị hai luồng nội lực chí âm, chí dương hút vào rồi

chia nhau bay đi về hai hướng, nhập vào thân thể Song Mai và Thái Bảo. Điều này, trên đời chẳng ai biết được.

Chợt, có tiếng nước nở nhẹ bên trong, Lưu Ly đạo nhân toan chạy vào xem thì Bạch Ưng chân nhân đã cản lại:

- Muội ở ngoài, để ta vào với nó một chút.

Lão đi nhanh vào rồi khép chặt cửa lại. Thái Bảo nhìn thấy lão thì tủi thân, lại khóc rống lên.

- Sư phụ! Sư phụ! Cha mẹ con bị người ta chém chết rồi, sư phụ nói dối con.

- Thái Thái Bảo ngoan nào, nghe sư phụ nói này. – Bạch Ưng chân nhân dỗ dành.

Lão vốn đã có nhiều kinh nghiệm đối phó với đám trẻ con khóc nhe. Từ lúc Mai Mai còn nhỏ, lão đã phải liên tục dỗ dành nó rồi.

Thái Bảo sau mấy lần nghe lão vỗ về cũng thôi không gào khóc nữa nhưng thỉnh thoảng cứ nấc lên từng hồi.

- Thái Bảo nghe sư phụ nói này. – Lão bắt đầu bằng một giọng rất ngọt ngào.

- Vâng! Thưa sư phụ.- Nó vẫn mếu máo.

- Đàn ông không được khóc nghe chưa, phải cứng rắn lên, dù cho trời có sụp xuống. Con có phải đàn ông không. – Bạch Ưng chân nhân hỏi.

- Có ạ!

- Tốt, vậy nín đi, nghe sư phụ nói. – Lão lại dỗ dành.

- Con nín ạ.

- Con có biết mẹ con nói gì trước khi lâm trung không? – Bạch Ưng chân nhân hỏi.

- Dạ không ạ. – Thái Bảo lắc đầu, đưa tay gạt nước mắt, cố để không chảy ra nữa.

- Mẹ con dặn, con phải ngoan ngoãn, nghe lời sư phụ, cố gắng tu luyện đạt được thành tựu, sau này hành hiệp trượng nghĩa, trả thù cho cha mẹ. – Bạch Ưng chân nhân kể một tràng.

- Nhưng...- Nó toan khóc tiếp.

- Không nhưng gì cả, nếu con cứ khóc lóc như thế này thì đâu phải là nam nhi. Con có muốn học thành tài để về sau trả thù cho cha mẹ không?

- Dạ có thưa sư phụ. – Nó mếu máo gật đầu.

- Tốt lắm! Vậy từ nay không được khóc nữa, cũng không được nhắc đến chuyện cha mẹ bị giết mà tập trung vào tu luyện có được không?

- Dạ được ạ. – Ánh mắt Thái Bảo giờ đã cứng rắn hơn.

- Còn nữa, chuyện hôm ở thác nước, con tuyệt đối không được kể với ai. Người nào hỏi, con phải nói là bị một ai đó đánh trọng thương nghe không? Còn nhớ chuyện sư phụ nói với con là trong người có một luồng tà khí không? Nếu con tiết lộ ra, người ta sẽ bắt con đi và con không có cơ hội để tu luyện thành tài, trả thù cho cha mẹ nữa. Con có biết không? – Bạch Ưng chân nhân thì thầm vào tai nó, không để cho ai nghe thấy.

- Dạ! Dạ! Con nhớ rồi thưa sư phụ. – Thái Bảo gật đầu lia lịa, lúc này tâm trạng đã chuyển sang sợ hãi việc người ta sẽ bắt mình nếu biết trong người có luồng tà khí.

- Tốt rồi! Giờ con cứ nghỉ ngơi tại Ly Kiếm Vân Tiêu cùng mẹ nuôi, khi nào khỏe thì trở về Thông Thiên Hoàng Ma cũng được. – Bạch Ưng chân nhân xoa đầu nó rồi đứng lên đi ra ngoài.

- Sư phụ! Con hứa với sư phụ sẽ chăm chỉ tu luyện để sau này thành tài, trả thù cho cha mẹ. – Nó ngược ánh mắt chứa đầy quyết tâm về phía Bạch Ưng chân nhân. Lão mỉm cười, gật đầu với nó rồi khép cửa lại.

Tiếng ầm ỨC vẫn vang lên cách đoạn. Lưu Ly đạo nhân nhận ra, trong những âm thanh ấy có một nguồn sức mạnh đang đè nén những cảm xúc bình thường xuống tận cùng của nỗi đau đớn. Điều đó, nàng đã từng trải qua. Lưu Ly dường như biết, sau đêm nay sẽ có một con người hoàn toàn khác ở Vân Tiêu Kiếm.

Sáng sớm tinh mơ, trời đất cứ ảm đạm một màu nhờ nhờ. Gió lúc thì rít lên từng cơn lạnh lạnh, lúc thì uể oải gầy đăm lá cây lên rồi lại hờ hững ném chúng ra không xa lắm. Mặt trời bị che khuất, tức giận mà tuyệt vọng phóng những tia nắng chói chang, mong chúng xuyên qua những đám mây mù, đến với nhân gian.

Lưu Ly đạo nhân choàng tỉnh, thấy trên mình khoác một tấm chăn mỏng. Nàng vội vàng bước vào phòng trong xem xét. Chiếc giường trống không, gối chăn được gập lại ngay ngắn. Nàng nhìn tấm chăn mỏng và hiểu ra, chính Thái Bảo đã đắp cho mình.

Thái Bảo dậy từ sớm, nó nhẹ nhàng khoác lên người mẹ nuôi một tấm chăn mỏng rồi nhanh chóng chạy về Thông Thiên Hoàng Ma. Từ Ly Kiếm Vân Tiêu đi về Thái Cực điện, bao nhiêu ý nghĩ cứ lớn vồn trong đầu nó, lúc thì rõ ràng, khúc triết; lúc lại mơ hồ, chộp tắt. Nó chỉ biết tự nhủ thầm, phải cố gắng, cố gắng và cố gắng hơn nữa. Nó biết, quãng đường phía trước còn dài lắm.

Thái Bảo đi qua Vân Tiêu Giám, thấy chúng bạn đang tập trung ngoài sân chính, Cầm Y đạo nhân đang hướng dẫn sử dụng kiếm pháp. Cầm Y đạo nhân là người đứng đầu Càn Kiếm Vân Tiêu, người này tiếp nhận ngôi vị của Bạch Ưng sau khi lão trở thành trưởng môn đời thứ hai.

Cầm Y đạo nhân, tên tục là gì không ai nhớ, chỉ biết khi xưa, lão theo Vân Tiêu chân nhân tung hoành trong thiên hạ, kiếm pháp đã trở nên xuất quỷ nhập thần, một chiêu đoạt ngàn mạng cách xa hàng trăm dặm. Lão có bề ngoài giống hệt một kiếm khách giang hồ, đầy chất lãng tử phong lưu với đôi mắt lúc nào cũng đầy vẻ ưu tư. Lão thường mặc cẩm bào màu tím, bởi vậy người ta mới gọi là Cầm Y đạo nhân.

Ngó thấy Thái Bảo, Ánh Nguyệt đưa cây kiếm bằng gỗ lên hua hua gọi:

- Sư huynh Thái Bảo! Mau lại tập kiếm nào.

Cầm Y lão đạo thấy thế, ngoảnh ra nhìn, mỉm cười với Thái Bảo. Nó vội vàng cúi gập người chào rồi cứ nhắm hướng lên Thái Cực điện mà đi.

Thái Bảo đi nhanh qua các dãy hành lang, mắt đưa sang ngắm Âm Dương Song Kiếm đang nằm im lìm ngoài sân, hai viên châu vẫn tỏa sáng rực rỡ. Nó mơ hồ nghĩ đến ngày nào đó, mình sẽ có thể sở hữu hai món bảo khí cực phẩm của Lạc Hồng này. Lúc đó, đừng nói một kẻ thù, có hàng trăm, hàng vạn tên cũng sẽ bại dưới song kiếm này.

Gõ mấy tiếng vào cửa phòng lão đạo Bạch Ưng, nó đẩy nhẹ khiến cánh cửa hé ra. Thấy sư phụ đang tham thiền, Thái Bảo định khép lại, quay lưng trở ra thì giọng lão đã vang lên:

- Thái Bảo! Con mau vào đây.

Nó mở cửa bước vào, đến trước mặt lão cung kính:

- Bái kiến sư phụ!

- Tốt lắm! Sao không nghỉ ngơi thêm mấy ngày hẵng trở về. Con thấy trong người thế nào? – Lão hỏi.

- Con thấy trong người hoàn toàn khỏe mạnh, có thể lập tức trở lại Vân Tiêu Giám được rồi ạ. – Thái Bảo nói, giọng chắc nịch.

Bạch Ưng đạo trưởng nhìn thẳng vào mắt đệ tử, lão thấy ánh mắt nó vô cùng khác lạ, chứa đầy háo hức và quyết tâm rèn luyện. Trong lòng lão đạo đột nhiên cảm thấy cực kỳ dẫn đo. Suy nghĩ một chớp, lão mỉm cười:

- Con chắc đã khỏe chứ?

- Con chắc ạ. – Nó quả quyết.

- Được rồi, vậy con về phòng chuẩn bị đi, sau giờ cơm trưa cùng Song Mai đến gặp ta ở thác nước.

- Thưa sư phụ! Con còn một việc nữa muốn...- Nó ấp úng.

- Việc gì vậy? Con mau nói. – Bạch Ưng chân nhân giục.

- Thưa sư phụ! Cha mẹ con đã bị người ta sát hại, hiện giờ, ngoài Vân Tiêu Kiếm, con chẳng còn nơi nào nương tựa. Tại Thành Thần Long, con còn một người bạn thân, nó vốn rất muốn lên Hoàng Ma Sơn tu luyện ngắt nỗi... – Nó lại dừng lại, ánh mắt nhìn Bạch Ưng chân nhân chờ đợi.

- Con cứ nói. – Lão gật đầu.

- Gia cảnh nó rất đáng thương, nhà nghèo nên không có tiền để học đạo, không biết sư phụ có thể đặc cách... - Nó lại ngập ngừng.

- Con bảo sao? Lên Vân Tiêu Kiếm làm sao cần tiền? – Lão ngạc nhiên, khuôn mặt bất giác chuyển thành màu tái.

- Thừa sự phụ! Trước khi con lên đây, cha mẹ cũng đã tích góp một số tiền lớn, thấy bảo là để hối lộ cho người kiểm tra tư chất đệ tử. Nhà Văn Lộc không có tiền nên...- Thái Bảo hướng mắt về phía sự phụ, dò ý.

Lúc này, màu tái trên khuôn mặt lão đã chuyển thành một màu đỏ rực như cà chua, hai ống mũi phập phồng, hô hấp rất nhanh. Lão đập bàn đánh rầm một cái rồi đứng phắt dậy:

- Khốn kiếp thật! Lại còn chuyện này nữa. Chúng định biến Vân Tiêu Kiếm thành cái gì đây?

Nó thấy sự phụ tự nhiên ùng ùng nổi giận thì hết hoảng quỳ xuống, lụp bấp:

- Thái Bảo biết lỗi! Đáng ra không nên xin cho Văn Lộc như thế, con biết lỗi rồi.

Bạch Ưng chân nhân hít một hơi rồi phẩy phẩy tay:

- Không phải lỗi của con, mau đứng lên. Chuyện của Văn Lộc ta sẽ xem xét. Còn chuyện kia là do lỗi của ta quản người không nghiêm. Con mau đứng dậy.

- Đa tạ sự phụ! Con xin phép về phòng. – Nó đứng lên, chắp tay thi lễ rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Ầm ầm ầm....cột nước đổ từ trên cao tung bọt trắng xóa, hơi nước bốc lên gặp nắng tạo thành một chiếc cầu vồng bé xíu vắt ngang qua hồ nước. Thái Bảo và Song Mai ngồi thiền dưới thác nước, quang ảnh xung quanh cơ thể tỏa ra một màu xanh biếc. Chúng đã học được cách tạo ra thủy nội khí và lưu chuyển khắp các kinh mạch.

Trên bờ, lão đạo Bạch Ưng gật gù nhìn hai đứa trẻ, vẻ mặt rất hài lòng.

- Thôi! Hai đứa tạm nghỉ đi. – Lão gọi lớn.

Thái Bảo và Song Mai đứng dậy, dường như thân thể chúng hòa vào dòng nước đang âm âm đổ xuống. Cả hai nhẹ nhàng di chuyển trên nước, tựa như chiếc lá lướt trên mặt hồ. Đã một tuần kể từ khi diễn ra sự kiện quái dị kia, lão đạo Bạch Ưng lo sợ chúng sẽ lại gặp chuyện nên đích thân truyền dạy cho cả hai, hạn chế chúng đến Vân Tiêu Giám.

- Tốt lắm! Hôm nay ta sẽ dạy hai con kiếm pháp của Vân Tiêu. – Lão nói rồi quăng ra trước mặt chúng hai thanh kiếm bằng gỗ.

- Sư phụ! Con không hiểu, khi tiến vào cảnh giới Nhân Thánh, có thể tự xuất kiếm, phá không giết địch. Như vậy còn phải học kiếm pháp làm gì?

- Đệ ngốc! Nắm rõ kiếm pháp, chẳng phải sau này dùng ý niệm điều khiển sẽ dễ dàng hơn sao? – Song Mai bĩu môi chê khiến Thái Bảo mặt đỏ lựng, gãi đầu gãi tai cười xòa một tiếng.

Bạch Ưng chân nhân cười lớn rồi gật gù nói:

- Song Mai nói đúng, khi nắm rõ kiếm pháp rồi, trong đầu tự khắc xuất hiện những chiêu thức để liên kết với binh khí. Điều này sẽ trở nên lợi hại vô cùng bởi tốc độ và chiêu thức xuất ra sẽ nhanh gấp trăm lần so với sử dụng kiếm theo cách bình thường. Đây là lý do phải học kiếm pháp trước, con hiểu chưa?

- Dạ, con hiểu rồi. – Nó gật đầu, ánh mắt muôn phần tập trung.

Hít một hơi, lão đạo bắt đầu giảng:

- Vì sao ta lại bắt các con tạo ra ngũ hành khí trong cơ thể? Bởi kiếm pháp của môn phái chúng ta thành tựu dựa trên quy luật bất biến của ngũ

hành. Kiếm pháp của Vân Tiêu lấy năng lực chính của bản thân, sau đó tương sinh, tương khắc mà sản sinh ra những năng lực công kích đối thủ. Dựa trên sự dịch chuyển không ngừng của ngũ hành mà chính khí trong cơ thể được đẩy lên cao gấp ngàn vạn lần, sức công kích cũng vì thế mà tăng lên.

Dứt lời, lão hô lên một tiếng “Xuất”, bảo kiếm phóng vọt ra khỏi bao, lơ lửng trên không, tỏa ra ngũ sắc lung linh. Những ánh sáng này tỏa ra cực thịnh rồi từ từ nhập vào thanh kiếm, cuối cùng chỉ còn lam sắc phát quang chói lọi.

- Kiếm pháp của Vân Tiêu Kiếm nổi danh giang hồ bởi hai tuyệt chiêu. Đầu bảng là Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đờ, ngoài sư tổ của các con, không ai có thể thi triển được. Xếp hàng thứ hai là Ngũ Long Kiếm. XUẤT!

Lão hô lên một tiếng, từ trong thanh kiếm, phóng vọt ra năm đạo quang ảnh rực rỡ, kết thành hình những con mãnh long oai phong, bay lượn trên đầu, rống lên những tiếng đinh tai nhức óc.

- Luyện kiếm để không dụng kiếm, đến cảnh giới tối cao, kiếm lại hồi về. – Lão thông thả nói, thanh kiếm bay nhẹ xuống, nằm gọn trong lòng bàn tay.

Lúc này, kiếm trong tay lão đã tỏa lam quang rực rỡ muôn phần, năm con mãnh long tượng trưng cho ngũ hành bay lượn ngạo nghễ trên không trung như sẵn sàng công kích bất cứ đối thủ nào tới gần, khí thế tỏa ra vô địch. Lão lầm rầm đọc khẩu quyết:

- Ngũ sắc linh nhân mục manh Ngũ âm linh nhân nhĩ tung Ngũ vị linh nhân khẩu sáng Trì sính điền liệt Linh nhân tâm phát cuồng Nan đặc chi hóa, Linh nhân hành phương

Vừa dứt lời, cả năm con mãnh long bay vọt lên cao hơn, quần vào nhau tạo nên những tiếng rít ghê người. Oàng một tiếng, trên không trung bùng

lên một luồng sáng, từ trong đó, bóng một con rồng tỏa lam quang rực rỡ phóng ra, cô ngạo bệ trên không, trông dáng vẻ muôn phần hung hãn. Song Mai mắt tròn xoe chiêm ngưỡng còn Thái Bảo lặng lẽ quan sát nhưng không dấu được vẻ kích động. Cả hai đưa từ trước đến nay chưa bao giờ được chứng kiến cảnh tượng hoành tráng như vậy nên toàn thân run lên nhè nhẹ.

Bạch Ưng chân nhân trở thanh kiếm xuống phía hồ nước, chậm rãi nói:

- Tầng cao nhất của Ngũ Long Kiếm chính là Độc Long Kiếm.

Nói xong, lão hô lên: “Công”. Một tiếng gầm vang khiến Thông Thiên Hoang Ma rung lên dữ dội, phát ra thứ ánh sáng cực mạnh. Phàm nhân nghe thấy tiếng, nhìn thấy luồng sáng chắc hẳn không điếc thì cũng mù lòa. Con rồng màu xanh lao thẳng xuống hồ nước nhanh như điện xẹt. Một tiếng ỳnh vang lên, cột nước bắn cao đến hơn sáu trượng, tung bọt trắng xóa.

Thái Bảo và Song Mai bị nước dội xuống, ướt như chuột lột còn lão đạo trưởng thì không hề hấn gì, mỉm cười nhìn chúng.

Vuốt đám nước trên mặt, Song Mai ánh mắt vô cùng thích thú, reo lên:

- Sư phụ lợi hại thật.

- Sư phụ! Con muốn học chiêu này. – Thái Bảo nhìn thẳng vào mắt Bạch Ưng chân nhân, cứng rắn nói. Lão đạo thấy vẻ cứng rắn và lạnh lẽo tỏa ra từ ánh mắt nó nhưng thân thể thì không thể dấu được sự ham muốn tột cùng. Bạch Ưng chân nhân dường như cảm nhận được khí huyết trong cơ thể đồ đệ như muốn sôi lên.

- Được rồi! Từ từ ta sẽ truyền dạy cho các con. Giờ phải thuần thục kiếm pháp cơ bản, học cách lưu chuyển nhuần nhuyễn ngũ hành trong cơ

thể đã. Nếu chưa thuần thục mà sử dụng Ngũ Long Kiếm, lập tức long khí công tâm mà vong mạng.

Lão đạo cười lớn, thả kiếm bay vọt vào vỏ.

- Chúng ta luyện kiếm nào sư tử – Thái Bảo vô thức nắm chặt lấy tay Song Mai, kéo ra bãi đất khiến cô bé ngỡ ngàng mà bị cuốn theo nó.

Từ trên không trung, một tràng cười vang lên khiến cả ba thầy trò cùng ngược mắt nhìn. Cầm Y đạo nhân ngự trên mình linh thú Trào Phong, đạo bào và mấy lọn tóc tung bay trong gió, dáng vẻ oai vệ, cô ngạo nói vọng xuống:

- Bạch Ưng sư phụ dạy kiếm pháp thì bao giờ mới thành tài? Phải để ta ra tay thì các người mới có tương lai được.

Thấm thoát đã hơn một tháng Thái Bảo và Song Mai lên Hoàng Ma Sơn tu luyện. Buổi sáng chúng đến Vân Tiêu Giám học đạo thuật, kiếm thuật, kiến thức, buổi chiều lại kéo nhau ra thác nước để Bạch Ưng chân nhân kèm cặp.

Luồng chân khí tà ma trong người hai đứa cũng không thấy phát tác ra ngoài như trước nữa. Thay vào đó, dương khí cực thịnh luân chuyển như sóng cả, khiến cho tu vi của cả hai thăng tiến một cách phi mã. Các vị sư phụ trên Vân Tiêu Kiếm nhìn hai đứa vô cùng hài lòng.

Những lúc không phải học tập, tu luyện, hai đứa lại cười chim Lạc bay khắp Hoàng Ma Sơn du ngoạn, nghịch ngợm những trò của trẻ con. Thái Bảo tự tay dựng một căn nhà bằng gỗ trên cây cổ thụ gần với thác nước sau Vân Tiêu Giám, những lúc rảnh rỗi lại rủ Song Mai và Ánh Nguyệt trèo lên đó chơi đùa nhưng nó luôn tỏ ra ít nói, cái vẻ lì lợm, lạnh lẽo đã trở thành

người bạn của nó từ bao giờ. Tuy nhiên, sâu thẳm trong nó, tình cảm dành cho sư tử ngày một khăng khít hơn.

Sau một ngày luyện tập vất vả, Thái Bảo chui lên căn nhà gỗ của nó, nằm ngẫm nghĩ rồi ngủ quên lúc nào không hay. Đang lơ mơ, nó đột nhiên nghe thấy một giọng nói rất quen thuộc, văng vẳng gọi tên mình. Nó thấy hai má nhói lên như bị ai đó tát bôm bốp vào mặt. Choàng tỉnh, Thái Bảo há hốc mồm khi nhìn thấy người vừa tát nó.

- Văn..Văn..Lộc! Là mi sao?

Thằng nhóc Văn Lộc nhe răng sún, cười toe toét

- Là ta đây, mi có phước ghê, được lên tận Vân Tiêu Kiếm tu luyện, đi mà cũng không báo cho ta một câu.

Nghe đến đây, bất giác Thái Bảo sắc mặt trùng xuống, hít một hơi rồi thở ra từ từ, nó buồn bã nói:

- Cha mẹ ta bị người ta sát hại hết rồi, ta được sư phụ đem về Vân Tiêu Kiếm dạy dỗ.

Văn Lộc đột nhiên tắt cười, nét mặt hoảng hốt, thốt lên:

- Mi nói sao? Cha mẹ mi bị giết rồi sao?

Thái Bảo buồn bã gật đầu, ánh mắt dường như không dấu được sự kích thích.

- Thảo nào ta không thấy người quay trở lại Lâm Gia Tửu Lầu, mẹ ta bắt đả dĩ phải đứng lên gánh vác công việc. Ta lại tưởng cả nhà người dọn lên đây ở. Sáng nay có vị đại ca đến thông báo lên Vân Tiêu Kiếm cùng nhà người nên mẹ ta đồng ý luôn. Không ngờ... – Văn Lộc thở dài, nói một tràng rồi ngập ngừng.

- Thôi! Không nhắc việc đó nữa, ta phải tu luyện thành tài, sau này còn báo thù cho cha mẹ. – Thái Bảo gạt chuyện buồn sang một bên, trở lại với vẻ cô ngạo như trước.

- Vậy ai giết cha mẹ ngươi? – Văn Lộc hỏi.

- Ta không rõ, nghe nói là bọn ma giáo. Sư phụ bảo rằng khi nào ta có thành tựu mới kể rõ được chân tướng. – Thái Bảo lắc đầu.

- Nào, ngươi đi cùng ta gặp sư phụ, ta sẽ xin cho ngươi gia nhập Vân Tiêu Kiếm. – Thái Bảo đứng phắt dậy, đặt tay lên vai Văn Lộc.

- Ngươi muốn nói đến vị sư phụ đang đứng dưới kia à? – Văn Lộc chỉ tay ra ngoài.

Thái Bảo vội vàng bước ra, nhìn xuống thấy Bạch Ưng đạo trưởng cùng Song Mai đang đứng dưới. Cô bé nhìn thấy nó thì mỉm cười, đưa tay vẫy vẫy. Thái Bảo vội vàng trèo xuống, đến trước mặt sư phụ, quỳ xuống khấu đầu:

- Đa tạ sư phụ đã hoàn thành tâm nguyện của con.

Lão đạo trưởng cười hiền, ra hiệu cho nó đứng lên:

- Coi nào, Văn Lộc cũng là một đứa trẻ có triển vọng, sao ta có thể không thu nạp vào Vân Tiêu Kiếm kia chứ?

Thì ra, sau khi Thái Bảo tiết lộ việc làm sai trái của các đệ tử dưới quyền, lão đạo đã bí mật điều tra và trừng phạt đám người tham lam kia rồi sai người đi tìm hiểu về thằng bé Văn Lộc này.

Lão thấy, nó cũng là một đứa có tiềm năng, cho dù không được đến mức như Thái Bảo, Song Mai nhưng nếu luyện tập chăm chỉ, chẳng mấy mà đạt thành tựu. Lão đến đề nghị với mẹ Văn Lộc, cho nó lên Vân Tiêu Kiếm tu

luyện. Dĩ nhiên, mẹ Văn Lộc đời nào từ chối một việc quá tốt như vậy. Trong thiên hạ, khối kẻ lạy lục, van xin các nơi mà một bước chân cũng chưa được đặt lên cửa Vân Tiêu Kiếm. Đúng là nhất thân, nhì quen, cấm có sai bao giờ.

Vả lại, từ khi lên nắm chức trưởng môn, Bạch Ứng chân nhân luôn muốn thu hút hết nhân tài trong thiên hạ về dưới trướng. Lão quan niệm, trong một ngàn viên ngọc tốt sẽ chọn được ít nhất một viên cực phẩm. Nhưng rốt cục, bọn đẽ tử dưới quyền lợi dụng chính sách này mà nhét cho đầy túi, khiến lão hết sức tức giận.

Mấy năm nay, ma giáo có dấu hiệu vùng lên, người của những môn phái khác như Nhất Thanh Môn, Mẫu Nghi Giáo, Vạn Phật Tông, nhân tài như lá rụng mùa thu, khắp Lạc Hồng đại lục đều nghe danh tiếng.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đối Đầu Ma Giáo

Vù...ù...ù...Thanh kiếm gỗ trong tay Thái Bảo quay tít như chong chóng, nó múa kiếm với tốc độ nhanh như chớp rồi bật người lên, xông về phía sư tử. Song Mai thấy vậ vội vàng dâng kiếm ứng chiến. Thân ảnh hai đứa trẻ tỏa ra những đạo kim quang rực rỡ.

Cạnh...cạnh...cạch...hai thanh kiếm gỗ va vào nhau phát ra những âm thanh khàn đục. Thấm thoắt đã hai năm Thái Bảo và Song Mai lên Hoàng Ma Sơn học nghệ. Với tư chất của chúng, trình độ đã tăng lên đáng kể. Không những hai đứa đã học được cách vận khí ngũ hành trong cơ thể mà còn biến chúng thành những nguồn công kích cực kỳ hiệu quả.

- Song Long Xuất Động! – Thái Bảo hô lớn một tiếng, từ mũi cây kiếm xẹt ra hai tia sáng mang hình hài kim long, âm âm bay thẳng tới Song Mai.

Không hề nao núng, Song Mai đưa thanh kiếm gỗ lên ngang mặt, hét lên một tiếng “Hộ”. Một vòng sáng đỏ rực như lửa phừng lên rồi kết lại giống như tấm khiên chắc chắn, hiện ra sừng sững trước mắt. Uỳnh uỳnh, hai tiếng nổ chát chúa vang lên, Song Mai hơi lùi về sau một bước nhưng thần thái vẫn ung dung vô cùng.

Hai con kim long va vào tấm khiên, phát nổ đing tai rồi tan biến, vương trên không trung những đốm sáng li ti rất đẹp mắt. Nhanh như cắt, Song Mai chuyển bộ tấn, quét một đường kiếm từ dưới đánh lên, miệng hô: “Thủy Long Phi Thiên”. Lập tức, đường kiếm tỏa ra một đạo thủy khí, mang dáng dấp một con thủy long, theo đà vung mà bay thẳng đến Thái

Bảo. Cây cỏ nằm trên đường đi bị hàn khí tỏa ra làm cho đông lại như băng.

Thái Bảo cũng không hề bất ngờ, xia vũ khí ra trước mặt, cổ tay xoay liên tục khiến cây kiếm gỗ tạo thành một vòng xoáy, nó lăm bằm trong miệng: “Thổ Long Hộ Thế”. Lập tức từ trong vòng quay, một đạo khí màu nâu tỏa sáng, phóng vọt ra, bao bọc lấy cơ thể khiến y phục của nó phồng lên như có gió thổi từ bên trong.

Thủy Long xông đến, lập tức bị đạo khí ấy nuốt chửng vào, biến mất không để lại dấu vết. Hai đứa thu kiếm, hồi khí vào cơ thể rồi nhìn nhau, Song Mai ném cho nó một nụ cười tươi rói. Đáp lại, nó chỉ khẽ gật đầu hài lòng.

- Tốt lắm, Ngũ Long kiếm pháp của hai đứa quả thực rất tiến bộ rất nhanh. – Bạch Ưng đạo trường ngồi trên mỏm đá, vuốt chòm râu, vẻ mặt mừng rỡ.

Văn Lộc ngồi bên cạnh lão cũng mỉm cười sung sướng khi thấy huynh đệ của mình thi triển thần oai. Trình độ của Song Mai và Thái Bảo hiện tại đã vượt qua cảnh giới Tiên Nhân Thánh, chỉ còn chút xíu nữa thôi là chúng đạt đến cấp Nhân Thánh.

Cấp bậc tu luyện ở Lạc Hồng đại lục được chia thành ba cảnh giới chính, Nhân Thánh, Thượng Đẳng Thánh và Thượng Thiên Thánh.

Ở mỗi cảnh giới lại chia thành những tầng khác nhau, ví dụ muốn đạt cấp Nhân Thánh phải luyện qua Thượng Nhân rồi Tiên Nhân Thánh mới thành.

Từ Nhân Thánh lên đến Thượng Đẳng Thánh lại phải qua ba tầng là Nhị Đẳng Nhân Thánh, Nhất Đẳng Nhân Thánh và Siêu Cấp Nhân Thánh. Mỗi cấp bậc tu luyện đều gian khổ và rất tốn thời gian, công sức.

Người có tư chất, nhanh thì trong vòng ba trăm năm là luyện đến cấp Thượng Đẳng Thánh còn từ đó mà lên Thượng Thiên Thánh thì ngoài tư chất, cần phải có cơ duyên ngàn năm để chinh phục những cấp độ như Thượng Đẳng Đệ Nhất Thánh rồi Thượng Đẳng Linh Thánh.

Thời gian khổ luyện thì cũng vô cùng, nhanh nhất là từ Thượng Nhân lên Nhân Thánh cũng mất 10 năm nếu tư chất tốt, lãnh hội được quy luật vận hành của âm dương, ngũ hành.

Nếu như chính đạo, thu nạp linh khí của trời đất, của âm dương ngũ hành để tu luyện thì ma giáo lại dùng vong hồn để đạt được các cấp độ. Phàm là ác nhân, càng hạ sát được nhiều người, thu được nhiều vong hồn thì cảnh giới đạt được càng cao thâm khó lường. Năm xưa, Quỷ Đế tắm máu hàng vạn sinh linh, tu vi đã chạm một tay vào cấp Thượng Đẳng Linh Thánh.

- Cứ như thế này, chỉ trong vòng vài tháng nữa, hai đứa sẽ chính thức đạt đến cảnh giới Nhân Thánh. – Bạch Ứng đạo trưởng mỉm cười hài lòng.

- Đó là nhờ ơn của các sư phụ tận tình chỉ dạy, con vô cùng cảm kích. – Nó cúi đầu thi lễ.

- Ha, chẳng phải là do chúng ta tư chất tốt mới được sao sư đệ. – Song Mai đẩy nó một cái, cười vang.

- Đúng đúng, quan trọng là các con có tư chất và chăm chỉ luyện tập. – Lão đạo nhìn Song Mai, cười hiền.

- Chà, chẳng biết bao giờ con mới được như sư huynh Thái Bảo sư phụ nhỉ? – Văn Lộc nhe răng cười.

Từ khi gia nhập Vân Tiêu Kiếm, theo môn quy, Văn Lộc phải gọi thẳng bạn thân là sư huynh. Nhưng đó chỉ là những lúc trước mặt các vị sư phụ còn sau lưng, chúng vẫn gọi nhau như cách mà hai đứa vẫn thường dùng:

Cứ ta ta, mi mi. Như vậy thân mật hơn và không có chút khách sáo nào cả. Văn Lộc và Thái Bảo đều quan niệm rồi thỏa thuận như vậy.

- Để con đánh thử với sư huynh một hiệp xem sao. – Văn Lộc vừa nói, vừa nhún người một cái, lộn hai vòng trong không trung, đứng trước mặt Thái Bảo. Thanh kiếm gỗ trong tay nó đưa lên đầy thách thức.

- Văn Lộc! Con tuy có tư chất nhưng... - Bạch Ứng chân nhân chưa kịp dứt tiếng, đã thấy ngũ long tỏa sắc lung linh, phóng vọt ra khỏi thanh kiếm trên tay Văn Lộc.

- Sư huynh, tiếp chiêu. – Văn Lộc hét lên.

- Được, ta sẽ cho mi thấy. – Thái Bảo lầm bầm trong miệng, song chỉ chấp trước ngực, kiếm gỗ chìa ra phía trước.

Tức khắc, từ mũi kiếm của nó cũng bùng lên năm đạo khí lung linh đủ màu sắc, hóa thành hình mãnh long, phóng lên ứng chiến.

Uỳnh uỳnh uỳnh... Những tiếng nổ chát chúa vang động, khói bụi bốc cao lên, che mờ hai thân ảnh. Bạch Ứng chân nhân cả kinh, há mồm ra nhìn, không nói được một câu nào. Song Mai đứng bên cạnh lấy tay phẩy phẩy bụi khói, miệng nhoẻn cười cứ như thể việc hai tên sư đệ đấu khí vốn đã quá quen thuộc.

Khói bụi mờ dần, khoảng không trong vắt trở lại, chỉ thấy Thái Bảo đứng im tại chỗ, sừng sững như cự thạch, không chút nao núng. Phía bên kia, Văn Lộc văng xa ra khoảng hai trượng, mặt mày đen nhẻm, tóc xù lên, trông rất khổ sở. Bạch Ứng chân nhân chưa kịp mở lời thì Văn Lộc đã lồm cồm bò dậy, nhe răng ra cười:

- Lần này chỉ bị đánh lui lại có hai trượng à.

- Mi tiến bộ đó Văn Lộc. – Thái Bảo thu kiếm, khẽ mỉm cười nói.

- Chuyện này là sao? Văn Lộc, Thái Bảo? – Bạch Ưng đạo trưởng lấp bắp như phải gió.

- Sư phụ, ngày nào hai đứa nó cũng trốn đi luyện kiếm một mình. Thái Bảo chỉ dẫn rất tận tình cho Văn Lộc. – Song Mai ngược mắt lên nói, giọng mách lẻo.

Trong hai năm qua, Thái Bảo và Song Mai luôn chỉ bảo cho Văn Lộc những thứ mà chúng hiểu biết và nắm rõ. Văn Lộc cũng là đứa thông minh và có tư chất nên tiến bộ rất nhanh.

Bạch Ưng chân nhân vô cùng bất ngờ, không thể tin vào mắt mình là hai đứa trẻ ranh này, mới chỉ qua có hai năm mà đã tiến bộ đến mức không ngờ. Năm xưa lão đi theo Vân Tiêu sư phụ, mất đến năm năm mới có thể sử dụng Ngũ Long kiếm pháp, triệu một lúc năm đạo long khí, tấn công đối thủ. Nhưng điều khiến lão bất ngờ là khẩu quyết của Ngũ Long kiếm pháp mới chỉ đọc một lần nhưng sao bọn ranh con này lại thuộc được? Quả là thiên hạ rộng lớn, biển cả mênh mông, sóng sau đè sóng trước.

- Đúng là tre già măng mọc, ta đã già lắm rồi. – Bạch Ưng chân nhân thở dài nhưng trong giọng nói có vẻ gì đó vô cùng kích động. Cứ như vậy, chẳng mấy chốc mà lớp trẻ của Vân Tiêu Kiếm ngạo thị quần hùng, kế thừa di sản mà Vân Tiêu chân nhân ngày xưa đã dày công vun đắp nên.

- Cả ba con lại đây ta xem. – Lão vẫy tay.

Ba đứa nhẹ nhàng bước tới, ánh mắt dò xét. Kiếm pháp tuyệt đỉnh của Vân Tiêu Kiếm mà chúng chỉ học trong vòng hai năm là đã lĩnh hội đến gần tầng cao nhất nhưng quan trọng, cả ba đứa đều bí mật luyện kiếm bởi chúng chỉ mới thấy sư phụ biểu diễn, chưa thấy lão có ý định truyền dạy. Thái Bảo và Song Mai có trí nhớ rất tốt, lão sư phụ chỉ lẩm bẫm đọc có một lần mà chúng đã thuộc lòng.

Khi chưa có Văn Lộc, cả hai đưa đều âm thầm luyện chiêu thức này. Đến khi Văn Lộc xuất hiện, chúng rủ thêm cả Ánh Nguyệt, bốn đứa ngày nào cũng giả vờ đi chơi quanh Hoàng Ma Sơn nhưng thực ra là trốn đi luyện kiếm. Chúng sợ sư phụ biết sẽ trách phạt. Hôm nay, là do vô tình Văn Lộc nổi máu hiếu thắng, tung tuyệt chiêu ra thử sức chứ không chắc còn lâu lão Bạch Ưng già nua kia mới phát giác ra.

- Các con bí mật học Ngũ Long kiếm pháp, điều này vi phạm môn quy của Vân Tiêu Kiếm. Ta phải phạt các con mới được. – Bạch Ưng chân nhân nghiêm nét mặt.

Song Mai và Văn Lộc cúi gằm mặt, lí nhí gì đó trong miệng còn Thái Bảo ngược lên nhìn sư phụ

- Sư phụ! Con biết là không nên luyện kiếm pháp cấp cao của Vân Tiêu Kiếm khi chưa được phép nhưng dù sao cũng đã có thành tựu, sao sư phụ lại trách phạt?

- Tên nhóc con này! Con có biết là công lực của con còn chưa đủ mạnh mẽ, học kiếm pháp cấp cao sẽ rất nguy hiểm. Cũng như việc con lấy một quả bóng rổ liên tục đổ nước vào. Khi nước quá nhiều, quả bóng không chịu được sẽ bục vỡ. Con hiểu chưa?

Thái Bảo khẽ gật đầu, vẻ hối lỗi.

- Nay cả ba con đều bị phạt làm việc tại nhà bếp trong vòng một tháng, chịu sự điều khiển của...

Lão chưa kịp dứt lời, Song Mai đã chen vào:

- Sư phụ, không phải chỉ ba chúng con đâu, còn cả sư muội Ánh Nguyệt ở Đoàn Kiếm Vân Tiêu nữa ạ.

Bạch Ưng đạo trưởng suất thì phọt ra một tiếng cười nhưng nhin được khiến mặt đỏ găng lên như cà chua, mạch máu căng phồng tựa hồ muốn bực ra. Lão giả vờ khục khục mấy tiếng cho tan cơn rồi lấy lại vẻ oai nghiêm, lên giọng:

- Được, vậy thì cả bốn đứa sẽ phải làm việc tại nhà bếp trong vòng một tháng. Chốc nữa ta sẽ qua Đoàn Kiếm Vân Tiêu nói chuyện với Lưu Thủy sư phụ. Giờ thì mau trở về Thái Cực điện, chuẩn bị đồ đạc để xuống nhà bếp.

Cả ba đứa im lặng rời khỏi thác nước. Thái Bảo bước đi trước, Song Mai đi đằng sau, được một đoạn ngoảnh lại căn nhắc với Văn Lộc:

- Tất cả là tại mi, tự nhiên xông ra tỉ thí với Thái Bảo làm sư phụ phát giác, giờ bị phạt đi giúp việc ở nhà bếp.

Văn Lộc nhăn răng ra cười, tay gãi gãi đầu, giọng xun xoe:

- Sư tỷ bớt giận, tại ta quên mất. Nhưng mà làm việc tại nhà bếp rất là vui. Không tin hỏi Thái Bảo mà xem.

Song Mai nghe vậy, chạy vọt lên ngang hàng với Thái Bảo, ngoảnh sang, vui vẻ hỏi:

- Có đúng là vào bếp làm việc rất vui không vậy?

Thái Bảo bồng ừa về những ký ức khi còn ở Thành Thần Long, nó và Văn Lộc suốt ngày chui xuống bếp xem cảnh nấu nướng thức ăn, rồi mấy vị đầu bếp đảo chiếc chảo to tướng khiến lửa bùng lên phừng phừng, giống như mấy tay mãi võ phun lửa phè phè ngoài chợ, rất hâm mộ. Rồi một mớ kiến thức nó thu lượm được từ trong bếp: Nào là ngũ hành, nào là tương sinh, tương khắc v.v...

Quan trọng hơn là ở dưới bếp, chúng được bốc, nhón, ném thử mấy món trước khi mang lên cho khách. Thái Bảo vẫn còn nhớ, có lần hai đĩa bị một ông khách hung dữ nạt cho một trận vì tội chạy lảng xãng quanh bàn. Tức khí, Văn Lộc dẫn Thái Bảo xuống bếp, mỗi đĩa bí mật nhổ một bãi nước bọt vào đĩa thức ăn của vị khách kia đang chuẩn bị đưa lên rồi lấp ló quan sát. Thấy lão tẩm tặc khen ngon với phụ thân, cả hai đĩa bụm miệng cười sung sướng. Nghĩ đến đó, Thái Bảo nở một nụ cười ranh mãnh:

- Tất nhiên là vui rồi sư tỷ.

Cả bốn đĩa đứng thành hàng trước cửa gian bếp chính. Đây là lần đầu tiên chúng được tận mắt thấy nơi này. Hàng ngày, người của nhà bếp nấu nướng rồi dâng vâng, chia nhau đưa cơm đến khắp các nhánh trong Vân Tiêu Kiếm. Mỗi nhánh lại có một nhà ăn riêng nhưng không có bếp, mọi công việc ăn uống đều do một tay Thực Kiếm lo liệu.

Thực Kiếm lâu năm sát dưới chân Thông Thiên Hoàng Ma, gần với Khôn Kiếm Vân Tiêu.

Thực Kiếm lâu, do một tay Thiên Hỏa đạo nhân, chủ sự của Tôn Kiếm Vân Tiêu lo liệu. Lão tên gọi là Trần Thực, thời trẻ là tay nấu nướng cự phách, chuyên lo chuyện ăn uống cho Đại Đế Long Thần. Khi gặp được Vân Tiêu chân nhân, được ngài thu nhận làm đệ tử thì ngày đêm dốc sức tu thánh, chẳng bao lâu cũng có thành tựu, danh vang giang hồ.

Đến khi lão đạo Vân Tiêu không màng chính sự, bỏ lên Hoàng Ma Sơn khai môn lập phái, Trần Thực cũng đi theo sư phụ. Vốn là mệnh hỏa – Thiên thượng hỏa nên lấy luôn hiệu là Thiên Hỏa đạo nhân.

Một tay lão phụ trách việc ăn uống của hàng ngàn cái miệng trên Vân Tiêu Kiếm. Dưới trưởng lão, đầu bếp nổi tiếng các nơi cũng tề về. Trước để học nghệ, sau thì tu thánh bởi vậy đệ tử của Tôn Kiếm Vân Tiêu ai ai cũng nấu nướng cũng rất ngon.

Bởi là người tu thánh nên khẩu phần ăn cũng hết sức khác biệt so với phàm nhân. Mỗi bữa ăn đều phải đầy đủ thực phẩm theo ngũ hành, được nấu nướng, nêm nếm theo quy luật âm dương. Thiên Hòa đạo nhân mất 100 năm mới nghiên cứu ra thực đơn dành riêng cho người trên Vân Tiêu Kiếm. Thức ăn phải đảm bảo không nóng quá; không lạnh quá; không mặn quá; không nhạt quá; trong âm có dương, trong dương có âm v.v... có đủ chất để phát triển tiềm năng cơ thể. Tựu chung, mọi thứ phải cân bằng đến mức tuyệt đối.

- Ra đây là bốn đứa vi phạm môn quy. Bé thể này mà đã coi trời bằng vung. – Thiên Hòa đạo nhân đứng trước mặt bốn đứa trẻ, lên giọng, mặt đỏ găng như người say rượu.

- Chúng con vi phạm phép tắc, quy định của Vân Tiêu Kiếm, nay xuống Thực Kiếm lâu chịu phạt, mong sư thúc chỉ dạy. – Thái Bảo nói rồi chấp tay, lạy một lạy. Ba đứa kia thấy vậy cũng làm theo.

- Được, mau vào trong Thực Kiếm lâu, sẽ có vị sư huynh giao việc cho mấy đứa. – Thiên Hòa đạo nhân ra lệnh.

Cả ba đứa cúi gằm mặt, nhón bước vào trong, Thái Bảo và Văn Lộ lúc trước tưởng rằng xuống nhà bếp sẽ rất vui vẻ, nào ngờ nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của Thiên Hòa đạo nhân, chúng lơ mờ hiểu rằng, ngày tháng ở Thực Kiếm lâu sẽ không vui vẻ như trong trí tưởng tượng. Trời lúc đó không một gợn mây, cao và xanh ngắt nhưng tâm trạng bốn đứa trẻ, mây đen đang kéo về âm ảm.

Lũ trẻ vừa khuất sau cửa, bóng lão Bạch Ưng đã đứng sau Thiên Hòa đạo nhân, chậm rãi nói:

- Bốn đứa này đều là nhân tài hiếm có, trong thời gian ở đây, sư đệ hãy kèm cặp cẩn thận cho ta. Nhưng đừng nuông chiều chúng quá.

- Đệ biết rồi, sư huynh yên tâm. Đã vào tay đệ thì đá rẻ tiền cũng hóa ra ngọc bích. Thật không ngờ, Vân Tiêu Kiếm lập phái đã hàng trăm năm nay, đệ tử gia nhập cũng không ít, đây là lần đầu tiên có chuyện đồ đệ chưa đạt cấp Nhân Thánh mà luyện gần đến tầng cao nhất của Ngũ Long Kiếm. Xem ra Vân Tiêu Kiếm chúng ta được ông trời ưu đãi không nhỏ. – Thiên Hỏa lão đạo mỉm cười đắc ý.

- Bởi chúng còn nhỏ, chưa hiểu hết những phép tắc, chúng ta phải đưa vào khuôn khổ. Có tài, có năng lực là rất tốt nhưng không có đức thì cũng chỉ là phế vật, ma giáo. Ngọc bất trác, bất thành khí... – Bạch Ưng chân nhân thở hắt ra.

- Nhắc đến ma giáo, sư huynh có tin tức gì của Vô Tình Quỷ chưa? – Thiên Hỏa đạo nhân hỏi.

- Vẫn chưa, hai năm nay người của chúng ta cử đi truy lùng tung tích của y nhưng vẫn như mò kim đáy bể. An Dương Đại Đế và các môn phái khác cũng chẳng thấy tăm hơi của y. Ma giáo gần đây hoạt động trở lại rất mạnh, ta chỉ sợ... - Bạch Ưng chân nhân ập úng.

Thiên Hỏa nghe vậy cũng im lặng nhìn trời. Năm xưa, bốn đại cao thủ của Vân Tiêu Kiếm là Cẩm Y đạo nhân, Lưu Ly đạo nhân, Hồng Hạc đạo nhân và Thiên Hỏa đạo nhân vâng mệnh trưởng môn, dẫn đệ tử của Vân Tiêu Kiếm hạ sơn, chiến đấu với Vô Tình Quỷ tại hồ Vạn Trùng, giải vây cho An Dương Đại Đế. Toàn bộ các cao thủ dốc sức đấu với Vô Tình Quỷ chẳng những không làm y suy yếu mà Thiên Hỏa đạo nhân còn bị hấn đánh cho trọng thương, phải bế quan gần hai năm trời mới khôi phục được công lực.

Việc y trốn khỏi Hỏa ngục, người ngoài lo lắng một thì bốn đại cao thủ từng giao đấu với hấn lo lắng mười. Họ biết, thực lực của gã ma giáo này mạnh mẽ tới đâu.

- Hai năm nay, xuất hiện một nhân vật bí hiểm, tu vi cực cao nhưng không rõ là người của chính đạo hay ma giáo. Hắn tên là Huyết Lê Vô Tình. Chưa ai thấy mặt hắn nhưng nghe nói, người của chính đạo và ma giáo chết dưới tay y không ít. – Bạch Ưng chân nhân thông báo.

- Huyết Lê Vô Tình? Đệ chưa nghe thấy cái tên này bao giờ, hắn là người ra sao, huynh biết không?

- Ta cũng không rõ, nghe Lạc Hoa báo lại, cả chính đạo và ma đạo đều khiếp sợ cái tên này. Hạ thủ vô tình, thủ đoạn tàn độc. Hắn không đứng ngoài ánh sáng cũng không nép mình vào bóng tối, chưa ai thấy rõ dung nhan y mà toàn mạng cả. – Bạch Ưng nói.

- Một nhân vật bí ẩn nhưng theo đệ, đã giết người ắt không phải hạng tử tế. – Thiên Hỏa đạo nhân quả quyết.

- Thôi được rồi, tạm thời đệ để mắt đến mấy đứa nhỏ, khép chúng vào khuôn phép, Vân Tiêu Kiếm rất cần thế hệ trẻ có năng lực kế thừa, không thì chúng ta biết ăn nói sao với sư phụ. – Bạch Ưng xua tay nói.

- Đệ hiểu rồi. – Thiên Hỏa đạo nhân cúi đầu chào sư huynh.

Hai tuần trôi qua nhanh như ánh chớp. Bốn đứa ở lại Thực Kiếm lâu hăng ngày phải dậy từ sớm để chế củi, đun nước, nhặt rau, gánh nước, rửa bát, phục vụ các đầu bếp nấu nướng. Quả đúng như chúng dự đoán, chuỗi ngày này không vui vẻ một chút nào. Thiên Hỏa đạo nhân và mấy vị sư huynh trong Thực Kiếm lâu luôn rất khắt khe và để ý đến công việc của chúng.

Thực Kiếm lâu rất rộng lớn gồm chín gian bếp chính, hai kho củi lớn, bốn hàn băng phòng rộng rãi dùng để chứa thực phẩm chưa qua chế biến. Mấy vị sư huynh làm việc ở đây nói với Thái Bảo, cho dù trời có sập

xuống, Thực Kiếm lâu cũng đủ khả năng cung cấp thực phẩm cho Vân Tiêu Kiếm trong vòng mười năm. Nghe đến đây, cả Thái Bảo và Văn Lộc đều lắc đầu, lè lưỡi. Khi xưa, hai đứa tưởng rằng Lâm Gia Tửu lâu đã đồ sộ lắm rồi nay vào đây thì thấy, Thực Kiếm lâu còn có quy mô gấp trăm lần.

Chính giữa Thực Kiếm lâu, có một căn phòng đóng cửa im ỉm suốt ngày, mấy đứa trẻ chưa thấy mở cửa bao giờ. Dem chuyện đó đi hỏi, các vị sư huynh cười lớn nói rằng, căn phòng đó là nơi tiếp thượng khách của Vân Tiêu Kiếm. Mỗi khi Vân Tiêu Kiếm đón thượng khách, Thiên Hỏa đạo nhân lại trực tiếp xuống bếp nấu nướng phục vụ. Khắp trong Lạc Hồng đại lục, người bước chân vào căn phòng ấy chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Như thường lệ, sáng sớm tinh mơ, cả bốn đứa lục đục gọi nhau dậy đi gánh nước. Bốn đứa trẻ, chia nhau hai căn phòng nhỏ ở cuối dãy nhà dành cho đệ tử trong Thực Kiếm lâu. Thái Bảo và Văn Lộc ở một phòng còn Song Mai và Ánh Nguyệt một phòng.

Trời còn tờ mờ, bốn đứa quấy trên vai mấy cái xô, định hướng về phía thác nước sau Vân Tiêu Giám thì một vị sư huynh chạy tới thông báo:

- Bốn đứa, hôm nay không phải gánh nước, chốc nữa theo ta xuống núi, vào trấn Thanh Hương để lấy thực phẩm bổ sung.

Nghe vậy, cả bốn đứa trẻ đều mắt sáng như sao. Từ khi lên Hoàng Ma Sơn, chúng chưa một lần được xuống núi du ngoạn mấy thôn trấn xung quanh. Chỉ thấy người của trấn Thanh Hương lên núi tìm cây thuốc, hái thảo quả và đưa những đồ thiết yếu cho Vân Tiêu Kiếm. Chúng nghe nói, dưới chân Hoàng Ma Sơn có một thôn trấn rất sầm uất.

Trấn Thanh Hương, vốn là một thôn làng có khoảng gần trăm hộ gia đình sinh sống bằng nghề nông. Từ khi Vân Tiêu Kiếm mở cửa thu nạp đệ tử, hạ sơn hành tẩu giang hồ thì người khắp Lạc Hồng đổ về đây như trẩy hội. Trấn Thanh Hương vì thế cũng thơm lây, đời sống người dân khấm khá

nhờ mở các dịch vụ ăn theo như khách sạn, hàng cơm, đồ lưu niệm v.v... Chẳng mấy chốc mà thôn làng nhỏ bé đã trở thành một thị trấn sầm uất, tấp nập. Dân chúng tại trấn Thanh Hương luôn coi môn hạ của Vân Tiêu Kiếm như những thần tiên hay đúng ra là thần tài, thần lộc. Bởi vậy, họ vô cùng kính trọng.

Vị sư huynh tên Trương Hoàng dẫn bốn đứa xuống núi khi mặt trời bắt đầu nhô lên phía mé Đông. Môn quy của Vân Tiêu Kiếm, chỉ các vị sư phụ, trưởng lão mới có thể cưỡi linh điểu bay lượn khắp Hoàng Ma Sơn còn đệ tử, phải đi bộ hoặc dùng khinh công để di chuyển. Song Mai chỉ khi nào được phép của Bạch Ưng chân nhân mới có thể dùng chim Lạc bay quanh Thông Thiên Hoàng Ma.

Từ Thực Kiếm lâu đi xuống Thanh Hương trấn khoảng hơn 15 dặm nhưng cả đám dùng thuật khinh công, phi thân trên cao nên loáng một cái đã gần đến nơi. Trương Hoàng thấy lũ trẻ cứ phóng đi như những ngọn gió thì không khỏi giật mình, bằng tuổi chúng bây giờ, nó có năm mơ cũng không thể có khả năng như vậy. Nghĩ đến đây, trong lòng lóe lên một tia ghen tị.

Năm người đến Thanh Hương trấn thì trời đã sáng bạch. Khắp trong trấn, người người đi lại tấp nập như hội. Cảnh buôn bán diễn ra náo nhiệt vô cùng.

Tụ về Thanh Hương trấn, ngoài những người lên Hoàng Ma Sơn xin gia nhập còn có không ít cường đạo, ác bá rình rập, thừa cơ cướp bóc. Lại thêm cả đám ma giáo trà trộn, thăm dò thông tin, bởi vậy nói là một trấn nhỏ nhưng xem ra quang cảnh không khác gì những chốn đông đúc ở bốn tòa thành lớn.

Dẫn đám sư đệ vào thẳng khu chợ, Trương Hoàng tỏ ra dừng dừng với sự tấp nập, dường như y đã quá quen thuộc với cảnh này. Mấy đứa trẻ thì khác, chúng tròn xoe mắt, ngắm nghía những mặt hàng được bày bán. Cả

bọn cứ dán mắt vào mấy hình nộm bằng bột, nhuộm màu xanh đỏ. Cái thì giống như con Hỏa Phượng Hoàng của Lưu Ly đạo nhân, cái thì mang hình dáng của bạch hổ, cái lại trông giống một vị đạo nhân oai phong, đang chìa kiếm ra nghênh chiến.

- Mua tò he đi nào, mua tò he đi nào, tò he phết mật ong, vừa chơi được lại vừa ăn được.

Lão bán hàng gày gò cất giọng mời chào, tay vẫn bầu từng miếng bột, nhào nặn thành những hình thù tay chân rồi gắn vào một que tre, thoáng một cái, hình ảnh của một giáp sỹ đã hiện ra rồi được cắm thẳng hàng với mấy sản phẩm khác.

Thái Bảo, Văn Lộc và Ánh Nguyệt nhìn mấy con tò he, nuốt nước bọt đánh ực một cái, ánh mắt hết sức thèm thuồng. Vừa quay lại, chúng đã thấy Song Mai trên tay cầm bốn con tò he sặc sỡ, mỉm cười rồi chia chúng. Trương Hoàng thấy thế lắc đầu, lên giọng:

- Nào nào, đi mau thôi, sa đà vào mấy hàng này có mà cả buổi.

Bốn đứa cầm tò he trên tay, khuôn mặt phấn khởi, rảo bước đi theo sư huynh. Văn Lộc ngắm nghía một lúc rồi đưa hình đạo nhân lên miệng, ngoạm một miếng khiến con tò he cụt mất nửa người, một cảm giác ngọt ngào tràn khắp đầu lưỡi. Nó quay sang Thái Bảo, nhăn nhó cười:

- Mi xem, đạo sỹ này bị ta đánh cho đứt đôi người rồi này.

Thái Bảo cũng đưa con tò he hình một con hổ bị cắn mất bên chân trước ra:

- Mi bảo, hổ có ba chân thì đuổi được ai?

Bốn đứa trẻ phá lên cười thích thú.

Dừng lại ở một cửa hàng rất lớn, không hề bất cứ biển hiệu gì, Trương Hoàng bước nhanh vào. Tay tổng quản to béo, vận y phục màu xanh đã đứng đợi ở đó từ bao giờ. Thấy đám môn đồ Vân Tiêu Kiếm xuất hiện, lão mừng rỡ khuôn mặt, cất giọng:

- Trương đạo sỹ, đã đến rồi. Hôm nay Triệu đạo sỹ đi đâu mà có mỗi mình ngài vậy?

- Hôm nay sư huynh trúng gió nên không xuống núi được, ta có dẫn theo đám sư đệ này.

Trương Hoàng vừa nói vừa chỉ về phía bốn đứa đang ngậm tò he trong mồm, ngược mắt nhìn.

- Chà, đúng là lớp trẻ của Vân Tiêu Kiếm, ta thấy mấy vị đây cốt cách đúng là không phải người phàm. – Tay tổng quản toe toét cười, khen ngợi.

- Vương lão đại, số gia vị hôm rồi Vân Tiêu Kiếm đặt mua đã có thể lấy được chưa? – Trương Hoàng hỏi.

- Lấy được, lấy được, tất cả đã đầy đủ hết như yêu cầu của Thiên Hỏa đạo nhân rồi. – Tay tổng quản họ Vương cười nói rồi chỉ về phía năm chiếc hòm gỗ có quai đeo, xếp ở góc nhà.

Trương Hoàng bước tới, mở từng chiếc hòm ra kiểm tra, thỉnh thoảng y lại lấy lên một lọ gia vị, mở nút rồi thò ngón tay vào chấm một cái, đoạn đưa lên miệng nếm thử. Sau khi kiểm tra một hồi, Trương Hoàng móc trong túi một viên đơn màu vàng chói, đưa cho tổng quản họ Vương, mỉm cười:

- Vương lão đại! Kim nguyên đơn xin giao cho ngài.

Tổng quản họ Vương đưa hai tay, khúm núm nhận viên linh đơn, khuôn mặt hết sức mừng rỡ, luôn miệng kêu đa tạ, đa tạ.

Vốn, Vân Tiêu Kiếm không sử dụng tiền tệ thông thường để giao dịch những hợp đồng lớn mà thường đổi những viên linh đơn do họ luyện được. Trên thị trường, những viên đơn của Vân Tiêu Kiếm có giá cực kỳ đắt đỏ và quý hiếm. Không phải cứ có tiền là mua được chúng.

Linh đơn dùng để trao đổi với bên ngoài của Vân Tiêu Kiếm được gọi Ngũ Hành Nguyên Đơn, bao gồm kim nguyên đơn, hỏa nguyên đơn, thủy nguyên đơn, thổ nguyên đơn và mộc nguyên đơn.

Ngũ Hành Nguyên đơn xếp bét bảng trong thứ tự linh đơn mà Vân Tiêu Kiếm luyện nhưng lại là nhất phẩm bên ngoài. Nó có khả năng rất lớn trong việc bồi bổ sức khỏe, nâng cao tuổi thọ và chữa bệnh. Người mệnh gì, dùng linh đơn của mệnh ấy. Nếu có đủ tiềm lực tài chính, có thể liên tục dùng Ngũ Hành Nguyên Đơn để kéo dài tuổi thọ, sức khỏe. Dùng linh đơn này liên tục, phàm nhân có thể sống đến hơn trăm tuổi, quả thực là nhất phẩm linh dược của phàm nhân.

- Vương lão đại, cảm ơn ngài, giờ chúng ta phải mang số gia vị này trở về Vân Tiêu Kiếm ngay cho kịp. – Trương Hoàng nói rồi chấp tay thi lễ.

- Vậy ta không giữ nữa. Vân Tiêu Kiếm cần gì, xin cứ thông báo, ta sẽ đáp ứng đầy đủ – Vương lão đại cúi gập người đáp lễ.

Trương Hoàng mỉm cười rồi quay ra phía mấy đứa trẻ, lên giọng:

- Mỗi đứa mang một hòm gia vị mau lên.

Nghe vậy, bốn đứa trẻ vội vàng tiến tới, nhấc thùng gỗ lên rồi khoác vào vai. Mấy chiếc thùng này, nặng khoảng hơn năm chục cân nhưng chúng nâng lên rất dễ dàng. Trương Hoàng cũng tiến tới, đeo lên vai chiếc lớn nhất rồi rảo bước đi ra ngoài. Vương lão đại nhìn theo, hai tay chấp vào nhau vái lấy vái để, cuộc làm ăn này, lão đã quá lời rồi.

Ra đến bên ngoài trấn, Trương Hoàng vận khí, sử dụng khinh công phóng vọt đi như một cơn gió. Đám Thái Bảo thấy vậy, cũng vội vàng phi thân bám theo. Năm bóng nhân ảnh vùn vụt phi qua những ngọn cây với tốc độ cực nhanh.

Di chuyển chừng được một lúc bỗng có tiếng “vút” xé gió bay đến rất nhanh, Trương Hoàng không kịp né tránh, kêu lên á một tiếng, thân hình rơi đánh phịch xuống đất, chiếc hòm đựng gia vị vỡ tan, đổ lênh láng ra đất. Đám trẻ thấy vậy, vội vàng phóng đến bên cạnh.

Trương Hoàng đau đớn ngồi dậy, thấy trước ngực đau dữ dội, vội vàng vạch áo ra xem. Một vết bầm hằn lên hình bàn tay chứng tỏ có kẻ xuất chưởng đánh lén. Trương Hoàng nén đau, kêu lên:

- Người nào? Mau ra mặt, dưới chân Hoàng Ma Sơn giờ trò đánh lén, đúng là lớn mật.

Từ trong bụi cây, một tràng cười man rợ vang lên, hai bóng nhân ảnh từ từ bước ra.

Trương Hoàng cùng đám trẻ nhìn kỹ, đó là một nam, một nữ, dáng vẻ hết sức cổ quái.

Nam nhân cao gầy, da xanh lét như thiếu ánh sáng, mặc y phục màu trắng. Khuôn mặt hắc hốc hác, lộ rõ đôi mắt đỏ lòm, trên tay cầm một bài vị bằng gỗ, dài khoảng ba tấc, trạm trổ những ngôn ngữ cổ quái, có vẻ như là một đạo bùa chú. Trên đỉnh bài vị có gắn một viên châu màu xanh đen, tỏa ra thứ ánh sáng hết sức kỳ dị.

Nữ nhân dáng người cân đối, khuôn mặt nanh ác, mặc y phục đen, toàn thân tỏa ra những đạo tà khí bức nhân. Trên tay ả cầm một thanh đoản kiếm màu đỏ, viên châu gắn ở đốc kiếm thỉnh thoảng ánh lên những tia chết chóc. Lưỡi kiếm có điêu khắc hình một con mãng xà.

Trương Hoàng thấy vậy đoán ra ngay đây là người của ma giáo, y quát lên:

- Ma giáo khốn kiếp, dám cả gan đến tận Vân Tiêu Kiếm sinh sự, khôn hồn mau mau biến khỏi đây không thì Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đờ đánh cho tan hồn, nát xác.

Đám trẻ nghe thấy hai tiếng ma giáo, vội vàng đứng nép vào nhau, đưa tay lên thủ thế, dáng vẻ cẩn trọng.

Nam nhân phá lên cười một tràng rồi cất giọng the thé:

- Cái gì mà Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đờ? Đạo sỹ thôi, không biết người còn cách Hoàng Ma Sơn hơn hai dặm nữa sao? Để ta xem kiếm trận của nhà người làm sao thi triển?

- Ranh con không biết trời cao đất dày, lấy trận kiếm đó ra dọa bọn ta. Biết thân biết phận mau quỳ xuống khấu đầu mười cái gọi bà nội, bằng không Hắc Quỷ Y ta một kiếm tiễn người về gặp lão già Vân Tiêu.

Trương Hoàng nghe đến Hắc Quỷ Y thì mặt mày tái mét, run lên cầm cập. Hắc Quỷ Y và Bạch Quỷ Y, vốn là thuộc hạ dưới tay Quỷ Đế năm xưa, biệt hiệu Hắc Bạch Song Quỷ. Hai nhân vật này vốn là phu thê, giết người không ghê tay. Khi Quỷ Đế mất tích, bọn chúng cũng biệt tăm giang hồ, nay lại xuất hiện ở nơi này.

Bốn đứa trẻ nghe vậy cũng lộ rõ vẻ lo lắng. Tại Vân Tiêu Giám, trong môn học Lịch sử Ma Giáo – Chính đạo của Hồng Hạc đạo nhân, chúng đã biết đến hai nhân vật hết sức nguy hiểm này.

Âm Ma Linh Bài của Bạch Quỷ Y nổi danh giang hồ là thứ pháp bảo cực tà, có thể triệu tập ác ma từ 18 tầng địa ngục trở về dương gian để sai bảo còn Huyết Xà Kiếm của Hắc Quỷ Y là thứ kịch độc trên thế gian, chỉ

sơ xuất chạm vào thoi, tức khắc vong mạng. Cả Trương Hoàng và lũ trẻ đều hiểu, hai nhân vật này không phải là hạng ma giáo tầm thường.

- Các...các...người muốn gì? – Trương Hoàng lắp bắp.

- Chúng ta muốn một trong hai đứa trẻ kia. – Hắc Quỷ Y chỉ tay về phía Thái Bảo và Song Mai.

Song Mai và Thái Bảo thấy chỉ về phía mình, bất giác lùi lại hai bước, Văn Lộc và Ánh Nguyệt vô thức bước lên trên, tỏ vẻ muốn bảo vệ sư huynh, sư tỷ.

- Người..cần chúng làm gì? – Trương Hoàng lại hỏi.

- Người có biết, muốn có hàm răng chắc khỏe và sống lâu cùng trời đất thì việc đầu tiên cần làm là gì không? – Bạch Quỷ Y cất giọng.

Chưa kịp cho Trương Hoàng mở mồm, Bạch Quỷ Y đã phá lên cười đắc chí, như thể rất hoan hỉ:

- Đó là đừng xen vào chuyện của người khác. Bọn ta bảo giao người thì cứ giao, chớ hỏi nhiều.

“Uỳnh uỳnh”, hai tiếng nổ bất ngờ vang lên chát chúa, bụi cát bốc lên cao cuồn cuộn, Hắc Bạch Song Quỷ đột nhiên bị tấn công. Kê ra tay, không ai khác là Văn Lộc và Ánh Nguyệt. Không để cho hai tên ma đầu kịp trở tay, hai đứa trẻ đã xuất kiếm, đánh ra hai chiêu Ngũ Long Kiếm. Mười con rồng lao vút đến, tấn công hai ma đầu.

- Không được làm hại sư huynh, sư tỷ của ta. – Ánh Nguyệt thét lên đầy phẫn nộ.

Khói bụi tan dần, chỉ thấy hai ma đầu vẫn đứng sừng sững ở đó, y phục hơi lấm bụi cát. Phủi phủi đám bụi, Hắc Quỷ Y cười phá lên:

- Không ngờ trẻ con của Vân Tiêu Kiếm giờ lại lợi hại vậy, học được cả Ngũ Long Kiếm Pháp.

Bạch Quỷ Y ngược mắt lên ngọn cây, một bóng nhân ảnh mặc áo choàng đen kín từ đầu đến chân đã đứng trên đó từ bao giờ. Tay y cầm cây Sát Thần Hoàn Tảo Côn, trên vai vắt vẻo con quạ một mắt. Y lặng lẽ quan sát từ nãy đến giờ mà Trương Hoàng và đám trẻ không hề hay biết. Con quạ đen kêu lên ba tiếng “Quạ quạ quạ” sồn gai ốc, Hắc Bạch Song Quỷ nghe thấy, khẽ gật đầu như thể đã nhận được mệnh lệnh gì đó. Ra lệnh xong, bóng nhân ảnh kia đột ngột biến mất không tăm tích, tựa như một ảo ảnh hiện ra rồi lại mất đi.

Hai tên buông tay, lệnh bài và đoản kiếm phóng vọt ra trước mặt, hai viên châu phát sáng vô cùng chói lọi, chuẩn bị công kích đám người của Vân Tiêu Kiếm.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Quỷ Đế Thái Bảo

Trương Hoàng vội vã bật giậy, chấp song chỉ chấp trước ngực, lăm lăm đọc khẩu quyết, thanh kiếm bên hông bốc lửa đỏ rực, phóng ra khỏi bao, nghênh chiến.

Bốn đứa trẻ thấy sư huynh xuất kiếm, vội vàng vút hết hòm xiềng xuống, chạy tới bên cạnh trợ chiến. Mấy thanh kiếm gỗ trong tay chúng tỏa ra những đạo khí đủ màu sắc.

Trương Hoàng liếc xuống bên cạnh, thấy mấy đứa trẻ sẵn sàng chiến đấu với ma giáo thì trong lòng nảy lên một rung động mạnh mẽ. Hồi còn bằng tuổi bọn nhóc này, có đánh chết nó cũng chẳng dám đương đầu với hai ma đầu nguy hiểm bậc nhất Lạc Hồng.

Trương Hoàng đi theo lão Thiên Hỏa đạo nhân từ bé, được lão truyền dạy không chỉ thuật nấu nướng mà cả đạo thuật. Mười mấy năm tu luyện, cũng có thể coi có chút thành tựu. Hắn đang chờ đợi đến kỳ sát hạch Nhân Thánh để đủ điều kiện hạ sơn bắt linh điều cho riêng mình. Nay chạm trán ma giáo, hắn biết, năm chắc đến chín phần chết. Nhưng cho dù có chết, cũng phải cứu được mấy đứa trẻ này. Sư phụ đã dặn dò phải để mắt đến chúng. Thà hắn vong mạng còn hơn là phải để mấy đứa trẻ tội nghiệp này chết dưới tay ma giáo.

Trương Hoàng khẽ vận công, dùng Nhập Âm Pháp trò chuyện với bốn đứa trẻ khiến cho Hắc Bạch Song Quỷ không hề hay biết.

- Nghe ta nói đây bốn đứa. Với thực lực của chúng ta, tuyệt đối không thể là đối thủ của Hắc Bạch Song Quỷ. Ta có kế hoạch thế này. Khi nào ta hô lên một tiếng, bốn đứa hãy dùng khinh công, chạy thẳng về Hoàng Ma Sơn, chỉ còn cách đây hai dặm nữa thôi. Ta sẽ ở lại chặn bọn chúng. Các đệ về thông báo cho sư phụ biết nghe không.

- Sư huynh, một mình huynh có thể địch nổi chúng sao? – Song Mai cũng dùng Nhập Âm Pháp.

- Ta sẽ cố gắng cầm chân bọn chúng, chờ sư phụ đến. Các người phải nhanh chân lên, không sư huynh không cầm cự được lâu đâu. – Trương Hoàng cười khổ một tiếng.

- Hay để một mình Song Mai sư tử về báo tin, ba bọn đệ ở lại hỗ trợ huynh. – Thái Bảo đề nghị.

- Không được, các đệ kinh nghiệm đối đầu ma giáo còn chưa có, lại chỉ dùng mấy thanh kiếm gỗ, chẳng bõ gã ngựa cho hai tên ma đầu, còn làm ta phân tâm. Hãy mau làm theo lời của ta, không cãi nữa. – Trương Hoàng gạt đi.

- Vâng! Vâng! Bọn đệ theo lời huynh. – Giọng Thái Bảo có chút buồn bã.

Trương Hoàng bất ngờ rống lên một tiếng vang động rồi phóng lên không trung, lơ lửng ở đó. Thanh hỏa kiếm bất ngờ phóng vọt lên theo. Y đưa tay nắm chặt lấy thanh kiếm, mắt lộ hung quang, vận khí toàn thân, chĩa kiếm xuống hai tên ma đầu thét lớn:

- Chạy!.

Nghe thấy hiệu lệnh, bốn đứa trẻ bất ngờ nhún mạnh người, toàn thân tỏa khí rục rờ rồi phóng vọt đi.

Hắc Bạch Song Quỷ bị bất ngờ, đang lúng túng định đuổi theo thì Trương Hoàng quát lớn:

- Ma đầu! Xem ta đây.

Rồi Trương Hoàng lầm rầm đọc khẩu quyết:

Ngũ sắc linh nhân mục manh Ngũ âm linh nhân nhĩ tung Ngũ vị linh nhân khẩu sáng Trì sính điền liệt Linh nhân tâm phát cuồng Nan đặc chi hóa, Linh nhân hành phương

Dứt lời, thanh kiếm trong tay tỏa ra hỏa khí ngút trời rồi bùng lên một tiếng, năm con mãnh long tượng trưng cho ngũ hành lao vọt lên trên đầu Trương Hoàng vài trượng, xoắn lấy nhau rồi lại uỳnh một tiếng, hỏa long từ trên trời hiện ra, ngạo nghễ, oai phong lẫm liệt.

Cuồng phong từ bốn hướng bất ngờ thổi tới ào ạt, trời đất sẫm lại một màu đỏ rực như lửa. Trên cao, những đạo mây trắng như bông lúc trước đã tụ lại cuộn cuộn, lập lòe ánh sáng như đang bị thiên hỏa thiêu đốt.

Hai ma đầu thấy cuồng phong thổi ầm ầm, cuốn bụi bay lên thì đưa tay ra đỡ, tránh cho chúng không bay vào mắt. Hắc Quỷ Y hét lên:

- Cái..cái...quái gì đây? Độc Long Kiếm, thẳng nhãi ranh này biết Độc Long Kiếm?

Bạch Quỷ Y, mặt mày tái mét, vội vã triệu pháp bảo về hộ thể, toàn thân y được bao bọc bởi một vòng hắc khí mờ ảo. Hắc Quỷ Y cũng nhanh chóng làm theo, toàn thân ả cuộn lên những luồng huyết khí mang hình dáng măng xà đang uốn lượn. Song chỉ thì đưa ra triệu pháp bảo hộ thể còn đôi chân hai ma đầu thì thủ thế, sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào.

Năm xưa, Thiên Hỏa đạo nhân đã từng chạm trán với hai ma đầu này tại hồ Vạn Trùng. Khi đó, Hắc Bạch Song Quỷ đã đại bại dưới chiêu thức Độc

Long Kiếm, tầng cao nhất của Ngũ Long Kiếm Pháp. Nỗi ám ảnh bị hỏa long thiêu đốt vẫn còn ghi nhớ rõ trong tâm trí hai ma đầu.

Cả hai tên khi nhìn thấy hỏa long hiện ra ngạo nghễ đều bất giác liên tưởng đến những khổ sở mà chúng phải chịu đựng khi lãnh trọn chiêu thức bá đạo của Vân Tiêu Kiếm: “Toàn thân rục lên, ruột gan như bị đun chín, máu trong cơ thể như muốn sôi lên sùng sục, các giác quan mờ dần, mờ dần.”. Nếu không có Vô Tình Quỷ xuất hiện kịp thời, e rằng chúng đã làm cặp vợ chồng quý dưới suối vàng rồi.

- Thăng nhãi này không phải hạng tầm thường, nó biết dùng Độc Long Kiếm, hay ta chạy đi. – Hắc Quỷ Y nghiêng răng, đảo mắt qua phu quân.

- Chạy cũng chết, không bắt được hai đứa kia thì hẳn sẽ giết chúng ta. Mà ở lại thì có lẽ cửa sống rộng hơn. Để ta xem thăng nhãi này có khả năng như lão Thiên Hỏa không? Ta không tin là nó đủ khả năng đó. Giải quyết xong tên này, ta truy đuổi bọn kia cũng chưa muộn. – Bạch Quỷ Y lăm bằm trong miệng.

- Có lẽ chàng nói đúng, nỗi sợ đã làm chúng ta mất đi khả năng phán đoán. Ta thấy nộ khí tỏa ra từ thăng nhóc này không đáng sợ như năm xưa. Nhìn kỹ thì thấy thần sắc nó có vẻ như đang chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng. Có vẻ như thăng nhãi này luyện tập chưa đủ, không chịu nổi hỏa khí của chiêu thức mà nó tạo ra.

Hắc Quỷ Y nhận xét vô cùng chính xác, vốn Trương Hoàng mới được truyền thụ khẩu quyết của Độc Long Kiếm cách đây có vài ngày, thậm chí hẳn chưa kịp luyện tập chiêu thức tối cao này của Vân Tiêu Kiếm thì đã xảy ra chuyện này. Đối phó với hai đại ma đầu nổi danh, Trương Hoàng đánh liều dốc hết sức để xuất chiêu Độc Long Kiếm. Hẳn muốn đánh một canh bạc rất lớn, được đánh cược bằng chính tính mạng mình.

Ở trên cao, Trương Hoàng gồng người, chĩa kiếm xuống, y phục căng phồng như có gió thổi từ bên trong, thanh hỏa kiếm tỏa sắc chói lọi, rực lên như bị nung trong lửa. Phía trên cao, hỏa long uốn lượn, vùng vẫy ngạo nghễ, rống lên những tiếng đinh tai nhức óc.

Nhưng, khuôn mặt Trương Hoàng thể hiện hoàn toàn khác với vị thế mà hắn vừa tạo ra. Y đang phải chịu sự đau đớn tột cùng bởi năng lực này, vốn hắn chưa đủ tu vi để lĩnh hội trọn vẹn. Cơ thể Trương Hoàng, giống như một quả bóng mà người ta cứ liên tục bơm hơi vào. Quả bóng căng lên, căng lên, căng lên và chỉ chờ đợi khoảnh khắc cuối cùng là sẽ bục ra thành ngàn mảnh.

Trời đất lúc này rực lên một màu đỏ như lửa, cuồng phong rít lên từng hồi man dại, cộng thêm tiếng gào thét của hỏa long khiến cho cảnh vật càng thêm phần quỷ dị.

Trương Hoàng bất ngờ phun ra một ngụm máu, toàn thân chao đảo, hỏa long trên cao theo đó cũng lập lòe chớp tắt. Dường như y đã chịu đựng quá sức nhưng vẫn cố thu khí để làm cho chiêu thức tăng thêm năng lượng.

Điểm mấu chốt nhất của chiêu thức này chính là hấp thu linh khí ngũ hành của trời đất, thông qua cơ thể để tạo nên cuồng long theo mệnh của bản thân, có sức công phá cực lớn. Người tu vi chưa đủ, lấy cơ thể làm nơi chứa linh khí trời đất thì sẽ không khác gì tự sát.

- Nhãi ranh, đừng cố nữa, để ta tiễn ngươi về gặp lão Vân Tiêu. – Bạch Quỷ Y sốt ruột, lo mấy đứa trẻ sẽ chạy thoát về Hoàng Ma Sơn bèn phóng lên, tung pháp bảo ra tấn công.

Âm Ma Linh Bài từ tay Bạch Quỷ Y phóng vọt lên, dòng điêu khắc cổ ngữ trên đó phát sáng chói lọi, tỏa ra ngoài những đạo hắc khí rồi kết lại thành hình hài mấy chục khuôn mặt hết sức cổ quái: Chỉ có hốc mắt sâu hoắm, miệng không răng lợi, cứ hun hút như vực thăm, ngoác ra tựa như

đang la hét, kêu gào. Những khuôn mặt này, phóng thẳng về phía Trương Hoàng, rống lên ai oán.

Trương Hoàng thấy thế, hít một hơi căng lồng ngực, khẽ mỉm cười một cái, bên khóe miệng rỉ ra một vệt máu, mắt y hần lên đầy căm phẫn. Thanh kiếm trong tay Trương Hoàng chỉ thẳng về phía Bạch Quỷ Y cùng đám âm ma đang phóng lên, lấy hết sức, y gầm lên một tiếng vánh trời:

- Ma giáo, chết đi! CÔNG!

Hỏa long từ trên cao, đôi mắt rực sáng như sao băng, quay người phóng thẳng xuống theo chỉ đạo, chiếc miệng há to, rống lên một tiếng khủng khiếp, thấu tận trời xanh. Bên trên, những đám mây màu lửa phóng xuống mình nó những đạo quang ảnh như thể tiếp thêm sức mạnh.

Hắc Quỷ Y thấy vậy, gào lên:

- Phu quân! Cẩn thận!.

Bạch Quỷ Y lao đến lưng chừng, nhận ra rằng tay Trương Hoàng này quyết dốc hết sức lực để thi triển thế kiếm huyền thoại của Vân Tiêu Kiếm nhằm ăn thua với y thì hoảng sợ vô cùng, vội vã lẩm bẩm trong miệng, triệu pháp bảo hộ thể nhưng có vẻ như không kịp nữa.

Hỏa long âm âm phóng xuống, nuốt chửng đám âm ma của Bạch Quỷ Y khiến mặt mũi chúng đã khó coi nay càng khó coi hơn, như thể những ác ma bị thiêu đốt đau đớn trong lửa địa ngục.

- Không...ông....! – Bạch Quỷ Y rống lên một tiếng, đưa tay lên che mặt theo phản xạ. Hỏa long phóng vọt tới, há miệng nuốt trọn cơ thể của ma đầu, khí thể tỏa ra hung hãn muôn phần.

Hắc Quỷ Y thấy phu quân bị hỏa long nuốt chửng, gào lên thảm thiết, xuất kiếm lao về phía trước. Thanh kiếm trong tay ả phóng ra huyết quang

rực rỡ, kết thành hình măng xà rồi cùng chủ nhân đối đầu với hỏa long đang lao xuống công kích.

“Uỳnh uỳnh, oàng oàng”, những âm thanh rền vang, khủng bố vang lên điếc tai, một ánh sáng cực mạnh bùng lên rồi nhanh chóng lịm tắt, hậu quả để lại là cột khói lớn, cuồn cuộn lên trời.

Không gian mau chóng trong vắt trở lại, dưới đất lộ ra một khoảng lớn hình tròn bị đánh sụp xuống khoảng hai trượng, chu vi lên đến hơn hai chục trượng, đất đá bị nung cháy thành than, âm ỉ tỏa ra những làn khói trắng.

Phía trên cao, Trương Hoàng thở dốc, chòng chành tý nữa thì ngã thẳng xuống đất. Y từ từ hạ xuống đất rồi quy xuống, mồ hôi tóa ra như tắm, toàn thân bốc lên những lọn khói mờ ảo như vừa trải qua lửa thiêu.

Trương Hoàng hướng đôi mắt đờ đẫn về phía khoảng đất bị đánh sụp, khẽ nở một nụ cười mãn nguyện của kẻ chiến thắng. Giờ đây, toàn thân y đã không còn chút sức lực nào nữa, giống như một ngọn đèn leo lét trước gió. Hắn lầm bầm trong miệng: “Sư phụ! Kiếp sau vẫn xin nguyện làm đồ đệ của người”.

Phía sau lưng Trương Hoàng, hai bóng nhân ảnh từ từ bước tới chậm rãi. Đó là Hắc Bạch Song Quỷ, trông chúng chẳng có biểu hiện gì của hai kẻ bị trọng thương, trái lại, khuôn mặt tỏ ra rất bình thản. Trương Hoàng dường như không cảm nhận được chúng bước đến sau lưng.

Hắc Quỷ Y vung thanh đoản kiếm của ả lên cao quá đầu, nhắm vào gáy Trương Hoàng, bổ mạnh xuống. Đến lưng chừng thì kiếm của ả khựng lại. Hắc Quỷ Y nhíu mắt, thấy bàn tay xương xẩu của phu quân đã vươn ra nắm lấy cổ tay mình, ngăn cản. ả định mở mồm nói gì đó thì thấy Bạch Quỷ Y im lặng, hất hàm về phía Trương Hoàng.

Hắc Quỷ Y nhìn lại, không còn cảm nhận được sinh khí tồn tại trong cơ thể đối thủ. ả thu kiếm lại, co chân lên đạp một cái vào lưng đối thủ khiến

Trương Hoàng lộn về phía trước, nằm úp xuống, bất động hoàn toàn. Viên hỏa châu gắn trên thanh kiếm của Trương Hoàng cũng đã tắt lịm, không còn tỏa sắc nữa.

- Mau truy bắt hai đứa kia. – Hắc Quỷ Y nói nhanh.

- Đi thôi, không chúng thoát mất. – Bạch Quỷ Y nhún người, phóng vọt lên phía trước rất nhanh rồi nói vọng lại.

Hai ma đầu hóa thành hai con chim đen, bay vút đi với một tốc độ rất nhanh, tạo thành hai đợt cuồng phong dữ dội, nộ khí tỏa ra thực sự khủng khiếp.

Bốn đứa trẻ dốc sức mà phóng thật nhanh về Hoàng Ma Sơn báo tin. Chúng lướt đi như những cơn gió, xuyên qua những ngọn cây, khiến chim chóc, muôn thú hoảng hốt chạy rập.

Chạy được một chập, cả bốn đứa cảm nhận có hai luồng khí cực mạnh đang đuổi theo đằng sau, mỗi lúc một gần. Biết rằng sư huynh đã gặp chuyện chẳng lành, Thái Bảo vừa phóng theo ba đứa kia, vừa vận khí, sử dụng Nhập Âm Pháp:

- Sư tỷ, xem ra Trương Hoàng sư huynh đã gặp nạn, hai tên kia đuổi theo rất nhanh, chúng ta không kịp trở về Hoàng Ma Sơn rồi.

- Ý sư đệ thế nào? – Song Mai hỏi.

- Giờ bốn người chúng ta sẽ chia làm ba hướng mà chạy. Vốn bọn chúng muốn bắt đệ và sư tỷ, không liên can gì đến Văn Lộc và Ánh Nguyệt. Hai người hãy chạy thẳng về Hoàng Ma Sơn thông báo, ta và sư tỷ mỗi người chia nhau chạy một hướng để lừa bọn chúng.

- Nhưng như vậy nguy hiểm lắm. – Ánh Nguyệt chen vào.

- Như vậy còn có cơ hội sống sót nhiều hơn là đi cùng nhau. Mọi người và sư đệ Văn Lộc vốn không phải mục tiêu nên chúng sẽ không để ý. Ta và sư tỷ sẽ dốc hết sức kéo dài thời gian. Cứ như vậy đi. – Thái Bảo đột ngột quật sang trái.

- Ánh Nguyệt, Văn Bảo, bọn ta trông đợi ở hai người. – Song Mai cũng lên tiếng rồi nhanh chóng phóng vọt sang phải.

Văn Lộc liếc nhìn Ánh Nguyệt, cả hai cùng gật đầu, ánh mắt lộ rõ vẻ quyết tâm, dốc sức thi triển khinh công, nhắm hướng Hoàng Ma Sơn.

Hai con chim đen do cặp sát thủ biến hóa mà thành bay trên cao với tốc độ rất nhanh, chẳng mấy chốc đã bắt kịp bọn trẻ, bỗng chúng giật mình khi thấy hai mục tiêu tách nhau ra, chạy về hai hướng. Hắc Quỷ Y dùng Nhập Âm Pháp nói với phu quân:

- Hừ, bọn ranh con này quả thực là quý quyết. Mọi người theo hướng đưa con gái còn huynh theo tên tiểu tử kia, chúng ta bằng mọi giá phải tóm được một trong hai đứa.

- Được, vậy ta sẽ truy đuổi tên nhóc con kia, bọn chúng vốn định cử hai tên kia về báo tin cho Vân Tiêu Kiếm, chúng ta phải nhanh chóng ra tay rồi chuồn gấp, tránh việc bị truy sát. – Bạch Quỷ Y nói rồi liệng về phía Thái Bảo đang chạy.

Thái Bảo hít một hơi, vận toàn bộ khí trong cơ thể khiến nó lưu chuyển như những đợt sóng dữ khắp các kinh mạch. Toàn thân nó rực lên một màu vàng chói lọi rồi đột ngột gia tăng tốc độ, tựa như mũi tên bung ra khỏi cánh cung. Nó đang dùng tầng thứ 9 của Vân Tiêu Phi Ảnh, môn khinh công được sáng tạo bởi Vân Tiêu đạo trưởng. Vân Tiêu Phi Ảnh gồm 10 tầng, được sử dụng dành cho các đệ tử chưa đến cấp Nhân Thánh và chưa có linh điều để di chuyển trên Hoàng Ma Sơn.

Những người chưa đạt cấp Nhân Thánh vốn chỉ có thể luyện đến tầng thứ 8 nhưng Song Mai và Thái Bảo có tư chất quái dị, khác người nên có thể học đến tầng thứ 9. Một khi lên đến tầng này, có thể đằng không, lướt đi một ngày hàng trăm dặm. Còn lên đến tầng 10 thì có thể triệu phi vân mà tung hoành khắp trời đất trong nháy mắt. Tuy nhiên, việc dùng Vân Tiêu Phi Ảnh để di chuyển những quãng đường xa trong thời gian ngắn hết sức hao tổn nguyên khí, bởi vậy những người tu luyện thường thu phục linh điều làm thú cưỡi.

Chỉ có mỗi lão đạo Vân Tiêu, ngày xưa là không dùng linh điều mà đằng không trên mây bảy sắc bởi lão đã thề không rời Hoàng Ma Sơn nên cần linh điều làm gì?

Nói là không dùng cũng không đúng, năm xưa lão đi theo Đại Đế Long Thần, người của ma giáo khi nghe thấy tiếng rống khủng khiếp của Ngũ Sắc Phượng Hoàng là đã hồn bay phách tán. Ngũ Sắc Phượng Hoàng, một giống linh điều cực phẩm được lão thu phục từ lâu. Sau khi lập phái và hạ lời thề, lão thả tự do cho linh điều này, từ đó không ai thấy bóng nó xuất hiện. Một vài người kể lại, vẫn gặp một con chim to lớn, tỏa ngũ sắc lung linh, thỉnh thoảng xuất hiện ở khu rừng rậm bên cạnh trấn Thanh Hương. Nhưng những lời đó chẳng ai để tâm cả.

Thái Bảo dốc sức ra thi triển khinh công thượng thừa, mãi miết chạy về phía trước. Nó cảm thấy áp lực sau lưng ngày càng lớn dần. Thái Bảo quyết tâm phóng vọt vào khu rừng rậm trước mặt.

Cây cối ở khu rừng này cực kỳ um tùm và rậm rạp. Những cây cổ thụ cao đến mấy chục trượng, san sát mọc cạnh nhau, tỏa những tán cây khổng lồ ra tứ phía. Cây rừng tầng tầng lớp lớp đan xen vào nhau khiến cho bên dưới, ánh mặt trời không thể xuyên qua được nên tối tăm vô cùng.

Khu rừng này được gọi là Tử Linh, vốn từ xưa đến nay chẳng ai dám đặt chân vào. Ngay cả những cao thủ hàng đầu cũng chưa bao giờ đi sâu

vào trong. Một phần sợ lạc đường, một phần cảnh giác với những quái thú xuất hiện bất ngờ, giết người trong chớp mắt.

Thái Bảo len lỏi qua những tán cây rậm rạp. Cây cối mọc um tùm khiến tốc độ của nó phải chậm lại. Nó vẫn cảm thấy áp lực tỏa ra ở phía sau nên không muốn dừng chân. Vậy là hai bóng người cứ mãi miết đi sâu vào trong rừng Tử Linh. Một ra sức chạy trốn, một ra sức đuổi bắt. Bạch Quý Y khi phóng vào khu rừng, tốc độ cũng giảm xuống trông thấy bởi y cũng phải né tránh những cành cây bất ngờ hiện ra trước mắt.

Chạy được một hồi, Thái Bảo xuống sức rõ rệt. Tốc độ của nó giảm dần, giảm dần rồi nhịp tim đập mạnh, hơi thở gấp gáp. Không chịu nổi nữa, nó từ từ dừng lại, nhún người chạm vào mấy cành cây to mà nhẩy xuống dưới.

Ở dưới mặt đất là một vùng u ám, tối tăm, Thái Bảo lò lò bước từng bước, căng mắt nhìn để nhận ra đường. Nó không dám vận khí phát sáng cho rõ vì sợ ma đầu kia phát hiện. Ở trên cao, Bạch Quý Y đã trở lại nguyên dạng, cũng nhẩy từ cành nọ sang cành kia, mắt căng ra theo dõi, tai vểnh lên nghe ngóng động tĩnh.

Nó mãi miết đi, đi mãi, cuối cùng thấy lờ mờ ở phía xa một khoảng sáng chói lọi, lại nghe tiếng ì ầm của thác nước. Vậy là nó men theo tiếng động ấy mà tiến lên.

Thái Bảo ra khỏi khoảng không gian u ám, đến với tầng rừng lá thấp, nơi ánh mặt trời có thể chiếu rọi rực rỡ. Nó thấy trước mặt mình là một bãi sỏi rất rộng rãi với những cột nước cực lớn cứ ì ầm phun lên từ lòng đất, tạo thành những hình cầu vồng rồi đổ thẳng vào miệng một chiếc hang lộ thiên. Nó lò dò đi đến xem xét.

Thực quái lạ, xung quanh bãi sỏi có tổng cộng tám miệng hố, phóng ra những cột nước đủ màu sắc vào miệng hố lớn nhất ở giữa. Những cột nước này đổ vào, tạo thành tám cái thác nước, đổ ầm ầm xuống lòng đất. Thái

Bảo ngó xuống miệng hồ, sâu xuống dưới khoảng hơn 100 trượng là một hồ nước.

Điều lạ là những cột nước này phóng lên trời theo hình cầu vòng nhưng không một giọt nước nào lọt được ra ngoài, tựa như có một áp lực khủng khiếp, đẩy chúng đi rất nhanh. Chính giữa hồ nước ấy, có một ốc đảo nhỏ, xung quanh cây cỏ mọc đều tăm tắp. Ở chính giữa ốc đảo, có một tảng đá lớn, hình thù kỳ quái, trên tảng đá có một vật gì đó phản chiếu tia nắng của mặt trời, cứ ánh lên lung linh.

Thái Bảo thấy rất tò mò. Nó chưa kịp định thần thì thấy trên vai toát ra một luồng khí lạnh lẽo, chết chóc. Giật mình, nó nhảy vội lại về sau, hóa ra Bạch Quý Y đã tìm đến nơi, y đặt đôi bàn tay xương xẩu lên vai Thái Bảo, cười gằn:

- Nhãi ranh, chạy đằng nào?

- Ma giáo chết này. – Thái Bảo hô lên một tiếng, xông về phía ma đầu, phóng ra một ngọn cước.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, chỉ nghe tiếng hự một cái, ngọn cước đã phóng thẳng vào mặt Bạch Quý Y khiến hắn kêu lên một tiếng rồi ngã nhào về sau.

Không để cho đối phương kịp trở dậy, Thái Bảo triệu ngũ hành khí, phóng ra năm đạo quang ảnh, đánh ầm ầm về phía thân thể vừa đổ xuống. Đám sỏi đá bốc cao lên, rồi rơi lộp bộp xuống.

Bạch Quý Y cười lên khoái trá, từ từ đứng dậy, y phục của hắn bị rách vài chỗ nhỏ nhưng không hề hấn gì. Xem xét mấy chỗ rách trên y phục, Bạch Quý Y nhếch mép:

- Ranh con, đến chết vẫn còn cứng đầu, cha mẹ ngươi không biết dạy dỗ con cái tôn trọng người lớn tuổi hơn sao?

Nghe đến hai từ cha mẹ, bỗng nhiên trong cơ thể Thái Bảo tràn lên một cảm giác rất kỳ lạ, thân thể nó bỗng nhiên gai lên. Nó thấy đầu óc đột nhiên mù mịt đi, người nóng bừng bừng như có hàng ngàn ngọn lửa đang thiêu đốt rồi lấp bắp nói:

- Người...người...ma giáo...cha mẹ....giết người.

Bạch Quỷ Y bỗng nhiên thấy ánh mắt của Thái Bảo hằn lên một tia chết chóc thì vô thức lùi lại, sững người.

Ánh mắt này.

Hắn đã thấy qua.

Rất nhiều lần.

Trong quá khứ.

Mỗi lần ánh mắt đó hiện ra.

Là có một dòng sông, nhuộm đầy máu

Có một bầu trời, u ám những vong hồn...

- Quỷ...quỷ....Đế - Bạch Quỷ Y hoảng hốt vọt ra từ trong miệng hai từ mà y đã lâu không gọi.

Ánh mắt đó, chính là của ác quỷ số một trong thiên hạ, kẻ tắm máu cả Lạc Hồng đại lục: Quỷ Khốc Lão.

Bạch Quỷ Y dụi dụi mắt để nhìn rõ hơn nhưng cả mấy lần, y đều thấy ánh mắt hiển hiện trước mặt. Lúc này, toàn thân Thái Bảo đã bốc lên những đạo tà khí vô cùng đáng sợ, hai mắt nó đỏ rực, miệng nhếch lên một nụ cười không thành tiếng, tóc tai bốc ngược lên.

- Người...Người...là cái giống gì? – Bạch Quỷ Y lắp bắp.

Thái Bảo kêu lên những tiếng như ma quỷ khóc lóc, chỉ nghe thôi mà Bạch Quỷ Y đã sờn hết gai ốc, toàn thân bủn rủn, chân đông cứng lại, muốn chạy cũng không thể được, quả thực vô cùng đau khổ.

- Không..không...thế! – Bạch Quỷ Y gầm lên một tiếng, tung Âm Ma Linh Bài ra phía trước. Pháp bảo của y rung lên rồi tỏa sắc lung linh, từ trong viên châu, những chiếc đầu người đủ mọi nét mặt phóng vọt ra, kêu lên những tiếng ai oán.

Đám đầu người này phóng tới tấn công Thái Bảo. Nhưng sự quái lạ chưa dừng lại ở đó, những chiếc đầu người bay tới gần Thái Bảo bỗng từ từ dừng lại rồi chậm chậm quẩn quanh cơ thể giống như thú nuôi lâu ngày nhìn thấy chủ, tỏ ra quẩn quýt.

Những chiếc đầu bắt đầu đổi sang màu đỏ, chuyển màu đen rồi bùng lên cháy mãnh liệt. Nhanh chóng, mấy chiếc đầu quẩn lại với nhau thành một khối đen sì rồi từ từ hiện lên một gương mặt quỷ nanh ác. Quỷ diện miệng đỏ lòm máu, lỗ鼻孔 trên đầu, hai mắt rục lên hung hãn.

- Vạn..vạn..quỷ chú...! Hắc Quỷ Diện...- Bạch Quỷ Y ngã phịch ra đằng sau, khuôn mặt màu tái của y chuyển thành một màu trắng bệch như xác chết.

Hắc Quỷ Diện là chiêu thức tàn độc trong Vạn Quỷ Chú. Bạch Quỷ Y đã nhiều lần chứng kiến Quỷ Đế sử dụng chiêu thức này, lấy đi sinh mạng của không ít cao thủ chính đạo và ma giáo.

Chiêu thức này, kích thích những dục vọng dù là nhỏ nhất trong nội tâm đối phương, nhân chúng lên hàng ngàn, hàng vạn lần, đến một mức độ nào đó, địch thủ sẽ quá đau đớn mà ra tay tự sát.

Chiếc đầu quý hú lên một tiếng man rợ, đôi mắt sáng rực lên chói lọi. Bạch Quỷ Y gào thét, dẫy dựa rồi lăn lộn dưới đất rất khổ sở. Trong đầu y, hình ảnh những người đã vong mạng dưới Âm Ma Linh Bài hiện về đòi mạng như thác lũ, khiến ma đầu hết sức đau đớn, sợ hãi vô cùng.

Bạch Quỷ Y gào lên một tiếng, thanh âm vọt ra như muốn xé nát cổ họng rồi phóng mình lên cao bốn trượng, tự thả rơi uỳnh một cái xuống bãi sỏi. Y lại lăn lộn, gào thét, đưa tay triệu Âm Ma Linh Bài về, gồng lên một cái, xuất ra hàng trăm đạo hắc khí tựa như những vong hồn. Những đạo hắc khí phóng ra, lập tức tụ lại trên không thành hình dáng một kẻ mặc hắc bào rách nát, tay cầm một chiếc lưỡi hái khổng lồ. Đây, đích thị là tử thần trong truyền thuyết.

- Ranh con khốn kiếp, để xem có chống lại được Âm Ma Tử Thần Chú của ta không?

Bạch Quỷ Y gào lên vang dội, tử thần như hiểu ý liền phóng xuống, vung lưỡi hái sắc lẹm ra, quét một đường ngang mặt đầu quý.

Đường chém xẹt qua, chỉ thấy chiếc đầu quý tan biến trong tức khắc rồi đột ngột, một bóng nhân ảnh bé xíu, phóng vút lên, vươn song trảo ra tóm lấy tử thần, đoạn hú lên một tiếng, xé làm đôi như người ta xé miếng giẻ rách.

Uỳnh một tiếng, hàng ngàn linh hồn từ trong cơ thể tử thần phóng vọt ra, bao bọc lấy thân thể Thái Bảo, cuộn xung quanh rồi từ từ nhập vào trong.

- Áp Vong Đại Pháp! – Bạch Quỷ Y lúc này đã quá kinh sợ rồi.

Áp Vong Đại Pháp, chiêu thức tu luyện tối cao của Quỷ Đế, chuyên để hút lấy vong hồn của những kẻ đại bại dưới tay ả rồi chuyển nó thành linh lực bản thân nay lại được một thằng nhóc miệng còn hôi sữa thi triển. Đúng

là Quỷ Đế đây rồi, Quỷ Đế hiện diện trong hình hài một thằng nhóc mới tám tuổi.

- Thần có mắt không thấy thái sơn, người ở bên cạnh mà không nhận ra, tội đáng muôn lần chết. Xin Quỷ Đế mở lòng từ bi mà đại xá cho thuộc hạ.
– Bạch Quỷ Y lúc này quỳ mọp xuống, đầu đập bồm bộp xuống đám sỏi, tóe máu. Khuôn mặt y đã khó coi, giờ lại càng khó coi hơn, toàn thân run lên bần bật.

Chậm rãi, Thái Bảo bước từ từ đến bên cạnh Bạch Quỷ Y, song trào vờn xuống chạm vào đầu khiến hãn sợ đến mức đá ra quần. Rồi đột ngột, Thái Bảo nắm chặt lấy hai mảng tóc, đoạn nhanh như cắt, xé Bạch Quỷ Y đánh xoạt một cái thành hai mảnh, máu thịt bắn tung tóe ra, vương khắp trên mặt nó.

Mỗi tay, Thái Bảo cầm một mảnh thân thể của đối thủ, lưỡi lè ra liếm vệt máu vương trên mặt, đôi mắt đỏ ngầu hung hãn. Từ trong mảnh thân thể Bạch Quỷ Y, một quả cầu sáng bay là là phía trước mặt Thái Bảo, nó há mồm, ngoạm lấy rồi nuốt chửng vào trong. Công lực tu hành hàng trăm năm của Bạch Quỷ Y giờ đây đã hòa vào cơ thể Thái Bảo, trở thành một phần sức mạnh của nó.

Trời lúc này đã chuyển thành một màu u ám, mây đen kìn kìn kéo đến trên đầu Thái Bảo. Những đạo huyết quang âm âm phóng xuống xung quanh, cuồng phong thổi thốc đến, rít lên từng cơn, tám cột nước cũng đã chuyển một màu đỏ quạch như máu tươi, âm âm đổ xuống miệng hang.

Bỗng, trong cơn phần nộ u ám của trời đất, từ dưới miệng hang, phóng lên một tia kim quang cực mạnh, ngạo nghễ thách thức cơn cuồng phong đang vùn vũ trên cao.

Trên đỉnh Thông Thiên Hoàng Ma, Bạch Ưng đạo trưởng cảm thấy trong lòng bất an, lại thấy trời đột ngột chuyển màu, vội vã ra xem thử. Chỉ

thấy ở đằng xa, phía khu rừng Tử Linh, mây đen kết lại, trong đó thấp thoáng một đạo kim quang chói lòa.

Đúng lúc ấy, lão thấy một nhân ảnh bé xíu, phóng vọt đến, mặt mày hoảng hốt, hơi thở gấp gáp, lắp bắp nói:

- Sư phụ...sư phụ...tam sư tỷ và tứ sư huynh đang bị ma giáo truy sát ở Thanh Hương trấn.

Bạch Ưng đạo trưởng nghe đến hai từ ma giáo, vội vàng triệu linh điều tới, phóng vút đi về hướng chỉ của Văn Lộ. Toàn bộ Hoàng Ma Sơn vang lên những tiếng chuông báo động dồn dập, các vị sư phụ cũng đang không, nhắm về phía Thanh Hương trấn.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Xung Thiên Thần Kiếm

Song Mai ngã lộn mấy vòng dưới đất, đầu óc hoa lên. Cô bé vừa bị Hắc Quỷ Y bắt kịp rồi xuất một chưởng đánh trúng khiến toàn thân rung động, Vân Tiêu Phi Ảnh vì thế náo loạn, tự động tan biến đi.

- Tiểu cô nương! Ta không làm hại cô đâu, mau mau theo ta đến một nơi rất vui vẻ.

Hắc Quỷ Y lúc này đã hiện nguyên hình, chậm rãi đáp xuống, buông lời dụ dỗ.

- Ma giáo khốn kiếp, làm hại Trương Hoàng sư huynh. – Song Mai cất giọng mắng nhiếc rồi từ từ đứng dậy, thận trọng quan sát.

Hắc Quỷ Y cất lên một tràng cười man rợ, đáp lại:

- Cái gì mà làm hại? Vị sư huynh đó vẫn an toàn, tiểu cô nương mau theo ta đến gặp, ta hứa không làm hại người đâu.

- Im mồm đi, thứ tà ma ngoại đạo các người chỉ giỏi hại người, đâu có hạng tử tế. – Song Mai lại mạt sát, khẩu khí tỏ ra không hề sợ hãi.

- Giỏi cho con nha đầu to gan, dám mắng chửi ta. Nhưng số người chưa tận, ta sẽ bắt người về cho chủ nhân định đoạt.

Ả thấy không dụ dỗ được Song Mai bèn đổi giọng dọa nạt.

Song Mai lúc này đã đứng thẳng dậy, nhìn ả với ánh mắt đầy căm thù.

- Chà! Còn bé mà khí phách đã như vậy rồi. Đúng là đệ tử của Vân Tiêu Kiếm, không sợ chết mà. – Hắc Quỷ Y lên giọng chế nhạo.

Song Mai thủ thế, mắt lộ ra một tia lửa rồi đột ngột xuất chưởng về phía trước. Từ bàn tay bé xíu, phóng thẳng ra năm luồng nguyên khí, lao vút đến Hắc Quỷ Y.

À thấy vậy, cười vang lên một tiếng, bùm miệng thời phù một cái, tạo thành một cơn gió mạnh làm đám khí của Song Mai bay tản mát khắp không gian. Cô bé thấy vậy, trong lòng khổ sở cười một tiếng, tiếc cho mình gặp phải một đối thủ quá sức. Bất chợt, trong đầu lóe lên một ý nghĩ rồi cất giọng ngọt ngào:

- Đại nương! Đại nương pháp lực vô song, là số một trong thiên hạ, Mai Mai vốn không phải đối thủ xứng tầm. Đại nương lẽ nào lại muốn để thiên hạ chê cười việc bắt nạt trẻ con?

Hắc Quỷ Y nghe cô bé đổi giọng nịnh nọt, trong lòng bất giác bùng lên một tia tự mãn, mỉm cười sung sướng, nói:

- Tiểu nha đầu, muốn gì? Mau mau nói ra.

- So về khả năng, vốn Mai Mai không phải là đối thủ. Giờ chúng ta không nên đấu pháp thuật mà chuyển qua kiến thức. Nếu đại nương thắng, Mai Mai nguyện đi theo, không chút oán trách, còn nếu ngược lại, đại nương phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây. – Song Mai liếc mắt thăm dò thái độ.

Phá lên một tràng cười, Hắc Quỷ Y quát lớn:

- Giỏi cho tiểu nha đầu nhà ngươi, ta không có thời gian chơi đùa cùng ranh con.

Vừa dứt lời, ả đã vươn trảo xông tới bắt Song Mai. Cô bé đoán trước được tình thế, thụp nhanh xuống, đoạn lặn một vòng sang phải, né được rồi co chân chạy một mạch.

Nhưng, Hắc Quỷ Y đâu phải hạng tầm thường, ả hô lên một tiếng “Vây”, lập tức thanh kiếm phóng vọt theo Song Mai, phóng ra bốn luồng huyết khí, tạo thành một tấm khiên mờ ảo trước mặt cô bé.

Song Mai va đánh rầm một cái vào tấm chắn khiến nó ánh lên rồi nhanh chóng tạo thành một cái lưới, chụp xuống cô bé vừa ngã bật ra đằng sau. Song Mai thấy nguy, vội vàng hét lên một tiếng “Hộ”, lập tức thân thể phát ra kim quang mờ ảo rồi phóng vọt lên công kích tấm lưới.

Chỉ thấy mấy đạo kim quang va vào tấm lưới mà Hắc Quỷ Y vừa tạo ra rồi bật lại phía sau, tan biến trong tích tắc. Cả tấm lưới ầm ầm chụp xuống, vồ lấy toàn bộ thân thể Song Mai rồi từ từ siết lại, nhấc cô bé lên cách mặt đất hơn một trượng, bay là là đến trước mặt Hắc Quỷ Y. Song Mai lúc này như chú côn trùng bị vướng vào tơ nhện, cô bé giãy giụa hết sức đau khổ.

- Ranh con lão toét, người dựa vào cái gì mà dám giở trò lừa phỉnh ta? Người tưởng ta là trẻ con chắc? – Hắc Quỷ Y cười đắc ý, ngó lên nhìn Song Mai đang bị cuốn chặt trong đám lưới.

Pực..pực..pực...chỉ thấy đám lưới đột nhiên đứt thành trăm mảnh, tan biến nhanh chóng, Song Mai rơi thẳng xuống đất thì một bóng người phóng vọt qua, đỡ lấy rồi vòng lại đứng cách Hắc Quỷ Y bốn trượng.

Hắc Quỷ Y giật mình, lại thêm hai bóng nhân ảnh phóng vọt đến trước mặt, pháp bảo của họ bập bênh trong không trung, tỏa sáng chói lọi.

- Ma giáo to gan, dám ra tay hãm hại trẻ con, hôm nay lão nạp phải thể thiên hành đạo. – Một vị hòa thượng cao lớn, râu bạc trắng, vận cà sa vàng, ánh mắt cương nghị, quát to rồi nhẹ nhàng đặt Song Mai đứng xuống đất.

Trên tay lão tăng là một đạo tràng hạt màu nâu, mỗi hạt lại đều khắc hình phật tự màu vàng chói.

Đứng bên phải hòa thượng là một cô nương vận bạch y bó sát người, thân hình cân đối, khuôn mặt tựa thần tiên giáng trần, mái tóc dài, buông xuống ngang lưng, toàn thân tỏa ra hào khí vô song. Nhìn qua, cô nương này khoảng hai mươi, hai một tuổi. Trước mặt cô nương, một chiếc vòng bạc dập dềnh, tỏa bạch quang chói mắt. Trên chiếc vòng bạc, nổi bật lên một viên bạch châu vô cùng đẹp đẽ.

Bên trái hòa thượng là một nam tử khôi ngô tuấn tú, y phục màu xám, nai nịt gọn gàng. Y khoác một tấm áo bào màu đen, trước ngực thêu hàng chữ “Nhất Thanh Môn”. Sau lưng nam tử có đeo một thanh trường kiếm dài hơn bốn thước, phía đốc kiếm có gắn một viên châu màu nâu, tỏa ra thứ ánh sáng kì ảo.

Hắc Quỷ Y thấy thế, vội vàng phát tay một cái, Huyết Xà Kiếm lập tức vòng về trước mặt, thủ thế.

- Các người là ai? Sao dám xen vào việc của ta? – Hắc Quỷ Y quát lên.

- Huyết Xà Kiếm! Phải chăng người chính là Hắc Quỷ Y? – Lão hòa thượng nhíu mày.

- Biết đại danh của ta, sao còn không mau rút đi, để ta ra tay thì chớ có hận ông trời quá bạc đãi.- Hắc Quỷ Y cất lên một tràng cười.

- Yêu nữ, hôm nay gặp chúng ta quả là số người đã tận rồi. – Vị cô nương kia cất giọng trong vắt, chiếc vòng bạc lập tức ánh lên lung linh, xoay tròn trong không trung, khí thế tỏa ra ảo diệu vô cùng, khiến người ta không khỏi lay động trong lòng.

Vị cô nương chậm rãi tiến chỗ Song Mai, mỉm cười trêu mếu:

- Tiểu muội có sao không? Đừng sợ, đã có tỷ ở đây, ma đầu kia không dám làm hại muội đâu. Tỷ thấy cách ăn mặc của muội, đoán chắc là người của Vân Tiêu Kiếm.

- Đa tạ lão hòa thượng, tỷ tỷ, đại ca đã ra tay cứu Mai Mai. Kia là Hắc Quỷ Y, ả và Bạch Quỷ Y đã làm hại sư huynh Trương Hoàng, giờ đang truy bắt Mai Mai và sư đệ Thái Bảo. – Song Mai thấy có đồng minh, vội mách.

- Ma nữ thật to gan, để hôm nay cho người biết sự lợi hại của Nhất Thanh Môn. – Nam tử quát lên rồi chuyển bộ tấn, ánh mắt gườm gườm nhìn Hắc Quỷ Y. Thanh trường kiếm sau lưng y phóng ra khỏi bao, chĩa mũi nhọn về phía đối thủ, chờ đợi.

- Hừm, ta đoán không sai, người là người của Nhất Thanh Môn, còn lão hòa thượng kia chắc hẳn là người của Vạn Phật Tông và cô ả, không nhầm thì là đệ tử của Mẫu Nghi Giáo. – Hắc Quỷ Y tỏ ra cẩn trọng, lùi lại thủ thế.

- Đúng vậy, ta là Bạch Vân Tiên Tử của Mẫu Nghi Giáo, vị đại ca này là Tiêu Diêu Bá Vương Kiếm của Nhất Thanh Môn còn lão hòa thượng đây chính là Khai Tâm thần tăng. – Vị cô nương đẹp như thần tiên cất lời giới thiệu.

Chỉ thấy, Hắc Quỷ Y khuôn mặt tái nhợt đi, tai bùng nhùng tựa có sấm sét đánh ùng oàng bên cạnh, toàn thân khẽ run lên một cái, bất giác lại lùi tiếp về phía sau, thanh Huyết Xà Kiếm trong một khoảnh khắc hơi rung động.

Hắc Quỷ Y trong lòng than lên một tiếng sầu thảm. Khai Tâm thần tăng, một trong tam đại thần tăng của Vạn Phật Tông, pháp lực tu hành đã chạm một tay đến ngưỡng cửa thần thánh. Còn Bạch Vân Tiên Tử và Tiêu Diêu Bá Vương Kiếm, hai nhân vật mới nổi ở Lạc Hồng đại lục, là số một trong lớp trẻ của chính đạo đương thời.

Cả ba nhân vật này, Hắc Quỷ Y mới chỉ nghe qua danh tiếng, chưa một lần chạm trán nhưng nghe nói đều là hạng cao thủ lấy lòng, tuyệt không phải hạng tầm thường. Một tên thì còn có cửa đối phó, nay cả ba đại cao thủ đều xuất hiện trước mặt, quả thực là “oan gia ngõ hẹp”. Hắc Quỷ Y chỉ biết hận ông trời sao lại bạc đãi với mình như vậy.

Lại nói, Mẫu Nghi Giáo nằm trên ngọn Hải Vân trong dãy Thiên Vân, là một trong tứ đại môn phái của Lạc Hồng Đại lục. Người của Mẫu Nghi Giáo toàn những mỹ nhân tuyệt sắc, tu luyện võ công, pháp thuật cao cường, danh lừng thiên hạ. Mẫu Nghi Giáo có ba nhân vật nổi tiếng là Giáo chủ Hồng Vân Tiên Tử, Tả Hộ Giáo Thanh Vân Tiên Tử và Hữu Hộ Giáo Bạch Vân Tiên Tử.

Còn phía Tây Bắc Lạc Hồng đại lục là một vùng bình nguyên rộng lớn, quanh năm hoa cỏ mọc xanh tốt, không khí trong lành, đất đai phì nhiêu, trù phú. Người dân Lạc Hồng đại lục gọi vùng này là Bắc Bình Nguyên. Đây là nơi đặt tổng hành dinh của Nhất Thanh Môn, môn phái tu thánh hàng đầu Lạc Hồng đại lục. Người của Nhất Thanh Môn anh dũng, thiện chiến lại có lòng quả cảm vô cùng. Mấy năm nay, Nhất Thanh Môn cùng với Mẫu Nghi Giáo đi đầu trên giang hồ trong việc hàng yêu, phục ma, tiêu diệt ma giáo. Thế lực của hai phái này quả thực khiến Vân Tiêu Kiếm phải e sợ vài phần. Trưởng môn của Nhất Thanh Môn là Thanh Y Kiếm Sĩ, tên gọi Đinh Bá Toàn, năm xưa một mình một kiếm, dùng công phu tuyệt đỉnh là Hàng Ma Thập Tam Thức, trong vòng hai bước chân đã xóa sổ mười tám đại ma đầu trong nhóm Thập Bát Quỷ Hầu dưới quyền Quỷ Đế. Đinh Bá Tùng, hiệu Tiêu Diêu Bá Vương Kiếm chính là con trai trưởng của y.

Vạn Phật Tông, xét về pháp lực, tu hành thì đứng hàng thứ hai trong chính đạo đương thời chỉ sau Vân Tiêu Kiếm. Có thể nói, hai phái, đều một chín một mười, không hơn cũng chẳng kém nhau là bao. Vạn Phật Tông, vốn là tập hợp của những tăng ni, phật tử, trước sau chẳng màng chuyện tranh đấu giang hồ mà chỉ nhón tay làm phúc, tu hành, thờ phật. Chuyện

tiêu diệt ma giáo, trừ hại cho dân vốn Vạn Phật Tông không tính toán đến hơn thua, cao thấp mà coi đó là nhiệm vụ của mình. Tam đại hòa thượng của Vạn Phật Tông đều mang trong tên gọi chữ Khai: Phương trượng Khai Quang, nhị sư đệ Khai Trí và tam sư đệ Khai Tâm. Vạn Phật Tông đại tự nằm ở phía Đông Bắc Lạc Hồng đại lục. Cảnh giới võ học tối cao của Vạn Phật Tông chính là Đại Bi Chú.

- Yêu nữ, xem kiếm đây! – Tiêu Diêu Bá Vương Kiếm hét to, song chỉ vươn thẳng ra phía trước nhanh như cắt.

Lập tức, thanh trường kiếm phóng vút đến Hắc Quỷ Y công kích. Thanh trường kiếm dài bốn tấc, bản to, đốc kiếm có đính một viên châu màu nâu chứng tỏ chủ nhân của nó mệnh Thổ. Trên thân kiếm điêu khắc những dòng cổ tự ngoằn ngoèo, giống như một đạo bùa chú vậy. Thanh kiếm này vốn được Cao Lỗ Sơn, đệ nhất nghệ nhân chế tạo vũ khí thời thượng cổ làm ra. Trong đời Cao Lỗ Sơn, đã chế tạo vô số thần binh bảo khí cho cả chính đạo và tà đạo tại Lạc Hồng đại lục nhưng tâm đắc nhất chỉ có bảy món tuyệt thế giang hồ.

Bảy món đó, là Liên Châu Thần Tiễn; Bá Vương Kiếm; Quỷ Đầu Dao; Âm Dương Song Kiếm; Sát Thần Hoành Tảo Côn và Xung Thiên Thần Kiếm. Những món bảo khí này, được giang hồ xưng tụng là Thất Thần Nhất Phẩm.

Trong đó, Liên Châu Thần Tiễn thuộc sở hữu của An Dương Đại Đế; Bá Vương Kiếm do Đinh Bá Toàn truyền lại cho con trai; Quỷ Đầu Dao là pháp bảo của Vô Tình Quỷ; Âm Dương Song Kiếm nằm trên Hoàng Ma Sơn; Sát Thần Hoành Tảo Côn của Quỷ Đế giờ nằm trong tay hắc nhân y còn Xung Thiên Thần Kiếm, cả thiên hạ mới chỉ nghe đến nó qua đồn thổi chứ tuyệt nhiên chưa ai nhìn rõ hình dáng ra sao, công năng đặc dị thế nào.

Trong truyền thuyết của Lạc Hồng đại lục có nhắc đến thanh kiếm bí ẩn đó như sau: “Ở vào một triều đại cổ xưa, có hai vợ chồng ông bà lão nghèo

chăm chỉ làm ăn và có tiếng là phúc đức thế mà họ vẫn chưa có con. Một hôm cụ bà ra đồng thấy 1 vết chân rất to liền ướm thử xem thua kém bao nhiêu, không ngờ về nhà bà thụ thai và 12 tháng sau sinh được 1 cậu bé khô ngô tuần tú. Kì lạ thay, cậu bé ấy lên ba mà vẫn không biết nói cười, đặt đâu nằm đấy. Gặp lúc thế nước nguy nan, giặc ngoại bang thế như tré tre, tấn công về kinh thành, hoàng đế sai người đi tìm nhân tài có khả năng giữ yên bờ cõi. Ngày hôm ấy, đứa trẻ bỗng nói được, bảo mẹ ra mời sứ giả vào và nói: "Xin cho một thanh gươm, một áo giáp sắt và một con ngựa sắt". Hoàng đế mừng rỡ, vội vàng truyền lệnh làm giáp sắt, ngựa sắt và đích thân tìm đến Cao Lỗ Sơn nhờ rèn kiếm báu. Cao Lỗ Sơn gật đầu đồng ý rồi nói rằng sau bảy ngày sẽ tự động mang kiếm đến cho đứa trẻ. Nhận được kiếm, ngựa và giáp, đứa trẻ liền hô lên một tiếng, biến thành một nam nhân tướng mạo phi thường, nhảy lên ngựa mà xông ra trận giết giặc. Trước sức mạnh thần thánh, quân giặc giẫm đạp lên nhau mà chạy. Giặc bị đánh tan, đứa bé đến một ngọn núi cao, bỏ lại giáp và kiếm rồi phi ngựa lên trời mà đi. Hoàng đế biết ơn, ra lệnh lập đền thờ, tuế thời cúng tế, phong là Xung Thiên Thánh Vương. Thanh kiếm đó cũng vì thế được gọi là Xung Thiên Thần Kiếm.”.

Trở lại với trận chiến, Bá Vương Kiếm vạch lên không trung một đường thẳng tắp như kẻ chỉ, hung hãn lao tới Hắc Quỷ Y. Nữ ma đầu thấy nguy, vội vàng dùng song chỉ vẽ lên trước mặt những đường ngoằn ngoèo tựa như vẽ một đạo bùa chú.

Xoạt xoạt hai tiếng, Huyết Xà Kiếm phóng ra bốn đạo quang ảnh rực đỏ, lao lên nhanh như điện xẹt, trói chặt thanh Bá Vương Kiếm, khiến nó bất ngờ khựng lại, rung lên rồi lỏng lẻo muốn thoát ra tựa hồ như cá nằm trong lưới, tình thế rất khổ sở.

- Nhãi ranh ngu xuẩn, tu vi thấp kém như vậy mà đã dám mang hảo kiếm lang thang khắp trong thiên hạ. Ta tưởng người thế nào hóa....

Oành! Tiếng nổ chát chúa vang lên, Hắc Quỷ Y chưa kịp nói hết câu thì Bá Vương Kiếm đã phát kích, khiến cho mấy đạo khí trói xung quanh tan nát thành hàng ngàn đốm sáng li ti. Thoát khỏi vòng cương tỏa, Bá Vương Kiếm lại xé gió lao đến đối thủ. Hắc Quỷ Y thân ảnh nhanh như ánh chớp, lách người sang một bên né được đường kiếm, đoạn vòng tay, song chỉ trở về phía Bá Vương Kiếm vừa xẹt qua, miệng hô lên “Truy”.

Tức khắc Huyết Xà Kiếm rít lên một tiếng tựa như linh xà nổi giận, rung lắc dữ dội rồi đột ngột phóng theo Bá Vương Kiếm, toàn thân thanh kiếm mờ mờ xuất hiện một làn huyết khí đỏ lòm.

Choang choang, hai thanh kiếm va vào nhau với tốc độ kinh hoàng, kinh lực phát ra khiến cây cỏ, đất đá bắn rập sang tứ phía. Quang ảnh lập lòe, ánh lửa chớp tắt, thanh âm điếc tai.

Bạch Vân Tiên Tử, Khai Tâm thần tăng và Song Mai đứng ngoài quan sát trận đấu nảy lửa giữa hai đối thủ cân sức cân tài. Hai cao thủ của Mẫu Nghi Giáo và Vạn Phật Tông đều không tỏ ý muốn xen vào trận đấu giữa ma nữ và Tiêu Diêu Bá Vương Kiếm.

Chính đạo từ xưa đến nay ngoài mặt thì lễ lễ nghĩa nghĩa nhưng trong lòng thì bất phục, tứ đại môn phái lúc nào cũng muốn thể hiện sự cao thâm, uyên bác của hệ phái mình. Bởi thế, năm xưa khi Quỷ Đế mất tích, Vân Tiêu Kiếm nhanh chân dẫn đệ tử lên thẳng Hồ Vạn Trùng hợp công cùng An Dương Đại Đế còn Nhất Thanh Môn, Vạn Phật Tông và Mẫu Nghi Giáo thì “trâu chậm đành phải uống nước đục”, mỗi phái chia nhau tấn công một thành, tiêu diệt ma giáo. Nói một cách khác, phái nào cũng muốn mình trở thành nhân vật chính. Các môn phái cũng chờ đợi sự sơ xảy của đồng đạo mà sẵn sàng xông vào trục lợi nhằm tăng thêm phần uy tín trên giang hồ. Chính đạo hiện thời quả đúng là “đồng sàng dị mộng”.

Xoạt, âm, âm, âm....Mấy tiếng nổ lớn vang lên đình tai, Hắc Quỷ Y phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân bị hất lên cao hơn hai trượng rồi rơi

thăng xuống đất đánh rầm một cái, khổ sở vô cùng, Huyết Xà Kiếm chao đảo, lắc lư mấy vòng, rơi xuống cắm phập xuống đất, huyết châu lập lòe chớp tắt.

Hắc Bạch Song Quỷ, danh hiệu mà giang hồ đặt cho đôi phu phụ này bởi sự hợp công liên thủ của họ. Khi phu công thì phụ thủ và ngược lại, hoán vị, luân chuyển cho nhau ảo diệu vô cùng. Giờ song quỷ chỉ còn độc quỷ, lại gặp đối thủ ngang cơ, khiến cho tình cảnh khốn khổ vô cùng, bởi vậy chỉ mới giao đấu có mấy chục hiệp, Hắc Quỷ Y đã chịu liên mấy đòn lợi hại.

- Ma nữ! Đi chết đi.

Tiêu Diêu Bá Vương Kiếm tung mình lên không trung, hữu cước hạ xuống, tả cước thu lên, khí thế ngùn ngụt. Bá Vương Kiếm cũng lao xuống ầm ầm, bay song song với thân ảnh chủ nhân. Trúng một kiếm, một cước này, Hắc Quỷ Y chỉ còn nước sửa soạn để đi gặp Diêm Vương mà thôi. Chiêu này gọi là Hành Kiếm Phi Thiên Cước, một trong Hàng Ma Thập Nhị Thức bá đạo của Nhất Thanh Môn.

Oành một tiếng trời long đất lở, mặt đất bị cước, kiếm phóng xuống tạo thành một chiếc hố sâu đến một trượng, phản chấn tỏa ra khiến bụi đất cuốn tung lên mù mịt, cây cỏ đổ rạp đi. Trước khi tiếng “Oành” phát ra, người ta nghe thấy một tiếng gầm vang của mãnh long hết sức khốc liệt.

Tiêu Diêu Bá Vương Kiếm nhìn lại, không thấy Hắc Quỷ Y trúng chiêu mà dưới chân, đất đá nát bấy, mặt đất lõm sâu xuống. Y ngó quanh, ngạc nhiên khi thấy Hắc Quỷ Y đang bị hỏa long quấn quanh người, khuôn mặt ảm méo mó, hết sức đau đớn, luôn miệng gào thét bi ai.

- Đỉnh thiếu hiệp! Chớ có giết nữ ma đầu này vội, Vân Tiêu Kiếm cần ả sống sót để khai thác thông tin. – Một giọng nói vang lên sang sảng, đầy khí phách.

Mấy người đồng loạt ngẩng lên nhìn. Trên trời, một con hỏa ưng to lớn đang bập bềnh trong không gian. Đứng ngạo nghễ hiên ngang trên lưng hỏa ưng là Thiên Hỏa đạo nhân. Tay ông ta đang chĩa cây Tích Lịch Hỏa Kiếm xuống, cỏ vẻ như vừa xuất Độc Long Kiếm, cứu sống Hắc Quỷ Y và trói chặt ả.

Nhún người một cái, Thiên Hỏa đạo nhân đáp nhẹ xuống đất, hỏa long giảm sức thiêu đốt đối với Hắc Quỷ Y, khuôn mặt ả đã bớt khổ sở nhưng không tài nào thoát ra được vòng cương tỏa của chiêu thức. Hắc Quỷ Y giờ đã như súc sinh nằm trong rọ.

- Thiên Hỏa đạo nhân! – Tiêu Diêu Bá Vương Kiếm hừ lên một tiếng, chấp tay chào qua loa rồi thu kiếm về, dáng vẻ rất bức tức, đoạn đi nhanh về phía Khai Tâm thần tăng và Bạch Vân Tiên Tử.

Hai cao thủ kia thấy Thiên Hỏa đạo nhân xuất hiện cũng vội vàng thi lễ. Song Mai thấy thế, chạy vọt đến bên cạnh sư thúc, mồm năm miệng mười kể lể:

- Sư thúc! Sư thúc! Mau mau đi cứu Thái Bảo, đệ ấy bị Bạch Quỷ Y truy sát, không rõ giờ ra sao.

Thiên Hỏa đạo nhân còn chưa kịp mở mồm thì nghe một tiếng oàng kinh động trời đất. Đám người ngó lên nhìn, thấy mây đen kìn kìn kéo về phía khu rừng Tử Linh, cuồng phong cũng ầm ầm rít lên từng cơn ghê rợn. Chỉ thấy, một đạo bạch quang chói lọi vạch mây mù, hiên ngang chĩa thẳng lên trời ở phía xa.

Còn chưa kịp hành động, Thiên Hỏa đạo nhân và mấy người nghe một tiếng rống khủng khiếp, hỏa long bất ngờ bị trăm đạo hắc khí từ đâu phóng tới công kích. Nó gầm lên đau đớn rồi đột ngột tan ra thành hàng trăm ngàn tia lửa lung linh, rơi lả tả xuống đất.

Hắc Quỷ Y bị hẫng, rơi nhanh xuống đất. Khi chỉ còn cách đất một vài thước, thân thể của ả bỗng phình to lên như một quả bóng rồi bụp một cái, vỡ ra thành ngàn mảnh. Hắc quang le lói, huyết ảnh lập lòe phóng từ trong thân thể của ả ra ngoài rồi nhanh chóng tan biến. Máu tươi, xương thịt rơi lộp bộp xuống đất thành một đồng bầy nhầy. Song Mai bất giác bùm miệng nôn khan.

- Xuyên tâm đao pháp! Vô Tình Quỷ! – Thiên Hỏa đạo nhân chứng kiến cảnh đó, giật mình thét lên. Vốn lão đã từng giao đấu với Vô Tình Quỷ nên biết rất rõ cách ra tay tàn độc như vậy chỉ có một mình hắn.

Đám người nghe đến Vô Tình Quỷ, vội vội vàng vàng dâng pháp bảo, thần binh lên thủ thế. Nhưng ngó quanh, đều không thấy bóng dáng người nào cả. Tất cả thấy lạ, vội vàng ngưng thần, dùng Truy Tâm Pháp để dò tìm trong khu vực nhưng tuyệt nhiên không thấy bất cứ động tĩnh gì cả.

Ngó nghiêng một hồi, đám người đều không thể cưỡng lại sự thu hút từ chuyện quái lạ đang diễn ra ở phía khu rừng Tử Linh nên vội vàng phóng tới đó. Thiên Hỏa đạo nhân bế thốc Song Mai rồi nhún người nhảy lên hỏa ưng, đằng không tiến về phía luồng sáng đang tỏa ra. Ba đại cao thủ cũng vội vàng triệu thần thú, linh điều tới rồi nhanh chóng nối gót Thiên Hỏa mà đi. Bạch Vân Tiên Tử thướt tha ngồi trên lưng Bạch Hạc, Tiêu Diêu Bá Vương Kiếm ngự trên một con hắc ó oai phong còn Khai Tâm thần tăng, cười một con Toàn Nghê dững mãi.

Oành...oành...oành! Sấm sét dội xuống, cày nát mặt đất xung quanh chỗ Thái Bảo đứng. Nhưng tuyệt nhiên không hề có một tia nào giáng trúng thân thể nó.

Khấp người Thái Bảo rục lên một màu đỏ như máu, mắt đục ngầu, hẳn học mấy tia chết chóc, thân thể cuộn cuộn lên những đạo huyết khí bức nhân. Nó liếc mắt ngó quanh, ngửa cổ hú lên những tiếng man dại rồi xuất chưởng, phóng ra tứ phía những luồng hắc khí đậm đặc, đánh lung tung ra

khắp nơi. Uỳnh uỳnh uỳnh, những tiếng nổ vang lên thảm khốc, đất đá bị cày nát lên, cảnh tượng như một bãi chiến trường thảm khốc.

Đánh phá lung tung một hồi, Thái Bảo dừng lại, nhìn chăm chặp về phía cột sáng chọi lợi phóng lên từ phía mỏm đá dưới đáy hang. Dường như cái vật óng ánh nằm trên tảng đá lúc trước nó thấy là nguồn cơn của đạo khí này. Ánh sáng chiếu lên, phát nổ khí xung thiên khiến những đám mây đen kịt không tài nào bủa vây được xung quanh.

Nó lại gầm lên một tiếng tựa như quỷ dữ kêu khóc rồi nhún người, phóng lên không trung hơn mười trượng, song song với luồng bạch quang kỳ ảo kia. Từ trên mấy đám mây đen, huyết quang phóng thẳng xuống thân thể nó như thể nạp vào tận xương tủy những chất chứa vãn đục nhất của thế gian.

Thái Bảo bập bênh giữa khoảng không, đón nhận những luồng tà khí được phóng xuống rồi đột ngột thu mình, lao thẳng vào miệng hố, hướng về phía mỏm đá dưới đáy hố.

Lúc đầu nó phóng xuống với tốc độ cực nhanh, nhìn từ xa như một vệt sáng màu đỏ lờm. Khi vọt qua miệng hố, tốc độ của nó giảm dần, giảm dần rồi từ từ khựng lại như thể có một thế lực nào đó đang níu kéo Thái Bảo, ngăn cản không cho chạm tới vật kia.

Càng cố sức phóng xuống bao nhiêu, nó càng bị ngăn cản lại bấy nhiêu. Thái Bảo giận dữ, gõng mình, chĩa hữu trảo lên phía trước, nghiến răng ken két, dồn nội lực từ khắp các kinh mạch, đánh ra năm đạo hắc khí cực tà về phía mỏm đá phía dưới. Nhưng, năm luồng khí ấy chỉ phóng xuống được một quãng ngắn rồi tựa như bị cuồng phong thổi thốc lên, chúng bị đẩy vọt theo chiều ngược lại, bắn lung tung lên trời, tạo nên những tiếng nổ ù ùng.

Vù...vù....Cái vật nằm trên mỏm đá ấy bỗng nhiên phát khí mạnh hơn gấp nhiều lần, tạo thành những xung lực đẩy thần thể Thái Bảo chao đảo

như điều đứt dây. Nó bị đẩy văng lên mặt đất, loạng choạng trong không trung nhưng rồi nhanh chóng lấy lại thăng bằng. Ma lực đang chiếm hữu thân thể nó tựa như bị chọc giận, cứ điên cuồng bay vùn vụt xung quanh đạo bạch quang như thể tìm chỗ sơ hở để lao xuống công kích.

Nhưng có vẻ như khó để tìm ra đường xuống tận nơi đang phát ra bạch quang cực thịnh ấy. Thái Bảo lại tức giận, gầm thét văng trời khiến cỏ cây trong rừng Tử Linh rung động mạnh mẽ. Dị thú, quái diệu nghe những âm thanh này đều nhất thấy cụp đuôi, vỗ cánh tìm nơi ẩn trốn, quang cảnh tựa như có thác lũ tràn về khu rừng.

Tái doanh phách bão nhất, năng vô ly hồ?

Chuyên khí chí nhu, năng anh nhi hồ?

Một giọng nam nhân sang sảng vang lên, thanh âm tuy trầm mà thanh thoát, tuy cao mà ấm áp, tựa như ánh sáng rực rỡ, soi rọi đêm đen vô tận, tựa như đoàn thuyền lạc bến bất giác nhìn thấy đất liền phía xa, quả thực khiến người ta cảm khái vô cùng.

Giọng nói vừa dứt, một nhân ảnh xẹt qua, bất chấp cuồng phong, nộ khí, tựa như chẳng coi chúng ra gì cả. Nhân ảnh ấy phóng thẳng xuống đáy hố không chút sợ hãi, không chút đắn đo. Việc này, tựa như tất lẽ nó phải như vậy, thực khiến người ta bàng hoàng.

Chỉ thấy, Thái Bảo sững người, chăm chăm nhìn ánh sáng từ dưới hố đang chậm chậm dâng lên. Một lão nhân người tầm thước, vận bạch y giản dị, râu tóc bạc như cước, hữu chưởng tế lên cao, lằng lằng một vật tỏa sắc chói lọi giữa bàn tay, tả chưởng chấp trước ngực cung kính như niệm phật.

Lão nhân lơ lửng bay lên, đem theo cái vật nằm trên mỏm đá đang tỏa sắc chói lọi lên khỏi mặt đất. Bạch quang nó tỏa ra thêm muôn phần rực rỡ. Thái Bảo bất giác đưa tay lên che mắt, chỉ sợ nhìn thẳng vào sẽ khiến nó mù lòa.

- Thiên địa hữu tình, rốt cục Xung Thiên Thần Kiếm cũng chờ đợi được đến ngày hôm nay. – Lão nhân chậm rãi nói, khuôn mặt chẳng chịt vết nhăn bất chợt phóng ra những tia hứng khởi.

Bỏ ngoài tai những lời lầm bầm vô nghĩa của lão nhân, Thái Bảo lại gầm lên, toàn thân phát huyết quang cực thịnh, đồng thời phóng ra mười hai luồng hắc khí. Mỗi luồng kết thành hình ác quỷ tàn độc.

- Thập Nhị Hoàng Quỷ! Vạn Quỷ Chú! – Lão nhân rên khẽ lên một tiếng, đột ngột đẩy dị vật trong lòng bàn tay ra phía trước.

Từ trong luồng sáng, xuất hiện mười hai đạo bạch quang tựa như kiếm khí, ào ào lao đến phía những quỷ ảnh vừa hình thành, trong tích tắc đã chém chúng tan thành sương khói. Quỷ ảnh tan biến, loang trong không gian một màu đen kịt, xông lên thứ mùi tanh tưởi, kinh hồn.

Thái Bảo còn đang bàng hoàng nhìn chiêu thức của mình trong nháy mắt bị triệt phá thì lão nhân hô lên một tiếng “Hồi”. Lập tức những đạo bạch quang bắn ra những tia sáng mỏng manh như tơ rồi kết lại với nhau, thành một tấm lưới cực rộng, căng ra trên đầu Thái Bảo. Lưới ánh sáng thoáng lay động, phình ra như một tấm vải khổng lồ rồi đột ngột lao xuống, chụp lấy cả thân hình Thái Bảo, cuộn lại vào trong.

Chớp mắt, Thái Bảo bị nuốt chửng, hình ảnh giống như một chiếc kén khổng lồ lơ lửng trong không trung. Tấm kén lao vụt xuống dưới hang, lão nhân cũng phóng vọt theo nhanh như chớp. Trời đất trong khoảnh khắc trở lại yên bình như lúc đầu, mây đen đột ngột tan biến nhanh chóng.

Đám người của tứ đại môn phái tiến tới nơi Thái Bảo vừa bị bắt đi thì trời đất trong xanh trở lại, dấu vết của hắc khí không hiểu tan đi đâu mất khiến trong lòng nảy lên những tia nghi hoặc vô cùng.

Một lúc sau, Thiên Hỏa đạo nhân cũng tìm thấy miệng hang, lão thấy trên mặt đất, Âm Ma Linh Bài nằm chỏng chơ, bên cạnh là hai mảnh thân thể của Bạch Quỷ Y bị xé rách. Tám cột nước cứ âm âm đổ xuống như thể không thèm để ý đến đám người đang tụ tập xung quanh.

- Thái Bảo! Thái Bảo! Con đâu rồi, có sư thúc ở đây, mau ra đi.

- Tứ sư đệ! Đệ ở đâu vậy?

Song Mai và Thiên Hỏa đạo nhân cất tiếng gọi lớn, Bạch Vân Tiên Tử, Tiêu Diêu Bá Vương Kiếm và Khai Tâm thần tăng đổ về bốn phía tìm kiếm nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng của Thái Bảo.

Bóng linh diểu chập chờn trên không, Bạch Ưng đạo trưởng cũng đã đến nơi, vội vã nhún mình, phóng xuống dưới đất, đưa tay nắm lấy hai vai Song Mai, ánh mắt đầy lo lắng:

- Mai Mai có sao không?

- Con không sao đâu bá bá, khi nãy may gặp được mấy đại cao thủ ra tay cứu giúp. Nhưng còn sư đệ không rõ đã bị lạc phương nào. – Song Mai hướng ánh mắt thơ dại về phía lão đạo, lo lắng nói.

- Thái Bảo! Con ở đâu, mau ra đây với nghĩa mẫu. – Giọng Lưu Ly đạo nhân lạc đi, hốt hải chạy quanh rồi phóng lên không trung, đưa mắt tìm kiếm.

Bóng chiều ngả một màu ảm đạm lên khu rừng Tử Linh, khắp nơi bắt đầu vang lên tiếng côn trùng. Sâu trong rừng, âm thanh của những dị thú vang lên đầy hiểm nguy. Đám linh thú, quái diểu cảnh giác liếc qua lại, đề phòng. Cuộc tìm kiếm diễn ra khẩn trương nhưng đều không có chút manh mối nào về Thái Bảo. Đám người tụ lại ở phía miệng hang, Bạch Ưng đạo trưởng sàu thảm cất lời:

- Chúng ta mau về thôi, không có dấu hiệu của nó ở nơi này. Rừng Tử Linh ban đêm rất nguy hiểm.

- Không! Mọi người phải tìm bằng được nó. Một mình nó ở lại đây sẽ chết mất. – Lưu Ly đạo nhân hét lên.

- Mọi người hãy bình tĩnh lại, có thể nó không ở đây mà đã trở về Vân Tiêu Kiếm rồi cũng nên. Chúng ta đã tìm kiếm cả ngày nay đều không thấy tung tích, chắc hẳn không thể bị lạc trong rừng được, mau mau trở về thôi. – Cầm Y đạo nhân an ủi.

- Phải, sư tỷ đừng lo lắng quá, nó là đứa thông minh, biết ứng biến, chắc giờ này đã trở về Vân Tiêu Kiếm rồi. – Lưu Thủy chen vào.

Lưu Ly đạo nhân im lặng, ánh mắt chứa đầy thương xót cho đứa trẻ mồ côi. Nàng vốn coi nó như con đẻ, nay nhận được tin nó bị ma giáo truy sát, lại mất tích, quả thực Lưu Ly không thể chịu đựng được sự dằn vặt này. Nàng đã mất đi gia đình, mấy năm nay đều coi Thái Bảo như con đẻ, nó gặp chuyện, làm sao Lưu Ly có thể yên tâm cho được. Nhưng tìm kiếm cả ngày, sử dụng đến những pháp thuật cao thâm nhất cũng không dò ra được chút manh mối, nàng tự nhủ nó đã trở về Vân Tiêu Kiếm hoặc ở một nơi nào đó rất an toàn. Cực chẳng đã, Lưu Ly uể oải theo đám người trở về.

Màn đêm ập xuống nhanh chóng, bao trùm khu rừng Tử Linh một không gian ma quái. Khắp nơi vang lên những âm thanh tựa như quỷ khóc ma cười. Tiếng sột soạt của dị thú, quái điểu di chuyển trong màn đêm càng làm cảnh vật trở nên đáng sợ. Sâu trong lòng một thạch động dưới thác nước, Thái Bảo bất tỉnh, nằm im lìm trên một chiếc giường hàn băng lạnh toát, ở bên cạnh, lão nhân bí ẩn đang ngắm nó một cách kỳ quái.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Cao Lỗ Sơn

Bình minh đã ló rạng từ bao giờ nhưng trời đất cứ âm âm, u u một màu nhợt nhạt tựa như nhật quang buồn bã mà không thềm đến với Vân Tiêu Kiếm. Qua một ngày tìm kiếm, Thái Bảo vẫn bật vô âm tín.

Thông Thiên Hoàng Ma dường như cũng cảm nhận được chút buồn rầu, lo lắng. Nơi đây vốn được coi là Lạc Hồng tuyệt cảnh nhưng có vẻ danh hiệu đó đã phai nhạt đi nhiều.

Từ sáng sớm, hàng trăm đệ tử của Vân Tiêu Kiếm đã đăng không hạ sơn, chia nhau tìm kiếm ở khu rừng Tử Linh và cả những thôn trấn xung quanh khu vực Thái Bảo mất tích. Mọi phương án đều được vạch ra từ việc có thể thẳng bé ngã xuống vực, bị dị thú tấn công, lạc vào một thôn làng nào đó hay mãi chơi mà chạy về Thanh Hương trấn mua tò he.

Khắp vùng xung quanh Hoàng Ma Sơn, người của Vân Tiêu Kiếm rầm rập di chuyển khiến dân chúng hết sức ngạc nhiên. Từ thời Vân Tiêu Kiếm kéo binh đi trợ chiến An Dương Đại Đế, đến nay mới thấy quang cảnh nhộn nhịp, hàng trăm đệ tử cùng xuất hành như vậy. Đám dân chúng xì xào bàn ra tán vào, không hiểu Vân Tiêu Kiếm đang làm gì nữa.

Lưu Ly đạo nhân, sau khi trở về Vân Tiêu Kiếm vẫn không thấy bóng nghĩa tử, trong lòng như có lửa đốt. Gà chưa báo sáng, nàng đã cùng Song Mai cười hỏa phượng hoàng, vội vã bay đi tìm kiếm. Linh điệu của nàng phát quang cực thịnh, soi sáng một vùng rộng lớn tựa như có một chiếc đèn khổng lồ, quét kỹ từng tấc đất, bụi cỏ dưới cánh. Vừa bay trên không, nàng vừa thầm thiết kê tên Thái Bảo.

Lưu Thủy đạo nhân thương tỷ tỷ cũng vì thế mà theo sau, hợp sức tìm kiếm, Ánh Nguyệt ngồi yên lặng bên cạnh sư phụ, thỉnh thoảng đưa tay chỉ điểm những nơi mà chúng đã đi qua cùng nhau. Văn Lộc và lão đạo Thiên Hỏa cũng dẫn đệ tử đến từng hộ gia đình xung quanh khu vực để hỏi thăm tình hình.

Vì diễn ra sự việc bất ngờ, ba đại cao thủ ngoại môn được bố trí nghỉ lại Vân Tiêu Kiếm, chờ ngày hôm sau sẽ gặp Bạch Ưng đạo trưởng bàn việc quan trọng. Mấy người này lên Hoàng Ma Sơn để thăm dò ý tứ lão đạo Bạch Ưng về việc tổ chức Lạc Hồng đại hội, vốn bị ngưng trệ khi Quỷ Đế hoành hành.

Bạch Ưng đạo trưởng cố làm ra bộ mặt nghiêm nghị, ngồi ngay ngắn trên ghế trưởng môn giữa Vọng Nhật lầu, ánh mắt thỉnh thoảng quét ra phía cửa chính, dường như chờ đợi tin tức từ đám đệ tử được sai đi tìm kiếm tung tích Thái Bảo.

Phía dưới, ba đại cao thủ của Nhất Thanh Môn, Mẫu Nghi Giáo và Vạn Phật Tông cũng đã an tọa, chờ đợi đạo trưởng Vân Tiêu Kiếm mở lời. Được một hồi, Bạch Ưng chân nhân ưỡn oải cất giọng:

- Chuyện hôm qua, đa tạ các vị đã ra tay tương trợ đệ tử của bản môn. Xin hỏi, có việc gì quan trọng mà cả ba vị cùng lên Vân Tiêu Kiếm vậy?

Hít một hơi, Khai Tâm hòa thượng thay mặt hai nhân vật kia đứng lên, trình trọng nói:

- Bạch Ưng đạo trưởng! Chẳng là thế này, Quỷ Đế cũng đã bị đánh dẹp được 8 năm, ma giáo khắp nơi đều lần trốn chính đạo, khắp Lạc Hồng đại lục muôn dân no ấm, nhà nhà yên vui. Khi xưa, lúc Quỷ Đế còn chưa hoành hành ngang ngược, chính đạo cứ 50 năm tổ chức Lạc Hồng đại hội một lần, trước là để chọn ra nhân tài trẻ tuổi, sau là để các phái thi thố tài năng, sở học.

Bạch Ưng đạo trưởng nghe đến đây, bất giác trong lòng rộn lên một cảm giác phấn khích kỳ lạ, nét u ám vì chuyện Thái Bảo chột tan biến đi mất. Bạch Ưng đạo trưởng vẫn nhớ như in, lần Lạc Hồng đại hội gần nhất, ngôi quán quân đã thuộc về lão.

Ánh mắt đạo trưởng Vân Tiêu Kiếm bùng lên một tia kích thích, máu trong cơ thể lưu chuyển rần rần tựa hồ như có một áp lực kinh khủng đang đẩy đi. Năm ấy, Bạch Ưng đạo trưởng, trong tay cầm thanh Lục Mộc Kiếm đánh trăm trận trăm thắng, ngạo thị quần hùng, trở thành lãnh tụ trong lớp trẻ tu thánh tại Lạc Hồng đại lục.

- Vậy hôm nay, các vị lên Vân Tiêu Kiếm là vì chuyện này? – Bạch Ưng chân nhân phấn khởi nói.

- Chính thế! Vân Tiêu Kiếm vốn chủ trì chính đạo, các môn phái khác muốn thăm dò xem ý tứ Bạch Ưng đạo trưởng đối với vấn đề này ra sao rồi mới thống nhất tổ chức đại hội.

- Bản môn ủng hộ việc tái tổ chức Lạc Hồng đại hội. – Lão đạo trưởng gật gù nói.

- Vậy theo đạo trưởng, khi nào thì ta có thể tổ chức được kỳ đại hội này? – Bạch Vân Tiên Tử ngược mắt lên hỏi.

- Ý các vị ra sao? – Bạch Ưng nhú mày.

- Theo lão nạp, sau trận quyết chiến với Quỷ Đế, tuy chính đạo lấy lại được vị thế nhưng hao tổn không ít nhân tài, chi bằng sau chín năm nữa, nhằm vào ngày mừng chín tháng chín, Lạc Hồng đại hội sẽ khai mạc có được chăng? – Khai Tâm thần tăng nói rồi liếc một vòng thăm dò.

- Chín năm nữa, đủ để lớp trẻ kế cận có những thành tựu. Ta đồng ý với Vạn Phật Tông. – Bạch Ưng chân nhân gật đầu.

- Vậy Nhất Thanh Môn và Mẫu Nghi Giáo cũng đồng ý. – Tiêu Diêu Bá Vương và Bạch Vân Tiên Tử cùng nói.

- Còn chuyện này nữa, các môn phái đều thống nhất mời An Dương Đại Đế đứng ra chủ trì Lạc Hồng đại hội cho tăng thêm phần uy tín, đạo trưởng là người thân cận với ngài, không biết có thể...- Khai Tâm thần tăng thăm dò.

- Chuyện này ta sẽ xin ý chỉ của An Dương Đại Đế. Ta chắc đến chín phần là ngài sẽ đồng ý với việc này, các vị đừng lo.

- Vậy xin nhờ đạo trưởng. – Cả ba cao thủ đều đứng lên, chắp tay cung kính.

Bàn công chuyện xong, ba vị đều cáo từ Bạch Ưng chân nhân rồi triệu linh điều, linh thú phá không bay đi, trong lòng khắp khởi mừng thầm. Bóng họ vừa lẩn vào những tầng mây, Bạch Ưng đạo trưởng nhếch mép cười lên một tiếng, Cẩm Y đạo nhân đứng đằng sau biết ý, vội vàng lên tiếng:

- Hừ, đúng là lũ cơ hội, chúng muốn An Dương Đại Đế đứng ra chủ trì, thừa cơ lấy lòng, khoe sở học cao thâm đây.

Bạch Ưng đạo trưởng gật gù:

- Chính thế! Mấy năm nay Nhất Thanh Môn và Mẫu Nghi Giáo liên tục truy sát ma giáo, chẳng qua vì muốn An Dương Đại Đế chú ý đến chứ đâu có phải vì bá tánh trăm họ. Ta nghĩ trong chuyện này có sự xúi giục của Đinh Bá Toàn và Hồng Vân Tiên Tử, lão hòa thượng Khai Quang chẳng qua bị lôi kéo mà bất đắc dĩ phải tham gia vào.

- Chín năm nữa, nói dài thì không dài nhưng cũng chẳng ngắn, chẳng biết lớp trẻ của Vân Tiêu Kiếm có đủ khả năng tranh chấp ngôi vị quán

quân như tiền bối của chúng hay không? – Cẩm Y đạo nhân thở dài một tiếng.

Lão đạo Bạch Ưng nghe đến đây, bất giác rùng mình. Tuy lão đã dập tắt được việc phá hoại của đám môn đồ tham lam, vì tiền mà nhận người bậy bạ nhưng có vẻ một thế hệ đệ tử kế cận của Vân Tiêu Kiếm sẽ chẳng thể so sánh được với những môn phái khác ngoài bốn đứa nhóc mà lão đặc ý nhất bởi quy định của Lạc Hồng đại hội, chỉ cho phép đăng ký đệ tử có niên kỷ từ 15 đến 18.

Nhưng ý nghĩ cực đoan của lão nhanh chóng biến mất khi hình ảnh Song Mai hiện lên trong đầu. Con bé này, phẩm chất số một, lại thông minh, lĩnh hội rất nhanh, nếu được chú trọng bồi dưỡng, đừng nói là Lạc Hồng đại hội, khéo ngôi vị trưởng môn Vân Tiêu Kiếm một ngày không xa cũng do một tay nó nắm giữ. Lại thêm Ánh Nguyệt, Văn Lộc, tư chất cực tốt, tương lai sẽ là cánh tay đắc lực của Vân Tiêu Kiếm. Và còn cả thằng nhóc Thái Bảo nữa. Nghĩ đến đây, lão trở lại tâm trạng buồn chán ban trước, chậm rãi mở lời hỏi:

- Việc tìm kiếm Thái Bảo ra sao rồi?

- Sư huynh cứ yên lòng, sẽ sớm tìm ra thôi, các sư huynh, sư tỷ và mấy trăm đệ tử đã đổ đi tìm khắp dãy Thông Thiên Hoàng Ma. – Cẩm Y đạo nhân thông báo.

- Còn chuyện này, hôm qua chúng ta chỉ thấy xác của Bạch Quỷ Y bị xé làm hai mảnh, kẻ ra tay cực kỳ tàn ác và chắc hẳn tu vi rất cao thâm, đệ chỉ e là Thái Bảo đã rơi vào tay chúng. Mà chúng cần Thái Bảo và Song Mai làm gì nhỉ? – Cẩm Y đạo nhân thắc mắc.

Bất chợt, Bạch Ưng chân nhân rùng mình một cái, khuôn mặt biến sắc. Lão lơ mơ nhận ra chân tướng sự việc. Hôm qua, khi mây đen vần vũ kéo đến, lão đã có dự cảm rằng một trong hai đứa trẻ lại bộc phát tà khí.

Lúc thấy xác Bạch Quỷ Y, lão đoán ra năm phần do Thái Bảo gây nên. Nhưng điều lão không hiểu là ma giáo đã biết chuyện gì về hai đứa trẻ mà phải rình rập, chờ cơ hội ra tay bắt cóc? Chắc hẳn hai đứa mang trong mình bí ẩn kinh thiên động địa gì đây. Song Mai thì lão còn có thể lấp liếm do nó là con gái của Phong Hỏa thành chủ chứ còn Thái Bảo, một đứa trẻ mồ côi thì có danh phận gì để ma giáo chú ý được. Thôi thì im lặng, coi như không biết là hơn cả rồi tùy cơ mà ứng biến. Nghĩ xong, lão phẩy tay:

- Chuyện đó ta sẽ điều tra, còn giờ nhất định phải tìm bằng được Thái Bảo.

Bạch Ưng chân nhân dặn dò mấy câu rồi rảo bước tiến về khuê phòng. Cẩm Y đạo nhân khẽ cúi đầu, chờ bóng lão khuất sau hành lang rồi vội vàng triệu linh thú Trào Phong, đằng không tiến về khu rừng Tử Linh.

Có tiếng vỗ bộp bộp vào vai khiến Thái Bảo mơ mơ màng màng. Mắt nó từ từ mở ra, khuôn mặt đờ đẫn, toàn thân cảm thấy đau nhức vô cùng. Chợt thấy một luồng hàn khí xông thẳng từ dưới lưng lên, nó bất giác co người lại theo phản xạ, hai tay xoa xoa vào cơ thể cho đỡ lạnh. Trước mặt Thái Bảo, một lão nhân khuôn mặt nhằng nhịt nếp nhăn, diện mạo bảo ác thì chẳng ác nhưng tuyệt đối chẳng hiền.

- Tiểu tử đã dậy rồi đó hả!

Lão nhân cất tiếng trầm đục, tựa như đã trải qua bao nhiêu biến cố trong cuộc đời để có thể làm nên chất giọng ấy.

Ngồi bật giậy, nó lại co ro khép người vào sát đầu gối cho khỏi lạnh, thanh âm non nớt vang lên:

- Lão...lão bá là ai? Đây có phải chỗ của Bạch Quỷ Y không?

Hỏi rồi Thái Bảo đưa mắt quan sát một vòng không gian xung quanh. Có vẻ như nó đang ở trong một thạch động rất rộng rãi. Trần thạch động

cao đến hai mươi trượng, những khối thạch nhũ cao lớn, mọc thành hàng lối, cứ tong tồng nhỏ những giọt nước li ti xuống. Xung quanh, không hề có một lối ra vào nào, chỉ toàn đá và thạch nhũ, nó bất giác xuất hiện một trạng thái lo lắng, bất an.

Phá lên một tràng cười, lão nhân nhìn chăm chặp vào nó, lắc đầu:

- Đúng là tên tiểu tử nhà người không nhớ gì mà. Bạch Quỷ Y do một tay người xé xác.

Thái Bảo rùng mình một cái, toàn thân nổi hết da gà, tóc gáy dựng ngược, lắp bắp không thành lời:

- Cái..cái...gì...? Lão...lão bảo sao?

- Thôi được! Tạm thời không cần nhớ chuyện này, tiểu tử người nên đứng dậy vận động cho thư giãn gân cốt, nằm lâu như vậy không tốt chút nào. – Lão nhân chậm rãi nói.

- Tiểu nhi nằm đây bao lâu rồi? – Thái Bảo hỏi.

- Đã năm ngày rồi. – Lão nhân thông báo.

Thái Bảo tựa như nghe một tiếng sấm vang động bên tai. Đã năm ngày nó nằm ở đây, không biết mọi người trên Vân Tiêu Kiếm giờ ra sao, họ sẽ bỏ đi tìm nó khắp nơi. Chắc chắn họ sẽ lo lắng lắm, nhất là sư phụ và nghĩa mẫu. Đứng bật dậy như lò xo, Thái Bảo nhảy phốc xuống, rảo bước định tìm đường ra thì lão nhân đã hỏi:

- Tiểu tử nhà người làm gì đó?

- Ta muốn ra khỏi đây, muốn về Vân Tiêu Kiếm, sư phụ và nghĩa mẫu chắc đang lo lắng lắm.

Lão nhân mỉm cười nhìn nó và nói:

- Người không đi đâu được cả, phải ở đây với ta.

Thái Bảo lại như nghe thấy tiếng bùng bùng trong đầu óc. Cái gì? Ở lại trong cái hang chết tiệt này với lão già khòm này sao? Có phải ông trời đã ghét bỏ nó không vậy? Bất giác, nó hét lên:

- Không! Ta không đời nào ở lại đây, lão già biến thái.

Nói rồi nó hít một hơi, tả chưởng chập vào hông, hữu chưởng đánh thẳng vào hư vô, miệng hét lên: “Công”...

Chỉ thấy lão nhân vẫn điềm nhiên đứng đó, nhìn nó hết sức cổ quái, nét mặt bắn ra một tia coi thường, không gian im ắng lạ kỳ, không có tiếng chiêu thức ầm ầm phóng ra cũng chẳng có quang ảnh chói lòa, tất cả vẫn bình thường như vậy.

Thái Bảo há hốc mồm, đưa hai bàn tay ra phía trước, ánh mắt kinh hoàng tột độ. Chuyện gì vậy nhỉ, sao nó thấy trong cơ thể không có chút chân khí nào vậy? Nó khổ sở hít hà rồi làm đủ cách vận khí.

Nhưng thân thể này dường như không còn nghe lời nó nữa, tất cả những gì nó tu luyện trong hơn hai năm qua, bỗng chốc quay về con số 0 tròn chính. Nghĩ đến đây, trong đầu lơ mơ hình dung ra lão già kia là một ác ma, chuyên hút lấy nguyên khí của người tu thánh. Điều này, nó đã được học ở Vân Tiêu Giám, môn võ công ấy gọi là Hấp Nguyên Đại Pháp.

Lão đã hút cạn chân khí, giờ lại bắt ở lại nơi này, chắc chắn suốt phần đời còn lại, nó sẽ trở thành nô tì. Thái Bảo khổ sở, bất giác rùng mình, trong lòng khóc váng lên nhưng ngoài mặt thì cố tỏ ra vẻ cứng rắn.

- Tiểu tử, muốn khóc thì cứ khóc đi, đừng nhịn trong lòng. – Lão nhân chậm rãi, nhìn khuôn mặt khổ sở của nó rồi nói.

Thái Bảo im lặng, ánh mắt hần lên một tia máu, hai tay nắm chặt vào nhau, răng nghiến ken két.

- Lão già biến thái, có phải người đã hút hết chân khí của ta không? Người là đồ ma giáo khốn kiếp.

Lão nhân bất giác khuôn mặt chuyển một màu tím tái, như thể bị đổ tiếng oan thấu trời. Máu rần rần chạy khắp cơ thể, nóng bừng bừng. Khốn kiếp thật, một thằng ranh con miệng còn hôi mùi sữa lại dám đổ tiếng ác cho lão sao?

- Tiểu tử thối tha, chớ có ăn nói hàm hồ, ta đây một đời lừng lẫy, hai lộ hắc bạch trên giang hồ còn phải kiêng nể, có gì cần phải ra tay với nhà người? Mấy hôm trước, ta không ra tay cứu thì có lẽ cơ thể người đã nổ tung ra như quả bóng rỗi. – Lão nhân lên tiếng mắng chửi tiểu tử.

- Không phải lão già biến thái nhà người hút hết chân khí thì tại sao ta không thể vận công được? Người già rồi còn lừa trẻ con. Đồ ma giáo khốn kiếp. – Thái Bảo cự lại, tiếp tục chửi.

Lão nhân gầm lên một tiếng, mặt tím tái, nộ khí bốc lên đầu, râu tóc dựng ngược, trông rất hung dữ rồi vươn trảo xông tới, tóm lấy vai nó, kéo mặt dí sát vào, nghiến răng kèn kẹt:

- Thằng oắt con, có phước mà không biết hưởng. Cao Lỗ Sơn ta một đời quang minh chính đại, không bao giờ làm chuyện khuất tất.

Nghe đến cái tên Cao Lỗ Sơn, Thái Bảo sắc mặt chuyển từ giận dữ sang ngạc nhiên vô cùng. Nhân vật này, nó có biết qua, vốn là đệ nhất nghệ nhân chế tạo vũ khí của Lạc Hồng đại lục. Âm Dương Song Kiếm trên đỉnh Thông Thiên Hoàng Ma vốn do một tay lão làm ra.

Nhưng, Cao Lỗ Sơn là một nhân vật thời thượng cổ, đã sống cách đây hàng ngàn năm. Không thể có chuyện bất tử được, vô lý, quá vô lý. Ở Lạc

Hồng đại lục, chỉ có Đại Đế Long Thần là bất tử nhưng ngài đã sớm trở thành Thượng Thiên Thánh, chu du trên chín tầng trời, không màng thế sự nhân gian nữa.

- Lão già đừng có nói càn, Cao Lỗ Sơn là đại cao thủ thời cổ đại, không có chuyện sống đến hơn mấy ngàn năm được.

Nghe đến đây, lão nhân buông thông tay xuống, nét mặt chuyển qua u sầu khiến cho Thái Bảo chau mày, trong lòng nảy ra mấy tia đấu tranh, không biết nó nói gì sai hay sao mà khiến lão già kia sầu thảm đến vậy.

Lão nhân mặc kệ nó đứng đó, chậm rãi tiến về phía chiếc giường hàn băng, ngồi phịch xuống, hai tay ôm mặt, hít một hơi rồi thở ra đánh thượt một cái. Bàn tay già nua, xương xẩu của lão vuốt mạnh khuôn mặt nhăn nheo, ánh mắt tỏ ra vô cùng buồn bã.

- Tiểu tử nhà ngươi, có biết sống qua hàng ngàn năm, cô độc và đáng sợ thế nào không? Cao Lỗ Sơn ta chỉ ước được chết đi mà thôi.

Mọi thù hằn, giận dữ bỗng chốc tan biến khỏi Thái Bảo, nó chậm chạp tiến lại gần Cao Lỗ Sơn nhưng thái độ vẫn có chút e dè, thận trọng.

- Lão thực sự là Cao Lỗ Sơn à?

Cao Lỗ Sơn không nói, chỉ khẽ gật đầu, mắt long lanh tựa như sắp có lệ tuôn rơi.

- Sao lão lại có thể sống được hàng ngàn năm vậy? Lão có bí quyết gì à?
- Thái Bảo tò mò.

- Tiểu tử, mau ngồi xuống đây, để ta kể cho mi nghe. – Cao Lỗ Sơn đưa tay, vỗ nhẹ xuống bên cạnh.

Thái Bảo lúc này không còn giữ khoảng cách, bèn tiến tới ngồi bên cạnh Cao Lỗ Sơn, hướng ánh mắt về phía lão. Chầm chậm, Cao Lỗ Sơn thốt ra từng lời:

- Cách đây đã lâu lắm rồi, ta có làm ra một bảo vật chí tôn, có thể nói đó là đỉnh cao trong cuộc đời chế tạo vũ khí này. Nó được gọi là Xung Thiên Thần Kiếm.

- Xung Thiên Thần Kiếm? Đó chẳng phải là pháp bảo của Xung Thiên Thánh Vương trong truyền thuyết đó sao? – Thái Bảo tỏ ra hiểu biết.

- Đúng vậy, khi Xung Thiên Thánh Vương cười thiết mã, dăng không về trời, ngài bỏ lại cây Xung Thiên Thần Kiếm cùng Xung Thiên Hộ Giáp lại cho nhân gian. – Cao Lỗ Sơn tiếp tục kể.

- Vậy có liên can gì đến việc lão bất tử? – Thái Bảo hơi lắc đầu, tỏ ý không hiểu.

- Ta vốn là kẻ chế tạo ra vũ khí này, bởi vậy khi mất đi chủ nhân, nó quay trở lại với người làm ra nó. Khi nhận được yêu cầu của hoàng đế về việc tạo ra một thần binh, ta đã rất đau đầu tìm kiếm nguyên liệu để làm nên thanh kiếm ấy. Chẳng hiểu ông trời thương ta hay chơi ta mà trong một đêm, khi lang thang đi tìm nguyên liệu, ta được chứng kiến một trận thư hùng có một không hai. – Cao Lỗ Sơn ra vẻ thần bí.

- Lão bá kể tiếp đi. – Thái Bảo giục.

- Ma thần thượng cổ là Quỷ Xương Cuồng và Đệ nhất thần tướng Cao Thông đánh nhau bảy bảy bốn mươi chín ngày bất phân thắng bại. Pháp khí tỏa quang ảnh rực một góc trời, nộ khí xung thiên khiến một vùng rộng lớn thành bình địa. Trời long, đất lở, núi sụp, sông cạn, quả thực khiến người ta hoảng sợ vô cùng. Cuối cùng, cả hai thi triển hết thần oai, linh pháp, sức lực chẳng còn mà đồng quy vu vụn. – Cao Lỗ Sơn lại thở dài một cái.

- Rồi sao? – Thái Bảo lúc này đã bị cuốn hút vào câu chuyện, ánh mắt đầy niềm thích thú và tò mò.

- Khi ta bước tới quan sát, chỉ thấy trên đất có một cục sắt đen bóng nằm đó, tuyệt không thấy xác hai cao thủ. Ta lờ mờ biết rằng cả hai đã chết đi và hóa thành khối kim loại cực phẩm này. Nó hấp thu linh khí của cả trời đất, của cả chính đạo và tà ma bởi vậy ẩn chứa những pháp lực vô biên, quỷ thần cũng phải sợ hãi. Ta biết, đó chính là nguyên liệu cực phẩm để chế tạo ra vũ khí mà lão phu tâm đắc nhất. Nhưng ta không ngờ, chính vì nó là nguyên liệu số một trong thiên hạ nên linh khí và ma tính rất lớn bởi thế không ai có thể sử dụng nó được lâu, kể cả thánh thần và ma vương.

- Có phải vậy nên Xung Thiên Thánh Vương sau khi diệt giặc đã không đem theo nó về trời? – Thái Bảo nhú mày.

- Đúng là vậy, trong cuộc chiến năm xưa, Xung Thiên Thần Kiếm hạ sát hàng trăm ngàn tính mạng, ma khí trở nên cực thịnh, áp chế chính khí. Xung Thiên Thánh Vương quyết định sử dụng hết năng lực của mình để làm ra một pháp ấn, phong tỏa nó.

- Pháp ấn gì vậy lão bá. – Thái Bảo tròn xoe mắt, thái độ háo hức kỳ lạ.

- Ngài nghĩ rằng sẽ chẳng bao giờ có kẻ nào mang trong mình hai luồng chân khí cực tà và cực chính nên đã lập một lời nguyện: “Chỉ khi nào xuất hiện kẻ mang năng lực chí âm, chí dương trong người, mọi linh lực của Xung Thiên Thần Kiếm mới có thể phá vỡ phong ấn để thoát ra nhưng suốt đời chịu sự điều khiển của nhân vật này”.

Dừng lại một chút, hướng mắt về phía Thái Bảo, lão thấy nó rất quan tâm, lại hít một hơi, kể tiếp:

- Ma khí trong Xung Thiên Thần Kiếm cũng tạo ra một năng lực vô biên, tuy không thể hóa giải được lời nguyện nhưng nó quay trở lại tìm ta, bắt ta phải tìm kiếm nhân vật ấy cho nó. Hàng ngàn năm nay, ta lang thang

tìm kiếm người đó khắp chân trời góc bể nhưng tuyệt nhiên không hề có tung tích gì. Cuối cùng, ta cũng gặp được tiểu tử nhà người. Cuối cùng, ông trời đã thương ta, cũng ban cho ta được chết như một người bình thường.

Thái Bảo nghe đến đây, bất giác giật mình đánh thót một cái. Lúc trước, sư phụ Bạch Ưng có nói rằng trong người nó mang hai luồng khí tà và chính, tuyệt không nên tiết lộ cho ai biết nếu không muốn gặp đại họa. Nó lúng túng nói:

- Lão bá nói gì vậy? Ta đâu có mang trong mình tà khí?

Phá lên một tràng cười, Cao Lỗ Sơn vỗ nhẹ vào vai nó nói:

- Tiểu tử không phải giấu ta, khi người giao đấu cùng tên ma đầu kia, ta thấy người dùng Ngũ Long Kiếm của Vân Tiêu Kiếm sau đó trí óc u mê mà dùng Vạn Quỷ Chú, võ công tàn độc nhất thiên hạ. Người đừng hòng lừa bịp lão phu. Có thể người không biết nhưng ta sống cả ngàn năm rồi, sao có thể nhầm lẫn?

Cao Lỗ Sơn mỉm cười nhìn Thái Bảo. Lúc này tiểu tử mặt căng lên như dây đàn, nó lo lắng lắm bởi Vạn Quỷ Chú là môn võ công tà ác nhất thiên hạ, tại sao lại có thể nằm trong người nó?

Trước đây, Thái Bảo chỉ biết trong người có tà khí, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức đó. Nó lục lọi trong trí nhớ nhưng tuyệt nhiên không biết gì về việc này cả. Có phải ông trời đang trêu người nó không?

- Tiểu tử đừng sợ, ta sẽ chỉ cho người cách dùng Xung Thiên Thần Kiếm, một khi đã là chủ nhân của thanh kiếm, người có thể mặc sức sai khiến nó, đạo tà khí trong người cũng tùy nghi điều khiển, không còn phải lo sợ nó bộc phát tức thì nữa. Ta thấy người là một cậu bé gan dạ và không có chút tà niệm nào, kiếm bấu vào tay người, ta cũng yên tâm phần nào. – Cao Lỗ Sơn vỗ về.

Nghe thấy việc có thể chế ngự được nguồn sức mạnh tà ma, Thái Bảo mặt dần ra, mắt hấp háy:

- Có thể được như vậy sao lão bá? Tiểu nhi không hiểu, vì sao trong người lại có thể mang được hai luồng chân khí như vậy?

Cười vang một tiếng, Cao Lỗ Sơn lắc đầu:

- Tất cả mọi sự việc trên đời này không có gì là không thể cả tiểu tử ạ. Vô cực sinh thái cực; Thái cực sinh lưỡng nghi; Lưỡng nghi sinh tứ tượng; Tứ tượng sinh bát quái; Bát quái biến hóa ra vô cùng, từ không thành có, từ có lại sinh ra âm dương; Rồi âm dương sinh bốn phương; Bốn phương lại sinh ra tám hướng; Tám phương lại biến hóa vô tận. Có lẽ, năng lực của người cũng là một sản phẩm của trời đất mà thành.

Nghe Cao Lỗ Sơn nói, Thái Bảo cũng gật nhẹ, tỏ vẻ hiểu ra vấn đề bởi nó cũng đã biết được sự biến hóa của trời đất, vạn vật trong những giờ học trên Vân Tiêu Giám. Hít một hơi, nó cảm khái nói:

- Đa tạ lão bá, vậy xin nhờ lão bá giúp tiểu nhi khống chế luồng tà khí trong cơ thể.

- Được, ta sẽ truyền lại cho người tất cả những năng lực dùng để điều khiển Xung Thiên Thần Kiếm. Nên nhớ, người phải cẩn trọng bởi chỉ sơ xảy thôi, ma khí sẽ chiếm dụng toàn bộ cơ thể người, lúc đó, Lạc Hồng đại lục sẽ biến thành bể máu dưới tay người. Trước hết, người phải gọi ta là sư phụ đã. – Cao Lỗ Sơn cười hiền nhìn Thái Bảo.

Thái Bảo trong lòng đấu tranh qua lại rất mãnh liệt, nó đã có các sư phụ rất tốt ở Vân Tiêu Kiếm, nay lại nhận thêm một sư phụ nữa. Môn quy của Vân Tiêu Kiếm rất khắt khe, nếu bá sư ở ngoài, bị phát giác, nó sẽ chẳng còn cơ hội được ở lại Hoàng Ma Sơn. Nhưng nếu không gọi lão là sư phụ, tà khí sẽ không kiểm soát được và sẽ không thể rời khỏi nơi này. Trong

lòng khô sở cười một tiếng rồi tặc lưỡi, kệ cho cuộc đời đẩy đến đâu thì đến.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Trở Về Vân Tiêu Kiếm

Huỵch, huỵch, bốp, bốp, chát...Tiếng quyền cước vang lên đều đều trong thạch động. Chỉ thấy hai bóng nhân ảnh di chuyển nhanh như tia chớp, xuất quyền cước không chút nể tình về phía đối thủ. Nhìn kỹ, hai nhân ảnh một già, một trẻ. Đó chính là Cao Lỗ Sơn và Thái Bảo.

Đã hơn bốn năm Thái Bảo ở lại thạch động cùng sư phụ Cao Lỗ Sơn. Hằng ngày, nó thức khuya, giậy sớm, dốc sức học các kỹ năng mà lão sư phụ hơn ngàn tuổi truyền lại cho nó. Nhưng, cũng đã bốn năm, nó chưa một lần được nhìn thấy Xung Thiên Thần Kiếm ở đâu cả. Trong thạch động, không lối vào, cũng chẳng có lối ra, nó không hiểu vì sao sư phụ của nó có thể kiếm được lương thực, nước uống. Lão ra bằng cách nào? Đã nhiều lần nó đi tìm đường ra, tìm Xung Thiên Kiếm nhưng những thứ đó với nó hình như cứ chạy trốn, ẩn nấp xung quanh, không muốn ra mặt.

Bây giờ, nó đã lớn hơn, đã là cậu bé mười hai tuổi rồi. Cơ thể nó cũng đã dần thích nghi với việc không còn hai luồng khí chính tà như lúc trước. Nó phải học quyền cước, cách thu nạp khí, cách xuất khí ngũ hành lại từ đầu. Ban đầu thì cũng khổ sở lắm nhưng dần dần, nó học cách đi từng bước, từng bước thật là chắc chắn mà không cần cái gì đó gọi là tư chất thông minh triệu người có một. Nói cách khác, từ khi bước chân vào thạch động, mọi năng lực của nó hoàn toàn biến mất, trở về với đúng tư chất của đứa trẻ lên mười tuổi.

Ban đầu, nó tỏ ra rất nôn nóng, muốn học thật nhanh để rời khỏi nơi này. Nó nghĩ, với tư chất của mình, chắc chỉ hai đến ba tuần là có thể mã

đáo thành công, trở về Vân Tiêu Kiếm. Tuy nhiên, đời không như là mơ, Cao Lỗ Sơn luôn nhắc nó rằng, trên đời chẳng có cái gì đến rất nhanh cả, nếu có thì cũng ra đi với tốc độ như vậy. Lão sư phụ luôn miệng chửi mắng nó ngu dốt, chửi lây sang cả những sư phụ ở Vân Tiêu Kiếm đã quá nuông chiều nó, chỉ dạy sai hết phương pháp. Lúc đầu, nó thấy cách tu luyện mà Cao Lỗ Sơn chỉ cho nó ngược lại hoàn toàn những điều nó được học. Mỗi lần như vậy, nó lại thấy lão già này lắm cầm rồi sao? Nhưng cơ thể nó, tựa như được thanh lọc từ đầu nên không khó để tiếp thu những kiến thức mà Cao Lỗ Sơn truyền dạy. Nó vẫn âm thầm thử luyện bằng phương pháp của Vân Tiêu Kiếm song song với phương pháp của lão sư phụ ngàn tuổi.

Nỗi nhớ Vân Tiêu Kiếm, nhớ Bạch Ưng sư phụ, nghĩa mẫu, tam sư tỷ, tứ sư đệ, Ánh Nguyệt sư muội cứ canh cánh trong lòng nó. Thái Bảo luôn giữ những câu hỏi rằng mọi người hiện ra sao, có thấy nhớ nó không? Thời gian càng trôi đi, nỗi nhớ của nó không những không vơi mà còn mãnh liệt hơn, một phần cũng vì sự cô quạnh mà nó phải trải qua trong thạch động. Nó ước rằng giá như chỉ là một đứa trẻ bình thường thì hay biết mấy. Nào mùi cỏ thơm, tiếng chim líu lo, ánh sáng chói chang của buổi trưa hè, những trận đùa nghịch vô tư v.v... Tất cả cứ dồn nén trong nó, chờ đợi thời cơ để nổ tung ra.

Lão sư phụ Cao Lỗ Sơn tỏ ra cực kỳ nghiêm khắc, nghiêm khắc một cách hung ác. Mỗi lần giao đấu bằng cả quyền cước và khí công, lão đều đánh nó không nương tay. Mấy lần, Thái Bảo suýt thì vong mạng dưới tay sư phụ. Những lần như thế, nó lại được lão lôi đi rồi ném lên chiếc giường hàn băng để điều trị. Càng ngày, nó càng tiến bộ và giờ đây đã đánh ngang sức với sư phụ.

- Sư phụ đỡ này!

Thái Bảo hét lên, hữu chưởng xuất thẳng về phía ngực Cao Lỗ Sơn nhanh hơn gió. Lão thấy thế, vội thu cả hai tay về đỡ trước ngực. Nhưng đó chỉ là hư chiêu, tả chưởng nó nhanh như cắt, vươn thẳng lên đầu, xuất ra

năm đạo ngũ hành khí rời đột ngột phóng thẳng xuống mặt Cao Lỗ Sơn. Lão giật mình nhận ra nhưng chỉ nghe một tiếng oanh lớn, năm đạo long khí va mạnh vào khiến Ca Lỗ Sơn bật ngửa về phía sau, mặt mày choáng váng, nằm im dưới đất. Thái Bảo thấy thế, vội vội vàng vàng chạy đến, mặt mày hoảng sợ, vươn tay định đỡ.

Rầm! Một tiếng nổ lớn vang khắp thạch động, khiến mấy khối thạch nhũ trên cao rung lên nhẹ nhẹ, Thái Bảo dính một chưởng giữa ngực, bật lên cao rồi văng ra xa, toàn thân ê ẩm.

- Đồ ngu ngốc! Người không được tin tưởng bất cứ ai, kể cả người. Nếu là giao đấu sống chết, chắc hẳn người đã đi chầu diêm vương sau chiêu vừa rồi.

Cao Lỗ Sơn thu chưởng, ngồi nhanh dậy, sửa sang lại bộ mặt méo mó vì bị dính chiêu của Thái Bảo, cất giọng mắng mỏ. Lão tỏ ra khá đau vì chiêu vừa rồi của Thái Bảo.

Thái Bảo lăn lộn dưới đất rất đau đớn, răng nó cắn chặt vào nhau, hai tay ôm ngực. Trong lòng nó phát sinh những tia căm thù lão già kia tột độ. Mẹ kiếp, đúng là chẳng thể tin được bố con thằng nào cả, nó tự nhủ.

Nghĩ rồi, nó nhăn nhó đứng dậy, bò về phía chiếc giường hàn băng, nằm vật ra. Hơi lạnh từ dưới xộc lên khiến nó cảm thấy khoan khoái vô cùng. Nó cảm thấy trong người luân chuyển những đạo hàn khí, xua tan đi những nội thương đang hành hạ.

Cao Lỗ Sơn tiến đến ngồi đối diện với nó. Hít một hơi, lão nghiêm mặt nói:

- Thái Bảo! Ta biết con rất hận ta, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi nơi đây. Ta chỉ muốn nói rằng những gì ta đối xử với con là muốn tốt cho con. Ta không chỉ dạy con về đạo thuật mà còn muốn con luôn tâm niệm một điều...

Thái Bảo thấy sắc mặt sư phụ tỏ ra rất chân thành thì bất giác trong lòng cảm thấy hối hận về thái độ của mình. Lấy lại tâm trạng, nó khẽ nói:

- Vâng! Sư phụ cứ nói, là đồ nhi không phải.

- Ta muốn sau khi con rời khỏi đây, phải luôn biết cảnh giác, nghi ngờ tất cả mọi người. Bởi sau này, con sẽ mang trong mình những năng lực kinh thiên động địa, kẻ thù của con sẽ vì thế mà tăng lên, chúng sẽ tìm mọi cách để con động lòng rời ra tay hãm hại. – Cao Lỗ Sơn thở dài.

- Sư phụ! Con biết rồi, là con sai. – Thái Bảo ngồi hẩn dậy, quên đau đớn, cúi đầu lễ phép.

- Thôi được rồi, con nghỉ đi, ngày mai ta có chuyện muốn nói với con. – Cao Lỗ Sơn đứng dậy nói rồi quay lưng rời khỏi.

Thái Bảo toan mở mồm nói điều gì nhưng lại thôi, nó ngả người nằm xuống, vắt tay lên trán suy nghĩ mông lung về cuộc sống. Những lời Cao Lỗ Sơn nói, nó không biết phải đưa ra lời giải thích nào nữa, có thật là ngoài kia, đầy rẫy mưu ma chước quỷ, mọi người sẵn sàng làm hại nó hay không? Nó từ từ chìm vào giấc ngủ, cơ thể cảm thấy khoan khoái vì những đạo hàn khí bao bọc khắp cơ thể.

- Dậy! Dậy mau. – Giọng Cao Lỗ Sơn văng vẳng bên tai khiến nó mơ mơ màng màng rồi từ từ mở mắt.

Thái Bảo thấy sư phụ đang đứng trước mặt, ra hiệu cho nó. Uể oải ngồi dậy, nó thấy trong người khoan khoái xen lẫn hồi hộp. Sự hồi hộp này, không hiểu từ đâu mà có nữa. Đột nhiên, trong đầu nó xuất hiện những câu hỏi mông lung. Hôm nay, là ngày gì nhỉ, sao lại thấy trong người có những cảm xúc lạ kỳ vậy?

Mau! – Đi theo ta – Cao Lỗ Sơn vẫy tay ra hiệu.

Nó bật giậy, xuống giường rồi rảo bước đi theo sư phụ. Lão dẫn nó đi rất nhanh đến cuối hang động. Một khối cự thạch màu xanh to lớn nằm trước mặt. Trong nhiều lần tìm đường thoát ra khỏi đây, nó vốn không lạ gì với khối đá này cả.

Khối cao đến hơn năm trượng, rộng hai trượng, mang hình thù kỳ quái, tựa như một hồ đang cuộn tròn lại, nằm ngủ.

- Con mau dùng Ngũ Long Kiếm của Vân Tiêu Kiếm để đánh vào khối đá trước mặt. – Cao Lỗ Sơn nói rồi rút ra trước mặt nó một thanh kiếm cũ mèm, lưỡi cùn đến mức không thể cùn hơn, tựa như một thứ vứt đi.

Thái Bảo chau mày, cúi người xuống nhặt thanh kiếm lên, quan sát một vòng rồi nảy lên những tia thắc mắc. Đây, đây liệu có phải là Xung Thiên Thần Kiếm hay không? Sao nó lại có hình thù quái dị như vậy? Kiếm báu mà đâu khác gì vũ khí tầm thường? Lại còn rỉ sét, mẻ hết cả lưỡi nữa.

Nó hướng ánh mắt tập trung hơn để tìm những trọng điểm trên thanh kiếm để gia cố giả thuyết của mình. Nhưng tìm mãi, vẫn không ra những dấu hiệu đặc biệt nào cả.

- Còn không mau làm đi, nhìn cái gì vậy? – Cao Lỗ Sơn quát lên.

Thái Bảo giật mình, vội vàng chĩa kiếm ra phía trước, ánh mắt tập trung, song chỉ thu lại sau mang tai, lầm rầm đọc khẩu quyết. Cơ thể nó bùng bùng chuyển động những đạo chân khí mãnh liệt. Từ mũi kiếm, phát ra năm đạo ngũ hành, khí thể bức nhân, quang ảnh tỏa ra chói lòa rồi kết thành năm con mãnh long lao đến tấn công khối đá.

Một tiếng ụp vang lên chói tai, tiếp theo là những tiếng đá nứt răng rắc. Lại một tiếng rầm nữa, khối cự thạch tan thành hàng chục mảnh, bắn tung ra tứ phía, Cao Lỗ Sơn khẽ lùi lại, trong lòng xuất hiện một tia mừng

rỡ. Sau chiêu thức, thanh kiếm trên tay Thái bảo nát vụn thành mấy chục mảnh, rơi nhanh xuống đất. Nó thở dài một cái, lắc đầu, đây quyết không phải kiếm báu trong truyền thuyết.

Một miệng hang từ từ hiện ra sau khi khối cự thạch sụp xuống. Ánh nắng chói chang hắt thẳng vào bên trong khiến Thái Bảo vội vã đưa tay lên che mắt. Đã bốn năm rồi, nó chưa được nhìn thấy ánh mặt trời, chỉ làm bạn với mấy ngọn đèn leo lét trong thạch động.

Mắt nó mất một lúc mới điều chỉnh được ánh sáng. Thái Bảo quay ra nhìn Cao Lỗ Sơn, lão gật đầu ra hiệu cho nó có thể bước ra ngoài được. Sau cái gật đầu của sư phụ, nó phóng vọt ra ngoài với một tốc độ cực nhanh, khuôn mặt ánh lên vẻ rạng rỡ. Nó thấy, khắp nơi trải một màu xanh của cỏ cây đến tuyệt vời, mây trắng lững lờ bay cô ngạo trên không, tiếng chim líu lo hót, tiếng nước chảy âm âm.

Thái Bảo nhận ra, nó đang đứng giữa hòn đảo ở dưới miệng hang, xung quanh, tám ngọn nước đủ màu sắc cứ âm âm đổ xuống. Hóa ra hòn đảo này chính là miệng hang, thật không ngờ.

Nhún người một cái, nó phóng vọt lên trên, tầm quan sát đã rõ ràng hơn. Khoảng rừng trong trí nhớ của nó vẫn vậy, tám dòng nước cũng vẫn âm âm phóng những cột nước không lồ xuống miệng hang, xung quanh cây cỏ ngút ngàn, xanh mướt. Đã bốn năm rồi, nó mới lại được cảm nhận lại mặt đất. Nó ngấu nghiến hít hà bầu không khí trong lành, như thể một người sắp chết đói, gặp được một bữa tiệc thịnh soạn.

- Con cảm thấy sao? – Giọng Cao Lỗ Sơn vang lên sau lưng Thái Bảo.

- Rất tuyệt vời thưa sư phụ. Đã lâu lắm rồi con mới được thấy lại khung cảnh này. – Nó mừng rỡ nói.

- Cũng là nhờ con có khả năng, không thì chẳng biết lúc nào mới có thể nhìn lại ánh mặt trời. – Cao Lỗ Sơn gật gù.

Nghe đến đây, Thái Bảo khuôn mặt đầy nghi vấn, quay ra hỏi:

- Sư phụ nói vậy nghĩa là con...con được...

- Phải, đã đến lúc chúng ra chia tay nhau rồi. – Cao Lỗ Sơn nở nụ cười nhưng trong đó ẩn chứa một nỗi buồn.

Thái Bảo nhú mày, lời thông báo đó, đáng ra nó phải vui mới đúng chứ nhưng tại sao trong lòng nó tràn ngập một cảm giác bất an.

- Sư phụ! Chia tay là sao?

Không trả lời câu hỏi của nó, Cao Lỗ Sơn đưa tay vào trong túi áo, móc ra một sợi dây chuyền màu đen nhánh có gắn mặt dây là hai con mãnh long, một màu đen, một màu trắng đang tranh nhau một viên minh châu trong suốt. Phía bên trong viên minh châu, thỉnh thoảng xuất hiện hai luồng khói hắc bạch, lưu chuyển chậm chậm tựa như cá cảnh bơi vô tư lự trong bể. Lão mỉm cười với nó và nói:

- Sợi dây chuyền này giờ thuộc về con, mau lại đây ta đeo cho con.

Thái Bảo trong đầu tràn ngập những cảm giác kỳ lạ, vô thức bước tiến tới trước mặt sư phụ. Lão quàng vào cổ nó sợi dây chuyền rất nhanh. Chỉ thấy, khi sợi dây vòng qua cổ nó, viên minh châu đột ngột sáng rực rỡ, hai làn khói hắc bạch bên trong đột ngột lưu chuyển với tốc độ rất nhanh, tựa như hòa vào nhau.

Khắp cơ thể Thái Bảo bùng lên những đạo chân khí ngùn ngụt, lưu chuyển âm âm khắp các kinh mạch trong. Nó thấy dường như có một sức mạnh rất lớn đang ẩn nấp bên trong. Sức mạnh đó, mang cả hơi hướng tà đạo và chính đạo. Thái Bảo thử điều khiển những luồng sức mạnh ấy và thấy vô cùng dễ dàng, tựa như chính nó đang sản sinh và điều động vậy. Thân thể nó, lúc thì rực lên một đạo bạch kim chói lọi, lúc lại tỏa ra hắc khí

bức nhân. Nhưng tuyệt nhiên, nó không cảm thấy bất cứ cảm giác lạ nào khi điều khiển cả hai luồng sức mạnh

- Sư phụ! Thế này là sao?

- Cuối cùng cũng có thể nói cho con biết. – Cao Lỗ Sơn thều thào, gương mặt của lão đột nhiên méo mó và tím tái đi.

- Sư phụ sao vậy? – Thái Bảo mặt hoảng hốt, vội đưa tay đỡ lấy thân hình sư phụ đang chuểnh choáng.

Cao Lỗ Sơn mỉm cười nhìn nó, giọng lạc đi:

- Đã đến lúc ta phải đi. Ta chờ đợi ngày này hàng ngàn năm nay rồi. Vật ta vừa đưa cho con chính là Xung Thiên Thần Kiếm trong truyền thuyết. Những gì ta truyền dạy cho con trong hai năm vừa qua cũng là năng lực để điều khiển thanh kiếm.

Thái Bảo bàng hoàng, không thể nói được câu gì, lắp bắp mãi cũng phun ra được hai từ sư phụ. Ánh mắt Cao Lỗ Sơn mờ dần rồi lão gắng sức, nói tiếp:

- Thạch động kia, được gọi là Vô Trường Vô Trọng, vào đó mà không có Xung Thiên Thần Kiếm hộ thể thì dù là thần thánh hay ma quỷ đều mất hết năng lực, trở thành vô dụng. Thạch động đó được tạo nên bởi Âm Dương Hắc Bạch Châu, chính là viên châu gắn trên kiếm. Con luyện tập trong đó một năm bằng với phàm nhân tu luyện trăm năm, rất hiệu quả phải không? Trong suốt thời gian qua, ta chỉ tập trung huấn luyện con, mong con mau chóng đạt được thành tựu, không ngờ ngày đó đến thật nhanh.

- Sư phụ! Người làm sao vậy? Thái Bảo hét lên rồi đỡ nhanh lấy khi thấy Cao Lỗ Sơn quy xuống.

- Xung Thiên Thần Kiếm cuối cùng đã tìm được chủ nhân của nó, lời nguyền đã được phá bỏ. Giờ con đã có năng lực để điều khiển kiếm. Ta mong con dùng nó vào mục đích tốt đẹp. Xung Thiên Thần Kiếm cũng đã phá bỏ cho ta trách nhiệm. Nhớ, từ nay phải...

Cao Lỗ Sơn chưa nói hết câu, rùng mình một cái rồi nhắm mắt. Toàn thân lão rực sáng lên chói lọi rồi nhanh chóng, hóa thành hàng ngàn đốm sáng. Một cơn gió nhẹ thổi qua, hàng ngàn tia sáng như nhàn theo nhau bay từ từ lên không trung. Thái Bảo nhìn theo, mắt chảy ra một giọt nước mắt. Nó lẩm bẩm trong miệng:

- Sư phụ! Đa tạ người.

Thái Bảo đứng im, nhìn những cơn gió cuốn hàng ngàn tia sáng li ti bay lên không trung rồi tan vào hư vô. Trong lòng nó thốn thức, cảm giác mất mát tràn ngập khắp các góc ngách. Có thật là sống hàng ngàn năm buồn chán đến mức mong ngóng cái chết tựa như nắng hạn đợi mưa rào? Nếu thực như vậy thì sao? Trên đời hàng ngàn hàng vạn kẻ ôm ấp giấc mơ trường sinh bất tử nếu biết được điều này, liệu còn tranh đấu tuyệt vọng với cuộc đời nữa hay không?

Hít một hơi thật căng lồng ngực, nó từ từ thở nhẹ ra rồi đưa tay cầm viên Âm Dương Hắc Bạch Châu lên chiêm ngưỡng. Thật lạ, Xung Thiên Thần Kiếm không phải là một thanh kiếm mà là một sợi dây chuyền. Nó để ý đến hai tia khói đen trắng đang chuyển động qua lại như thể vờn nhau trong viên châu. Chắc hẳn đây là hai đạo khí trong cơ thể nó. Trong đầu Thái Bảo nghĩ đến kiếm báu, đột nhiên hai luồng khói di chuyển cực nhanh, viên châu phát quang chói lòa, từ trong viên châu, phóng vọt ra hình hài một thanh kiếm.

Thanh kiếm dài khoảng hơn ba thước, lưỡi sáng loáng, chuôi kiếm dài hơn hai tấc, được dát bằng bạch kim, đốc kiếm trạm hình một con Nhai Xế hung dữ đang há miệng ngoác ra. Từ trong miệng Nhai Xế, một lưỡi kiếm

cong vút, sắc lẹm và ánh lên bạch quang chói mắt. Thanh Kiếm bồng bềnh trong không gian, như chờ đợi mệnh lệnh từ Thái Bảo.

‘ Vạn Kiếm Trận’ – Thái Bảo hô lên một tiếng, lập tức thanh bảo kiếm phóng vọt lên, sáng lòa rồi tan biến thành hàng vạn mũi kiếm bằng khí, vây kín khoảng không trước mặt. Hàng vạn kiếm khí ấy, tỏa ra khí thể vô cùng khủng khiếp.

“Công’ – Nó lại hô lên, lập tức hàng vạn đạo kiếm khí âm âm phóng thẳng xuống về phía vạt rừng trước mặt. Uỳnh...uỳnh...oàng oàng... Những âm thanh long trời lở đất vang lên khiến mặt đất rung lên dữ dội. Vạt rừng trước mắt bỗng chốc bị đánh rạp. Cỏ mọc, cỏ dại bị đánh nát bấy, bụi khói cuộn lên ngùn ngụt. Thái Bảo sửng người. Không ngờ, sức mạnh của nó đã tăng lên một cách quá kinh khủng như thế. Bất giác trong lòng nó nảy sinh một tia kích thích. Nó hít một hơi rồi khẽ nói “Hồi”.

Lập tức trên không, kiếm ánh thu về, trở lại hình hài thanh kiếm ban đầu rồi nhanh chóng phóng về phía Thái Bảo. Nó nhún người, nắm trọn lấy thanh kiếm rồi phóng lên không trung, cách mặt đất tám trượng. Đưa mắt đảo quanh một vòng, nó nhìn xuống miệng hố, chau mày. Hít một hơi, nó chĩa thanh kiếm về phía miệng hố, mắt nhắm nghiền, miệng lầm rầm đọc;

Ngũ sắc linh nhân mục manh

Ngũ âm linh nhân nhĩ tung

Ngũ vị linh nhân khẩu sáng

Trì sinh điền liệt

Linh nhân tâm phát cuồng

Nan đặc chi hóa,

Linh nhân hành phương

Xoẹt, xẹt...xẹt....Năm con ngũ long phóng vọt ra khỏi thanh kiếm, cuốn lại với nhau tạo thành hoàng long tỏa khí bạch kim chói lọi. Hoàng long ngạo nghễ gầm lên điếc tai.

Mây đen trên đầu ùn ùn kéo tới, đại phong rít lên điên loạn, cây cỏ trong rừng Tử Linh rạp đi. Y phục của Thái Bảo bạt đi trong gió nhưng thân thể nó vững như tường đồng vách sắt, cô ngạo đứng trên không trung, khắp người cũng tỏa ra bạch khí bức nhân.

Nhìn thấy con hoàng long tỏa bạch khí, Thái Bảo trong lòng phần khích vô cùng. Chiêu thức mà nó hâm mộ được thi triển một cách cực kỳ dễ dàng, khiến cho nó không khỏi mừng thầm.

“Công” – Nó bất ngờ hô lên.

“Gào” – Hoàng Long rống lên khủng khiếp, uốn người một cái rồi phóng thẳng xuống miệng hang. Oàng oàng, ầm! Đất đá bắn lên cao hàng chục trượng kèm theo một cột nước khổng lồ, miệng hang trong nháy mắt tan thành bình địa, dưới đất xuất hiện một hố sâu hoắm rộng đến hàng chục trượng, thạch động và hòn đảo nhỏ cũng biến mất. Sức mạnh thật khủng khiếp, Thái Bảo nghĩ trong lòng.

Thái Bảo nhìn đồng đồ nát dưới chân, bất giác ngửa mặt lên trời cất lên một tràng cười sảng khoái. Đột nhiên nó thấy hắc khí trong thân thể lưu chuyển với tốc độ rất nhanh, tựa như bị kích thích tột độ. Trong đầu lóe lên một ý nghĩ, nó lại chĩa kiếm sang bên phải, nhắm vào một vạt rừng khác, miệng lầm rầm đọc khẩu quyết Ngũ Long Kiếm.

Từ trong kiếm, ngũ long lại phóng vọt ra, kết với nhau. Nhưng lần này, trên trời xuất hiện một con hắc long cực kỳ cổ quái. Hai mắt hắc long đỏ lòm như máu, khuôn mặt nanh ác, toàn thân mờ ảo một luồng huyết khí,

trên đầu cong vút một cặp sừng quý, toàn thân bao bọc một đám mây cứng như thép nguội.

Thái Bảo ngăm nghia hắc long, không khỏi gai người. Quá bá đạo, nó thâm nghĩ. Đây chẳng phải là Hắc Quỷ Long sao? Hắc Quỷ Long được hợp lại từ âm khí cực thịnh, khí thể vô cùng hung dữ, tựa quái thú thời thượng cổ, chuyên tru sát trời đất, thần thánh. Toàn thân nó run lên, không ngờ lại có thể kết hợp và cải biến chiêu thức đỉnh cao của Vân Tiêu Kiếm thành thứ này.

Bất giác, nó sực nhớ đến Vân Tiêu Kiếm, trong lòng rộn ràng lên những cảm giác thân quen. Giờ nó trở về, không biết mọi người sẽ nghĩ gì đây? Chắc hẳn họ sẽ mừng rỡ lắm. Nó nhớ mọi người da diết. Vội vàng, Thái Bảo thu khí lại, Hắc Quỷ Long tan biến thành một đạo khí nhập vào thân thể nó, thanh kiếm cũng hóa thành khói mờ, bị hút luôn vào viên châu trên mặt dây chuyền.

Thái Bảo phóng vọt về phía Thông Thiên Hoàng Ma với một tốc độ cực nhanh, trong lòng rạo rức kỳ lạ. Bốn năm rồi, không biết Vân Tiêu Kiếm giờ ra sao. Chỉ trong chớp mắt, thân ảnh nó hóa thành một vệt sáng, phóng vọt đi như sao băng. Vân Tiêu Phi Ảnh, nó không biết rằng mình đã đủ công lực để đạt đến tầng thứ mười.

Chỉ trong chớp mắt, chân núi Hoàng Ma Sơn đã hiện ra trước mặt. Đáp xuống một bãi đất, nó từ từ đi bộ lên núi. Thái Bảo muốn cảm nhận từng ngọn cây, từng con đường mà bốn năm qua đã không được chiêm ngưỡng.

Cảnh vật quen thuộc cứ hiện ra trước mắt Thái Bảo. Trong lòng nó, ngập tràn những cảm giác êm ái. Vừa đi, nó vừa hít hà không khí mà bốn năm qua chưa được chạm vào. Cây cỏ xung quanh bị gió trêu đùa, cứ rì rào, rì rào những lời mừng rỡ tựa như đón chào cố nhân.

Giờ đã là tiết thu, con đường dẫn lên núi ngập trong lá vàng. Dưới những bước chân, tiếng lá khô lạo xạo lạo xạo vang lên đều đều. Một tiểu đạo sỹ bước từ trên núi xuống, dáng vẻ rất vội vã. Nhìn trang phục, Thái Bảo đoán rằng đây là đệ tử dưới quyền của Thiên Hỏa đạo nhân.

Tiểu đạo sỹ khuôn mặt ngây thơ, chừng chín, mười tuổi, đang quấy hai chiếc hòm nhỏ, rảo bước xuống núi. Tiểu đạo sỹ nhìn thấy Thái Bảo, bất giác chau mày quan sát. Thái Bảo thấy vậy mỉm cười nhìn, khẽ gật đầu chào một cái. Tiểu đạo sỹ thấy người lạ lên núi, lại mỉm cười với mình thì quay mặt nhanh đi chỗ khác, rồi cứ thế lầm lũi đi xuống, không nói lời nào.

- Tiểu đệ xuống Thanh Hương trấn lấy gia vị phải không?

Thái Bảo nói khi tiểu đạo sỹ đi ngang qua. Thấy vậy, tiểu đạo sỹ khuôn mặt lộ vẻ ngạc nhiên, đặt gánh xuống, đoạn lau mồ hôi đang rịn ra trên trán, cất giọng non nớt hỏi:

- Huynh là ai, sao biết ta đang xuống Thanh Hương trấn?

- Ta là sư huynh của đệ. Sư đệ ở Tôn Kiếm Vân Tiêu có phải không? Các vị sư phụ mấy năm nay có khỏe không? – Thái Bảo hỏi.

- Sao huynh biết...à, do trang phục của ta. Mà huynh là ai, sao ta chưa bao giờ gặp ở Vân Tiêu Giám nhỉ? – Tiểu đạo sỹ ngỡ ngác.

Nghe đến Vân Tiêu Giám, Thái Bảo chợt trong lòng tựa có gió thổi, ào ào hiện về ký ức những năm mài đũa quần nghe các vị sư phụ giảng về thần thú, linh diệu, luyện đan, lịch sử, thánh đạo v.v... Rồi bất giác, nó nhớ về thác nước phía sau Vân Tiêu Giám, nơi có căn nhà gỗ mà nó tự tay thu thập vật liệu để xây dựng. Những khi rảnh rỗi, nó và sư tỷ, Ánh Nguyệt và Văn Lộc lại trèo lên đây nghịch ngợm. Thái Bảo mỉm cười;

- Sư đệ không biết ta cũng phải, ta được sư phụ giao việc, mấy năm nay mới trở lại Vân Tiêu Kiếm.

- Vậy à? Thế sư huynh là người của nhánh nào vậy?

- Ta là đệ tử thuộc Vân Tiêu Kiếm của sư phụ Bạch Ưng. – Thái Bảo thông Báo.

- Đệ tử của Bạch Ưng sư bá? Phải chăng huynh chính là... Thái Bảo sư huynh? – Tiểu đạo sỹ ngạc nhiên.

- Sao, sao đệ lại biết tên ta? – Thái Bảo trợn tròn mắt.

- Đệ là Trần Văn Bắc, môn đồ của Tồn Kiếm Vân Tiêu, dưới quyền Thiên Hỏa sư phụ. Huynh mất tích đã mấy năm nay, khắp Hoàng Ma Sơn không ai là không biết cả. – Tiểu đạo sỹ giới thiệu danh tính rồi nói.

Thái Bảo trầm ngâm một lúc, tiểu đạo sỹ thấy vậy, vội vàng quây quang gánh lên vai, rảo bước đi rồi ngoảnh đầu về phía sau nói:

- Thôi, sư huynh mau trở về đi, đệ phải xuống Thanh Hương trấn lấy gia vị không thì các sư huynh trên Thực Kiếm lâu trách phạt.

Thái Bảo vẫy vẫy tay với tiểu đạo sỹ, đoạn quay đầu, rảo bước chạy lên núi, nhằm hướng thác nước sau Vân Tiêu Giám.

Tiếng ì ầm của thác nước thật quen thuộc, nó nhắm nghiền mắt vào, tưởng tượng ra những ngày trước đây. Hơi nước từ hồ theo gió thu nhẹ nhàng vương lên mặt nó, khiến Thái Bảo thấy khoan khoái vô cùng. Mỏm đá kia, bãi đất kia vẫn đó, đâu đấy vang lên tiếng lạch cạch, lạch cạch của kiếm gỗ. Không thấy bóng sư phụ ngưng thần tham thiền, không thấy bóng dáng nhỏ xíu của sư tỷ, sư đệ, sư muội đâu, trong nó đột nhiên tràn lên một cảm giác lo lắng. Hôm đó, sư tỷ và nó chia nhau ra chạy trốn Hắc Bạch Song Quỷ. Nó giờ vẫn an toàn, không biết sư tỷ có xảy ra điều gì hay không?

Thái Bảo đột nhiên rung động trong lòng nhẹ nhẹ, nó mơ hồ nghĩ đến sự tử, liệu...Nhanh chóng, nó dập tan ý nghĩ tiêu cực, tự nhủ rằng sự tử rất thông minh, tuyệt không có vấn đề gì xảy ra được.

Chậm chậm, nó bước tới tán cây lớn, ngược mắt nhìn lên. Căn nhà gỗ trên cây vẫn còn đây, thời gian đã khoác lên phía ngoài căn nhà một lớp áo mới đen bóng. Hít một hơi thật sâu, nó bám lấy thang gỗ, nhẹ nhàng từng bước trèo lên. Đứng trước hành lang nhỏ xíu, nó chậm chậm đưa tay lên cửa, chuẩn bị đẩy ra. Không biết, bên trong có ai không nhỉ? Nó hy vọng khi mở ra, cả ba sư đệ, sư muội và sư tử đều đang ngồi đó, chờ đợi nó.

Bàn tay chưa chạm được vào cánh cửa đã thấy nó bật mở ra vội vã. Từ trong, một nhân ảnh bước vọt ra, thấy nó đứng chặn trước cửa, nhân ảnh vội vàng dừng lại. Thái Bảo cũng dừng người lại, nhìn thẳng vào người từ trong bước ra.

Một tiểu cô nương trạc mười hai tuổi, làn da trắng trẻo, vận bạch y đẹp đẽ, khuôn mặt xinh xắn tựa như tiểu thần tiên. Đôi mắt tiêu cô nương sâu thăm thẳm như lòng biển xanh, nhìn nó chăm chặp, đôi môi đỏ run run lên, lắp bắp không nói thành lời:

- Người...người....

Một cảm giác gai người khiến da gà Thái Bảo nổi lên khắp nơi. Nó há hốc mồm nhìn tiểu cô nương, tựa như hàng chục năm mới được gặp lại. Thái Bảo cố lắm nhưng không thể thốt ra được lời nào. Chỉ thấy, tiểu cô nương lao đến, ôm chầm lấy, nước mắt lăn chã rơi trên ướt vai nó. Xem ra, bốn năm không gặp, nó đã cao hơn tiểu cô nương gần một cái đầu. Tiểu cô nương vươn tay, dấm thùm thụp vào lưng Thái Bảo, giọng lạc đi vì vui sướng:

- Tiểu tử đáng ghét, tiểu tử đáng ghét, sao không đi nữa đi.

Thái Bảo cảm thấy vai áo mình ướt đẫm, tràn đến khắp cơ thể một hơi ấm, nó cũng vô thức đưa tay lên, ôm chặt lấy tiểu cô nương kia, mắt nhắm lại, miệng nở một nụ cười mãn nguyện:

- Sư tỷ! Là đệ đây, đệ đã trở về Vân Tiêu Kiếm.

Gió thu nhẹ nhàng cuốn đám lá úa bay lả tả lên bầu trời, không gian xung quanh tràn ngập những sắc vang lung linh. Nước cứ âm ì chảy xuống, gió cứ rì rào, đâu đó có tiếng nấc lên nghẹn ngào, vui sướng.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Luyện Tập Đặc Biệt

- Thái Bảo! Là con sao? – Bạch Ưng đạo trưởng phóng vọt từ trên ghế xuống, hai tay nắm chặt lấy vai nó, nhìn ngăm một lượt, ánh mắt bàng hoàng xen lẫn vui sướng.

Thái Bảo đứng giữa Vọng Nhật lâu, bên cạnh là Song Mai đang nở một nụ cười mãn nguyện. Cuối cùng, sau bốn năm, sư đệ cũng đã trở lại.

Từ phía cửa, có tiếng bước chân chạy đến rộn ràng, bóng mấy người phóng vọt vào, giọng vang lên khiến Thái Bảo cảm thấy ấm áp vô cùng.

- Thái Bảo! Đúng là con rồi, con không sao cả. – Lưu Ly đạo nhân chạy nhanh tới, ôm chầm lấy nó.

Xem ra, bốn năm qua, đứa trẻ ngày nào giờ đã cao lớn bằng Lưu Ly rồi. Trên má nàng, lăn dài mấy giọt nước mắt. Đứa trẻ này, vốn nàng rất thương yêu nó, coi nó như đứa con đứt ruột đẻ ra. Ngày nó mất tích đến nay, không lúc nào nàng ngừng tìm kiếm tung tích.

- Ha! Cuối cùng mi cũng trở về rồi, mi đi đâu trong suốt bốn năm qua?

Thái Bảo quay lại nhìn, thấy một đứa trẻ tuổi nó, tướng mạo tinh anh, vận đạo bào mới, sau lưng là thanh trường kiếm màu xanh như nước. Cái nét này, đánh chết Thái Bảo cũng không quên được. Nở một nụ cười tươi, Thái Bảo kéo nó, ôm chặt lấy, vỗ bồm bộp vào vai:

- Ta đây Văn Lộc, ta đã trở về.

Đứng bên cạnh Văn Lộc, Ánh Nguyệt cũng vui sướng mà khóc nức lên. Bốn đứa trẻ, vốn rất thân thiết với nhau, thiếu một đứa quả thực như chiếc bàn bị cưa đi một chân.

- Sư huynh về là tốt rồi! Sư tỷ và bọn muội không ngày nào là không mong ngóng huynh cả. – Ánh Nguyệt vừa lau nước mắt, vừa nói.

Song Mai nghe vậy, bất giác đỏ lựng khuôn mặt, vội quay đi, nhìn vu vơ ra ngoài, trong lòng không biết đang xuất hiện cảm giác gì nữa.

Được một chập, Bạch Ưng chân nhàn sửa soạn lại vẻ uy nghiêm, cất tiếng hỏi:

- Thái Bảo! Trong bốn năm qua, con làm gì? Ở đâu?

Thái Bảo thoáng giật mình, những chuyện nó trải qua, không biết có nên nói lại cho sư phụ hay không? Môn quy của Vân Tiêu Kiếm rất nghiêm ngặt, nếu biết được nó ra ngoài, bái một vị sư phụ khác thì vĩnh viễn nó sẽ chẳng bao giờ được quay lại đây nữa. Trong lòng Thái Bảo diễn ra những đấu tranh vô cùng khổ sở. Nói hay không nói? Nói ra sẽ ra sao? Vân Tiêu Kiếm là gia đình duy nhất của nó, sẽ không bao giờ nó chịu để mất cả. Nó phải làm sao đây? Dựng lên một câu chuyện? Phải làm sao cho nó thật logic?

Thái Bảo đưa ánh mắt quét qua một lượt, nó thấy mọi người đang chăm chú, chờ đợi nó bắt đầu câu chuyện. Hít một hơi, nó bắt đầu:

-Thưa sư phụ, cách đây bốn năm, con bị ma giáo truy sát, chạy vào sâu trong khu rừng Tử Linh. Con dốc sức giao đấu hãn nhưng tu vi thấp kém, chỉ trong mấy chiêu đã đại bại. Lúc ấy, có một cao nhân cổ quái xuất hiện, một chiêu xé Bạch Quý Y làm hai mảnh rồi bắt con mang vào trong thạch động ngầm dưới hang.

Bạch Ưng đạo trưởng nghe vậy, nhú mào, thân thể hơi nhích lên, hướng về phía trước:

- Cao nhân cổ quái ấy là ai?

- Con không rõ, lão không xưng tên nhưng khi nhốt con trong thạch động, lão ngày đêm ra sức dụ dỗ con bái lão làm sư phụ. Đồ nhi vốn là người của Vân Tiêu Kiếm, hiểu rõ quy định môn phái nên thà chết không chấp nhận. – Nói đến đây, trong lòng nó chột bùng lên một tia khó chịu, tự mình sỉ vả rồi tự mình tạ lỗi với Cao Lão Sơn.

- Rồi sao? Con mau kể tiếp. – Lưu Ly đạo nhân giục.

- Suốt bốn năm trời, con bị nhốt trong đó, lão nhân cổ quái kia cũng không bỏ cuộc, hằng ngày thi triển những công năng cực kỳ bá đạo nhằm lôi kéo con theo. Rồi sáng nay, khi con đang ở trong thạch động thì nghe những tiếng nổ chát chúa vang lên. Thạch động ầm ầm sụp xuống. Con chờ đợi mãi, không thấy bóng dáng lão đâu mới chạy một mạch về Vân Tiêu Kiếm. – Thái Bảo kết thúc, gương mặt diễn biến theo tình tiết kể nên mọi người đều bị cuốn theo, tin nó là thật.

- Hừm! Sát ngay Vân Tiêu Kiếm lại có kẻ cổ quái như vậy sao? Thôi, giờ mọi việc đã ổn, con đã trở về, hãy mau nghỉ ngơi. – Bạch Ưng đạo trưởng nói, trong lòng nảy lên những nghi vấn không thôi.

Thằng bé này và Song Mai, vốn mang trong mình tà khí, bốn năm trước ma giáo tập kích chúng chắc hẳn cũng muốn lôi kéo hai đứa nhỏ. Lão quái nhân kia, ắt không phải là chính đạo, chúng muốn thừa cơ đào tạo nên những tay tiểu ác quỷ để khôi phục vị thế của ma giáo sao? Chắc chắn là như thế rồi. Bạch Ưng đạo trưởng trầm nghĩ.

- Con xin phép lui về. – Thái Bảo cung kính chào Bạch Ưng rồi cùng Song Mai và hai đứa kia chạy ra ngoài, hướng về phía Vân Tiêu Giám.

Lưu Ly đạo nhân nhìn theo bóng chúng khuất xa rồi quay lại phía Bạch Ưng đạo trưởng:

- Sư huynh nghĩ sao?

- Nghĩ gì nữa, Thái Bảo trở về, không sao là tốt rồi. Khi này ta quan sát, thần thái nó tuyệt nhiên không toát lên một tia tà khí nào, có lẽ ma giáo không lay chuyển được nó thật. – Lão chậm rãi nói.

- Thấy nó trở về, mọi người cũng yên lòng. – Lưu Ly đạo nhân thở phào.

- Có thêm nó nữa, Vân Tiêu Kiếm sẽ không lo về chuyện Lạc Hồng đại hội, sẽ như hổ mọc thêm cánh. – Bạch Ưng đạo trưởng quả quyết, trong mắt lóe lên một tia mừng rỡ.

- Bốn năm qua, tu vi của bọn Song Mai, Ánh Nguyệt và Văn Lộc đã tiến triển rất nhiều, giờ Thái Bảo trở về, chỉ e sẽ khó bắt kịp. – Lưu Ly vẻ mặt tròng xuống, lo lắng.

- Nó là đứa có tư chất tốt, ta nghĩ sẽ nhanh chóng để nó bắt kịp với mấy đứa kia. Việc trước mắt của chúng ta là phải tập trung phụ đạo cho nó. Mọi người hãy triệu tập các vị nhánh trưởng đến đây, trong thời gian ngắn ta phải bù đắp kiến thức mà nó thiếu hụt – Bạch Ưng đạo trưởng nhíu mày.

Lão không biết rằng, tu vi của Thái Bảo giờ đây đã tiến xa, rất xa so với đám nhóc kia, thậm chí, nó đã chạm tay vào ngưỡng Thượng Thiên Thánh rồi. Nhưng những năng lực của nó, cứ ẩn nấp trong cơ thể, được Xung Thiên Thần Kiếm bao bọc, không hề bộc phát ra ngoài. Không biết, nếu lão phát giác ra chuyện này thì sẽ vui mừng hay hoảng hốt đây?

- Còn chuyện nó kể? – Lưu Ly hỏi.

- Chắc chắn phải đi điều tra việc này. Ta sẽ sai Cấm Y sư đệ đi tìm hiểu, mọi người hãy mau lên cho ta một lịch tập luyện đặc biệt dành cho Thái Bảo,

năm năm nữa, ta muốn Vân Tiêu Kiếm ngạo thị quần hùng, để đả nhất Thanh Môn, Mẫu Nghi Giáo tắt ngúm cái ý định xưng bá Lạc Hồng đi. – Ánh mắt Bạch Ưng hằn lên đầy giận dữ.

- Mọi hiểu rồi, mọi sẽ tiến hành ngay việc này, sư huynh đừng lo. – Lưu Ly cúi chào rồi đi nhanh ra cửa, triệu linh điều, đằng không về phía Vân Tiêu Giám.

Tiếng thác nước ì ầm đổ xuống, Song Mai đứng đối diện với Thái Bảo, khuôn mặt nở một nụ cười tươi như hoa. Đã bốn năm không gặp, Thái Bảo không ngờ, sư tỷ của mình lại xinh đẹp đến vậy, trong lòng nó bất giác thổn thức không thôi.

- Sư đệ! mấy năm nay, người bị nhốt trong thạch động, chắc hẳn không có chút thành tựu nào phải không? Người yên tâm, sư tỷ sẽ giúp đỡ người tu luyện. Giờ ta đã vượt qua cấp Nhân Thánh, đang chờ bọn Văn Lộc, Ánh Nguyệt đạt cấp là có thể xuống núi đi bắt linh điều. Người xem kiếm của ta có đẹp không?

Song Mai nói rồi, đưa tay phất một cái, bảo kiếm sau lưng phát kim quang, phóng vọt ra, nhẹ nhàng bay trước mặt. Thanh kiếm đẹp đến hết sức, từ mũi kiếm đến chuôi kiếm là một màu vàng óng. Lưỡi kiếm trạm khắc hình thù những bông hoa mỹ lệ, chuôi kiếm cũng vậy, là những bông hoa bách hợp được khắc tinh xảo. Phía chuôi kiếm, một viên Hoàng Kim Thần Châu, phát ra kim quang loang loáng. Thanh kiếm này, thực sự là một tuyệt phẩm.

Thái Bảo nhìn thanh kiếm, ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ, nó đã thấy qua nhiều vũ khí nhưng chưa bao giờ thấy một vật đẹp đến như vậy. Thanh kiếm bỗng bồng bềnh trong không gian, tỏa ra thứ ánh sáng kỳ ảo nhưng đặc biệt hơn, không gian xung quanh hai đứa tỏa ra mùi hương thoang thoảng của hoa bách hợp.

- Sư tử, bảo kiếm này là...- Nó ấp úng hỏi.

- Đây là món quà mà phụ thân ta ban tặng nhân dịp ta khảo thí thành công, tạo được viên Hoàng Kim Thần Châu. Kiếm này được gọi là Bạch Hợp Vạn Hoa Kiếm. – Song Mai nhìn thanh kiếm vô cùng háo hức.

Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm, Thái Bảo đã từng đọc qua nguồn gốc của thanh kiếm này khi trước. Đây vốn là bảo vật trấn phái của Vạn Hoa Cung, môn phái số một của Lạc Hồng đại lục 800 năm trước.

Năm đó, Bách Hợp Tiên Tử, chủ nhân Vạn Hoa Cung đã thu linh khí của trời đất, của hàng vạn bông hoa Bách Hợp, tinh kết thành nguyên liệu số một trong thiên hạ là Bách Hợp Thiết Khoáng. Rồi đem nguyên liệu đó chế tác thành Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm. Thanh kiếm này đã theo Bách Hợp Tiên Tử đại quang môn phái, khiến cho hai lộ hắc bạch khi nghe tên đều hồn tiêu phách tán. Khi Bách Hợp Tiên Tử qua đời, thanh kiếm chu du khắp thiên hạ rồi về sau rơi vào tay Mai Thiếu Kỳ. Giờ đây, kiếm báu lại được truyền cho Song Mai.

- Người thấy sao? – Song Mai cất tiếng hỏi.

- Đúng là bảo kiếm. – Thái Bảo trả lời, ánh mắt vẫn không rời thanh kiếm.

Song Mai đột nhiên nhíu mày, phất tay một cái, kim quang vụt tắt, kiếm nhanh chóng hồi về bao cái roạt. Cô bé tỏ ra khó chịu, quay lưng hăm hăm bỏ đi khiến Thái Bảo ngỡ người ra không hiểu chuyện gì. Vốn, Song Mai muốn Thái Bảo khen tặng mình một câu vì thành tựu đã đạt được. Nhưng thẳng góc Thái Bảo lại chỉ khen kiếm, khiến cho Song Mai bực tức vô cùng, nổi giận mà hồi kiếm, đi mất.

- Sư tử! Sư tử sao vậy? – Thái Bảo ú ớ chạy theo.

- Tiểu tử gốc nhà người, chẳng hiểu cái gì cả. – Song Mai hậm hực, huýt sáo gọi chim Lạc, bay đi mất. Thái Bảo nhìn theo bóng, trong lòng rộn lên những nghi vấn không thôi.

- Chà chà, xem ra người thực sự ngu ngốc. – Giọng Văn Lộc vang lên sau lưng.

Thái Bảo giật mình quay lại, nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của Văn Lộc, nó chau mày, nhún vai:

- Cái gì mà ngu ngốc, ta không hiểu.

Đến bên cạnh, khoác vai thẳng bạn thân, Văn Lộc nhe răng cười:

- Đúng là mi ngu ngốc thật mà. Bốn năm nay, sư tỷ luôn mong nhớ nhà người quay về. Sư tỷ dốc sức luyện tập, chẳng mấy chốc mà đã vượt lên tất cả, trở thành đệ tử đầu tiên trong Vân Tiêu Kiếm khi tuổi còn chưa đến hai mươi mà đã đạt Nhất Đẳng Nhân Thánh.

- Thì có liên can gì đến ta? – Thái Bảo lắc đầu.

- Cái lý do mà sư tỷ dốc hết sức lực ra để tu luyện, người có biết là gì không? – Văn Lộc hướng ánh mắt hết sức gian xảo nhìn Thái Bảo.

- Làm sao ta biết được mà mi hỏi. – Thái Bảo như gắt lên.

- Chính là vì cái thẳng mi đó. Sư tỷ bảo, phải dốc sức học thành tài để còn hạ sơn, đi tìm sư đệ Thái Bảo. – Văn Lộc nói thẳng.

- Cái..cái...gì...- Thái Bảo ập úng, khuôn mặt bất giác đỏ văng lên, dáng vẻ ngượng nghịu vô cùng.

Cười vang một tiếng, Văn Lộc vỗ đánh bốp vào vai Thái Bảo, chạy vọt về phía Vân Tiêu Giám, nói lớn:

- Mi liệu mà đối xử với sư tử cho tốt ná. Số người có phước đó.

- Cái thằng chết tiệt kia. – Thái Bảo gầm lên, mặt đỏ tía tai, dốc sức đuổi theo Văn Lộc.

Phía trên cao, lạc điệu bập bênh nương gió, Song Mai hướng mắt quan sát tiểu sư đệ chạy đuổi theo Văn Lộc, trong lòng rộn lên một cảm giác êm ái. Cô bé bất giác mỉm cười một mình. Mây trắng lững lờ trôi qua, quệt lên nền trời một điểm trắng muốt, ôm ấp cả người và chim Lạc vào trong lòng.

Trần trọc suốt đêm, Thái Bảo không tài nào chớp mắt được. Căn phòng cũ, đầy những thân quen giờ sao xa lạ thế. Trong lòng nó vốn chẳng để ý đến nơi mà bốn năm trước cứ ngày ngày đi đi về về mà chính câu nói của thằng Văn Lộc khiến Thái Bảo cứ thao thức mãi.

Sư tử có thật nói vậy với Văn Lộc không? Sư tử dốc sức học nghệ chỉ là mong được hạ sơn, đi khắp chân trời góc bể để tìm nó sao? Nó quan trọng với sư tử như vậy à? Sư tử tốt với nó thế, vậy mà nó có nhớ đến sư tử trong bốn năm qua không? Có chứ, Thái Bảo gạt đi câu hỏi, trong thâm tâm khẳng định chắc nịch rằng nó có nhớ đến Song Mai.

Xem nào, bốn năm qua, nó nhớ sư tử tổng cộng là...Đột nhiên nó thấy tim đập mạnh. Mẹ kiếp, trong bốn năm qua, nó lằm nhăm tính, không ngày nào là không nhớ đến sư tử cả. Cái quái gì vậy nhỉ, nó lằm bằm rồi đổi thế năm. Thở dài đánh thượt một cái, nó lại trở mình, đưa tay vắt lên trán, mắt tròn trọc nhìn vào màn đêm vô tận. Sư tử xinh đẹp như vậy, lại là con nhà danh gia vọng tộc, ắt hẳn chẳng thể nào...Nó lại gạt ý nghĩ ấy đi.

Nhưng không thể, đầu óc nó lại quay cuồng lên, ký ức năm xưa lại hiện hữu trở lại. Nào những lúc chơi đùa cùng sư tử. Nào những lúc sư tử giận hờn nó. Nào những khi cưỡi chim Lạc bay khắp Thông Thiên Hoàng Ma. Nào...Không được! Nó chợt nhớ đến cái lúc mới đến Vân Tiêu Giám, có nghe loáng thoáng bọn đồng môn bàn nhau gì đó về sư tử. Xem nào, nó cố

để nhớ lại. Đúng rồi, chúng nó nói rằng, họ Mai và họ An vốn đã có hôn ước từ trước. Hôn ước! Hôn ước! Cả thân thể nó lạnh đi, gai ốc nổi lên khắp nơi, trong lòng rục lên một tia ghen tị, khó chịu. Hôn ước à? Vậy là sư tử đã có hôn ước gì đó với nhị sư huynh Văn Thành. Phải rồi, người ta môn đăng hộ đối, một nhà là vương gia, một nhà là hoàng đế, làm gì có cửa cho đưa mồ cô, danh phận bé bằng con kiến như nó chứ? Cứ thế, Thái Bảo suy nghĩ đến nhức cả đầu. Nó lấy tay, đập bồm bộp vào đầu, tự nói: “Không nghĩ, không nghĩ”. Rồi trong lòng khổ sở phát ra những tiếng cười bất cần.

Nó cứ biểu hiện như thế rồi từ xa, văng vẳng tiếng gà gáy le te, báo hiệu sáng sớm. Đã một đêm nó thức trắng, chỉ lờn vờn trong đầu những ý nghĩ về sư tử. Từ xa, có tiếng bước chân nhẹ nhàng lướt tới, nó căng tai lên lắng nghe. Bước chân dừng ở trước cửa phòng nó, im lặng một lúc, rồi tiếng gõ cửa cộc cộc vang lên, một giọng nói quen thuộc phát ra. Giọng nói này, nó cũng không thể quên được, đó là của nhị sư huynh.

- Thái Bảo! Thái Bảo sư đệ, mau giậy thôi, theo ta đi gặp các vị sư phụ.

Đột nhiên, trong lòng Thái Bảo cảm thấy khó chịu. Nó chẳng hiểu vì sao nữa nhưng cứ khó chịu như vậy. Văn Thành gọi hai, ba tiếng không thấy trả lời bèn tự động mở cửa đi vào. Thái Bảo nằm im, mắt nhắm nghiền, ra vẻ ngủ say không biết gì.

Đến gần nó, Văn Thành lay nhẹ nhàng, cất giọng:

- Sư đệ mau tỉnh giậy, sư phụ muốn gặp đệ bây giờ.

Thái Bảo uể oải ngồi dậy, lấy hết sức để tạo ra bộ mặt ngái ngủ, lờ mờ nói:

- Văn Thành sư huynh, là huynh đấy à? Đã bốn năm rồi đệ chưa gặp huynh.

Văn Thành cười tươi, đưa tay vỗ vai nó:

- Tiểu tử này, mau mau sửa soạn để theo ta đi gặp các vị sư phụ. Cũng đã lâu rồi ta mới gặp lại đệ, biết đệ vẫn khỏe mạnh là ta vui rồi.

Hừ, vui vẻ quá, người sắp thành thân với sư tỷ rồi, sẽ vui lắm mà. Thái Bảo hậm hực nghĩ trong lòng, đoạn cất tiếng hỏi:

- Có việc gì mà các vị sư phụ lại gọi đệ sớm như vậy?

- Ta không rõ, nhưng đệ mau theo ta, chớ để mọi người chờ đợi. – Văn Thành nghiêm ánh mắt.

Thái Bảo ngời hăn lên, thò chân xuống xỏ vào giầy rồi bước ra ngoài rửa mặt, đoạn nối gót theo Văn Thành sư huynh. Trong ánh sáng nhờ nhờ của trời đất buổi giao thời, nó thấy một bóng người cao lớn, khí phách tỏa ra hăn phải là của những bậc đế vương đứng trên triệu người.

Văn Thành không đưa nó vào Vọng Nhật lâu mà dẫn đi men theo lối mòn, vòng ra đằng sau Thái Cực điện. Cỏ cây rậm rạp cao quá đầu người, con đường mòn gập ghềnh sỏi đá. Nơi này, nó chưa đến bao giờ bởi môn quy không cho phép đệ tử đến đây. Vòng ra sau, cặm cụi nối gót Văn Thành đi sâu vào trong, nó thấy một miệng hang lộ ra trước mặt, trên cửa hang đề mấy chữ: “Thông Thiên Động”.

Nó tiếp tục đi theo Văn Thành sâu vào trong động, một cảm giác lạnh lạnh tràn khắp cơ thể, mùi ẩm mốc phảng phất khắp nơi, con đường đá trơn tuột khiến nó phải giữ thăng bằng cho khỏi trượt chân. Đến cuối động, một gian phòng to lớn hiện ra, so về quy mô thì chẳng kém nơi nó ở trong bốn năm qua là bao.

Nó quan sát khắp trong động, thấy bố trí rất nhiều đèn đuốc, khắp bốn phía là những vách đá sừng sững, trên đó trạm khắc những cổ ngữ kỳ quái. Xen lẫn với cổ ngữ là hình ảnh bát quái đồ, kiếm khí, nộ khí đang phóng ra từ những hình nhân. Trong động bố trí nhiều chiếc bàn đá, trên đó bày la

liệt kiếm và tàng thư mật tịch. Chắc hẳn nơi này dùng để luyện tập và lưu lại những bí mật của Vân Tiêu Kiếm, nó nhủ thầm.

Phía giữa động, chín vị sư phụ đang đứng thành hàng chờ đợi. Văn Thành đến trước mặt các vị sư phụ, cung kính thi lễ rồi nói:

- Con đã đưa sư đệ đến theo lệnh của các sư phụ.

Bạch Ưng đạo trưởng gật đầu, Văn Thành biết ý, vội vàng quay gót lui ra ngoài. Thái Bảo cũng đến trước mặt chín vị, chắp tay hành lễ, khuôn mặt tỏ ra vô cùng kính trọng.

Văn Thành bước ra ngoài một lúc, Bạch Ưng đạo trưởng đã mở lời:

- Thái Bảo! Con biết ta gọi con đến đây có việc gì không?

- Dạ không ạ! – Nó trả lời, trong lòng rộn lên những nghi hoặc. Không biết, sư phụ đã biết chuyện nó bí mật bái sư ở ngoài hay chưa? Tại sao dẫn nó đến đây? Hay mọi người đã biết hết rồi nên gọi nó đến đây trách phạt. Trong lòng Thái Bảo lo lắng không thôi.

Nhìn thấy khuôn mặt lộ vẻ lo lắng của nó, Bạch Ưng đạo trưởng mỉm cười trấn an:

- Xem con kìa, chớ có lo lắng. Chuyện là thế này, chỉ còn năm năm nữa là đến thời điểm tổ chức Lạc Hồng đại hội.

- Lạc Hồng đại hội? – Trên mặt Thái Bảo xuất hiện một tia nghi vấn.

- Đó là đại hội tỷ thí diễn ra giữa các môn đồ trẻ tuổi của tứ đại danh môn chính phái ở Lạc Hồng đại lục. Lần gần đây nhất, sư phụ Bạch Ưng của con đã giành ngôi quán quân. – Lưu Ly đạo nhân giải thích.

Hóa ra là như vậy, sắp có sự kiện lớn của Lạc Hồng đại lục rồi. Thái Bảo thầm nghĩ, trong lòng không hiểu nó là gì nhưng chắc hẳn phải là sự

kiện rất lớn, quy tụ nhiều anh tài tu thánh khắp nơi.

Chờ cho Lưu Ly đạo nhân giải thích xong, lão Bạch Ưng tiếp:

- Vân Tiêu Kiếm chúng ta vốn thống lãnh chính đạo, việc tham gia Lạc Hồng đại hội nhất định phải đoạt được ngôi vị cao nhất. Khi xưa, chúng ta đã nhắm tới bốn người có thể đảm đương trọng trách đại diện cho lớp trẻ Vân Tiêu Kiếm. Con thử nói xem đó là ai? – Bạch Ưng đạo trưởng hỏi.

Thái Bảo nhú mày, nghĩ một lúc rồi nói:

- Thừa sư phụ, chắc là Song Mai sư tỷ, Văn Lộc sư đệ và Ánh Nguyệt sư muội, còn người thứ tư thì...

- Chính là con. – Bạch Ưng đạo trưởng mỉm cười.

- Là con sao? – Nó ngạc nhiên.

- Đúng, bốn năm trước, chúng ta đã lựa chọn được người tham gia nhưng vì con mất tích đột ngột nên chỉ còn lại ba. Giờ con đã trở về, ta và các vị sư phụ quyết định sẽ tập trung bồi dưỡng cho con mau chóng bắt kịp với sư tỷ, sư đệ và sư muội. Bởi vậy mới đưa con vào Thông Thiên động.

- Thông Thiên động? – Nó lại nghi hoặc.

- Năm xưa, Vân Tiêu sư tổ trước khi khai môn lập phái đã đến động này bế quan luyện công trong 50 năm. Khi thành công đã sáng tạo ra kiếm trận lừng danh thiên hạ là Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ. Suốt thời gian sau này, Thông Thiên động là nơi tu luyện của những đệ tử được chú trọng bồi dưỡng nhằm đào tạo để trở thành lớp lãnh đạo của bản môn. Cả ta và những vị sư phụ của con đều đã trải qua quá trình ở trong động này. Nay vì muốn con mau chóng bắt kịp nên ta và các vị sư phụ quyết định sửa lại môn quy, phá giới luật, cho phép con được tu luyện tại đây.- Bạch Ưng đạo trưởng thông báo.

Thái Bảo đột nhiên cảm khái trong lòng, nó vô cùng biết ơn các vị sư phụ đã ưu ái mà dành cho nó những điều kiện thuận lợi nhất. Nó chỉ muốn hét lên rằng bản thân đã đạt được những thành tựu vượt xa sức tưởng tượng của mọi người. Nhưng làm sao nó có thể nói ra điều đó được. Bởi nó lo sợ, lo sợ các vị sư phụ sẽ tống cổ nó ra khỏi Vân Tiêu Kiếm như ném một phế vật, ném một kẻ phản môn. Nó nghĩ rằng, trong lòng không khỏi giận bản thân.

- Con xin đa tạ các vị sư phụ. – Nó quỳ xuống, khấu đầu.

- Kìa, mau đứng lên đi con. – Lưu Ly chạy tới, đỡ nó.

- Được, tạm thời như vậy. Trong động đều đầy đủ vật dụng cá nhân, tàng thư mật tịch ghi chép công phu của Vân Tiêu Kiếm và lương thực đủ dùng trong 5 năm. Khi chúng ta ra khỏi đây, cửa động sẽ đóng lại và chỉ mở ra sau 5 năm nữa.

- Sư phụ! – Nó hét lên một tiếng, trong lòng khổ sở vô cùng. Nó lại bị nhốt trong động này đến mấy năm nữa sao? Vừa thoát khỏi thạch động kia, giờ lại phải trở lại một thạch động khác. Ông trời ơi, có phải nó tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dưa không?

- Con đừng lo lắng. Nếu tu vi đạt đến cấp nhất định, con sẽ có đủ khả năng phá cửa động mà hoàn thành luyện tập trước thời gian quy định. Bằng không, cứ chờ đợi năm năm nữa, cửa động tự mở sẽ được ra ngoài. Vốn ta và các vị sư phụ muốn tốt cho con nên mới làm vậy. – Bạch Ưng đạo trưởng an ủi.

Phá cửa động? Thoát ra ngoài? Chẳng phải với khả năng của nó sẽ dễ dàng lắm hay sao? Thái Bảo bình tĩnh lại, trong lòng bật lên một tràng cười tự tin. Ha, các sư phụ hãy chờ xem, con nghỉ ngơi vài ba hôm rồi sẽ thoát ra ngoài dễ dàng. Đột nhiên, trong đầu Thái Bảo lóe lên một tia sáng. Phải làm sao để mọi việc diễn ra đúng với trình tự, quyết không được đốt cháy

giai đoạn, nếu không mọi người sẽ phát giác ra. Nghĩ một lúc, Thái Bảo cất tiếng hỏi:

- Sư phụ! Cho đồ nhi hỏi, với tư chất của đồ nhi, nếu chăm chỉ luyện tập, mất bao lâu thì có thể phá được cửa ra ngoài?

Bạch Ưng đạo trưởng đột nhiên phá lên cười:

- Tư chất của con, nếu dốc hết sức thì chỉ mất một năm mà thôi. Nếu cố bằng 200 phần trăm thì cũng chỉ nửa năm như sư tử Song Mai của con.

Trong đầu Thái Bảo bắt đầu chuyển động những suy nghĩ. Chà chà, nửa năm, sẽ khá lâu đây. Nhưng vì bí mật trong lòng, ta sẽ cắn răng mà ở lại đây trong nửa năm. Rồi đột nhiên nó lại hỏi:

- Sư phụ! Hai tháng có được không?

Bạch Ưng chân nhân đột nhiên nhíu mày lại, tắt cười, nghiêm giọng:

- Nếu con có khả năng đó, luyện tập ngày đêm, quên ăn quên ngủ thì có thể được. Còn không thì...

Lão chưa kịp dứt lời, nó đã nói luôn:

- Vậy con hẹn sư phụ hai tháng nữa sẽ phá cửa động ra ngoài.

Cả mấy vị sư phụ đều rất đỗi ngạc nhiên trước câu nói của nó. Từ xưa đến nay, chưa từng có ai trong vòng hai tháng mà đã có thể phá được cửa thạch động ra ngoài. Nhưng lão đạo Bạch Ưng và mấy vị sư phụ đều hiểu, tư chất của nó có thể làm được điều đó. Họ hy vọng thằng nhỏ này sẽ mau chóng đạt được thành tựu như cách mà Song Mai đã làm, chỉ mất có nửa năm là đã ra khỏi thạch động.

- Thôi được, con hãy cố gắng luyện tập, tạm thời ta hẹn con hai tháng nữa. – Bạch Ưng chân nhân cười lớn, xoa đầu nó rồi cùng mấy vị sư đệ, sư

muội rời khỏi động.

Lúc xoa đầu nó, lão đạo trưởng phóng thử một luồng chân khí nhằm kiểm tra xem tư chất của thằng nhóc này phát triển tới đâu mà tự tin sẽ phá cửa động trong vòng hai tháng. Nhưng lão không cảm thấy gì đột biến cả nên chỉ cười mà bước ra ngoài.

Cánh cửa thạch động từ từ đóng lại, Lưu Ly đạo nhân nhìn nó với ánh mắt trù mến. Nàng hy vọng, nó sẽ sớm đạt được thành tựu và rời khỏi nơi đây.

Chỉ còn lại một mình trong thạch động, Thái Bảo đi quanh một vòng kiểm tra. Nó lấy từng cuốn bí kíp, mật tịch, đảo mắt xem qua một lượt. Chà, toàn những khẩu quyết thiên biến vạn hóa của Vân Tiêu Kiếm. Nào là thuật độn thổ, đằng không, xuất khí ngũ hành hay những môn cao cấp như phân thân, hô phong hoán vũ.

Rồi nào là những kiến thức về siêu linh thú, ma thú, lịch sử, ma giáo, luyện đan v.v... Những kiến thức này, đúng là nó cần bồi bổ thêm. Nghĩ rồi, nó đem mớ sách vở, leo lên giường đọc. Đọc chán chê, nó thiếp đi lúc nào không hay. Trong tâm trí, lờ mờ hiện ra bóng dáng thướt tha của sư tỷ.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Vân Tiêu Sư Tố

Thái Bảo ngủ một giấc ngon lành, nó tỉnh dậy, rảo bước đi xung quanh thạch động, cầm mấy cây kiếm lên ngắm nghía rồi vung tay đi mấy đường khiến cơ thể tràn ngập cảm giác khoan khoái. Tiếng kiếm xé gió vun vút, tạo thành những vệt sáng loáng. Trong lòng Thái Bảo dâng lên những tia phấn khích. Chà, chịu khó ở đây hai tháng nữa thôi, khi phá cửa động ra ngoài, mọi người sẽ chẳng còn nghi ngờ gì được, thạch động này, muốn phá lúc nào chẳng được. Nó mỉm cười, vung kiếm, vận khí xuất ra chiêu kiếm nhưng không có gì xảy ra. Đột nhiên, nó cảm thấy là lạ trong người, toàn thân gai lên. Nó lại thử vận khí...

Không có biểu hiện gì, thân thể trở ra như gỗ. Nó giật mình hoảng hốt, thò tay móc viên châu lên xem. Âm Dương Hắc Bạch Châu ánh lên một màu trong vắt, hai đạo khí trong đó hoàn toàn biến mất. Bảo châu, xem ra đã trở thành một viên bi ve tầm thường.

“Cái...cái quái gì vậy? Tình cảnh này giống hệt như trong Vô Trường Vô Trọng động sao trời ời?”. Nó thảng thốt nghĩ, trong lòng cực kỳ khổ sở.

Mẹ kiếp, lại phải tập luyện lại từ đầu sao? Nó tự hỏi, trong lòng nảy lên những tia căm thù những thạch động đến tận xương tủy. Khốn nạn cho cái thân nó, tránh vỏ dưa lại gặp ngay vỏ dưa. Nó mông lung nghĩ đến cảnh phải bốn đến năm năm nữa mới có thể thoát khỏi nơi này. Nó ân hận vì lúc trước đã khoa môi múa mép, tự tin rằng sau hai tháng nữa sẽ phá cửa động mà ra ngoài trước sự ngưỡng mộ của mọi người và nhất là của sư tỷ. Nay thì, đừng nói nửa năm, bốn năm nữa cũng chưa chắc đã ra được khỏi đây.

Nó hậm hực bước về chiếc giường gỗ, nằm vật xuống chán nản, ánh mắt nó thao láo nhìn lên trần thạch động. Nó không tài nào nhắm mắt được, chân tay cứ như có hàng ngàn con kiến bò lổm ngổm, khó chịu hết sức. Thở dài đánh thượt một cái, nó lại bật người giậy, càu nhàu trong miệng những câu gì đó rồi lại đưa tay lên gãi đầu.

Thái Bảo ơi là Thái Bảo, sao mi lại lâm vào tình cảnh này cơ chứ? Ở ngoài kia, sư tỷ và sư huynh... Nó đưa tay vuốt mặt, xua tan ý nghĩ tầm thường ấy. Suy nghĩ trong khoảng thời gian một nén hương, nó hít một hơi dài rồi đứng thẳng lên, tự nhủ : “Đặng nào chẳng bị nhốt trong này, chi bằng lại học lại từ đầu, khi thoát ra ngoài, công lực phục hồi, cộng thêm tu vi luyện tập trong động, khả năng của nó sẽ khiến mọi người phải trở mắt ra mà nhìn.”

Nói rồi, nó tiến tới một chiếc bàn đá ở gần, cầm lên một cuốn sách, bắt đầu đọc. Cuốn sách này ghi chép cách thức lưu chuyển khí ngũ hành trong cơ thể, để tạo ra minh châu lưu trữ nội khí. Cuốn này, nó chưa được học qua.

Suốt trong mấy ngày liền, Thái Bảo học cách tự tạo ra khí ngũ hành rồi đưa chúng luân chuyển khắp cơ thể. Chẳng mấy chốc cũng đã đạt thành tựu như lúc bắt đầu lên Vân Tiêu Kiếm. Trong người nó, giờ bùng bùng những đạo khí ngũ hành, nó tạm hài lòng với những gì đã thể hiện. Thái Bảo đặt quyết tâm, nhất định không được quá nửa năm sẽ hoàn tất khóa huấn luyện. Nó, tuyệt không thể thua kém sư tỷ một chút nào cả. Thái Bảo không muốn sư tỷ nhìn mình bằng ánh mắt coi thường.

Trong thạch động, khi bình tĩnh lại, Thái Bảo quyết định sử dụng cả hai phương pháp tập luyện mà nó đã được học. Một từ Vân Tiêu Kiếm, một từ lão sư phụ Cao Lỗ Sơn. Tuy nội khí chẳng còn nhưng khẩu quyết tu luyện nó nhớ rất rõ, giờ thì kết hợp cả hai phương pháp, không những không triệt tiêu nhau mà còn bổ sung rất nhiều.

Qua một tháng, năng lực của nó đã thăng tiến một cách nhanh chóng. Nhưng so ra, vẫn rất chậm chạp. Cứ như thế này thì phải mất một năm mới phá được cửa động. Nghĩ vậy, nó lại chuyên tâm vào tu luyện, ngủ ít hơn, tập nhiều hơn.

Hây, Thái Bảo hô lên một tiếng, toàn thân rực sáng, mấy đạo khí lưu chuyển tựa rồng bay phượng múa. Nó điều khiển đạo khí quay vòng vòng trên đầu như một tấm khiên lớn rồi đột ngột phóng thẳng về phía cuối hang. Oàng oàng hai tiếng, thạch động rung lên nhẹ nhẹ, mấy cây kiếm trên bàn đá bị chấn động, nảy lên rồi rơi leng keng xuống dưới đất. Chà, đã một tháng rồi, cũng có chút thành tựu đây. Nó hít một hơi, điều hòa lại cơ thể rồi lại tiếp tục phong bế các kinh mạch, hấp thu linh khí.

Nếu như Vân Tiêu Kiếm dạy nó cách hấp thu linh khí trời đất bằng cách cùng lúc khai mở 12 chính kinh trong cơ thể, tạo thành những đường dẫn khí chạy thẳng vào đan điền thì phương pháp của Cao Lỗ Sơn lại ngược lại, phong bế 12 chính kinh khiến cơ thể không hấp thu được linh khí, khi đến mức cực hạn mới đột ngột mở ra. Cao Lỗ Sơn nói với nó, giống như một người bịt mồm, bịt mũi nhịn thở, đến khi không chịu được nữa thì buông ra, hô hấp sẽ cực nhanh, khí được hút vào cũng tăng lên gấp mấy lần so với bình thường. Cách hấp thu bá đạo này của lão quả thực rất hiệu quả trong việc tụ linh khí vào cơ thể tuy rằng có hơi nguy hiểm nếu không kịp thời giải phong bế.

Thái Bảo dùng phương pháp của Vân Tiêu Kiếm để hỗ trợ cho quá trình thu khí bằng cách mà Cao Lỗ Sơn chỉ. Nó đã kéo dài được quá trình bế phong 12 chính kinh lên đến thời gian cực điểm mà có lẽ, Cao Lỗ Sơn sống lại cũng hoảng hồn mà vái nó mấy lạy.

Bình thường, Cao Lỗ Sơn bế phong chỉ được khoảng một ngày là phải mở ra thì giờ Thái Bảo có thể làm việc đó trong một tuần liền. Linh khí trong thạch động vốn được lão sư tổ Vân Tiêu bố trí trận pháp để luôn lưu chuyển mạnh nhất, giờ cơ thể Thái Bảo như một chiếc phễu khổng lồ, âm

âm hút hết vào trong. Qua một tháng rưỡi, nó đã cảm thấy gân đật được mục tiêu ban đầu đề ra

Thái Bảo nhắm tịt mắt lại, tự điều động các luồng chân khí trong cơ thể. Nó thấy trong người sáng khoái vô cùng. Nội khí cứ âm âm chạy khắp như lũ quét. Đột ngột nó mở to mắt, toàn thân phát bạch quang sáng lóa cả thạch động. Hữu chưởng đánh mạnh về phía trước. Chỉ thấy một quang ảnh rực rỡ phóng thẳng đến chiếc giường gỗ rồi oành một cái, đánh nó tan thành ngàn mảnh, gỗ vụn bay lung tung. Thái Bảo hét lên một tiếng khỗ sở, nó đã ngu ngốc mất rồi, đánh tan chiếc giường thì lấy chỗ nào ra để nghỉ ngơi đây?

Thái Bảo chậm rãi bước đến chỗ lúc trước là chiếc giường, thấy trên mặt đất có mấy khắc sâu vào lòng đá. Chà, không ngờ ở đây lại có mấy chú ngữ bí mật này. Chắc hẳn không ai trong Vân Tiêu Kiếm có thể biết được điều này do không dám đánh tan chiếc giường. Cười một tiếng đắc chí, nó tự nhủ: “Trong cái rui có cái may, ngày xưa có tái ông mất mã giờ có Thái Bảo mất...giường”.

Nó quan sát kỹ, chú ngữ này có vẻ là một khẩu quyết gì đó. Trong lòng phát sinh mấy tia kích động, Thái Bảo lờ mờ đoán rằng đây là khẩu quyết của...Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ, kiếm trận số một trong thiên hạ. Nghĩ đến đây, nó bắt đầu lầm rầm đọc. Khi kết thúc, nó thấy cơ thể mình hoàn toàn bình thường, không hề có bất cứ biểu hiện gì cả. Chán nản, nó ngồi phịch xuống đất, thở dài.

Đúng lúc này, cả thạch động âm âm rung chuyển, những đám khói mờ mờ ảo ảo không rõ từ đâu xuất hiện, tràn ngập không gian. Thái Bảo giật mình, vội vàng phi thân lên tầng đá cao nhất động. Nhìn xuống dưới, một nửa thạch động đã bao trùm một biển khói trắng khổng lồ. Nó cảm giác như mình đang đứng trên một đỉnh núi mà xung quanh là một biển mây vậy.

Xoạt xoạt... Từ dưới biển mây, phóng vọt lên hai vòng âm dương thái cực bằng khí, to hơn chiếc mâm đồng một chút. Hai vòng thái cực âm dương lập lờ trước mặt Thái Bảo, như đang quan sát nó rất kỹ. Thái Bảo ngơ ngác, không hiểu chuyện gì xảy ra cả bèn thận trọng với tay ra định chạm thử. Tay còn chưa chạm đến, bất ngờ hai vòng âm dương thái cực rít lên man rợ, quay vun vút như chong chóng, lao thẳng đến công kích Thái Bảo.

Không kịp né tránh, nó bị hai vòng âm dương thái cực va mạnh vào cơ thể. Hai tiếng uỳnh uỳnh phát ra cùng lúc, thân thể Thái Bảo tựa như bao tải, rớt mạnh xuống nền đá. Rầm một cái, nó đập cả người xuống đau điếng. Còn chưa kịp định thần, Thái Bảo lại thấy vai chiếc vòng chết tiệt đó phóng xuống tấn công lần thứ hai.

Lần này, Thái Bảo đã dự liệu được trước nên nhanh chóng phóng lên né tránh, đoạn xuất khí đánh thẳng vào hai vòng thái cực. Ùng oàng, chiêu thức của nó va vào hai vòng tròn, tan rã nhanh chóng. Thái Bảo hoảng sợ, vung chưởng đánh mãnh liệt về phía vòng thái cực đang quay trở lại. Nhưng dù nó có xuất chưởng mạnh đến đâu, hai vòng thái cực âm dương đó vẫn không hề hấn gì. Đánh không lại, Thái Bảo dùng khinh công, co giò chạy như điên khắp hang động, miệng không ngừng kêu khổ thảm thiết. Chạy được khoảng hơn một canh giờ, Thái Bảo toàn thân mệt lử, chân khí cạn kiệt mà ngã lăn ra đất. Nằm thở hổn hển như trâu, hai vòng thái cực âm dương phóng vút đến, va liên tục vào nó như thể người ta cầm roi mà quất vậy. Thái Bảo cắn răng chịu đựng, trong lòng thấy kinh hoàng tột độ, không hiểu nó đang gặp phải chuyện quái gì nữa.

Hai vòng âm dương thái cực hành hạ nó một chặp, khắp thân thể Thái Bảo bầm tím lên những vết thương, một số nơi còn rỉ máu. Y phục cũng bị đánh cho nát tươm ra. Trông nó bây giờ thật khổ sở, tựa như một tay ăn xin bần thiêu luôn nằm dài ngoài chợ.

Đã kiệt sức, Thái Bảo đưa ánh mắt đờ đẫn nhìn hai vòng âm dương thái cực phóng lên trên cao, lấy đà phóng xuống. Nó nhắm nghiền mắt, chờ đợi sự kết thúc của chuyện này. Mắt nhắm tịt nhưng một lúc trôi qua, vẫn không thấy thân thể bị công kích tiếp, nó mở mắt ra quan sát, thấy trước mặt, cách nó khoảng bốn trượng, hai vòng âm dương thái cực đang bập bênh song song với nhau, ở giữa, chính xác là một bóng người mặc đạo bào.

Nhú mắt quan sát kỹ, nó thấy đạo sỹ người tầm thước, râu tóc bạc phơ, nét mặt tinh anh. Khuôn mặt này, nó đã thấy nhiều lần. Toàn thân Thái Bảo run lên cầm cập, miệng lắp bắp:

- Vân...vân...tiêu....sư..tổ!

Lão đạo sỹ từ từ bước tới trước mặt nó, khuôn mặt lộ vẻ nghiêm khắc, hai đạo âm dương thái cực ở bên cạnh, cứ xoay vòng vòng hộ thể, biển khói đã tan biến đi từ lúc nào.

Thái Bảo mắt tròn, mồm há hốc. Nó không ngờ, Vân Tiêu sư tổ, người được coi đã mất tích cách đây mười mấy năm lại đang hiển hiện trước mặt.

Thần thái của lão sư tổ Vân Tiêu Kiểm tỏa ra khiến Thái Bảo co rúm người lại. Nó vẫn nghĩ rằng trong thạch động này chẳng có ai, nào ngờ lão sư tổ xuất hiện mà lại xuất hiện một cách mờ ám và bất ngờ như vậy, còn xuất chiêu đánh nó không thương tiếc khiến Thái Bảo không khỏi kinh hãi.

- Sư...sư..tổ - Thái Bảo lắp bắp, mồ hôi túa ra như tắm. Nó vốn nghe, sư tổ Vân Tiêu Kiểm là người cực kỳ nghiêm khắc với môn đồ.

- Người là đệ tử của Vân Tiêu Kiểm? – Lão sư tổ lên tiếng, thanh âm trầm ấm, nghiêm nghị.

Nghe lão cất tiếng, Thái Bảo chuyển tư thế, quỳ xuống khấu đầu:

- Đệ tử là môn đồ thứ tư của Bạch Ưng sư phụ, xin bái kiến sư tổ.

- Là đệ tử của Mai Thiếu Phong sao? Còn nhỏ như vậy mà tu vi đã rất cao, lại được vào Thông Thiên động tập luyện. – Lão đạo cười lên một tiếng, vuốt nhẹ chòm râu bạc như cước, ra vẻ rất đắc ý.

- Sư...sư tổ...Chẳng phải người đã...mất tích sau? Hóa ra người ở trong Thông Thiên động. – Thái Bảo hướng ánh mắt dò xét về phía lão đạo.

Cất lên một tràng cười, Vân Tiêu đạo nhân nói:

- Ta không phải Vân Tiêu sư tổ của nhà ngươi đâu.

Thái Bảo nghe vậy, cả kinh, thoái lui lại đằng sau mấy bước, gương mặt căng thẳng, hấp háy tia nghi hoặc:

- Vậy lão là ai?

- Ta là...ký ức của Vân Tiêu đạo trưởng. Năm xưa lão vào trong Thông Thiên động bế quan tu luyện đã để lại một phần pháp lực nhằm mục đích sau này có đệ tử Vân Tiêu Kiếm đến đây, nếu có duyên sẽ được chỉ điểm những tuyệt học của bản phái. – Lão đạo sỹ thủng thẳng nói.

- Vậy...vậy sư tổ là ảo ảnh của...sư tổ? – Thái Bảo lắp bắp hỏi, nét mặt vẫn thôi không lộ vẻ kinh hoàng.

Đạo sỹ gật nhẹ đầu:

- Ta chỉ là ảo ảnh tồn tại trong thạch động này. Những việc trước khi Vân Tiêu đạo nhân vào trong động ta đều nắm rõ còn chuyện sau này thì...- Ảo ảnh thở dài một cái.

Thái Bảo lúc này đã đứng hẳn lên, thần thái tỏa ra cũng không còn hoang mang lo sợ như trước. Nó đã biết, kẻ đứng trước mặt kia chỉ là một ảo ảnh hư vô, chỉ là một phần ký ức của sư tổ để lại trong thạch động này.

Không gian trong động trở nên im ắng, hai con người, một thực, một ảo đứng nhìn nhau lặng lẽ. Tiếng nước tí tách nhỏ từ những nhũ đá xuống nền vang lên đều đều xen lẫn âm thanh lép bép của đuốc cháy. Những ký ức năm xưa dội về ào ạt, bao trùm cả thạch động to lớn.

Thái Bảo bất giác nhớ lại những gì nó được học ở Vân Tiêu Giám về sư tổ Vân Tiêu đạo nhân.

Kẻ mà ma giáo nhắc đến tên đều hồn bay phách tán đang đứng trước mặt nó. Kẻ sáng tạo ra kiếm trận vang danh thiên hạ đến tận bây giờ đang nhìn nó bằng ánh mắt già nua, cũ kỹ, chất đầy tiếc nuối của một quá khứ oai hùng. Kẻ mà đạo hạnh so với Đại Đế Long Thần chẳng kém bao nhiêu đang sừng sững như cự thạch, dù chỉ là ảo ảnh thôi nhưng vẫn khiến người ta có những cảm giác khó tả.

- Tiểu tử! Người đã đánh vỡ Thiên Mộc Sàng, nơi ta bí mật đặt chú ngữ triệu hồi ký ức ở đó, coi như rất có duyên. Từ nay ta sẽ truyền thụ cho người hết những tuyệt kỹ của Vân Tiêu Kiếm. – Vân Tiêu sư tổ lên tiếng, ánh mắt tựa mây trời phiêu lãng.

Thái Bảo nghe vậy, mắt sáng như sao, toàn thân run lên nhè nhẹ. Chẳng phải đây là một điều tốt quá đó sao? Nó sẽ được đích thân sư tổ sáng lập ra Vân Tiêu Kiếm truyền thụ. Chuyện này, có năm mơ cả đời cũng không bao giờ nghĩ ra được. Trong giây phút, Thái Bảo trong lòng cảm khái, tạ ơn ông trời, các vị sư phụ đã quá ưu ái cho cái thằng nó. Nhưng, không hiểu sư tổ sẽ truyền thụ cho nó trong bao lâu? Nó nghe nói, Vân Tiêu sư tổ mất 50 năm bế quan trong thạch động mới đạt được đạo hạnh cao thâm như thế. Thái Bảo trong lòng mờ mờ ảo ảo xuất hiện hình bóng sư tử. Không được, 50 năm trong thạch động này tập luyện với lão sư tổ, cuộc đời nó còn gì nữa? Khi ra khỏi, sư tử sẽ... Nó rùng mình, nghĩ đến tương lai mờ mịt, phải ở trong thạch động này đến già. Dù có đắc đạo, thành thần tiên như sư tổ, sống lâu hàng trăm năm thì có ý nghĩa gì cơ chứ? Nó không cần, điều nó

canh cánh trong lòng bây giờ là đạt cấp quy định rồi thật nhanh phá cửa động mà ra. Nghĩ vậy, Thái Bảo thăm dò:

- Sư tổ! Liệu có cách nào để con có thể thoát ra ngoài sau nửa tháng nữa không? Con không muốn ở lại đây.

Nghe câu hỏi của Thái Bảo, lão sư tổ bất giác phá lên cười khiến thạch động rung lên nhè nhẹ:

- Tiểu tử nhà người quả thực khác người. Người có biết hàng trăm ngàn kẻ ngoài kia mong đi theo ta, được ta truyền thụ đạo pháp như nắng hạn mong mưa. Vậy mà một tiểu tử thối nhà người lại dám lên tiếng từ chối sao?

Lúc này, Thái Bảo quỳ mọp xuống, đầu đập lia lịa xuống nền đá, giọng nói vang lên như không hề đắn đo, sợ hãi:

- Sư tổ! Sư tổ! Quả thực con không muốn ở lâu trong thạch động. Con đã hẹn với sư phụ sau hai tháng sẽ phá cửa động mà ra. Nhưng tu vi luyện tập thấp kém, đến nay mới đi được hơn nửa đường. Sư tổ thứ lỗi cho con không thể ở trong này được.

Áo ảnh của Vân Tiêu đạo nhân khẽ nhú mày một cái, sắc mặt lộ vẻ khó hiểu tột cùng. Ở Lạc Hồng đại lục này, có hàng trăm ngàn kẻ muốn trở thành đệ tử của lão, nay thằng nhóc con này, đáng ra khi lão nói vậy phải nhẩy căng lên mà sung sướng chứ? Đằng này, nó lại thẳng thắn mà từ chối, sắc diện không hề tỏ một tia ham thích. Lão không hiểu, đạo hạnh ngút trời, sống lâu trăm tuổi, danh vang thiên hạ chẳng có ý nghĩa gì với nó hay sao? Lão càng nghĩ, càng khó hiểu.

- Hừ! Tiểu tử chết tiệt, người không muốn ở lại đây, không muốn nhận sự truyền thụ của ta cũng được, ta sẽ khiến người phải đau khổ. – Vân Tiêu sư tổ gầm lên một tiếng, khuôn mặt méo đi vì tức giận, toàn thân ánh lên một đạo khí rồi bất ngờ tan biến nhanh chóng.

Hai đạo âm dương thái cực đồ như được lệnh, lại xoáy lên âm âm, phóng tới công kích Thái Bảo.

Thái Bảo hoảng hồn, phóng lên né tránh, vận nội khí tạo ra trước mặt một tấm khiên cũng mang hình dáng thái cực đồ để chống đỡ. Hai đạo âm dương thái cực lao đến tấm khiên, va đánh rầm một cái rồi dội ngược ra sau. Bị chặn lại, hai đạo âm dương thái cực như nổi giận, phát quang thịnh vượng hơn trước rồi cứ thay nhau công kích vào tấm khiên của Thái Bảo.

Quang ảnh vun vút, thái cực đồ phóng âm âm, tiếng va chạm vang lên rầm rầm. Chỉ qua có mấy lần, Thái Bảo đã bị đẩy lui vào góc thạch động, hơi thở phì phò, tấm khiên mà nó tạo ra lập lòe chớp tắt, tựa như ngọn đèn dầu leo lét trước gió lớn.

Oàng oàng hai tiếng, tấm khiên bị đánh tan tành, hai đạo thái cực không còn bị ngăn cản, xông lên tấn công thẳng vào thân thể Thái Bảo. Nó đau đớn, ôm đầu ngã vật ra đất nhưng vẫn không được buông tha. Hai đạo thái cực ấy, cứ thay nhau tra tấn tiểu tử, khiến nó đau đớn hết sức.

Chừng tàn một nén nhang, thái cực đồ tan biến đi, để lại Thái Bảo nằm dài trên sàn thạch động, te tua như một mớ rẻ rách. Khắp thạch động, vang lên tiếng lão sư tổ:

- Tiểu tử! Hôm nay ngươi chịu phạt như vậy là đủ rồi, ngày mai hai đạo thái cực lại xuất hiện để dạy dỗ ngươi nữa. Chừng nào chịu cho ta truyền thụ, ta sẽ dừng tay, bằng không hãy cố mà chịu đựng. Để ta xem ngươi gan lỳ đến đâu.

Thái Bảo kiệt sức, nghe giọng lão sư tổ thì bất giác khổ sở cười trong lòng. Cái gì mà ở lại thạch động tập luyện đạo pháp đỉnh cao? Cái gì mà tuyệt kỹ? Nó chẳng cần, việc nó mong muốn hiện tại là có thể thoát khỏi nơi này một cách nhanh chóng.

Suốt trong một tuần lễ, cứ đúng giờ là hai đạo âm dương thái cực lại xuất hiện để đánh Thái Bảo te tua. Sau những trận công kích, nó lại như miếng giẻ rách, khổ sở vô cùng.

Thái Bảo dựa lưng vào vách thạch động, bẻ một miếng lương khô nhét vào mồm rồi trệu trạo nhai. Nó thấy trong miệng tràn ngập những vị đắng ngắt. Lương khô vốn ngon ngọt, giờ sao khó nuốt vậy? Khắp thân thể Thái Bảo, thương tích đầy rẫy, y phục bẩn thỉu rách nát. Thực là chán nản vô cùng. Biết khi nào sẽ thoát được đây? Hai đạo thái cực đó cứ tấn công nó, vậy còn thời gian đâu mà luyện tập để thoát khỏi đây cơ chứ? Bất giác, trong lòng nó lóe lên một tia phấn khích. Phải rồi, tại sao nó không nghĩ ra chuyện này nhỉ? Lẩm bẩm một mình xong, nó lao đến đám tảng thư mật tìch vào bắt đầu chăm chú đọc.

Một tuần nữa trôi qua, Thái Bảo đã học được cách chịu đựng hai đạo âm dương thái cực. Giờ thân thể nó như được trui rèn qua lửa, cứng như thép. Trước đây, chỉ trúng vài chiêu là nó đã gục, giờ thì khả dĩ hơn, Thái Bảo đã cầm cự được đến gần một canh giờ, đúng bằng thời gian mà âm dương thái cực xuất hiện để công kích. Tu vi của nó cũng lên cao hơn nhiều. Trước đây khi bị thương, nó nằm vật ra nghỉ ngơi thì bây giờ, cứ mỗi khi ăn đòn xong, nó lại quay ra hấp thu linh khí, tự trị thương. Mấy cuốn sách về y học, tựa chữa trị của Vân Tiêu Kiếm quả thực là có ích mà.

Thêm một tuần nữa trôi qua, Thái Bảo giờ đã đánh ngang ngửa với hai đạo âm dương thái cực. Nó cười sung sướng trong lòng, quả thực lấy hai đạo khí ấy để làm đối thủ luyện tập khiến tu vi, đạo hạnh của nó thăng tiến vượt bậc.

Uỳnh uỳnh, hai tiếng nổ vang lên, âm dương thái cực bắn mạnh vào góc thạch động, tan ra thành một làn khói mờ ảo rồi nhanh chóng biến mất. Thái Bảo đứng sừng sững như cự thạch, tung kiếm chĩa ra oai phong vô cùng.

Thái Bảo hít một hơi, hồi khí rồi lâm bẫm:

- Chà chà! Lão tổ sư, lão còn chiêu gì thì đem ra đối phó với con nốt đi.

Xòe một cái, khắp thạch động lại phun ra mấy làn khói đậm đặc, từ từ bao trùm. Thái Bảo nhún mình nhảy lên vách đá quan sát. Nó biết, lão sư tổ sẽ xuất hiện.

Đám khói nhanh chóng kết lại thành hình dáng của một đạo sỹ, chính là ảo ảnh của Vân Tiêu đạo nhân.

- Tiểu tử! Người khá lắm, quả ta không nhìn nhầm người. Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ mà người cũng có thể đánh tan nát được, quả thực không thể coi thường.

- Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ? – Thái Bảo khẽ thốt lên.

Nó không ngờ, lão sư tổ lại dùng Vân Tiêu Bát Quái Kiếm đồ để công kích nó trong suốt thời gian vừa qua. Nhưng nó chắc chắn rằng, kiếm đồ này chỉ dùng đến 1/10 khả năng mà thôi, bằng không chắc nó đã tan hồn nát xác mất rồi.

- Tu vi đạo hạnh của người đã đủ để phá cửa thạch động rồi đó. – Vân Tiêu đạo nhân khẽ nói, ánh mắt như mỉm cười.

Nghe vậy, Thái Bảo tựa như có sấm động bên tai. Cái gì? Có thật không? Thời gian qua, nó lo đối phó với kiếm đồ mà quên mất mục đích chính của mình là gì mất rồi. Không ngờ, đây là phương pháp luyện tập của lão sư tổ dành cho nó. Trong lòng nó bất giác dâng lên một tia hối hận vì đã nghi ngờ.

- Sư tổ! Đồ nhi vạn lần tạ lỗi. Là đồ nhi ngu ngốc, không biết phân biệt trắng đen. – Nó phóng xuống, quỳ mọp dưới chân Vân Tiêu đạo nhân.

- Người đứng lên đi, ta đã giúp người theo ý nguyện, giờ còn một việc nữa, đó là xuất khí trong cơ thể để tạo ra minh châu hộ thể. – Lão đạo đưa tay ra hiệu cho nó.

- Xuất khí tạo minh châu hộ thể? – Thái Bảo khẽ kêu lên, chẳng phải nó đã có một viên châu rồi đó sao? Nay lại tạo thêm viên nữa?

- Đúng vậy, mỗi người tu thánh đều phải tạo minh châu hộ thể, sau đó gắn vào bảo khí, sẽ xuất hiện linh tính. Kiếm khi được gắn minh châu sẽ tương tâm tương ý với chủ nhân, có thể dễ dàng điều khiển.

- Sư tổ! Có người nào tạo được hai viên minh châu hay không? – Thái Bảo thăm dò.

- Có chứ! Minh châu như một hộp chứa nội khí của của nhân, nếu quá nhiều, một viên không đủ thì có thể tạo thêm một viên nữa để chứa. Trên đất Lạc Hồng đại lục trước đây chỉ có ba người tạo được hai viên minh châu. – Vân Tiêu đạo nhân giải thích.

- Đó là ai vậy sư tổ? – Thái Bảo hướng mắt lên.

- Đó là Đại Đế Long Thần, Quỷ Đế và ta. – Lão mỉm cười nói.

Thái Bảo toan há mồm định hỏi thì lão Vân Tiêu đưa tay phất một cái, từ trong góc thạch động, một hộp nhỏ bay nhẹ tới. Chiếc hộp từ từ mở ra hệt như có một nhân vật vô hình đang điều khiển. Trong hộp có khoảng mười viên minh châu trong vắt như nước, không tỳ vết.

- Người mau lấy một viên. Đây là minh châu chưa qua luyện khí nên có màu sắc như vậy, khi được dùng để chứa tu vi của chủ nhân, nó sẽ đổi màu theo ngũ hành của người mang nó. – Vân Tiêu sư tổ ra lệnh.

Thái Bảo vươn cánh tay ra, run run thò vào và cầm lên một viên rồi nắm chặt trong lòng bàn tay. Nó có đục qua cách thức để tạo ra một viên minh

châu nhưng vốn nó đã có một viên gắn trên Xung Thiên Thần Kiếm, không biết tạo thêm có ảnh hưởng gì không?

- Mau ngồi xuống, đặt viên châu trước mặt và đọc theo ta. – Lão sư tổ chỉ tay xuống đất, bảo nó làm theo.

Thái Bảo ngồi xếp bằng, đặt viên minh châu trước mặt, mắt nhắm nghiền, chờ đợi lão sư tổ chỉ điểm.

Vân Tiêu sư tổ lầm rầm đọc to lên cho nó nghe khẩu quyết. Thái Bảo nghe qua một lượt, lẩm bẩm trong đầu học thuộc. Mất một tuần hương, nó đã thuộc lòng khẩu quyết ấy.

Thái Bảo bắt đầu mở hết các kinh mạch trong cơ thể nhưng không phải để hấp thu linh khí trời đất mà để đẩy chúng ra ngoài. Những nội khí mà nó tích trữ trong đan điền từ từ luân chuyển qua các kinh mạch rồi nhẹ nhàng phóng ra ngoài. Toàn thân nó chập chờn sắc xanh, sắc đỏ, lúc lại trắng, trông hết sức kỳ dị.

Những đạo khí đủ năm màu sắc nhẹ nhàng bốc lên, tựa như sương khói ảo ảnh nhưng chúng không tan biến đi mà khề khàng quện vào nhau thành một luồng khí màu vàng óng. Viên minh châu trước mặt Thái Bảo đột nhiên lập lòe ánh sáng, nó từ từ dâng lên trước mặt rồi nhẹ nhàng xoay. Đạo khí màu vàng như nhận ra viên châu, uốn lượn mấy vòng, vạch vào không khung hình dáng tựa như mãnh long bay lượn rồi tiến tới bao bọc viên châu.

Thái Bảo trong người tràn ngập một cảm giác kỳ lạ, vừa sáng khoái, vừa khó chịu. Nó có cảm giác như linh lực của mình đang âm âm phóng ra ngoài, bị viên châu kia hút hết. Sự việc này cứ thế diễn ra trong vòng hai canh giờ thì viên minh châu ngừng hấp thu linh khí, tỏa ra những đạo kim quang lung linh, vô cùng đẹp đẽ. Viên minh châu giờ đã chuyển thành một màu vàng óng. Thái Bảo thấy cơ thể nó hoàn toàn bình thường, tựa như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

- Tốt rồi! Người đã tạo được cho mình Hoàng Kim Châu, giờ nó đã mang linh khí của người bên trong. Khi xuất động, hãy tìm cho mình một thanh bảo kiếm rồi nhập với viên châu này. Giờ người có thể phá cửa động ra ngoài. Khi nào thực sự muốn ta truyền lại hết đạo pháp thì cứ đến đây. Ảo ảnh của ta chỉ một mình nhà người thấy, nếu thạch động này còn thì ta còn. – Vân Tiêu sư tổ mỉm cười rồi chỉ ra phía cửa thạch động, ra ý hãy phá bỏ.

Thái Bảo bước tới cửa thạch động, hít một hơi rồi đưa tay ra phía trước, bàn tay xòe ra, viên châu từ từ bay lên, tỏa sáng chói lọi. Nó hô lên một tiếng “Công”, lập tức từ trong viên châu phóng ra một tia kim quang cực mạnh, chiếu thẳng vào cửa thạch động. Oành một tiếng, khối cự thạch bị công phá từ bên trong, nổ thành hàng ngàn mảnh vụn, rơi bồm bộp khắp xung quanh.

Bên ngoài, một màu đen thẫm của màn đêm đang ngự trị. Trăng trên cao tròn vành vạnh, tỏa ánh sáng bao trùm khắp Hoàng Ma Sơn. Tiếng gió lay cây cỏ ào ào ào ào. Mùi cỏ mộc, cỏ dại theo gió ùa mạnh vào hang khiến nó cảm thấy khoan khoái. Nó quay đầu lại định bái biệt sư tổ thì chỉ thấy không gian cô quạnh, mờ ảo. Hít một hơi, nó nói vọng vào:

- Sư tổ! Đa tạ người, con nhất định sẽ còn đến nữa.

Bước chân ra khỏi hang động, Thái Bảo thấy một nguồn sức mạnh rất lớn tràn vào cơ thể, nó móc viên Âm Dương Hắc Bạch Châu lên xem. Hai đạo khí tựa cá cảnh vờn nhau lại xuất hiện, thông thả lưu chuyển qua lại, tựa như nó chưa hề biến mất đi đâu cả. Thái Bảo lại đưa viên Hoàng Kim Châu lên ngắm, viên châu cũng tỏa sắc lung linh. Hai viên châu, giờ Lạc Hồng đại lục có thêm người thứ tư sở hữu rồi, nó mỉm cười, dấu viên Âm Dương Hắc Bạch Châu vào rồi nắm chặt Hoàng Kim Châu, rảo bước tiến về phía Thái Cực Điện, trong lòng sung sướng lạ kỳ. Hơn hai tháng trong thạch động, quả là một kỳ tích.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hạ Sơn

Bạch Ứng đạo trưởng và tám vị sư phụ không thốt được một lời nào, cứ ngồi trơ như gỗ đá trên ghế, mắt trợn ngược, mồm không ngậm nổi vào, không biết là đang hoảng hốt hay quá đỗi sung sướng mà nhìn Thái Bảo như dị thú, quái điều ngàn năm mới sinh sản được một con.

Thái Bảo đứng giữa Vọng Nhật lầu, bên cạnh nó, hoàng kim châu tỏa sắc vàng dịu mắt, bập bênh bay trước mặt. Song Mai, Ánh Nguyệt và Văn Lộ mặt tươi như hoa, lấp ló bên cảnh cửa gỗ lim của Vọng Nhật lầu quan sát, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

- Con nói cho ta, đây không phải là sự thật chứ? – Lưu Ly đạo nhân thảng thốt hỏi.

- Nghĩa mẫu! Chính là con đây, bất quá hơn hai tháng, không đạt được mục đích ban đầu đề ra với Bạch Ứng sư phụ. – Thái Bảo mỉm cười, trong thanh âm chứa đựng nét kiêu ngạo.

Bạch Ứng đạo trưởng phá lên cười sáng khoái, chòm râu rung lên bần bật. Cả đời lão, chắc chuyện này là vui nhất.

Từ khi khai môn lập phái, Vân Tiêu Kiếm đến giờ mới phát sinh một kỳ tích. Lão tưởng rằng Song Mai sau nửa năm có thể thoát khỏi thạch động đã là một chuyện trọng đại nhưng so ra, thằng bé này còn có khả năng hơn nhiều.

Cấm Y đạo nhân hướng ánh mắt đầy vẻ cô ngạo, liếc nhìn các sư huynh, tỷ, muội một vòng rồi nhếch miệng, cười lên một tiếng:

- Xem ra, ông trời đã quá ưu ái Vân Tiêu Kiếm, Lạc Hồng đại hội lần này, ngôi vị bá chủ chính đạo không thoát khỏi tay chúng ta. Đại sư huynh, nói xem có nên tổ chức ăn mừng trước hay không?

- Nên lắm, nên lắm, kỳ tài, kỳ tài. – Thiên Hỏa đạo nhân, nét mặt lộ rõ mười phần đắc ý. Khuôn mặt hung dữ của lão đã trở nên hiền hòa mấy phần.

Thái Bảo cúi người, cung kính nói:

- Được thành tựu như vậy, đồ nhi không bao giờ quên công ơn của các vị sư phụ.

- Chà! Tiểu tử này, từ bao giờ đã học được cách ăn nói khách sáo vậy? – Thiên Sinh đạo nhân cũng không dấu được vẻ mãn nguyện.

- Con nói cho ta, sao có thể đạt được kỳ tích vậy? – Bạch Ưng đạo trưởng hỏi.

- Thưa sư phụ! Đúng là trong thạch động có phát sinh kỳ tích. Con tìm được một chú ngữ cổ, sau khi đọc thì một phần ký ức của sư tổ hiện ra, giúp con có được thành tựu này. – Thái Bảo trả lời.

- Sư phụ! Sư phụ bố trí pháp thuật trong thạch động sao? – Bạch Ưng ngạc nhiên.

- Dạ, đúng là vậy. – Thái Bảo cung kính nói.

- Đúng là cơ duyên mà. – Lưu Thủy đạo nhân chen vào.

- Khá lắm! Chỉ hơn hai tháng, con có thể phá được cửa thạch động để ra ngoài. Vậy giờ đã có thể cùng ba môn đồ kia hạ sơn tìm linh thảo. Con

cũng nên kiếm cho mình một bảo khí để hợp với hoàng kim châu. – Bạch Ưng chân nhân mừng rỡ nói.

- Sư phụ nói sao? Con được hạ sơn? – Nét mặt Thái Bảo trở nên phần khích tột cùng.

- Đúng vậy, đệ tử Vân Tiêu Kiếm vượt cấp Nhân Thánh sẽ được hạ sơn tìm linh diệu và bảo khí. Nay xem ra tu vi của con đã gần đến Siêu Cấp Nhân Thánh, ta không thể giữ con ở mãi Vân Tiêu Kiếm. Có thực tài nhưng phải có cả kinh nghiệm hành tẩu giang hồ nữa mới có thể xưng bá giang hồ, tạo lập sự nghiệp lẫy lừng. – Bạch Ưng chân nhân vuốt chòm râu bạc, thủng thẳng nói, toàn thân khẽ rung lên.

Thái Bảo quỳ mọp xuống khấu đầu, trong lòng tựa như có ánh mặt trời soi sáng chói lọi. Rốt cục cũng có ngày hôm nay, được hạ sơn, hành tẩu trong nhân gian. Trong lòng nó cảm thấy những kích thích vô cùng lớn lao. Thái Bảo thầm nghĩ, đã đến lúc nó rửa mối thù cho cha mẹ. Ma giáo khốn kiếp, nó thề sẽ tru diệt từng tên một. Trong lòng Thái Bảo, cảm giác được trả mối huyết thù và sự thích thú được ở bên cạnh sư tỷ trong suốt thời gian hạ sơn như những đợt sóng kích động, cứ âm âm cuộn chảy.

- Vậy khi nào con có thể hạ sơn thừa sư phụ? – Thái Bảo khuôn mặt mừng rỡ, ngẩng lên hỏi.

- Các con mau về chuẩn bị, sáng mai là có thể hạ sơn được rồi. – Bạch Ưng đạo trưởng gật gù.

- Chúng con xin đa tạ các vị sư phụ. – Bọn Song Mai, Ánh Nguyệt, Văn Lộ chạy ùa vào, quỳ bên cạnh Thái Bảo, khấu đầu, giọng nói mừng rỡ vui thích.

Thấy vậy, Bạch Ưng đạo trưởng và các vị sư phụ cười phá lên, trong lòng rất đắc ý. Lão đạo Bạch Ưng lắc lắc cái đầu, đưa tay vuốt râu, lên giọng:

- Xem mấy đứa kia! Chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi Vân Tiêu Kiếm thôi có phải không?

Thái Bảo ngồi vắt vẻo trên ngọn cây, ngẩng đầu nhìn hàng triệu vì tinh tú đang tỏa sáng chói lọi trên đầu.

Trời không một gợn mây, cao và xa vời vợi. Không biết, cha mẹ ở trên đó có vui vẻ và hạnh phúc với những thành tựu mà nó đạt được hay không. Bất giác, một giọt nước mắt chậm chậm lăn dài trên má, trong lòng ùa về những ký ức ngày xưa. Nó nhớ vòng tay ấm áp, những cái nhìn trìu mến, tiếng nói thân quen của cha mẹ. Cố lắm, nhưng Thái Bảo chỉ ngăn được những tiếng nức nở không phát ra bên ngoài còn đôi mắt thì nhòe đi, sống mũi cay xè.

- Đệ sao vậy? – Giọng Song Mai bỗng vang lên sau lưng.

Lấy tay quạt nhanh đám nước mắt, nó lúng túng nói:

- Sư tỷ! Sư tỷ đến lúc nào vậy? Đệ không sao cả, chỉ là...

Thấy nó ấp úng, Song Mai nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh, không nhìn vào mặt nó bởi cô bé nghĩ rằng, khi một người đàn ông khóc, việc tốt nhất là tránh nhìn thẳng vào mắt họ.

- Ngày mai hạ sơn rồi, chắc đệ muốn trả thù cho cha mẹ?

Thái Bảo quay sang, nhìn vào khuôn mặt sư tỷ. Dưới ánh sáng của trăm triệu vì tinh tú, khuôn mặt sư tỷ thật đẹp đẽ, kiêu sa tựa hồ như một món bảo vật của trời đất, không chút tì vết. Nhìn sư tỷ, bất giác trong lòng nó xuất hiện những mâu thuẫn, đắn đo không thôi. Người ta là tiểu thư cành vàng lá ngọc, dù có chút cảm tình với mình thì chắc hẳn chỉ là thứ cảm xúc

giữa đồng môn, liệu có phải là...Nhị sư huynh cốt cách siêu phàm, khí khái tỏa ra là bậc đế vương, làm sao có thể so sánh.

Nghĩ đến đây, hai bàn tay nó nắm chặt lại, tim đập nhanh hơn, trong lòng phát sinh những cảm giác khổ sở. Có nên hỏi thẳng sư tỷ không? Chuyện sư tỷ nói với Văn Lộc là tình cảm gì? Giữa đồng môn hay là...

- Sao đệ nhìn ta lạ thế? – Song Mai đỏ ửng mặt khi nhìn thấy Thái Bảo nhìn mình chăm chặp.

Nghe sư tỷ nói, Thái Bảo giật mình, khuôn mặt ngẩng vội lên nhìn tinh tú. Thở dài một cái, nó nén lại những thứ tình cảm đó sâu xuống tận đáy lòng. Nhưng, có vẻ tu vi của Thái Bảo cực cao, nhưng cũng không đủ để giúp nó có thể chiến thắng cái cảm giác yêu thương, mong ngóng, hờn giận của con người. Sức mạnh của nó cứ như thể biến đi đâu hết, mặc kệ cho thân thể bị cảm xúc tầm thường len lỏi, công kích. Nó muốn hét lên nhưng cổ họng cứ cứng đờ lại, nó muốn đập phá nhưng tay chân không còn sức. Nó muốn...ôm sư tỷ vào lòng, nhưng cả thân thể cứ đờ ra như gỗ đá. Thật là khổ sở.

Cố lắm, nó cũng đập được những tia kích động, hít một hơi dài, nó thở hắt ra một câu hỏi mơ hồ:

- Tỷ à! Chuyện của tỷ và...và...nhị sư huynh sao rồi? Đệ thấy huynh ấy rất tốt...không biết...ý...của...tỷ..

Song Mai nghe vậy, ánh mắt đột nhiên nhìn nó rất kỳ quái, cô bé cất tiếng hỏi đầy ngạc nhiên:

- Đệ nói gì vậy? Ta với nhị sư huynh làm sao, chuyện gì là chuyện gì?

- Thì...chuyện mà mọi người hay nói đó. – Nó ấp úng.

- Chuyện mọi người hay nói? Đệ nói gì ta chẳng hiểu. – Song Mai khuôn mặt ánh lên mấy tia nghi hoặc, cô bé không hiểu tên sư đệ ngu ngốc của mình đang nói đến chuyện gì nữa. Song Mai lục tìm trong đầu óc, xem có chuyện gì giữa nhị sư huynh và mình nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy một dấu hiệu gì cả. (Truyện Lạc Long Ký được viết tại diễn đàn Vip Truyện)

- Ta và nhị sư huynh đâu có chuyện gì. – Song Mai nhún vai, khuôn mặt càng tỏ ra khó hiểu về vấn đề mà sư đệ nêu ra.

Lấy hết can đảm, Thái Bảo nói nhanh ra, như thể đã dồn nén những điều này từ lâu lắm rồi và cứ để mặc cho nó hành hạ bản thân:

- Đệ nghe mọi người nói rằng hai họ Mai và An vốn đã có... - Thái Bảo ấp úng.

Song Mai nhồm hăn người lên, ngó vào mặt Thái Bảo, giọng nói đầy vẻ ngạc nhiên và thúc giục:

- Mọi người nói sao? Hai họ Mai, An có cái gì?

- Là...là...hai họ đã có hôn ước với nhau. – Thái Bảo lí nhí trong miệng.

Khuôn mặt Song Mai giờ đã chuyển qua một màu đỏ rực như gấc chín, cô bé vừa giận, vừa buồn cười cái thái độ của gã sư đệ. Cái gì mà hôn ước? Từ thừa bé đến giờ, Song Mai chưa một lần nghe đến điều này. Trong suốt thời gian học nghệ trên Vân Tiêu Kiếm, một từ hôn ước, hai từ đính ước cũng chưa từng nghe qua chứ đừng nói là chuyện thông gia giữa hai họ Mai và An.

Máu nóng rần rần chạy trong cơ thể, chuyện đại sự như vậy, không hiểu tên sư đệ ngốc này nghe ở đâu, Song Mai bật giậy, khuôn mặt bùng bùng nộ khí, quát lớn:

- Đệ đừng có nói linh tinh, ta chưa nghe lần nào về hôn ước gì cả. Giữa ta và nhị sư huynh cũng chẳng có chuyện gì. Đệ nghe những đũa mõm thối nói nhăng cuội, không biết suy xét cho cẩn trọng đã vội kết luận. Ta...ta chán đệ lắm.

Quát Thái Bảo xong, Song Mai nhảy phắt xuống đất, hăm hăm bỏ về khiến gã sư đệ ngẩn người ra, cứng họng không nói được một câu gì cả, chỉ biết nhìn theo bóng sư tử khuất dần vào trong màn đêm tĩnh mịch. Trời Đông rực lên một màu chói lọi, mặt trời từ từ nhô lên, phá ánh sáng rực rỡ khiến những vẩy mây ánh lên huy hoàng. Gió thổi nhẹ nhẹ, ve vuốt không gian thanh cảnh khắp Hoàng Ma Sơn. Thái Bảo cứ ngồi yên lặng như thế cả đêm, nó nhìn vàng thái dương tỏa sáng rực rỡ nhưng trong lòng thì sâu thẳm vô cùng.

Thở hắt ra một cái thật mạnh, Thái Bảo nhún người nhảy xuống đất, chầm chậm đi về Thái Cực điện. Bước chân nó cảm thấy nặng nề vô cùng. Hôm nay sẽ được hạ sơn mà sao nó thấy chẳng vui vẻ chút nào cả, trái ngược hoàn toàn với vẻ phấn khích khi được Bạch Ưng sư phụ thông báo lúc trước.

Gần về đến Thái Cực điện, Thái Bảo thấy từ xa, một đám giáp sỹ oai phong đứng dàn hàng trước lối ra vào. Đám giáp sỹ này, ai ai cũng vận bạch giáp sáng bóng, hông đeo trường kiếm, khí thế tỏa ra vô cùng anh dũng, thiện chiến. Đứng sau lưng mỗi giáp sỹ, đều có một con bạch hổ to lớn, oai vệ, ánh mắt nhìn ra chứa đầy vẻ hung bạo.

Thái Bảo thấy lạ, bèn thận trọng tiến tới với thái độ dò xét. Nó biết, đám người kia chính là Hồ Vệ Quân danh tiếng lẫy lừng. Nhiều Hồ Vệ Quân như vậy, chắc hẳn nhân vật xuất hiện ở đây phải quan trọng lắm.

Bỗng, nó giật mình vì những tiếng kêu đình tai nhức óc vọng xuống từ trên trời. Ngược mắt nhìn lên, nó thấy một đoàn chim Lạc lên đến mấy chục con đang bay thành hàng ngũ rất chỉnh tề. Dẫn đầu đoàn chim Lạc ấy,

là một người đàn ông trung niên, thần khí tỏa ra oai phong凛冽. Người trung niên này thân vận hoàng kim giáp, trên tay cầm một thanh đại đao tuyệt đẹp. Ông ta cưỡi trên một con chim Lạc với bộ lông màu đen tuyền, đôi mắt rực sáng đầy khí thế. Bay đến Vọng Nhật lầu, đoàn chim Lạc tách làm hai tốp, chia nhau ngả về hai hướng, trung niên kia hạ lệnh cho chim Lạc đáp cánh xuống sảnh chính rồi nhảy phốc xuống, ném thanh đại đao về phía mấy giáp sỹ đang đứng trước cửa Vọng Nhật lầu, đoạn đi thẳng vào trong.

Thái Bảo lờ mờ đoán rằng hôm nay trên Vân Tiêu Kiếm có sự kiện trọng đại, nó dẫn đo trong lòng, nảy lên tia nghi hoặc rằng người đàn ông cưỡi chim Lạc kia chắc hẳn là Phong Hỏa thành chủ Mai Thiếu Kỳ, thân phụ của sư tỷ Song Mai.

Nó định đi thẳng vào Thái Cực điện thì đám giáp sỹ đã dàn hàng ngăn cản, một người bước lên, quát lớn:

- Người đi đâu? Mau dừng lại, An Dương Đại Đế giá lâm Vân Tiêu Kiếm, hiện đang ở trong Vọng Nhật lầu, người không có phận sự, mau rời khỏi đây.

- Trong kia là nơi ta ở. – Thái Bảo trả lời, người nhích lên một chút, ánh mắt quét một lượt đám giáp sỹ.

“Xoeng... xoeng” – Vừa dứt lời, đám giáp sỹ đã tuốt kiếm, xia ra phía trước mặt, mấy con bạch hổ cũng thu mình xuống, gầm gừ, sẵn sàng phóng tới tấn công kẻ lạ.

Thấy vậy, Thái Bảo hơi lùi lại một chút, hai tay nắm chặt, chân chuyển bộ tấn, sẵn sàng đáp trả lũ giáp sỹ nếu bị tấn công. Ánh mắt nó trở nên tập trung cao độ. Vốn nó chẳng muốn vào Vọng Nhật lầu làm gì, chỉ là đi về phòng, thu dọn hành lý còn hạ sơn cho kịp. Nay bị lũ người này ngăn cản, còn tuốt kiếm định tấn công nó. Cực chẳng đã, phải thủ thế mà thôi. Nhưng

lũ giáp sỹ kia, nhận được lệnh bảo vệ An Dương Đại Đế, bất cứ kẻ nào có ý định xâm nhập đều sẽ được coi là thích khách. Một bên muốn về phòng, một bên thi hành công vụ, vốn đã chẳng có tiếng nói chung với nhau.

- Ta chỉ muốn về phòng của mình thu dọn hành lý để hạ sơn, các vị thông cảm cho, ta không muốn vào Vọng Nhật lâu gặp An Dương Đại Đế của các người đâu. – Thái Bảo giải thích.

- Ranh con! An Dương Đại Đế giá lâm, trong khu vực này được Hồ Vệ Quân canh phòng, một con ruồi cũng không thể lọt vào chứ đừng nói nhà người. Là đệ tử của Vân Tiêu Kiếm, hãy mau chờ ở ngoài này, khi nào Đại Đế hồi kinh, người mới được phép trở vào. – Tên giáp sỹ ra lệnh, chĩa mũi kiếm về phía mặt Thái Bảo, thách thức.

Máu nóng trong người Thái Bảo bốc lên rần rần, toàn thân khe khẽ rung lên, ánh mắt hằn học nhìn lũ giáp sỹ. Hừ, bọn tôm tép, dám gọi nó là ranh con. Được, để ranh con này cho các người biết thế nào là đau khổ. Nó cũng vốn muốn thử xem tài nghệ của mình đã biến chuyển đến đâu. Trong lòng nó chắc rằng, đám giáp sỹ này đều không đủ trình độ để giao đầu với nó. Chỉ vài ba chiêu thôi, nó sẽ biến đám Hồ Vệ Quân này thành những con mèo ngoan ngoãn.

Thái Bảo lùi lại, từ từ vận khí lưu chuyển khắp thân thể, Hoàng Kim Châu từ trong áo bay ra chậm rãi, tỏa sáng lung linh. Xung Thiên Thần Kiếm đeo trước cổ cũng khẽ phát quang nhưng được giấu trong mấy lớp áo nên đám giáp sỹ không hề ngó thấy.

Phát hiện viên Hoàng Kim Châu phóng ra, đám giáp sỹ biết tên nhóc con này chuẩn bị ứng chiến liền không ai bảo ai, nhất tề xia kiếm xông tới đoạt mạng. Đám bạch hổ thấy vậy, rống lên điếc tai rồi chồm tới phía Thái Bảo, vươn những cặp móng sắc như dao ra tấn công

- Công!

Thái Bảo gầm lên một tiếng, song chỉ vờn ra, ánh mắt tựa như có một ngọn lửa bùng lên mãnh liệt. Tức thì, từ trong viên Hoàng Kim Châu, mấy trăm đạo hoàng khí âm âm phóng vọt ra, nhắm thẳng về đám Hồ Vệ Quân đang xông tới.

Oành oành mấy tiếng nổ vang lên, đám Hồ Vệ Quân bị đánh bật ra phía sau, nằm lăn lộn dưới đất. Mấy con bạch hổ tung người lên không, lao về phía Thái Bảo cũng bị hất ngược ra sau, rơi rầm rầm xuống đất.

Đám giáp sỹ, bạch hổ nằm lăn lộn dưới nền đất, vẻ mặt nhăn nhó rất khó coi, Thái Bảo ngạo nghễ đứng sừng sững, liếc mắt nhìn quanh rồi thung thảng bước tới cổng chính dẫn vào Thái Cực điện.

Chân vừa bước lên bậc tam cấp, nó vội vàng nhảy lùi lại phía sau. Từ trên cao, một thanh trường kiếm phóng thẳng xuống. Chỉ lùi lại chậm một chút thôi, có lẽ Thái Bảo đã bị xả làm hai mảnh. Trường kiếm phóng xuống, cắm phập xuống nền đá, khe đu đưa, phát ra những tiếng u u man rợ. Viên châu màu đỏ gắn ở chuôi kiếm tỏa sáng chói lọi. Một tiếng gầm rống vang động, bóng nhân ảnh cười một con bạch hổ to lớn với hai chiếc răng nanh vờn dài như đoản kiếm phóng xuống chụp lấy Thái Bảo.

Thấy nguy, Thái Bảo thu song chỉ về ngang ngực, hô lên một tiếng “Hộ”. Lập tức trước mặt nó xuất hiện một đạo thái cực âm dương tỏa bạch quang mờ ảo. Uỳnh một tiếng, bạch hổ va vào vòng bảo hộ, bật lộn ngửa về sau mấy vòng nhưng vẫn giữ được thăng bằng, đoạn uốn người, nhe nanh ra hăm dọa, Nhân ảnh ngồi trên lưng bạch hồ nhíu mắt, vờn tay ra phía thanh kiếm.

Trường kiếm rít lên chói tai rồi tự động bật khỏi mặt đất, hồi về trong tay người này. Thái Bảo nhíu mắt quan sát, người này to cao, vận bạch kim giáp, râu ria rậm rạp, ánh mắt hung dữ. Chính là Phạm Mạnh Hồ, chỉ huy Hồ Vệ Quân.

- To gan! Dám tấn công cả Hồ Vệ Quân, người tính hành thích An Dương Đại Đế sao? – Phạm Mạnh Hồ trừng mắt, quát lớn. Đám Hồ Vệ Quân lúc này bâu đến xung quanh Thái Bảo, nhất tề chìa kiếm về phía nó.

Thái Bảo đứng im, khẽ đưa ánh mắt đảo một vòng, Hoàng Kim Châu bập bênh trước mặt, lung linh tỏa kim quang như sẵn sàng tấn công bất kỳ kẻ nào dám làm hại chủ nhân của nó.

“Grào”, con bạch hổ của Phạm Mạnh Hồ gầm lên một tiếng oai phong, nhún người nhảy lên không trung, vươn móng vuốt lao xuống phía Thái Bảo. Phạm Mạnh Hồ ngồi trên lưng dị thú, chìa thanh trường kiếm xuống, mắt hần lên tia lửa, miệng thét lên “Công”. Lập tức một đạo huyết quang rực rỡ phóng thẳng từ mũi kiếm về phía Thái Bảo, hai mắt bạch hổ rực sáng như đèn, cũng xuất ra những tia chết chóc.

Thái Bảo nắm chặt tay, xuất ra phía trước một quyền đánh vào hư không, Hoàng Kim Châu đột ngột rực lên chói lọi, phóng thẳng về phía Phạm Mạnh Hồ tựa như một ngôi sao băng rạch nát bầu trời.

Hai luồng công kích phóng thẳng vào nhau tạo nên một tiếng uỳnh long trời lở đất, đám Hồ Vệ Quân dính phản chấn, kẻ thì liêu xiêu, người thì ngã nhào ra đằng sau. Thái Bảo cũng bị ảnh hưởng, thoái lui lại sau ba bước. Phạm Mạnh Hồ bị chấn động mạnh, phóng vọt khỏi lưng hổ, nhảy xuống bên phải thủ thế, dị thú của y cũng bị đánh ngã ra đất, lăn lộn mấy vòng nhưng lập tức bật dậy nhanh chóng, hướng ánh mắt thù địch về phía Thái Bảo, gầm gừ khe khẽ. Có vẻ nó cũng thận trọng hơn với đối thủ trước mặt.

So ra, Phạm tướng quân và Thái Bảo đều ngang sức ngang tài. Trong lòng Phạm Mạnh Hồ thoáng xuất hiện mấy tia kinh hoàng. Thăng nhóc này mới có mười mấy tuổi mà đã có sức mạnh kinh thiên động địa như vậy rồi, Vân Tiêu Kiếm quả thực là nơi ngọa hổ tàng long. Đám Hồ Vệ Quân thấy chủ soái đánh ngang cơ với thăng nhóc kia cũng không khỏi thất kinh, không hiểu đứa trẻ này năng lực mạnh mẽ đến đâu nữa. Khi này, một chiêu

xuất ra, đám Hồ Vệ Quân nhất tề bị đánh gục thì không khỏi hoảng hốt nhưng may có sự xuất hiện của Phạm tướng quân nên khí thế lấy lại được phần nào. Chuyện Hồ Vệ Quân oai trấn Lạc Hồng đại bại trong tay một đứa trẻ mười mấy tuổi, tiết lộ ra ngoài thì không khỏi mất mặt.

- Dừng lại! – Đúng lúc này một giọng nói vang lên khiến đám Hồ Vệ Quân đồng loạt quay lại nhìn.

Từ phía cổng, bóng Văn Thành đang đứng đó, khuôn mặt nghiêm nghị, tỏ vẻ không hài lòng. Chau mày một cái, Văn Thành quát lớn:

- Phạm Tướng quân! Đây là tứ sự đệ của ta, phụ hoàng đang muốn gặp, hãy để nó vào.

Phạm Mạnh Hồ thấy Văn Thành xuất hiện, vội vàng thu binh khí, cung kính vái chào. Đám giáp sỹ cũng nhất loạt quỳ xuống, đồng thanh hô: “Nhị thế tử”.

- Không biết là khách của hoàng thượng nên vô ý ra tay, mong nhị thế tử lượng thứ. – Phạm Mạnh Hồ nói.

- Được rồi, được rồi, chỉ là hiểu lầm thôi Phạm tướng quân. Thái Bảo, mau mau theo ta vào bái kiến phụ hoàng. – Văn Thành nói với Phạm Mạnh Hồ rồi quay sang Thái Bảo.

Thái Bảo thấy vậy cũng thu hồi Hoàng Kim Châu, nhét vội vào trong áo rồi rảo bước tiến về phía Văn Thành. Khi đi qua đám Hồ Vệ Quân, nó ném một nụ cười khinh khỉnh. Nó đi theo Văn Thành, trong lòng nghi vấn không thôi. Vì sao An Dương Đại Đế lại muốn gặp nó chứ? Đối diện với vị hoàng đế của Lạc Hồng đại lục, người đứng trên triệu người không biết sẽ ra sao? Lần đầu tiên được tiếp xúc với nhân vật lớn như thế, Thái Bảo không khỏi hồi hộp, đoạn đường đi tới Vọng Nhật lâu mọi ngày ngắn lắm mà sao hôm nay lại dài ra như vậy.

Trên ghế trưởng môn của Bạch Ưng đạo trưởng hôm nay không dành cho lão mà an tọa trên đó là An Dương Đại Đế. An Dương thân hình cao to, đầu đội lạc vũ mào, thân vận hoàng y, khoác một tấm bào lớn thêu hình song long đang tranh nhau một viên minh châu. Khuôn mặt góc cạnh, miệng rộng, mắt sáng, đôi lông mày rậm như hai con sấu róm nằm trên mặt. An Dương Đại Đế khắp người tỏa ra hoàng khí bức nhân, khiến người ta không khỏi sợ hãi. Ngồi bên tả đại đế là Bạch Ưng đạo trưởng còn bên hữu là người trung niên mà khi này Thái Bảo thấy cười chim Lạc. Phía dưới, Thái Bảo ngó thấy mấy vị sư phụ đang sắp thành hàng rất cung kính. Nó ngó thấy Song Mai, Văn Lộc và Ánh Nguyệt cũng đứng ở dưới, hướng mặt về phía An Dương Đại Đế, thần thái tỏ ra kính sợ muôn phần. Bất giác, một cảm giác lo lắng, sợ sệt xen lẫn kích thích cứ chạy rần rần trong cơ thể. Bạch Ưng đạo trưởng quay sang rí tai An Dương Đại Đế điều gì đó khiến cho ông ta gật gù không thôi, sắc mặt tỏ rõ sự hài lòng. Chậm rãi, An Dương Đại Đế quét ánh mắt khắp thân thể Thái Bảo rồi mỉm cười, cất giọng sang sảng, vang động khắp Vọng Nhật lâu:

- Khá lắm, khá lắm, còn nhỏ mà tu vi đã cao thâm đến như vậy, sau này nếu không muốn ở lại Vân Tiêu Kiếm thì có thể về Thành Thần Long, ta hứa sẽ dành cho người những ưu đãi không nhỏ.

Văn Thành thấy vậy, kéo tay ra hiệu cho sư đệ. Biết ý, Thái Bảo vội vàng quỳ xuống khấu đầu:

- Thần xin bái kiến An Dương Đại Đế!

- Được rồi! Mau đứng lên đi. Ta nghe nói người là một trong bốn người của Vân Tiêu Kiếm sẽ tham gia Lạc Hồng đại hội lần tới. Quả thực nhân tài không đợi tuổi. Ta xem người đúng là cốt cách phi phàm, còn nhỏ mà đã thăng tiến không ngừng, tương lai sẽ vô cùng rực rỡ. – An Dương Đại Đế chậm rãi buông lời khen tặng.

- Đa tạ An Dương Đại Đế đã ưu ái. – Thái Bảo cảm khái, trong lòng dâng lên những tia hân hoan vô cùng. Được người đứng đầu Lạc Hồng đại lực khen tặng quả thực không tồi một chút nào. Bất giác nó nghĩ đến cha mẹ, cảm tạ công ơn sinh thành.

- Mai thái thú! Người xem thẳng nhóc này so với ái nữ của họ Mai đều là những nhân tài hiếm có của Lạc Hồng đại lực. – An Dương Đại Đế quay sang người trung niên ngồi bên cạnh, gật gù nói.

- Hoàng thượng anh minh, đều là nhờ hồng phúc của người nên Lạc Hồng đại lực nhân tài nở rộ, khắp nơi muôn dân no ấm. – Mai Thiếu Kỳ cung kính nói.

Nghe đến đây, An Dương Đại Đế đặc chí cười vang cả Vọng Nhật lầu. Thái Bảo ngó lên, thấy thoáng trên nét mặt Mai Thiếu Kỳ xuất hiện một thái độ rất lạ mà nó không thể hiểu nổi đó là gì. Cái thái độ thoáng qua này, nó không thể cắt nghĩa được, chỉ có từ khinh miệt để diễn tả.

Đợi An Dương Đại Đế kết thúc tràng cười, Bạch Ưng đạo trưởng từ từ đứng dậy thông báo:

- Bốn đứa, hôm nay hoàng thượng đã vô cùng ưu ái Vân Tiêu Kiếm mà hạ giá đến Hoàng Ma Sơn dùng bữa. Vì là nhân tài hiếm có, được tuyển chọn để tham dự Lạc Hồng đại hội nên cả bốn con được vinh dự dùng cơm cùng hoàng thượng. Việc hạ sơn tạm gác lại đến ngày mai, hôm nay hãy cùng ta và các vị sư phụ tiếp đãi hoàng thượng thật long trọng.

Cả Song Mai, Văn Lộc và Ánh Nguyệt, Thái Bảo đều đồng thanh hô:

- Vâng thưa sư phụ! Tạ ơn hoàng thượng.

Cho đến tận hôm nay, Thái Bảo mới được tận mắt chiêm ngưỡng căn phòng đặc biệt nằm giữa Thực Kiếm lâu. Căn phòng được xây dựng theo hình bát giác, tựa như một bát quái đồ. Trong phòng, bố trí một chiếc bàn lớn hình tròn, mọi người đều ngồi quây quanh, tựa như không phân chia ngôi thứ, đẳng cấp vậy.

Cũng cho đến tận bây giờ, Thái Bảo và mấy đứa trẻ mới được thưởng thức tài nghệ nấu nướng đỉnh cao của Thiên Hỏa đạo nhân. Cổ bàn được dọn lên với đầy đủ thực phẩm theo ngũ hành, món nào món đấy nóng hổi, thơm phức, chỉ ngửi hương vị thôi, đã cảm thấy hạnh phúc tràn ngập trong lòng rồi. Thái Bảo trong lòng rộng rãi, cảm thấy tự hào về bản thân được dự bữa ngự tiệc dành cho những bậc đế vương. Nó không khỏi trầm trồ về những món ăn mà Thiên Hỏa đạo nhân chế biến.

- Quả đúng là đầu bếp số một trong thiên hạ, hương vị thật tinh tế. – An Dương Đại Đế nếm một món, khuôn mặt bừng lên thích thú, tấm tắc khen.

Thiên Hỏa đạo nhân mỉm cười, khẽ cúi đầu ghi nhận lời khen tặng từ An Dương Đại Đế. Mai Thiếu Kỳ ngồi bên cạnh, gật gù thưởng thức mấy món ăn còn bốc hơi nghi ngút.

- Mai thái thú! Ta nghe nói mấy năm nay, Phong Hỏa thành phát triển rất thịnh vượng, nhân sỹ khắp nơi đều nô nức về dưới trướng của người, nhân dân trong vùng yên vui, no ấm, quả thực trăm rất hài lòng. – An Dương Đại Đế hướng ánh mắt về phía Mai Thiếu Kỳ, mỉm cười nói.

Mai Thiếu Kỳ nghe nói, giật mình, đoạn đặt nhanh chén rượu xuống, cung kính nói:

- Là nhờ hồng phúc của bệ hạ, Phong Hỏa thành mới được như ngày hôm nay.

Cười lớn một tiếng, An Dương Đại Đế khuôn mặt bất giác hơi nghiêm lại, cất giọng:

- Mai thái thú đã cùng trăm vào sinh ra tử, đánh dẹp dư đảng của Quý Đế, công lao rất lớn nhưng lại có kẻ ghen ghét, sàm tấu rằng người đang tập hợp lực lượng, mưu đồ làm phản. Trăm tuyệt đối không thể tin mấy lời đó.

Khuôn mặt Mai Thiếu Kỳ đột ngột chuyển sang một màu tái, toàn thân hơi run lên, vội vàng đứng phắt giậy, cố hết sức tạo nên một thái độ trang trọng:

- Tạ ơn hoàng thượng đã tin tưởng, hạ thần luôn một lòng trung thành, quyết không bao giờ làm chuyện đại nghịch bất đạo đó.

- Ta biết, ta biết, thái thú hà tất phải để ý đến những lời ghen ghét. Trong các vị thành chủ, trăm tuyệt đối tin tưởng người. – An Dương Đại Đế khẽ nhếch mép, không hiểu là hài lòng hay cười đều nữa nhưng cũng khiến mồ hôi của Mai Thiếu Kỳ túa ra như tắm.

Bạch Ưng đạo trưởng thấy nguy, vội vàng chen vào:

- Vân Tiêu Kiếm và Phong Hỏa thành lâu nay luôn một lòng vì xã tắc, trung thành với An Dương Đại Đế, có chết cũng không thay lòng đổi dạ.

Mấy năm nay, Mai Thiếu Kỳ thi hành nhiều chính sách an dân, khiến Phong Hỏa thành thu hút được nhiều nhân tài, nghĩa sỹ về dưới trướng. Có thể nói, lực lượng của Mai Thiếu Kỳ đã trở nên mạnh mẽ, có thể sánh ngang với đại quân của triều đình. Bản thân binh chủng đặc biệt tinh nhuệ là Lạc Điều Quân đã phát triển lên đến quy mô hơn một vạn, vô cùng thiện chiến. An Dương Đại Đế dĩ nhiên không mấy vui vẻ trước sự lớn mạnh của Phong Hỏa thành. Năm xưa đại loạn, thành chủ khắp nơi cát cứ, tranh quyền đoạt lợi đã là bài học nhãn tiền rồi.

Song Mai thấy phụ thân đứng ngồi không yên, trong lòng cũng tỏ ra lo lắng. Cô bé lờ mờ hiểu rằng phụ thân đang bị khí thế của An Dương Đại Đế

chèn ép vô cùng khổ sở. Lấy hết can đảm, Song Mai đứng phắt dậy, cung kính cầm chén trà dâng lên trước mặt nói:

- Bẩm hoàng thượng, Mai Mai tuy tuổi còn nhỏ, không hiểu lễ nghĩa phép tắc, được thành tựu như ngày hôm nay cũng là nhờ vào ân điển của người. Thay mặt thân phụ, xin được kính bệ hạ một chén. Mai Mai không thể uống rượu, nay xin lấy chén trà này thay vậy, mong bệ hạ lượng thứ.

Thấy cô bé này tuổi còn nhỏ mà khẩu khí đã vô cùng chín chắn, An Dương Đại Đế cười vang lên, vươn tay nâng chén rượu, đoạn cũng đứng thẳng giấy:

- Tốt, tốt lắm, còn nhỏ mà khí khái oanh liệt vô cùng, trẫm rất thích. Mai Thiếu Kỳ quả thực rất biết dạy con. Nào, ta cùng uống.

Cạn chén, An Dương Đại Đế từ từ ngồi xuống, đoạn quay sang Văn Thành ngồi bên cạnh, vỗ nhẹ lên vai:

- Con xem, có sư muội tốt như vậy thực là tốt có phải không?

- Đa tạ phụ hoàng! Sư muội Song Mai có thể nói là kỳ tài trong lớp trẻ Lạc Hồng đại lục bây giờ. – Văn Thành nhìn Song Mai, mỉm cười nói.

Thái Bảo thấy vậy, trong lòng phát sinh một tia tức tối, đưa mắt liếc qua sư huynh rồi lại đảo về ngó sư tỷ. Văn Lộ thấy vậy, ghé tai nói nhỏ:

- Mi ghen có phải không?

Thái Bảo nghiêng răng, mặt ửng đỏ:

- Cái thằng mi biết gì? Ta mà ghen à?

- Nhìn bộ dạng của mi là ta biết ngay mà, không phải dấu. – Văn Lộ khúc khích cười.

Thái Bảo tức tối, co chân đá cho thủng bạn một cái đầu đinh. Văn Lộc nảy người lên, xô nhẹ vào ghế khiến mọi người đồng loạt quay ra nhìn. Nó cười cầu hòa, ngúc ngoắc cái đầu nói: “Con đánh rơi đĩa”.

- Sẵn hôm nay có cả hai đứa, trâm hỏi Mai thái thú về việc hôn ước đã định giữa chúng ta hồi còn ở Hồ Vạn Trùng. Không biết ý ái khanh ra sao?
- An Dương Đại Đế đột nhiên chuyển sang chủ đề khác.

Song Mai, Thái Bảo và cả Văn Thành đột nhiên toàn thân nóng rực, bên tai tựa như có tiếng sấm động. Cái gì mà hôn ước? Hóa ra nó có thật sao?

Năm xưa, lúc còn kháng chiến tại Hồ Vạn Trùng, gặp lúc nguy nan nhất, An Dương đã nói với Mai Thiếu Kỳ, nếu ra khỏi đây, lập nên đại nghiệp rực rỡ, không chỉ phong vương, cắt đất cho mà sẽ trở thành thông gia của nhau. Mai Thiếu Kỳ khi ấy cảm khái vô cùng, dốc hết sức mà phò trợ An Dương bình định dư đảng Quỷ Đế. Những tưởng hoàng thượng đã quên đính ước, nay lại nhắc đến, quả thực là đại hỷ. Mai thái thú nghĩ, Song Mai được gả cho thế tử, trước sau gì cũng trở thành mẫu nghi thiên hạ, đứng trên triệu người.

- Phụ hoàng!

- Phụ thân!

Cả Song Mai và Văn Thành đều đứng bật giậy, ánh mắt hướng về cha của mình hết sức bàng hoàng. Trong lòng hai người, sao có thể chấp nhận được hôn ước này. Với Văn Thành, hẳn chỉ coi Song Mai là tiểu muội đáng yêu mà thôi. Và lại, với Văn Thành, người mà hẳn rung động, đem lòng tương tư, không ai khác chính là Thanh Ngọc sư muội ở Ly Kiếm Vân Tiêu.

Còn Song Mai, vốn cũng chỉ coi Văn Thành là sư huynh tốt, tuyệt nhiên không có một tia rung động nào cả. Bất giác Song Mai nghĩ tới chuyện mà tên sư đệ Thái Bảo nói hôm trước. Cô bé khẽ liếc mắt qua sư đệ, thấy mặt

hắn rất khó coi, hắn lên sự thất vọng, chán nản. Bao nhiêu háo hức đã chuyển thành sự lãnh lẻo đến cùng cực. Cô bé vội quay đi, không dám đối diện với Thái Bảo.

- Cái gì mà hoảng hồn lên thế? Trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng. Hai người đều là nhân tài của Lạc Hồng đại lục, Mai – An, hai nhà vốn quyền lực khuynh đảo toàn cõi Lạc Hồng, trở thành thông gia chẳng phải sẽ rất tốt sao? – Bạch Ứng đạo trưởng nhíu mày, phẩy tay ra hiệu cho hai đứa ngồi xuống.

- Bạch Ứng đạo trưởng nói đúng. Chuyện này không khiến hai đứa phải lo, mau ngồi xuống. Cứ quyết định như thế, đợi khi nào Song Mai đủ lớn sẽ tổ chức đám cưới long trọng. – An Dương Đại Đế mỉm cười hài lòng, gật đầu đồng ý với lời nói của Bạch Ứng đạo trưởng.

- Phụ hoàng! Nhưng con...- Văn Thành ấp úng.

- Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy. Hôn sự này, không đến lượt các con tham gia. – An Dương Đại Đế quắc mắt nhìn con khiến y vội vàng ngồi xuống, im bật nhưng trong lòng khổ sở vô cùng.

Ông ta biết, sâu trong đáy lòng con mình vốn không chấp nhận chuyện này nhưng đây là cách tốt nhất để gắn kết hai thế lực mạnh nhất Lạc Hồng, sao có thể bỏ qua được? Và lại Mai Thiếu Kỳ cũng tỏ ra hứng thú với chuyện này. Điều quan trọng, là khiến thiên hạ thái bình, tránh được những cuộc đổ máu không đáng có. Mai – An, hai nhà thành thông gia thì những thành chủ còn lại, đừng nói hành động, một ý nghĩ về việc làm phản cũng chẳng còn.

Thái Bảo cảm thấy người không còn chút sức lực, đất dưới chân như muốn sụp xuống. Bao nhiêu hy vọng trong nó tan biến hết. Nó vốn nghĩ sự tử chắc chẳng có hôn ước với chả đính ước gì cả nhưng xem ra đã làm. Trong lòng bất giác bùng lên những tức tối không thôi. Hóa ra sự tử lừa nó

sao? Rõ ràng có hôn ước mà. Trong lòng nó cảm thấy thống khổ vô cùng. Văn Lộc ngồi cạnh, thấy vậy cũng im lặng, nó không muốn trêu chọc đứa bạn thân nữa.

- Vậy Mai ái khanh, hôn sự này, chúng ta sẽ tổ chức sau khi kết thúc Lạc Hồng đại hội có được không? – An Dương Đại Đế quay sang phía Mai Thiếu Kỳ.

- Hạ thần cung kính không bằng tuân lệnh, cứ theo ý chỉ của hoàng thượng. – Mai Thiếu Kỳ khẽ cúi đầu.

- Được, vậy ý ta đã quyết, sau khi kết thúc Lạc Hồng đại hội, hôn lễ giữa Văn Thành và Song Mai sẽ được tổ chức. Nào, chúng ta cùng cạn chén mừng chuyện hỷ này. – An Dương Đại Đế hồ hởi đứng lên, nâng chén.

- Con không muốn! – Song Mai hét lên, đứng phắt dậy chạy vội ra ngoài.

Từ bên khóe mắt Song Mai, một giọt nước mắt rơi xuống, cuốn bay về phía Thái Bảo đang sững sờ ngoảnh lại nhìn theo. Giọt nước mắt ấy, tựa hồ như có thể lơ lửng giữa không trung, nương theo một cơn gió vừa khẽ ùa qua cửa, vương vãi vàng lên má Thái Bảo.

Giọt nước mắt bé nhỏ và nhẹ nhõm ấy chạm vào Thái Bảo, bất giác khiến nó cảm thấy như hàng ngàn vạn cân va vào mình. Một cảm giác đau đớn, mơ hồ, khó tả chạy khắp cơ thể. Nó muốn đứng phắt lên, mặc kệ hoàng đế với sư phụ mà chạy theo, ôm sư tỷ vào lòng, để cho nàng khóc ngon lành trong vòng tay nó, giống như khi gặp lại cách đây hơn hai tháng. Bỗng nhiên, nó thêm cái cảm giác ấm ấm, lạnh lạnh của nước mắt thấm ướt trên vai mình.

Giờ đây, nó cảm thấy hận thù tràn ngập. Hận lũ ma giáo khốn kiếp giết hại cha mẹ. Hận tên hoàng đế không hiểu chuyện, cướp mất sư tỷ khỏi nó.

Nó muốn mắng vào mặt An Dương Đại Đế rằng, Song Mai là của nó và không ai khác có thể cướp sư tử ra khỏi cuộc đời khốn khổ của nó. Nhưng Thái Bảo kìm nén được cơn giận bộc phát, khắp người tràn ngập một sự lạnh lẽo, bất cần.

- Xin hoàng thượng thứ lỗi, Mai Mai còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, để từ từ hạ thần sẽ khuyên bảo. – Mai Thiếu Kỳ vội vã đứng lên, cúi người thi lễ.

An Dương Đại Đế khuôn mặt rất khó coi, ngó ra cửa rồi thở dài một cái, phẩy tay:

- Khanh không có lỗi gì, là do ta đã ép uống. Con bé còn nhỏ, chưa hiểu gì. Thôi khanh lựa lời khuyên bảo nó.

- Đa tạ ân điển của hoàng thượng. – Bạch Ứng đạo trưởng cũng đứng lên, cung kính nói.

Từ lúc này, bữa ngự tiệc diễn ra trong không khí khá nặng nề. An Dương Đại Đế vốn không vui vì chuyện vừa rồi nhưng thân trên ngôi cửu ngũ chí tôn, lẽ nào đi chấp một đứa trẻ. Dùng bữa xong, An Dương Đại Đế vội vàng hồi kinh, cũng không quên nhận lời sẽ đứng ra là chủ sự cho Lạc Hồng đại lục. Mai Thiếu Kỳ và Bạch Ứng đạo trưởng sau khi dùng bữa, cùng nhau tản bộ trên con đường dẫn lên Thái Cực điện. Gió thu thổi vi vu, cuốn đám bụi, lá nhè nhẹ bay lên.

- Huynh xem, đệ có phải đã làm khó Song Mai không? – Mai Thiếu Kỳ dăm chiêu, nhìn vào hư vô, bước song song với Bạch Ứng đạo trưởng.

- Ta không rõ, nhưng...- Lão đạo ấp úng, khuôn mặt tỏ ra lúng túng, bất giác cũng ngửa mặt nhìn trời.

- Đệ hiểu, tạm thời phải để mọi chuyện như vậy đã. Hy vọng Song Mai sẽ hiểu. – Mai Thiếu Kỳ trầm ngâm.

- Nó ở với ta bao nhiêu năm qua, ta hiểu tâm tính của nó. Vốn nó chỉ coi Văn Thành là sư huynh. Còn thực ra, con bé này đã có chút cảm tình với sư đệ Thái Bảo. – Bạch Ưng đạo trưởng thở dài.

Nghe đến đây, Mai Thiếu Kỳ thảng thốt quay sang nhìn đại huynh, lắp bắp:

- Cái gì? Nó thích thằng nhỏ mồ côi đó sao? Không thể nào.

- Nhiều năm qua ta không muốn nói với đệ. Nhưng hai đứa trẻ này rất kỳ lạ. Ta đã tìm hiểu kỹ, Thái Bảo sinh cùng ngày, cùng giờ, cùng tháng, cùng năm với Song Mai và trong người hẳn, cũng có hai đạo hắc bạch hệt như con bé.

- Huynh nói sao? Lại còn có đứa giống hệt Song Mai nữa à? – Khuôn mặt Mai Thiếu Kỳ lúc này đã rất khó coi, như thể lão nhận được một lúc rất nhiều hung tin vậy.

- Đúng vậy! So ra, cả hai đứa nó đều là kỳ tài. Thằng nhóc này, tuyệt không phải hạng tầm thường chút nào. Nó với Song Mai tu luyện thêm vài năm nữa rồi liên thủ với nhau, ta e khắp Lạc Hồng đại lục này quyết không có đối thủ. – Sắc mặt Bạch Ưng đạo trưởng bất ngờ chuyển sang những phần kích vô cùng, tựa như một ác nhân đang suy tính mưu ma chước quỷ vô cùng khủng khiếp.

Mai Thiếu Kỳ nghe vậy, đột nhiên tràn ngập cơ thể những tia phần kích lạ thường, toàn thân hơi run lên, lão đưa mắt đảo một vòng quan sát xung quanh. Yên tâm rằng không ai nghe lén, Mai Thiếu Kỳ chậm chậm nói:

- Ý của huynh, đệ hiểu rồi. Khi nãy An Dương Đại Đế nhắc đến chuyện hôn ước, đệ thấy thằng nhóc đó xuất hiện mấy tia thù hận. Xem ra chúng ta có thể...Nhưng phải làm sao để nó...- Mai Thiếu Kỳ ấp úng.

Bạch Ưng đạo trưởng khẽ gật gù, đưa tay lên vuốt nhẹ chòm râu, ánh mắt phóng thẳng xuống nhìn đất, buông giọng:

- Việc này đệ không phải lo, ta cũng hiểu tâm tính thằng nhóc này. Tạm thời cứ như vậy đã rồi ta sẽ chú ý đến nó. Nếu cả nó và Song Mai đều đồng tâm đồng ý, ta nghĩ sẽ là một thế lực rất đáng sợ.

- Chỉ mong như vậy! – Mai Thiếu Kỳ ngửa cổ nhìn thẳng lên cao, tựa như trong tâm trí đang có ước nguyện gì muốn nói với trời già kia vậy.

Màn đêm u tịch tràn ngập khắp Thông Thiên Hoàng Ma. Nhìn từ xa, mấy khối kiến trúc đã sáng đèn, lung linh tỏa sáng rực cả một góc trời. Gió liu liu vài cơn khiến đám lá cỏ thỉnh thoảng xào xạc lên như một bản hòa ca êm dịu. Một bóng người chậm rãi tiến tới phòng Thái Bảo, không gõ cửa mà cứ thế đẩy ra rồi từ từ bước vào trong.

Thái Bảo đang sắp xếp hành lý, nghe tiếng kẹt cửa vội quay ra quan sát. Nó thấy sư phụ Bạch Ưng bước vào thì vội vàng dừng lại, đoạn đứng lên, cúi chào. Bạch Ưng đạo trưởng gật đầu với nó rồi tiến tới bên cạnh vỗ vai:

- Thái Bảo! Ta biết, chuyện của sư tử hôm nay khiến con rất buồn.

Thái Bảo sững người lại. Làm sao sư phụ biết? Hay thằng khốn Văn Lộc lại bẻm mép rồi? Khuôn mặt nó bất giác đỏ ửng lên nhưng rồi lại nhanh chóng chuyển qua thái độ lạnh lẽo.

- Sư phụ! Người đừng nghe Văn Lộc nói linh tinh, con có buồn gì đâu? Còn mừng cho sư tử nữa là khác. Được làm phu nhân của hoàng đế tương lai, chẳng phải quá tốt sao? Con là kẻ mồ côi, danh phận, địa vị đều không có, sao có thể buồn được chứ?

Nghe cái giọng hồn dỗi của một đứa trẻ con, Bạch Ưng đạo trưởng chợt thấy vui trong lòng. Đã mấy trăm năm rồi, giờ chứng kiến cái cảm giác hồn giật, yêu thương, mong ngóng của những người trẻ, lão thấy là lạ, vui vui, cứ như thể chính mình đang được tận hưởng chúng vậy. Khẽ mỉm cười, Bạch Ưng đạo trưởng vỗ nhẹ vào vai Thái Bảo:

- Nào! Xem con kìa, lời nói và suy nghĩ sao mâu thuẫn nhau quá vậy. Văn Lộc chẳng nói gì với ta. Là ta tự suy đoán thôi. Ta định đến báo cho con một tin vui nhưng xem ra con không có cảm tình với sư tỷ, ta đành phải ngậm ngùi mà quay về vậy. – Vừa nói, lão vừa giả động tác quay ra cửa.

Thái Bảo nghe vậy, đột nhiên cảm thấy kích thích và hồi hộp, vội vàng quay nhanh sang, động tác và thái độ như muốn níu kéo. Nó nói nhanh:

- Sư phụ muốn cho con biết tin vui gì vậy?

Đúng là nhóc con mà, cứ làm ra vẻ người lớn, xem ra người cũng chẳng thể kìm nén được thứ tình cảm kia rồi. Lão đạo nghĩ bụng, phát sinh một nụ cười khiến Thái Bảo càng hồi hộp hơn.

- Vậy có phải con buồn vì chuyện sư tỷ có hôn ước với sư huynh không?

- Dạ...con...! – Thái Bảo ấp úng, cúi gằm xuống, mặt ửng lên như cà chua.

- Thực ra, đệ đệ của ta, tức là phụ thân của Song Mai vốn rất thích con. Hiềm nỗi, con chưa đạt được thành tựu gì. Tu vi đạo pháp có thăng tiến nhưng so với những đại cao thủ ở Lạc Hồng, quyết chưa phải đối thủ. Nếu con chăm chỉ luyện tập, một ngày nào đó danh vang thiên hạ, tạo lập được sự nghiệp lẫy lừng thì đệ đệ của ta có lẽ sẽ thay đổi quyết định.

- Nhưng! Hôn ước với hoàng tộc đâu phải nói bỏ là bỏ. Nếu con chăm chỉ tu luyện, nhanh chóng đạt được thành tựu, chắc gì... - Thái Bảo thắc

mắc.

- Để ta nói con nghe. Lạc Hồng đại hội lần này do đích thân An Dương Đại Đế chủ trì. Người thắng cuộc sẽ được ngài thực hiện một ý nguyện. Nếu con hoặc Song Mai chiến thắng, chẳng phải là...- Bạch Ứng đạo trưởng khẽ gợi ý, ánh mắt phóng ra dò xét ý tứ.

- Con hiểu rồi! Nếu con và sư tử chiến thắng, An Dương Đại Đế sẽ hoàn thành tâm nguyện. Nếu con thắng, con sẽ yêu cầu ngài hủy bỏ hôn ước này. Người là bậc quân vương, chắc chắn không thể hai lời mà từ chối đúng không sư phụ? – Thái Bảo reo vui trong lòng, khuôn mặt vô cùng phấn khởi.

- Khá lắm! Khá lắm! Nhưng còn phải xem con tu vi có vượt qua được đám người của những môn phái khác không đã. Nếu được thì lo gì hôn ước kia làm khó? – Bạch Ứng đạo trưởng cười phá lên, vỗ bồm bộp vào vai đệ tử.

- Vậy được! Con hứa với sư phụ sẽ chiến thắng ở kỳ đại hội này. – Thái Bảo lộ vẻ quyết tâm lạ kỳ.

Lão Bạch Ứng hiểu, với tư chất của thằng nhóc này, chỉ cần thêm vài lời kích bác, vài miếng mồi ngon ngọt là nó sẽ tìm mọi cách để đạt được mục đích. Lão tin, ngôi vị quán quân kia, vốn chưa tương xứng với những gì mà nó sẽ đạt được sau này. Bạch Ứng đạo trưởng đã vẽ cho nó một tương lai oanh liệt, rạng rỡ ở phía trước rồi. Những điều còn lại, phải xem trời già có chiếu cố tên đệ tử mồ côi này hay không nữa.

Sáng sớm, Thái Bảo đã đứng dưới chân núi chờ đợi. Trong lòng nó, tràn ngập những cảm giác thích thú, kích thích. Nó thấy ánh mặt trời hôm nay sao đẹp dễ vậy? Cây cỏ hôm nay sao xanh tươi, mơn mởn như thế? Tiếng chim hót sao du dương quá? Gió cũng mềm mại hơn, khẽ ve vuốt xung

quanh nó, tựa như hòa vào với niềm hạnh phúc lâng lâng mà Thái Bảo đang tận hưởng.

Từ phía con đường xuống núi, Thái Bảo thấy bóng dáng thướt tha của sư tử đang chậm chậm đi về phía nó. Sư tử vận bạch y tinh khiết, thanh Bách Hợp Vạn Hoa kiếm trên lưng nàng dường như đang tỏa sắc lung linh, khắp không gian tràn ngập hương thơm trong vắt, kiêu sa. Văn Lộc, Ánh Nguyệt nối gót theo sư tử. Nhưng hình như bọn họ chẳng vui chút nào thì phải. Nó ngó thấy mấy tia buồn rầu trên mặt sư tử.

Chắc hẳn sư tử chưa biết được chuyện vui mà sư phụ tiết lộ cho nó nghe. Không sao, để từ từ rồi nó sẽ kể. Tạm thời, cứ để sư tử giữ bộ mặt sâu thẳm này đi. Để cho sư tử biết được nỗi lòng mà nó đã từng trải qua. Nó thích thú khi nghĩ đến chuyện sư tử sẽ reo lên vui mừng, sẽ ôm chầm lấy nó khi biết rằng hôn ước kia không phải không có cách hóa giải. Nó mơ hồ nghĩ đến dáng vẻ của mình cô ngạo đứng trên võ đài, xung quanh đối thủ phủ phục xuống với thái độ kính sợ. Nó sẽ đường hoàng bước lên, nói ra tâm nguyện của mình với An Dương Đại Đế. Thái Bảo bùng lên những cảm giác lâng lâng khi thấy khuôn mặt nhăn nhó của hoàng đế và vẻ kích thích của sư tử. Sẽ rất tuyệt đây.

Nhanh chóng trở về thực tại, Thái Bảo phóng về phía sư tử thật nhanh, khuôn mặt rạng rỡ, bất giác nắm lấy cánh tay cô bé, mỉm cười rất tươi:

- Mấy người chậm quá! Mau mau lên đường thôi, linh điểu đang chờ chúng ta đến bắt. Lần này, đệ phải thu phục được Thần Lạc Linh Điểu.

Song Mai trong lòng xuất hiện sự ngạc nhiên khiến khuôn mặt chứa đầy nghi hoặc. Tại sao tên sư đệ ngốc hôm nay lại vui như vậy chứ? Có điều gì làm hẳn phần khích vậy? Văn Lộc và Ánh Nguyệt cũng không hiểu nổi, chỉ nhìn nhau rồi nhún vai, lắc đầu. Nhưng cả ba người bị cuốn theo sự phấn khích của Thái Bảo mà rảo bước đi theo nó. Văn Lộc quay sang Ánh Nguyệt, lè lưỡi, lắc đầu đoán:

- Chà! Xem ra sư huynh ăn phải gì rồi.

Bốn đứa vận khí, đặng vân tiến về phía đông, nơi vầng mặt trời đã ở lưng chừng trời. Văng vẳng trên trời cao có tiếng cười đùa khúc khích, vô tư. Chúng không biết, những chuyện lớn lao, những cơn sóng gió đang tích tụ cuồn cuộn, chờ đợi ở phía trước.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Linh Diệu

Mặt trời lên cao chói lọi, giờ đã là chính ngọ, bốn đứa mãi miết đặng vân về hướng thành Thần Long. Từ sáng đến giờ, chúng mới chỉ đi được mấy trăm dặm đường. Vân Tiêu Phi Ảnh gần đến tầng thứ mười, đi lại dễ dàng nhưng quả thực rất hao tổn sức lực. Quyết định dừng lại nghỉ trưa, cả bốn đáp xuống một bãi đất trống cách thôn trấn gần nhất khoảng 5 dặm rồi cứ thế cuốc bộ đến. Chúng không muốn gây sự chú ý cho dân chúng nơi đây.

Trấn này, cách Vân Tiêu Kiếm khoảng 400 dặm về phía Đông, có tên là Đại Lâm. Trong trấn có khoảng vài trăm hộ gia đình sinh sống. Bọn trẻ ở đây cứ đến 15 tuổi là theo người lớn vào khu rừng rậm cách đó không xa săn bắt dị thú, hái thảo mộc quý hiếm bởi vậy người nào cũng to cao, sức khỏe phi phàm và võ nghệ cao cường.

Khu rừng rậm nằm về phía bắc trấn này khoảng 15 dặm, vốn là nơi sinh sống của khá nhiều loại dị thú hung ác nhưng có giá trị rất cao trên thị trường. Câu nói “Rừng vàng” quả thực không sai. Những sản vật mà dân chúng trong trấn săn bắt được đều được thương lái khắp nơi thu mua hết với giá rất cao. Nghe nói dùng để luyện linh đơn, thần dược có khả năng cải lão hoàn đồng, duy trì sức khỏe. Rừng này cũng có tên gọi là Đại Lâm.

Cũng bởi sự thu hút của những sản vật mà rừng Đại Lâm mang lại, thợ săn khắp nơi đều nô nức kéo về cùng thương lái, đại phu khiến cho người dân trong trấn còn mở thêm các dịch vụ nhằm phục vụ nhu cầu của khách

qua đường. Từ cuối trấn đến đầu trấn, cứ cách chục mét lại có một nhà nghỉ, quán rượu, rất sầm uất.

Thái Bảo giờ vẫn giữ cái thái độ vui vẻ như lúc sáng. Nó liên tục kể những câu chuyện tiêu lâm, trêu đùa mọi người khiến cho ba đứa kia cũng bị thu hút theo. Song Mai nghĩ mãi vẫn không hiểu sư đệ của mình bị sao nữa. Cô bé cũng thấy vui vui vì Thái Bảo luôn tỏ ra quan tâm, chăm sóc mình rất chu đáo. Văn Lộc và Ánh Nguyệt, mỗi lần thấy sư huynh, sư tỷ chăm sóc nhau đều bụm miệng, nhìn nhau cười. Chúng cũng không hiểu, Thái Bảo đang làm trò gì nữa.

Đến giữa trấn, lũ trẻ quyết định chọn một quán ăn rất đông khách để rẽ vào. Nghe lão Thiên Hòa dặn dò trước lúc hạ sơn, nếu có dùng bữa dọc đường, phải chọn những hàng quán tấp nập khách ra vào bởi những nơi như vậy rất có uy tín.

Quán ăn này xây hai tầng, mái ngói cong vút, kiến trúc ngả một màu sương gió, chứng tỏ đã tồn tại rất lâu. Phía trên cửa ra vào có đề mấy chữ: "Đại Lâm Lâu". Nhìn quán này, Thái Bảo và Văn Lộc bất giác nhớ đến những ngày tháng còn ở Lâm Gia Tửu Lâu, trong lòng bồi hồi khó tả.

Bước vào trong, thực lâu rất rộng rãi với những dãy bàn xếp gần nhau, đông đúc quan khách. Thái Bảo đưa mắt nhìn một lượt, những thực khách ở đây đều vận y phục đi rừng rất gọn gàng, đầu chít khăn màu nâu đất, vũ khí xếp đầy dưới đất, tay nải để hết trên bàn, thậm trọng ngó mấy đứa trẻ.

Có vẻ đây như một đoàn thợ săn ở vùng khác mới đến nơi này. Đám người này liếc nhìn rồi lại cặm cụi dùng bữa. Họ không hề dùng rượu, chứng tỏ cần sự tỉnh táo. Không khí trong thực lâu hết sức căng thẳng. Thái Bảo ngó thấy một nam tử khôi ngô tuấn tú, ánh mắt cương nghị ngồi ngay trong góc, bên cạnh là hai người khác, dung mạo, dáng vẻ đều có vẻ là kẻ tu luyện.

Còn chưa kịp đưa mắt tìm một chỗ trống, cả bốn đứa đã nghe một giọng rất quen thuộc vang lên sau lưng:

- Ấy da! Bốn thiếu niên này chẳng phải là người của Vân Tiêu Kiếm sao?

Cả bọn quay lại đằng sau, phát hiện một nam nhân to béo, mặc bộ quần áo lụa màu xanh, đội một chiếc mũ sang trọng. Đây chẳng phải lão Vương ở trấn Thanh Hương sao? Lão làm gì ở nơi này nhỉ?

- Vương lão đại! – Cả bốn đứa thi lễ.

- Để ta đoán, mấy người đến đây dùng bữa phải không? Tiểu nhị, mau sắp cho bốn thiếu niên anh hùng này một phòng đặc biệt. – Vương lão đại nói vọng vào, không kịp để cho mấy đứa trẻ há mồm nói.

Wương lão đại vẻ mặt hoan hỉ, dẫn bốn đứa trẻ lên lầu trên, đám người ngồi dưới đảo mắt nhìn theo. Khi nghe đến ba chữ Vân Tiêu Kiếm, đám người nhất loạt giật mình. Vân Tiêu Kiếm, Vân Tiêu Kiếm xuất hiện ở Đại Lâm trấn làm gì chứ? Hay bọn chúng đã nghe được chuyện gì?

- Vương lão đại! mấy người bọn ta chỉ muốn dùng bữa bình thường thôi, ngài lại bày tiệc tùng linh đình vậy, bọn ta đâu có tiền để trả. – Song Mai tái mặt khi nhìn thấy thức ăn được dọn lên, bày ê hề xung quanh chiếc bàn lớn trong phòng đặc biệt.

Chỗ tiền bạc mấy đứa đem theo, Thái Bảo bảo nhiều thì nhiều nhưng cứ ăn uống linh đình như vậy thì chẳng mấy chốc chẳng còn xu nào dính túi. Miệng ăn núi lở, cấm có sai bao giờ.

- Ấy ấy! ta đâu dám thu tiền của Vân Tiêu Kiếm. Ta mời còn không được nữa là. Nào dám, nào dám. – Vương lão đại hai tay xua xua trước mặt, thảng thốt nói.

- Lão chắc không lấy tiền hả? Được, vậy bọn ta không khách sáo. – Văn Lộc mắt sáng như sao, đưa đũa gắp một miếng thức ăn, bỏ tọt vào mồm, sáng khoái nhồm nhoàm nhai.

- Chắc rồi, chắc rồi! – Vương lão đạo cười lớn, đưa tay mời.

Cả bọn dùng bữa ngon lành, trò chuyện rất vui vẻ. Được một chập, Song Mai quay ra Vương lão đại, thận trọng hỏi:

- Ta nhớ gặp lão Vương ở trấn Thanh Hương mấy năm trước, giờ lại có mặt ở đây, chuyện này là sao?

- Ha! Vương lão đại ta, trước đây chỉ là một kẻ cơ hàn, bần cùng, sinh sống bằng nghề lang thang bán các loại gia vị cho nhà hàng. Cách đây không lâu, cơ duyên được quen biết với Thiên Hỏa đạo nhân, giành được quyền cung cấp gia vị cho Vân Tiêu Kiếm. Bởi thế ta có của ăn, của để, xây dựng hệ thống quán ăn trên khắp Lạc Hồng này. Hôm nay quả thực có duyên mới gặp được mấy người tại trấn Đại Lâm này. – Vương lão đại kể.

- Vương đại thúc! Đám người dưới kia, xem bộ dạng thì giống mấy phường lục lâm, thảo khấu, không phải người vùng này. – Song Mai khẽ liếc.

- Cô nương này nói chính xác! Mấy tháng gần đây, rừng Đại Lâm đang gặp chuyện nên lục lâm, thảo khấu, thợ săn nổi tiếng các lộ đều ùn ùn kéo về. – Vương lão đại thở dài.

- Có chuyện gì vậy Vương đại thúc? – Thái Bảo mắt sáng lên, dừng đũa thức ăn vừa gắp ở lưng chừng.

Thở dài một tiếng, Vương lão đại chậm rãi kể:

- Mấy tháng nay, trong rừng Đại Lâm không hiểu ở đâu xuất hiện một dị điểu, sát nhân trong chớp mắt. Người của trấn Đại Lâm đã bỏ mạng dưới

tay nó tổng cộng hơn người rồi. Tin tức truyền ra ngoài, khắp các vùng, thợ săn và thảo khấu đều kéo nhau về tìm giết. Quan phủ treo giải 500 quan tiền cho ai bắt được dị điều này.

- Dị điều đó trông ra sao hở Vương đại thúc? – Ánh Nguyệt mắt sáng như sao.

- Nào ta đã nhìn thấy mồm ngang mũi dọc nó ra sao. Chỉ nghe đám thợ săn sổng sót kể lại, đây là con chim thành tinh, người tỏa ra những thứ ánh sáng kỳ dị, tiếng kêu khiến người ta vỡ óc mà chết. Chẳng hiểu nó từ đâu đến rừng Đại Lâm nữa. – Vương lão đại thở dài.

Bốn đứa quay ra nhìn nhau, khuôn mặt không dấu được sự phấn khích tột độ. Chúng vốn hạ sơn đi bắt linh điều, nay lại gặp được ngay ở đây, quả thực ông trời ưu đãi quá. Phen này nhất định sẽ tóm được linh điều kia. Cả bọn lờ mờ hy vọng, linh điều kia chính là Thần Lạc Linh Điều trong truyền thuyết.

- Vương đại thúc! Bọn ta muốn vào Đại Lâm tìm bắt dị điều này. – Thái Bảo đề nghị.

Họ Vương trợn tròn mắt, không tin vào đôi tai điếc của mình nữa. Bốn đứa nhãi ranh này, lại có bản lĩnh đó sao? Mấy tháng nay, cao thủ hàng đàn, thợ săn hàng tốp đi vào khu rừng, giờ không thấy bóng đâu. Bốn đứa nhỏ, mặc dù là đệ tử Vân Tiêu Kiếm nhưng thực lực chắc gì đã có thể đương đầu với dị điều?

Tuy nhiên, với cái thái độ tự tin của lũ trẻ, Vương lão đại bất giác tự trấn an mình rằng Vân Tiêu Kiếm, đệ tử toàn loại tu vi uyên thâm, quảng bác, chẳng thể mà người trong thiên hạ cứ nườm nượp kéo nhau đến xin gia nhập. Khẽ gật đầu một cái, Vương lão đại nói:

- Thôi được! Nếu các người muốn tìm chỗ chết, ta cũng không cản. Cứ nghỉ ngơi hôm nay đi đã, mai ta sẽ sai người đưa vào rừng. Dùng bữa xong,

các người có thể vào trấn Đại Lâm chơi. Ta sẽ sắp xếp phòng nghỉ cho các người, dĩ nhiên là không tính phí rồi.

- Được! Thống nhất như vậy, ngày mai chúng ta sẽ vào rừng Đại Lâm vây bắt linh điểu. Hôm nay phải đánh chén no say, chơi bời thỏa thích đã. – Văn Lộc hồ hởi nói.

- Hừ, đệ lúc nào cũng chỉ thích chơi. – Ánh Nguyệt lườm sư đệ một cái khiến nó nhăn răng ra cười hề hề.

Dùng xong bữa, bốn đứa trẻ nhận phòng nghỉ, sắp xếp đồ đạc xong, chúng dẫn nhau đi chơi trấn Đại Lâm.

Trấn Đại Lâm bảo rộng thì tất nhiên không thể so với 4 tòa thành lớn nhưng bảo bé thì cũng không hẳn là bé. Mặc dù là nơi lui tới thường xuyên của đám con buôn, du khách, thợ săn nhưng trong trấn lại hoàn toàn sạch sẽ. Nếu dọc con đường chính là nơi buôn bán tấp nập, nhà cửa san sát thì những nơi khác đều khá bình yên, mỗi nhà đều có hàng rào gỗ bao quanh, một mảnh vườn rộng rãi và một nếp nhà ba gian thấp lè tè.

Con phố chính, là nơi buôn bán tấp nập, ngoài những dãy hàng ăn, quán rượu, khách sạn thì còn là những cửa hiệu buôn bán sản vật của Đại Lâm. Những tấm bảng gỗ, được viết nguệch ngoạc, đặt trước cửa hiệu khiến bọn Thái Bảo hết sức chú ý. Nào là hỏa hồ vĩ, 5 quan tiền/ chiếc; sừng thiết ngữ, 3 quan tiền/chiếc cho đến những thứ cực hiếm như cốt hắc hổ; sừng ma tê, tay gấu, nhân sâm, đại linh chi v.v...Phía bên trong những cửa hiệu, những bộ lông thú, đầu thú, xương cốt được treo lủng lẳng, ken đặc không gian.

Đến cuối phố, cả đám bị thu hút bởi một cửa hàng bán các loại chim hoang dã. Xung quanh tràn ngập tiếng kêu, hót thánh thót. Những con chim nhốt trong lồng, bộ lông đủ mọi màu sắc sặc sỡ. Con thì nhảy nhót qua lại,

con thì ngửa cổ gáy te te, con lại hốt hoảng vỗ cánh phành phạch, như muốn thoát ra khỏi chiếc lồng sắt.

- Chà, nhiều loại chim thật, con nào cũng đẹp – Song Mai tấm tắc khen ngợi.

- Thái Bảo, mi nhìn con hoàng yến kia có giống của lão Trần hay ghé Lâm Gia Tửu Lầu không? – Văn Lộc chỉ vào một con hoàng yến đẹp đẽ, cô ngạo trong lồng, đang hướng đôi mắt nhìn lũ trẻ.

- Giống lắm! Giống lắm. – Thái Bảo mỉm cười rồi nhớ lại điệu bộ của lão Trần. Lão hay ghé Lâm Gia Tửu Lầu uống rượu, lần nào cũng mang theo con hoàng yến trong chiếc lồng bằng vàng rất quý. Điệu bộ vênh vang, khệnh khạng của lão luôn khiến Văn Lộc và Thái Bảo phì cười. Trần lão vốn là một phú ông ở thành Thần Long. Lão mê tíu Lâm Gia Tửu của gia đình Thái Bảo nên không hôm nào là không ghé qua làm vài chén mới yên tâm ra về.

Cả bọn chăm chú nhìn lũ chim chóc đủ màu sắc sỡ, Thái Bảo bất giác nhìn xuống dưới chân, thấy một chiếc lồng cũ mèm, bẩn thỉu. Bên trong có một con chim mỏ dài, đen sì, thân hình gày gò, bộ lông xơ xác, bé bằng nắm tay. Dường như nó không đủ sức để nhảy nhót và kêu inh tai như lũ kia nên đành nằm bẹp một chỗ.

Thấy Thái Bảo chăm chú nhìn con chim, tay chủ quán, ngoại ba mươi cất tiếng:

- Cậu bé thấy con chim này có gì thú vị sao?

- Con chim này sao lại ủ dột khác hẳn với đồng loại vậy? – Thái Bảo ngược mắt lên hỏi rồi lại quay xuống nhìn con chim.

- Chà! Chỉ là chim hoang thôi, không có gì đặc biệt. Con chim này là chim Lạc non nhưng chẳng hiểu sao nó lại gày gò như vậy. mấy hôm trước

bọn thợ săn có đem đến cùng với đám chích chòe, chào mào. Không hiểu sao con chim Lạc lại lạc trong rừng Đại Lâm. Có thể là con của dị điều đang tác oai tác quái trong rừng. Bày nó ở đây mấy hôm rồi nhưng chẳng ai quan tâm cả. – Lão chủ nói.

Bất giác, Thái Bảo thấy con chim non này sao giống mình ghê gớm. Cũng không cha, không mẹ từ nhỏ, lưu lạc khắp phương trời. Nhưng Thái Bảo còn may mắn có Vân Tiêu Kiếm ra tay tương trợ, còn con chim nhỏ này, ử đột nằm đây chờ chết. Giống linh điều của Lạc Hồng đại lực sao thể thảm nhường này, khác hẳn với vẻ oai phong thường thấy trong Lạc Điều Quân. Chẳng biết, trời xui đất khiến thế nào, Thái Bảo lên tiếng đề nghị:

- Ông chủ! Bao nhiêu tiền con chim này? Ông bán cho ta nhé.

Thấy có người hỏi mua con chim phế vật, lão chủ mắt sáng như sao. Để nó ử đột ở đây, hai ba ngày nữa cũng lặn ra chết, chi bằng bán quách cho thằng nhãi này, thu được vài đồng. Nghĩ sao nói vậy, lão chủ ra giá luôn:

- Được, mi thích thì ta bán cho, giá hai đồng, miễn phí cái lồng cho người.

Thái Bảo thò tay, móc hai đồng đưa cho lão chủ, Song Mai và mấy đứa kia hết sức ngạc nhiên. Cô bé tròn xoe mắt hỏi:

- Người mua con chim Lạc đen đúa bán thiu này làm gì? Nhìn bộ dạng nó, ta đoán mấy hôm nữa là đi đời nhà ma thôi. Phí cả tiền.

- Nhưng ta thích, ta thấy nó giống...mình. – Thái Bảo trao tiền, cầm cái lồng lên và nói.

- Cái thằng mi, toàn làm điều không đâu. – Văn Lộc lắc đầu.

Suốt trên đường trở lại chỗ nghỉ, Thái Bảo đưa chiếc lồng lên quan sát. Nó thấy con chim Lạc cũng uể oải nhìn nó chăm chú rồi lại rúc đầu vào đôi

cánh, dáng vẻ rất chán nản. Thái Bảo huýt huýt mấy tiếng gọi rồi thủ thỉ:

- Mi về sống với ta nhé, ta sẽ chăm sóc tử tế. Khi nào đủ sức bay lượn, ta sẽ thả mi về với cha mẹ.

Nghe nó rủ rủ, chim Lạc khẽ rướn cổ lên nhìn, đôi mắt nhìn sâu vào Thái Bảo, dường như nó cảm nhận được lời nói của thằng bé, vội chậm rãi nhích người lên, mỗ mỗ ít cảm trong chiếc lồng. Thái Bảo thấy thế, mỉm cười:

- Phải rồi! Chim Lạc ngoan, mau ăn đi cho lại sức rồi còn về với cha mẹ chứ.

Con chim Lạc non này hồi phục nhanh hơn sự tưởng tượng của Thái Bảo. Chỉ từ trưa đến tối, nó đã nhảy nhót khắp trong lồng, hướng đôi mắt tròn xoe nhìn mọi người, thỉnh thoảng kêu lên mấy tiếng gru gru. Đám trẻ quay xung quanh cái lồng, thích thú nhìn nó nhảy nhót qua lại. Song Mai mỉm cười, thò ngón tay qua lồng khều khều chim Lạc:

- Hay thật, có vẻ nó thích mi lắm đó.

Thái Bảo ánh mắt vui vẻ nhìn sư tử chơi với chim Lạc, trong lòng thấy hạnh phúc vô cùng. Nó vui vì sư tử thấy vui, chỉ thế mà thôi. Trong lòng nó đắn đo, không biết có nên nói chuyện Lạc Hồng đại hội cho Song Mai không. Nếu sư tử biết được, chắc chắn sẽ vui lắm.

Thái Bảo bước tới, mở cửa lồng, Song Mai thấy vậy hét lên:

- Làm gì thế? Nó bay mất thì sao?

- Thì đệ vốn muốn thả nó về khi đủ sức mà. Đệ thấy nó khỏe lại nhiều rồi, định mở cửa lồng xem nó có thể bay được không.

Song Mai nghe thấy thế, à lên một tiếng rồi lùi lại, nhìn sự đệ trù mền vô cùng.

Cửa lồng vừa mở, mấy đứa đứng lui ra xa. Chim Lạc nhìn ra ngoài, ngúc ngoắc cái đầu, ra vẻ thận trọng. Thái Bảo huýt huýt mấy tiếng, tay vẫy vẫy. Con chim thò cổ ra ngoài, thấy an toàn liền nhảy phốc ra khỏi lồng, đứng trên bàn gỗ đám trẻ.

- Bay đi, bay đi. – Thái Bảo cổ vũ.

Chim Lạc vươn đôi cánh ra, khẽ đập đập xuống khiến một vài chiếc lông vũ nhỏ xíu rơi xuống mặt bàn. Nó thu người lại rồi bất ngờ nhún một cái, cả thân hình đã ở trong không trung. Chim Lạc lượn một vòng trong căn phòng nhỏ rồi đột ngột phóng thẳng ra ngoài cửa sổ, mất hút vào màn đêm.

Lũ trẻ theo phản xạ chạy ủa ra phía cửa sổ, nhìn theo, thoáng hiện vẻ tiếc nuối. Được một chập, Thái Bảo hít một hơi, gật đầu trấn an:

- Không sao, nó về với cha mẹ rồi, đệ muốn vậy mà.

- Cái thằng mi, mất toi hai đồng nhé. May còn giữ được cái lồng, mai mi mang đi bán xem. – Văn Lộc châm biếm, đẩy nhẹ Thái Bảo một cái khiến nó nhe răng ra cười theo.

- Thôi, muộn rồi, mọi người nghỉ đi, mai chúng ta còn lên đường vào rừng Đại Lâm. Nhớ chuẩn bị mọi thứ cẩn thận. Đây là lần đầu chúng ta đối mặt với linh điều đó. – Song Mai dặn.

- Bọn đệ biết rồi thưa sư tỷ đáng kính. – Văn Lộc làm ra bộ dạng của một kẻ nô tỳ khiến cả lũ cười rinh rích lên.

Song Mai và Ánh Nguyệt rời khỏi phòng, Thái Bảo mang chiếc ghế ra ngồi cạnh cửa sổ, ngửa mặt nhìn lên trời. Hôm nay mây đen kéo đến nhiều

quá, mặt trăng và những vì sao trên kia bị che hết cả. Nó hít một hơi rồi từ từ thở ra, trong lòng chẳng rõ đang suy nghĩ mông lung gì nữa. Cứ ngồi thế một chặp, nó nghe tiếng ngáy khò khò của Văn Lộc vang lên bèn uể oải đứng dậy đi vào giường, kéo chăn lên và nằm xuống.

Màn đêm u tịch ôm ấp lấy không gian rộng lớn, bao la, khắp nơi im ắng, thỉnh thoảng vang lên khe khẽ tiếng côn trùng kêu. Gió đêm nhẹ nhàng thổi lướt qua những con phố vắng vẻ, cuốn đám bụi đường, vẽ nên một bức tranh sâu thẳm. Văng vẳng cuối ngõ tiếng gõ lốc cốc của tuần canh. Mấy ngọn đèn lồng đỏ treo trước cửa đu đưa trong gió tựa như có một bàn tay vô hình nào chạm vào vậy.

Có tiếng kêu gru gru khiến Thái Bảo mở mắt dậy. Bên cạnh nó, con chim Lạc phế vật hôm qua đang cuộn tròn, rúc vào như thể thân thiết lắm. Thái Bảo khẽ bàng hoàng nhưng rồi hiểu ra liền đưa tay gãi gãi nhẹ lên đầu. Chim Lạc rên khe khẽ ra điều rất sáng khoái. Nhẹ nhàng, Thái Bảo thủ thỉ:

- Nếu không còn chỗ nào để về thì ở lại với ta vậy.

Sáng bảnh, Thái Bảo đi khua lũ nhóc dậy rất khẩn trương. Cả bọn tròn xoe mắt khi nhìn thấy con chim Lạc cứ vắt vẻo bám trên vai Thái Bảo, cái cổ ngúc ngoắc đảo mắt nhìn quanh, thỉnh thoảng cọ cọ đầu vào má chủ nhân.

- Chà! Xem ra mi và con chim này rất hợp nhau đó. – Văn Lộc trầm trồ.

- Chim Lạc là giống chung thành hết mực đó. Đã chọn ai làm chủ nhân thì cả đời chỉ theo người ấy. – Song Mai nói xong, bất giác nhớ đến chim Lạc của mình trên Hoàng Ma Sơn.

Cả bọn tụ tập trò chuyện rôm rả dưới sân, từ phía xa, bóng dáng to béo của Vương lão đại thủng thẳng đi tới. Bước bên cạnh y là một thiếu niên, khoác trên vai chiếc gùi rất lớn. Đến trước mặt bọn trẻ, nam nhân hạ chiếc

gùi xuống đất. Xem ra, trong đó chứa rất nhiều đồ đạc được buộc lại cẩn thận.

- Đây là Đinh Chính, nó sẽ dẫn mấy người vào rừng Đại Lâm. – Vương lão đại đưa tay giới thiệu.

Thiếu niên tên Đinh Chính, vóc người cao to, mặt vuông chữ điền, chừng khoảng mười sáu mười bảy tuổi. Nhìn dáng vẻ có thể đoán ngay hẳn là người chuyên đi rừng, leo núi. Đinh Chính mỉm cười, khẽ gật đầu chào lũ trẻ.

- Đinh đại ca! Phiền đại ca dẫn đường cho bọn ta vào rừng Đại Lâm. – Song Mai cúi người thi lễ.

- Được được! Vương đại thúc đã có lời nhờ cậy, ta nào dám từ chối. Được dẫn đường cho môn đồ Vân Tiêu Kiếm, đó là phúc đức của ta. – Đinh Chính há miệng cười lớn, đoạn thò tay nhắc một chiếc gùi lớn khoác lên vai.

Trong chiếc gùi này có đủ loại thực phẩm, thuốc men, đồ sơ cứu, lều bạt. Phạm là người đi rừng dài ngày, đều phải mang theo những chiếc gùi lớn như thế này.

- Chúng ta đi thôi! Vương đại thúc, hẹn gặp lại. – Thái Bảo đưa tay chào.

- Các người cẩn thận nhé. – Vương đại thúc đáp lễ, không quên dặn dò.

Đinh Chính đeo gùi, bước nhanh phía trước dẫn đường, bốn đứa chậm rãi đi sau, trò chuyện rôm rả. Đoạn đường mười mấy dặm vào rừng này, nếu không có Đinh Chính, chỉ trong chớp mắt là mấy đứa đã dùng Vân Tiêu Phi Ảnh đến nơi rồi.

Trên đường đi, Đinh Chính liên tục hỏi han về những chuyện tu hành, luyện khí của Vân Tiêu Kiếm. Bọn trẻ thấy người dẫn đường tỏ ra hứng thú thì cũng sôi nổi, tranh nhau kể đến sùi bọt mép. Thoắt một cái qua hơn một canh giờ, đám người đã đến được bìa rừng.

Rừng Đại Lâm bao la rộng lớn với những tán cổ thụ cao mấy chục trượng, ngạo nghễ vút lên trời rồi vươn tán đan vào nhau tạo nên trùng trùng lớp lớp. Phía bên dưới, cây leo, cỏ dại mọc dày đặc khiến đi lại rất khó khăn. Khu rừng này có một đặc điểm là đám cỏ dại mọc lên nhanh như chiêm bao.

Một người bình thường, nếu phát quang để tiến sâu vào thì chỉ trong khoảng thời gian ngắn, đám cỏ dại đã mọc lại um tùm, che lấp con đường vừa tạo khiến người ta lạc tít vào trong. Người của trấn Đại Lâm, sinh sống ở đây đã lâu, biết được quy luật quái dị này mà dần dà tạo được thói quen nhận biết đường rừng. Vốn cỏ dại mới mọc đều có màu khác lạ so với đám cũ nên căn cứ vào đó mà nhận biết đường đã đi. Người bình thường, không chú ý đến chi tiết này nên đã hoảng càng thêm hoảng.

Chậm rãi, Đinh Chính dùng cây rựa đi rừng, chém bay đám cỏ dại mọc trước mặt, mở thành một con đường mòn tiến lên phía trước. Đám trẻ im lặng nối gót đằng sau. Càng vào sâu trong rừng, ánh sáng mặt trời lọt xuống càng ít. Hơi ẩm mốc, hơi nước bốc lên mờ ảo tựa như khói bao quanh không gian. Khắp trong rừng im ắng, không hề nghe được tiếng chim chóc, côn trùng. Chỉ nghe tiếng sột soạt của cây cỏ hai bên đường cọ vào y phục.

Thái Bảo thấy tiếng cỏ dại chuyển mình, bất giác quay lại đằng sau chiêm ngưỡng. Con đường vừa phát quang trong chớp mắt đã biến mất, nhường chỗ cho khoảng không gian um tùm của cỏ dại. Bất giác nó rùng mình nghĩ đến cảnh bị lạc trong khu rừng cổ quái này. Chim Lạc rúc sát vào cổ nó, khép cánh, dáng vẻ cần trọng. Thái Bảo đưa tay lên gỡ gỡ chim Lạc, trấn an rồi lại ngược lên trên, nhìn những tán rừng xum xuê, che phủ

hết ánh mặt trời. Hiếm hoi lắm mới lọt được vài tia nắng chiếu xuống khiến những mảng rừng cứ sáng sáng, tối tối, cực kỳ ma mị.

- Các người cẩn thận nhé, đi sát nhau vào, khéo lạc. – Đinh Chính cứ liên tục nhắc nhở như vậy.

- Chà, khu rừng này thật quái dị, lạc vào đây khéo mất mạng như chơi. – Văn Lộc tặc lưỡi, kêu một tiếng.

- Đinh đại ca! Rừng rậm như vậy, dị thú có nhiều không? – Ánh Nguyệt lên tiếng.

- Chỗ này thì chưa có vì gần bìa rừng, thỉnh thoảng mới xuất hiện vài con. Lát đi sâu vào trong mới nhiều giống hung ác. – Đinh Chính vung tay phật dứt mất đám cỏ dại rồi trả lời.

Hơn hai canh giờ trôi qua, cả đám mãi miết đi theo Đinh Chính được độ hơn ba dặm vào sâu trong rừng. Cỏ dại, bụi cây mọc um tùm khiến tốc độ của cả đoàn chậm chạp đi rất nhiều. Càng vào sâu, khu rừng càng u tịch, bí hiểm. Xung quanh giờ chỉ còn một màu nhờ nhờ, khó phân biệt được phương hướng. Lúc này, những tiếng động của côn trùng, răn rết, chim chóc đã vang lên rõ ràng.

- Đi thêm khoảng nửa canh giờ nữa sẽ có một mỏm đá, chúng ta sẽ nghỉ ăn trưa ở đó. – Đinh Chính thông báo. Nãy giờ cứ mãi miết đi trong khu rừng nên cả đám không còn ý thức được thời gian. Chúng cũng chẳng biết giờ đã là mấy giờ nữa.

- Cái gì vắt vẻo trên cây kia? – Ánh Nguyệt thảng thốt chỉ lên một cổ mộc trước mặt.

Cả bọn ngược mắt lên nhìn theo, thấy một mảnh thi thể vắt vẻo trên cây, bị xé toạc ra, còn mỗi nửa thân dưới. Song Mai và Ánh Nguyệt quay mặt

nhìn đi chỗ khác còn Thái Bảo và Văn Lộc không sợ, cứ nhìn theo bóng Đinh Chính hạ gùi rồi trèo tót lên trên cây xem xét.

- Đây không phải người của trấn Đại Lâm, chắc hẳn là mấy tên thợ săn tuần trước vào rừng săn linh điểu. – Đinh Chính nói vọng xuống, giọng nói không giấu được sự sợ hãi.

Đinh Chính nhảy phốc xuống, đeo lại gùi lên lưng rồi thúc:

- Thôi, mau đi, chúng ta chẳng thể làm gì được đâu.

Bốn đứa lại cặm cụi bước theo, con chim Lạc khi đi qua cái xác bất giác vươn cánh đập phành phạch, kêu inh lên điếc tai như cảnh báo điều gì đó rất nguy hiểm. Thái Bảo thấy vậy, vội vàng trấn an nó. Song Mai hít một hơi, vận khí toàn thân. Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm bỗng nhiên tỏa sáng sau lưng. Cô bé sẵn sàng ứng phó với những nguy hiểm đang rình rập. Văn Lộc và Ánh Nguyệt cũng bắt chước làm theo, điều động linh khí, đánh thức thần binh của mình. Thanh Trường Lưu Thủy, quà tặng của Lưu Thủy đạo nhân cho Ánh Nguyệt tỏa thanh quang chói lọi, êm dịu soi sáng một góc rừng. Còn thanh Hỏa Lân Kiếm của Văn Lộc, phát quang rực sáng như hàng ngàn ngọn lửa của hỏa kỳ lân phun ra khiến cho một mảng u lâm tỏa sắc bập bùng.

Thái Bảo móc viên Hoàng Kim Châu khỏi túi, thả nó lơ lửng bay trên đầu cảnh giới. Viên châu cũng không kém phần long trọng, rực sáng chói mắt tựa như một ngọn đèn trời, lơ lửng ở trên. Phía trước ngực áo, Xung Thiên Thần Kiếm cũng khẽ lay động nhưng đám trẻ kia không biết về sự xuất hiện của nó.

Mấy đạo quang mang tỏa ra khiến cho Đinh Chính phần nào lấy lại được khí thế. Hẳn nghĩ bụng, mấy đứa trẻ này quả thực là thần tiên chứ không phải người phàm. Đi cùng chúng, đừng nói là vong mạng, có khi lại

kiếm được mấy loại dị thú quý hiếm bậc nhất, sống sâu trong rừng. Kỳ này rất có thể sẽ phát tài rồi.

Một mòm đá rất bằng phẳng hiện ra trước mặt lũ người. Mòm đá chu vi lên đến mười mấy mét, nhô lên khỏi mặt đất khoảng hai mét. Kỳ thực đây là một gốc cổ mộc đã tồn tại từ lâu lắm rồi, nay hóa thành đá cứng. Dân ở trấn Đại Lâm, mỗi khi vào rừng săn thú đều nghỉ chân, dựng trại ở đây. Xung quanh gốc cổ mộc khoảng mười mấy trượng, chỉ có cỏ dại mọc thấp lè tè.

Hạ chiếc gùi xuống, Đinh Chính thò tay lấy ra mấy túi nhỏ thức ăn rồi chia cho lũ nhóc. Mỗi đứa cầm một túi rồi ngồi phệt xuống, đoạn lôi thức ăn ra nhấm nháp. Thái Bảo, Văn Lộc và Đinh Chính ngấu nghiến nhai như thể bị bỏ đói rất lâu còn Song Mai và Ánh Nguyệt lại bẻ từng miếng, nhẹ nhàng cho vào miệng.

Thình thoảng, Thái Bảo đưa cho chim Lạc một miếng bánh khiến nó vui mừng, mồm mồm rồi ngửa cổ nuốt vào trong. Ăn hết một miếng, nó lại đập đập cánh, đứng trước mặt Thái Bảo, kêu lên gru gru đòi tiếp. Thái Bảo nhìn điệu bộ xin ăn của nó, không khỏi buồn cười, lên tiếng mắng:

- Xem mi kìa, có giống thằng Văn Lộc không?

- Nó mà giống ta? Giống mi thì có. – Văn Lộc đáp trả, quăng một mẩu thức ăn về phía chim Lạc, huýt huýt gọi. Chim Lạc nhanh chóng mồm lấy miếng ăn, nuốt vội vào trong rồi lại nhảy nhót sang phía Văn Lộc. Song Mai và Ánh Nguyệt thấy vậy, cũng ném cho nó thức ăn khiến con chim nhảy hết từ chỗ này sang chỗ khác, dáng vẻ vui mừng khôn siết.

Dùng bữa xong, Đinh Chính bảo lũ trẻ nghỉ ngơi một chút, lấy sức còn lên đường đi tiếp. Cả đám nằm vật ra, ngược mắt nhìn lên trên cao. Tán cây xum xuê, phủ kín mít không gian, ánh sáng tỏa xuống yếu ớt vô cùng. Được một chập, cả bọn dần dần thiếp đi lúc nào không hay.

“Oác”, tiếng kêu đình tai của chim Lạc khiến cả bọn choàng tỉnh. Chim Lạc dáng vẻ hốt hoảng, cánh đập liên hồi cảnh báo nguy hiểm.

Một luồng gió lớn ở đâu bỗng dưng thổi ù ù đến kèm theo mùi tanh nồng của máu. Từ phía xa, tiếng âm ì, vang vọng lại gần hơn, tựa như có đàn voi dữ lên đến hàng trăm con đang di chuyển vội vã.

Cả đám thấy đất dưới chân rung rinh nhẹ rồi mạnh dần, mạnh dần. Tiếng động âm ì cũng mỗi lúc một to hơn, tựa như tiếng gầm rống, gào thét của quỷ dưới địa ngục đang vọng về.

- Mau mau phòng thủ. – Song Mai thét lên, Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm phóng vọt khỏi vỏ, vạch lên không trung một đường chói mắt rồi lung linh tỏa sáng trước mặt.

Trường Lưu Thủy và Hỏa Lân Kiếm cũng vội vã phóng khỏi bao, tề bên cạnh Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm, sẵn sàng đối phó. Viên Hoàng Kim Châu cô ngạo bay lên trên đám bảo khí, chờ đợi.

Khắp không gian giờ tanh nồng mùi máu, sực lên xú uế kinh khủng. Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm đột nhiên phóng ra mấy tia sáng khiến khắp chỗ lũ người đứng, thoang thoang hương thơm, át đi thứ mùi kinh khủng kia.

Tiếng ì âm giờ đã nghe rõ ràng hơn bao giờ hết, chứng tỏ cái con vật hoặc bất cứ cái gì đang phóng đến đã ở rất gần rồi. Cả nhóm căng mắt theo dõi, Đình Chính sợ hãi, thu người co ro sau chiếc gùi trông rất khổ sở. Chim Lạc cũng rúc vào sau chiếc gùi cùng Đình Chính, cụp hết cánh vào, im lặng không dám kêu một tiếng nào.

Đúng lúc này thì, ụp một tiếng, một mảng rừng trước mặt bung ra khiến cây cối ngã rạp, mấy cổ mộc lâu năm bị chấn động, rã rạc đổ xuống hai bên. Từ trong, phóng ra một dị ảnh to lớn, hai mắt sáng rực lên, phía sau thấp thoáng chín đạo quang mang uốn lượn chập chờn.

Đinh Chính thấy vậy, toàn thân run bắn, mặt cắt không còn hột máu nào, hét lên hoảng hốt:

- Cửu vĩ hỏa hồ!

Trước mặt đám trẻ, một con hồ ly rất to lớn. Thái Bảo căng thẳng nhìn nó ước đoán. Con hồ ly này phải to gấp bốn lần bạch hổ của lão Phạm Mạnh Hồ chứ chẳng chơi.

Cửu vĩ hỏa hồ toàn thân rực lên một màu đỏ, tựa như có hàng ngàn ngọn lửa đang thiêu đốt thân thể nó. Cặp mắt hỏa hồ sáng rực như sao băng, hai bên mép lấp ló răng nanh dài tựa trường kiếm. Đằng sau là chín cái đuôi tõe ra, phe phẩy trong hư vô, tỏa những màu sắc lập lòe chói mắt. Song Mai cười khở trong lòng bởi cái giống yêu thú này, chỉ xuất hiện trong sách chúng học mà thôi, nay cơ duyên được gặp, ông trời quả khéo sắp đặt để chơi chúng nó.

Thái Bảo nhìn thấy Cửu vĩ hỏa hồ, trong lòng không khỏi kinh hãi. Trên Vân Tiêu Giám, nó đã đọc qua về yêu thú này trong môn học về Thần Thú. Thần Thú giới phân chia đẳng cấp rõ rệt như tu thánh.

Chuyện tu luyện của thú cũng gần giống với ma giáo, nghĩa là sát nhân, chiếm đoạt lấy linh hồn hoặc tu vi của đối phương mà tiến triển. Muông thú bình thường thì được gọi là dã thú. Dã thú giết đủ số người, đột phá lên thành dị thú, biến đổi thân thể, khả năng mạnh hơn. Từ dị thú lên ma thú khó khăn vô cùng bởi loài người lòng bắt liên tục.

Thế giới này, con người đứng đầu chuỗi thức ăn bởi vậy một dị thú muốn biến đổi trở thành ma thú phải trải qua không biết bao nhiêu kiếp nạn nữa. Một khi đã đột phá lên thành ma thú, khả năng vượt xa phàm nhân, tương đương cấp nhân thánh, có những năng lực khiến phàm nhân kinh hãi. Còn từ ma thú lên đến thành yêu thú thì chẳng biết cần những cơ duyên gì nữa, chỉ biết, số lượng người mà chúng hạ sát để tu luyện không thể dưới

năm ngàn. Đỉnh cấp của thú chính là thần thú trong truyền thuyết, tương đương với cấp Thượng Đẳng Thánh của loài người. Thần thú có thể chỉ do con người mừng tượng ra nhưng yêu thú thì chắc chắn là có. Trong sách Lạc Hồng sử ký mà Thái Bảo đọc qua, phần Long Thần Quân Bản Ký chép rằng, khi mới tập hợp lực lượng, Đại Đế Long Thần đã một lần chạm trán với yêu thú đỉnh cấp thời bấy giờ là Cửu Vỹ Bạch Hồ tại động Lâm Ấp, gần Ánh Nguyệt Thành.

Đại Đế Long Thần giao chiến bất phân thắng bại với Cửu Vỹ Bạch Hồ bảy bảy bốn mươi chín ngày khiến trời long, đất lở, toàn bộ động Lâm Ấp sụp xuống, tạo thành một hồ nước rất lớn. Cuối cùng, Đại Đế Long Thần cũng chém được yêu thú, trả lại sự bình yên cho bá tánh trong vùng.

Những tưởng yêu thú duy nhất đã bị tiêu diệt, giờ lại mọc đầu ra thêm con cửu vỹ hóa hồ này? Cả bọn không khỏi kinh hãi, lăm lét nhìn yêu thú đang vờn trước mặt.

Đúng lúc này, có những tiếng rít xé gió ghê người vang lên, khu vực xung quanh yêu thú đang đứng phóng tới mấy ngọn bạch giáo sáng lóa, trên thân điêu khắc những dòng cổ ngữ lạ lùng.

Mười hai ngọn bạch giáo cắm phập phập xung quanh khu vực yêu thú đang đứng, tạo thành một vòng tròn. Yêu thú thấy vậy, nhe nanh, ép người xuống thủ thế. Từ tứ phía, phóng ra mười hai bóng người. Những người này nhanh chóng phóng tới trước những ngọn bạch giáo, chấp tay trước ngực, mắt nhắm, miệng lầm rầm đọc cái gì đó.

Dứt lời, mười hai ngọn bạch giáo tỏa sáng chói lọi rồi phóng những tia sáng, đan kết với nhau, tạo nên một tấm lưới khổng lồ, nhốt yêu thú ở trong.

Thái Bảo và lũ trẻ nhận ra, đám người này đã gặp qua ở trấn Đại Lâm. Chính là đám ngòi ăn uống dưới tầng một.

Khi những tia sáng đan kết lại với nhau tựa như một chiếc bát úp xuống, nốt yêu thú ở trong thì từ trên cao, thêm một bóng người nữa khinh công, đáp xuống nóc lưới, đứng hiên ngang trên những đạo quang khí. Kẻ này chính là thủ lĩnh. Hắn trên tay cầm một tấm phướn lớn có thêu bốn chữ “Hàng Yêu – Phục Ma”.

Tay thủ lĩnh đáp xuống liền đưa tấm phướn lên cao, miệng hô lớn: “Thiên linh, địa linh, hàng yêu, phục ma”.

Song Mai thấy vậy, khẽ quay sang Thái Bảo, lẩm bẩm:

- Đây chẳng phải “Hàng yêu thập nhị trận sao”?

- Đúng rồi! Để xem lũ người này đối phó với yêu thú ra sao?

Thủ lĩnh vừa dứt lời, mấy chữ trên cây phướn bỗng đột ngột phát quang rồi bay ra khỏi, uốn lượn mấy vòng trên không, sau đó phóng quang mang dữ dội xuống phía yêu thú.

Uỳnh uỳnh uỳnh, mấy tiếng nổ lớn vang lên điếc tai, cả khu rừng Đại Lâm rung lên dữ dội. Bên trong tấm lưới của trận pháp, bụi khói bay mù mịt, che mờ cả yêu thú nhưng chúng không thể lọt ra ngoài bởi trận pháp đã chặn lại. Vì vậy, phạm vi ảnh hưởng chỉ nằm trong trận pháp kia.

Bụi khói tan dần, chỉ thấy bên trong tấm lưới, cửu vĩ hỏa hồ đã nằm im thít, hỏa khí bốc ra từ thân hình không còn thịnh vượng như trước. Nhìn kỹ, thấy yêu thú đang thoi thóp thở, tựa như vừa trải qua một kiếp nạn vậy.

Tay thủ lĩnh thấy vậy, nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhìn vào trong tấm lưới rồi quay ra phía bọn trẻ, cười vang:

- Mấy đứa nhóc! Vân Tiêu Kiếm thì oai phong hả? Có thấy Hàng yêu thập nhị trận chưa? Yêu thú cỡ này cũng trở thành phế vật. Xem ra tiền

thưởng của quan phủ đã về tay ta. Thêm con yêu thú bắt được này nữa, thu nhập cũng không ít.

Bốn đứa trẻ nhìn nhau không nói gì, lặng lẽ thu pháp bảo về. Đinh Chính cũng đã hoàn hồn, từ từ đứng lên, lấy lại vẻ bình tĩnh. Duy chỉ có chim Lạc vẫn cứ nép mình vào sau chiếc gùi, khẽ kêu oác oác lên, có vẻ là vẫn đang kinh sợ.

Thái Bảo thấy thế, bước tới nhẹ nhàng nâng nó lên, định trấn an nhưng lập tức con chim lại oác lên hoảng hốt, đập cánh bay khỏi tay chủ nhân, chui tọt vào trong chiếc gùi. Thái Bảo lắc đầu:

- Đồ nhát chết, yêu thú đã bị đánh trọng thương rồi, mi còn sợ gì nữa?

Song Mai hướng mắt về phía đám người, hỏi lớn:

- Các vị quả thực năng lực siêu phàm, yêu thú cũng có thể hạ được. Mấy người chúng ta vốn vào Đại Lâm tìm linh diệu, tuyệt không phải tranh giành yêu thú với các vị, xin chớ hiểu lầm.

Thủ lĩnh thấy vậy, gật gù rồi mỉm cười nói:

- Các người sao có thể tranh chấp với bọn ta được chứ? Cái gì mà linh diệu? Mấy tháng nay chính là yêu thú tác oai tác quái, tuyệt nhiên chẳng có cái gì gọi là linh diệu như người nói. Giờ bọn ta đã hạ được yêu thú, các người đừng hòng hy vọng gì cả. Mau rút khỏi đây ngay.

- Cái tên nhà người! Bọn ta nói thật, sao lại chửi mắng như vậy? – Văn Lộc máu nóng bốc lên, bước ra trước cự lại.

- Ta không nói nhiều, mau rút đi, chớ để bọn ta ra tay sẽ đau khổ lắm đó.

Đinh Chính bước tới, khẽ nói với bọn trẻ:

- Thôi, chúng ta mau rời khỏi đây. Đi rừng săn thú cũng có quy luật của nó. Kẻ nào được trước thì kẻ khác phải rời đi. Nếu không rời đi sẽ bị quy là đạo tặc hốt tay trên, hai bên nhất định phải giao đấu.

- Hừ! Ai sợ bọn chúng chứ? – Ánh Nguyệt hậm hực, liếc xéo lũ người kia.

- Đúng là bọn nhóc con không biết trước sau gì. Không mau rút đi, bọn ta lại cho ăn vài cái bạt tai thì đừng hỏi vì sao cha mẹ không nhận ra. – Tên thủ lĩnh đặc chí nói, đám thuộc hạ hòa theo, cười rung lên.

Y vừa dứt lời, đã thấy một tia sáng chói lọi xẹt tới. Giật mình, theo phản xạ, y đưa cây phướn lên đỡ. Xoạc, cây phướn rách một mảng lớn, ánh sáng kia phóng xuyên qua rồi lượn một vòng trên không, ngạo nghễ tỏa sáng.

Đám người bàng hoàng nhìn lại, Song Mai thủ thế, song chỉ chĩa ra dẫn kiếm quyết phóng thẳng về phía tên thủ lĩnh. Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm nhận lệnh, nhanh như một tia chớp lao đến xé rách tấm phướn. Trên đường đi, nó vương trong không gian những mùi hương thơm ngát, vô cùng tinh khiết.

-Cái...cái gì? – Tên thủ lĩnh lấp bắp nhìn cây phướn của mình, không khỏi kinh hoàng. Bảo vật của y, mắt xích quan trọng nhất của trận pháp đã bị phá hỏng.

- Bọn lão toét! Ta đã không nói gì rồi còn cố mà làm tới. Để ta dạy cho các người một bài học. – Song Mai rít lên, song chỉ vạch vạch mấy đường vào hư vô.

Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm ánh lên, khẽ rung rinh. Từ trong kiếm, hàng trăm tia sáng tựa cánh hoa nhẹ nhàng rơi xuống tựa như những bông tuyết.

Khi những cánh hoa kia chạm xuống đất, khắp khu vực ấy rực sáng lên. Từ mặt đất vươn lên hình hài những đóa hoa bách hợp, quả thực hình ảnh

tựa như chốn bồng lai tiên cảnh vậy.

- Vạn...vạn hoa trận! – Tên thủ lĩnh thấy vậy khẽ kêu lên thảng thốt.

- Coi như người cũng có chút hiểu biết. – Song Mai quát lên một tiếng.

Dứt lời, những tiếng nổ ì ùng vang lên. Khắp khoảnh đất, nơi những bông hoa vừa mọc lên rực sáng mãnh liệt. Đám người bị thổi tung lên khỏi mặt đất, ngã chổng chơ ra, thật quá sâu thẳm.

Trận pháp vừa bày của đám người sau khi bị công kích thì đột nhiên loạng choạng, tấm lưới bằng ánh sáng cũng lập lòe chớp tắt, giảm hẳn sức ảnh hưởng lên yêu thú đang nằm ở trong. Tên thủ lĩnh thấy vậy gào lên thê thảm:

- Nhãi ranh! Người hại chúng ta rồi.

Trận pháp mất hết những mắt xích quan trọng, tất nhiên là không thể gia tăng năng lực lên yêu thú nữa. Cứu vỹ hỏa hổ lúc này hô hấp nhanh hơn, ánh mắt lấy lại được sinh khí, toàn thân lại rực lên một màu đỏ như lửa.

- Sư tử! Sư tử gây chuyện lớn rồi. – Văn Lộc bàng hoàng nhìn Song Mai.

- Mau xuất pháp bảo ra, trận pháp không giữ được yêu thú nữa rồi. – Thái Bảo nhận ra vấn đề, vội vàng nói.

Lập tức, Ánh Nguyệt và Văn Lộc triệu pháp bảo ra ngoài ứng chiến, dáng vẻ vô cùng thận trọng và lo lắng.

Đám người thấy yêu thú khẽ cử động, tấm lưới mờ dần thì cả kinh, vội vàng chạy đến vị trí của mình, lầm rầm đọc thần chú. Nhưng ánh sáng tỏa ra đã không còn rực rỡ nữa. Tấm lưới, tựa như ngọn đèn leo lét trước cuồng phong, có thể tắt bất cứ lúc nào.

Tên thủ lĩnh hốt hoảng cầm cây phướn lên chiêm ngưỡng rồi khố sở khuôn mặt, than trong lòng một tiếng.

Một tràng cười man rợ vang lên, tấm lưới hoàn toàn tắt lịm. Yêu thú từ từ đứng lên, quét mục quang chói lọi về phía đám người vừa vây bắt chúng. Chẳng hiểu, yêu thú nhe răng hăm dọa hay nở một nụ cười chết chóc đi nữa.

- Mấy tên nhãi ranh! Tưởng trận pháp quèn này có thể hạ được ta sao? Đúng là ếch ngồi đáy giếng.

Giọng nói vang lên từ phía yêu thú khiến tất cả mọi người đều bàng hoàng, không thể tin vào đôi tai mình nữa. Tay thủ lĩnh lắp bắp, toàn thân gai lên:

- Không! Đây không phải yêu thú! Là...là thần thú....

Thần thú? Cái gì mà thần thú? Chẳng phải chỉ có trong truyền thuyết thôi hay sao? Thần thú, có thể biến hóa thành ngàn vạn hình dáng, hô mưa gọi gió, tạo sấm làm chớp. Nếu thực sự có thần thú thì đất Lạc Hồng này chẳng phải đã trải qua mấy phen mưa máu đó sao?

Có hai cách để xuất hiện thần thú. Một là do tu vi lâu dài, chịu nhiều kiếp nạn và hai là những loại thần thú do trời đất giao hòa mà sinh ra.

- Ta không tin có thần thú! – Tay thủ lĩnh gầm lên điên loạn.

Cả đời y săn bắt khắp cõi Lạc Hồng này, dị thú chết dưới tay hàng ngàn, ma thú tính hàng trăm, yêu thú hôm nay mới gặp được còn thần thú thì.... Có năm mơ cả đời cũng không bao giờ hy vọng gặp được.

Khuôn mặt y lúc này đỏ ửng lên rồi lại tái đi, những nếp nhăn, vết sẹo trên tay cũng chuyển màu tựa như tắc kè vậy. Chỉ là quá sức tưởng tượng mà thành ra thế. Y gào lên, rồi đột ngột khóc rống lên như một đứa trẻ:

- Võ Tam Nguyên ta, cả đời cũng chẳng bao giờ hy vọng gặp được thần thú. Nay trời già trên người, chuyện này là thật sao?

Chẳng ai hiểu, tại sao diễn biến tâm lý của y lại kỳ lạ đến vậy. Cũng phải thôi, một người cả đời tắm máu thú giới, mang trên mình bao nhiêu thương tích, gặp bao nhiêu loài dị chủng khác biệt, chỉ mong một lần bước lên được đến cực đỉnh vinh quang. Chỉ là, y chưa có sự chuẩn bị đầy đủ để chạm mặt thần thú mà thôi.

Cửu vĩ hỏa hồ nhìn y rống lên rồi cười sảng sặc thì trong lòng khó hiểu vô cùng. Nó cứ theo dõi diễn biến tâm lý của tên người phàm này, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Hẳn bị sao vậy chứ? Bởi thế, cửu vĩ hỏa hồ chỉ đứng im quan sát mà không hề động thủ.

Đám Thái Bảo, Song Mai cũng bị thu hút bởi vẻ điên điên khùng khùng của tay thủ lĩnh tên Võ Tam Nguyên. Chúng cũng chẳng thể nào hiểu được hẳn bị làm sao nữa. Văn Lộc đảo mắt nhìn theo những điệu bộ của Võ Tam Nguyên, khề lí nhí trong miệng, đủ cho lũ nhóc nghe thấy:

- Tên này, hình như bị điên rồi.

Chỉ là, Văn Lộc nói to quá, khiến Võ Tam Nguyên nghe thấy. Y quay ngoắt ra phía mấy đứa trẻ, trợn trừng mắt, khuôn mặt đỏ găng lên, quát lớn:

- Cái gì mà điên? Các người chẳng biết được sự vui sướng khi gặp được thần thú đâu. Hỏi hàng triệu người trên Lạc Hồng đại lục này, mấy ai được chiếu cố như ta? Dù hôm nay có chết, Võ Tam Nguyên này cũng mãi nguyện lắm.

Dứt lời quát mắng, Võ Tam Nguyên đột ngột cầm cây phước, đoạn xé tan thành phần vải ra thành trăm mảnh, ném lá tả vào không trung rồi vung cái cán bằng tre lên hô lớn:

- Anh em, bày trận.

Mười hai người của y vươn tay, chộp lấy bạch giáo, vung ra trước mặt, hướng mũi về phía cửa võ hỏa hồ, đồng thanh hô “Hây” lên một tiếng rất khí thế. Khuôn mặt họ, ánh lên những vẻ kích thích tột cùng, chẳng có chút nào sợ hãi khi đối mặt với thần thú trong truyền thuyết cả.

Cửa võ hỏa hồ đưa mục quang quét qua một lượt, khuôn mặt lộ vẻ nanh ác, toàn thân bốc lên những luồng sát khí cực thịnh. Từ trong cổ họng, phát ra những tiếng nói quỷ dị:

- Là các người tự tìm cái chết, chớ trách ông trời bạc đãi.

- Sát yêu trận. – Võ Tam Nguyên hô lớn, tay múa cây cán bằng tre, tạo thành những âm thanh vun vút rồi tung người về phía cửa võ hỏa hồ.

Mười hai người kia, đồng loạt vận công, ném thẳng những ngọn bạch giáo sắc lẹm, nhắm hướng thần thú mà phóng tới. Những ngọn giáo vừa rời tay, cả mười hai người đồng loạt ngồi phịch xuống đất, chân xếp bằng lại, tay chấp trước ngực, lầm rầm đọc.

Những ngọn bạch giáo vừa phóng đi, sau khi nghe chú ngữ, đột ngột rực sáng lên, hóa thành mười hai đạo quang mang chói lọi. Nhìn vào mà khí thế vô cùng.

Võ Tam Nguyên thân ở lưng chừng không trung, tay cầm cây gậy tre, quét mấy đường vào hư vô, vẽ ra chữ “Sát” mờ ảo. Mười hai đạo quang mang phóng vọt đến, hợp với chữ “Sát”, khiến nó rực sáng lên vô cùng đẹp đẽ.

Nói là que tre nhưng thật ra được niệm chú vô cùng cao siêu. Ngay cả tấm phướn kia cũng vậy, chúng đều có khả năng hàng yêu, phục ma, pháp lực vô cùng to lớn. Chỉ là những pháp bảo này hữu dụng với yêu ma, quỷ quái còn với những công năng của con người thì chúng chẳng hề có ý nghĩa gì cả. Bởi thế nên một kiếm của Song Mai xuất ra, đã xé toạc nó ra như một tấm vải bình thường.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, cửu vĩ hỏa hồ nhíu mắt một cái, đã thấy những luồng sát khí từ ký tự vừa được tạo ra phóng xuống công kích. Nó chồm người lên, né tránh những tia chết chóc ấy, không khỏi kinh hãi trong lòng. Gần một ngàn năm có lẽ tu luyện, giờ mới chứng kiến pháp thuật trừ yêu, hàng ma khí thế như vậy.

Cửu vĩ hỏa hồ chồm người lên, phóng thẳng về phía Võ Tam Nguyên, há chiếc miệng đầy răng sắc nhọn ra, ý định không phải nói cũng hiểu, là muốn xé xác đối thủ tức thì. Nhưng thần thú chưa kịp lại gần, chữ “Sát” kia quay một vòng, phóng về trước mặt Võ Tam Nguyên hộ thể rồi đột ngột bắn ra quang ảnh tựa như một nguồn sáng cực hạn về phía cửu vĩ hỏa hồ.

Chiêu thức xuất ra quá nhanh, cửu vĩ hỏa hồ thân ở lưng chừng không trung, chẳng có điểm tựa nên nhắm mắt mà hứng trọn chiêu thức vừa xuất ra. Oàng một tiếng, thân hình khổng lồ của nó bật ngửa ra sau, rơi âm một cái xuống đất.

Chữ “Sát” kia không chịu buông tha, lại phóng tới, bắn ra mười hai tia sáng tựa những mũi tên mang màu bàng bạc rất đẹp đẽ về phía thần thú. Phập, phập, phập, những tia máu bắn tung lên trên mình thần thú. Cửu vĩ hỏa hồ đau đớn, rú lên những tiếng man rợ khiến rừng Đại Lâm rung chuyển dữ dội.

Đám trẻ kinh ngạc chiêm ngưỡng. Cửu vĩ hỏa hồ thoi thóp nằm im dưới đất, trên thân thể cắm đủ mười hai ngọn bạch giáo đang phát quang chói lọi. Hơi thở của nó yếu dần, yếu dần, khóe mắt chợt rơi xuống một giọt nước mắt.

Võ Tam Nguyên đáp xuống đất, thùng thẳng đi tới bên cạnh thần thú đang hô hấp khó nhọc. Y nhếch một nụ cười chết chóc, quát lớn:

- Chiêu này, chính là để dành cho thần thú bọn bay đó. Lão tổ nhà ta, cả đời nghiên cứu sáng tạo, chiêu này cuối cùng cũng có ngày được dùng.

- Người họ Võ, lão tổ nhà người có phải Võ Huy? – Bất ngờ, cửu vĩ hỏa hồ thều thào nói.

Võ Tam Nguyên mặt nhăn lại, mục quang quét một lượt khắp thân thể đang thoi thóp của thần thú, cất giọng nghi hoặc:

- Súc sinh! Dám gọi tên ông tổ nhà ta thế sao?

Cửu vĩ hỏa hồ khóe mắt tuôn lệ, cười khỗ một tiếng:

- Không ngờ, ta lại chết dưới tay ta. Ông trời thật khéo trêu đùa.

- Người nói cái gì? Ta không hiểu? – Võ Tam Nguyên nhăn mặt. Tay cầm cây gậy tre, chỉ thẳng vào thần thú.

- Trận pháp mà các người sử dụng để đối phó ta, chính là do ta truyền lại cho Võ Huy. Không ngờ, con cháu của chàng sau này lại sử dụng nó để diệt chính ân nhân nhà họ Võ.

Võ Tam Nguyên mặt mày thất thần, loạng choạng lùi lại mấy bước. Cái gì mà chàng? Súc sinh này, có quan hệ thế nào với nhà họ Võ? Võ Tam Nguyên lúc này hết sức bàng hoàng. Võ gia, nổi danh khắp Lạc Hồng đại lục là một gia đình có truyền thống hàng yêu phục ma. Dĩ thú, ma thú chết dưới tay nhà họ Võ kể không biết bao nhiêu cho đủ. Xét ra, dòng họ Võ dựng lên một núi thù hận với thú giới, bảo gia đình ấy có quan hệ mà lại thân thiết, hưởng ân điển của yêu thú, thần thú há chẳng phải khiến thiên hạ cười chê, sỉ nhục hay sao?

- Người nói láo! Ân huệ gì? – Võ Tam Nguyên lại gầm lên, khuôn mặt vô cùng khó nhìn.

- Để ta từ từ kể người nghe. – Cửu vĩ hỏa hồ chậm rãi nói, máu trên thân thể từ những vết thương tuôn ra ướt đẫm cả bộ lông đẹp đẽ.

Võ Huy, cách đây năm trăm năm vốn là một tiểu phu nghèo, gia sản chẳng có gì ngoài chiếc rìu đốn củi. Một lần, y lang thang trong rừng rồi bị lạc. Qua một tuần đói rét, y được một cô nương xinh đẹp, vận y phục đồ rực cứu sống và đem về căn nhà cỏ chăm sóc. Cô nương nọ chẳng hiểu có phải duyên trời hay không mà đem lòng yêu thương hẳn. Sống cùng cô nương kia một thời gian, Võ Huy phát hiện nàng chính là yêu thú cáo chín đuôi thì hoảng sợ vô cùng mà bỏ chạy. Cô gái buồn bã, đuổi theo, chặn Võ Huy lại và nói: “Thiếp biết chàng hận thiếp là loại yêu thú hại người nhưng với chàng, thiếp tuyệt nhiên không có một tia hãm hại nào cả. Nếu duyên phận không đến được với nhau, chàng vẫn làm nghề đi rừng như cũ thì hãy cầm lấy vật này, nó sẽ khiến yêu ma, quỷ quái không thể hãm hại được.” Nói rồi, cửu vĩ hỏa hồ bẻ lấy một chiếc xương sườn của mình đưa cho Võ Huy. Chiếc xương ấy chính là cây gậy tre mà Võ Tam Nguyên đang cầm trong tay. Võ Huy sau khi rời khỏi khu rừng, trở về thì sáng tạo ra trận pháp trừ yêu nổi tiếng Lạc Hồng. Từ đó, y sống bằng nghề tiêu diệt dị thú, ma thú, danh lợi, tiếng tăm vì thế mà kéo về như thác lũ.

- Ta không tin, người nói láo! Người chết đi. – Võ Tam Nguyên hét lớn, vung cây gậy tre lên cao quá đầu, chữ “Sát” đang bập bênh trên cao lập tức tỏa sáng chói lọi rồi âm âm phóng thẳng xuống phía thần thú.

Cửu vĩ hỏa hồ nhìn chiêu thức phóng xuống đầy uy lực, bất giác mỉm cười một cái rồi từ từ nhắm nghiền đôi mắt. Nó đang đón nhận cái chết một cách thanh thản nhất.

Uỳnh, một tiếng nổ lớn vang lên, cửu vĩ hỏa hồ sững sờ. Nó chưa chết, phải rồi, mạng vẫn còn đây. Chỉ thấy trước mặt, một bóng người đứng sừng sững, y phục bông bành, ngăn cách nó với chữ “Sát” kia. Trước mặt người này, một đạo thái cực chói lòa đang tỏa ra sung mãn. Chữ ‘Sát’ bị thái cực đồ chặn lại, rung khê lên rồi tiêu tán vào không gian hư vô. Võ Tam Nguyên cũng sững sờ, há hốc mồm ra nhìn.

- Dừng tay! – Bóng người kia quát lên.

- Sư tử! Sư tử làm gì vậy? – Văn Lộc há hốc mồm nhìn ra phía trước. Sư tử của nó, tại sao lại ra tay cứu cứu vỹ hỏa hồ cơ chứ?

Thái Bảo đứng im nhìn sư tử, ánh mắt phóng ra hiền hòa vô cùng, hoàng kim châu đang phát quang chói lọi bên cạnh nó bỗng từ từ lịm đi rồi nhẹ nhàng hạ xuống trong tay. Nếu lúc đó, sư tử không ra tay, chắc hẳn nó sẽ làm việc đó.

- Bọn nhãi ranh khốn kiếp! – Võ Tam Nguyên tức giận, lại thét lên, vung cây gậy đánh tới phía Song Mai.

Cả mười hai tên thuộc hạ của y không bảo mà biết, đồng thời rút trong người ra đoản kiếm sắc lẹm, nhanh chóng lao tới phía cô bé.

Song Mai khẽ quét mục quang một lượt nhanh như cắt rồi thu người xuống, vung một đường kiếm ra phía sau. Kiếm khí phóng ra, trong chớp mắt cắt đứt đôi mười hai cây đoản kiếm trên tay lũ người. Đám người cả kinh, nhẩy rập về phía sau, nét mặt vô cùng khổ sở, hoang mang đưa vũ khí lên nhìn.

Võ Tam Nguyên thoáng lay động, biết con nhóc này xuất chiêu không hề tỏ ý lấy mạng bất cứ ai liền nhẩy lùi lại phía sau hai trượng, cầm mạnh cây gậy tre xuống đất, song chỉ chấp trước ngực, quát lớn:

- Nhãi ranh! Tuy ta không thể làm gì ngươi nhưng đủ sức để tiễn yêu nghiệt kia về điện Diêm La. SÁT!

Y vừa dứt lời, mười hai ngọn bạch giáo cắm trên thân thể cứu vỹ hỏa hồ tỏa sáng chói lòa rồi từ từ bốc lên những ngọn khói trắng muốt.

Cứu vỹ hỏa hồ rống lên đau đớn khiến cho rừng Đại Lâm rùng rùng chấn động. Những ngọn khói đang bốc lên kia, chính là nguyên khí của cứu vỹ hỏa hồ đang tan vào hư vô. Võ Tam Nguyên biết, không thể là đối thủ của bọn nhóc đến từ Vân Tiêu Kiếm, nhưng dựa vào pháp lực hàng yêu,

phục ma được truyền lại từ thời ông tổ, hẳn quyết tâm tiêu diệt cửu vĩ hỏa hồ. Hẳn nghĩ, nếu nhanh tay, sẽ giết chết giống súc sinh kia còn đám Vân Tiêu Kiếm, đời nào dám xuất chiêu sát nhân. Chuyện này đồn ra ngoài, không phải là sẽ bất lợi cho đệ nhất môn phái hay sao?

Đột ngột, y rống lên một tiếng, bắn thẳng ra phía trước đánh rầm, mặt mày tối tăm, cày một đường dài trên đất rồi nằm im thín thít. Sau lưng áo cháy xém hình bàn tay, lộ ra da thịt đang bốc khói nghi ngút.

Thái Bảo đứng trước cây gậy tre, hữu chưởng vươn ra phía trước, khuôn mặt lạnh lùng nhìn mười hai tên thuộc hạ của Võ Tam Nguyên. Chính nó vừa xông tới, xuất chưởng đánh vào Võ Tam Nguyên, khiến y ngã nhào về phía trước, bất tỉnh nhân sự.

Nhanh chóng nhìn thân thể đang cuồn cuộn chảy ra nguyên khí của cửu vĩ hỏa hồ rồi đảo mắt về cây gậy trước mặt, Thái Bảo đưa tay nhổ bật nó lên, đoạn tung cao lên không trung, xoay bộ tẩn, song chỉ trở lên hướng cây gậy, hô lớn : “Công”.

Từ đầu hai ngón tay nó, năm đạo ngũ hành khí phóng vọt ra, xoắn lại với nhau, vạch vào không trung một đường thẳng tắp rồi va chạm với cây gậy tre, phát nổ đánh đùng một cái. Cây gậy tan thành mấy mảnh, rớt xuống đất cạch cạch mấy tiếng rồi nảy khễ lên.

Mười hai ngọn bạch giáo bất ngờ tắt lịm ánh sáng, nguyên khí của cửu vĩ hỏa hồ cũng theo đó mà ngưng phát tán vào hư vô. Thoáng một cái, thần thú lấy lại được nhịp hô hấp nhưng có vẻ như đã hao tổn khá nhiều nguyên khí.

Ngước mắt về phía đám tay chân của Võ Tam Nguyên, Thái Bảo trừng mắt, quát:

- Mau đem chủ nhân người rời khỏi đây. Chuyện hôm nay xem như ta tha mạng cho các người. Nếu để lộ ra ngoài, dù làm ma, ta cũng sẽ tìm đến

từng người một, giết hết cả gia tộc.

Song Mai tròn xoe mắt nhìn gã sư đệ. Chà, không ngờ hẳn cũng oai phong quá đó chứ? Bất giác cô bé thoáng một ý nghĩ gì đó trong đầu khiến khuôn mặt hơi ửng đỏ. Vội vã, Song Mai ra lệnh cho Bách Hợp Vạn Hoa kiểm hồi về võ. Trên đường đi, thần kiếm vạch vào không trung một đường vòng cung, tỏa ra hương thơm ngào ngạt. Cái cảnh này, thật là đẹp đẽ hết mực. Song Mai, Thái Bảo đứng đối diện nhau, khắp không gian tỏa hương thơm ngát.

Đám người kia nghe vậy, vội vội vàng vàng khiêng Võ Tam Nguyên rồi ba chân bốn cẳng chạy khỏi khu vực, mồ hôi toát ra như tắm.

Bóng chúng vừa khuất sau lùm cây, Văn Lộc, Ánh Nguyệt và Đinh Chính vội vàng chạy tới bên cạnh Thái Bảo. Con chim Lạc giờ không còn sợ, oác oác lên mấy tiếng rồi vỗ cánh, bay tới đậu trên vai Thái Bảo, khẽ cọ cọ đầu vào má chủ nhân. Thái Bảo nhìn con chim, xì lên một tiếng:

- Cái giống chết nhất nhà mi, thật là mất mặt.

Nghe vậy, con chim Lạc lại gru gru lên mấy tiếng, xù hết bộ lông lên, tiếp tục cọ vào má Thái Bảo, khiến nó bật cười khanh khách.

- Sư huynh thật oai phong quá đó. – Văn Lộc nhăn răng ra cười hề hề.

- Chỉ sợ đám người kia tung tin chúng ta hỗ trợ yêu nghiệt thì danh tiếng của Vân Tiêu Kiếm sẽ bị ảnh hưởng. – Ánh Nguyệt thở dài, nhìn lại đường rút lui của đám người.

- Mọii chớ lo, chúng sẽ không dám nói ra đâu. Thử nghĩ xem, người của Võ gia xưa nay là thiên địch của yêu ma, giờ tin tức Võ Huy nhận ân huệ của cửu vĩ hỏa hồ lan ra, còn đâu oai phong nữa? – Thái Bảo hồ hởi khẳng định.

Song Mai từ từ bước tới cửa võ hỏa hồ đang nằm dưới đất. Sát khí của thần thú tỏa ra cũng không còn nữa. Ngược đôi mắt như biết ơn về phía Song Mai, cửa võ hỏa hồ chậm rãi nói:

- Đa tạ các người đã cứu mạng ta. Không biết lấy gì để báo đáp đây.

Song Mai im lặng, không biết phải nói gì với cửa võ hỏa hồ. Cô bé nhẹ nhàng rút hết những ngọn giáo đang cắm vào thân thể thần thú. Mỗi lần rút một ngọn giáo, cửa võ hỏa hồ lại khẽ nhăn mặt, có vẻ rất đau đớn.

Mười hai ngọn giáo được rút ra, cửa võ hỏa hồ khẽ lay động thân thể. Nó sáng rực lên chói mắt khiến đám trẻ vội vã đưa tay lên che. Ánh sáng dịu dần, dịu dần rồi xuất hiện bóng dáng một cô nương xinh đẹp, vận hồng y thướt tha, nửa nằm, nửa ngồi trên mặt đất.

- Đây là hình dáng mà ta luôn sử dụng để giao tiếp với con người. Cứ gọi ta là Hồ nương. – Cô nương kia cất tiếng, thanh âm có vẻ mỗi mệ, đau đớn.

- Hồ nương! – Song Mai khẽ gọi.

- Vì sao các người lại ra tay cứu giúp giống yêu ma, quỷ quái như ta? – Hồ nương giọng xúc động, hỏi.

- Ta không biết, bọn ta chỉ thấy cần cứu thì cứu thôi. – Song Mai trả lời, ngoảnh người nhìn về phía đám Thái Bảo. Bọn chúng thấy vậy, khẽ gật đầu đồng tình.

- Thật không ngờ, pháp lực do ta truyền cho chàng, lại sử dụng để phá bỏ tu vi hàng ngàn năm của ta. – Hồ nương thở dài, trong lòng vô cùng khổ sở.

Pháp lực của Hồ nương, đừng nói là mấy đứa trẻ, ngay cả những đại cao thủ cõi Lạc Hồng này bất quá chỉ đánh ngang cơ với nàng. Nhưng năm xưa,

vì một chữ tình mà phế bỏ một phần thân thể, đem nó ra với ý định bảo vệ ý trung nhân. Không ngờ, y lại truyền cho con cháu, mang cái pháp thuật ấy tru sát thú giới, làm lợi cho bản thân. Nghĩ đến đây, Hồ nương cười khố trong lòng, tự chê trách bản thân không vượt qua được những cảm xúc của con người.

Nhưng cũng đúng thôi, yêu thú, ma thú bỏ ra hàng ngàn năm, trải qua không biết bao nhiêu kiếp nạn cũng chỉ vì mong muốn có được những xúc cảm của loài người, được sống trong hình hài con người. Cũng đáng lắm chứ.

- Hồ nương! Tại sao người lại xuất hiện ở rừng Đại Lâm? – Song Mai khẽ hỏi.

Thở dài một tiếng, Hồ nương trả lời:

- Ta vốn định tìm một nơi vắng vẻ để tu luyện nên mới đến rừng Đại Lâm, tránh sự truy sát của loài người. Tu vi của ta, thực ra mới gần chạm đến ngưỡng thần thú mà thôi. Không ngờ hôm nay lại phát sinh sự cố này.

- Hồ nương cho ta hỏi, trong rừng Đại Lâm, có linh điều không? – Song Mai ấp úng

Lắc đầu mấy cái, Hồ nương cười nhẹ:

- Linh điều, chính là do ta biến hóa ra để dọa lũ người, không ngờ lại thu hút các cao thủ khắp nơi tụ về. Đúng là ta tự làm hại mình mà.

- Hồ nương đừng lo, giờ có thể tiếp tục tìm một nơi an toàn để tu luyện, phục hồi nguyên khí. – Song Mai an ủi.

- Không kịp nữa rồi. Nguyên khí của ta đã thất thoát quá nhiều, trong vòng không lâu nữa, thần tính sẽ mất đi, hình dáng con người, những ký ức năm xưa, những cảm xúc yêu thương, giận hờn, sẽ biến mất.

- Nghĩa là sao? – Song Mai bàng hoàng.

- Nghĩa là ta sẽ bị giáng cấp, pháp lực chỉ tương đương với yêu thú mà thôi. – Hồ nương buồn rầu nói.

Cả đám người im lặng, khẽ khàng nhìn Hồ nương với ánh mắt vô cùng thương cảm. Từ yêu thú lên thần thú, bọn chúng biết là khổ cực, gian nan lắm chứ. Đừng nói trăm năm, thậm chí nếu ngàn năm mà không có duyên cũng chẳng thể hoàn thành.

Hít một hơi, Hồ nương mỉm cười nhìn Song Mai:

- Trước khi trở lại cấp yêu thú, ta muốn đáp đền cho cô nương. Ta sẽ sử dụng pháp lực cuối cùng của mình để hóa thành linh điểu, suốt đời này đi theo cô nương. Hãy nói, cô nương muốn ta hóa thành linh điểu gì?

- Không! Hồ nương! Song Mai không dám nhận. – Nghe vậy, Song Mai hoảng hốt kêu lên.

- Đó là việc mà ta thấy nên làm. Nếu trở về cấp yêu thú, ta cũng sẽ suốt kiếp chịu sự săn đuổi của loài người mà thôi, có thể sẽ vong mạng như chị ta năm xưa. Bị săn đuổi so với việc an toàn bên cạnh cô nương, chẳng phải tốt hơn sao? Suy cho cùng, có luyện đến cấp thần thú, ngửa tay làm mây, úp tay làm mưa thì cũng suốt đời chẳng được thành người, chẳng được trọn vẹn nếm trải cảm giác yêu thương. Tâm nguyện này của ta, mong cô nương hãy tác thành.

- Chị? – Song Mai nghi hoặc.

- Chính là Cửu vĩ bạch hồ, yêu thú đã vong mạng dưới tay Long Thần Quân năm xưa. Cửu vĩ bạch hồ, chính là chị của ta. – Hồ nương gương mặt buồn rầu, khẽ nói.

- Nhưng! – Song Mai lưỡng lự.

- Nào, cô nương hãy nói cho ta tâm nguyện để ta sống có ích một chút.

- Song Mai...muốn...muốn...ngũ sắc phượng hoàng. – Cô bé ấp úng nói, gương mặt lộ vẻ đắn đo.

Chẳng hiểu, con Thần Lạc Linh Điều mà Song Mai muốn bắt bay đi đằng nào khỏi tâm trí nữa. Trong đầu cô bé, đột nhiên xuất hiện bóng dáng của ngũ sắc phượng hoàng. Giống phượng hoàng đỉnh cấp, pháp lực vô biên, là thú cưỡi của Vân Tiêu sư tổ khi xưa. Chỉ có thể giải thích, phần nguyên khí của sư tổ trong con người Song Mai đột nhiên trở lại giãy mãnh liệt, tưởng nhớ về ngũ sắc phượng hoàng.

- Ngũ sắc phượng hoàng? Được, rất hay, cũng hợp ý của ta. – Hồ nương cười lớn một tiếng rồi xếp bằng, mắt nhắm nghiền, miệng mấp máy, dường như đang đọc một đạo chú ngữ bí hiểm.

Cơ thể Hồ nương sau khi đọc chú ngữ lần lượt tỏa ngũ sắc lung linh, rực sáng cả một góc rừng. Những đạo quang mang ẩn hiện, chớp tắt, tỏa ra êm dịu vô cùng. Đám trẻ thấy không gian xung quanh vô cùng êm ái, nghe thấy tiếng suối róc rách chảy, tiếng chim líu lo hót, tiếng gió nhàn nhã đùa vui trên những đồng cỏ xanh.

Bùng một tiếng, khoảng không gian rộng lớn xung quanh bị bao trùm bởi một ánh sáng mang sắc tím. Song Mai dường như cảm nhận được tất cả những gì trong tâm trí của Hồ nương. Những năm tháng còn là một dã thú, rồi những kiếp nạn mà nàng trải qua, những lần chạy trốn khỏi bàn tay của con người mà chỉ có thể dùng từ may mắn để diễn tả. Rồi những năm tháng đầy hạnh phúc bên cạnh Võ Huy. Và cả những đau đớn khi tự mình lấy một phần cơ thể, trao cho người mình thương yêu. Tất cả, tựa như một thước phim quay chậm, tóm tắt lại cuộc đời của một thần thú mang trong mình những hy vọng được trở thành con người. Song Mai bất giác lăn trên má một giọt nước mắt, tiếc thương cho những cố gắng đầy bi tráng của Hồ

nương, tựa như chính mình đang trải nghiệm, chính mình đang khóc thương cho mình vậy.

Cảnh vật trước mặt Song Mai nhòe đi, không còn thấy gì rõ ràng nữa, tựa như cô bé đang ở một chiều không gian mơ hồ nào đó. Văng vẳng khắp bốn phương, giọng lạnh lạnh của Hồ nương vang lên: “Tiểu cô nương! Những ký ức này của ta, mong tiểu cô nương hãy ghi nhớ”.

Song Mai chợt mở to mắt, như người ngủ mê tỉnh giấc, thấy cảnh vật xung quanh rực sáng lên năm màu sắc. Cô bé quay ra sau lưng, thấy đám Thái Bảo đang há hốc mồm, nhìn lên phía trên cao. Bất giác, Song Mai men theo cái nhìn đó, ngược lên.

Phía trên, cách Song Mai độ bảy, tám trượng, một con ngũ sắc phượng hoàng vô vùng đẹp đẽ đang bông bênh, vươn đôi cánh đẹp như mơ, khe vuốt ve không trung. Linh diệu cúi xuống nhìn thẳng vào Song Mai, ánh mắt tựa như vô cùng thân quen.

Song Mai bước lên phía trước, vươn cánh tay lên cao. Ngũ sắc phượng hoàng từ từ hạ xuống, đặt chiếc đầu to lớn của mình ngả vào bàn tay bé nhỏ, thanh tao của Song Mai. Từ trong tâm thức, cô bé khe khàng nói:

- Hồ nương! Mai Mai quyết không bạc đãi người đâu.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Huyết Lệ Vô Tình

Ngũ sắc phượng hoàng nhẹ nhàng lướt qua những tầng mây trắng như bông tuyết. Song Mai khẽ nhắm mắt, im lặng ngồi trên lưng linh điểu, cảm nhận từng luồng gió lạnh lạnh bạt tới.

Ở hai bên, bọn Thái Bảo, Văn Lộc và Ánh Nguyệt cũng dang vãn phóng theo, thỉnh thoảng quay đầu sang ngắm nhía linh điểu tuyệt mỹ đang tỏa ngũ sắc lung linh. Mấy đứa không khỏi phát sinh những tia ghen tỵ với sự tử. Đinh Chính bám vào cổ Văn Lộc, lần đầu tiên được lướt trên mấy tầng trời, khuôn mặt vừa tỏ ra thích thú lại có nét gì đó sợ hãi. Đúng là lũ trẻ này không phải phàm nhân, y nghĩ bụng.

Trấn Đại Lâm chỉ trong chớp mắt đã hiện ra trước mặt lũ trẻ. Nhìn từ trên cao, trấn này được xây dựng tựa như một bàn cờ khổng lồ.

Trấn này, ngày thường rất đông đúc, nhộn nhịp, nếu chiêm ngưỡng từ trên cao luôn thấy những đoàn người đi lại tấp nập. Đinh Chính nhòm xuống đất, trong lòng không khỏi phát sinh tia nghi ngờ. Trấn Đại Lâm hôm nay vắng vẻ lạ thường.

Đáp xuống trước cửa Đại Lâm lâu, Đinh Chính mặt mày thoáng tái đi khi thấy cửa mở toác nhưng bên trong tuyệt nhiên không có bất cứ ai. Con đường chính của trấn Đại Lâm cũng vắng tanh. Mấy cơn gió thổi tới, cuốn đám bụi đường bay lên không trung, cảnh tượng vô cùng hiu quạnh.

- Vương lão đại! – Đinh Chính cất tiếng gọi.

Đáp lại y là một khoảng im lặng đáng sợ. Đám Song Mai nhú mắt quan sát một vòng, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng một ai cả. Thái Bảo chau mày:

- Đỉnh đại ca! trấn Đại Lâm hôm nay sao vắng vẻ vậy? Ngày gì mà không thấy một bóng người.

- Ta không rõ, trấn Đại Lâm, quanh năm tấp nập, kể cả lễ tết, ngày rằm cũng không vắng vẻ như vậy. – Đỉnh Chính trả lời, thanh âm chứa đựng đôi chút hoảng hốt.

Ngũ sắc phượng hoàng của Song Mai bất chợt nghiêm ánh mắt, cảnh giác nhìn ra phía cuối con đường chính.

Đám người thấy vậy cũng phóng mắt nhìn theo. Từ cuối chính lộ, một cuộn mây nhờ nhờ cứ chầm chậm tiến tới phía chúng. Xung quanh cuộn mây phát sinh những luồng sát khí lớn vô cùng.

Thái Bảo thấy vậy, khẽ kêu lên:

- Có sát khí!

Dứt lời, chỉ trong tích tắc, pháp bảo của lũ trẻ đã phóng vọt ra trước mặt, lơ lửng tỏa sắc lung linh, sẵn sàng ứng chiến.

Cuộn mây này, bảo mây thì cũng không phải, giống như một đạo sương mù, cứ chầm chậm tiến tới, nuốt trọn lấy những kiến trúc hai bên đường. Mấy đứa trẻ chiêm ngưỡng cảnh tượng, không khỏi gai người.

Khi cách Đại Lâm lâu khoảng hai mươi mét, khối sương mù ấy dừng lại. Bọn trẻ căng mắt nhìn sâu vào bên trong nhưng một màu nhờ nhờ khiến tầm nhìn của chúng bị hạn chế. Chúng thấy thấp thoáng trong đó một người mặc áo choàng đen đang rảo bước tới. Trên tay y cầm một cây gậy còn vắt vẻo trên vai, hình như có một con gì đó giống quạ.

Con chim Lạc của Thái Bảo khi thấy hắc y nhân xuất hiện trong màn sương mù, bất giác kêu lên oác oác, rồi sợ hãi, phóng vọt đi, lẩn trốn. Thái Bảo giật mình, nhìn theo con chim, cười khở một tiếng trong lòng: “Đồ chết nhát”.

Nhưng Thái Bảo biết, khi con chim Lạc non này hoảng hốt, nhất định sẽ có chuyện tày trời xảy đến. Lúc còn trong rừng, nó cũng đã thể hiện cái khả năng tiên toán nguy hiểm của mình. Lúc đó, cả đám người nghĩ rằng cửu vĩ hỏa hồ đã bị khuất phục, duy chỉ có chim Lạc là nhận ra sự thật.

- Ai? – Văn Lộc quát lên.

- Người là ai? Sao lại xuất hiện bí bí ẩn ẩn như vậy? – Ánh Nguyệt căng thẳng hỏi lớn.

Thái Bảo đột nhiên cảm thấy có sự lạ phát sinh. Nó thấy Xung Thiên Thần Kiếm dưới lớp áo dường như khẽ lay động rồi ấm dần lên. Lớp da tiếp xúc với thần kiếm nóng bừng bừng, tựa như chạm vào một thanh sắt hoặc hòn sỏi vừa được hơ qua lửa. Viên hoàng kim châu trước mặt nó cũng nhấp nháy, tựa như một tín hiệu cảnh báo.

Hắc y nhân bước ra khỏi màn sương mù, chậm chậm tiến tới phía lũ trẻ, khắp người bốc lên những luồng sát khí đậm đặc. Lũ trẻ nhìn kỹ, con quạ đen trên vai y có đúng một đôi mắt giữa trán.

Đôi mắt đỏ ngầu của con quạ, hắt lên những tia máu khiến Đinh Chính thất thần. Y hoảng hốt, ngã đánh phịch một cái xuống đất, mặt cắt không còn hột máu, lắp bắp nói, tay run run chỉ về phía con quạ trên vai hắc y nhân:

- Quạ mắt đỏ!.

Đám trẻ khẽ giật mình khi thấy Đinh Chính kêu lên “Quạ mắt đỏ”. Quạ mắt đỏ, loài dị diệu cực hiếm trong thiên hạ. Trên Vân Tiêu Kiếm, mấy đứa

cũng biết qua về sự tích loài quạ quý dị này.

Truyền thuyết nói rằng, quạ mắt đỏ là linh điều của thần chết. Khi thần chết vung lưỡi hái, cướp đi linh hồn của con người, nó thường lao tới, hút lấy khí huyết của nạn nhân. Tiếng kêu của nó cũng là hồi chuông cáo chung của bất cứ người nào được tử thần lựa chọn. Con quạ này, không biết đã chiếm đoạt được bao nhiêu khí huyết của phàm nhân nữa. Chỉ biết, nó chính là hiện thân của thần chết.

- Thần...thần chết...! – Đinh Chính lắp bắp, không khỏi hoảng sợ thực sự.

Người lạ mặt cứ chầm chậm tiến tới, khiến bọn trẻ tỏ ra hết sức căng thẳng. Tên này, là người ra sao? Sát khí hằn tủa ra vì sao lại đáng sợ như vậy? Những lo lắng mơ hồ thường trực xuất hiện trong ý nghĩ của Song Mai, Thái Bảo và cả Văn Lộc. Đinh Chính thì không nói làm gì, hẳn đã sợ đến mức cực hạn rồi.

Bước đến cách lữ trẻ khoảng mười mấy mét, hắc y nhân dừng lại, mục quang quét một lượt rồi khẽ nhếch mép lên cười. Con quạ trên vai y nhìn tròn trọc vào mấy người trước mặt, đôi mắt ánh lên vẻ chết chóc. Y đeo một chiếc mặt nạ bằng thép đen bóng, che khuất từ trán xuống đến mũi.

Đám sương mù phía sau y đột nhiên cuộn lại nhanh chóng, thành một khối cầu rất lớn, lơ lửng trên không trung năm trượng rồi từ từ hạ xuống. Khi chạm đất, nó tan biến nhanh chóng, để lộ ra một núi xác người, chất cao ngút. Tất thấy người dân trong Đại Lâm trấn và lữ khách thập phương đều nằm trong cái đồng thi thể ấy.

Đám trẻ bàng hoàng, hoảng sợ nhìn núi xác phía sau lưng hắc y nhân. Kia, kia chẳng phải là Vương lão đại hay sao? Y nằm xen lẫn những tử thi nam phụ, lão ấu, lộ khuôn mặt trắng bệnh, mắt trợn ngược, mồm há hốc.

Không chỉ Vương lão đại mà hàng trăm cái xác đều biểu lộ một khuôn mặt sợ hãi như vậy.

- Súc sinh!

Thái Bảo thấy một tiếng thét vang lên, bóng nhân ảnh vọt qua nó, phóng thẳng về phía người lạ mặt nhanh như điện xẹt.

Bách Hợp Vạn Hoa kiếm rung lên, thoát một cái, Song Mai đã phóng tới chộp lấy chuôi kiếm rồi cả thân hình bay lên, nhắm về phía hắc y nhân. Từ mũi kiếm, một đạo quang mang rực sáng, bắn ra bùng một cái, vạch lên không trung một đường thẳng như kẻ chỉ.

Xoẹt, đạo quang mang phóng thẳng tới hắc y nhân. Y khẽ nghiêng người, né được khiến kiếm khí dội về đằng sau, va vào đám thi thể. Bùng một cái, chỉ thấy hơn chục cái xác bắn tung lên.

Hắc y nhân nhích người né được kiếm khí thì chỉ trong chớp mắt, hắc đã thấy Song Mai lù lù trước mắt, khuôn mặt hắc lên những tia tức giận tột độ. Hắc chỉ đủ thời gian nhìn thẳng vào Song Mai. Bất giác, toàn thân y run lên khe khẽ, miệng lắp bắp không thành tiếng.

Chưa kịp nói hết câu, y đã cảm thấy lạnh lạnh trên mặt. Một đường kiếm chém từ trên xuống, rạch chéo qua khuôn mặt của y. Chiếc mặt nạ bằng thép đứt đôi, rơi keng xuống đất. Hắc y nhân hoảng hốt lùi lại mấy bước rất nhanh, con quạ một mắt cũng hoảng hồn, đập cánh, tung người vào không trung.

Xuất xong chiêu, Song Mai lộn một vòng về sau, cô ngạo đứng chĩa kiếm ra phía trước, khắp thân thể bùng lên những đạo bạch quang chói lọi. Y phục cô bé bập bênh theo những đạo khí đang cuồn cuộn lên. “Oác”, một tiếng kêu xé nát khoảng không gian u tịch. Đằng sau Song Mai, hỏa phượng hoàng đã phóng tới từ lúc nào, dương đôi cánh khổng lồ lên, khắp

thân thể tỏa ngũ sắc bức nhân. Những đạo ngũ sắc mờ ảo chuyển từ thân thể linh diệu sang Song Mai.

- Huyết...Huyết....Lệ! – Hắc y nhân mắt mở to, môi run run nhìn Song Mai đang tỏa ra khí thế. Y không thèm quan tâm, khuôn mặt mình đã bị vạch một đường kiếm, rỉ máu.

Lũ trẻ giờ mới nhìn rõ khuôn mặt y. Một khuôn mặt xấu xí vô cùng với da thịt sần sùi, tựa như đã trải qua một kiếp nạn vô cùng khổ sở, tựa như bị lửa thiêng thiêu đốt hàng trăm năm. Văn Lộc và Ánh Nguyệt thoáng kinh hãi khi nhìn thấy hình hài quỷ dị của hắc y nhân.

- Súc sinh! Người đã hạ sát hết người của trấn Đại Lâm sao? – Song Mai quát lớn.

Tiếng quát của Song Mai kéo hắc y nhân tuột về thực tại. Chớp chớp mắt mấy cái, hắc y nhân trở về vẻ hung ác như cũ, toàn thân bốc lên những đạo sát khí mãnh liệt vô cùng. Hắc y nhân nhếch mép, ném cho Song Mai một nụ cười tà ác, cất giọng khàn khàn:

- Giống! Quả thực rất giống.

- Cái gì mà giống? Hôm nay bản cô nương sẽ lấy mạng chó của người để tế vong hồn những người đã chết. – Song Mai gằn giọng, thanh âm chứa đầy căm thù đến tận xương tủy.

- Giết ta? Giết ta? Để xem cô có bản lĩnh lấy mạng Huyết Lệ Vô Tình ta không? – Hắc y nhân phá lên cười, toàn thân ánh lên những tia chết chóc khiến mặt đất khẽ rung rung lên.

Y chính là Huyết Lệ Vô Tình, kẻ mà cả hai đường chính - tà ở Lạc Hồng này đang phải khiếp sợ.

- Người là Huyết Lệ Vô Tình? – Thái Bảo nhíu mày, giọng nghi hoặc.

- Chính là ta đây, nhóc con. – Huyết Lệ Vô Tình cười lên hắc hắc.

- Dù người có là huyết heo đi nữa, hôm nay cũng phải đền mạng cho những người ở Đại Lâm. – Song Mai rít lên, Bách Hợp Vạn Hoa kiếm khê rung rung, lưỡi kiếm phát ra những thanh âm u u vô cùng đáng sợ.

Thoắt một cái, Thái Bảo và hai đứa kia đã phóng tới bên cạnh Song Mai, sẵn sàng cùng sư tử công kích Huyết Lệ Vô Tình.

Văn Lộc trong thời điểm căng thẳng vẫn nghĩ ra cách để đùa cợt. Nó khê hướng mắt nhìn đối thủ rồi lắc đầu chê bai:

- Khi ta nghe mọi người nói về người, tưởng dung nhan sẽ khôi ngô, tuấn tú, thật không ngờ lại xấu xí như thế. Giết mạng chó của người quả thực khiến bảo kiếm của ta ô danh chút ít.

Ngửa cổ cười lên những tiếng man rợ, âm thanh chứa đầy sự oán hờn và cả khinh miệt rồi Huyết Lệ Vô Tình hướng ánh mắt thù hận về phía đám trẻ, gằn giọng:

- Người thấy khuôn mặt ta có đáng sợ không? Chính lũ người danh môn chính phái các người đã làm ta ra thế này đó, các người có vui không?

Bất giác, cả bốn đứa trẻ đều trùng xuống, khê bùng lên một tia thương cảm với Huyết Lệ Vô Tình. Cái gì mà danh môn chính phái đã gây ra cho hãn? Có thật như vậy không? Một con người với diện mạo ma chằng ra ma, quý không giống quý thực sự khiến người ta ghê rợn. Nhưng, hãn nói gì? Danh môn chính phái gây ra cho hãn sao?

- Người...người nói gì? Khuôn mặt người xấu xí như vậy, liên can gì đến danh môn chính phái? – Song Mai tỏ vẻ lúng túng.

- Mấy đứa trẻ ranh các người, miệng còn hôi sữa, bị nhồi sọ những tư tưởng cao siêu, thể thiên hành đạo, đâu có biết những việc làm bẩn thỉu của

những người các người cho là đạo hạnh ngút trời cơ chứ. – Huyết Lệ Vô Tình nhếch mép một nụ cười khinh miệt.

Cả bốn đứa nghe Huyết Lệ Vô Tình xỉ vả người có đạo hạnh ngút trời, trong lòng thoáng xuất hiện hình bóng của sư phụ. Chúng cho rằng, tên ma đầu này đang tìm cách nói xấu lão đạo Bạch Ưng thì máu nóng bốc ngược lên đầu. Song Mai gầm lên:

- Lão toét! Ma giáo khốn kiếp, chớ nói càn.

Dứt lời, Song Mai tung Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm vào không trung. Thanh kiếm rực lên một màu sáng chói lòa, phóng thẳng về phía Huyết Lệ Vô Tình với khí thế ngàn ngạt. Ba đứa kia thấy sư tỷ ra tay, không ai bảo ai đều dẫn kiếm quyết thẳng về phía địch thủ.

Trường Lưu Thủy kiếm, Hỏa Lân kiếm, hoàng kim châu nổi gót Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm, xé gió vạch không trung những sắc đỏ, sắc xanh, sắc vàng vô cùng đẹp mắt, tựa như những sợi chỉ phóng tới công kích ma đầu.

Huyết Lệ Vô Tình chẳng phải tay vừa. Nhún người một cái, hần đã phóng thẳng lên không, tránh được sự công kích của bốn pháp bảo phóng ra. Lơ lửng trên cao, y nhanh như cắt, phóng hữu chưởng về phía lũ trẻ.

Từ trong bàn tay Huyết Lệ Vô Tình, phóng thẳng ra một luồng hắc khí đậm đặc, bao quanh bởi những tia sét cuộn cuộn, lao về phía lũ trẻ.

Thấy nguy, cả bốn đứa trẻ đều phi thân ra 4 phía tránh né. Uỳnh một tiếng, nơi lũ nhóc đứng lúc trước bị cày lên một chiếc hố sâu hoắm. Chấn động tạo nên một sóng xung kích, khiến cả bốn đứa cho dù đã phi thân né được nhưng cũng chơi với, suýt ngã lăn ra đất.

Lấy lại được thăng bằng, Song Mai đập nhẹ xuống mặt đất, đoạn cũng phóng người lên theo hướng Huyết Lệ Vô Tình. Bách Hợp Vạn Hoa kiếm

vòng lại, nhanh như cắt đã nằm gọn trong tay cô bé. Ánh mắt Song Mai tỏ ra không hề nao núng, chĩa kiếm đánh thẳng về phía ma đầu.

Thái Bảo cũng nhanh như cắt, triệu hồi hoàng kim châu về bên cạnh, đoạn tóm chặt trong tay, dâng lên một quyền rồi nhún người lao về phía Huyết Lệ Vô Tình. Viên hoàng kim châu trong tay nó rục lên, bao bọc cơ thể Thái Bảo bởi một đạo hoàng khí.

Thái Bảo, Song Mai từ hai phía cùng xông lên công kích ma đầu đang lơ lửng trong không trung. Áp lực chúng tạo ra tựa như những cơn cuồng phong ầm ầm thổi tới, rít lên từng hồi. Nhìn từ xa, bóng hai nhân ảnh phi lên, vẽ vào khoảng không gian hai đạo quang mang đẹp đẽ vô cùng. Huyết Lệ Vô Tình chân đạp hư không, quần áo bạt đi vì áp lực mà hai đứa nhóc tạo ra nhưng khuôn mặt không hề tỏ ra nao núng.

“Pập”, mũi kiếm của Song Mai bất ngờ bị Huyết Lệ Vô Tình dùng hai ngón tay kẹp chặt khi nó còn cách khuôn mặt y vài tấc. Cô bé thoáng lay động, trong lòng xuất hiện một nỗi lo lắng, bất an về tên ma đầu này. Hẳn đỡ nhất kiếm chí mạng bằng cách không thể tin được.

Chưa kịp nở nụ cười chiến thắng, Huyết Lệ Vô Tình đã thấy tiếng gió rít bên mang tai rồi y cảm thấy tối tăm mặt mày, đom đóm nảy lên khắp trong đầu. Chỉ nghe, một tiếng bộp rất lớn vang lên, khuôn mặt ma đầu méo xẹo đi, lật xuống theo chiều ra đòn. Lập tức, kiếm của Song Mai thoát khỏi vòng kìm kẹp của Huyết Lệ Vô Tình, cô bé nghiêng rặng, tung ra một cước thẳng vào ngực gã ma đầu.

Lại hự một tiếng, thân hình Huyết Lệ Vô Tình vừa lật xuống lại tung lên vì bộ cước vừa phóng tới của Song Mai. Như một con điều đứt dây, gã ma đầu chòng chành trong không trung rồi rớt nhanh xuống đất.

Thân thể chưa kịp chạm đất, đã thấy mười đạo ngũ hành khí phóng thẳng lên. Mấy đạo khí này, như những con mãnh long khủng bố, hết sức

đáng sợ.

Uỳnh uỳnh uỳnh....Âm thanh rền vang khiến toàn bộ Đại Lâm chấn rung lên dữ dội. Huyết Lệ Vô Tình như một khối thiên thạch, lao thẳng vào một căn nhà gần đó. Rầm một cái, căn nhà va chạm với y, đổ sập xuống nhanh chóng. Bụi cát, gạch ngói, cột kèo tung lên mù mịt. Hóa ra, khi y rơi xuống, Văn Lộc và Ánh Nguyệt đã đón sẵn ở dưới, tung ra chiêu Ngũ Long Kiếm để công kích.

Như chưa hả, Song Mai huýt một tiếng, ngũ sắc phượng hoàng tung cánh bay tới, đón đỡ thân hình cô bé, bập bênh bên trên khối kiến trúc vừa sụp đổ. Nhíu mắt nhìn xuống một cái, Song Mai tay nắm chắc Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm, chĩa lên cao, ánh mắt cương nghị, miệng mấp máy đọc nhanh khẩu quyết:

Ngũ sắc linh nhân mục manh

Ngũ âm linh nhân nhĩ tung

Ngũ vị linh nhân khẩu sảng

Trì sinh điền liệt

Linh nhân tâm phát cuồng

Nan đặc chi hóa,

Linh nhân hành phương

Roẹt...roẹt...roẹt...ngũ long phóng thẳng ra từ Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm, gầm rống lên những tiếng khùng khiếp rồi cuộn lại với nhau nhanh như chớp. Bùng một cái, bạch long sáng lòe ngạo nghễ hiện ra ở lưng trời khí thế vô song.

Oàng oàng...Mấy đám mây cuộn cuộn kết lại nhanh chóng phía trên bạch long rồi phóng xuống thân mình nó những tia sét khủng bố. Mỗi lần sét đánh xuống, bạch long lại gầm lên vang dội. Từ dưới, những đợt cuồng phong thổi thốc lên khiến y phục Song Mai bạt đi trong gió. Ngũ sắc phượng hoàng tỏ ra không hề nao núng, dang hết sải cánh, neo mình giữa trời làm điểm tựa vô cùng vững vàng cho chủ nhân thi triển thế kiếm bá đạo của Vân Tiêu Kiếm.

Lúc này, đám Thái Bảo, Văn Lộc và Ánh Nguyệt ngó lên bạch long với lòng ngưỡng mộ vô cùng. Bạch long ngày càng rực sáng nhưng Song Mai không có vẻ gì là bị long khí công tâm, tu vi của cô bé quả thực khiến người ta sợ hãi.

Phía dưới căn nhà vừa đổ nát, bụi cát bị cuồng phong thổi bạt đi nên mau chóng xuất hiện hình dáng Huyết Lệ Vô Tình. Y lồm cồm bò dậy, y phục trên người đã rách vài chỗ, khuôn mặt tỏ ra rất đau đớn sau khi trúng mấy đòn vừa rồi. Gạt bỏ một cây gỗ đè lên người, Huyết Lệ Vô Tình hướng mắt lên cao, khẽ rung động khi nhìn thấy bạch long đang gầm lên những tiếng như óc.

Thấy đối thủ xuất hiện trong tầm mắt, Song Mai phóng thẳng ánh mắt xuống. Mục quang hai người mới chỉ khẽ chạm vào nhau, Song Mai đã thét lên đầy khí phách:

- Ma giáo! Đến mạng cho bá tánh Đại Lâm. Độc Long Kiếm! Công!

Thiên địa chuyển một màu quỷ dị, bạch long ngạo nghễ giữa cổ, há chiếc mõm khổng lồ, rống lên thấu chín tầng mây rồi nhanh như cắt, vươn người phóng thẳng xuống phía Huyết Lệ Vô Tình. Khắp thân thể bạch long, bao bọc bởi những đạo quang mang rực rỡ, tựa như ánh sáng của mặt trời chói lọi.

Oành....Một cột khói khổng lồ bốc lên kèm theo đất đá, gạch ngói, vụn gỗ. Chấn động không chỉ khiến mặt đất rung chuyển mà còn khiến hư vô bị vặn méo mó, tạo nên những luồng phản chấn cuồn cuộn tỏa ra. Đinh Chính bị thổi thốc đi, thân thể y bị cuốn theo những cơn cuồng phong, Văn Lộc thấy nguy, vội vàng phóng tới, tóm được.

Thái Bảo, Ánh Nguyệt toàn thân bao bọc bởi những đạo khí mờ ảo cũng khẽ lay động bởi cường lực phát ra sau khi chiêu thức mà sư tỷ chúng vừa đánh xuống.

- Uy lực thật khủng khiếp. – Ánh Nguyệt khẽ nói với Thái Bảo, ánh mắt tỏ ra vô cùng ngưỡng mộ sư tỷ.

Khói bụi chưa tan mà cứ cuồn cuộn bốc lên đậm đặc. Trúng chiêu này, chắc hẳn tên ma giáo kia đã đi đời nhà ma, Song Mai nghĩ bụng, trong lòng nở một nụ cười. Trên trán cô bé rịn ra một giọt mồ hôi, chắc hẳn là tụ khí xuất chiêu quá mạnh.

Thái Bảo quay sang nhìn sư tỷ, nó khẽ nở một nụ cười. Song Mai thấy vậy cũng hướng ánh mắt về phía sư đệ, khẽ gật đầu, khuôn mặt biểu lộ sự hài lòng pha chút tự tin. Bất giác, nó thấy khuôn mặt sư đệ tái đi, bản thân cũng thấy gai lên trong lòng. Đây, đây là cảm giác gì?

Thái Bảo toàn thân rực sáng, khuôn mặt tái mét, phóng vọt đến bên Song Mai, gào to:

- Sư tỷ cần thận!

Từ dưới đám khói bụi, một đạo hắc khí vô cùng khủng bố, xé gió phóng vọt lên, trong chớp mắt đã cách Song Mai mấy mét.

Đạo hắc khí khủng bố này, sức công phá cực kỳ hung hãn. Chủ nhân của nó, không cần mất thời gian vận công mà đột ngột xuất chiêu khiến

đám trẻ không thể ngờ được. Xem ra, tu vi của hắn đã đạt đến mức xuất quỷ nhập thần.

Thái Bảo chưa kịp phóng đến chỗ Song Mai đã thấy khoảng không trước mặt lòa đi, áp lực khiến nó bị dạt hẳn về sau, loạn choạng giữa không gian. Chỉ thấy, Song Mai á lên một tiếng thảm thiết, toàn thân tựa như có một cột sét đánh trúng, cô bé lịm đi, tay buông thõng ra. Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm rời khỏi tay, rơi nhanh xuống đất.

Bùng một cái, chỉ thấy Song Mai bị đạo hắc khí kia nuốt trọn, ngũ sắc phượng hoàng oác lên đầy đau đớn, cũng bị áp lực đẩy về sau, chới với.

Tiếng nổ vang lên, đám trẻ nghe thấy một âm thanh thảm khốc, tựa như một sinh vật sống nào đó bị xé xác ra. Song Mai ngất đi, rơi nhanh xuống. Trước lúc lịm đi, cô bé thấy một ảo ảnh phóng vọt ra trước mặt rồi hứng trọn luồng hắc khí. Đầu đó lả tả rơi ra mấy sợi lông vũ đẹp đẽ, vương trên mặt Song Mai.

- Chim Lạc của ta! – Song Mai thét lên hoảng hốt rồi ngất đi do chiêu thức phát kích quá gần.

Thái Bảo lấy lại được thăng bằng, phóng vọt tới bế thốc lấy sư tử, lúc này đã ngất lịm đi rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất, khuôn mặt bàng hoàng nhìn Song Mai.

Trên khuôn mặt Song Mai, có vương vài sợi lông vũ và mấy vệt máu. Đây không phải máu của cô bé mà của chim Lạc.

Con chim Lạc của Song Mai, từ khi chủ nhân rời khỏi Vân Tiêu Kiếm thì cũng bay đi theo. Mãi đến hôm nay, nó mới tới nơi. Không ngờ, chủ nhân bị tấn công bất ngờ. Lòng trung thành đã khiến nó bất chấp tính mạng mà đỡ cho chủ nhân một chiêu chí mạng. Thân thể nó bị đánh tan ra thành hàng trăm mảnh, vương vào không gian và cả vào chủ nhân.

- Sư tử! Sư tử sao vậy? – Thái Bảo đặt sư tử tựa vào ngực mình, hoảng hốt lay nhẹ.

Văn Lộc và Ánh Nguyệt cũng vội vã chạy đến bên cạnh, luôn miệng hô “sư tử, sư tử”. Ngũ sắc phượng hoàng từ trên cao, đáp xuống bên cạnh, thái độ tỏ ra lo lắng vô cùng. Nó dương đôi cánh đẹp đẽ lên, vỗ vỗ nhẹ nhẹ, một đạo hoàng khí êm dịu từ thân thể nó truyền qua chủ nhân.

Khuôn mặt Song Mai ánh lên, khắp thân thể bao bọc bởi một vầng hào quang nhàn nhạt, trông cô bé tựa như một tiểu thần tiên. Khẽ mở mắt, Song Mai mỉm cười nhìn Thái Bảo rồi bất giác từ khóe mắt lăn nhẹ xuống mấy giọt nước mắt. Cô bé khóc thương cho chim Lạc của mình.

Từ đám đồ vỡ, khói bụi lắng dần, lắng dần. Huyết Lệ Vô Tình, mắt lộ hung quang, bước chầm chậm ra. Trên thân thể y, bị thương mấy chỗ khiến máu tươi chầm chậm rỉ ra, quần áo rách bươm. Nhìn kỹ những chỗ bị thương và rách quần áo, da thịt y cũng tựa như bị bỏng nặng, cứ nhúm nhỏ lại, rất khó coi.

Trước mặt Huyết Lệ Vô Tình, một cây đao dài hơn hai trượng đang bập bênh kiêu dũng. Cây đao là một màu đen tuyền, quanh nó mờ ảo những hình hài quỷ dị, tàn khốc, dường như đang gào thét, than khóc. Đao này, đích thực là Quỷ Đầu Đao, một trong Thất Thần Nhất Phẩm của Cao Lỗ Sơn.

Nhếch một nụ cười khinh miệt, Huyết Lệ Vô Tình thủng thẳng nói:

- Để ta cho bọn ranh các người nếm thử quỷ đầu đao.

Thái Bảo khẽ bàng hoàng trong lòng, nghiêng răng kèn kẹt:

- Quỷ đầu đao! Người...chính là Vô Tình Quỷ.

Vô Tình Quý, cánh tay phải của Quý Đế năm xưa. Kẻ mà khắp Lạc Hồng, mỗi khi nhắc đến tên đều kinh hồn bạt vía. Thực lực của y, so với Quý Đế có thể nói là một chín một mười. Năm xưa Quý Đế đoạt được thiên hạ, đến tám phần là nhờ kết hợp với hắn.

- Người...muốn gì ở bọn ta? – Văn Lộc khẽ hỏi, thanh âm không che được sự hoảng hốt.

Nhíu mắt nhìn Song Mai và Thái Bảo, Huyết Lệ Vô Tình nhếch mép cười khẩy:

- Ta không cần người và con bé kia, chỉ cần tên Thái Bảo hoặc quận chúa Song Mai.

- Người cần sư huynh và sư tỷ làm gì? – Ánh Nguyệt bàng hoàng, lo lắng cho Thái Bảo và Song Mai.

- Ta cần một trong hai đứa nó để hồi sinh Huyết Lệ. – Hắn lạnh lùng trả lời

- Huyết Lệ? Huyết Lệ là ai? – Thái Bảo nhíu mày.

Phá lên những tiếng cười man rợ, Huyết Lệ Vô Tình hướng ánh mắt chứa đầy kích thích và cả sự ngưỡng mộ, cất tiếng:

- Huyết Lệ chính là Quý Đế của ta.

Lũ trẻ lúc này tựa như nghe thấy những tiếng sét đánh ì bùng bên tai. Hồi sinh Quý Đế? Trên đời này có thứ phép thuật có thể hồi sinh con người sao? Quý Đế không phải mất tích mà đã chết sao? Những câu hỏi lớn vờn trong đầu lũ trẻ. Vì sao cần Song Mai và Thái Bảo để hồi sinh Quý Đế? Có bí mật gì tày trời chăng?

Thái Bảo chậm rãi đưa mắt nhìn sư tỷ. Song Mai mê mê tỉnh tỉnh, khuôn mặt ửng hồng lên. Hình như, cô bé đang chìm vào một cơn mơ đẹp dễ lẫn. Chiêu vừa rồi của Huyết Lệ Vô Tình, nếu không phải chim Lạc cam tâm chết thay chủ nhân, có lẽ Song Mai đã chín phần chết.

- Sư tỷ có sao không sư huynh? – Ánh Nguyệt khẽ hỏi.

- Sư tỷ tổn hao chút nguyên khí, tạm thời chưa tỉnh được. Nếu nghỉ ngơi một hoặc hai tuần sẽ phục hồi.

- Chúng ta đối phó sao với gã ma đầu này? – Văn Lộc nhíu mày, lo lắng hỏi Thái Bảo.

Đối phó ra sao? Bản thân Thái Bảo cũng chẳng biết nữa. Tu vi cả bốn đứa cộng lại, chưa bằng một nửa thực lực của tên đại ma đầu này. Nếu nó sử dụng Xung Thiên Thần Kiếm, cửa đánh ngang ngửa với y chắc hẳn sẽ rộng hơn. Nhưng nếu dùng thần kiếm, sẽ lộ ra thân phận, biết làm sao đây? Thái Bảo đắn đo trong lòng.

- Nào! Một là người theo ta, hai là giao nộp con bé kia, người chọn đi Thái Bảo. – Huyết Lệ Vô Tình cất tiếng.

Phải làm sao? Tình thế này, quả thực lựa chọn rất khó khăn. Không thể để sư tỷ lọt vào tay ma đầu kia được. Đột nhiên, trong đầu Thái Bảo lóe lên một ý nghĩ. Chậm rãi, nó ra hiệu cho Văn Lộc và Ánh Nguyệt lại gần.

Hai đứa kia thấy sư huynh ra hiệu, bèn không hề phòng mà bước tới, chăm chú lắng nghe. Bốp...bốp... Hai âm thanh chát chúa vang lên, Văn Lộc và Ánh Nguyệt bất ngờ bị Thái Bảo xuất ra hai quyền, đánh thẳng vào sau gáy. Quá bất ngờ, không vận khí hộ thân nên hai đứa lăn ra đất, bất tỉnh.

- Người làm cái trò gì vậy nhóc con? – Huyết Lệ Vô Tình ngạc nhiên.

- Ta sẽ đi theo ngươi, nhưng trước hết phải để sư tỷ, sư đệ và sư muội của ta thoát khỏi đây. Nếu họ còn tỉnh, nhất định sẽ ngăn cản đến cùng. – Thái Bảo giải thích.

Phá lên cười hắc hắc, Huyết Lệ Vô Tình vỗ tay bộp bộp:

- Thăng nhóc như mi quả thực biết suy trước tính sau, rất đáng khen. Vì lý do này, ta đồng ý tha chết cho ba đứa kia. Ngươi mau kết thúc công việc rồi còn theo ta.

Thái Bảo lặng lẽ nhắc lần lượt Văn Lộc, Ánh Nguyệt đặt lên lưng ngũ sắc phượng hoàng. Nó nhắm mắt, đưa bàn tay chạm vào ngũ sắc phượng hoàng. Dường như, giữa nó và linh điểu, cũng có sự liên thông nào đó. Chậm chậm, Thái Bảo truyền tới linh điểu những lời từ đáy lòng: “Hồ nương! Thực sự ta không còn cách nào khác, ngươi mau đưa bọn họ về Vân Tiêu Kiếm cho ta. Thái Bảo này làm vậy là vì chủ nhân của ngươi”.

Linh điểu dường như cũng hiểu được những điều nó nói, khẽ cúi người xuống cho Thái Bảo đặt đám Văn Lộc và Ánh Nguyệt lên lưng. Cuối cùng, nó đến bên cạnh sư tỷ, nhẹ nhàng bế cô bé lên, chậm chậm nhìn vào khuôn mặt đẹp như thiên thần rồi mỉm cười, khẽ nói:

- Sư tỷ! Nếu còn có duyên phận, kiếp sau nhất định sẽ gặp lại.

Đặt sư tỷ lên lưng linh điểu, Thái Bảo khẽ vuốt lọn tóc vương trên khuôn mặt cô bé, ánh mắt nó trù mến nhìn, tựa như không muốn rời. Chậm rãi, những ngón tay Thái Bảo khẽ lướt trên khuôn mặt sư tỷ, như thể sau lần này, nó vĩnh viễn không bao giờ còn được nhìn thấy cô bé. Ngón tay nó chạm vào Song Mai, bất giác khuôn mặt cô bé khẽ nở một nụ cười, đôi má ửng hồng lên, tựa như đang e thẹn.

Quay ra phía Đỉnh Chính đang run như cây sậy, Thái Bảo nói:

- Đinh ca! Hãy đi cùng những người này về Vân Tiêu Kiếm, sẽ được an toàn.

Đinh Chính nghe vậy, khuôn mặt mừng rỡ, lao vọt đến, nhảy phốc lên lưng linh điểu, vươn tay giữ chặt lũ người đang bất tỉnh. Y quay xuống nhìn Thái Bảo, giọng cảm khái:

- Đa tạ! đa tạ . Người hãy cẩn trọng.

- Được! Hãy trông nom bọn họ cẩn thận đến khi về Vân Tiêu Kiếm.

- Cứ giao cho ta. – Đinh Chính gật đầu lia lịa.

- Chà chà! Mau kết thúc sự bịn rịn này đi. Không nhanh lên là ta đổi ý, giết sạch bọn chúng đấy. – Huyết Lệ Vô Tình tỏ ra sốt ruột.

- Tạm biệt! –Thái Bảo nói rồi vỗ vỗ nhẹ vào cổ ngữ sắc phượng hoàng.

Linh điểu như hiểu ý, nhún người một cái, phóng vọt lên trời, lẩn nhanh vào chín tầng mây. Nhìn bóng dáng linh điểu bay khuất dần, Thái Bảo mỉm cười hài lòng.

- Nào! Giờ hãy lại đây với ta. – Huyết Lệ Vô Tình ra lệnh.

Quay ra nhìn xung quanh một lượt, Thái Bảo hướng ánh mắt thẳng về phía ma đầu, ném cho y một nụ cười rồi nói:

- Muốn ta theo người? Hãy đến lấy xác của ta đã.

Huyết Lệ Vô Tình khuôn mặt bất giác lộ tia ngạc nhiên, ôm bụng cười, con quạ một mắt cũng oác oác lên mấy tiếng đồng tình.

- Hóa ra thằng nhóc này lừa ta sao? Mi định ở lại chiến đấu với ta? Năm xưa 4 đại cao thủ của Vân Tiêu Kiếm hợp công ta còn không coi ra gì, nay một thằng oắt lại lớn tiếng vậy.

- Vì sư tử, dù kéo chín tầng trời xuống tận địa ngục A tỳ, ta cũng làm. – Thái Bảo gằn giọng.

Cái...cái gì...? Trong đầu Huyết Lệ Vô Tình chợt ủa về những hình ảnh vô cùng quen thuộc. Câu nói này của hắn, sao giống Huyết Lệ vậy? Để lão Vân Tiêu ra gặp, dù kéo chín tầng trời xuống tận địa ngục A tỳ, ta cũng làm....Ôi! Huyết Lệ! Để hồi sinh cho nàng, dù kéo chín tầng trời xuống tận địa ngục A tỳ, huynh cũng sẽ làm. Huyết Lệ Vô Tình bất giác cười rống lên, thanh âm phát ra đầy sự kích thích. Thanh quý đầu đao khẽ rung nhẹ nhẹ, ánh lên thứ màu sắc chết chóc.

- Nhóc con! Ta sẽ cho người toại nguyện. – Huyết Lệ Vô Tình gầm lên, song chỉ trở thẳng về phía Thái Bảo, Quý Đầu Đao đột ngột phóng vút tới công kích. Trên đường đi, nó tạo thành một áp lực cực kỳ khủng khiếp, cày lên đất một rãnh sâu hoắm.

Choang...Một âm thanh khô khốc vang lên. Huyết Lệ Vô Tình há hốc mồm nhìn thanh đao của mình bị đánh bật ra, xoay mòng mòng trong không trung rồi rơi phịch xuống trước mặt y.

Phía bên kia, Thái Bảo toàn thân bao phủ huyết khí bức phàm, trên tay cầm một thanh kiếm không rõ từ đâu hiện ra. Trước cổ nó, bập bành một thứ ánh sáng quý dị, chính là Xung Thiên Thần Kiếm. Đằng sau Thái Bảo, hoàng kim châu mãnh liệt phóng ra những đạo hoàng kim chói lọi.

- Cái...cái gì? – Huyết Lệ Vô Tình lắp bắp khi chứng kiến cảnh tượng này.

- Để ta cho mi thấy uy lực của Xung Thiên Thần Kiếm. – Thái Bảo quát lớn.

- Xung Thiên Thần Kiếm? Ở đâu ra mi có...- Huyết Lệ Vô Tình thảng thốt.

Y chưa kịp dứt lời, đã thấy Thái Bảo nhún người, phóng vọt đến, vung thanh kiếm lên, chém mạnh xuống. Uy lực chiêu thức tựa như hàng ngàn vạn cân đồ ập xuống Huyết Lệ Vô Tình.

Nhưng, ma đầu đâu phải tay vừa. Y nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, vươn tay hồi Quỷ Đầu Dao về, vung lên đón đỡ.

Choang....Uỳnh! Âm thanh rung động lên tận trời cao. Huyết Lệ Vô Tình kịp đỡ được nhất kiếm của Thái Bảo nhưng y thấy toàn thân chấn động dữ dội, bất giác quy xuống. Xung quanh khu vực phát ra một kinh lực khiến nhà cửa trong chớp mắt tan thành bình địa.

- Đền mạng cho bá tánh Đại Lâm trấn. Chiêu này cho mấy trăm mạng sống bị người cướp đi. – Thái Bảo nhanh như cắt, vung kiếm lên, đoạn xả xuống thật lực.

Choeng...Huyết Lệ Vô Tình toàn thân chấn động, tay run lên bần bật trước sức tấn công khủng khiếp này. Con quạ một mắt trên vai y hoảng sợ, vỗ cánh bay ra xa lánh nạn.

Còn chưa kịp định thần, đã thấy viên hoàng kim châu rực rỡ phóng thẳng vào mặt. Bốp một tiếng, Huyết Lệ Vô Tình tối tăm mặt mày, văng về phía sau mười trượng, cày lên đất, tạo thành một đường rãnh sâu khoảng nửa trượng.

- Chiêu này cho sư tử. – Thái Bảo gầm lên, toàn thân tỏa ra huyết khí vô cùng đáng sợ. Mắt nó đỏ ngầu, phảng phất những tia máu còn tóc tai thì dựng ngược, bập bênh theo những đạo khí đang cuồn cuộn lên.

Huyết Lệ Vô Tình, mặt mày méo mó, đã xấu xí, nay lại càng khó coi hơn. Y chống thanh Quỷ Đầu Dao xuống làm điểm tựa rồi đứng lên, khoe miệng trào ra một vệt máu tươi. Gạt vệt máu, Huyết Lệ Vô Tình gầm lên:

- Khốn kiếp!

Kình khí xung quanh thân thể y phóng ra ngùn ngụt, chỉ nhìn thôi, đã hồn tiêu phách tán. Thu người lại, Huyết Lệ Vô Tình nhún một cái, vung đao chém tới.

Choang choang... Thái Bảo cũng không hề nao núng, phóng tới đón đỡ chiêu thức rồi lựa thế đánh trả. Huyết Lệ Vô Tình nghiêng rằng, tung một cước nhanh như điện. Thái Bảo bất ngờ, không kịp né tránh, dính cước giữa ngực, dội ngược về sau mười mấy trượng, nằm sõng xoài trên đất. Nó vừa ngẩng mặt lên, đã thấy một đạo hắc khí kèm theo sấm sét bao bọc xung quanh đánh thẳng tới.

Oàng...Uỳnh! – Thái Bảo đưa kiếm lên ngang ngực, tuy đỡ được chiêu thức nhưng toàn thân cảm thấy đau nhức tột độ, tựa như có hàng ngàn vạn linh hồn ác ma đang cắn xé. Nó hét lên vánh trời, Xung Thiên Thần Kiếm rực sáng, phóng ra quang mang mờ ảo, bao bọc thân thể nó, công kích những cảm giác mà nó đang gặp phải.

Trong chớp mắt, cơ thể nó trở về bình thường. Khi này, sư tử trúng chiêu này, không có Xung Thiên Thần Kiếm hộ thể nên đau đớn ngàn lần. Nghĩ đến đây, Thái Bảo bưng bưng tức giận, chém một lúc mười hai chiêu thức vào hư vô.

Mười hai đạo kiếm khí phóng vọt đi, dần dần kết thành những hình thù quỷ dị tàn độc, lao tới Huyết Lệ Vô Tình.

Khẽ hoảng hốt, ma đầu nhảy vọt lên cao tránh né rồi gào lên thảm thiết:

- Sao, sao mi lại biết Vạn Quỷ Chú? Chiêu vừa rồi chẳng phải Thập Nhị Hoàng Quỷ sao?

- Đúng vậy! Ma giáo chết đi. – Thái Bảo cũng gầm lên đáp trả, song chỉ vẽ một vòng hình vòng cung vào hư vô, chĩa thẳng về phía đối thủ. Mười hai đạo kiếm khí hình quỷ lập tức vòng lên, công kích Huyết Lệ Vô Tình.

- Không! Ta không tin! – Huyết Lệ Vô Tình hét lên, tung thanh Quý Đầu Dao ra. Thanh đao lập tức bắn ra hàng ngàn tia hắc khí, nhanh chóng kết thành một gương mặt quỷ nanh ác, đón đợi mười hai đao kiếm khí của Thái Bảo.

Giữa Đại Lâm trấn, nhà cửa nát vụn, cuồng phong rít lên ù ù, quỷ diện từ từ hiện ra giữa không trung, trông vô cùng đáng sợ. Mây đen cũng nhanh chóng kéo đến kìn kìn trên đầu.

Oành oành oành....Mười hai tiếng nổ chát chúa vang lên, khuôn mặt quỷ méo mó đi rồi nhanh chóng tan biến. Huyết Lệ Vô Tình thở dốc, mồ hôi túa ra, bất giác khuôn mặt tái đi khi nhìn Thái Bảo. Không ngờ, thằng oắt con này lại lợi hại như thế. Nhưng cái chiêu thức tối cao của Vạn Quỷ Chú, xem ra thằng oắt con này chưa đạt đến đẳng cấp cao nhất, nếu không, e là y đã thất bại rồi.

Phía bên dưới, Thái Bảo tỏ ra vô cùng bình thản, ngược mắt nhìn lên Huyết Lệ Vô Tình, mục quang hần học, căm hờn.

Hít một hơi, Huyết Lệ Vô Tình lấy lại sự bình tĩnh. Y ngửa cổ lên nhìn những đám mây đen đậm đặc, cười nhẹ một cái, hét lên:

- Huyết Lệ! Vì nàng, ta sẽ làm tất cả.

Nói rồi, y lại khóc nức lên:

- Ông trời! Nếu không phải vì nàng, thì ta đã không mang hình hài quỷ dị thế này. Mấy năm trời, ta chịu cảnh đau đớn trong hỏa ngục, ngày ngày để lũ hỏa kỳ lân khạc lửa thiêu đốt cũng chỉ vì nàng. Ta phá cửa ngục, trốn thoát, cũng vì muốn làm cho nàng hồi sinh. Ta không cam lòng chịu thua thằng nhóc con này.

Rồi, y ngược mắt, nhìn thẳng xuống Thái Bảo, nghiêng răng kèn kẹt:

- Nhãi ranh! Xem ta đánh hết sức với mi đây.

Chỉ thấy, trên nền trời vạch xuống một đạo hắc khí chói lọi, phóng về phía Thái Bảo. Rồi trời đất rùng rùng rung chuyển. Thái Bảo, Huyết Lệ Vô Tình xông vào nhau, quyết ăn thua đủ. Một người vì Huyết Lệ, một người vì Song Mai.

Đại Lâm chỉ trong chớp mắt, đã thành một đồng hoang tàn, đổ nát. Cái thôn trấn đẹp đẽ này, không ngờ lại trở thành nơi chứng kiến trận giao đấu long trời lở đất của hai người mang trong người một chữ tình quá đậm. Quả thực, ông trời thật khéo sắp đặt.

Qua một ngày, trận chiến vẫn chưa thể ngã ngũ. Cả Thái Bảo và Huyết Lệ Vô Tình đều không ngại tung hết sức ra nhằm đánh bại đối thủ. Nhưng, kẻ tám lạng, người nửa cân, tu vi ngang bằng nhau, bởi vậy vẫn chưa thể rõ thắng bại.

Hai người thương tích vô số, y phục rách nát, tròng trọc đứng nhìn nhau. Hơi thở của họ chứng tỏ đã quá mệt mỏi vì trận chiến này rồi. Thái Bảo và Huyết Lệ Vô Tình, cứ đứng nhìn nhau vậy, tựa như chẳng coi thời gian, không gian là cái gì đó quan trọng.

Lộp độp...lộp độp....Mưa bắt đầu rơi xuống, nhuộm ướt hai nhân ảnh đang đứng nhìn nhau. Mưa ngày càng dày hạt, trắng xóa, che mờ tầm nhìn. Trời đất nhuộm một màu của mưa, cứ rào rào, rào rào đến não lòng. Sấm sét ùng oàng trên đầu, thỉnh thoảng tựa như một ngọn đèn, lóe lên để soi rõ hai nhân ảnh vẫn im lặng đứng gườm nhau.

Khuôn mặt hai người, ướt sũng vì nước mưa. Từng dòng cứ xối xả chảy xuống. Nước mưa lạnh như vậy, nhưng cả hai đều như thành đồng vách sắt, tuyệt không tỏ ra chút cảm xúc nào.

Soạt...những tia nước bắn tung ra tứ phía, Thái Bảo nhún mình phóng lên không trung rồi lơ lửng. Oàng...một tia sét rạch ngang bầu trời khiến

toàn thân nó sáng rực lên. Huyết Lệ Vô Tình ngẩng mặt nhìn lên, ánh mắt vô cùng tập trung.

Thái Bảo chĩa kiếm lên trời, Âm Dương Hắc Bạch Châu và Hoàng Kim Châu rực sáng trong đêm đen, tựa như hai ngọn hải đăng đang vờn những đạo quang ảnh ra giữa đại dương đen thăm thẳm.

- Người quyết sống chết? Được, vậy ta sẽ chiều người. Cuộc đời mấy khi tìm được một đối thủ cân sức. – Huyết Lệ Vô Tình gào lên, át đi tiếng rào rào của mưa, ì ùng của sấm.

Huyết Lệ Vô Tình cũng chĩa Quỷ Đầu Dao về phía Thái Bảo, ánh mắt tập trung vô cùng. Trong người y, rùng rùng chuyển động những luồng chân khí mãnh liệt. Tất cả, dồn hết vào Quỷ Đầu Dao. Lầm rầm trong miệng, y đọc khê:

- Thiên hạ tri mỹ chi vi mỹ, tư ác dữ, giai tri thiện chi vi thiện, tư bất thiện dĩ. Cố, hữu vô tương sinh, nm dị tương thành, trường đoản tương giáo, cao hạ tương khuynh, âm thanh tương hòa, tiền hậu tương tùy.

Đất dưới chân Huyết Lệ Vô Tình rực đỏ tựa như bị nung chín. Nước mưa rào rào dội xuống, bốc hơi, kêu lên những tiếng lèo xèo, lèo xèo. Một vòng tròn xung quanh nơi Huyết Lệ Vô Tình đứng rực lên tựa như một miệng hố lửa đỏ lòm.

Ừng ùng...mặt đất trời lên cao dần, cao dần, bốc lửa ngàn ngạt. Đến khi nhô lên khỏi mặt đất hơn hai trượng, vòng tròn đó bùng lên một ngọn lửa phừng phừng, bao bọc lấy Huyết Lệ Vô Tình. Ngọn lửa thấp thoáng ẩn hiện hình hài của một vị ác thần thượng cổ cực kỳ hung dữ. Oàng một cái, những ngọn lửa đã kết thành hình thù chiến thần có gương mặt quỷ dị, toàn thân rực lửa, trên tay cầm một cây kích rất lớn.

- Nào! Để ta xem Độc Long Kiếm có lợi hại bằng Thần Quỷ Chú của ta không?

Thần Quỷ ngạo nghễ đứng trên mặt đất, toàn thân phát quang rực rỡ, đôi mắt hung bạo nhìn lên phía địch thủ. Thái Bảo không tỏ ra sợ hãi, chỉ là thoáng rung động nhẹ khi nhìn thấy thần quỷ xuất hiện. Nó nhắm mắt vào, miệng lầm rầm đọc khẩu quyết Độc Long Kiếm.

Oàng oàng! Hai tia sét phóng thẳng xuống thanh kiếm khiến nó rực lên rồi phóng ra năm đạo ngũ hành khí cuộn cuộn. Giao đấu với đệ tử của Vân Tiêu Kiếm nhiều lần, chưa lần nào Huyết Lệ Vô Tình thấy kích động như lần này.

Huyết Lệ Vô Tình khê bàng hoàng, gai người khi nhìn thấy Hắc Quỷ Long ngạo nghễ vươn những chiếc móng sắc tựa bảo kiếm, khoe những chiếc vảy đen bóng như thép tốt và găm rống lên những thanh âm khiến trời đất, quỷ thần đều khiếp sợ.

Hàng loạt tia sét phóng xuống Hắc Quỷ Long, càng khiến cho thân thể của nó rực lên chói lọi. Đôi mắt Hắc Quỷ Long đỏ như hai cục máu, thù hằn nhìn xuống Thần Quỷ.

Cả hai đối thủ tim đều đập nhanh hơn, dự cảm không lành về kết cục chết chóc hiển hiện trong đầu bọn họ. Sau chiêu này, tất có người thắng, kẻ bại. Nhưng, sau chiêu này, rất nhiều dự định của cả hai sẽ không được hoàn thành bởi chỉ nếu trúng chiêu thôi, nhẹ thì tàn phế, nặng thì vong mạng, cả đời sẽ chẳng bao giờ ngẩng mặt lên mà nhìn đời được nữa.

- Nếu ta chết, Huyết Lệ sẽ không được hồi sinh nữa. Không, ta không được phép chết. Ta phải thắng. – Huyết Lệ Vô Tình găm lên, đẩy mạnh cây Quỷ Đầu Dao, xé gió, bạt nước phóng về phía Thái Bảo.

- Sư tỷ! Đệ phải thắng, phải thắng để trở về với tỷ. Đệ còn phải báo cho tỷ tin vui nữa chứ. Nhất định đệ phải thắng trong trận chiến này. – Thái Bảo cũng hét văng lên, tựa như muốn xé nát cổ họng, vung kiếm, lao xuống.

Thần Quỷ hung bạo phóng vọt lên công kích. Hắc Quỷ Long tàn bạo phóng xuống không chút nương tay.

Lúc ấy, trời đất bùng lên một màu sáng rực rỡ rồi rung lên dữ dội. Một âm thanh lớn phát ra, sức ảnh hưởng của nó khiến mấy thôn làng cách Đại Lâm trấn mấy chục dặm đều rùng rùng rung chuyển. Nhà cửa ngã nghiêng, cây cối đổ rạp. Trong bán kính mười dặm xung quanh Đại Lâm trấn không một sinh vật, cây cỏ nào không bị nung ra thành tro tàn.

Trời đất sau cơn thịnh nộ, trở về khoảnh khắc yên bình, tĩnh lặng đến đáng sợ. Chỉ nghe tiếng lộp độp của mưa rơi vào lòng đất, khắp bốn phương bao phủ bởi một màu đen của đêm tối. Sấm sét rạch ngang, xiên dọc trên nền trời, như thể cố căng mắt để dò tìm một chút manh mối cuối cùng của hai đối thủ. Nhưng, dường như ông trời cũng chẳng thể phát hiện được điều gì...

Nó thấy chập chờn trong giấc mơ một hình bóng thướt tha đang vẫy tay chào đón. Người là ai vậy? Tại sao lại vẫy tay với ta? Người thật là xinh đẹp, tựa như tiểu thần tiên trên trời cao vậy? Ta đang ở nơi nào? Một nguồn sáng khẽ lóa lên khiến nó vừa khẽ mở mắt đã vội vàng nhắm tịt lại. Văng vẳng phía xa, nó nghe có một giọng nói vang lên. Giọng nói này, đích thị là của một tiểu cô nương.

- Ông! Ông ơi! Hẩn tỉnh lại rồi. – Một cô nhóc khoảng mười hai, mười ba, vận thanh y gọn gàng, khuôn mặt tinh nghịch, vội vàng chạy đi thông báo khi thấy Thái Bảo tỉnh lại.

Một chiếc giường cỏ cũ mềm, xung quanh căn phòng nhuộm một màu thời gian, đồ đạc đều cũ kỹ và rẻ tiền. Nó thấy, trên mình mặc một y phục vá chằng vá đụp. Ngồi hẳn dậy, trong người nó vẫn thấy đau nhói.

- Cuối cùng thằng nhóc nhà người cũng tỉnh rồi đó! – Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Từ phía cửa, một ông lão chống chiếc gậy được làm bằng tre đã ngả màu sương gió, chậm rãi đi vào.

- Đây, đây là đâu vậy lão? – Nó cất tiếng hỏi.

- Đây là nhà ta. – Ông lão trả lời, nhìn nó cười hiền.

- Người tên gì vậy? – Cô nhóc nấp sau lưng ông lão, thò cổ ra, rụt rè hỏi.

- Ta...ta...ta tên là gì? – Nó hoảng hốt, cố lục lọi trí nhớ để tìm cho mình một cái tên nhưng vô vọng.

Ánh chiều huy hoàng trải bóng dài trên trập trùng núi non, Thiên Vân hùng vĩ đứng giữa trời đất, khỏe khoắn vươn cánh tay, ôm chặt lấy lấy mây trời. Phía xa xa, Ánh Nguyệt thành cũng rực lên một màu huy hoàng.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tiểu Bất Tử

Đầu óc trống rỗng. Ta là ai? Ta tên gì? Nó đứng giữa mỏm núi, nhìn mây trời, tự hỏi bản thân mình. Năm lần, mười lần, hai mươi lần và hơn thế nữa, câu trả lời vẫn mơ hồ trong trí óc. Tại sao không thể nhớ ra bất cứ điều gì về quá khứ?

- Này, người đứng đây làm gì vậy? Mau uống thuốc này vào. – Cô nhóc hôm trước bước đến nhẹ nhàng bên nó, tay bưng một bát thuốc bốc khói nghi ngút.

- Ta là ai? – Nó hướng ánh mắt chứa đầy van xin về phía cô bé, giọng méo mó đi rất thâm trầm.

- Chà! Ta còn phải nhắc người bao nhiêu lần nữa? Người là ai, làm sao ta biết được. Cách đây mười hôm, ta và ông ngoại đi hái cây thuốc thì nhìn thấy nhà người nằm vắt vẻo trên cành cây, y phục rách nát, thương tích trầm trọng. Thấy người vẫn còn hô hấp nên ông mang người về chữa trị. – Cô bé vừa nói, vừa ấn bát thuốc vào tay nó, giục uống.

- Vậy sao? – Nó nghi hoặc nhìn cô bé rồi đưa bát thuốc lên miệng, uống cạn.

Chút nữa thì nó phì cả bát thuốc ra ngoài. Cái quái gì mà đặng ngắt vậy? Mặt nó nhăn như khi ăn ớt.

- Thuốc đặng giã tạt, người cố mà uống. Cô bé tinh nghịch nhìn bộ dạng khó coi của nó.

- Người tên gì? – Nó hỏi.

Mỉm cười tươi rói, tiểu cô nương cất giọng:

- Ta hả? Tên ta là Phùng Tiểu Linh. Còn người?

Nhìn bộ dạng nó nhăn nhó để tập trung tìm câu trả lời, Tiểu Linh bất giác nhớ ra, mỉm cười cầu hòa:

- Ấy! Ta quên mất, người chẳng nhớ gì cả. Uống thuốc đi, rồi vào nghỉ, ông ngoại nhất định sẽ tìm được cách chữa bệnh quên của người.

Tiểu Linh ngoảnh người đi về phía căn nhà nhỏ sát bên sườn núi. Nó nhìn theo, tâm trí không khỏi hoang mang, lo sợ. Một nỗi lo sợ, mà chính nó không hiểu vì sao nữa. Tại sao lại ra nông nỗi này? Nó đã làm gì trong quá khứ mà đến mức ngất trên cành cây?

Nhưng càng cố để suy nghĩ, đầu óc nó cứ hoa lên, đau đớn. Chậm rãi, nó lò dò bước theo Tiểu Linh. Ở phía cửa căn nhà nhỏ, ông lão râu tóc bạc phơ đã đứng đợi nó, ánh mắt tỏ ra vô cùng thương cảm.

Đưa tay bắt mạch cho nó, ông lão thoáng nhăn mặt lại một chút rồi trở về trạng thái bình thường. Thằng nhóc này là ai, tại sao mạch tượng lại hỗn loạn như vậy nhỉ? Dường như đang có hàng ngàn đạo khí cả chính lẫn tà cứ cuộn cuộn chảy trong nó. Nhân vật này là sao? Trên đời có sự lạ như vậy à?

- Đây nhóc! Người là người tu thánh phải không? – Ông lão chậm rãi hỏi.

- Cháu cũng không rõ, mà tu thánh là sao ạ? – Nó nghi hoặc nhìn ông lão.

- Trong người người, ta thấy có điều rất lạ lùng. Ta đã chữa bệnh qua cho nhiều người nhưng tuyệt nhiên chưa gặp ai có kinh mạch như người cả.

– Ông lão thở dài.

- Cháu không hiểu? – Nó vẫn ngược ánh mắt chứa đầy nghi vấn về phía ông lão.

- Ủ! Thôi, người tạm thời nghỉ ngơi đã. – Lão nói rồi chậm chậm đứng lên, bước từ từ ra cửa, khuôn mặt đầy vẻ buồn rầu xen lẫn ngạc nhiên.

Nó nhìn theo bóng ông lão, trong lòng thắc mắc không thôi. Tu thánh cái gì, kinh mạch cái gì. Nó không hiểu gì cả. Bây giờ, nó chỉ muốn biết xem thực sự nó là ai mà thôi. Nhưng sao khó như vậy chứ?

- Ngoại à! Tên đó bị sao vậy? - Tiểu Linh khẽ hỏi.

- Hẳn...là một kẻ tu thánh. Chắc hẳn vừa trải qua một đại kiếp nạn. Kinh mạch đứt hết, đan điền cũng tan nát cả. Nhưng sao hẳn không bị chết? Cả đời Lê Hữu ta chữa bệnh khắp Lạc Hồng, đây là lần đầu tiên gặp được trường hợp này. – Ông lão tên Lê Hữu thở dài một tiếng.

- Vậy chẳng phải hẳn sẽ thành...phế vật sao? Tiểu Linh khuôn mặt trùng xuống.

- Giữ được cái mạng là may rồi, còn nghĩ gì đến cực phẩm với phế vật nữa. – Lê Hữu lắc đầu.

Hai ông cháu đang trò chuyện ngoài cửa, từ trên cao, bóng một linh điều rẽ mây rồi từ từ đáp xuống trước mắt. Linh điều bạch hạc lơ lửng trong không gian, một bóng nữ nhi phi thân từ trên xuống, tới trước mặt Lê Hữu và Tiểu Linh, khẽ cúi người thi lễ:

- Lê tiên bối! Thánh nữ!

- Bạch Vân tiên tử! Người hôm nay có chuyện gì mà lại ghé chỗ ta chơi vậy? – Lê Hữu hỏi.

Nữ nhi này, không ai khác chính là Bạch Vân tiên tử của Mẫu Nghi Giáo. Nàng vẫn đẹp tựa thần tiên, vẫn tha thướt vận bạch y tinh khiết. Nhưng khuôn mặt nàng vẫn buồn bã như vậy. Nở một nụ cười với cô bé, Bạch Vân tiên tử khẽ nói:

- Bạch Vân đến để đưa thánh nữ về đình Hải Vân. Giáo chủ vừa kết thúc bế quan, nay rất muốn gặp thánh nữ.

- A! Mẹ đã ra khỏi thạch động rồi sao? – Tiểu Linh khẽ reo lên, khuôn mặt rạng ngời.

Hướng ánh mắt nhìn xuống cháu gái, Lê Hữu mỉm cười:

- Con nhóc này, ở đây với ta chẳng vui hơn về Hải Vân sao?

- Ngoại à! Ở đây rất vui, con sẽ xin phép mẹ cho xuống chỗ ngoại thường xuyên để học y thuật.

- Chà! Người phải về Mẫu Nghi Giáo tập luyện chứ, sắp tới Lạc Hồng đại hội rồi, người phải cố gắng đó.

- Dạ! Con biết rồi thưa ngoại. – Tiểu Linh cười tí mắt, đoạn chạy tới Bạch Vân tiên tử rồi nhún mình một cái, leo tót lên lưng bạch hạc.

- Bạch Vân xin cáo từ! – Bạch Vân tiên tử cúi người thi lễ rồi cũng nhẹ nhàng nhún một cái lên linh điều, đặng không tiến về phía Mẫu Nghi Giáo.

Thái Bảo chậm rãi tiến tới đứng bên cạnh Lê Hữu, ngược mắt nhìn theo bóng linh điều khuất dần trong tầng tầng lớp lớp mây trắng, bất giác khuôn mặt lộ vẻ ngạc nhiên tột độ:

- Ông à! Họ là ai, sao có thể cười chim bay lượn như vậy? Có...có phải là thần tiên không?

- Xem ra, người bị trọng thương, ảnh hưởng rất nặng đến trí óc rồi. – Lê Hữu cúi xuống nhìn nó, lắc đầu.

Nó không nói gì, chỉ nhìn Lê Hữu với ánh mắt u mê, ngu si, khiến lão chột rung lên mấy tia thương cảm không thôi.

Lê Hữu, vốn là cha của Hồng Vân Tiên Tử, giáo chủ Mẫu Nghi Giáo. Lão là thần y số một ở Lạc Hồng. Cách đây lâu lắm rồi, lão cũng có thời gian đi theo Đại Đế Long Thần. Sau khi ngài hóa thành Thượng Thiên Thánh, Lê Hữu bỏ lên núi Thiên Vân ngày ngày bốc thuốc, nghiên cứu y thuật, thỉnh thoảng hạ sơn cứu nhân độ thế, chữa bệnh miễn phí cho dân nghèo.

- Thăng nhóc này, xem ra người không còn nơi nào để đi rồi, chỉ còn cách ở lại đây với ta. Tuy không còn có thể tu thánh, luyện thuật được nữa nhưng ta sẽ dạy người cách bốc thuốc cứu người. Người có đồng ý không?

Trong lòng nó khổ sở vô cùng. Nó là ai, nhà nó ở đâu cũng chẳng còn nhớ một chút gì cả. Thân cô thế cô, thôi thì cứ mặc kệ dòng đời này xô đến đâu thì đến. Khẽ gật đầu, nó lí nhí nói:

- Cảm ơn ông đã cứu mang con!

- Xem nào, người cần một cái tên. Người số cao mạng lớn, gặp kiếp nạn này vẫn có thể sống sót được. Ta sẽ gọi người là Tiểu Bất Tử nhé.

- Tiểu Bất Tử? Tiểu Bất Tử! Từ nay con sẽ mang tên Tiểu Bất Tử. – Nó khẽ reo lên. Cuối cùng thì cũng có một cái tên. Quả thực nó rất vui mừng. Thầm cảm ơn lão già Lê Hữu.

- Được! Mau gọi ta một tiếng sư phụ đi. – Lê Hữu cười hiền, xoa đầu nó.

- Sư phụ! Đệ tử bái kiến sư phụ. – Nó quỳ xuống, khấu đầu ba cái, thanh âm chứa đựng nỗi sung sướng vô bờ.

Nó như người lênh đênh giữa biển khơi mênh mông, chẳng biết đâu là bờ bến bỗng chốc vớ được một hòn đảo xinh đẹp. Quả thực là hạnh phúc lắm.

Huỵch. Nó quăng một bao tải xuống trước cửa, ngồi phịch xuống đất, hỗn hển thở dốc. Quả thực lên núi hái thuốc rất mất sức và còn nguy hiểm nữa. Nhưng nó vui, vì hôm nay hái được đến bốn cây Thiên Vân Thảo. Thiên Vân Thảo rất tốt và quý, thường mọc ở những vách đá dựng đứng, lờm chờm. Chỉ sơ xuất thôi, có thể ngã xuống mà vong mạng.

Nó mỉm cười với thành quả của ngày hôm nay. Đã hai tháng theo sư phụ Lê Hữu học y thuật, giờ nó có thể phân biệt được các loại thảo mộc và những tác dụng của chúng. Như thiên vân thảo, có công năng phục hồi nguyên khí, tăng sức dẻo dai.

- Tiểu Bất Tử! Đã về rồi đó hả? – Từ trong nhà vọng lên một tiếng nói, kèm theo tiếng bước chân chậm rãi bước ra.

- Sư phụ! con đã về, hôm nay thật may mắn, hái được ba cây Thiên Vân Thảo. – Nó hồ hởi khoe thành tựu.

Lê Hữu bước ra, trên tay cầm một bát nước, nhẹ nhàng đưa cho nó, khuôn mặt rạng rỡ:

- Tốt quá! Mấy hôm trước người của Mẫu Nghi Giáo cũng nhờ ta tìm loại này để luyện đơn.

Nghe đến Mẫu Nghi Giáo, bất giác nó hướng mắt về đỉnh Hải Vân, ánh mắt không khỏi ngưỡng mộ. Đỉnh Hải Vân, mây phủ trắng xóa, thơ thơ

mộng mộng, khung cảnh yên lành vô cùng. Từ khi ở đây cùng lão Lê Hữu, nó chưa bao giờ nghe kể đến Mẫu Nghi Giáo, chỉ biết đây là môn phái toàn những nữ nhân sắc đẹp tuyệt trần, đạo hạnh cao vút, cứ cưỡi linh điểu hoặc đằng không trên bảo khí mà đi. Vậy chẳng phải là thần tiên sao? Bất giác, một tia ham thích bùng lên trong lòng nó.

- Sư phụ! Mẫu Nghi Giáo chỉ nhận đệ tử nữ thôi à? – Nó hỏi, giọng có chút buồn rầu, ánh mắt nhìn thẳng vào bát nước trong veo, tự soi lại bản thân.

- Đúng vậy, Mẫu Nghi Giáo, trăm năm nay, qua ba đời trưởng môn đều chỉ nhận nữ đệ tử. – Lê Hữu đắm chiêu nhìn nó, không khỏi thương cảm.

Thằng nhóc này, nếu không phải vì trải qua kiếp nạn đó, chắc hẳn đã là một nhân vật tu thánh tầm cỡ rồi. Thật đáng tiếc, ông trời luôn biết cách để trêu người.

- Con nghỉ ngơi đi, rồi đem mấy cây thiên vân thảo lên Mẫu Nghi Giáo cho ta. Từ đây cứ men theo tiêu lộ đi lên khoảng sáu dặm là tới nơi. – Lê Hữu thông báo cho nó.

Nghe đến đây, trong lòng nó bất giác cảm thấy kích thích. Đã hai tháng, nó chỉ nhìn về phía Mẫu Nghi Giáo với tâm trạng thắc mắc, nghi vấn. Nó chẳng biết, trên đó ra sao, người ta sinh sống như thế nào, tu luyện theo cách gì để có thể đạt được những pháp lực siêu phàm như thế?

Hít một hơi lấy lại khí thế, nó bước nhanh vào nhà, ngồi phịch xuống mâm cơm đã dọn rồi đánh chén. Chà! Lên Mẫu Nghi Giáo, được lắm, để xem trên đó có những gì. Nghe nói, những nữ nhân ở đó có sắc đẹp nghiêng nước, nghiêng thành. Phải đi xem mới được. Trong lòng Tiểu Bất Tử tràn ngập cảm giác phấn khích.

Ăn uống xong, nó nghỉ ngơi một lúc cho xuôi rồi nhanh chóng quây chiếc gùi lên vai, thong thả bước đi về phía Mẫu Nghi Giáo. Sư phụ Lê

Hữu thấy dáng vẻ khẩn trương của nó, không khỏi thắc mắc. Lão nói với theo:

- Cái tên nhóc này, đã biết lên đó gặp ai để đưa thảo mộc mà đã nhanh nhẩu vậy? Người mong lên đó nhìn ngắm nữ nhân có phỏng?

Mặt nó đỏ bừng khi nghe sư phụ nói vậy. Cái gì mà mong muốn gặp nữ nhân chứ? Mà chẳng phải nam tử khắp thiên hạ đều thích ngắm gái đẹp sao? Con cũng là nam tử mà sư phụ. Nó cười khỗ trong lòng.

- Lên Mẫu Nghi Giáo, gặp Bạch Vân tiên tử, giao số thảo mộc này cho ta nghe chưa?

- Dạ, con nhớ rồi, Bạch Vân tiên tử thừa sư phụ. – Nó gật lấy gật để rồi ngoảnh người bước đi.

Đường lên Mẫu Nghi Giáo là một tiểu lộ lát đá đều tăm tắp. Con đường lúc ẩn, lúc hiện trong mây, trải dài vắt qua mấy đỉnh núi. Hai bên là những rặng trúc xanh mướt, cứ xào xạc, rung lên khe khẽ khi có những cơn gió thổi qua.

Nó khoác trên vai chiếc gùi, ở trong ngoài ba cây Thiên Vân Thảo, còn có một số loại thảo mộc khác. Chặng đường lên xuống gặp ghềnh chướng làm nó mệt mỏi như khi phải treo mình trên vách đá. Giờ đã vào tiết đông nhưng mặt trời cứ tỏa ánh nắng chói chang. Vắt một chiếc khăn lên đầu, nó yên tâm mà đi, không sợ tổn sức. Lão Lê Hữu dặn nó, đi bộ dưới trời nắng, quan trọng là để đầu không bốc hơi, sẽ lâu mất sức hơn.

Đi được vài dặm, nó nghe văng vẳng từ xa tiếng bước chân chạy huỳnh huỵch, rất gấp gáp. Nghe âm thanh thì có vẻ như một tốp người đang cố gắng, lấy hết sức mà chạy.

Tiếng bước chân dồn dập kèm theo những giọng nói đầy vẻ hoảng sợ vang tới gần nó. Từ một khúc cua lên núi, năm sáu bóng nam tử hốt hải

chạy xuống. Trên người họ, thương tích vô số, y phục có vẻ toàn loại đất tiền nhưng rách nát tựa bị vũ khí xả ra, thảm thương vô cùng.

Nam tử chạy đầu, cốt cách, tướng mạo có vẻ là con nhà quyền quý, trên trán sưng lên một cục, chiếc áo bằng lụa Đông Hà cực phẩm bị xả rách, hở cả một bên vai. Hốt hoảng, y vừa chạy vừa la:

- Chạy mau! Chạy mau! Lũ người Mẫu Nghi Giáo điên khùng mất rồi.

Mấy tên chạy sau, vừa guồng căng, vừa hét văng lên gấp gáp:

- Công tử! Nhanh chân lên, không chết cả đám.

Đám người phóng vọt tới, nó bất giác nhảy sang vệ đường tránh né. mấy tên phóng vọt qua, không thèm liếc mắt nhìn nó, bộ dạng chứng tỏ vừa gặp một chuyện gì rất kinh hoàng.

Đứng nhìn đám người chạy xa dần, khuất sau những khúc lượn của tiểu lộ, nó chờ người chẳng hiểu chuyện gì. Lấy lại bình tĩnh, nó quay người, tiếp tục rảo bước lên núi.

Cặm cùi đi thêm vài dặm đường nữa, địa phận Mẫu Nghi Giáo dần dần xuất hiện trong tầm mắt. Càng đến gần, tiểu lộ càng mở rộng ra thoáng đãng. Hai bên là những hàng liễu xanh mơn, rủ cành chạm xuống sát đất. Khắp nơi, thoang thoang một mùi hương hoa khiến nó cảm thấy khoan khoái. Mùi hương này, sao nó thấy quen thuộc thế, tựa như đã trải qua thân thiết lắm. Nhưng nó không hiểu, mình đã gặp mùi hương này ở đâu nữa.

Đang mơ màng, nó bỗng nghe vút, vút những tiếng xé gió. Giật mình, nó cúi người xuống né tránh. Hai bóng nữ nhân phóng vọt qua nó, nhanh như cắt lộn một vòng rồi đứng trước mặt. Nó ngây người ra nhìn.

Hai nữ nhi, vận bạch y tinh khiết, khuôn mặt đẹp như tiên, chìa kiếm về phía nó, quát lớn:

- Dâm tặc! Lại dám lên Mẫu Nghi Giáo giở trò đòi bại hả? Muốn sống thì mau quay đầu xuống núi, bằng không sẽ là cái xác không đầu.

Cái gì mà dâm tặc? Nó phục mệnh sư phụ, lên Mẫu Nghi Giáo đưa thảo mộc cơ mà? Sao giờ lại thành ra dâm tặc? Trong lòng khổ sở, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tính mở mồm giải thích thì hai nữ tử kia đã xĩa kiếm lao tới đâm.

Hoảng sợ, nó co giò, chạy quanh, miệng la hét oái oái thảm thiết.

Hai cô gái thấy thế, càng thêm kích động, cứ vung kiếm chém vun vút sau lưng. Mỗi câu nói đều mạt sát nó hết sức.

- Các người! Các người làm gì vậy? Ta muốn gặp Bạch Vân tiên tử.

Cô gái có vẻ lớn tuổi hơn, nghe nói vậy, càng giận dữ, vung kiếm chém tới tấp, miệng mắng chửi:

- Dâm tặc, ta biết ngay người tìm Bạch Vân tiên tử giở trò mà, để ta chém chết người.

Chỉ là Tiểu Bất Tử chẳng biết rằng mấy tháng nay, bọn đàn ông từ thành Ánh Nguyệt đổ xô lên đỉnh Hải Vân sơn để cầu hôn Bạch Vân tiên tử nên người của Mẫu Nghi Giáo hết sức bức mình. Những tay háo sắc, luôn miệng buông lời ong bướm. Bạch Vân tiên tử bất quá, sai người đề phòng, hễ có bóng đàn ông lên núi ngỏ lời, lập tức đuổi đánh. Chẳng ngờ, đúng lúc nó được sai lên núi đưa thảo mộc, quả đúng là họa vô đơn chí.

Xoạt xoạt...mấy đường kiếm xé rách vài đường trên y phục của nó, khiến Tiểu Bất Tử hoảng sợ thực sự, co giò tính chạy một mạch xuống núi. Nhưng hai nữ nhân kia đã phóng tới, chặn đường rút lui của nó.

Nở một nụ cười méo mó, nó nhìn hai người kinh sợ, lắp bắp:

- Đại bồ tát, tiểu bồ tát, ta nào phải dâm tặc gì, chỉ là muốn gặp Bạch Vân tiên tử có chút việc riêng. Sư phụ sai ta phải gặp được Bạch Vân tiên tử.

- Hừ! Đúng là thầy nào trò nấy, ta xem bộ dạng người ắt hẳn không phải hạng tử tế. Sư phụ người hẳn cũng là phường dâm tặc hái hoa.

Nghe thấy người ta mạt sát sư phụ, bất giác nó nổi cơn thịnh nộ, quên sợ mà phun ra mấy lời chửi mắng:

- Này! Mấy vị ăn nói cho đàng hoàng, sư phụ ta đã trăm tuổi, há lại là loại dâm tặc hái hoa. Các cụ có câu, uốn lưỡi bảy lần trước khi nói, ta xem...

Chưa kịp dứt lời, nó đã hốt hoảng thụp xuống, né một đường kiếm. Cô gái lớn hơn đâm tới, mặt đỏ găng, miệng quát tháo:

- Dâm tặc to gan, dám lên giọng dạy đời, ta quyết không tha.

Chỉ là, hai cô gái này vốn là đệ tử hạng bét của Mẫu Nghi Giáo, tu vi, kiếm pháp đều ở mức sơ nhập nên nó mới có thể cầm cự được đến bây giờ. Nhưng, dù là đệ tử hạng bét nhưng vẫn trên phàm nhân mấy bậc.

Xoạt xoạt, hai đường kiếm phóng tới rất nhanh, do đã thấm mệt nên nó không kịp né tránh, á lên một tiếng đầy đau đớn.

Chỉ thấy, máu đỏ vọt ra, ướt đẫm ngực áo. Tiểu Bất Tử trừng trừng mắt nhìn hai nữ nhân rồi đổ đánh rầm một cái ra đất. Lúc này, một bóng người phóng vọt xuống, mặt mày hoảng hốt, kêu lên:

- Dừng tay! Là người nhà cả.

Bóng người này chính là Tiểu Linh. Cô bé thấy có tiếng huyền não ngoài cổng môn phái, vội chạy ra xem, không ngờ người của Mẫu Nghi

Giáo lại ra tay đâm vào thân thể thẳng nhóc này hai kiếm khiến hấn lặn ra bất tỉnh, máu chảy lênh láng ra sàn đá.

- Thánh nữ! Bọn thuộc hạ không biết, cứ tưởng mấy tên đâm tặc lên gây chuyện. – Hai người lùi lại, lăm lét nhìn thân thể Tiểu Bất Tử đang nằm bất động.

Đưa ngón tay lên mũi Tiểu Bất Tử, Tiểu Linh giục:

- Vẫn còn thở, mau đem vào trong.

Ba người xúm lại, khiêng Tiểu Bất Tử vào thẳng trong đại sảnh đường của Mẫu Nghi Giáo.

Trong cơn mê mê tỉnh tỉnh, nó thấy thấp thoáng một bóng hình xinh như thần tiên, vai đeo thanh kiếm đẹp tuyệt trần, cười trên một con ngũ sắc phượng hoàng, mỉm cười nhìn nó với vô vàn yêu thương. Người ấy, cất giọng trong trẻo, gọi: "Thái Bảo".

- Ai da – Tiểu Bất Tử hơi nhòe người, thương tích trên cơ thể đột nhiên bị động khiến nó cảm thấy đau đớn, kêu lên. Tiểu Bất Tử nhìn xuống, thấy mình đang ở trần, trước ngực băng bó kín mít.

Nghe tiếng kêu của Tiểu Bất Tử, Tiểu Linh mở cửa bước vội vào cùng Bạch Vân Tiên Tử. Hai người thần thái lộ vẻ mệt mỏi, có vẻ như đã thức canh chừng nó qua một đêm.

- Số người thật may đó. – Tiểu Linh mỉm cười nhìn nó.

- Thật là có lỗi với cậu, là do ta sơ xuất khiến người phải chịu khổ. – Bạch Vân Tiên Tử khuôn mặt thoáng buồn, nói khẽ.

- Không sao, không sao đâu, mọi người đừng nghĩ ngợi, ta vốn vâng mệnh sư phụ lên đây đưa thuốc cho Bạch Vân Tiên Tử, chẳng qua là hiểu

nhầm mà bị đâm. – Nó nhăn nhó, cố ném ra một nụ cười. Thân là nam tử, há lại kêu khổ trước mặt mỹ nhân sao?

- Sư phụ? – Tiểu Linh lộ vẻ ngạc nhiên, cứ chăm chăm nhìn nó không rời.

Không ngờ, thằng nhóc này lại được ông ngoại nhận làm đệ tử. Lấy lại vẻ bình thường, Tiểu Linh cất tiếng:

- Vậy người nhớ ra tên của mình chưa? Được ông ngoại nhận làm đệ tử, người thật có phước. Cũng hay, khi nào về Ấn Sơn cốc với ông, ta có người làm bè bạn.

Khuôn mặt nó thoáng buồn rầu khi Tiểu Linh hỏi về tên tuổi. Trong đầu nó ong ong những mảnh ký ức rời rạc, không liền mạch. Nó nghi vấn, không hiểu tiểu thần tiên mà nó gặp qua có quan hệ thế nào nữa. Tiểu thần tiên gọi một cái tên nào đó mà nó cố mãi cũng không nhớ ra nổi. Nhanh chóng lấy lại vẻ mặt vui vẻ, nó mỉm cười nhẹ:

- Chà! Ta chẳng nhớ gì cả, sư phụ đặt cho ta cái tên là Tiểu Bất Tử.

- Tiểu Bất Tử? Sao ông ngoại lại đặt cho người cái tên kỳ khôi vậy? Tiểu Linh phá lên cười.

- Đây chính là người mà người cần gặp, Bạch Vân Tiên Tử. – Tiểu Linh giới thiệu sau khi đã cười xong.

Nó tròn xoe mắt nhìn Bạch Vân Tiên Tử.Ồ, giờ mới để ý, người này quả thực là thần tiên chứ chẳng phải người phàm,. Thật là quá xinh đẹp, chẳng giống như nó tưởng tượng. Nó vẫn nghĩ, người đứng đầu Bạch Vân Cung ở Mẫu Nghi Giáo là một bà già lọm khọm hoặc chí ít cũng là trung niên, ai ngờ lại trẻ như vậy.

- Bạch Vân Tiên Tử! Ta có đem mấy loại thảo mộc lên cho...- Nó ấp úng nói.

Không để Tiểu Bất Tử nói hết, Bạch Vân Tiên Tử đã khẽ gạt đầu, chặn lại:

- Được rồi, người cứ tĩnh dưỡng đi, chỗ thảo mộc ấy ta đã nhận đủ. Tạm thời người cứ ở lại đây vài hôm. Khi nào bình phục, trở về cũng chưa muộn.

- Tiểu Bất Tử có thể ở lại đây sao? Mẫu Nghi Giáo xưa nay chưa từng cho đàn ông ở lại mà. – Tiểu Linh ngạc nhiên hỏi.

- Đàn ông gì? Chỉ là một cậu bé thôi mà. Chuyện này Bạch Vân lo được, thánh nữ đừng sợ. Hơn nữa, hấn cũng không phải là người lạ, là đồ đệ của Lê Hữu – Bạch Vân Tiên Tử gạt đi sự ngạc nhiên của Tiểu Linh.

- Vậy được! Cho hấn ở đây vài ngày cũng chẳng sao, ta có người chơi cùng. – Tiểu Linh cười tí mắt, quay sang nhìn Tiểu Bất Tử.

Bất giác, Tiểu Bất Tử thấy trong lòng bồi hồi. Cái điệu cười tí mắt này, thấy thân quen lắm, dường như trong quá khứ, cũng có một ai đó thường trù mến nhìn nó như vậy.

Ở lại trên Mẫu Nghi Giáo được hai ngày, Tiểu Bất Tử đã có thể đi lại nhẹ nhàng được. Bạch Vân Tiên Tử sai người xuống Ấn Sơn cốc, thông báo với sư phụ Lê Hữu rằng nó sẽ dưỡng thương ở đây độ vài ngày cho khỏe. Lão nghe xong, cười phá lên, lắc đầu không thôi, khen thẳng nhóc con này tốt phước, được ở lại một nơi mà đàn ông Lạc Hồng có năm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ đến có thể đặt một chân vào.

Tiểu Linh vui vẻ dẫn nó đi thăm quan khắp nơi trong Mẫu Nghi Giáo. Nó thấy, môn phái này được hình thành bởi những kiến trúc vô cùng mềm mại và thanh tao.

Mẫu Nghi Giáo tọa lạc trên đỉnh núi cao nhất trong dãy núi Thiên Vân là Hải Vân. Trong đó nổi bật lên là ba tòa bảo tháp cao đến bảy tầng gồm Hồng Vân cung nằm ở chính giữa, là nơi ở của giáo chủ Hồng Vân Tiên Tử; Bên trái là Bạch Vân cung của Bạch Vân Tiên Tử còn bên phải là Thanh Vân cung của Thanh Vân Tiên Tử. Ngăn cách ba tòa bảo tháp là những thảo viên xanh tốt, có hồ nước bán nguyệt, có những khoảng sân trải đầy đá trắng muốt. Từ phía cổng chính đi vào là Mẫu Nghi Giáo đại điện, nơi mà các vị cung chủ, giáo chủ thường lui tới bàn việc hoặc tiếp khách.

Đệ tử của Mẫu Nghi Giáo, người thuộc về cung nào đều mặc trang phục theo màu sắc của cung đó. Như đệ tử của Bạch Vân cung thì mặc quần áo trắng, người của Hồng Vân cung thì mặc trên người trang phục hồng...

Đứng trên Mẫu Nghi Giáo, phóng tầm mắt ra xa, lúc nào cũng chiêm ngưỡng được những biển mây trắng tinh, lơ lững trôi chậm chạp qua. Chẳng thế mà đỉnh núi này gọi là Hải Vân. Từ đỉnh núi này, vào những lúc không có mây bao phủ, có thể ngắm được một màu xanh biếc của Đại Đông Hải ở phía xa.

Ngồi vắt vẻo trên một lan can bằng đá trắng, phóng ánh mắt ra xa xăm nhìn mây, Tiểu Bất Tử thở dài, khẽ nói:

- Tiểu Linh à! Ta cũng muốn tu luyện thánh đạo như người.

Tiểu Linh bất giác nhớ lại lời của ông ngoại, rằng thằng nhóc này này vốn là một thân tu vi cao thâm, chẳng biết trải qua sóng gió mưa sa gì mà khiến kinh mạch đứt hết, đan điền vỡ nát khiến cho linh khí trong cơ thể tuy vẫn âm âm chuyển động nhưng cơ bản không thể điều động được nữa. Nghĩ đến đây, Tiểu Linh thoáng buồn thương cho Tiểu Bất Tử.

- Theo ngoài của ta, học lấy nghề y, cũng tốt chứ sao? – Tiểu Linh an ủi.

- Ừ! Cũng tốt, nhưng ta muốn được bay trên những tầng mây ngoài kia. Phàm nhân sao có thể mơ được chứ. – Tiểu Bất Tử thở dài buồn bã.

- Ta nghe ông nói, người đứt hết kinh mạch, đan điền vỡ nát, vốn chẳng có cách nào hồi phục được tư chất, tu vi. Thôi thì hãy cố gắng để trở thành một thầy thuốc chữa bệnh, cứu người, cũng oai phong lắm. – Tiểu Linh vỗ nhẹ lên vai nó.

- Thì giờ chỉ biết vậy thôi chứ làm sao được. – Tiểu Bất Tử khẽ lắc đầu.

Biển mây cuộn cuộn tựa như tâm can đang đấu tranh khốc liệt của Tiểu Bất Tử. Lặng lẽ ngồi bên cạnh, len lén nhìn vào khuôn mặt u uất của tiểu tử, Tiểu Linh trong lòng không khỏi bồi hồi. Gió thổi mây bay, xa xa một màu xanh thẳm của đại dương. Đại dương bao la sâu thẳm kia, có nơi nào chứa đựng chút ký ức vụn nát của Tiểu Bất Tử hay không? Gió đông bất chợt thổi tới lành lạnh, Tiểu Bất Tử vô thức ngồi sát lại bên cạnh Tiểu Linh. Hai hơi ấm tỏa ra, tựa như vô hình mà quện vào nhau, nồng đượm.

Nơi xa thẳm, trên đồng hoang tàn của Đại Lâm trấn, một hình bóng nhạt nhòa đang cô ngạo giữa không trung, im lặng phóng hết tầm mắt ra bốn phía, tựa như mong ngóng một chút gì đó thân quen, gần gũi. Giọt lệ long lanh lăn nhẹ nhẹ trên má, giữa khoảng không bất giác như muốn đông cứng lại thành băng giá. Nhẹ nhàng, hình bóng ấy lầm nhẫm: "Thái Bảo à! Người đang ở phương trời nào?". Tiểu Bất Tử khẽ thấy nhói trong tim tựa như có một mũi băng đâm xuyên qua vậy.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thần Y Trấn

- Ai dà! Ta đã dặn bao nhiêu lần rồi, uống ít rượu thôi. Nhìn xem, người chú mẩn hết lên, da dẻ xanh xao. Nếu còn không nghe thì từ nay ta sẽ không cho thuốc nữa. – Một thiếu niên độ mười lăm tuổi, mi thanh mục túc, thần thái phi phàm, nghiêm nét mặt dặn dò một trung niên da dẻ xanh xao, bụng beo, khắp người mẩn đỏ, có chỗ lở loét, mưng mủ.

- Ấy! Tiểu Bất Tử, được rồi, ta nghe lời cậu, bốc thuốc cho ta nốt lần này thôi. – Trung niên dáng vẻ khúm núm, nói giọng nịnh nọt.

Thiếu niên kia, chính là Tiểu Bất Tử. Y lắc nhẹ đầu, vươn tay đưa một gói thuốc được bọc lại cho trung niên, không quên dặn dò bỏ rượu. Đã ba năm Tiểu Bất Tử theo Lê Hữu học y thuật. Ngón nghề của hắn đã tiến bộ rất nhiều. Khắp trong mấy thôn bản xung quanh Thiên Vân đều nức tiếng là một thiếu niên tốt bụng, cứu người không màng danh lợi.

Bóng trung niên nọ vừa khuất, lão Lê Hữu lò dò từ nhà trong bước ra, nhìn theo, ánh mắt thương cảm:

- Hắn bệnh gan nặng quá, lại không chịu bỏ rượu. May mà có thuốc chứ không đã định cư ở điện Diêm La, ngày đêm nốc rượu với lũ quỷ rồi.

- Sư phụ! – Tiểu Bất Tử đứng lên cung kính.

Nhìn ngắm khuôn mặt Tiểu Bất Tử, Lê Hữu mỉm cười hài lòng. Thằng nhóc này, cũng thông minh sáng dạ lắm đó chứ. Cứ đà này, chẳng mấy chốc

mà nó sẽ học hết y thuật của lão rồi xưng bá trong giới y sỹ khắp Lạc Hồng này. Nghĩ đến đây, Lê Hữu thầm cười trong lòng.

Hai thầy trò đang bàn về y thuật, chợt ngoài trời có tiếng gió rít u u, tựa như có vật gì đang phá không bay đến. Tiểu Bất Tử dừng hẳn câu chuyện, ngoái cổ ra, chưa nhìn thấy bóng ai, hẳn đã lên tiếng:

- Tiểu Linh lại xuống thăm sư phụ kìa.

Cười vang lên một tiếng đặc chí, Lê Hữu vỗ mạnh vào vai Tiểu Bất Tử. Chỉ là lão đã già rồi, sức cũng chẳng còn bao nhiêu nên cú đập đó không hề làm hẳn phải để tâm. Tắt cười, lão thủng thẳng nói:

- Là nó thăm ta hay thăm con đây? Bao nhiêu lần xuống đây, nó chỉ hỏi thăm ta qua loa rồi bầu rịt lấy con trò chuyện.

- Sư phụ! Người nói gì vậy? –Tiểu Bất Tử khuôn mặt đỏ lựng, vội ngoảnh đi chỗ khác.

Trước sân, một bóng nữ nhi vận hồng y thướt tha, khuôn mặt rạng rỡ tựa ban mai khoe sắc đằng không trên một thanh bảo kiếm, từ từ hạ xuống. Nhún một cái, nữ nhi đã đáp nhẹ xuống mặt đất rồi phất tay, bảo kiếm nhẹ nhàng hồi về vỏ sau lưng một cái xoeng. Bảo kiếm vừa hồi vào vỏ, nữ nhi đi nhanh vào bên trong, chiếc miệng xinh xắn của nàng đã liên tục kêu lên:

- Tiểu Bất Tử! Tiểu Bất Tử! Cái tên chết tiệt nhà người.

Vừa qua khỏi bậc cửa, Tiểu Linh thấy ông ngoại đang đứng đó, vội vội vàng vàng khựng lại, đoạn cúi người lễ phép chào.

- Có chuyện gì mà con lại mắng chửi hẳn ghê vậy? – Lão Lê Hữu hỏi.

Thấy vậy, Tiểu Linh lí nhí:

- Dạ không có gì ạ.

Phá lên cười sáng khoái, lão Lê Hữu nhanh chóng bước ra ngoài, không quên ngoái lại nói:

- Ta xuống núi đánh cờ với mấy lão, Tiểu Linh cứ tự nhiên nhé.

- Ngoại! – Tiểu Linh nói với theo, cũng chẳng biết có định níu kéo ông ngoại ở lại nữa hay không.

Lão Lê Hữu thủng thẳng chống gậy, bước nhanh xuống núi, vừa đi vừa cười ha hả, có vẻ hài lòng lắm. Hai đứa ngạc nhiên nhìn theo, không hiểu lão hôm nay làm sao nữa. Bóng lão vừa khuất sau tiểu lộ, Tiểu Linh đã hăm hăm quay sang nhìn Tiểu Bất Tử:

- Sao người nói đêm qua đi ngắm trăng cùng ta? Làm ta đợi mãi cổ chẳng thấy bóng người đâu cả.

Sực nhớ ra, thái độ Tiểu Bất Tử lập tức chuyển thành lúng túng, hăn khẽ giải thích:

- Ấy! Chết thật, hôm qua xuống núi thăm bệnh cho lão Hoàng rồi nhà ấy mời ở lại dùng cơm. Ta quên mất.

- Người...- Tiểu Linh rít lên, điệu bộ của nàng lúc giận dữ trông thật đáng yêu, tựa như bông hoa hồng đẹp đẽ nhưng đầy những gai nhọn. Chợt, khuôn mặt tức tối của nàng chuyển qua một thái độ rất bí hiểm. Nhìn Tiểu Bất Tử, Tiểu Linh khẽ nhếch một nụ cười, thủng thẳng nói:

- Được, vậy người phải đền cho ta.

- Đền gì? – Tiểu Bất Tử ngây người ra hỏi.

- Người phải đi cùng ta đến thành Ánh Nguyệt. – Tiểu Linh tinh nghịch nhìn hăn.

- Xuống thành Ánh Nguyệt làm gì? – Tiểu Bất Tử thắc mắc.

- Hừ! Ta bảo đi cùng ta thì cứ đi, thắc mắc làm gì? – Tiểu Linh lên giọng.

Nghĩ một chập, Tiểu Bất Tử gật đầu rứt một cái. Tiểu Linh mặt mày hớn hở, tóm lấy tay hắn, lôi ra ngoài sân. Nàng khẽ lăm bẫm, bảo kiếm phóng xoạt khỏi vỏ, vẽ lên không một vạch thanh quang đẹp đẽ.

Nhún một cái, Tiểu Linh đã đứng vững trên bảo kiếm, ra hiệu cho Tiểu Bất Tử leo lên. Hắn nhú mắt nhìn, dẫn đo vô cùng. Chưa bao giờ Tiểu Bất Tử cười trên một thanh kiếm để di chuyển cả. Khuôn mặt bất giác thoáng hiện ra nét lo lắng.

Thấy hắn vậy, Tiểu Linh lại vươn cánh tay ra, tóm lấy hắn, đoạn kéo mạnh lên. Tiểu Bất Tử luống cuống giữ thăng bằng phía sau Tiểu Linh. Đứng trên thanh kiếm, quả thực khiến hắn không khỏi hoảng sợ. Tiểu Bất Tử lắp bắp:

- Có...có được không đó?

- Bám chắc vào ta nhé, không ngã xuống đất là tan xương nát thịt đó. – Tiểu Linh hù dọa, nét mặt rất đáng yêu.

Tiểu Linh hô lên một tiếng ”Thăng”, lập tức bảo kiếm rục lên một màu xanh rồi phóng vọt lên không, xé gió bay đi. Tiểu Bất Tử hoảng hồn, đưa cả hai tay ôm chặt lấy eo nàng, mắt nhắm tịt lại, áp mặt vào lưng Tiểu Linh, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Bảo kiếm vạch lên nền trời cao một đường thẳng tắp, âm âm lao về phía thành Ánh Nguyệt. Gió thổi ù ù ở hai bên càng khiến Tiểu Bất Tử tỏ ra khiếp đảm. Lấn vào giữa những tầng mây, một màu trắng tinh khiết bao trùm khắp tứ phía. Hơi nước phả vào mặt khiến hắn cảm thấy khoan khoái, từ từ mở mắt, Tiểu Bất Tử rùng mình chiêm ngưỡng cảnh tượng xung quanh.

Tiểu Linh nhún người nhẹ một cái, bảo kiếm rung lên nhẹ rồi như một mũi tên, vọt lên. Hai đĩa phóng ra khỏi những đám mây, bay lên cao hơn. Bên trên thoáng đặng và có thể phóng tầm mắt nhìn ra xa ngàn dặm.

Từ trên này, Tiểu Bất Tử ngậy người ra, mắt tròn xoe. Dưới chân nó, đằng trước, đằng sau, bên phải, bên trái đều là mây, một đại dương mây bao la, vô tận. Tiểu Bất Tử run người. Hắn chưa bao giờ có được cảm giác này, cảm giác bay trên những tầng mây.

- Người thấy sao? – Tiểu Linh mỉm cười hỏi.

- Tuyệt...tuyệt quá... – Tiểu Bất Tử thốt lên.

- Không phải trước đây người luôn nói muốn bay lên trên những biển mây này sao? – Tiểu Linh khẽ gợi lại.

Trong lòng Tiểu Bất Tử, bất chợt ủa về những ký ức suốt những năm tháng theo sư phụ Lê Hữu học y thuật và cả những lúc chơi đùa, nằm ngấm một thế giới tinh tú trên cao với vợ cùng Tiểu Linh.

Trong suốt năm tháng ấy, Tiểu Bất Tử chỉ muốn một lần tìm lại những ký ức đã mất, muốn biết mình là ai, muốn biết hình bóng nữ nhi trong giấc mộng kia là ai. Người con gái ấy, lúc ẩn, lúc hiện, khi thì rõ ràng, lúc mơ hồ gọi một cái tên mà khi tỉnh lại, Tiểu Bất Tử không tài nào nhớ được.

Với Tiểu Bất Tử, những năm qua cũng giúp nó phần nào quên đi được cảm giác khó chịu, mong đợi từng ngày để tìm lại ký ức. Ba năm qua, hắn dốc sức học y thuật, thử kết hợp nhiều phương pháp trị bệnh nhằm tự chữa cho chính mình. Nhưng xem ra công sức của hắn đã vô ích. Y thuật ngày càng cao nhưng ký ức của Tiểu Bất Tử ngày càng mơ hồ. Thời gian luôn làm dịu lại những vết thương và hắn cũng dần dần học được cách chấp nhận là một y sỹ như hiện tại.

- Tiểu Linh! Cảm ơn người. – Hắn khẽ nói rồi chột nhận ra, vòng tay của mình đã siết chặt lấy nàng mất rồi. Ngượng ngịu, nó nhẹ nhàng buông lỏng.

- Người bám chặt vào, ngã từ trên này xuống thì có đến mười ông ngoại cũng không cứu được đâu. – Tiểu Linh lại lên giọng khi thấy vòng tay nó rời lỏng ra.

Tiểu Bất Tử mỉm cười, lại siết chặt hai cánh tay, nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Linh. Hình như, hắn cũng đã học cách chấp nhận điều này.

- Tiểu Bất Tử! Người biết hôm nay là ngày gì không? – Tiểu Linh bỗng nhẹ nhàng hỏi.

- Ngày gì vậy? – Tiểu Bất Tử tỏ ra khó hiểu.

- Hôm nay là ngày rằm tháng tám. – Tiểu Linh thông báo.

Rằm tháng tám, rằm tháng tám chính là ngày sinh nhật của hắn. Nhưng giờ đây, ký ức đâu còn nữa, với Tiểu Bất Tử, rằm tháng tám chỉ là một ngày lễ rất vui vẻ mà thôi. Ba năm qua, mỗi khi đến rằm tháng tám, hắn lại thấy sư phụ mang về bánh nướng, bánh dẻo rất thơm ngon, hắn ăn hoài không chán.

Rằm tháng tám năm ngoái, hắn, Tiểu Linh và Bạch Vân Tiên Tử xuống mấy thôn trấn xung quanh núi Thiên Vân chơi hội. Người ta đánh trống thùng thùng, vận y phục đẹp đẽ, đeo những chiếc mặt nạ đủ hình hài, khi thì là một lão hổ dung dữ, lúc lại khuôn mặt khỉ tinh nghịch rồi còn có cả những mặt quỷ đáng sợ. Nhưng nó thích nhất là xem đám múa lân rộn ràng. Trong đám ấy, có người đeo mặt nạ chú tễu, phe phẩy chiếc quạt mo, khệnh khạng bước trước mấy con lân đủ sắc màu. Năm nay, lại được Tiểu Linh dẫn thẳng về thành Ánh Nguyệt chơi trung thu, quả thực trong lòng hắn rất vui vẻ.

- Hóa ra người dẫn ta đi tới thành Ánh Nguyệt để chơi trung thu có phải không? – Tiểu Bất Tử mỉm cười, đoán.

Tiểu Linh không nói gì, chỉ là hắn đã đoán trúng được ý nàng mà thôi. mấy năm nay, trên Mẫu Nghi Giáo, nàng chỉ bầu bạn với mỗi tên Tiểu Bất Tử này. Ngoài những lúc tu tập khắc nghiệt, chỉ có hắn nghe nàng tỉ tê đủ thứ chuyện trên trời dưới bể. Dần dần, hai đứa trở nên thân thiết với nhau.

Bảo kiểm phá không đưa hai đứa trẻ vượt hơn hai trăm dặm đường chỉ trong khoảng hai canh giờ. Từ phía xa, thành Ánh Nguyệt hiện ra lộng lẫy, huy hoàng, tựa như có một mặt trăng nhỏ, nằm dưới nhân gian vậy.

Thành Ánh Nguyệt rực sáng lên giữa trời đất, tỏa sắc lung linh. Năm xưa, Đại Đế Long Thần khi cho xây dựng tòa thành này đã bố trí rất nhiều khối cự thạch được mài nhẵn bóng, sáng như gương khắp tứ phía. Thế nên, cứ vào ngày rằm, khi con trăng nhô lên cao, ánh sáng của nó rọi xuống, phản chiếu vào những khối cự thạch mà khiến tòa thành tỏa ra một màu sắc êm dịu của mặt trăng. Chính vì thế, thành có tên là Ánh Nguyệt.

Đáp nhẹ xuống phía cổng thành, Tiểu Linh thu kiếm rồi cùng Tiểu Bất Tử cuốc bộ thẳng vào bên trong. Hôm nay là ngày rằm nên việc canh gác cũng lơ lửng hơn, mấy tay lính gác cứ mỉm cười, đưa tay vẫy vẫy khi có người đi vào thành hoặc ra. Bốn phía cổng thành được trang hoàng lộng lẫy với những dây đèn lồng lung linh, mờ ảo, tỏa thứ ánh sáng màu đỏ ấm áp ra xung quanh. Khắp mấy thôn trấn gần thành Ánh Nguyệt, nam phụ, lão ấu nô nức vận y phục đẹp đẽ rồi kéo nhau về đây đón tết trung thu.

Bước vào bên trong thành, phố xá khắp nơi giăng đèn lồng thành những dãy trải dài, thẳng tắp. Bên dưới những con phố, người người đi lại như mắc cửi, hàng quán bày bán đông đúc, đủ những mặt hàng của tết trung thu. Đèn lồng cá chép, đèn kéo quân lung linh tỏa sắc trên các sạp hàng, hắt ánh sáng huyền ảo, khiến những chiếc mặt nạ bên cạnh trở nên sống động lạ kỳ.

Chợt, Tiểu Bất Tử nắm lấy tay Tiểu Linh, kéo nàng len qua những dòng người, xà đến bên cạnh một mẹt hàng nhỏ. Bà bán hàng, đã già móm mém, trên tay cầm hai cây đu đủ cả, quấn vào đầu đu đủ một miếng deo dẻo trong vắt. rồi cứ thế kéo ra, cuộn lại đến khi nó trở thành một màu trắng ngà đẹp mắt. Thấy vị khách hàng đứng ở đó, bà bán hàng cất giọng:

- Mua kẹo kéo đi cô cậu! Một đồng một chiếc.

- Bán cho cháu hai chiếc kẹo kéo. – Tiểu Bất Tử nói rồi hồ hởi móc trong ngực áo ra hai đồng, trao cho người bán hàng.

- Ăn thử đi. – Tiểu Bất Tử đưa cho nàng, khuôn mặt rạng rỡ.

- Cái...cái này là gì?

- Kẹo kéo, làm từ đường dấy, ngọt lắm.- Tiểu Bất Tử mỉm cười, cho cây kẹo vào mồm, mút một cái.

Thấy vậy, Tiểu Linh cũng nhẹ nhàng đưa kẹo lên miệng, nếm thử. Khuôn mặt cô bé thoáng ửng lên vẻ vui sướng. Đúng là ngọt thật. Cái vị này, lan tỏa khắp trong miệng rồi êm dịu tràn ngập khắp cơ thể khiến Tiểu Linh tỏ ra thích thú vô cùng. Không ngờ, trên đời lại có loại kẹo ngon như thế.

Hai đứa ngậm kẹo trong mồm, thung thăng hòa vào dòng người đông đúc. Tiếng trống dồn dập vang lên từ cuối con đường. Mọi người nép sát vào, nhường lại lối đi ở giữa cho đoàn múa lân. Một chú tể cao to, nhảy múa, phe phẩy chiếc quạt mo, dáng vẻ khấn trương đi như chạy phía trước. Đằng sau, một đội lân hùng dũng tiến theo. Chiếc đầu lân to bự, ngó bên phải, liếc bên trái rồi chớp chớp cái mắt to bự. Hai người đóng con lân tỏ ra rất ăn khớp với nhau và hầu như chẳng có động tác nào thừa thãi. Ngắm nhìn con lân ra oai, Tiểu Bất Tử tấm tắc khen hay rồi hòa theo lũ người, vỗ tay rào rào.

Len lỏi đến giữa con phố, Tiểu Linh bất ngờ reo lên sung sướng khi nhìn thấy một mẹt hàng bày la liệt những con giống đủ màu sắc được nặn bằng bột. Nàng kéo tay Tiểu Bất Tử khiến hắn lao đi, va ạch ạch vào mấy người, đau điếng. Tiểu Bất Tử mặt mày choáng váng, lên tiếng cầu nhàu:

- Người làm cái trò gì vậy Tiểu Linh, có ai đuổi giết à?

- Mua cho ta cái này đi Tiểu Bất Tử! – Tiểu Linh khuôn mặt đẹp như trăng rằm, nhoèn miệng cười, chỉ tay về phía một bông hoa hồng đẹp đẽ được nặn bằng bột.

Tiểu Bất Tử nhìn xuống đám tò he, đột nhiên khuôn mặt tái đi, khắp cơ thể tràn ngập một cảm giác kỳ lạ. Một loạt những hình ảnh vụt hiện ra, lóe sáng rục rở trong đầu hắn. Đây, đây...chẳng phải là tò he sao? Tò he! Vị ngọt của nó. Tò he hổ. Tò he giáp sỹ....Ta...ta bị sao thế này? “Người xem! Hồ có ba chân thì đuổi được ai?” Giọng nói này, quen thuộc quá, là giọng của ta....Ta...ta là ai?

Đột nhiên, đầu Tiểu Bất Tử đau lên dữ dội. Hắn gục xuống, ôm chầm lấy đầu, mắt nhắm tịt lại. Không gian trước mặt chợt tối sầm. Tiểu Linh thấy vậy, hốt hoảng đỡ lấy hắn, hoảng hốt kêu lên:

- Tiểu Bất Tử! Người sao vậy? Tiểu Bất Tử! Người sao vậy?

Tiểu Bất Tử không trả lời mà hắn cũng có nghe thấy Tiểu Linh nói gì đâu? Không gian xung quanh tối đen, không hề có một tiếng động nào. Hắn đau đớn đến trào nước mắt, tựa như có những chiếc búa tạ vô hình, cứ nện ầm ầm vào óc vậy.

Tiểu Linh, chỉ là cũng có chút y thuật học từ ông ngoại, liền đưa tay chạm vào mạch tượng của hắn. Nàng thấy, khắp thân thể của Tiểu Bất Tử, rùng rùng chuyển động những luồng chân khí bạo liệt vô cùng. Nhưng vốn kinh mạch đã đứt hết nên những luồng khí này như những con ngựa bất

kham, cứ lồng lộn lên, công kích khắp cơ thể, khiến cho hãn đầu đốn không thôi.

Đám người thấy Tiểu Bất Tử nằm vật ra đất, tỏ ra đau đớn vô cùng thì lập tức dạt ra, chỉ đứng xung quanh quan sát. Vài người chỉ trỏ, nói khẽ với nhau: “Chắc lên cơn động kinh rồi”. Nghe vậy, Tiểu Linh mặt đặng đặng sát khí, ngó lên rồi trợn mắt quát: “Cái gì?”, khiến cho mấy người này sợ hãi mà vội vàng linh vào đám đông.

Từ trong đám người, một trung niên thấp bé, đậm người, mặc một chiếc áo khoác màu xanh, khuôn mặt phúc hậu len ra, luôn miệng kêu lên:

- Mọi người tránh đường, cho người này vào y đường đằng kia mau mau!

Trung niên miệng nói, tay thốc Tiểu Bất Tử lên, rồi cùng Tiểu Linh, dìu hãn đi sang y đường đang mở cửa ở phía bên kia đường. Đám người vội vàng dẹp ra, nhường đường cứu người.

Y đường không quá bề thế, trên cao có một biển hiệu đề: “Nhất Y Đường” rất rõ ràng. Mấy chiếc đèn lồng tỏa ánh sáng đỏ, hắt vào dòng chữ, khiến nó rực lên rất khí thế.

Đặt Tiểu Bất Tử nằm xuống chiếc giường sau quầy thuốc, trung niên kéo ghế ngồi xuống bên cạnh rồi đưa tay bắt mạch. Khuôn mặt y thoáng hiện chút kinh hoàng rồi khẽ nhăn lại. Tiểu Linh đứng đằng sau, bồn chồn, lo lắng không thôi. Nàng định mở miệng hỏi nhưng thấy thái độ tập trung của người trung niên kia bèn đứng im quan sát.

Được một chập, trung niên đứng lên, đi nhanh tới tủ thuốc, đoạn mở ra một ngăn kéo lấy một viên thuốc màu xanh biếc rồi tiến về phía Tiểu Bất Tử, khẽ nạy miệng hãn rồi nhét viên thuốc vào.

Chùng tàn một phần tư cây nhang, khuôn mặt Tiểu Bất Tử dịu lại, nét đau đớn đã hoàn toàn biến mất, cơ thể dần ra, khoan khoái. Tiểu Linh thấy vậy, mới dám lên tiếng, phá vỡ bầu không khí im lặng đáng sợ này:

- Đại phu! Hãn...hãn bị...sao vậy?

- Cô là thế nào với hãn? – Trung niên ngược lên nhìn Tiểu Linh, ánh mắt nghi hoặc.

- Ta...ta là...em gái của hãn. – Tiểu Linh trả lời.

- Vậy được! Đại ca của cô nương có phải đã trải qua một phen sống chết hay không? Hãn bị đả thương đến đứt hết kinh mạch, đan điền vỡ nát. Khi này là do bị kích động mạnh, khí huyết xộc thẳng lên não. Ta đã cho hãn uống tịnh tâm hoàn, giờ không sao nữa rồi, nghỉ ngơi một chút là tỉnh. – Trung niên thông báo.

- Cảm ơn đại phu đã ra tay giúp đỡ. – Tiểu Linh cúi người thi lễ.

- Ài! Không phải cảm ơn ta, cứu người là trách phận của những y sỹ, đại phu bọn ta. – Trung niên nói giọng rất trịnh trọng.

- May mà gặp được ngài, không ta chẳng biết xử lý ra sao, tuy có chút kiến thức về y thuật như quả thực chỉ là hiểu biết sơ sơ. – Tiểu Linh ngượng ngùng nói.

Hai người đương trò chuyện, Tiểu Bất Tử khẽ kêu nhẹ lên, từ từ mở mắt ra, thấy bên cạnh là người trung niên và Tiểu Linh thì nhẹ nhàng mỉm cười hỏi:

- Đây là đâu vậy?

- Đây là Nhất Y Đường, ta là Trịnh Nhất, chủ y đường này. Khi này người bị nộ khí công lên não, ta đã cho uống tịnh tâm hoàn nên mới hồi

phục được.

- Tịnh tâm hoàn? – Tiểu Bất Tử khẽ kêu lên, loại thuốc quý như vậy mà người trung niên này cũng cho hẳn uống sao? Cảm khái, Tiểu Bất Tử nhòm người dậy, chấp tay đa tạ.

- Ấy! Không cần đa lễ. – Trịnh Nhất xua đi.

- Thật vô cùng biết ơn ngài đã ra tay cứu mạng. – Tiểu Bất Tử trịnh trọng nói.

- Xem ra, nhà người cách đây chưa lâu đã trải qua một cơn sóng gió. Người là kẻ tu thánh nhưng giờ kinh mạch bị đánh cho tan nát hết, coi như là một người phàm rồi. – Trịnh Nhất thở dài nói.

- Thú thực với ngài, cách đây ba năm ta có trải qua một sự kiện mà đến giờ không thể nhớ được chút nào cả, may có ông ngoại của Tiểu Linh ra tay cứu mang, truyền cho nghề y, không thì chẳng rõ sống chết ra sao. – Tiểu Bất Tử nói rồi chỉ về phía Tiểu Linh khiến nàng khẽ mỉm cười.

- Xin hỏi, ông ngoại của cô đây tên gì vậy? Có thể Trịnh Nhất ta cũng biết. – Trịnh Nhất lên tiếng hỏi.

- Là sư phụ Lê Hữu ở Ấn Sơn cốc. – Tiểu Bất Tử thông báo.

- Cái...cái...gì? Người là đệ tử của Lãn Ông? - Trịnh Nhất khẽ bàng hoàng.

- Ngài biết sư phụ của ta? – Tiểu Bất Tử ngạc nhiên.

- Ài! Lão già lười đó, trong giới y thuật ai mà không biết. Chà! Người là đệ tử của lão, tại sao không nhờ lão nối lại kinh mạch, vá lại đan điền cho? – Trịnh Nhất nghi hoặc nói.

- Người nói sao? Có thể nổi lại kinh mạch, vá lại đan điền? – Tiểu Linh hoảng hốt kêu lên.

- Phải, có bệnh gì trên đời này mà lão già đó không chữa được cơ chứ. Bao nhiêu năm nay, danh y khắp nơi đi tìm lão, ai ngờ lại trốn ở Ấn Sơn cốc. Mà cái Ấn Sơn cốc đó ở chỗ nào vậy? – Trịnh Nhất sáng mắt hỏi.

Tiểu Bất Tử khẽ liếc Tiểu Linh, thấy ánh mắt nàng tựa như muốn nói hãy im lặng thì bất giác đứng thẳng lên, lắc đầu cáo lỗi:

- Xin thứ lỗi cho ta không thể tiết lộ. Là sư phụ muốn ẩn cư, ta không thể nói ra được.

- Được rồi, được rồi! Không muốn nói ta cũng chẳng ép. Bệnh về trí não nhà người, ta không dám chắc nhưng kinh mạch có thể nổi lại được. Chắc hẳn có uẩn khúc gì nên lão mới không chịu cứu người thôi. – Trịnh Nhất thở dài nói.

- Chớ nói bừa, ông ngoại ta là người tốt, thấy chết chẳng nhẽ không cứu. – Tiểu Linh nghe Trịnh Nhất nói vậy, tức khí xông lên mà cao giọng, lớn tiếng.

- Chà! Ta nói vậy, cô nương hà tất phải nổi nóng. – Trịnh Nhất xua tay.

Thấy căng thẳng, Tiểu Bất Tử vội vàng xen vào, bịt miệng Tiểu Linh, đoạn kéo ra ngoài, đầu gật lia lịa với Trịnh Nhất:

- Tiền bối, đừng chấp Tiểu Linh. Văn bối xin cáo từ. Đa tạ ơn cứu mạng, có dịp sẽ báo đáp.

Thấy vậy, Trịnh Nhất mắt tròn xoe, miệng quát lên:

- Các người định đi đâu?

- Bọn ta còn phải đi chơi tết trung thu rồi về nhà, cũng muộn rồi, ngại nghỉ đi.

- Tiền thuốc còn chưa trả, nói đi là đi sao? – Trịnh Nhất thốt lên.

Nghe đến đây, Tiểu Linh và Tiểu Bất Tử đờ người ra. Cứ tưởng tên Trịnh Nhất này ra tay tương trợ, ai dè bốc thuốc tính tiền. Tiểu Bất Tử cực chẳng đã, móc túi tiền trong áo ra, hỏi giá.

- Mời quan tiền! Tĩnh tâm hoàn, luyện từ bốn loại thảo dược cực phẩm. – Trịnh Nhất đưa mười ngón tay ra trước mặt, thông báo cộc lốc.

Tiểu Bất Tử cắn răng móc mười quan tiền đưa cho Trịnh Nhất, trong lòng không khỏi mắng chửi là đồ ác độc, loại lang băm. Tĩnh tâm hoàn, nói quý thì quý thật nhưng đâu có cái giá đến mười quan tiền chứ? Cùng lắm chỉ bằng phân nửa. Nhưng đã trót nuốt thuốc của y rồi, giờ chẳng nhẽ nôn ra trả lại? Vả lại, y cũng đã cứu hãn trong lúc nguy hiểm nhất. Thôi thì tiền đi thay người.

Màn đêm trải bóng dài ra khắp không gian, trăng tròn trên cao vời vợi, tỏa ánh sáng êm dịu ra khắp bốn phương. Một vệt xanh dịu vạch lên bầu trời, tựa như lưu tinh phóng qua. Tiểu Linh trong lòng khó diễn đạt, cứ im lặng mà điều khiển bảo kiếm bay về hướng Thiên Vân. Tiểu Bất Tử tâm trạng rối bời, khẽ bám vào eo nàng, cũng chẳng nói câu gì. Hai đứa cứ im lặng như thế, xung quanh chỉ có tiếng gió rít ù ù bên tai.

Đáp xuống Ấn Sơn cốc, Tiểu Linh phẩy tay, thu kiếm lại rồi mặt mày căng thẳng, tính bước vào nhà gọi ông ngoại. Tức thì Tiểu Bất Tử kéo nàng lại, khẽ nói:

- Tiểu Linh! Định làm gì vậy?

- Ta phải hỏi ông cho ra nhẽ, sao lại không vá lại kính mặt, đan điền cho người. – Tiểu Linh nghiêm nét mặt, nói.

- Chuyện này, người đừng xen vào có được không? Để ta lựa lời hỏi, chắc sự phụ có điều gì khổ tâm. – Tiểu Bất Tử trong lòng đắn đo, nói khẽ.

- Không được, chuyện này để ta nói sẽ dễ hơn người. Ta cũng rất muốn biết lý do. – Tiểu Linh gạt tay hăn rồi cứ thế xông vào.

- Tiểu Linh! Ta đâu cần cô quan tâm ta vậy? – Tiểu Bất Tử nói vọng theo.

Tiểu Linh sững người lại trong giây lát. Nàng đứng im, không bước nữa, người run run lên. Rồi đột ngột, Tiểu Linh quay người sang. Bốp, một tiếng khô khốc vang lên, Tiểu Bất Tử thấy trời đất tối xăm lại, đầu óc tóa lên mấy tia lửa, cảm giác đau rát tràn từ má xộc thẳng lên.

Đưa tay lên xoa xoa má, Tiểu Bất Tử định quát vào mặt Tiểu Linh nhưng hăn chờ người ra. Trong ánh sáng huyền ảo của trăng rằm, nàng đứng đó, khuôn mặt run run, đôi mắt long lanh, tràn ra một hàng lệ rồi từ từ lăn xuống má. Nàng khóc sao?

- Ta không cần quan tâm người có phải không? – Tiểu Linh khẽ rít lên.

- Ta...ta...- Tiểu Bất Tử ấp úng, khẽ cúi xuống, tránh nhìn vào khuôn mặt của nàng.

- Người nhìn thẳng vào ta và nói xem, ta không cần quan tâm người có phải không? – Tiểu Linh toàn thân rung động, nhìn thẳng vào Tiểu Bất Tử, hai nắm tay siết chặt lại.

- Có chuyện gì vậy? – Lão Lê Hữu bước từ trong ra, thấy hai đứa đứng đối diện nhau, ngập tràn trong ánh trăng nhưng thái độ có vẻ căng thẳng thì lên tiếng hỏi.

- Ngoại! Không có chuyện gì đâu, con phải về rồi. – Tiểu Linh vội nói, không ngoái lại nhìn Lê Hữu vì sợ lão nhận ra những giọt nước mắt đang

nhẹ lăn trên má. Nói xong, nàng bước qua mặt Tiểu Bất Tử, xuất kiếm ra rồi phóng vọt lên không, nhằm hướng Mẫu Nghi Giáo bay về.

Tiểu Bất Tử ngoái lại, nhìn thanh quang rực rỡ tỏa ra từ bảo kiếm, phóng vút đi như một mũi tên. Hắn thấy trong lòng trống rỗng, mệt mỏi. Thở dài một tiếng, Tiểu Bất Tử lặng lẽ đi vào trong. Lê Hữu khẽ nhìn đồ đệ, khuôn mặt lộ vẻ hồ nghi, lão nghĩ, chắc hẳn bọn trẻ giận đối gì nhau nên cũng không gắng hỏi làm gì.

Mấy ngày liền, Tiểu Bất Tử trong lòng đăm đo không thôi. Có nên hỏi sư phụ vì sao lại không chữa bệnh cho mình không? Liệu có phải sư phụ không muốn hay sư phụ không thể? Nó làm gì sai? Hay sư phụ biết gì về quá khứ của nó, không muốn hàn gắn hại kinh mạch để nó có thể tu tập, trở thành một cao thủ, mang trong người những năng lực kinh thiên động địa?

Những ý nghĩ đó cứ xung đột qua lại trong tâm trí Tiểu Bất Tử, khiến nó lúc nào cũng lo lắng, bồn chồn, thể hiện cả ra bên ngoài. Nó sợ, nếu là một sự thật nào đó rất kinh khủng, tình thầy trò bấy lâu sẽ rạn nứt. Chi bằng cứ im lặng, tự mình chịu đựng nỗi dày vò này vậy.

Nhưng dù nó chịu đựng đi nữa, Tiểu Linh có một cá tính mạnh mẽ, đời nào nàng chịu, thấy nó không hề đả động gì đến việc hỏi han, bất quá, nàng phải tự mình đi hỏi ông ngoại.

- Ngoại à! Tiểu Bất Tử mấy hôm nay có nói gì với ngoại không? – Tiểu Linh hỏi khi cùng lão Lê Hữu đi dạo ở lưng chừng núi Thiên Vân.

- Nói gì vậy? – Lê Hữu hồ nghi.

Vậy là tên ngọc này chưa mở mồm hỏi ông rồi, Tiểu Linh nghĩ bụng. Hít một hơi, nàng bắt đầu:

- Hôm rằm tháng tám, con và hắn có đi chơi trung thu ở thành Ánh Nguyệt.

- Chà! Hai đứa bay giỏi đó. – Lão cười mỉm.

- Rồi đột nhiên hắn lăn đùng ra, bị nộ khí công lên não, ngất đi. May được một đại phu ra tay cứu chữa mới qua cơn nguy khốn. – Tiểu Linh tiếp tục.

Nhúu mày một cái, Lê Hữu thốt lên:

- Lại có chuyện này sao?

- Vâng! Lão đại phu đó, nói rằng, bệnh của hắn, tức là kinh mạch và đan điền có thể vá lại được và người có khả năng này chính là...Lãn Ông. – Tiểu Linh ngập ngừng, liếc mắt qua nhìn ông ngoại.

Chỉ thấy, khuôn mặt lão tái đi, nhúu mắt suy nghĩ, những nếp nhăn trên trán ép vào nhau, nổi lên cuồn cuộn. Rốt cục, chúng cuối cùng cũng biết được sự thật rồi. Giờ đã chẳng thể dấu được nữa. Thở hắt ra một cái chán nản, Lê Hữu chậm rãi nói:

- Vậy là các con đã biết hết. Phải, Lãn Ông là hiệu của ta từ thời còn đi theo Đại Đế Long Thần. Ta biết cách chữa trị cho Tiểu Bất Tử nhưng...- Lê Hữu ngập ngừng, bàn tay nắm chặt lại, ánh mắt xa xăm nhìn ra trập trùng núi non, mây trời.

- Có điều gì khiến ngoại khó nói ra sao? – Tiểu Linh hồi hộp.

- Là do ta, do ta quá lo lắng. Ta không biết, con người ngày trước của hắn ra sao nhưng cơ thể đó, những luồng chân khí đó...là của một đại ác ma. Ta không muốn mạo hiểm để rồi lại đắc tội với bá tánh Lạc Hồng. – Lê Hữu mắt nhắm nghiền, tưởng nhớ đến một quá khứ sai lầm của mình.

- Nghĩa là sao ông ngoại?

- Mấy trăm năm trước, ta cũng ra tay cứu giúp một cô gái. Cô gái này cũng bị y hết như hần, kinh mạch đứt hết, đan điền vỡ nát, không thể tụ khí để điều động được. Ta nhón tay làm phúc, không ngờ Lạc Hồng xuất hiện một đại ác ma giết người không ghê tay. Bởi vậy ta mới bỏ về đây, quyết không ra ngoài gặp gỡ đồng đạo. – Lê Hữu nói đến đây, toàn thân run lên bần bật, tựa như tội ác năm nào do chính lão gây ra vậy.

- Đại ác ma đó, là ai vậy ông ngoại? – Tiểu Linh nghi vấn, trong đầu đoán chắc đến chín phần là cái tên đó.

- Chính là Quỷ Đế, Quỷ Khốc Lão. – Lê Hữu thốt ra cái tên này, bất giác toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Tiểu Linh chết lặng, đứng như trời trồng nhìn ông ngoại. Không ngờ, kẻ mà ông ngoại cứu vớt ngày xưa lại chính là ác nhân số một trong thiên hạ. Chuyện này đồn ra ngoài, ông ngoại không bị người ta truy sát thì bá tánh Lạc Hồng cũng phi nhỡ muôn đời. Rồi còn ngôi vị trưởng môn của mẹ nữa. Đường đường là môn phái hàng đầu trong chính đạo, giờ bị lộ thân phận, sẽ ra sao? Tiểu Linh trong lòng lo lắng không thôi, mồ hôi cũng túa ra, cực kỳ sợ hãi.

- Chuyện này, ta chôn kín trong lòng bao nhiêu năm nay. Ta sợ hãi khi phải nghĩ đến nó, bởi vậy nên không muốn mạo hiểm thêm một lần nữa với Tiểu Bất Tử. – Lê Hữu đưa bàn tay, vuốt mạnh khuôn mặt già nua, nhăng nhịt vết cắt của thời gian. Trong lòng lão, khổ sở không thôi, muốn khóc không được, mà cười cũng chẳng thành tiếng.

- Con...con hiểu! – Tiểu Linh khẽ nói, trong lòng vẫn chưa hết bàng hoàng.

- Những năm tháng sống ở đây, ta thấy Tiểu Bất Tử là một đứa trẻ ngoan ngoãn, chăm chỉ. Mỗi lần nhìn nó hướng mắt lên trời cao, dõi theo từng cái vỗ cánh của linh điểu, thả hồn theo những vệt phi kiếm, lòng ta

cũng đau quặn lại. Là một đại phu được người đời mệnh danh là thần y, biết cách chữa bệnh mà không ra tay cứu giúp quả thực là một điều đau đớn đến tận cùng tâm can. – Lê Hữu buồn rầu trải hết nỗi lòng, đôi mắt già nua tựa như sẽ có một giọt lệ chảy xuống.

- Sư phụ! Người nghĩ con là một đại ác ma? – Bất ngờ giọng Tiểu Bất Tử vang lên khiến Tiểu Linh và lão Lê Hữu giật mình nhìn về phía trước.

Tiểu Bất Tử đứng đó, hai tay nắm chặt vào nhau, khuôn mặt thất thần, tựa như hẫng vừa nghe thấy một điều kinh khủng lắm. Toàn thân hẫng rung lên, mắt đỏ ngầu chỉ trực muốn khóc rống lên vì sự oan ức này. Nhưng, đến quá khứ của mình hẫng cũng còn không nhớ được thì sao có thể trách sư phụ? Hẫng chỉ dám trách bản thân quá vô dụng, không có chút thông tin gì để có thể minh oan cho mình.

- Tiểu...Tiểu Bất Tử...- Lão Lê Hữu khẽ thốt lên, khuôn mặt tím tái tựa như làm điều gì đó khuất tất, bị người ta bắt quả tang vậy.

Tiểu Linh dẫn đo, khẽ liếc Tiểu Bất Tử, nàng cũng chẳng biết phải nói gì với hẫng trong lúc này nữa.

Trong căn nhà, cả ba người ngồi im lặng chẳng nói câu nào. Tiểu Bất Tử xa xăm nhìn thẳng ra ngoài còn lão Lê Hữu và Tiểu Linh, thỉnh thoảng lại liếc nhìn hẫng. Ba chén trà khi này còn bốc khói nghi ngút, giờ đã lạnh ngắt như băng, tựa như cõi lòng của Tiểu Bất Tử.

Chừng tàn một nén nhang, lão Lê Hữu chậm chậm lên tiếng:

- Tiểu Bất Tử! Ta biết trong lòng con giờ đang rất buồn, con có thể hận ta.

Không để lão kịp nói hết, Tiểu Bất Tử đã quay sang, chấp tay, quỳ xuống khấu đầu:

- Sư phụ! Người đừng nói vậy, công ơn cứu mạng, truyền dạy của sư phụ, Tiểu Bất Tử luôn ghi nhớ trong lòng. Không bao giờ đệ tử dám hận sư phụ.

- Con đứng lên đi, rồi ta sẽ nói điều này. – Lê Hữu ra hiệu.

Tiểu Bất Tử nhẹ nhàng ngồi lại, khuôn mặt tập trung nhìn sư phụ.

- Con đã biết lý do mà ta không chữa trị cho con. Giờ thì ta sẽ nói thật với con. Kinh mạch và đan điền của con, vốn có thể hàn gắn lại. Nhưng một mình ta không thể làm được điều này. Muốn hàn gắn kinh mạch, vá lại đan điền, cần có sự trợ giúp của các sư muội, sư đệ của ta. – Lão Lê Hữu nói.

- Sư muội và sư đệ của người? – Tiểu Bất Tử ngạc nhiên, Tiểu Linh ngồi bên cạnh cũng tỏ vẻ bàng hoàng. Chưa bao giờ nàng nghe đến điều này cả.

- Đúng vậy, việc vá lại đan điền, nối lại kinh mạch thực ra là thanh tẩy cơ thể, tạo nên một hệ thống kinh mạch mới, đan điền mới, có sức chịu đựng cao hơn nhiều lần. Nhưng cách này cũng ẩn chứa những nguy hiểm đến tính mạng. Muốn làm được điều này, phải đến một nơi bí ẩn bậc nhất Lạc Hồng. – Lão Lê Hữu khuôn mặt lộ vẻ kích thích khi nhắc đến phương pháp chữa bệnh này.

- Nơi nào vậy ông ngoại? – Tiểu Linh mắt sáng như sao, tựa như chính nàng mới là người đang mong muốn chữa bệnh vậy.

- Nơi đó được thiên hạ mệnh danh là Thần Y trấn. Các sư muội và sư đệ của ta, sau sự việc của Quý Đế đã lập lời thề không bao giờ rời khỏi Thần Y trấn nữa. – Lê Hữu nhìn ra xa xăm, khuôn mặt lại chuyển sang vẻ buồn bã.

- Ta sẽ đưa con đến đó, giúp con hoàn thành mong ước lớn nhất của mình. – Lão Lê Hữu nhìn thẳng vào hấn, thông báo. Trông vẻ mặt của sư phụ, Tiểu Bất Tử biết, lão không hề đùa cợt với mình. Phủ phục xuống, dập đầu mấy cái, Tiểu Bất Tử cảm khái vô cùng:

- Đệ tử tạ ơn sư phụ! Đệ tử tạ ơn sư phụ.

- Ta chỉ mong, nếu con có thể vượt qua được điều này, hãy trở thành một người tốt, đừng như Quỷ Đế năm xưa. – Lão Lê Hữu bất giác dẫn đo không thôi.

- Sư phụ! Đệ tử có chết cũng không bao giờ lạc vào ma đạo. – Tiểu Bất Tử không giấu được sự vui sướng, thốt lên mừng rỡ.

- Vậy được, hãy nghỉ ngơi đi, mấy hôm nữa chúng ta sẽ lên đường. – Lê Hữu cố nở một nụ cười.

- Ông! Con cũng muốn đi theo. – Tiểu Linh hồ hởi.

- Được, nếu con muốn, có thể đi theo ta và Tiểu Bất Tử, nhưng phải xin phép mẹ con đã. – Lão Lê Hữu quay sang cháu gái, nghiêm nét mặt. Lão nghĩ, với năng lực tu vi của Tiểu Linh, đi cùng sẽ thêm phần an toàn trước những hiểm nguy rình rập dọc đường vào Thần Y trấn. Vả lại, Tiểu Linh cũng cần có những kinh nghiệm hành tẩu giang hồ, chỉ còn hai năm nữa là đến Lạc Hồng đại hội rồi, lão muốn cháu gái phải đạt được những thành tích vang dội.

Lê Hữu chậm chạp bước vào nhà trong, được một chặp, lão từ từ đi ra, trên tay cầm một chiếc hộp gỗ nhỏ màu đen. Lão đến bên cạnh Tiểu Bất Tử, nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt nó nói:

- Hai vật này, ta tìm thấy trên người con lúc con bị hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Bất Tử khuôn mặt chuyển sang một trạng thái hồi hộp, kích thích. Là vật gì trong đó vậy? Tay hắn run run, cầm chiếc hộp lên, dẫn đo trong lòng rồi khẽ lật nắp hộp.

Hắn sửng người nhìn vào trong, trí óc chuyển động mạnh mẽ, một cảm giác khó diễn tả bằng lời đang diễn ra trong Tiểu Bất Tử. Một viên châu màu vàng óng, nằm lặng im trong hộp, bên cạnh là sợi dây chuyền đen nhánh, mặt dây là hắc long và bạch long đang tranh nhau một viên châu trong suốt. Ở bên trong viên minh châu là hai đạo khí một đen, một trắng đang di chuyển chậm rãi, tựa như vờn nhau. Chính là Hoàng Kim Châu và Xung Thiên Thần Kiếm. Nhưng lúc này đây, Tiểu Bất Tử không hề có chút khái niệm nào về chúng cả. Hắn nghĩ, chắc hẳn đây là những vật rất quan trọng trong quá khứ.

Thò tay, lấy sợi dây chuyền lên, Tiểu Bất Tử ngấm nghĩa một lúc, bị thu hút bởi hai luồng khí đang lưu chuyển qua lại. Hắn nhìn rồi đeo vội vào cổ. Trong người thốt nhiên thấy một cảm giác là lạ, kích thích, hơi đau đớn. Tiểu Bất Tử khẽ nhăn mặt lại khiến cho Lê Hữu vào Tiểu Linh tập trung theo dõi hắn. Chừng một lúc, Tiểu Bất Tử thấy cơ thể trở lại bình thường. Hắn lại nhón tay, cầm viên minh châu màu vàng lên chiêm ngưỡng rồi lại cho vào túi áo.

- Con có thấy điều gì quen thuộc không? – Lê Hữu ánh mắt hồ nghi, hỏi hắn.

- Không thừa sự phụ! Chắc hẳn là vật quan trọng với con, có thể là bảo vật của cha mẹ truyền lại cho. – Tiểu Bất Tử đáp.

- Sợi dây chuyền ta không biết nhưng viên minh châu, ta đoán là bảo vật hộ thân của những người tu thánh. Có thể là của con. – Lão Lê Hữu nói.

- Vậy sao thừa sự phụ. – Tiểu Bất Tử khuôn mặt thoáng lộ vẻ vui thích. Trong lòng tràn ngập những ý nghĩ tích cực. Hóa ra, nó cũng là một kẻ tu

thánh cơ đấy. Giờ quan trọng nhất là nối lại kinh mạch, đan điền rồi sẽ nghĩ cách để tiếp tục tu luyện.

- Đúng vậy, như viên Thanh Long Châu của ta đây. – Tiểu Linh giải thích rồi chỉ vào viên ngọc gắn ở đốc bảo kiếm. Thanh kiếm này của nàng, gọi là Thanh Long Kiếm, cũng là một trong những bảo khí hiếm có ở Lạc Hồng.

- Được rồi, các con mau chuẩn bị hành lý, sớm mai chúng ta sẽ lên đường tới Thần Y trấn. Đường đi rất gian nan và nguy hiểm, hãy chuẩn bị kỹ càng. Chốc nữa ta sẽ lên Mẫu Nghi Giáo thông báo cho mẹ con biết chuyện con theo ta và Tiểu Bất Tử xuống núi. – Lê Hữu vội nói.

Tiểu Bất Tử cảm thấy vui vẻ vô cùng. Cuối cùng, hắn cũng đã có thể được chữa trị. Hắn mơ hồ nghĩ đến những nguy hiểm mà mình sẽ đối mặt khi thử phương pháp chữa trị này nhưng sự háo hức được hoàn thành tâm nguyện, trở thành người tu thánh còn lớn hơn nhiều nỗi sợ hãi. Chữa trị xong, hắn sẽ tìm cách để tìm lại những ký ức năm xưa, để biết mình là ai và để biết, người con gái hàng đêm vẫn gọi tên nó tha thiết là ai.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Chia Ly

Tiếng xe ngựa lộc cộc lăn trên đường, thỉnh thoảng chèn vào mấy cục đá lại nảy lên từng từng khiến Tiểu Linh tỏ ra khó chịu. Nếu biết Thần Y trấn ở đâu và không phải đi theo ông ngoại cùng Tiểu Bất Tử, nàng đã dùng phi kiếm, phóng vút đến đó rồi.

Bù lại, cảnh vật dọc đường khiến cho Tiểu Linh vui đi phần nào sự buồn chán. Những dòng sông êm ả, những cánh đồng bao la, bát ngát, từng đàn cò trắng muốt, vô tư lự thả mình giữa không gian. Mùi hương thoang thoang của cỏ dại, hoa dại khiến cho đầu óc nàng thấy sáng khoái. Ngó sang bên cạnh, Tiểu Linh thấy Tiểu Bất Tử trầm tư ngắm cảnh nhưng thần thái tỏa ra vui vẻ vô cùng. Bất giác, nàng cũng cảm thấy hạnh phúc.

Chiếc xe song mã có mái che, đằng sau cắm một lá cờ nhỏ nhưng cũng đủ để từ xa người ta nhìn rõ ba chữ “Mẫu Nghi Giáo”. Phàm là cường hào, ác bá, thổ phi, cứ nhìn thấy xe có cắm cờ của tứ đại danh phái đều không dám bén mảng lại gần.

Chiếc xe ngựa lăm lăm, men theo tiểu lộ chạy dọc lên phía tây bắc chừng bảy ngày thì điểm cuối cùng của dãy núi Hoàng Ma Sơn từ từ hiện ra trong mây.

Không khí trong lành, mát lạnh thổi ù ù tới khiến Tiểu Linh cảm thấy khoan khoái vô cùng. Lão Lê Hữu ngồi cạnh xà ích, thỉnh thoảng vén chiếc màn ngăn cách lên, nhòm vào thùng xe, theo dõi thái độ hai đứa. Lão thấy Tiểu Bất Tử tâm trạng có vẻ nôn nóng, sốt ruột, chỉ mong mau chóng đến nơi. Lão quyết định đi theo tiểu lộ bởi không muốn người ta chú ý.

Xe ngựa bắt đầu vượt những con dốc, con đèo hiểm trở và treo leo. Xà ích là một tay lão luyện, hăn để ngựa chạy từ từ, cạm cùi vượt dốc rồi lại rà phanh, kéo căng dây cương, nín lữ ngựa chậm chạp đổ đèo. Phía xa, Tiểu Bất Tử thấy vài tốp người đi tới, trên lưng là những chiếc gùi lớn. Họ mặc những trang phục mà hăn chưa thấy bao giờ. Sư phụ Lê Hữu thấy bản mặt ngạc nhiên của hai đứa chiêm ngưỡng những y phục sắc sỡ của phụ nữ miền đất này thì mỉm cười giải thích:

- Vùng Tây Bắc này là địa bàn sinh sống của Miêu tộc. Phụ nữ ở đây thường mặc những bộ váy áo rất sắc sỡ có đính trang sức ở trên.

Khi đến gần một bãi đất, Tiểu Linh thấy ở đây rất đông đúc người của Miêu tộc đang tập trung. Ngựa được buộc ở khắp nơi. Xung quanh bãi đất, từng tốp người túm năm tụm ba, thái độ rất vui vẻ. Có tốp thi đứng trò chuyện, có tốp thì tụ tập chơi quay, lại có mấy người đu trên những cây đu làm bằng tre cao vút. Hình như hôm nay có lễ hội gì đó của người dân. Lão Lê Hữu lại giải thích:

- Hôm nay là chợ phiên của người dân vùng này. Ở đây cứ đến ngày cuối tuần là chợ phiên lại mở. Miêu tộc sống rải rác trên các đỉnh núi cao, hẻo lánh, những ngày như thế này là để họ tụ tập nhau lại, mua bán, vui chơi.

Đoạn lão ra hiệu cho xà ích tấp vào ven đường rồi cùng hai đứa thông thả tiến về bãi đất trống, hòa mình vào dòng người đông đúc.

- Món này, là đặc sản của người dân ở đây, gọi là thắng cố. – Lê Hữu cầm đĩa, chỉ vào một bát lớn nhón cả thịt, lục phủ ngũ tạng đang bốc mùi thơm phức.

Tiểu Bất Tử và Tiểu Linh đưa đĩa gắp thử một miếng cho vào mồm nhai. Tiểu Linh nhăn tít mặt lại:

- Ông ơi! Có vị gì là lạ, hôi hôi.

Lê Hữu thấy bản mặt cháu gái thì phá lên cười và nói:

- Đúng, lúc đầu chưa quen thì thấy sẽ có vị khác lạ, sau quen dần thì thấy rất ngon.

- Ngon! Ngon lắm sư phụ. – Tiểu Bất Tử hồ hởi gắp tiếp miếng nữa bỏ vào mồm.

Người bán hàng nhìn thấy hần ăn uống ngon lành, khuôn mặt thốt nhiên cảm thấy rất vui vẻ. Lão tay cầm một bình sứ và mấy cái chén, đến bên cạnh Tiểu Bất Tử, xõ ra một tràng tiếng gì đó khiến hần ngớ người, ánh mắt quét qua sư phụ, cầu cứu.

Lão Lê Hữu lại cười ngặt nghẽo, đoạn quay sang giải thích:

- Đây là A Vù, ông ta nói lần đầu tiên thấy người miền xuôi ăn thẳng cỗ mà khen ngon. Ăn thẳng cỗ phải uống chút rượu ngô này vào mới lên vị và không bị đau bụng.

Tiểu Bất Tử gật gù, khuôn mặt rạng rỡ, đỡ lấy chén rượu rồi uống cạn. Một cảm giác tê tê đầu lưỡi cùng vị thơm phức tràn ngập các giác quan. Chà! Rượu ngô quả thực rất nặng, nặng hơn mấy loại rượu mà hần hay được người dân xung quanh Thiên Vân mời mỗi khi xuống núi chữa bệnh.

- Tiểu Linh, người thử một chén đi. – Tiểu Bất Tử đưa cho nàng chén rượu.

Tiểu Linh hướng ánh mắt ái ngại vào chén rượu rồi lúng túng nhìn sang ông ngoại. Lê Hữu thấy vậy, gật đầu nhẹ, ra hiệu cho cháu có thể uống một chén.

Nàng cầm chén rượu lên, nhắm mắt uống ực một cái khiến cổ họng rục nóng. Tiểu Linh nhắm mắt, lè lưỡi, mắt nhắm tịt lại cứ như thể vừa ăn phải ớt.

Cả đám người thấy vậy, cười ồ lên, vỗ tay rầm rầm. Lần đầu tiên họ thấy một cô nương xinh đẹp từ dưới xuôi lên đây uống rượu ngô, ăn thắng cố, trong lòng không khỏi hoan hỉ.

Không gian xung quanh khu lán bán thắng cố mờ mờ ảo ảo khói bếp xanh lét, tiếng cười nói, tiếng chúc tụng vang lên lạnh lạnh. Vọng vào những vách đá, ve vuốt những cao nguyên đá ngút ngàn hay rong chơi trên những tầng lớp ruộng bậc thang là tiếng man dại của khèn. Giai điệu trầm đục, tha thiết như tiếng mời gọi, tác thành cho lửa đôi hay kể về những câu chuyện. Tiểu Linh khuôn mặt ửng hồng, chậm rãi lắng nghe những khúc nhạc ấy.

Con đường độc đạo chạy sâu vào những dãy núi trùng điệp từ xa nhìn như một vạch nhỏ, trải dài vô tận. Chiếc xe ngựa như một chấm đen lầm lũi đi tới. Hai bên đường, những rặng cây cao vút, xào xạc tiếng gió rừng. Mây trắng bồng bênh trôi lười nhác khiến cảnh vật thực sự mê đắm.

Đi được một chặp sâu vào trong núi, bỗng xà ích phát hiện trước mặt có một nhân ảnh chậm rãi đi ngược chiều, phía sau y là mười ba lối rẽ. Nhân ảnh tới gần, xà ích nhận ra đây là một nam nhân nhưng không phải người của Miêu tộc mà lại ăn mặc theo lối miền xuôi, trên tay phe phẩy cây quạt giấy, dáng vẻ đĩnh đạc.

Thấy sự lạ, xà ích đập đập vào thùng xe, gọi lão Lê Hữu lên báo cáo. Tiểu Bất Tử và Tiểu Linh cũng ngoái đầu ra nhìn.

Nam nhân tướng mạo phi phàm, tinh anh, thần thái tỏa ra chứng tỏ là bậc chí dũng trong thiên hạ. Cả mấy người đờ ra, không hiểu vì sao người này lại một mình bách bộ ở nơi thâm sơn cùng cốc này. Bất giác, Lê Hữu ngửa mặt nhìn trời rồi đảo mắt ra xung quanh, đoạn quay ra hỏi xà ích:

- Đây là vùng nào rồi?

- Lê tiền bối! Đây là đèo Mã Pí Lèng theo cách gọi của Miêu tộc.

- Vậy là sắp đến nơi rồi. –Lê Hữu lẩm bẩm rồi đột nhiên nhớ ra nam nhân đang tiến tới.

Người này, cứ thong dong bước đi giữa đường khiến cho xà ích phải ghìm cương cho xe ngựa chậm chạp dừng lại, đoạn gọi vọng lên:

- Người là ai? Mau tránh đường cho chúng tôi qua.

Nam nhân phe phẩy quạt, mỉm cười nhìn trời rồi thốt lên:

- Xuất sinh nhập tử, sinh chi đồ, thập hữu tam, tử chi đồ. Thập hữu tam, nhân chi sinh, động chi tử địa, diệc thập hữu tam.

- Hẳn nói cái quái gì vậy tiên bối? – Xà ích mặt mày đăm chiêu, lộ vẻ lo lắng quay xuống hỏi Lê Hữu.

- Xuất sinh, nhập tử. Ra khỏi cuộc sống là vào cõi chết. Đường vào có mười với ba, đường ra cũng chỉ có ba với mười. Là... – Lão Lê Hữu lẩm bẩm, chưa kịp nói hết câu thì nam nhân đã nói vọng tới.

- Các vị! Nơi đây là cấm địa, xin quay đầu lại.

Xà ích nhanh nhẩu, lên tiếng:

- Bọn ta muốn tới Thần Y trấn, xin bằng hữu chỉ đường.

Nam nhân cười phá lên, đoạn chỉ tay ra phía sau, nói:

- Thần Y trấn là chỗ nào mà muốn vào là vào. Có mười ba con đường nhưng chỉ có ba đường là dẫn đến Thần Y trấn, xin mời lựa chọn. Nếu chọn sai, hẹn gặp lại các người ở điện Diêm La. Nếu chọn đúng, phải bước qua xác của ta mới vào được.

- Ngông cuồng! Bản cô nương không muốn chọn, chỉ thích người làm người dẫn đường được không? – Tiểu Linh nhẩy phắt xuống xe ngựa, lên

giọng.

- Tiểu Linh! Không được hỗn. – Lão Lê Hữu lên tiếng nạt cháu, đoạn cùng Tiểu Bất Tử nhảy xuống xe.

Nhìn thấy lão Lê Hữu, nam nhân bỗng khuôn mặt thoáng chút kinh ngạc. Y mỉm cười, chấp tay cung kính:

- Lãn Ông! Lâu rồi không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?

Lão Lê Hữu trầm tư khuôn mặt, không cười mà đáp lễ:

- Lão phu vẫn khỏe.

- Năm xưa rời khỏi Thần Y trấn, nay cơn cố gì đưa ngài quay trở lại đây? – Nam nhân hỏi, trên môi nở một nụ cười mỉa.

Thở dài một cái, Lê Hữu liếc sang Tiểu Bất Tử rồi khẽ đưa tay vỗ vào vai hắn:

- Là ta đưa người đến trị bệnh.

Nam nhân lại mỉm cười, lắc đầu:

- Thứ lỗi cho tại hạ không thể cho ngài qua được. Ngài hãy mau về đi. Còn nhược bằng muốn vào Thần Y trấn, Thập Tam Ảnh ta đành đắc tội.

- Ông! Hắn là ai mà lại ngông cuồng vậy? – Tiểu Linh liếc xéo nam nhân kia rồi hướng mắt hỏi Lê Hữu.

- Hắn chính là Thủ Hộ Thần Y trấn, Thập Tam Ảnh.

- Thập Tam Ảnh? Con chưa nghe trên giang hồ có cái tên này. – Tiểu Linh đâm chiêu, cố lục tìm về cái tên này.

Cười một tiếng, Lê Hữu chậm rãi giải thích:

- Ngọa hổ tàng long, xưa nay cao thủ ẩn danh nhiều như cát, hiểu biết của con người như muối bỏ bể. Thập Tam Ảnh, khi xưa được người của Thần Y trấn cứu sống mà lập lời thề đời đời bảo vệ nơi này khỏi sự xâm lấn của người ngoài.

- Để con thử xem hấn lợi hại ra sao. – Tiểu Linh dứt lời, trong nháy mắt đã phóng tới.

- Là các người tự tìm cái chết, chớ trách ta. – Thập Tam Ảnh nhẹ cười, ánh mắt tập trung vào bóng Tiểu Linh đang xông tới.

Lão Lê Hữu và Tiểu Bất Tử chỉ kịp há mồm ra, chưa thốt được câu nào thì đã thấy một vạch thanh quang rực rỡ phóng từ phía sau lưng Tiểu Linh, đánh tới Thập Tam Ảnh.

Kiểm quang phóng tới Thập Tam Ảnh, y vẫn ung dung đứng tại chỗ, ngạo nghễ, tựa hồ chẳng hề sợ hãi chút nào. Khi kiếm khí phá không lao đến trước mặt trong gang tấc, Thập Tam Ảnh vung cây quạt giấy lên, xè một cái ra đón đỡ. Chỉ nghe, một tiếng xoạt của quạt mở ra và một tiếng choang của kiếm khí va vào.

Trên đời, có loại giấy nào đỡ được kiếm khí đây? Mà lại là kiếm khí phóng ra từ đệ tử ưu tú nhất của Mẫu Nghi Giáo, một trong những môn phái danh trấn thiên hạ. Vậy mà, chỉ bằng một cái phẩy quạt nhẹ, thanh quang từ kiếm của Tiểu Linh phóng ra đã bị vô hiệu hóa trong nháy mắt.

Lại nói, khi Thập Tam Ảnh vung quạt lên phá chiêu, kiếm khí của Tiểu Linh lập tức dội sang bên, va trúng gốc một cây đại thụ ở gần. Kinh lực phát kích khiến cho thân cây toác ra thảm hại. Rắc rắc...rầm...Cây đại thụ đổ rạp xuống chứng tỏ nội lực của chiêu thức đánh ra mạnh mẽ vô cùng. Chỉ là, Thập Tam Ảnh hấn là bậc cao thủ thượng thừa mới có thể xuất chiêu đỡ theo cách như vậy.

Tiểu Linh thoáng kinh hãi trong lòng, vội vã bật người, nhảy lùi về sau.

Chỉ thấy, Thập Tam Ảnh vẫn đứng im tại chỗ, tay phe phẩy chiếc quạt, thần thái ung dung vô cùng. Tiểu Linh nhẩy vọt về phía sau bốn trượng, mặt mày thất sắc.

- Kiểm pháp của Mẫu Nghi Giáo quả là không tồi chút nào. – Thập Tam Ảnh khẽ đưa mắt liếc qua cây quạt, một vết xạm đen xuất hiện chứng tỏ chiêu thức vừa rồi cũng ảnh hưởng phần nào. Trong lòng y, xót xa không ngừng.

- Thập Tam Ảnh! Xin người chiếu cố cho ta. Ta cần phải tới Thần Y trấn để chữa trị cho tên đệ tử này. – Lê Hữu bước lên, chấp tay cung kính.

- Lãn Ông! Năm xưa khi ông rời bỏ Thần Y trấn đã nói sẽ không bao giờ quay lại. Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, xin đừng làm khó ta. – Thập Tam Ảnh nghiêm nét mặt, giọng sang sảng vang lên.

- Danh dự! Phải, khi xưa ta đã thề không quay trở lại nơi này... Nhưng để cứu người, ta sẵn sàng vứt bỏ cái danh dự ấy. – Lê Hữu lớn tiếng nói lại.

Thập Tam Ảnh thoáng chút bối rối, dẫn đo khuôn mặt.

- Thập Tam Ảnh! Người theo chúng ta bao nhiêu năm nay, thử nói một lần xem, danh dự của người thầy thuốc là cái gì? Vì danh dự cá nhân, thấy chết không cứu có được chăng? – Lê Hữu vừa nói vừa bước tới, thần thái tỏa ra không chút sợ hãi.

Chỉ thấy, Thập Tam Ảnh khuôn mặt biểu lộ cảm xúc rất rõ ràng. Khi xưa, cái mạng hãn cũng là do một tay người của Thần Y trấn dốc lòng cứu giúp. Rồi những năm tháng theo đám người Thần Y trấn dọc ngang thiên hạ cứu người, cái đạo lớn nhất, cái danh dự lớn nhất của người làm nghề này, chính là cứu người. Thấy chết không cứu, chẳng phải đã đi ngược lại tôn chỉ của nghề y sao? Đã bán rẻ danh dự của người thầy thuốc sao?

Lão Lê Hữu vừa bước được ba bước về phía trước, đã thấy bầu không khí xung quanh lạnh ngắt, tựa như gió đông từ đâu thổi về ù ù. Mặt mày thất sắc, Lê Hữu thét lên:

- Tiểu Linh!

Xẹt qua lão, một ảo ảnh vô cùng đẹp đẽ, xanh biếc như nước. Bóng dáng nữ nhân mờ ảo vận y phục tựa thần tiên, trên tay vững chắc bảo kiếm trong vắt, nhẹ nhàng lướt qua, phóng tới Thập Tam Ảnh. Ảo ảnh đẹp đẽ nhưng cũng chất chứa những sát khí lớn lao vô cùng. Không gian xung quanh ảo ảnh bạo phát hàn khí lạnh thấu ruột gan khiến cây cỏ trên đường đông cứng lại như băng, ánh lên lung linh dưới mặt trời.

- Băng Tâm Tiên Kiếm! – Thập Tam Ảnh khẽ nhú mắt, chuyển bộ tấn rồi gồng người lên một cái, tức thì toàn thân y rục lên một vòng bảo hộ sáng lòa.

Thập Tam Ảnh vung tay, ném mạnh cây quạt ra phía trước mặt. Cây quạt xoay tít lên như bánh xe rồi rục sáng, phóng thẳng về phía ảo ảnh.

Thì ra, không để ông ngoại kịp nói hết, Tiểu Linh đã xuất ra một trong những chiêu thức tối cao của Mẫu Nghi Giáo: Băng Tâm Tiên Kiếm, đánh tới.

Xoạt, cây quạt của Thập Tam Ảnh phóng tới nhanh như chớp, chém một đường, cắt ngang thân mình của ảo ảnh. Kỳ lạ thay, hai nửa bị chém của ảo ảnh không những không tan biến đi mà lại nhanh chóng vờn những sợi thanh quang lấp lánh kết lại với nhau, tiếp tục phóng tới công kích đối thủ.

Thập Tam Ảnh thoáng bối rối, khẽ lùi lại mấy bước nhưng ảo ảnh nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt đã tiến đến gần y. Y cảm nhận được hơi lạnh tỏa ra, khiến cho thân thể như muốn đông cứng lại, huyết khí trong người có vẻ lưu chuyển chậm chạp hơn.

- Thập Tam đại pháp. – Thập Tam Ảnh thét lớn, hai tay bắt quyết, gồng người lên như một lực sỹ. Khấp thân thể y nổi lên cuộn cuộn cơ bắp, trông thật đáng sợ. Khuôn mặt y đỏ rực lên như cà chua chín, sát khí bốc ngàn ngụt, tỏa ra xung quanh.

Chỉ thấy, đất dưới chân khẽ rung lên, oàng một cái, đã thấy mười ba nhân ảnh giống nhau như đúc, xếp hàng đứng trước mặt, nghênh đón chiêu thức của Tiểu Linh. Khi chỉ còn cách mười ba nhân ảnh khoảng bốn trượng, hai người ngoài cùng phóng vọt tới, va chạm trực diện với chiêu thức. Rầm một tiếng, hai bóng người đổ rạp xuống đất, nằm im, khẽ giãy lên rồi tan biến. Chiêu thức của Tiểu Linh sau khi phát kích cũng biến mất vào hư vô, vương lên không gian những đạo khí li ti màu xanh rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất, rực sáng rồi lịm đi.

Hai bóng người kế tiếp không nói không rằng, nhún mình phóng tới tấn công Tiểu Linh với khí thế hung hãn vô cùng.

Tiểu Linh, hoành kiếm ngang người, lăm lăm trong miệng khẩu quyết, tức thì, trước mặt phóng vọt lên một núi băng lãnh lẽo. Hai nhân ảnh xông tới, xuất ra hai quyền, đâm thẳng vào núi băng. Bình...bình...Âm thanh chát chúa rền vang. Chỉ thấy núi băng vừa tạo vỡ vụn thành ngàn mảnh.

Bất ngờ, từ trong đám băng vỡ vụn đang vương trong hư vô, Tiểu Linh âm âm khí thế, nắm chặt Thanh Long Kiếm, vung lên cao quá đầu, nhún người xông tới, xả xuống thật mạnh. Thanh quang rực sáng, kiếm ảnh vun vút phóng ra, trong chớp mắt đã xả hai nhân ảnh kia đứt đôi. Nhanh chóng, hai bóng người tan nhanh tựa bong bóng xà phòng.

Tức khắc, hai người nữa lại nhún mình một cái, chớp mắt đã vọt lên, tiếp tục tấn công Tiểu Linh. Hai người, một vung tả chưởng, một xuất hữu chưởng, trong tức tắc đã phóng ra hai đạo khí cực mạnh..

Tiểu Linh chân vừa chạm đất đã dồn lực xuống, bật người về sau, quét vào hư vô một đường kiếm. Thêm một đạo kiếm khí hình bán nguyệt phóng vọt tới, va chạm với hai đạo khí bức phàm kia. Uỳnh..uỳnh....Chỉ thấy đất dưới chân Lê Hữu và Tiểu Bất Tử rung chuyển dữ dội do phản chấn. Hai đạo khí, bị chém làm đôi, một nửa phóng vọt lên không trung rồi tan biến, một nửa đánh lồm vào mặt đất hai hố sâu hoắm.

Hai nhân ảnh dường như không hề sợ hãi, vẫn lao tới âm âm, xuất chiêu đánh tới tấp. Tiểu Linh né bên tả, thụp bên hữu tránh đòn, đoạn tung một cước cực mạnh khiến một nhân ảnh ngã nhào về sau. Nhân ảnh còn lại, nhanh tay đánh ra một quyền nhắm vào mặt Tiểu Linh. Nàng như dự đoán trước được tình huống, lách lưỡi kiếm ngang mặt, sột một tiếng, quyền đánh ra thẳng vào lưỡi kiếm khiến nhân ảnh chệch đôi bàn tay tựa như người ta đưa một khúc củi vào lưỡi cưa.

Một tiếng thét vang trời, nhân ảnh kia mặt mày tái mét, hữu thủ bị chệch đôi ra, thảm hại vô cùng, vội vàng nhảy vọt lại, tay bốc lên những đạo khí mờ mờ.

Thập Tam đại pháp, dùng chân khí phân chia cơ thể thành mười ba nhân ảnh để công kích khiến cho đối thủ phải chống đỡ đến cạn kiệt sức lực. Xem ra, Tiểu Linh mới chỉ đánh tan hai và làm bị thương được một bản thể của Thập Tam Ảnh. Tuy những bản thể này tu vi không bằng chính thể nhưng cổ nhân có câu, mãnh hổ nan địch quần hùng. Mười ba nhân ảnh, cứ lần lượt thay nhau tấn công, Tiểu Linh dù có tu vi cực cao, nội công thâm hậu cũng mệt mỏi mà thúc thủ. Quả là một chiêu thức bá đạo.

Lão Lê Hữu và Tiểu Bất Tử khuôn mặt lộ vẻ lo lắng cho Tiểu Linh đang tả xung, hữu đột, chống lại những nhân ảnh vây đánh xung quanh. Dù sao, với tu vi của nàng, cũng khó lòng cầm cự đến phút cuối cùng với Thập Tam Ảnh.

Chỉ thấy, những nhân ảnh còn lại của Thập Tam Ảnh ung dung đứng nhìn những bản sao của mình lần lượt xông lên phá sức đối thủ. Tiểu Linh, sau một hồi quần nhau với đám Thập Tam Ảnh cũng đã thấm mệt. Nàng liên tục bị những ảo ảnh không hề sợ chết đó công kích mãnh liệt. Ảo ảnh này nằm xuống, ảo ảnh khác phóng lên, cứ thay nhau xuất chiêu về phía Tiểu Linh, không chút nương tay. Những bản sao ấy, cứ xông tới áp sát, không cho nàng thời gian kịp tụ khí, đánh ra những độc chiêu lợi hại. Bởi thế, Tiểu Linh chẳng mấy chốc đã bị dồn vào thế hạ phong.

Lúc này, Tiểu Linh một mình địch lại bốn nhân ảnh hung hãn. Nàng bị tấn công tới tấp, nên chẳng có thời gian để thi triển những chiêu thức tối cao của Mẫu Nghi Giáo.

Xoạt, Tiểu Linh vung một kiếm, xả nhân ảnh bên phải thành hai đoạn nhưng chưa kịp mừng rỡ, ba tên còn lại đã tung cước đá tới. Bộp...bộp...bộp...Thanh Long Kiếm bật tung vào hư vô, Tiểu Linh đau đớn ngã nhoài xuống.

Vút vút, thêm hai quyền phóng ra thì thoáng thấy hai bóng người phóng tới trước mặt Tiểu Linh, hứng đòn. Rầm...rầm...chỉ thấy Lê Hữu và Tiểu Bất Tử mặt mày choáng váng, ngã ngửa về sau, bị kinh lực kéo lê trên mặt đất.

Chính thể của Thập Tam Ảnh, thấy ảo ảnh của mình xuất chiêu đánh gục Lê Hữu, mặt mày biến sắc, vội vàng phất tay khiến đám người nhanh chóng phóng vọt về bên cạnh.

- Lãn Ông! – Thập Tam Ảnh kêu lên.

Vốn, hắn không có ý định ra tay với ân nhân của mình, chỉ là muốn rung cây dọa khỉ, đuổi lão già này ra khỏi nơi mà năm xưa đã rời bỏ. Không ngờ, lão vì muốn cứu cháu gái lại đem thân ra chịu đòn.

Thập Tam Ảnh khẽ kêu lên một tiếng, lập tức những ảo ảnh còn lại biến thành những đạo khí, nhanh chóng nhập vào thân thể y. Thoáng một cái, Thập Tam Ảnh chạy tới bên cạnh lão Lê Hữu đang nằm dài dưới đất.

Lê Hữu, mặt mày xám ngoét, miệng trào ra một vệt máu, đau đớn nằm đó. Cách không xa, Tiểu Bất Tử cũng lăn lộn vì trúng đòn, mắt nhắm tịt lại, cắn răng không kêu lên tiếng nào. Tiểu Linh thấy thế, hoảng hốt thu kiếm, chạy tới đỡ ông ngoại.

- Lăn Ông! Sao ngài lại phải chịu khổ vậy. – Thập Tam Ảnh đỡ lão dậy, khuôn mặt méo mó, nói nhanh.

- Ông! Ông có sao không? – Tiểu Linh hốt hoảng la lên.

Lê Hữu thều thào, nói như van xin:

- Thập Tam Ảnh! Người...theo chúng ta bao năm, lẽ nào không biết được cái...đạo của người làm nghề y. Thấy chết mà không...cứu, Lê Hữu này còn...ngẩng mặt nhìn đời được không?

- Lăn Ông! – Thập Tam Ảnh thoáng bối rối.

- Cho dù, hôm nay người có ra tay đoạt mạng, lão phu làm ma cũng quyết đem tiểu tử kia vào Thần Y trấn. – Lê Hữu khẳng định chắc nịch, giọng nói tuy ngắt quãng nhưng mạnh mẽ vô cùng.

Hít một hơi, Thập Tam Ảnh cúi đầu, khẽ nói:

- Vậy ta chiếu cố lão một lần này. Để xem người của Thần Y trấn có chịu theo ý lão không.

Mỉm cười một cái rất khổ sở, Lê Hữu chậm rãi nói:

- Đa tạ người, Thập Tam Ảnh.

Đưa Lê Hữu và Tiểu Bất Tử lên xe ngựa, Thập Tam Ảnh rảo bước đi trước dẫn đường. Xà ích chậm rãi dong xe, lộc cộc chạy chậm chạp đằng sau. Khuôn mặt Thập Tam Ảnh biểu lộ một nét đăm chiêu, khó nghĩ bội phần.

Tiểu Linh chạy tới bên cạnh Thập Tam Ảnh, cùng y cuốc bộ đi vào Thần Y trấn. Hai người chậm rãi đi đằng trước, xe ngựa từ từ chạy sau giữa một tiểu lộ đẹp đẽ, hai bên là những rặng cổ tùng cao vút, tỏa bóng mát ra xung quanh, thỉnh thoảng xào xạc bởi tiếng gió đưa qua.

- Tiểu cô nương còn nhỏ mà tu vi đã cao cường như vậy, thật khiến ta ngưỡng mộ. – Thập Tam Ảnh vừa bước vừa ngoảnh sang nhìn Tiểu Linh và nói.

- Tiền bối! Chiêu thức phân thân của tiền bối rất lợi hại. – Tiểu Linh nhoèn miệng cười, khen Thập Tam Ảnh.

- Từ xưa đến nay, những người khiến ta phải dùng đến chiêu thức này chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nhưng ngươi là người trẻ nhất đó. – Thập Tam Ảnh cười, khuôn mặt không dấu được sự hài lòng.

Đám người chậm chậm đi tới, thời gian hết chùng nửa cây nhang, xuống qua một hẻm núi cao vút thì từ phía xa xuất hiện một thôn trấn mộc mạc, bình dị nằm giữa thung lũng. Xung quanh thôn trấn này là những dãy núi đá bao quanh.

Trong thôn, có chừng hơn hai chục nóc nhà nằm san sát nhau, bao quanh một kiến trúc bề thế giữa thôn. Xen kẽ giữa mấy căn nhà là những cây cổ tùng to lớn, vươn thẳng lên trời. Kiến trúc nằm giữa thôn giống như một nha môn của quan phủ. Trên lối ra vào của công trình này có đặt một tấm biển bằng gỗ lớn, đề mấy chữ: “Lương y như từ mẫu”.

Thập Tam Ảnh dẫn đám người tiến thẳng vào, nhắm tới công trình kia. Có vẻ đây là nơi hội họp, tổ chức những sự kiện lớn trong thôn.

Thấy có người lạ vào thôn, lại đi theo Thập Tam Ảnh, một vài người dân hướng ánh mắt tò mò, dõi theo từng bước đi của Tiểu Linh và cỗ xe ngựa. Cư dân ở đây, một vài người vận trang phục theo kiểu Miêu tộc, một số khác lại ăn mặc như người miền xuôi.

- Tiền bối! Kia là nha môn? – Tiểu Linh chỉ tay về phía khối kiến trúc trước mặt.

- Ở đây gọi là Thần Y đường, là nơi những thần y trong trấn tụ họp bàn công chuyện. – Thập Tam Ảnh trả lời.

Từ những căn nhà, mùi khói, mùi thuốc bốc lên nghi ngút, tràn ngập khắp không gian xung quanh thôn trấn. Lão Lê Hữu ngồi trong xe ngựa, nhắm nghiền mắt, hít hà những mùi vị của thuốc đang lan tỏa trong khoảng không. Chợt, lão nhíu mày, lẩm bẫm: “Hừ! Sư đệ lại để thuốc quá lửa rồi”.

Đến gần cửa Thần Y đường, Thập Tam Ảnh ra hiệu cho xà ích dừng lại rồi cùng Tiểu Linh bước tới đỡ Lê Hữu xuống. Có vẻ, lão vẫn còn đau đớn sau khi bị trúng chiêu. Chờ sư phụ xuống xe, Tiểu Bất Tử cũng nhảy xuống, xem thái độ thì hẳn có vẻ cũng đã đỡ nhiều rồi.

- Lãn Ông! Ngài đợi ở đây, để ta đi báo với mọi người. – Thập Tam Ảnh thông báo.

- Được! Người mau đi thông báo, chúng ta đợi ở đây. – Lê Hữu gật đầu, Tiểu Linh ở bên cạnh dìu ông ngoại.

Thập Tam Ảnh còn chưa kịp xoay người đi thì một giọng nữ sắc như kiếm đã vang lên:

- Lão già chết tiệt! Còn dám vác mặt về đây nữa à?

Từ trong Thần Y đường, ba nhân ảnh chậm rãi bước ra. Người đi giữa, là một nữ nhân xinh đẹp, dung mạo như hoa, mắt sắc như dao cau. Bên

phải là một nam nhân ngoại ngữ tuần, râu tóc lốm đốm bạc, ánh mắt cương nghị. Bên trái cũng là một nam nhân nhưng nhỏ con, nhìn qua khoảng ngoài sáu mươi tuổi, râu tóc đã bạc, khuôn mặt chẳng chít nếp nhăn, chống một cây gậy bằng gỗ đàn hương, trạm trổ hình rồng phượng.

Hai nam nhân nhìn lão Lê Hữu, ánh mắt rưng rưng, thân hình run lên chỉ trực lao tới ôm chầm lấy sư huynh. Nhưng nộ khí tỏa ra từ người phụ nữ khiến họ chỉ dám đứng đó, hướng ánh mắt về phía lão Lê Hữu, chẳng nói câu gì.

- Nhị sư muội! – Lê Hữu khẽ kêu lên.

- Người còn về đây làm gì? Thập Tam Ảnh, tại sao lại để cho lão già này vào đây? – Nữ nhân quắc mắt nhìn, cất giọng chất vấn.

- Huyết Lão! Lãn Ông quả thực bất đắc dĩ mới quay lại đây, là vì muốn cứu...- Thập Tam Ảnh giải thích, thái độ tỏ ra lúng túng vô cùng.

Người phụ nữ này là nhị sư muội của Lê Hữu, hiệu Huyết Lão Bà, là cao thủ về khí huyết trong nhóm Tuyệt Thế Thần Y. Năm xưa, bốn người này đi khắp thiên hạ, trị bệnh cứu người vang danh Lãn Ông, Huyết Lão Bà, Thập Nhị Mạch Phu và Ngũ Tạng Tử. Khi Quỷ Đế bị trọng thương, cả bốn người đã sử dụng khả năng của mình cứu sống ả. Khi phục hồi trở lại, Quỷ Đế bắt đầu ra tay thực hiện mưu đồ của mình. Cảm thấy hối hận, cả bốn người mai danh ẩn tích tại Thần Y trấn, không tiếp người ngoài. Ở đây được một thời gian, Lãn Ông chán nản mới bỏ đi khỏi nơi này.

- Nhị sư muội! Ta..biết là muội hận ta đã bỏ đi. Ta trở lại đây là vì tên đệ tử này. – Lê Hữu thều thào, có vẻ vết thương khi nãy đã khiến lão mất sức rất nhiều.

Huyết Lão nhíu mắt nhìn Tiểu Bất Tử, định nói câu gì thì thấy thân hình già nua của sư huynh đổ ập xuống đất. Tiểu Linh kéo ông ngoại lại rồi hét lên thất thanh. Đám người thấy vậy, mặt mày tái mét, xông tới đỡ lão Lê

Hữu. Dù sao, tình nghĩa năm xưa vẫn còn in dấu trong lòng họ, chỉ là chút nóng giận mà thôi.

- Sư huynh! Huynh sao vậy? – Thập Nhị Mạch Phu và Ngũ Tạng Tử xông tới rất nhanh, mặt mày thất sắc.

- Là...là do ta...khi nãy đã làm trọng thương Lãn Ông. – Thập Tam Ảnh lúng túng trả lời, khuôn mặt hối hận vô cùng.

Đám người khiêng Lê Hữu vào trong rồi vội vã chạy đi lấy thuốc về để chữa trị. Mọi việc diễn ra rất khẩn trương khiến mọi nóng giận tích tụ bất lâu đều tan biến đi hết cả.

Chừng khoảng hai canh giờ, Lê Hữu chậm rãi mở mắt, thấy toàn thân êm ái, tựa như chưa từng lãnh chiêu thức của Thập Tam Ảnh khi trước. Lão đoán ra ngay mình đã được các sư đệ, sư muội cho dùng Hoàn Lực đơn. Loại đơn dược này, được chế ra bởi chính lão, dùng để bồi bổ cơ thể sau khi bị trọng thương.

Tiểu Linh và Tiểu Bất Tử chạy tới đỡ lão dậy. Lê Hữu đưa mắt một vòng, thấy đang ở trong Thần Y đường. Bên cạnh lão, Thập Tam Ảnh, ba sư huynh muội đều đang đứng đó.

Huyết Lão nhìn Lê Hữu, ánh mắt không còn giận nữa, bà thở dài:

- Sư huynh! Sao lại phải khổ sở vậy?

- Là...là vì tên đệ tử này. – Lê Hữu cũng thở dài, vỗ nhẹ lên vai Tiểu Bất Tử.

Trong phút chốc, Tiểu Bất Tử cảm thấy rất hối hận. Hắn không ngờ, sư phụ lại đối đãi với mình tốt như thế. Sư phụ vứt bỏ cả sĩ diện cá nhân để van xin người ta chữa cho hắn. Lại còn phải chịu cảnh bị trọng thương. Nếu sư phụ có mệnh hệ gì, hắn chắc không thể tha thứ cho bản thân. Chỉ là, hiện

giờ Tiểu Bất Tử chẳng biết phải nói gì, hắn im lặng và nhìn sư phụ, ánh mắt vô cùng biết ơn.

- Muội đã nghe cả rồi, trong lúc huynh còn đang nghỉ ngơi. Nhưng huynh biết, chúng ta đã thề không bao giờ...

- Ta biết! Nhưng Tiểu Bất Tử khác – Lê Hữu không để sư muội kịp nói hết câu.

- Năm xưa chúng ta cũng nghĩ thế mà sư huynh. – Thập Nhị Mạch Phu đứng bên, lắc đầu nói.

- Các vị tiền bối! Tiểu Linh tuy còn ít tuổi, không dám chen vào chuyện này nhưng thực sự Tiểu Bất Tử không giống như Quỷ Đế năm xưa. Hắn đã đi theo sư phụ rất lâu, bản thân mất trí nhớ. Cho dù trước đây, hắn có là người như thế nào thì hiện tại Tiểu Bất Tử là một đại phu chữa bệnh cứu người. Mong các tiền bối ra tay cứu giúp. – Tiểu Linh bất ngờ đứng dậy, chấp tay nói.

Tiểu Bất Tử kinh ngạc nhìn Tiểu Linh. Những lời nói vừa rồi, khiến cho hắn rất xúc động. Phải rồi, hắn không cần biết con người của mình trước đây ra sao, chỉ biết giờ bản thân là một người tốt, không hề có tà niệm trong đầu. Một chút thoáng qua, hắn ước sẽ mãi không bao giờ nhớ lại những ký ức ngày xưa, chỉ lưu giữ hình ảnh hiện tại, về sư phụ và về Tiểu Linh. Tiểu Bất Tử sợ, khi mình nhớ lại, cái trí nhớ xưa cũ sẽ phá nát hoàn toàn tương lai của chính hắn.

- Các vị tiền bối! Tiểu Bất Tử được sư phụ cứu mang. Tuy không thể biết trước đây có làm điều gì trái với luân thường đạo lý hay không nhưng hiện tại Tiểu Bất Tử là một người khác. Cho dù có chết, cũng không bao giờ muốn trở thành một ma đầu đại gian đại ác. – Tiểu Bất Tử cũng đứng lên, khẳng khái nói.

- Mọi người! Hãy giúp hãn hoàn thành tâm nguyện. Đây cũng là mong muốn của ta. Coi như các người nể mặt Lãn Ông này đi. – Lê Hữu nói, thanh âm chứa đầy sự van xin.

Cả ba người kia lúng túng nhìn nhau, không biết nên làm thế nào cho phải. Cứu giúp hãn, họ lo sợ về một Quỷ Đế thứ hai. Không cứu giúp, thật có lỗi với lương tâm của người làm nghề y. Cái gì “Lương Y Như Từ Mẫu” cơ chứ? Quả thật khó nghĩ. Đã là người làm nghề y, chăm sóc, quan tâm đến bệnh nhân như mẹ với con. Con cái, dù có bất hiếu, vô lại đến đâu nhưng người mẹ không bao giờ vứt bỏ cả. Đạo lý của nghề y là như vậy đó.

Cả ba người đều rất khó nghĩ. Họ nhìn nhau, ánh mắt không dấu được sự căng thẳng. Không gian trong Thần Y đường im lặng đến đáng sợ, chỉ nghe tiếng sột soạt của quần áo, tiếng hơi thở tỏa ra gấp gáp.

Được một chập, Tiểu Bất Tử thở dài rồi nhẹ nhàng nở một nụ cười, đoạn quay lại phía sư phụ, nhẹ nhàng nói:

- Sư phụ! Con không cần chữa nữa. Chúng ta trở về thôi, làm một đại phu bốc thuốc cứu người cũng có sao đâu. Chúng ta đừng làm khó mấy vị tiền bối này.

Lê Hữu và Tiểu Linh ngậy người nhìn Tiểu Bất Tử. Sao lại thế? Hãn không cần chữa nữa sao? Chẳng phải mong muốn của hãn chính là được nổi lại kinh mạch, vá lại đan điền để có thể tu thánh, để có thể tự do bay lượn trên trời cao, hành hiệp trượng nghĩa khắp thiên hạ sao?

- Con...con...- Lê Hữu ấp úng.

- Sư phụ! Ý con đã quyết rồi. Tuy không trở thành một kẻ tu thánh, pháp lực vô biên, hành tẩu trong thiên hạ thì trở thành một đại phu cũng được. Con chẳng quan tâm nữa. Vì tâm nguyện này của con mà người phải vất vả, lặn lội, hạ mình van xin các vị tiền bối đây rồi còn trọng thương nữa. Con không đành lòng. Chúng ta về thôi sư phụ.

- Tiểu Bất Tử! Người bị sao vậy? Người không còn muốn cười lên tám tầng mây, ngắm nhìn Lạc Hồng nữa hay sao? – Tiểu Linh khuôn mặt khó coi, nhìn Tiểu Bất Tử.

- Tiểu Linh! Ta biết người rất tốt với ta. Khi nào muốn, ta nhờ người dùng phi kiếm, ngắm nhìn trời đất cũng có sao đâu phải không? – Tiểu Bất Tử mỉm cười nhìn Tiểu Linh khiến khuôn mặt nàng ửng đỏ lên.

- Được! Vậy chúng ta về thôi Tiểu Bất Tử. – Tiểu Linh cũng đáp lại hãnh bằng một nụ cười rạng rỡ rồi quay sang ông ngoại, khẽ gật đầu.

- Vậy con không còn ham muốn gì với tu thánh? – Lê Hữu nhú mày.

- Vâng! Thừa sự phụ. – Hãnh lễ phép đáp.

Đúng lúc này, Huyết Lão, Thập Nhị Mạch Phu và Ngũ Tạng Tử cùng đồng thanh cười phá lên đặc chí khiến cho Lê Hữu và hai đứa cảm thấy hết sức khó hiểu.

- Tiểu Bất Tử, khá lắm. Người đã hiểu chưa? – Huyết Lão nhìn hãnh nói.

- Hiểu gì cơ ạ? – Tiểu Bất Tử lúng túng.

- Không phải bọn ta không muốn cứu chữa cho người. Chỉ là muốn xem người thực sự có dã tâm hay không. Nếu có chút tà niệm, người đã vứt bỏ sĩ diện để van xin chúng ta cứu. Nhưng người không làm thế. Người thương công sức của sự phụ ngàn dặm xa xôi, lại thiếu chút nữa thì bỏ mạng dưới tay Thập Tam Ảnh nên đã vứt bỏ cái tư tưởng cá nhân. Được, bọn ta sẽ hoàn thành tâm nguyện này. Nhưng để chắc chắn, người phải làm một chuyện này.

Nghe Huyết Lão nói vậy, Tiểu Bất Tử tựa như người chết đuối vớ được phao, trong lòng tràn ngập niềm vui sướng. Cả Tiểu Linh và lão Lê Hữu cũng cảm thấy hạnh phúc khi đám người Thần Y trấn đồng ý cứu giúp.

Trong tâm thức Lê Hữu, xuất hiện hình bóng Quý Đế năm xưa. Ắ đã thống thiết, lạy lạy, van xin lão cứu chữa chứ không như Tiểu Bất Tử. Quả thực, thằng nhóc này không có chút tà niệm nào. Bất giác, lão muốn tìm hiểu quá khứ của Tiểu Bất Tử. Trước đây hẳn là người ra sao? Là chính đạo hay là ma đạo?

- Huyết Lão tiền bối, xin người cứ nói. – Tiểu Bất Tử hướng ánh mắt chứa đầy vui mừng về phía Huyết Lão.

Huyết Lão gật gù rồi chậm rãi nói:

- Nếu chúng ta thành công, người sẽ phải trở thành người của Thần Y trấn.

- Trở thành người của Thần Y trấn? – Tiểu Linh khẽ kêu lên.

- Đúng vậy, người sẽ phải ở lại đây, không được đi theo sư phụ người nữa. Người sẽ trở thành người bảo vệ của Thần Y trấn. – Huyết Lão nhìn thẳng vào mặt hắn và nói.

Tiểu Bất Tử đứng ngậy người ra trong chốc lát. Đầu óc nó giờ u u mê mê. Không ngờ, vừa được vớt lên khỏi đám bùn lại bị ấn xuống một hồ nước. Ở lại đây, sống như Thập Tam Ảnh, nó cảm thấy thất vọng vô cùng. Tiểu Bất Tử nén lại thất vọng, hỏi dò:

- Vậy con không thể rời khỏi đây được sao?

Huyết Lão liếc sang Thập Tam Ảnh rồi nói:

- Người thử hỏi Thập Tam Ảnh xem.

Tiểu Bất Tử quay sang, ánh mắt tựa như một câu hỏi. Thập Tam Ảnh cười nhẹ rồi nói:

- Trước đây ta cũng như người, được cứu rồi phải ở lại đây. Ta rất thất vọng. Nhưng sống ở đây lâu, người sẽ thấy có nhiều ý nghĩa lắm. Ta vốn được trả tự do từ rất lâu rồi nhưng cam lòng ở lại Thần Y trấn. Với ta đây là nhà, là quê hương.

- Vậy cũng sẽ có lúc con được trả tự do? – Tiểu Bất Tử hỏi dồn.

- Đúng vậy, khi nào cảm thấy người có thể rời Thần Y trấn, ta sẽ thông báo. Có thể năm năm, mười năm hoặc lâu hơn, cũng có thể cả đời không rời đây được. Cái đó tùy thuộc vào biểu hiện của người.

Tiểu Bất Tử quay ra nhìn Tiểu Linh và sư phụ, hẳn thấy trong mặt họ có một cảm giác gì đó không muốn chia ly. Trong lòng hẳn, đấu tranh qua lại dữ dội. Hẳn tin, bản thân là người tốt và sẽ thể hiện được điều đó để rời khỏi Thần Y trấn, trở về với sư phụ và cả...Tiểu Linh. Hít một hơi, hẳn gật đầu:

- Được, con đồng ý. Con sẽ ở lại đây.

- Tiểu Bất Tử! – Tiểu Linh khẽ kêu tên hẳn, nàng không muốn chuyện này xảy ra. Nói đúng hơn, nàng không muốn phải xa hẳn.

- Tiểu Linh đừng lo, ta hứa sẽ trở về Thiên Vân mà. – Tiểu Bất Tử đặt nhẹ tay lên vai nàng, mỉm cười nói.

- Người nhớ nhé! – Tiểu Linh nói rồi vội vàng gạt tay hẳn, chạy ra bên ngoài.

Tiểu Bất Tử nhìn theo, trong lòng ngập lên một cảm giác bồi hồi. Lê Hữu thấy vậy tròng xuống, thở dài và lắc đầu. Lão biết, cháu gái mình đã có cảm tình với thằng nhóc này mất rồi.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Hoàn Hồn Thạch

Trong một mật thất nằm sâu dưới Thần Y điện, Tiểu Bất Tử đứng im nhìn xung quanh. Ánh đèn dầu leo lét, đỏ quạch cháy lép bép soi lờ mờ một hồ nước nhỏ trước mặt, bên trong chứa đầy một thứ chất lỏng đỏ lôm, bốc mùi tanh như máu. Phía cuối mật thất, có một bệ đá, bên trên trang trọng treo một sợi dây chuyền mặt đá xanh, thỉnh thoảng ánh lên một màu đẹp mắt.

Đứng bên cạnh Tiểu Bất Tử là bốn đại thần y nổi tiếng của Lạc Hồng, họ đang chuẩn bị đưa hãn vào hồ nước này và tiến hành thanh tẩy, nối lại kinh mạch. Trong vòng hai tuần qua ở Thần Y trấn, mọi nguyên liệu cần thiết cho cuộc điều trị này đều đã được chuẩn bị kỹ lưỡng.

Tiểu Linh im lặng nhìn Tiểu Bất Tử, nàng lo lắng thay cho hãn. Nghe ông ngoại nói, phương pháp này nguy hiểm vô cùng. Bản thân hãn, khoảng thời gian trước khi bước vào trong mật thất này trôi qua rất chậm chạp, khiến hãn đôi lúc cảm thấy khó chịu vô cùng, chỉ muốn thật nhanh chóng để tiến hành điều trị. Nhưng khi bước vào đây, hãn thấy có chút gì đó lo lắng, sợ hãi.

- Tiểu Bất Tử! Người lo lắng sao? – Tiểu Linh khẽ hỏi.

- Không! Chỉ hơi hồi hộp thôi. – Tiểu Bất Tử cố trấn an bản thân và cả nàng nữa.

Lão Lê Hữu chậm rãi tiến về phía bệ đá, cung kính vái chào rồi thận trọng với tay, lấy sợi dây chuyền xuống, đoạn bước nhanh trở lại nơi Tiểu

Bất Tử đứng. Huyết Lão thấy vậy quay sang nói:

- Tiểu Linh! Con mau rời khỏi đây, chúng ta bắt đầu chữa trị cho Tiểu Bất Tử.

- Vâng! – Tiểu Linh khẽ gật đầu rồi cùng Thập Tam Ảnh bước ra ngoài. Trước khi đi, nàng ngoái lại nhìn Tiểu Bất Tử, ánh mắt như muốn nói rằng, hãy cố gắng lên.

Như hiểu nàng muốn nói gì, Tiểu Bất Tử mỉm cười nhẹ, gật đầu. Bóng Tiểu Linh và Thập Tam Ảnh vừa rời khỏi mật thất, Huyết Lão ra lệnh cho Tiểu Bất Tử trút bỏ y phục. Một chút ngưng ngưng tràn ngập cơ thể khiến hắn đỏ lựng khuôn mặt. Huyết Lão thấy vậy, mắng:

- Mau lên, ngưng ngưng cái gì chứ? Người coi ta như bà nội người đi.

Tiểu Bất Tử ngưng ngưng cũng đứng thôi, đứng trước một lão bà tuy đã cao tuổi nhưng phong thái, dáng vẻ vẫn như những nữ tử mới ba mươi thử hỏi làm sao mà không đỏ mặt cho được? Mấy vị thần y này, có những phương pháp để kéo dài tuổi thọ và cả nhan sắc nữa. Quả thực nếu truyền ra ngoài, họ không trở thành đại gia mới là chuyện lạ đời.

Tiểu Bất Tử trần như nhộng, lộ ra thân hình còm nhom cùng nước da hơi xám của mình, cứ thu lu đứng, hơi ngập ngừng. Trên cổ hắn, Xung Thiên Thần Kiếm vẫn nằm đó, im lìm. Hai luồng khí vận hành chậm rãi qua lại, tựa như chẳng có chuyện gì khiến chúng phải bận tâm vậy.

Lão Lê Hữu mang sợi dây chuyền mặt đá xanh tiến đến gần Tiểu Bất Tử rồi quàng lên cổ nó. Lão chậm rãi giải thích:

- Phương pháp này thực sự là hủy diệt kinh mạch, đan điền của con, sau đó bồi đắp một hệ thống mới. Bởi vậy người được chữa trị sẽ chắc chắn hồn tiêu phách tán. Tuy nhiên, một điểm đặc biệt của phương pháp này chính là nằm ở sợi dây chuyền này.

- Sợi dây chuyền này? - Tiểu Bất Tử nhíu mắt, đưa tay cầm viên đá ra trước mặt chiêm ngưỡng.

- Viên đá gắn trên đó được gọi là Hoàn Hồn Thạch. Nó có khả năng lưu trữ linh hồn vào trong. – Huyết Lão giải thích.

- Lưu trữ linh hồn? – Khuôn mặt Tiểu Bất Tử tỏ ra khó hiểu.

- Nghĩa là giờ con sẽ chết để tái tạo lại kinh mạch. Để tránh hồn phách tứ tán, ta sẽ dùng viên đá này để lưu lại linh hồn con. Khi nào hệ thống kinh mạch được làm lại, chúng ta sẽ hồi lại linh hồn vào thể xác cho con. – Lão Lê Hữu nói, khuôn mặt tỏ ra căng thẳng.

Cái gì mà chết? Tiểu Bất Tử thoáng rùng mình. Nó sẽ chết sao? Thấy vẻ đắn đo của đệ tử, lão Lê Hữu dăm chiêu rồi nhẹ nhàng nói:

- Con có thể quyết định dừng lại, vẫn còn kịp.

- Không! Con không sợ, con tin sư phụ và các vị tiền bối. – Đột nhiên Tiểu Bất Tử quả quyết, ánh mắt tỏa ra vô cùng dũng cảm khiến cả bốn người đề quyết tâm phải hoàn thành tâm nguyện cho hắn.

- Được! Vậy chúng ta bắt đầu thôi. Con mau xuống huyết trì kia. – Lão Lê Hữu ra hiệu.

Tiểu Bất Tử chậm rãi bước xuống hồ nước đỏ lòm màu máu. Khi chân vừa chạm mặt nước, hắn thấy một cảm giác lạnh lẽo, chết chóc chạy dọc theo sống lưng. Từ từ, Tiểu Bất Tử lội ra giữa hồ, cơ thể ngập trong dung dịch màu đỏ.

Bốn vị thần y chia nhau ra đứng tại bốn góc của hồ nước. Lão Lê Hữu, ánh mắt rất tập trung, miệng lầm rầm đọc điều gì đó rồi bất ngờ hét văng lên. Giọng lão đánh và rõ ràng, dội khắp không gian trong mật thất khiến người ta có cảm giác nó đang rung lên.

- Hoàn Hồn Thạch! Lưu hồn...Lưu!

Tiểu Bất Tử đột nhiên thấy toàn thân nóng rực lên, viên đá gắn trên dây chuyền phát sáng chói lọi. Hắn thấy, hai luồng khí hắc bạch trong viên ngọc đeo trước ngực đột nhiên lưu chuyển dữ dội, dường như đang bị kích động vì ánh sáng tỏa ra ở Hoàn Hồn Thạch.

Toàn thân nóng bừng bừng, đầu óc mụ mị, Tiểu Bất Tử muốn hét lên vì đau đớn. Hắn có cảm giác, mọi sức lực, khí huyết của mình đang cuộn cuộn thoát ra ngoài, bị hút vào trong viên đá kia. Hai mắt Tiểu Bất Tử rực sáng như đèn, một dòng khí nhàn nhạt cũng tuôn ra từ miệng hắn rồi nhanh chóng nhập vào viên đá. Ánh sáng mờ dần mờ dần, chuẩn bị tắt lịm đi thì Huyết Lão đột nhiên búng mình một cái lên không trung, vươn tay phải ra, đánh mạnh vào đỉnh đầu Tiểu Bất Tử.

Chỉ nghe bộp một tiếng, lực phát ra khiến toàn thân Tiểu Bất Tử rung lên, đồng thời tạo ra một xung lực khiến nước trong hồ cuộn thành từng vòng tròn. Sau cú đánh, máu đột nhiên trào ra từ thất khương của Tiểu Bất Tử như suối. Nhưng lúc này, nó không còn cảm thấy đau đớn nữa bởi linh hồn nó đã bị thu vào Hoàn Hồn Thạch. Nói cách khác, Tiểu Bất Tử giờ đây đã như một cái xác không hồn. Huyết Lão thân ở hư không, tay phải giáng xuống và giữ nguyên trên đỉnh đầu Tiểu Bất Tử tựa như đang ép hết máu trong cơ thể hắn ra ngoài.

Máu cứ thế chảy ra, hòa với màu nước, cơ thể Tiểu Bất Tử teo tóp dần, tựa như một quả bóng bị người ta xì hết hơi. Kinh mạch trên da bị xẹp nổi lên xanh lè, chằng chịt. Chừng hơn ba canh giờ trôi qua, đến khi cơ thể hắn chỉ còn là một nắm khô đét với da bọc xương, Huyết Lão buông tay, lộn trở về vị trí cũ. Huyết Lão vừa đặt chân xuống, Ngũ Tạng Tử đã nhún mình phóng tới vung cây gậy đánh thẳng vào sau lưng Tiểu Bất Tử. Lão đánh ra một đường gậy xé dọc sống lưng hắn. Một vết rạch dài và ngọt dần dần lộ ra. Lục phủ ngũ tạng của Tiểu Bất Tử cũng theo đó xuất hiện. Ngũ Tạng Tử chân không chạm mặt nước, cứ lơ lửng như vậy, lão lại vung gậy thoăn

thoắt, vẻ mặt vô cùng tập trung. Cây gậy của lão nếu chú ý kỹ sẽ thấy trên đầu có một lưỡi dao rất nhỏ nhưng vô cùng sắc bén. Khi thấy ngũ tạng của Tiểu Bất Tử lộ ra sau vết cắt, Ngũ Tạng Tử lại vung gậy, xia về phía chúng. Chừng thêm tàn hai nén nhang, chẳng ai nghe thấy tiếng động nào nhưng Can, Tâm, Tì, Phế, Thận của Tiểu Bất Tử đột nhiên rời ra rồi chìm sâu vào trong hồ máu. Cơ thể Tiểu Bất Tử lúc này chẳng khác gì bị phanh ra, trông rất đáng sợ. Xung Thiên Thần Kiếm trước ngực nó giờ lưu chuyển khí cực kỳ dữ dội, tựa như đang muốn phá bỏ vỏ bọc, lao ra ngoài bảo vệ chủ nhân nhưng đám thần y không hề để ý thấy sự việc này.

Xong việc, Ngũ Tạng Tử chọc đầu gậy lên mặt nước, tạo thành một lực đẩy rồi nhún người về vị trí cũ. Mồ hôi đầm đìa chảy ra trên khuôn mặt lão.

- Kỹ năng của sư đệ vẫn như xưa. – Lão Lê Hữu lẩm bẩm khi thấy Ngũ Tạng Tử ra chiêu.

- Giờ đến ta. – Thập Nhị Mạch Phu khẽ nói rồi giống như hai người trước, lão nhún mình một cái, phóng tới chỗ Tiểu Bất Tử.

Khi tiến gần đến nơi, Thập Nhị Mạch Phu xòe hai bàn tay ra rồi phất về phía Tiểu Bất Tử. Một cơn mưa kim bắn tới tấp lên những yếu huyệt trên cơ thể hắn. Trông Tiểu Bất Tử lúc này giống như một con nhím đang xù lông. Khi những cây kim cắm vào cơ thể, phía đuôi cây kim óng ánh những sợi chỉ mỏng như tơ, nối với hai bàn tay Thập Nhị Mạch Phu.

Thập Nhị Mạch Phu đứng ngạo nghễ trên đầu Tiểu Bất Tử dang hai tay ra khiến những sợi tơ căng lên rất đẹp mắt. Trông lão như người đang điều khiển rối dây. Thập Nhị Mạch Phu gồng mình, dồn lực thật mạnh ra hai bàn tay, nước dưới hồ dường như cảm nhận được áp lực, cứ cuộn lên. Lão hét lên một tiếng rồi phẩy mạnh hai tay xuống. Những sợi tơ căng lên rồi đột ngột rời khỏi tay, rơi nhanh xuống hồ nước. Thập Nhị Mạch Phu nhún một cái, lộn ngược lại, vươn trảo tóm vào đầu Tiểu Bất Tử. Bàn tay to lớn của lão nắm mạnh lên đầu hắn rồi xoay một cái, cả cơ thể Tiểu Bất Tử đột

nhiên quay vòng như chong chóng, tạo thành một xoáy nước. Những sợi tơ bị cuốn theo, tung bay phấp phới.

Thập Nhị Mạch Phu cứ xoay tít Tiểu Bất Tử. Mỗi vòng quay kết thúc, những cây kim lại đâm sâu hơn vào da thịt. Được một chập, toàn bộ những cây kim trên các yếu huyệt đã lặn vào người Tiểu Bất Tử, dấu vết chỉ còn lại những sợi tơ trên da thịt, tựa như những sợi tóc bạc mọc ra khắp cơ thể. Thập Nhị Mạch Phu chưa dừng lại, lão vẫn tiếp tục xoay Tiểu Bất Tử. Nước lúc này tạo thành một vực xoáy hung dữ, rít lên ùng ục rất man rợ. Tiểu Bất Tử ở tâm vòng xoay nên lộ ra một nửa cơ thể.

Vòng xoay càng lúc càng nhanh, chỉ thấy những vệt tơ màu bạc dẹt nên một tấm lưới, bao trùm toàn bộ cơ thể Tiểu Bất Tử. Cũng như những chiếc kim, toàn bộ sợi tơ cũng dần dần ẩn vào cơ thể Tiểu Bất Tử.

Khoảng hơn ba canh giờ trôi qua, những sợi tơ gần như đã hòa vào cơ thể Tiểu Bất Tử, xoáy nước cũng hung dữ không kém, chỉ trực trào ra khỏi hồ nước. Hai luồng khí hắc bạch của Xung Thiên Thần Kiếm cuồng loạn di chuyển, hòa vào nhau tạo nên một màu nhờ nhờ. Hoàn Hồn Thạch cũng chớp tắt liên tục khiến cho lão Lê Hữu chú ý và thoáng qua một cảm giác lo lắng bất an.

Phụt... Những phần cuối cùng của đám tơ hòa nốt vào cơ thể Tiểu Bất Tử. Đúng lúc này, Ngũ Tạng Tử búng mình lao tới, vung cây gậy của mình lên đánh liên năm chiêu thức vào xoáy nước.

Bùng bùng...mấy tiếng, những cột nước bắt tung tóe ra khắp mặt thất, dòng nước đột nhiên bị chặn, đổi hướng trào vào cơ thể Tiểu Bất Tử dữ dội. Cả cơ thể hẳn bị dòng nước ngoạm lấy. Thập Nhị Mạch Phu ngay thời điểm cơ thể Tiểu Bất Tử ngập trong nước lại xòe tay ra mấy cây kim to rồi phóng về phía hẳn. Cây kim được phóng đi, đuôi cũng được buộc những sợi tơ mỏng nhưng lớn hơn so với đám trước một chút.

Có thể tóm tắt quá trình chữa trị như sau, đầu tiên là lấy linh hồn của Tiểu Bất Tử ra khỏi thể xác, lưu trữ vào Hoàn Hồn Thạch. Sau đó Huyết Lão ép toàn bộ máu trong cơ thể Tiểu Bất Tử ra, đến khi chỉ còn là cái xác khô thì Ngũ Tạng Tử tách lục phủ ngũ tạng của hắn ra ngoài, ngâm trong huyết trì kia. Sau khi tách, Thập Nhị Mạch Phu bắt đầu đưa những sợi tơ cực kỳ bền chắc vào cơ thể để tạo nên hệ thống kinh mạch và đan điền mới. Khi vừa kết thúc công việc, Ngũ Tạng Tử xuất chiêu để nhờ dòng nước, đưa lại ngũ tạng của Tiểu Bất Tử về vị trí cũ sau đó được Thập Nhị Mạch Phu dùng kim và những sợi tơ khâu nối lại.

Khi mũi khâu cuối cùng hàn gắn lại cơ thể Tiểu Bất Tử, hồn phách của hắn còn chưa kịp được hồi về, một sự lạ đã xảy ra khiến cho cả bốn vị thần y đều hoảng sợ.

Đột nhiên, Tiểu Bất Tử bật đứng dậy, hai mắt rực đỏ rất đáng sợ, toàn thân nổi lên những đường gân guốc xanh lè. Tóc hắn dựng ngược, hai tay nắm chặt lại với nhau. Trước ngực, Xung Thiên Thần Kiếm rực sáng như một ngôi sao. Toàn thân hắn bốc lên những đạo khí cuộn cuộn, áp lực tỏa ra khiến Thập Nhị Mạch Phu và Ngũ Tạng Tử bị hất vào trong góc mật thất.

- Bọn khốn các ngươi, tính hãm hại chủ nhân của ta? – Đột nhiên Tiểu Bất Tử cất giọng. Thanh âm này, không phải của nó mà giống như một tiếng nói nanh ác, cũ kỹ.

- Cái...cái quái gì vậy sư huynh? – Huyết Lão trợn tròn mắt, vô thức lùi lại về phía sau.

- Ngươi..ngươi là ai? – Lê Hữu lắp bắp.

- Ta là người bảo vệ cho chủ nhân. – Tiểu Bất Tử trả lời.

- Sư huynh, cơ thể thằng nhóc này còn chưa truyền hết khí huyết về, sao lại có thể cử động được? – Huyết Lão phóng về phía Lê Hữu, thắc mắc.

- Ta không rõ. Nhưng hình như là do sợi dây chuyền kia của nó. – Lão Lê Hữu chăm chú nhìn vào Xung Thiên Thần Kiếm đang tỏa sáng rực rỡ trước ngực Tiểu Bất Tử.

- Ta sẽ giết hết tất cả, không kẻ nào được làm hại chủ nhân của ta. – Tiểu Bất Tử rống lên khiến toàn bộ mặt thất rung chuyển dữ dội, phát ra âm thanh điếc tai.

Lời nói vừa kết thúc, phía sau lưng Tiểu Bất Tử đột ngột xuất hiện hai mươi đạo kiếm khí sáng lòe, bập bênh trong không gian, hướng về phía Huyết Lão và Lê Hữu.

- Chết đi. – Tiểu Bất Tử gầm lên.

Kiểm khí ào ào lao về phía Huyết Lão và Lê Hữu. Hai người này, vốn chỉ là đại phu, không có năng lực để đánh trả lại. Tính mạng của cả hai giờ như ngàn cân treo trên sợi tóc.

-Khoan! – Huyết Lão gào lên khi kiếm khí chỉ còn cách trong gang tấc.

Mười hai đạo kiếm khí đột ngột dừng lại, bập bênh trong không trung. Tiểu Bất Tử hướng ánh mắt đỏ ngầu, nhìn về phía Huyết Lão, nói:

-Người còn gì nói trước khi chết?

- Bọn ta không làm hại chủ nhân người, chỉ là cứu hãn! – Huyết Lão lắp bắp.

- Cứu? – Tiểu Bất Tử quét ánh mắt một vòng, dò xét. Lũ người thấy thế, khẽ gật đầu khi ánh mắt hãn chiếu đến.

Tiểu Bất Tử đứng trầm ngâm một hồi khá lâu, tự nhìn cơ thể mình rồi chộp nhiên như nhận ra điều gì đó, nó lùi lại về phía huyết trì, lầm bầm:

-Cứu! Hãy cứu chủ nhân...

- Người đã khỏe chưa? – Tiểu Linh chậm rãi đến bên cạnh Tiểu Bất Tử, hỏi nhỏ.

Hắn ngồi vắt vẻo trên bờ rào đá, phóng mắt nhìn ra tứ phía. Trời cao và trong xanh, những dãy núi đá trập trùng, bao vây xung quanh như muốn ôm trọn cả cái thôn trấn nhỏ bé này vào lòng. Mím cười với Tiểu Linh, hắn khẽ nói:

- Nghỉ ngơi hơn một tháng rồi, ta thấy cơ thể khỏe lắm, trong người có cảm giác cuộn cuộn những luồng chân khí mãnh liệt. Nhưng ta vẫn chưa thể điều khiển được chúng.

- Vậy là tốt rồi, ông ngoại bảo người có một sức mạnh kỳ lạ tuy nhiên kinh mạch đứt hết nên không thể điều khiển được. Giờ cứ từ từ học cách chế ngự chúng. – Tiểu Linh leo lên ngồi gần hắn.

- Có thật là sợi dây chuyền này đã bảo vệ ta không? – Tiểu Bất Tử với tay nâng Xung Thiên Thần Kiếm lên ngắm nghía rồi hỏi.

- Đúng vậy. – Tiểu Linh gật đầu.

- Ta không hiểu trước đây mình là người như thế nào, vì sao lại có bảo vật này. – Tiểu Bất Tử thở dài.

- Ta nghe Thập Tam Ảnh nói sẽ giúp người tu luyện trong thời gian ở đây. – Tiểu Linh thông báo.

- Được vậy thì tốt quá. Ta hy vọng sau khi tu luyện thành công sẽ được mấy vị tiền bối cho phép rời khỏi đây. – Tiểu Bất Tử vẻ mặt vừa vui mừng nhưng lại thoáng chút lo âu.

- Nếu được rời khỏi đây, người...có..à, người sẽ đi đâu? – Tiểu Linh lúng túng.

Tiểu Bất Tử tròn xoe mắt, quay lại nhìn Tiểu Linh. Ánh mắt nàng vu vơ nhìn về phía những rặng núi đá, trong lòng đầy những câu hỏi muốn nói ra nhưng lại thẹn thùng. Nàng khẽ liếc qua hăn rồi lại từ từ đánh mắt đi chỗ khác, khẽ nở một nụ cười gượng, bàn tay nàng vôn vê một hòn đá rồi ném nó đi ra xa, thở dài một cái và chờ đợi câu trả lời của hăn.

- Dĩ nhiên là ta sẽ trở về Thiên Vân. Giờ chỉ có nơi ấy là nhà của ta. – Hăn trả lời.

Tiểu Linh khẽ cười, trong lòng nàng vui vẻ lắm. Nàng đã sợ, nếu hăn được tự do, hăn sẽ đi đến chân trời góc bể để thực hiện ước mơ tung hoành thiên hạ của mình.

- Người không muốn đi khắp thiên hạ sao? – Tiểu Linh lại hỏi.

- Có chứ! Nhưng ta không muốn đi một mình. – Tiểu Bất Tử ngược mặt lên trời nói.

Trong lòng Tiểu Linh tràn ngập một cảm giác vui vẻ vô cùng. Hăn không muốn chu du trong thiên hạ một mình, câu trả lời của hăn đã rõ rồi. Hăn muốn cùng nàng đi đến chân trời góc bể. Khuôn mặt Tiểu Linh bất chợt ửng hồng lên, nàng muốn hét lên thật to nhưng lại ngượng ngùng. Bất chợt, nàng lấy trong áo ra một cuốn sách, dúi vào tay hăn.

Tiểu Bất Tử cầm cuốn sách lên nhìn qua, thốt nhiên toàn thân hăn như đông cứng lại. Hăn không tin vào mắt mình nữa. Cuốn sách này, đó chính là kiếm phổ của Mẫu Nghi Giáo, trong đó ghi chép những chiêu thức, cách vận khí từ sơ cấp đến cao cấp. Ở Thiên Vân mấy năm, hăn hiểu rằng người trong thiên hạ muốn luyện kiếm pháp của Mẫu Nghi Giáo nhiều như cát nhưng không phải ai cũng có thể có cơ hội. Không ngờ Tiểu Linh lại liều mạng đem cho hăn kiếm phổ của Mẫu Nghi Giáo.

- Tiểu Linh...ngươi... - Hãn lắp bắp.

- Vì ngươi nói sẽ trở lại nên ta mới đưa kiếm phổ cho ngươi. Ta tin Tiểu Bất Tử nhà ngươi sẽ học được những chiêu thức ở trong đó. – Tiểu Linh nháy mắt tinh nghịch với hãn.

- Nhưng...làm vậy...nếu mẹ ngươi phát hiện...- Tiểu Bất Tử lo lắng.

- Ngươi đừng lo, mẹ ta bảo làm vậy mà. – Tiểu Linh khẽ gật đầu.

Tiểu Bất Tử trong lòng cảm thấy biết ơn vô cùng. Không ngờ, Hồng Vân Tiên Tử lại quan tâm hãn đến vậy. Mặc dù trong mấy năm, hãn chưa một lần gặp qua trưởng môn Mẫu Nghi Giáo nhưng qua những lời tâm sự của Tiểu Linh, qua cái cách mà nàng nói về hãn, bà biết, tâm tư tình cảm của con gái mình đã dành cho tên tiểu tử này mất rồi. Bởi vậy, bà mới dặn Tiểu Linh đem kiếm phổ của Mẫu Nghi Giáo đưa cho hãn. Vốn loại kiếm phổ này chỉ dành cho nữ nhi luyện bởi trong cơ thể phái nữ, âm khí rất nhiều. Nam tử luyện võ công của Mẫu Nghi Giáo thì chẳng thể đạt được kết quả vì trong cơ thể là khí dương. Nhưng theo lời của lão Lê Hữu và Tiểu Linh, trong cơ thể Tiểu Bất Tử tồn tại cùng lúc hai luồng âm dương nên chắc chắn luyện võ công của Mẫu Nghi Giáo sẽ thu được kết quả. Trong lòng Hồng Vân Tiên Tử, vốn đã có sắp đặt sẵn cho con gái cả rồi.

- Ta..không biết phải nói gì cả...cảm ơn Tiểu Linh. – Tiểu Bất Tử ấp úng.

Tiểu Linh không nói gì, chỉ nhìn hãn và mỉm cười. Nàng thấy trong ánh mắt của Tiểu Bất Tử là một thứ cảm xúc rất chân thật. Nàng không cần biết lúc trước hãn là người ra sao nhưng hiện tại, Tiểu Bất Tử rất tốt. Vậy là quá đủ rồi.

- Ngày mai, ta và ông ngoại sẽ trở về Thiên Vân, ngươi ở lại đây cố gắng nhé. Có thời gian ta sẽ quay lại đây với ngươi. Ngươi là người tốt,

chắc chắn các vị tiên bối sẽ sớm để người tự do. – Tiểu Linh nhảy phốc xuống đất, ngược mắt lên nhìn hấn và thông báo.

- Người về sao? Nếu ta không được rời khỏi đây thì sao? – Tiểu Bất Tử chau mày.

- Chắc chắn người sẽ được tự do đi khỏi đây. Ta đảm bảo. – Tiểu Linh tinh nghịch cười với hấn rồi chạy về phía Thần Y điện.

Tiểu Bất Tử nhìn theo bóng nàng, khẽ mỉm cười, tay nắm chặt kiếm phổ. Trong lòng hấn tự hứa với bản thân sẽ chăm chỉ tu luyện và hy vọng sẽ nhanh chóng được rời khỏi Thần Y trấn để trở về Thiên Vân.

Một tiếng hú dài, man dại vang vọng khắp bốn phía, đập vào những vách đá sừng sững rồi vọng lại. Từ xa, một bóng nhân ảnh nhún mình trên những tảng đá, cứ thế phi thân lên trên cao, nhắm tới đỉnh núi cao nhất.

Trên đỉnh núi cao, một nhân ảnh khác đứng im, cô ngạo nhìn mây trời, tựa như chẳng thèm quan tâm có một bóng người đang phóng tới phía mình. Trên tay nhân ảnh kia, phe phẩy chiếc quạt giấy mềm mại. Người đó là Thập Tam Ảnh. Còn nhân ảnh đang phóng lên, chính là Tiểu Bất Tử.

Vù...Tiểu Bất Tử tung mình lên cao, nhú mắt nhìn xuống Thập Tam Ảnh. Hấn thu tay phải lại, tung ta một chưởng vào hư vô. Oành...đất đá dưới chân Thập Tam Ảnh bắn tung lên cao rồi rơi lộp độp xuống đất.

Thập Tam Ảnh nhanh như cắt cũng phóng người lên né tránh, đoạn vẫy chiếc quạt ra, quét mấy chiêu về phía Tiểu Bất Tử. Quang mang phóng tới vun vút, tựa như những mũi đao sắc nhọn, muốn chém tan tành Tiểu Bất Tử.

Hắn không thềm né tránh, hét lên một tiếng, thân thể đứng giữa không trung bất ngờ tỏa ra những luồng sáng kỳ ảo bao bọc. Quang mang phóng tới, chạm vào luồng sáng tỏa ra từ thân thể Tiểu Bất Tử rồi nổ tung thành hàng ngàn tia sáng nhỏ. Những tia sáng ấy lả tả rơi xuống rồi nương theo một cơn gió, phát tán ra khắp nơi.

Tiểu Bất Tử quay lại nhìn, thấy Thập Tam Ảnh đang sừng sững đứng trên một mỏm đá nhô ra, mỉm cười hài lòng. Hắn phóng tới đứng bên cạnh, thần thái tỏ ra ung dung vô cùng.

- Chà! Quả là nhân tài triệu người có một, trong vòng có gần một năm mà đã tiến bộ như vậy rồi. – Thập Tam Ảnh khen ngợi.

- Đa tạ tiền bối, đó là nhờ mọi người đã rất tốt với Tiểu Bất Tử. – Hắn khẽ cúi đầu.

- Giờ ngươi đã có thể điều khiển những nguồn sức mạnh trong cơ thể. Nói thực, ta cũng không phải đối thủ của ngươi rồi. – Thập Tam Ảnh thờ dãi nói nhưng trong thanh âm lại chứa đựng sự kinh ngạc tột độ.

- Tiền bối quá khen rồi. – Tiểu Bất Tử ngượng ngùng.

- Thời gian qua, ngươi luyện võ công của Mẫu Nghi Giáo. Phái ấy, từ khi xuất hiện trên giang hồ đến nay chưa có nam nhân nào học được kiếm phổ. Nhưng ngươi đặc biệt lắm, không những có thể tiếp thu được mà còn dùng dương khí trong cơ thể để biến hóa, gia tăng sức mạnh. Rất đáng nể. – Thập Tam Ảnh gật gù.

Thấy Thập Tam Ảnh nhắc đến Mẫu Nghi Giáo, Tiểu Bất Tử thốt nhiên trong lòng có tâm sự, hướng mắt nhìn về phía nam, nơi có dãy Thiên Vân hùng vĩ. Thấy hắn có thái độ khác lạ, Thập Tam Ảnh túm túm cười:

- Ngươi đang tương tư phải không?

- Không...tiền bối nói gì vậy...- Tiểu Bất Tử lúng túng, cãi.

Phá lên cười sảng khoái, Thập Tam Ảnh vỗ bộp bộp vào vai hắn:

- Đừng dấu ta, người ra sao, chẳng lẽ ta lại không biết.

Tiểu Bất Tử mặt đỏ lựng, ngượng ngịu quay đi chỗ khác. Thập Tam Ảnh thấy vậy, cười nói:

- Ta có một tin vui, người có muốn nghe?

- Tin vui gì vậy thưa tiền bối? – Tiểu Bất Tử háo hức.

- Hôm qua, mọi người đã quyết định cho người được rời khỏi Thần Y trấn dựa vào những biểu hiện rất tốt trong thời gian qua. – Thập Tam Ảnh thông báo.

Tiểu Bất Tử như nghe ù ù bên tai. Cuối cùng, hắn cũng được rời khỏi đây, trở về Thiên Vân. Cuối cùng cũng được gặp lại Tiểu Linh sao? Trong gần một năm qua, hắn khắc khoải đợi giây phút này. Không thấy Tiểu Linh đến thăm mình như đã hứa, ruột gan hắn cứ nóng bừng bừng. Giờ thì có thể trở về. Hắn chờ đợi để nhìn thấy khuôn mặt ngọc nhiên của Tiểu Linh khi nhìn thấy mình lắm.

- Nhưng người phải làm một việc trước khi rời khỏi đây. – Thập Tam Ảnh nói tiếp.

- Là chuyện gì vậy tiền bối? – Tiểu Bất Tử hồi hộp.

- Cách đây vài ngày, ở Sơn Vỹ có xuất hiện một ác nhân, trong vòng một đêm giết sạch mọi người trong mấy thôn bản. Người hãy đến đó xem xét, điều tra về ác nhân này. Xong việc có thể rời khỏi đây.

- Được, Tiểu Bất Tử đi ngay. – Hắn nói rồi tung mình vào không trung, thoáng một cái đã phóng vun vút về phía Sơn Vỹ.

Thập Tam Ảnh nhìn theo, cười lớn rồi lăm bẫm:

- Đúng là người đang yêu có khác, làm gì cũng vội vàng hấp tấp.

Nói rồi, Thập Tam Ảnh cũng nhún mình một cái, phóng về phía Thần Y trấn.

Sau hai ngày quần nát cả vùng Sơn Vỹ, bóng dáng ác nhân nọ vẫn bật vô âm tín, Tiểu Bất Tử vội vàng trở về thông báo với Thập Tam Ảnh.

Hắn chậm rãi đi bộ vào trong trấn, một cảm giác lạnh lẽo tràn ngập khắp cơ thể. Đáng ra giờ này, khói thuốc phải bốc lên nghi ngút, thơm lừng trong thôn rồi chứ. Nhưng không gian ngập ngụa một mùi máu tanh tươi. Trong trấn vắng vẻ đến đáng sợ.

Có cảm giác bất an, Xung Thiên Kiếm cứ lập lòe chớp tắt như cảnh báo một mối nguy hiểm đang ẩn hiện nơi đây.

Những căn nhà vẫn nằm im lìm, không thấy bất cứ một bóng người nào cả. Tiểu Bất Tử chạy vọt về phía Thần Y điện. Hắn tái mặt khi thấy cánh cửa gỗ to lớn đã bị đánh nát bãy, trên đó vương những vệt máu đã khô, chứng tỏ sự việc đã xảy ra cách đây mấy ngày.

Bước qua bậc cửa vào sân Thần Y trấn, suýt chút nữa thì Tiểu Bất Tử ngã xiêu vì kinh hoàng. Một đồng xác người được xếp chồng lên nhau, ruồi nhặng bắt đầu vo ve bay xung quanh. Tiểu Bất Tử lạnh người, như muốn gào lên thảm thiết khi nhìn thấy xác Huyết Lão, Thập Nhị Mạch Phu và Ngũ Tạng Tử.

Trời đất tối sầm lại, máu trong người hắn rần rần chạy như con ngựa bất kham. Hai luồng khí âm dương cũng lồng lộn lên. Mắt hắn vẫn lên một tia lửa. Bất giác, Tiểu Bất Tử ngửa mặt lên trời, rống lên một tiếng man dại,

khiến toàn bộ Thần Y trấn rung chuyển dữ dội. Xung Thiên Thần Kiếm bị kích động, đột nhiên tỏa sáng lung linh. Trong túi áo, viên châu cũng bập bùng ánh sáng. Xoạt, từ trong viên ngọc của Xung Thiên Thần Kiếm, một luồng sáng phóng vọt ra, kết thành hình một thanh kiếm. Không có thời gian để ngạc nhiên, Tiểu Bất Tử hiểu rằng, thanh kiếm đó do chính hắn tạo ra. Xông tới, vươn tay nắm lấy thanh kiếm, Tiểu Bất Tử quét một đường vào hư vô, kiếm khí ào ào phi tới, chém tan nát một góc của Thần Y điện. Hắn gào lên:

- Khốn kiếp! Kẻ nào đã ra tay? Mau ra đây cho ta! Chết đi, ta giết người...

Mỗi câu nói ta giết người là một nhát kiếm chém xuống. Chỉ trong nháy mắt, Thần Y trấn chỉ còn là một đồng gạch vụn. Tiểu Bất Tử hướng ánh mắt đầy thù hận, tìm kiếm xung quanh. Bất chợt, hắn nhìn thấy Thập Tam Ảnh đang ngồi thiền dưới gốc cây phía hàng rào đá. Nhìn Thập Tam Ảnh, có vẻ đã bị thương rất nặng, toàn thân nhuộm một màu đỏ ối của máu.

Tiểu Bất Tử vội vàng phóng đến, khuôn mặt hết sức kinh hoàng, miệng không ngừng hét lớn:

- Tiền bối! Tiền bối! Ngài sao vậy?

Thập Tam Ảnh khẽ mở mắt, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn. Khóe miệng trào ra một ngụm máu, lắp bắp nói:

- Tiểu Bất Tử! Ta...không xong rồi. Hắn...quá mạnh.

- Kẻ nào? Là kẻ nào gây ra? – Tiểu Bất Tử thét lên.

- Hắn..hắn là Huyết Lệ Vô Tình. – Thập Tam Ảnh khò khè nói.

- Huyết Lệ Vô Tình? – Tiểu Bất Tử lặp lại cái tên này, hắn cảm thấy rất quen thuộc nhưng không tài nào có thể nhớ được.

- Hãn..hãn đã lấy mất Hoàn Hồn Thạch...hãn muốn...hồi sinh...Người phải ngăn...- Thập Tam Ảnh chưa nói hết câu đã nằm vật xuống đất, tắt thở.

- Không! Tiền bối! – Tiểu Bất Tử gào lên thảm thiết, ôm chầm lấy xác Thập Tam Ảnh, gào khóc điên cuồng.

Trời đất ngả một màu ảm đạm. Phía trên cao, từng đàn quạ bay lượn, chờ đợi cơ hội lao xuống đám xác người. Gió núi thổi tới ào ạt, cuốn theo mùi tử khí xộc lên không trung. Thần Y trấn hôm ấy, chỉ có tiếng gào khóc

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lạc Hồng Đại Hội

Cả Thần Y trấn giờ đây đã là một nấm mồ khổng lồ. Tiểu Bất Tử nước mắt chảy dài, cắn răng chôn cất những người mà hắn vô cùng thân thiết, trong lòng thầm hứa sẽ rửa mối huyết thù này. Nhưng Huyết Lệ Vô Tình là ai? Cái tên vừa quen vừa lạ. Hắn có cảm giác, con người này đã từng gặp gỡ ở đâu đó rồi.

An táng cho mọi người xong xuôi, Tiểu Bất Tử đứng im trên đỉnh núi, ngắm nhìn thôn trấn mà hắn đã gắn bó trong suốt gần một năm qua. Những kỷ niệm, ký ức về nơi này sẽ ở trong tâm trí hắn.

Trời đã xế chiều, Tiểu Bất Tử vận khí, lao đi như một mũi tên, vạch vào không trung một dải sáng tựa sao băng. Hắn nhắm hướng bắc mà đi, nhắm tới dãy Thiên Vân hùng vĩ. Nơi ấy, sư phụ Lê Hữu và Tiểu Linh đang chờ đợi ngày trở về của hắn.

Hắn cứ mãi miết, dốc hết sức mà tiến về Thiên Vân. Những dãy núi, vạt rừng khuất dần sau lưng Tiểu Bất Tử. Thân thể hắn như có một lực đẩy kinh hồn bạt vía, cứ thế lao về phía trước. Trong một năm ở cùng Thập Tam Ảnh, hắn đã học được cách sử dụng nguồn năng lượng khủng khiếp của mình, cộng thêm kiếm phổ từ Tiểu Linh đưa cho, Tiểu Bất Tử dường như đã lấy lại được đến chín phần công lực như Thái Bảo năm nào.

Đúng như lời Thập Tam Ảnh nhận xét, Tiểu Bất Tử vốn có sẵn khí cực âm trong người nên luyện thành kiếm pháp của Mẫu Nghi Giáo một cách dễ dàng. Tuy chưa được học môn võ công tuyệt đỉnh của môn phái nhưng với khả năng của hắn hiện tại, chuyện có một chỗ đứng trên giang hồ không

phải là việc khó khăn. Có điều, hãn chưa thể tự do xuất kiếm từ trong Xung Thiên Thần Kiếm ra ngoài để chiến đấu. Lúc ở Thần Y trấn, do tức giận bộc phát, Tiểu Bất Tử mới làm được điều này. Sau lần đó, hãn có cố cách mấy cũng không thể triệu kiếm ra được. Hiện tại, Xung Thiên Thần Kiếm chỉ có thể phát ra năng lực giúp hãn phòng thủ còn công kích, hoàn toàn nhờ vào năng lực của Hoàng Kim Châu.

Sau hai ngày mãi miết đi về phía nam, thành Ánh Nguyệt hiện ra trước mặt hãn. Tiểu Bất Tử chợt trong lòng bồi hồi, kỷ niệm năm nào đi chơi Trung thu với Tiểu Linh ùa về trong tâm trí, khiến hãn quyết định sẽ ghé vào thành, du ngoạn một chút.

Tiểu Bất Tử giảm tốc độ từ từ rồi đáp xuống phía cổng thành, hãn chậm rãi bước vào trong. Tòa thành rộng lớn và bề thế khiến hãn cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Con phố này, dãy hàng quán này sao lại quen thuộc như vậy. Tiểu Bất Tử mỉm cười, nhẹ nhàng thăm thú khắp trong thành. Bên trong Ánh Nguyệt thành, dân chúng đi lại tấp nập và đông đúc. Tiếng rao hàng, tiếng mời chào, tiếng cười nói, trò chuyện vang lên lan lan khắp nơi. Tiểu Bất Tử như một người lữ khách xa lạ, hòa vào trong dòng người ấy.

Từ cuối phố, một làn sóng xô xao tràn tới, dân chúng thốt nhiên dẹp hết sang lề đường, để lại một lối đi rộng rãi. Tiểu Bất Tử bị làn sóng ấy cuốn đi, cũng bị dồn vào, ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Hãn để ý, đám người xung quanh đều khắp khởi hướng mắt về phía cuối phố.

Oàng...oàng...Tiếng thanh la vang lên chói tai. Từ phía cuối phố, một đoàn người đông đảo từ từ tiến tới, cờ xí ngợp trời. Đám nam nhân mắt sáng như sao, tập trung theo dõi đoàn diễu hành này. Tiểu Bất Tử cũng bị thu hút, hãn cố hướng mắt để nhìn kỹ.

Lá cờ màu trắng, thêu ba chữ “Mẫu Nghi Giáo” đỏ tươi, phấp phới bay trong không trung. Cầm cờ là một nữ nhân nhỏ nhắn, vận bạch y. Theo sau đều là những nữ nhân xinh đẹp như tiên, vai đeo trường kiếm. Tốp giữa là ba chiếc kiệu lớn, trang trí vô cùng tinh tế. Mỗi chiếc kiệu lại một màu khác nhau. Chiếc đi đầu tiên, lớn nhất và cũng đẹp nhất có màu hồng phấn.

- Người của Mẫu Nghi Giáo đúng là xinh đẹp như tiên. Trong ba chiếc kiệu kia là ba vị tiên tử đứng đầu môn phái. – Một nam tử tấm tắc khen.

Trong lòng Tiểu Bất Tử đột nhiên tràn ngập cảm giác vui mừng. Đúng là người của Mẫu Nghi Giáo rồi. Hắn căng mắt tìm kiếm hình bóng của Tiểu Linh trong đám diễu hành kia nhưng không thấy.

- Người của Mẫu Nghi Giáo đi đâu vậy đại ca? – Hắn quay sang hỏi một nam nhân đứng kế bên.

- Chà, người không biết sao? Hồng Vân Tiên Tử cùng hai vị hộ giáo dẫn đệ tử lên kinh tham dự Lạc Hồng đại hội đó.

Lạc Hồng đại hội. Tiểu Bất Tử có nghe qua Tiểu Linh và sư phụ Lê Hữu nói về chuyện này nhưng vốn hắn không để ý lắm nên chẳng quan tâm. Nếu lên kinh đô tham dự Lạc Hồng đại hội, chắc chắn phải có Tiểu Linh, hắn thầm nghĩ. Nhưng sao trong đám người này, không thấy hình bóng của nàng? Hắn thắc mắc.

Rồi Tiểu Bất Tử quan sát kỹ hơn, thấy trên chiếc kiệu đi đầu, có bóng dáng của hai người bên trong. Hắn thầm vui mừng trong lòng. Tiểu Linh là con gái của Hồng Vân Tiên Tử, chắc chắn ngồi chung kiệu với mẹ. Hắn phải ra gặp nàng, thông báo cho nàng biết Tiểu Bất Tử đã trở về.

Vừa nghĩ, vừa hành động, Tiểu Bất Tử nhún mình một cái, thân thể đã phóng vọt ra khỏi đám người, lao về phía đám người Mẫu Nghi Giáo.

- Thích khách! – Một giọng nữ nhân trong vắt như chuông vang lên sang sảng khi bóng hắc vừa vụt lên.

Xoạt xoạt...Hàng trăm kiếm ảnh bất ngờ nhắm vào hướng Tiểu Bất Tử đánh tới khi tiếng hô vừa kết thúc.

Dân chúng hai bên đường thấy đệ tử Mẫu Nghi Giáo động thủ, không ai bảo ai đều hốt hoảng bỏ chạy, tạo nên một quang cảnh hết sức nhốn nháo. Người người dẫm đạp lên nhau tìm cách thoát thân. Tiếng la hét, tiếng chửi rủa vang lên khắp nơi.

Đám người Mẫu Nghi Giáo tụ lại thành một vòng hộ vệ xung quanh ba chiếc kiệu. Những nữ đệ tử tay lăm lăm bảo khí, sẵn sàng công kích bất cứ ai đến gần. Một nhóm khác thì xuất kiếm, tung pháp bảo đánh tới Tiểu Bất Tử.

Hắc vừa tung người lên không, gặp phải hàng chục kiếm khí lao đến công kích thì hoảng hồn, vội vung tay lên đón đỡ. Xung Thiên Thần Kiếm phát quang, bao bọc thân thể hắc bởi một lớp hoàng khí mờ ảo. Kiếm khí dội vào đều tan thành hàng trăm tia sáng, rơi lả tả xuống.

- Ấy..ấy....hiểu lầm! – Tiểu Bất Tử thét lên, lộn về sau.

Không để cho hắc kịp giải thích, mười đệ tử Mẫu Nghi Giáo đã xông lên ăn thua. Tiểu Bất Tử bị bao vây trong đám người đẹp, chỉ né tránh chứ không công kích. Vừa tránh, hắc vừa luôn miệng kêu oan. Nhưng đám người kia nào có biết hắc là ai cơ chứ.

Tiểu Linh ngồi trên chiếc kiệu màu hồng cùng Hồng Vân Tiên Tử, hướng ánh mắt ra ngoài quan sát. Do hắc bị bao vây nên nàng không thể nhìn rõ người đang giao đấu với đệ tử của Mẫu Nghi Giáo là ai cả.

Đánh được một chặp, cả đám đệ tử đều không thể đụng vào được Tiểu Bất Tử. Hắc vung tay lên, đẩy viên Hoàng Kim Châu ra phía trước, tạo

thành một lực xung kích mạnh, đánh dạt đám đệ tử Mẫu Nghi Giáo ra xung quanh. Đám người vừa ngã rạp, hăn đã hét lớn:

- Tiểu Linh! Là ta đây, Tiểu Bất Tử đây.

Chưa kịp nói hết câu, hăn đã cảm thấy một áp lực khủng khiếp dội từ trên trời xuống. Giật mình, Tiểu Bất Tử triệu viên Hoàng Kim Châu về bên trên đỉnh đầu, đoạn kết hợp với Xung Thiên Kiếm, tạo thành một tấm khiên vững chắc.

Áp lực đánh xuống từ trên cao xuất phát bởi chiếc vòng bạc của Bạch Vân Tiên Tử. Khi thấy đám đệ tử không làm gì được thích khách, nàng bèn rời kiệu, tham chiến.

Oàng...Một tiếng nổ lớn vang lên khi bạch khí từ chiếc vòng phóng xuống va chạm với tấm khiên mà Tiểu Bất Tử giăng ra. Phản chấn tỏa ra xung quanh khiến bảng hiệu, hàng quán xung quanh bị hất văng đi. Mấy người không kịp thoái lui, lãnh trọn luồng phản chấn, lăn lóc hết ra đất, khổ sở vô cùng.

Tiểu Bất Tử thấy đất dưới chân như bị sụp xuống, hăn gồng mình lên, đẩy khí cố gắng chống đỡ. Bạch Vân Tiên Tử lơ lửng phía trên, y phục phấp phới, song chỉ trở xuống điều khiển vòng bạc gia tăng sức tấn công xuống đối thủ. Dường như, nàng chưa nhận ra hăn là ai.

Tiểu Bất Tử ngược mắt lên, hét lớn:

- Bạch Vân Tiên Tử! Là ta đây...đừng đánh nữa.

Soạt...từ trong chiếc kiệu màu hồng, một bóng nữ nhân vận hồng y thướt tha phóng vọt ra, nhắm tới phía giao chiến, kêu lớn:

- Bạch Vân dừng tay, là Tiểu Bất Tử.

Tiểu Bất Tử thấy Tiểu Linh thướt tha, xinh đẹp, phóng mình vào không trung thì trong lòng bồi hồi khó tả, bất giác nơi lồng ngực phồng thủ khiến áp lực giảm xuống chút ít. Chỉ trong một tích tắc đó, bạch khí từ trên như một cơn ngựa bất kham, ào ào phóng xuống, đánh tan tấm khiên bảo vệ.

Uỳnh một tiếng, đất đá, bụi khói bốc lên mù mịt, mặt đất bị đánh lõm xuống một hố sâu hoắm. Ở chính giữa hố, Tiểu Bất Tử nằm im thín thít, toàn thân bất động nhưng khuôn mặt dường như đang nở một nụ cười.

Bạch Vân Tiên Tử hoảng hốt, vọt thu pháp bảo rồi đáp xuống bên cạnh Tiểu Bất Tử. Tiểu Linh phóng vọt xuống, mặt mày hoảng hốt, đỡ hấn tựa vào mình rồi thảm thiết gọi.

Lại vẫn hình bóng đó, cứ chập chờn trong giấc mơ của Tiểu Bất Tử. Một người con gái, cô ngạo đứng trong không trung, trên lưng một linh điểu đẹp đẽ. Nàng đứng đó, vẻ mặt băng giá, sâu thẳm, xung quanh nàng là những bông hoa bách hợp mờ mờ ảo ảo. Giọt lệ long lanh lăn trên má nàng, rơi thật chậm xuống nhân gian. Nàng khóc ư? Đôi môi xinh xắn của nàng khẽ mấp má gọi tên ai đó vừa lạ vừa quen. Thái Bảo! Thái Bảo....

- Tỉnh rồi! Người tỉnh rồi! – Hấn thấy toàn thân tê dại, tựa như có hàng ngàn cân đè lên. Khẽ mở mắt, Tiểu Bất Tử mơ hồ nhận ra một bóng hình quen thuộc đang lo lắng cho hấn. Tiểu Linh.

Nhóm người dậy, Tiểu Bất Tử thấy đang nằm trong một căn phòng lớn, xung quanh là vô số nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần. Trong đó, hấn nhận ra Tiểu Linh và Bạch Vân Tiên Tử đang đứng gần hấn.

- Cuối cùng người cũng đã được giải thoát. – Giọng nói cũ kỹ, quen thuộc vang lên. Sư phụ, chẳng phải sư phụ sao? Tiểu Bất Tử khẽ kêu lên.

Từ đằng sau Tiểu Linh, lão Lê Hữu bước tới, cười với hẳn. Chẳng hiểu sao, khi nhìn thấy sư phụ, nước mắt hẳn lại trào ra, những hình ảnh chết chóc ở Thần Y trấn đột ngột hiện về, rõ ràng và sống động. Hẳn òa lên:

- Sư phụ! – Rồi ôm chầm lấy lão Lê Hữu, nước nở.

- Được rồi, coi người kìa, đàn ông ai lại khóc vậy? – Lão Lê Hữu vỗ về, cảm thấy ngượng ngịu thay cho gã đồ đệ. Mấy vị nữ đệ tử đứng ở gần, khúc khích cười. Lần đầu họ thấy một nam nhân bị đánh đến mức phát khóc sao có thể không cười được chứ. Nhưng, nỗi đau mà Tiểu Bất Tử chịu đựng, có lẽ họ không biết.

- Cả Thần Y trấn đều bị giết rồi! – Tiểu Bất Tử thốt lên.

Không khí trong căn phòng chợt im lìm, lạnh lẽo, tựa như đang trải qua một màn đêm u tối. Tất cả, đều lặng người, chỉ có tiếng nấc lên của Tiểu Bất Tử. Lão Lê Hữu khuôn mặt méo xệch, người cứng như khúc gỗ tựa hồ khí huyết trong cơ thể như đông cứng lại.

- Cái...cái gì? – Tiểu Linh thốt lên, thanh âm chứa đầy sự sợ hãi.

Hồng Vân Tiên Tử và Thanh Vân Tiên Tử ngồi ở phía bàn, bất giác run lên. Kẻ nào lại ra tay tàn nhẫn với Thần Y trấn như vậy? Thập Tam Ảnh là bậc đại cao thủ tuyệt thế, sao có thể vong mạng một cách dễ dàng như vậy? Những câu hỏi nặng như cự thạch, đè lên tâm trí Lê Hữu.

Chừng hơn một tuần nhang sau, lão Lê Hữu mới có thể lấy lại được bình tĩnh nhưng khuôn mặt lão vẫn trắng bệch như một tờ giấy. Mọi người vây xung quanh, lão ngồi im lìm trên ghế, ánh mắt vô hồn.

- Huyết Lệ Vô Tình có thù oán gì với Thần Y trấn mà lại ra tay độc ác như vậy? – Thanh Vân Tiên Tử lên tiếng, thoáng liếc qua Tiểu Bất Tử.

- Nhân vật này vài năm nay là kẻ thù của hai lộ hắc – bạch. Y lại còn cướp đi bảo vật của Thần Y trấn là Hoàn hồn thạch. Không rõ ý tứ của người này ra sao. – Hồng Vân Tiên Tử đăm chiêu nhìn về phía phụ thân.

Tiểu Bất Tử im lặng, ánh mắt từ từ quét qua mọi người rồi dừng ở phía lão sư phụ. Hắn dường như cảm thấy sự việc ở Thần Y trấn là do lỗi của mình. Tất cả đều vong mạng, mỗi mình hắn sống sót, có thể không dẫn đo sao?

- Hoàn hồn thạch là bảo vật của thiên địa, tạm thời việc này không nên tiết lộ ra ngoài, tránh những điều không hay. Việc bây giờ là mau chóng lên kinh thành, tham dự Lạc hồng đại hội. Rồi có cơ hội, ta sẽ bầm báo với An Dương Đại Đế. – Hồng Vân Tiên Tử khẽ nói.

Nói rồi vị trưởng môn Mẫu Nghi Giáo phẩy tay, ra hiệu cho mọi người lui ra, chỉ giữ Tiểu Linh và Tiểu Bất Tử ở lại trong phòng cùng lão Lê Hữu.

Đợi mọi người khuất sau cửa, Hồng Vân Tiên Tử quay lại ngắm nghía kỹ càng khuôn mặt Tiểu Bất Tử khiến hắn có chút ngượng ngùng, vội quay mặt đi.

- Ra đây là Tiểu Bất Tử. Đúng là thiếu niên anh hùng, chẳng trách Tiểu Linh nhà ta lúc nào cũng luôn miệng nhắc đến. – Hồng Vân Tiên Tử mỉm cười nói.

- Mẹ! – Tiểu Linh khẽ kêu lên, hai tay bầu lấy vạt áo của mẫu thân, giật nhẹ, khuôn mặt chột ửng hồng lên.

- Tiểu Bất Tử! Người nói cho ta xem, pháp môn của bốn giáo đã tu luyện đến đâu rồi? – Hồng Vân Tiên Tử chột hỏi khiến lão Lê Hữu đang thất thần trên ghế phải giật mình, khẽ kêu lên.

- Cái gì? Con đem võ công của Mẫu Nghi Giáo truyền lại cho thằng nhóc này sao?

- Thưa cha! Đúng vậy! – Hồng Vân Tiên Tử gật đầu.

- Chà! Người quả thực là tốt phước đó. – Lão Lê Hữu lắc đầu nhìn Tiểu Bất Tử.

- Tiểu Bất Tử đa tạ sư phụ, đa tạ Hồng Vân Tiên Tử đã chiếu cố. Tiểu Bất Tử không biết phải lấy gì báo đáp cả. – Tiểu Bất Tử quỳ xuống khấu đầu.

- Chỉ cần người đối xử tốt với Tiểu Linh là được rồi. – Hồng Vân Tiên Tử mỉm cười, ra hiệu cho Tiểu Bất Tử đứng dậy.

- Mẹ! – Tiểu Linh lại thét lên, mặt đỏ ửng, đẩy cửa chạy biến ra ngoài. Bên trong Hồng Vân Tiên Tử phá lên cười, lão Lê Hữu chợt thấy lòng ấm lại cũng nở một nụ cười nhẹ. Còn Tiểu Bất Tử mặt đỏ găng, chẳng biết phải làm thế nào, chân tay cứ cứng đờ lại.

- Còn không mau đuổi theo nó đi. – Lão Lê Hữu thở dài chỉ ra phía cửa.

- Dạ! – Tiểu Bất Tử luống cuống chạy vọt ra ngoài.

Bên ngoài, gió hiu hiu thổi, nắng ấm dát vàng lên những con đường. Đâu đó có tiếng lòng xao động khiến cả đất trời như bừng tỉnh sau cơn mơ.

Mai Gia Trang

Tiếng nguyệt cầm buồn bã vắng vắng khắp Mai Gia Trang, ve vuốt màn đêm u tịch. Thanh âm khi trầm lại đượm sầu thảm, khi cao lại da diết nhớ nhung. Nó khiến đám cỏ dại tưởng đã hòa mình vào màn tối lại khẽ lay động, tựa hồ như đồng cảm với tâm sự của người con gái đang gảy khúc ca bi ai. Dưới bóng trăng mờ ảo, thiếu nữ vận bạch y ôm cây đàn vào lòng,

nhẹ nhàng lướt những ngón tay mềm mại, tấu lên tâm sự của cõi lòng.
Nàng, chính là Song Mai.

Từ đằng xa, hai bóng người hướng ánh mắt về phía vọng nguyệt lầu, nơi Song Mai đang tấu lên khúc ca bi ai đó. Chầm chậm, một bóng người thờ dài rồi quay lưng đi vào thư phòng. Người đó, chính là Mai Thiếu Kỳ, thái thú thành Phong Hỏa. Bóng người thứ hai, đứng ngẩn ngơ lắng nghe khúc ca một chút rồi cũng xoay người, bước theo Mai Thiếu Kỳ.

- Người nói xem Triệu Tài, làm sao để Song Nhi trở lại như ngày xưa đây? – Mai Thiếu Kỳ ngồi xuống ghế, buồn bã đưa chén trà lên nhấp một ngụm.

Nam nhân tên Triệu Tài, mi thanh mục túc, vận thanh y bằng lụa tơ tằm cực phẩm khẽ cười rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

- Ngày mai ta sẽ lên kinh cùng Song Mai dự Lạc Hồng đại hội, người cũng đi cùng luôn.

- Thuộc hạ tuân mệnh! – Triệu Tài khẽ khum người thi lễ.

- Mấy năm nay, có người ở bên cạnh, việc của ta thuận lợi lên rất nhiều. Sau này...

Chưa để Mai Thiếu Kỳ nói hết, Triệu Tài đã nhanh nhẩu chen vào:

- Vương gia quá khen rồi! Được ở bên cạnh Vương gia là phúc đức cho thuộc hạ. Thuộc hạ nào dám đòi hỏi gì thêm.

Mai Thiếu Kỳ khẽ gật gù, đưa ánh mắt ngăm nhìn Triệu Tài. Mấy năm nay, có hãn ở bên cạnh bày mưu tính kế, thành Phong Hỏa trở thành địa điểm thu hút nhân tài khắp Lạc Hồng. Sự phồn hoa của thành Phong Hỏa, so với kinh đô chỉ có thể dùng từ một chín một mười để miêu tả. Bên cạnh sự phát triển về kinh tế, Lạc Diệu Quân của thành Phong Hỏa phát triển

ngày một mạnh mẽ và tinh nhuệ khiến cho các thành chủ còn lại và thậm chí là cả An Dương đại đế phải dè chừng.

Bỗng có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, câu chuyện của Mai Thiếu Kỳ và Triệu Tài dừng lại. Mai thái thú khẽ nói:

- Mai Mai! Con vào đây, ta muốn con gặp Triệu Tài.

Cánh cửa từ từ mở ra, một mùi hương thơm thoang thoảng theo gió bay vào, ngập tràn không gian. Triệu Tài đứng quay lưng lại phía cửa, bất giác tim đập rộn ràng, máu trong người như sôi lên.

Bóng dáng thướt tha của Song Mai lướt nhẹ qua cánh cửa. Vẻ mặt u sầu càng khiến nàng thêm phần rục rờ. Song Mai tiến tới đứng song song với Triệu Tài, nàng hướng ánh mắt trong như hồ thu, liếc qua gã thanh niên rồi nhanh chóng nhìn về phụ thân, không một tia xúc cảm nào tỏa ra.

- Mai Mai! Đây là Triệu Tài, mấy năm nay hẳn là quân sư đặc lực của ta. Ta muốn hai đứa làm quen với nhau. – Mai Thiếu Kỳ đưa tay giới thiệu.

- Quận chúa! Triệu Tài mong được Quận chúa chiếu cố. – Triệu Tài chấp tay, quay người sang chào hỏi, khuôn mặt ánh lên sự ngưỡng mộ vô cùng.

Song Mai không quay ra nhìn, chỉ khẽ gật đầu một cái. Mai Thiếu Kỳ dường như cũng đã quen với vẻ lãnh đạm của con gái, cũng không tỏ thái độ gì.

- Ngày mai, ta và Triệu Tài sẽ cùng con lên kinh thành tham dự Lạc Hồng đại hội – Mai Thiếu Kỳ thông báo.

Song Mai khẽ gật đầu với phụ thân, khuôn mặt không tỏ ra chút tia ham thích nào cả, vẫn lạnh như băng.

- Ta thông báo thế thôi, con mau về nghỉ ngơi cho sớm, ngày mai còn lên đường. Bác cùng các đệ tử Vân Tiêu Kiếm cũng đã lên đường về kinh thành rồi. – Mai Thiếu Kỳ nói xong, phẩy tay ra hiệu cho Song Mai lui ra.

Nàng khẽ cúi đầu chào rồi quay lưng đi ra ngoài. Triệu Tài ngẩn ngơ nhìn theo bóng dáng yêu kiều nhưng lạnh giá của nàng, không giấu được sự hâm mộ. Mặc dù đã vài năm đi theo Mai Thiếu Kỳ nhưng đây là lần đầu tiên y gặp được Song Mai bởi nàng chỉ ở trên Vân Tiêu Kiếm tu luyện. Trước khi về kinh tham dự Lạc Hồng đại hội, nàng mới trở về Mai Gia Trang thăm cha mẹ bởi thế Triệu Tài mới có cơ hội được gặp nàng.

- Triệu Tài! Người đừng để bụng việc tiểu thư nhà ta như thế. Mấy năm nay, nó chẳng nói lời nào với ai, cứ như vậy mãi. – Mai Thiếu Kỳ buồn rầu nói sau khi Song Mai đã đi khỏi.

- Vương gia! Thuộc hạ đâu dám trách quận chúa.

Mai Thiếu Kỳ lại thở dài một tiếng, ánh mắt buồn bã nhìn ra phía cửa sổ, ngắm màn đêm u tịch. Từ khi Thái Bảo mất tích ở Đại Lâm, Song Mai thành ra như vậy. Về đạo hạnh tu luyện của con gái, ông rất hài lòng, bởi chỉ trong vòng có mấy năm mà Song Mai đã đột phá lên cảnh giới cao thâm. Lão đạo Bạch Ứng giờ chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm mà đánh ngang cơ với Song Mai. Cả Vân Tiêu Kiếm, cả nhà họ Mai đều đặt nhiều hy vọng vào Song Mai sẽ làm rạng danh môn hộ trong kỳ Lạc Hồng đại hội này. Duy chỉ có nỗi niềm trong lòng nàng là khiến Mai Thiếu Kỳ phải lo lắng.

- Vương gia! Khi này thuộc hạ muốn tặng cho quận chúa một món quà nhưng...Phiền vương gia lúc nào có cơ hội, chuyển dùm thuộc hạ. – Triệu Tài ấp úng nói rồi lôi từ trong túi áo ra một chiếc hộp nhỏ.

Mai Thiếu Kỳ đưa tay đón lấy, đoạn khẽ mở ra. Ánh mắt ông ánh lên sự thích thú, miệng khẽ cười một tiếng.

- Báu vật! Quả là một báu vật. Ta sẽ chuyển nó cho quận chúa, người yên tâm. – Mai Thiếu Kỳ đóng nắp hộp rồi đặt lên bàn, gật gù nói.

- Thuộc hạ xin phép lui về chuẩn bị. – Triệu Tài khom người, vái một lạy.

- Được, người mau lui về nghỉ, ngày mai theo ta lên kinh sớm. – Mai Thiếu Kỳ ra hiệu cho Triệu Tài lui ra ngoài.

Cánh cửa thư phòng khép lại, Triệu Tài đứng im nhìn màn đêm u tối, y hít một hơi dài rồi thở mạnh ra, khuôn mặt thoáng chút lạnh lẽo, chết chóc. Rồi đột nhiên, y khẽ nhếch mép nở một nụ cười, đoạn quay người đi khuất vào bóng tối.

Thành Thần Long

Thành Thần Long ngày hôm nay thực náo nhiệt, khắp các cổng thành đều rộng mở, đón từng đoàn, từng đoàn người lũ lượt kéo nhau về phía đại cung điện của An Dương Đại Đế. Tiểu Bất Tử và Tiểu Linh tỏ ra hết sức vui vẻ, cả hai ngắm nhìn sự náo nhiệt của kinh đô, trong lòng không khỏi trầm trồ. Xem ra, thành Ánh Nguyệt so với Thần Long còn kém xa lắm.

Oác...oác...Mấy tiếng kêu của dị điều phá tan bầu không khí náo nhiệt của kinh đô. Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt lên trời. Trời xanh bỗng tối sầm, chỉ nghe âm thanh chói tai của chim Lạc. Tiểu Bất Tử cũng ngược lên nhìn, một đàn chim Lạc phải đến gần trăm con, hàng ngũ chỉnh tề, nhằm hướng cửu tháp bay đến (Cửu tháp là nơi An Dương Đại Đế ngự giá hằng ngày). Đi đầu đoàn chim Lạc là một trung niên khí độ phi phàm, chắc chắn là Mai Thiếu Kỳ, thành chủ thành Phong Hỏa.

Tiểu Bất Tử hướng ánh mắt ra phía sau, bất giác toàn thân run bắn lên, máu như đông cứng lại. Hắn thấy, một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, cười

trên ngũ sắc phượng hoàng, sau lưng nàng, một thanh trường kiếm đang tỏa bạch quang lóa mắt. Đúng là người con gái ấy, người con gái cứ xuất hiện trong giấc mơ của hắn. Tiểu Bất Tử cứng họng, không thể thốt lên một từ nào, chỉ nhìn theo bóng linh diệu vỗ cánh bay về phía xa.

- Này! Người bị sao vậy? – Tiểu Linh nhăn mặt, vỗ một cái vào vai Tiểu Bất Tử khiến hắn giật mình, bị lôi tuột lại thực tại.

Tiểu Linh nhìn theo bóng người con gái cười ngũ sắc phượng hoàng rồi bất giác ánh mắt hắn lên một tia giận dữ:

- Người nhìn cô nàng cười linh diệu kia phải không? – Nàng buông giọng bực tức.

Tiểu Bất Tử nhận ra vấn đề, vội vàng lấp liếm:

- Nói gì vậy? Ta nhìn đâu, chỉ tại cô ta nhìn rất quen.

- Quen? Người quen hả? – Tiểu Linh khẽ rít lên.

- Ờ..thì...Hình như ta đã gặp ở đâu đó rồi. – Tiểu Bất Tử ấp úng.

- Đó là Song Mai, đệ tử xuất sắc nhất của Vân Tiêu Kiếm, nàng ấy còn là quận chúa của thành Phong Hỏa. – Bạch Vân Tiên Tử xen vào.

- Vậy là đối thủ của chúng ta rồi. – Tiểu Linh lườm Tiểu Bất Tử một cái khiến hắn méo xẹo khuôn mặt.

Đứng trước khối kiến trúc đồ sộ và nguy nga phía trong thành Thần Long, Tiểu Bất Tử ngây người ra ngắm nhìn. Quả thực ngoài sức tưởng tượng của hắn. Từng tòa ngang, dãy dọc liên hoàn gắn kết với nhau, tựa như những ngọn núi hùng vĩ mà hắn đã thấy qua ở Thiên Vân hay Thần Y trấn.

Tại một quảng trường rộng lớn, phía trước cửu tháp, hàng trăm người đang tụ tập, ngắm nhìn, chắc hẳn cũng đang trầm trồ như Tiểu Bất Tử. Còn đang ngây người ra chiêm ngưỡng, Tiểu Linh đã cấu hẳn một cái khiến Tiểu Bất Tử thét lên đau đớn. Mọi ánh mắt xung quanh đổ dồn vào nhìn khiến cả hai đều ngượng chín mặt.

Tiểu Bất Tử thấy, xung quanh đều là những đồng đạo giang hồ, ai ai cũng cầm trên tay pháp bảo, đeo sau lưng trường kiếm, thận trọng đi lại, hướng ánh mắt dò xét lẫn nhau. Không dưới mười môn phái tụ tập về đây, tranh ngôi vị cao nhất của Lạc Hồng đại lục. Phía xa, Tiểu Bất Tử thấy những lô đài đã được dựng lên. Đếm đi đếm lại, có tám lô đài nhỏ và một lô đài lớn nhất nằm ở trung tâm. Chắc chắn là để dành cho trận chung kết.

- Mau, người mau đến gặp mẹ ta. – Tiểu Linh gọi

Tiểu Bất Tử không nói gì, lặng lẽ gật đầu rồi đi theo Tiểu Linh. Nàng vươn tay nắm lấy tay Tiểu Bất Tử, kéo đi khiến cho hắn bỗng nhiên tràn lên một cảm giác lạ kỳ.

- Hồng Vân Tiên Tử! – Tiểu Bất Tử khẽ cúi mình thi lễ.

- Tiểu Bất Tử! Kỳ đại hội này, mỗi môn phái chọn ra bốn đệ tử trẻ tham gia thi đấu. Mẫu Nghi Giáo cử Tiểu Linh, Thanh Thanh, Bạch Liên và Hồng Thu. Bạch Liên hôm qua đột nhiên bị ốm nặng, không thể thi đấu, nay người sẽ thế vào chỗ trống này. – Hồng Vân Tiên Tử thông báo.

Tiểu Bất Tử như nghe thấy sấm sét đánh ngang tai. Cái gì mà thi đấu? Nó lại được diễm phúc này hay sao?

- Tiên Tử...con...đâu phải đệ tử của Mẫu Nghi Giáo? - Tiểu Bất Tử ấp úng.

- Người luyện pháp môn của bản phái do Tiểu Linh đưa cho, còn không phải là đệ tử của bản môn thì còn ai nữa? – Hồng Vân Tiên Tử lên giọng.

- Nhưng...nhưng con sợ mình...làm...xấu hổ sư môn. – Tiểu Bất Tử càng giao động mạnh.

- Có gì mà xấu hổ? Người sợ người ta cười là đệ tử của môn phái toàn nữ nhi phải không? – Hồng Vân Tiên Tử quắc mắt.

Tiêu Bất Tử bỗng cúi gầm mặt xuống, nói nhanh:

- Không dám, đánh chết Tiểu Bất Tử cũng không dám.

- Vậy được, ngày mai hãy cùng Tiểu Linh đi đăng ký thi đấu. Với khả năng của người, ta nghĩ sẽ giúp ích rất nhiều cho Mẫu Nghi Giáo. – Hồng Vân Tiên Tử gật gù ra vẻ rất hài lòng.

Số lượng môn phái tề tựu về kinh thành lên đến hàng chục nhưng chỉ có mười phái cử đệ tử ra tranh tài. Bốn đại môn phái lớn nhất Lạc Hồng được An Dương Đại Đế đặc cách cho ở tại bốn tẩm cung lớn là Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ và Chu Tước. Những đệ tử đăng ký thi đấu cũng không phải tới ghi danh mà đích thân người của triều đình đến từng cung để lấy danh sách bởi vậy, đám người Vân Tiêu Kiếm vẫn chưa nhận ra, một Thái Bảo khác đang chờ đợi để trở thành đối thủ của chúng. Nếu phát hiện ra, không hiểu rằng Vân Tiêu Kiếm sẽ ra sao nữa.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đối Đầu

Tiểu Bất Tử bị đánh thức bởi hàng trăm tiếng trống đại đồng vang rền. Trời vẫn còn tờ mờ, hăn ưỡ oải thức dậy, sửa soạn đồ đạc, chuẩn bị tới khu vực thi đấu. Ngoài cửa, hăn đã nghe tiếng gọi ý ới của Tiểu Linh. Nhoẻn miệng cười một mình, Tiểu Bất Tử nói vọng ra:

- Tới đây, tới đây!.

Tiểu Bất Tử bước ra ngoài, Tiểu Linh nhìn hăn sững sờ. Chà, tên tiểu tử này vận y phục đẹp đẽ trông cũng bảnh bao lắm chứ. Thấy Tiểu Linh nhìn mình, Tiểu Bất Tử thoáng ngượng, khẽ nói:

- Người nhìn cái gì?

- Ha! Tiểu Bất Tử cũng có khí phách lắm đó. – Tiểu Linh đưa một ngón tay cái lên, ra vẻ hài lòng, đoạn kéo hăn đi nhanh ra quảng trường.

Càng đến gần quảng trường, tiếng trống đại đồng càng vang lên ì ùng như sấm rền, khiến cho không gian trở nên hùng tráng lạ thường. Trên cao, những lá cờ ngão nghể thả mình trong gió, khoe những hàng chữ được thêu mạnh mẽ, phi phàm: “Lạc Hồng Đại Hội”.

Khác với vẻ háo hức, chờ đợi ngày hôm qua, lúc này Tiểu Bất Tử ngập tràn một cảm giác khó tả. Trong lòng cảm thấy nôn nao, hồi hộp tựa như người ta bị say xe vậy. Hăn có cảm giác, một điều gì đó rất thân thuộc đang ở xung quanh đây nhưng không tài nào đoán ra được. Sợi dây chuyền trước ngực cứ như được nung trên lửa, nóng dần, nóng dần. Tiểu Bất Tử khẽ móm

ra xem, thấy hai luồng khí hắc bạch lưu chuyển rất nhanh, như muốn xoắn lại với nhau, viên châu trong túi áo cũng lập lòe tỏa bạch quang.

Phía trước cửa cửu tháp, hôm nay đã dựng lên một sân khấu lớn. Đứng trên đó có thể bao quát được cả quảng trường rộng lớn phía dưới. Ở chính giữa sân khấu có bày một chiếc ngai bằng vàng ròng rất lớn, được trạm trổ hình mãnh long đang nhe nanh, múa vuốt, dĩ nhiên là chỗ cho nhân vật đứng đầu Lạc Hồng – An Dương Đại Đế. Hai bên của ngai vàng, mỗi bên có hai chiếc ghế nhỏ hơn, cũng được trạm khắc rất tinh vi, không nói cũng biết là dành cho bốn vị trưởng môn đứng đầu tứ đại môn phái lớn nhất Lạc Hồng.

Tiểu Bất Tử đi theo Tiểu Linh và hai đệ tử Mẫu Nghi Giáo, tiến tới bàn ghi danh được đặt trang trọng dưới chân lôi đài ở chính giữa. Lúc bước tới, Tiểu Bất Tử nhìn thấy một người đàn ông cao lớn, thân vận bạch giáp sáng bóng, khuôn mặt hung ác, ánh mắt quét ra tứ phía dò xét. Một tia thân quen chợt lóe lên trong mắt Tiểu Bất Tử. Người đàn ông này là ai? Hình như hẳn đã gặp ở đâu đó.

Vị tướng quân quét ánh mắt xuống dưới, chạm ngay vào Tiểu Bất Tử đang nhìn lên, bất giác ông ta nhăn mặt lại, hình như cũng nhận ra hẳn. Vị tướng quân toan bước tới thì đằng sau, một Hồ vệ quân bước tới, thì thầm điều gì đó, y bèn quay lưng bỏ đi. Đây, chính là Phạm Mạnh Hồ, kẻ đã từng giao đấu với Thái Bảo tại Thái Cực Điện trên Thông Thiên Hoàng Ma mấy năm trước. Chỉ có điều, Thái Bảo bây giờ là một kẻ mất trí, sao có thể nhận ra ông ta được.

- Môn phái nào? Số báo danh bao nhiêu? – Vị quan ngồi trước bàn đăng ký lên tiếng hỏi Tiểu Bất Tử, không thềm ngược lên.

- Mẫu Nghi Giáo, số báo danh hai mươi – Tiểu Bất Tử trả lời.

Dường như có gì đó không đúng, vị quan kia ngược mắt lên nhìn Tiểu Bất Tử với thái độ rất lạ. Xung quanh, người của mấy môn phái cũng quay ra nhìn hẳn. Tiểu Linh thấy vậy, tỏ ra khó chịu vô cùng. Xung quanh, tiếng xì xào bàn tán vang lên, nội dung thì không nói cũng biết, họ ngạc nhiên vì đây là lần đầu tiên thấy Mẫu Nghi Giáo có một nam đệ tử.

- Các người nhìn gì? Chưa thấy đệ tử của Mẫu Nghi Giáo bao giờ à? – Tiểu Linh quắc mắt nhìn xung quanh khiến cho vài người cảm thấy ngượng ngùng bèn quay sang chỗ khác.

- Tiểu Linh! – Tiểu Bất Tử khẽ kéo tay nàng.

- Hừ! Sao chứ, người sợ chúng à?

- Số hai mươi của Mẫu Nghi Giáo, Tiểu Bất Tử đấu với Trần Huyền Minh của Long Hồ môn ở lôi đài số 7. – Vị quan ghi danh thông báo, ánh mắt đã thôi nhìn Tiểu Bất Tử.

- Đa tạ đại nhân! – Tiểu Bất Tử nghe xong, cung kính rồi cùng Tiểu Linh và hai môn đồ của Mẫu Nghi Giáo đi về phía lôi đài.

Phía sau lưng Tiểu Bất Tử, không khí chợt nhộn nhạo lên. Mấy tay nam tử bỗng ngậy ra nhìn khiến cho hẳn thắc mắc vô cùng.

Một bóng nữ nhân vận bạch y đẹp đẽ, khuôn mặt đượm vẻ u buồn đang nhẹ nhàng bước tới bàn đăng ký. Sau lưng nàng, Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm tỏa ra những mùi hương êm dịu, phảng phất nỗi nhớ miên man. Thời gian, không gian tựa như im lìm sau mỗi bước nàng đi. Ánh mắt nàng, lơ đãng nhìn về phía xa xăm, tưởng như bỏ mặc thế gian đầy đau khổ ở lại.

Tiểu Linh và Tiểu Bất Tử thấy đám đông nhộn nhạo bất giác quay lại chiêm ngưỡng.

Và.

Giây phút này...

... như dừng lại

Hình như có một khoảng lặng đến đáng sợ đang hiện hữu nơi này. Bạch y thiếu nữ sững người, nàng dừng hẳn lại. Ba người đi sau nàng thấy thế cũng đứng sững cả lại, đăm chiêu.

Ánh mắt ấy. Cả hai ánh mắt ấy dường như vừa chạm vào nhau. Tiểu Bất Tử sững sờ, đứng đó tựa như một khối hàn băng. Nàng! Người con gái ta gặp trong giấc mơ. Nàng có thật sao?

Phía bên kia, ánh mắt Song Mai chột rung rinh, tựa như có gió thổi lay động hồ thu. Đôi môi nàng run lên, lấp bắp như muốn nói điều gì đó. Hai tay nàng chột nắm chặt vào nhau.

Khoảnh khắc này, tựa như hàng ngàn, vạn năm đã trôi qua.

- Thái Bảo! – Một giọng trong trẻo nhưng chứa đầy tủi hờn, vang lên. Một cái tên nhưng chất đầy sự bi ai, thống khổ, chất đầy những cảm xúc vô hình. Một tiếng nói cất lên sau bao nhiêu năm im lặng. Như thế, có lẽ đã quá đủ rồi chăng?

Một giọt nước mắt lăn khẽ trên khóe mi ai đó, từ từ rơi xuống, hình như nó lơ lửng trong không gian đang đông đặc lại.

Một bóng nhân ảnh vọt qua nàng, hướng về phía Tiểu Bất Tử. Nhân ảnh ấy hình như cũng như nàng, đang vui mừng khôn siết, đang có những cảm xúc như muốn vỡ òa ra.

- Thái Bảo! Là mi! – Văn Lộc từ đằng sau, phóng vọt lên, ôm chầm lấy Tiểu Bất Tử.

Văn Lộc vươn tay, đâm thùm thụp vào lưng Tiểu Bất Tử. Mỗi câu nói, một đâm dội xuống như giải tỏa nỗi nhớ nhung của băng hữu lâu ngày gặp lại.

- Thái Bảo! Tên chết tiệt này! Mi vẫn còn sống! Ta biết mà....

Tiểu Bất Tử vẫn đứng đó, ánh mắt nhìn thẳng vào Song Mai. Nàng là ai? Người con gái kiều diễm, đẹp tựa thần tiên hạ phàm kia là ai? Tại sao nàng cứ xuất hiện trong những giấc mơ của ta?

Bốp, một cái tát nảy đom đóm mắt, Văn Lộc thấy như trời đất quay cuồng, vội buông Tiểu Bất Tử ra, đưa tay ôm mặt.

- Cái tên chết tiệt này! Thái Bảo gì chứ? – Tiểu Linh mắt lộ hung quang, lên tiếng mắng chửi.

Tiểu Linh ngó sang, thấy Tiểu Bất Tử đứng như trời trồng, ánh mắt đang nhìn vị cô nương kia bỗng dưng nổi giận, co chân đá bốp một cái. Tiểu Bất Tử ăn một cú đá, trí óc đột nhiên trở về bình thường, ngạc nhiên nhìn Văn Lộc nói:

- Vị băng hữu này! Nhận nhầm người chăng?

Câu nói của Tiểu Bất Tử, tựa như một gáo nước lạnh dội vào đầu Văn Lộc và dội cả lên những cảm xúc của Song Mai.

Nàng như một người bị bán đứng, huyết khí dường như đông đặc lại. Nàng nheo mắt, nhìn kỹ. Không thể, có đánh chết nàng cũng không nhầm được. Kẻ đứng trước mặt kia, chính là sư đệ Thái Bảo của nàng.

- Thái Bảo! Người... người không nhận ra ta sao? – Song Mai khẽ run run hỏi.

- Này cô kia! Đây không phải Thái Bảo nhà cô đâu nhé. Đây là Tiểu Bất Tử, môn đồ của Mẫu Nghi Giáo. – Tiểu Linh thấy vậy, cong môi nói rồi đứng chặn ra trước mặt Tiểu Bất Tử.

- Người không nhận ra vị sư tử này sao? – Song Mai vừa nói, vừa bước tới, dường như không thèm quan tâm đến sự xuất hiện của Tiểu Linh.

Thấy Song Mai bước tới, Tiểu Linh chau mày, đẩy Tiểu Bất Tử về phía sau, đoạn quát lên:

- Còn bước tới, ta sẽ không nể mặt đâu.

- Thái Bảo! – Song Mai hét lên khi thấy thái độ tên sư đệ này chẳng chút mảy may động lòng.

Chỉ nghe xoeng một tiếng, khắp không gian ngập tràn một mùi hương thơm tinh khiết của hàng vạn đóa hoa bách hợp. Thịnh không bỗng lóe lên bạch quang chói mắt. Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm đã rời vỏ, lao tới phía Tiểu Bất Tử.

Choang, một tiếng đàn và gợn gàng, thanh quang nổi lên như chớp, Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm dội ngược lại, trở về bên cạnh Song Mai. Phía bên kia, kiếm của Tiểu Linh bập bênh trong không gian, như buông một lời thách thức.

Đột nhiên phát sinh sự cố, các thí sinh tham gia chạy rạp sang hai bên, nhường khoảng không cho hai mỹ nhân xinh đẹp đối đầu với nhau.

- Người...người là ai? – Song Mai nhíu mắt nhìn Tiểu Linh.

- Ta là Tiểu Linh của Mẫu Nghi Giáo. – Tiểu Linh trả lời.

- Đây là chuyện của Vân Tiêu Kiếm, người của Mẫu Nghi Giáo mau tránh ra để ta bắt tên đệ tử này về chịu tội. – Song Mai thét lên, song chỉ

dẫn kiếm quyết phóng tới.

- Nực cười! Đừng tưởng là quận chúa thì muốn làm gì thì làm. – Tiểu Linh cũng hét lên, hai tay bắt quyết, Thanh Long Kiếm ánh lên rực rỡ, phóng lên nghênh chiến không chút sợ hãi.

Giữa Thành Thần Long, hai thanh thần kiếm rực sáng, lao vào nhau không chút nề tình. Tiểu Bất Tử há mồm đứng sau không hiểu hẳn đã gây nên tội nghiệt gì nữa.

Xưa nay, những cao thủ tuyệt thế giao đấu luôn khiến người ta háo hức, chờ đợi như nắng hạn mong mưa. Giờ, chẳng những là hai đệ tử ưu tú nhất của Vân Tiêu Kiếm và Mẫu Nghi Giáo quyết chiến mà còn là cuộc đối đầu của hai mỹ nhân tuyệt sắc của Lạc Hồng. So về vai vế lại càng khiến người ta phải rung động. Một là quận chúa của thành Phong Hỏa còn bên kia, là con gái yêu của trưởng môn Mẫu Nghi Giáo, thế lực lớn nhất nhì cõi Lạc Hồng. Mà nguồn cơn của sự đối đầu này lại vì một tên vô danh, mờ côi. Nói ra, thật là xấu hổ.

Thanh quang rực rỡ, bạch quang chói mắt bùng bùng phát ra tứ phía khiến những đệ tử tu vi thấp kém phải đưa tay lên che mắt.

Hai đạo kiếm quang khí thế bức nhân, âm âm xông tới đối thủ không chút nề tình. Vì một tên tiểu tử, hai tiểu thư danh vang thiên hạ có cần phải động thủ quá mức như vậy không? Chử tình là gì? Mà khiến người ta có thể vứt bỏ được hết tất cả vậy?

Khi hai đạo quang mang chói mắt kia sắp va vào nhau, người ta nghe thấy một tiếng “Bình”. Nền đất rung lên bần bật. Chỉ thấy, hai đạo bạch quang, thanh quang va rầm vào một tấm thái cực đồ được dựng lên ở giữa. Hai đạo khí lập tức tan biến, thái cực đồ chậm chậm phát quang, rồi xoay nhẹ, đột nhiên biến mất. Một giọng nói âm âm vang lên:

- Song Mai! Sao lại đến đây gây chuyện? Muốn làm mất mặt môn phái phải không?

Giọng nói này, Tiểu Bất Tử cảm thấy quen thuộc lắm. Hắn ngược mắt lên nhìn. Trên không, một con bạch ưng to lớn, ngạo nghễ giữa trời. Từ trên lưng bạch ưng, bóng người lao vút xuống đứng bên cạnh Song Mai, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Linh rồi liếc nhanh sang phía Tiểu Bất Tử, dừng lại, sững sờ.

Song Mai quay sang nhìn, nàng chẳng ngạc nhiên với thái độ sững sờ của sư phụ. Nàng khẽ nói:

- Là hắn đó! Có đánh chết con cũng nhận ra hắn.

- Thái Bảo...Bảo...con...! – Bạch Ưng đạo trưởng mắt trợn ngược, mặt trắng như tờ giấy, lắp bắp nói.

Tiểu Bất Tử tâm thần hoảng loạn. Nãy đến giờ, từ môn sinh cho đến cao nhân của Vân Tiêu Kiếm đều gọi hắn là Thái Bảo. Phải chăng hắn là Thái Bảo? Hắn có quan hệ với Vân Tiêu Kiếm?

Bạch Ưng đạo trưởng vô thức bước chầm chậm tới phía Tiểu Bất Tử. Lão tựa như một người mộng du. Bao nhiêu năm rồi, rốt cục cũng tìm được tên đệ tử này. Năm xưa, khi ngũ sắc phượng hoàng đem đám trẻ trở về Vân Tiêu Kiếm, nghe chúng kể lại đôi đầu với Vô Tình Quý ở trấn Đại Lâm, lão không dám tin là tên đệ tử này còn sống sót. Nay hắn bằng xương bằng thịt trước mặt, khí thế tỏa ra thêm muôn phần anh dũng thì lão không tránh khỏi có chút hoảng hốt.

- Bạch Ưng đạo trưởng! Xin ông tự trọng. – Một giọng nữ danh thép dội tới khiến lão đạo Bạch Ưng giật mình, vội vàng lùi lại.

Một nữ nhân bước tới, đứng trước mặt Tiểu Linh, khuôn mặt ánh lên vẻ không hài lòng. Đây chính là Hồng Vân Tiên Tử.

- Mẹ! Đám người của Vân Tiêu Kiếm cứ đòi bắt Tiểu Bất Tử, lại nói hắn là đệ tử của bọn họ. – Tiểu Linh cong môi lên mách.

- Hồng Vân Tiên Tử! Thiếu niên kia là đệ tử của bản môn. – Bạch Ưng đạo trưởng chỉ tay về phía Tiểu Bất Tử, nói rõ ràng.

Hồng Vân Tiên Tử quay lại nhìn Tiểu Bất Tử khiến hắn dẫn đo không thôi. Ngay chính bản thân hắn cũng không hiểu, liệu mình có phải là Thái Bảo, đệ tử Vân Tiêu Kiếm như vị cô nương và lão đạo kia thông báo hay không. Những chuyện trước kia, hắn sao có thể nhớ được. Chỉ biết, hiện giờ hắn là Tiểu Bất Tử mà thôi.

Về phần Tiểu Linh, nàng lo lắng, bất an không thôi. Vốn nàng biết, trước kia hắn là một kẻ tu thánh có năng lực phi phàm, chẳng biết trải qua kiếp nạn gì mà mất hết trí nhớ. Nhưng nàng chẳng màng đến quá khứ của hắn, chỉ cần giờ hắn là một Tiểu Bất Tử là được rồi. Trong thâm tâm, nàng không muốn và không cho phép bất cứ ai khơi lại quá khứ của Tiểu Bất Tử. Dương như, Tiểu Linh vẫn thường trực một nỗi sợ hãi mơ hồ.

Còn Song Mai, nàng chưa bao giờ thôi hy vọng sẽ được gặp lại Thái Bảo. Mấy năm nay, nàng dốc sức tu luyện, thậm chí phải dùng từ khắc khổ để miêu tả. Lý do cũng bởi tên sư đệ ngốc của nàng. Nàng muốn đột phá những cảnh giới cao nhất của Vân Tiêu Kiếm để có thể đối mặt với tất cả những thế lực ma giáo mà nàng nghĩ đã bắt mất sư đệ Thái Bảo.

Giờ gặp lại hắn ở đây, bằng xương bằng thịt chứ chẳng phải là ảo ảnh hư vô, nàng vui mừng khôn siết. Nhưng, hắn lại u u mê mê, lại thêm một cô gái xinh đẹp bên cạnh, sẵn sàng ra tay bảo vệ, hỏi làm sao nàng không tức giận? Nỗi lòng của nàng, chẳng biết tên sư đệ kia có hiểu không nữa.

- Đạo trưởng! Tiểu Bất Tử là người của môn giáo, xin đạo trưởng tự trọng. – Hồng Vân Tiên Tử chột quay lại, giọng nói chắc nịch.

Câu nói khiến cho Bạch Ưng đạo trưởng và Song Mai chờ người ra. Tiểu Bất Tử sao? Đệ tử Mẫu Nghi Giáo sao? Vì sao lại có câu chuyện này. Đó, chẳng phải là Thái Bảo sao? Trong lòng Song Mai tựa như có hàng ngàn mũi dao đâm xuyên vào.

- Thái Bảo! Người...người nói cho ta xem? – Song Mai hét về phía Tiểu Bất Tử. Khuôn mặt hắn đã rất khó coi rồi.

- Ta...ta...không biết! – Tiểu Bất Tử ấp úng, khuôn mặt nhăn nhó lại, đầu óc rối bời, cố sức đào bới trong những góc ngách sâu thẳm nhất, để tìm một câu trả lời, lý giải về cái tên Thái Bảo.

Nhưng cho dù hắn cố sức tìm kiếm, cái tên đó vẫn như một ảo ảnh mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện. Rốt cục, Tiểu Bất Tử chẳng thể nhớ ra được bất cứ một ký ức nào.

Song Mai lúc này đã rất tức giận, khuôn mặt nàng ửng đỏ lên, ánh mắt chứa đầy phẫn uất. Ngay lúc này, nàng muốn một kiếm chém tên sư đệ ngu ngốc kia thành trăm mảnh cho hả, để vơi đi sự chờ đợi, mong ngóng những năm qua. Khẽ nhích người lên, Song Mai toan phóng tới thì nàng đã bị Bạch Ưng đạo trưởng vươn tay ngăn lại. Chậm rãi, lão đạo khẽ nói sang bên kia:

- Tiên tử! Vốn hắn là đệ tử của bản môn, cách đây vài năm, trong lúc hạ sơn tìm linh điều đã giao đấu với đại ma đầu Vô Tình Quỷ tại Đại Lâm. Bản môn không rõ hắn còn sống hay đã chết. Nay gặp lại, không rõ vì sao lại gia nhập Mẫu Nghi Giáo. Chắc hẳn hắn đã trải qua kiếp nạn khiến trí nhớ tạm thời mất đi.

Nghe đến Vô Tình Quỷ, Hồng Vân Tiên Tử và đám người xung quanh bỗng lạnh người. Tên ma đầu số một trong thiên hạ này đã tái xuất rồi sao? Lại còn giao đấu với đệ tử của Vân Tiêu Kiếm. Nếu việc này là thật, tên đệ

tử này, quả thực là nhân tài ngàn năm có một, phải giữ lại cho bằng được. Nghĩ vậy, Hồng Vân Tiên Tử khẽ nhếch mép cười:

- Đạo trưởng chớ đùa, đối đầu với Vô Tình Quỷ, đừng nói thẳng nhóc đệ tử của Vân Tiêu Kiếm, khéo các cao thủ của quý phái liên thủ, chưa chắc đã giành được phần thắng lợi. Dựa vào một tên đệ tử Thái Bảo nào đó, liệu Vân Tiêu Kiếm có nói quá lên chẳng? Còn ta vẫn giữ nguyên quan điểm của mình, Tiểu Bất Tử là người của Mẫu Nghi Giáo, nếu đạo trưởng muốn tranh đoạt, đừng trách ta không nể mặt.

- Người! – Bạch Ưng đạo trưởng nét mặt khó coi, lửa giận bốc ngược lên đầu nhưng lại kiềm chế được bèn thở hắt ra một tiếng.

- Chúng ta đi thôi. – Hồng Vân Tiên Tử xoay người, ra hiệu cho Tiểu Bất Tử và Tiểu Linh đi tới địa điểm thi đấu.

Nhưng, Tiểu Bất Tử vẫn đứng im đó, ánh mắt vô hồn, người lạnh toát như hàn băng ngàn năm. Tiểu Linh nhìn qua, cứ giữ sự im lặng, không nói gì. Xưa nay, chỉ nàng là người bắt nạt Tiểu Bất Tử nhưng hôm nay, nàng cảm thấy có một điều gì đó rất đáng sợ đang hiển hiện trong tâm trí của hắn.

- Có..có thật ta là Thái Bảo không? – Tiểu Bất Tử lắp bắp từng tiếng.

Thấy hắn đột nhiên hỏi, Hồng Vân Tiên Tử và Tiểu Linh bỗng nhiên đờ người ra. Cả hai đều lo lắng, nếu hắn tìm lại được trí nhớ, sẽ trở lại Vân Tiêu Kiếm, sẽ quên hết những chuyện trước đây. Với Hồng Vân Tiên Tử, tên nhóc này quả thực rất có tương lai và quan trọng hơn là Tiểu Linh có cảm tình với hắn.

- Đúng! Người là Thái Bảo. Ta với người từ nhỏ đã ở bên nhau. Vân Tiêu Kiếm là nhà của người, chúng ta đều là huynh, đệ, tỷ, muội của người. – Giọng Văn Lộc vang lên, như một tiếng sét đánh ngang tai Tiểu Bất Tử. Tất cả im lặng, đổ dồn ánh mắt về phía Tiểu Bất Tử.

- Ta...ta xin lỗi. Nhưng ta không còn nhớ gì về quá khứ nữa. Ta giờ đây là Tiểu Bất Tử, là người của Mẫu Nghi Giáo. Xin các vị... - Tiểu Bất Tử ấp úng nói.

- Người cút đi! – Giọng Song Mai chen vào, lời nói như một khối băng lạnh lẽo rơi xuống, chen vào cổ họng Tiểu Bất Tử khiến hắn chỉ biết im lặng.

Song Mai quay người lại, bóng dáng thướt tha của nàng lướt đi, vương lên không gian những giọt lên long lanh, bỏ mặc một Tiểu Bất Tử đang thần thờ nhìn theo, khuôn mặt đầy những giằng xé tâm can. Nàng, người con gái trong giấc mơ của ta. Nàng là gì với ta?

- Thôi, bỏ đi, hắn không còn là Thái Bảo ngày xưa nữa. – Bạch Ưng đạo trưởng thở dài, đoạn phẩy tay ra hiệu cho đám người Vân Tiêu Kiếm quay về địa điểm thi đấu.

Bầu không khí xung quanh Tiểu Bất Tử tưởng như đang ngừng lại. Không có tiếng cười nói, không có tiếng xì xào, không lời bi ai, chỉ một khoảng lặng đến đáng sợ. Hắn không biết đầu óc mình lúc này đang nghĩ gì nữa? Chỉ đứng đó, ánh mắt thần thờ, hàng loạt câu hỏi hiển hiện lên, bồng bềnh trong trí óc. Ta là ai? Ta là ai? Tại sao ta không thể nhớ được gì?

- Mau, đến giờ thi đấu rồi. – Tiểu Linh khẽ nắm lấy tay hắn, kéo nhẹ, ánh mắt nàng nhẹ nhàng nhìn hắn. Nàng có cảm thông cho hắn không?

Tiểu Bất Tử nhìn sâu vào trong mắt nàng, hắn thấy điều gì? Phải rồi, chẳng phải hắn đã tự hứa với mình, cho dù quá khứ trước đây có như thế nào cũng chẳng quan trọng. Điều lớn lao nhất là hắn đã mang ơn người của Mẫu Nghi Giáo, của sư phụ Lê Hữu và cả Tiểu Linh nữa. Người con gái xinh đẹp đó, luôn ở bên hắn những lúc buồn vui.

- Ta đi thôi! Người đừng lo, ta sẽ mãi là Tiểu Bất Tử. – Hắn mỉm cười, khẽ nói với Tiểu Linh.

Lời nói này, khiến cho Tiểu Linh cảm thấy ấm áp vô cùng. Nó xua tan đi những mây đen đang kéo tới ùn ùn trong tâm can nàng. Đó, phải chăng là một lời hứa, một lời hẹn ước?

- Tại hạ Trần Huyền Minh của Long Hồ môn, xin được chỉ giáo. – Gã thanh niên cao to, vận y phục màu nâu đất đứng trước mặt Tiểu Bất Tử chấp tay chào.

- Tiểu Bất Tử của Mẫu Nghi Giáo xin được chỉ giáo. – Hãn lạnh nhạt đáp lời, trong đầu vẫn vẫn vướng nghĩ về cái tên Thái Bảo.

Vừa xưng danh xong, Tiểu Bất Tử thấy bên dưới võ đài, những đệ tử của Long Hồ môn bỗng ò lên những tràng cười. Cũng phải thôi, Mẫu Nghi Giáo xưa nay toàn những đệ tử nữ, nay tự nhiên chui đầu ra một nam đệ tử, không khỏi khiến người ta thắc mắc. Vài tiếng lầm bầm không nhỏ, không to nhưng cũng đủ để Tiểu Bất Tử nghe được: “Ta thấy, tên đệ tử của cái phái toàn đàn bà này thực sự là ẻo lả, không biết chịu được mấy đòn của Trần sư huynh”.

- Trận đấu bắt đầu. – Vị giám khảo hô vang, báo hiệu.

Chỉ thấy, xoạt một tiếng, trong chớp mắt đám môn đồ của Long Hồ môn há hốc mồm không nói được bất cứ câu nào. Trần Huyền Minh, vũ khí còn chưa kịp xuất chiến đã nằm lù lù một đống dưới đất, bất tỉnh nhân sự. Trên đài, Tiểu Bất Tử hướng ánh mắt khinh khỉnh về phía đám đông Long Hồ môn. Chẳng rõ hãn xuất chiêu nhanh đến mức nào mà trong chớp mắt, đối thủ đã đo ván.

Sự việc nhanh đến mức, vị giám khảo cũng cứng họng. Lát sau, ông ta và mấy người khác chạy lại chỗ Trần Huyền Minh đang nằm. Xem xét một hồi, vị giám khảo hô lớn:

- Trận này Mẫu Nghi Giáo giành được thắng lợi.

Lúc diễn ra sự việc, ở phía sân khấu đằng xa, Bạch Ưng chân nhàn thoáng nhìn mặt. Không ngờ, tên đệ tử này của lão lại ra tay xuất quỷ nhập thần đến vậy. Còn Hồng Vân Tiên Tử ngồi bên cạnh thì gật gù ra vẻ hài lòng.

-Ồ! Kia chẳng phải đệ tử của Vân Tiêu Kiếm sao? Trong chớp mắt lại có thể xuất mười tám chiêu hạ đo ván đối thủ, công phu quả không tầm thường chút nào – An Dương Đại Đế tấm tắc khen màn trình diễn của Tiểu Bất Tử.

-Thánh thượng anh minh! Quả lúc trước y là đệ tử của bốn môn. Sau khi giao đấu với Quỷ Vô Tình mấy năm trước, không hiểu sao lại bị Mẫu Nghi Giáo...cướp mất. – Bạch Ưng chân nhân chấp tay, bậm với An Dương Đại Đế.

- Quỷ Vô Tình? – Khuôn mặt An Dương Đại Đế thoáng một tia sợ hãi. Nhân vật này, không nói, chắc ông ta cũng hiểu được sự lợi hại của hắn. Mấy năm rồi, tên ma đầu này trốn thoát khỏi hỏa ngục, mặc dù triều đình đã điều động binh hùng tướng mạnh nhưng đều bật vô âm tín.

- Chuyện này là sao, Hồng Vân Tiên Tử? – An Dương chuyển một bộ mặt nghiêm nghị, cất lời hỏi.

Hồng Vân vội vàng đứng bật lên, chấp tay nói:

- Bẩm hoàng thượng, kẻ kia là môn đồ của bản phái. Hoàng thượng là bậc chí tôn, chắc hẳn đã nhìn ra võ công y vừa thi triển là tinh hoa của Mẫu Nghi Giáo. Vốn hắn là đệ tử của phụ thân Lê Hữu, do cơ duyên nên được thần truyền lại bí kíp võ công của Mẫu Nghi Giáo. Khi này hắn cũng đã khẳng định mình không phải là đệ tử của Vân Tiêu Kiếm. Bạch Ưng đạo trưởng đã ăn nói hàm hồ mất rồi.

- Ngươi! – Bạch Ưng cả giận, định đứng lên thì An Dương đã xoa tay.

- Thôi! Hồng Vân Tiên Tử đã nói vậy, đạo trưởng coi như bỏ qua đi. Dù có là người của môn phái nào thì cũng là con dân Lạc Hồng, là nhân tài của triều đình.

“Bình... bình” mấy tiếng, An Dương cùng tứ đại môn chủ quay sang một lôi đài khác, thấy Song Mai ngạo nghễ đứng giữa thình không, Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm bập bênh nương gió, tỏa ra mùi thơm êm dịu khiến đám nam tử ở dưới trầm trồ không ngớt. Đối thủ của nàng, đệ tử ưu tú nhất của phái Bạch Đà đang ôm đầu, nằm dưới đất, cách đó không xa, một cây kích cắm sâu vào nền đá rất thảm hại, chắc hẳn là pháp bảo của tên kia.

- Mai Mai của Vân Tiêu Kiếm giành thắng lợi. – Vị giám khảo sau khi xem xét, hô lớn thông báo.

Tiếng vỗ tay, huýt sáo rầm rầm vang lên, cổ vũ cho Song Mai. Nhưng xem ra, nàng chẳng bận tâm chút nào. Nàng hướng ánh mắt về phía Tiểu Bất Tử đang chậm rãi bước xuống lôi đài. Nghe thấy tiếng hò hét cổ vũ, bất giác Tiểu Bất Tử cũng ngoái lại xem. Hai ánh mắt chạm nhau. Thời gian như ngừng lại. Tim Tiểu Bất Tử như có ai đó đang bóp vào, đau nhói.

Tiểu Bất Tử giật vội ánh mắt về, cúi gằm xuống đất rồi bước những bước nặng nề. Hắn không hiểu trong lòng mình đang nghĩ gì nữa, cứ như một mớ bông bong, rối mù lên.

Hắn ngược mắt lên, thấy khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Linh đang nhìn mình. Nàng cũng đã giành thắng lợi. Thấy bộ dạng của hắn, Tiểu Linh bất giác quay sang phía xa. Ánh mắt Tiểu Linh một lần nữa chạm vào Song Mai. Cả hai người gờm gờm nhìn nhau.

- Thôi! Bỏ đi, đừng nhìn nữa. – Tiểu Bất Tử bỗng nắm lấy tay Tiểu Linh, kéo đi khiến cho nàng giật mình. Đây, là lần đầu tiên hắn chủ động nắm lấy tay nàng. Tiểu Linh nhẹ nhàng quay đi, bước theo Tiểu Bất Tử. Một cảm giác kỳ lạ ngập tràn trong nàng.

Phía xa, Song Mai thấy như lòng quặn lại. Nàng nhẹ nhàng đáp xuống đất, bảo kiếm khẽ rung lên rồi bay trở lại vỏ. Từng bước, từng bước, Song Mai đi qua đám đông đang hò hét, cổ vũ cho nàng. Tai nàng ù đi, dường như không thể tiếp nhận những âm thanh náo nhiệt đó.

- Chúc mừng con. – Một giọng ôn tồn phát ra khiến Song Mai đứng sững lại. Trước mặt nàng, chính là phụ thân Mai Thiếu Kỳ.

- Cảm ơn cha! – Song Mai khẽ khàng.

Mai Thiếu Kỳ đột nhiên mắt sáng như sao. Cuối cùng sau bao năm, con gái rượu của ông đã nói trở lại. Mai Thiếu Kỳ thiếu chút nữa nhảy cẫng lên vì sung sướng. May là lão kìm lại được chứ không, với địa vị hiện nay, thể hiện cảm xúc như vậy sẽ khiến mọi người chê cười. Lão quay sang, nhìn thấy Triệu Tài ở bên cạnh thì lấy hết sức vỗ bộp một cái khiến hấn quy người, nét mặt nhăn nhó.

- Triệu Tài! Người xem tiểu thư đã nói lại rồi này.

- Vương gia! Chúc mừng vương gia. – Triệu Tài nhăn nhó nét mặt nhưng vẫn cố làm ra vẻ xu nịnh.

- Con hơi mệt, xin phép về nghỉ ngơi, chiều còn tiếp tục thi đấu. – Song Mai cất lời rồi vội vã lướt đi khiến Mai Thiếu Kỳ ngớ người. Nhưng không sao, con gái rượu nói lại như xưa là lão vui mừng lắm lắm.

Cung Chu Tước, nơi ở của đệ tử Mẫu Nghi Giáo

Ở đây không có mây trắng bông bành, không có núi non trùng điệp cũng chẳng có màu xanh thẫm thẫm của núi rừng. Tất cả, chỉ toàn là nhà cửa san sát, cung điện nguy nga, bề thế. Tiểu Bất Tử nằm dài trên nóc tấm cung, trong lòng dường như đang da diết nỗi nhớ mơ hồ nào đó.

Tiểu Linh nhẹ nhàng đến bên cạnh, nàng khẽ ngồi xuống. Hắn không nói gì, ánh mắt vẫn buồn bã nhìn ra xa xa. Tiểu Linh thở khẽ, bàn tay thon thả của nàng nhẹ nhàng cuốn mấy sợi tóc vương trên mặt. Chầm chậm, nàng quay sang nhìn hắn

- Người đã học hết cuốn bí kíp ta đưa cho rồi phải không? – Nàng mở đầu.

- Đã hết rồi! – Tiểu Bất Tử khẽ trả lời.

- Cô nương đó, hắn là rất quan trọng với người. – Nàng áp úng.

- Ai cơ? – Tiểu Bất Tử khẽ nhú mày, trong lòng hắn biết, Tiểu Linh đang muốn nói đến ai.

- Thì...vị quận chúa ấy, đệ tử của Vân Tiêu Kiếm...Chắc là trước đây...- Tiểu Linh dường như cứ muốn bật ra những câu nói mà nàng không muốn nó xuất hiện.

- Tiểu Linh! Đừng nói nữa. Ta..ta...không nhớ gì cả. – Tiểu Bất Tử áp úng, khuôn mặt hắn ánh lên một nỗi lo lắng.

- Từ lúc đó, ta thấy người cứ như người mất hồn...ta không rõ...liệu.

Tiểu Bất Tử chột ngồi lên, xoay người nhìn thẳng vào Tiểu Linh khiến nàng tự nhiên cảm thấy ngượng ngùng. Nếu là lúc trước, gặp tình cảnh này thì nàng sẽ có thái độ khác.

- Tiểu Linh! Chỉ là bỗng nhiên mọi việc đến với ta nhanh quá, ta chưa có sự chuẩn bị để tiếp nhận. Mọi người và cả người nữa, đối với ta rất tốt. Cho dù trước đây ta có là ai thì bây giờ chỉ có mỗi Tiểu Bất Tử này thôi. – Tiểu Bất Tử nói một tràng.

- Nhưng...nếu người nhớ ra...thì...sao? – Tiểu Linh cuối cùng cũng nói ra những điều mà nàng giấu kín trong lòng.

Trước câu hỏi ấy, Tiểu Bất Tử miệng như đặng lại, hắn chẳng biết phải nói sao nữa. Nếu ký ức năm xưa trở lại, hắn biết thân phận thật của mình thì sao đây? Vị cô nương kia, hình như có một sợi dây liên kết rất gắn bó với hắn. Hắn chẳng biết phải làm thế nào nữa, trong đầu cứ ong ong câu hỏi của Tiểu Linh. Làm sao đây?

Thấy bộ dạng của hắn, Tiểu Linh thở dài, chợt nàng đưa tay siết chặt bàn tay Tiểu Bất Tử

- Đừng lo, dù sao người cũng là người tốt, cũng là danh môn chính phái. Con người trước đây của người, chắc chắn không phải người xấu.

- Ta...không biết. – Tiểu Bất Tử cảm thấy một hơi ấm từ bàn tay Tiểu Linh truyền qua. Nó vừa ấm áp, vừa mát mẻ, dường như đang vỗ về tâm trí rối bời của hắn. Người con gái này, với hắn sao lại tốt như vậy?

Trong lòng hắn thổn thức không thôi. Tiểu Bất Tử chợt dâng lên một nỗi sợ hãi. Quá khứ của hắn, liệu có đủ sức để phá đi sợi dây gắn kết với Tiểu Linh hay không? Tiểu Bất Tử dường như muốn vứt bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu, không muốn nó hiển hiện trong tâm trí nữa. Nhưng càng cố bao nhiêu, nó càng ào ạt dội về bấy nhiêu. Khuôn mặt Tiểu Bất Tử trắng bệch như tờ giấy.

Tiểu Linh khẽ buông tay hắn, nàng đứng thẳng lên, nhìn Tiểu Bất Tử rồi nhún mình vào hư vô, phóng vút đi. Trước khi hình ảnh của nàng chìm vào khoảng không, Tiểu Linh xoay người, nhìn Tiểu Bất Tử, khẽ cười nói:

- Dù sao thì ta nghĩ là cô nương đó...rất tốt.

Tiểu Bất Tử nhìn theo Tiểu Linh, hắn chẳng biết nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn theo hình bóng yêu kiều của nàng vụt biến mất vào màn đêm. Hắn muốn

làm gì đó, muốn kéo Tiểu Linh trở lại, để nói với nàng rằng hắn sẽ...Nhưng sao Tiểu Bất Tử cứ im lìm như vậy. Bàn tay hắn siết chặt vào nhau. Tại sao?

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Kén rế

Một hồi trống rền vang, tựa như khiến trời đất rung chuyển, báo hiệu những trận thi đấu buổi chiều chuẩn bị diễn ra.

Dưới sân quảng trường, đệ tử mười môn phái lọt vào vòng sau đã sắp thành hàng ngũ chỉnh tề. Đếm đi đếm lại, có 20 môn sinh lọt vào vòng sau trong đó người của tứ đại môn phái đều bảo toàn lực lượng, vượt qua vòng thứ nhất.

Trong số những đệ tử này, dĩ nhiên Tiểu Bất Tử là người được chú ý nhất, bởi hắn là đệ tử nam duy nhất từ khi Mẫu Nghi Giáo khai môn lập phái. Chẳng biết Tiểu Bất Tử có vui mừng chút nào hay không nhưng đám đàn ông đều nhìn hắn với con mắt ghen tị còn những đệ tử nữ thì khinh khinh coi thường, lầm rầm bàn ra tán vào rằng tay này chắc hẳn là loại biến thái, nửa nạc nửa mỡ mới có thể tu tập pháp môn dành cho đàn bà.

Thậm chí, người ta còn xì xào, đặt cho hắn cái biệt danh rất khó chịu: “Bất tử công công”. Quả thực oan ức cho hắn, từ khi được lão Lê Hữu cứu sống đem về nhận làm đệ tử, ngoài thời gian mấy ngày dưỡng thương trên Mẫu Nghi Giáo vì bị người ta đánh suýt chết, hắn chưa bao giờ được nhìn nhận là đệ tử phái này. Chẳng biết Hồng Vân Tiên Tử chiếu cố hắn thế nào mà lưu lại điều tiếng không lấy gì làm hay ho.

Tiểu Linh rất tức giận khi nghe thấy người ta gọi hắn bằng cái biệt danh hoạn quan kia còn Song Mai, nàng cũng đã loáng thoáng nghe. Nàng cố làm một vẻ lãnh đạm như băng nhưng kỳ thực trong lòng khó chịu vô cùng...

Một tiếng rống khủng khiếp vang lên, hết thảy mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía cửu tháp. Trên đỉnh tháp, một linh thú khổng lồ từ từ đáp xuống. Linh thú này có thân của rùa và đầu rồng. Nếu so sánh với đám bạch ưng, chim Lạc thì giống như đang so chim sẻ với đại bàng. Con quái vật khủng khiếp này hướng đôi con mắt to cộ, tỏa ra những tia hung bạo cực độ quét một lượt xuống dưới. Khắp người của linh thú, khẽ tỏa ra những đạo bạch quang bức nhân.

- Long Quy Bá Hạ! – Tiểu Linh khẽ thốt lên.

Tiểu Bất Tử ngậy người ngắm nhìn linh thú. Từ trước đến giờ, hẳn chưa bao giờ thấy một con vật nào oai phong đến thế.

- Cái gì Bá Hạ? – Tiểu Bất Tử khẽ hỏi.

- Long Quy Bá Hạ, linh thú thượng cổ, thú cưỡi của An Dương Đại Đế.
– Tiểu Linh giải thích, ánh mắt vẫn hướng về phía linh vật kia. Long Quy Bá Hạ xuất hiện, đâu phải có cơ hội được chiêm ngưỡng?

Trên lưng linh thú, một chiếc ngai vàng đặt trang trọng. Ngồi trên ngai, hẳn là An Dương Đại Đế. Ông ta hôm nay vận hoàng bào dát vàng đẹp đẽ, thần thái tỏa ra lấn át quần hùng. Bên hông An Dương Đại Đế, có treo một vật bằng hai bàn tay có hình chiếc nỏ được làm bằng vàng ròng. Đó chính là Liên Châu Thần Tiễn, pháp bảo chí tôn của An Dương.

“Rầm”. Khán đài rung chuyển dữ dội khi Long Quy Bá Hạ đặt chân xuống. Con vật to lớn lúc lắc cái đầu, ánh mắt dò xét quét qua một lượt các vị trưởng môn đang cung kính đứng lên chào đón An Dương Đại Đế. Không biết có đúng là thần khí mà giống linh vật kia tỏa ra rất đáng sợ hay không mà bốn vị trưởng môn đều khẽ lùi lại phía sau, rất thận trọng.

An Dương Đại Đế đứng thẳng lên, thân hình khẽ lay động, trong chớp mắt đã rời khỏi lưng linh thú, ngạo nghễ đứng giữa khán đài, nhìn xuống đám đệ tử phía dưới. Ông ta mỉm cười rồi cất lời, giọng tựa sấm rền:

- Các người đều là những nhân tài hiếm có của Lạc Hồng, tương lai quả thực rất sáng lạn. Chiêm ngưỡng màn trình diễn của các người, trầm rất hài lòng.

Phía bên dưới, đám đệ tử và các môn phái rầm rầm hô lớn: “Thánh thượng vạn tuế”.

- Tiếp sau đây, vòng hai của Lạc Hồng đại hội sẽ được tiếp tục tổ chức, trong hai mươi người, mười người chiến thắng sẽ vào vòng ba. Mười người đó sẽ chia thành năm cặp đấu và chọn ra năm đệ tử kiệt xuất nhất.

Đại đế nói đến đây, dưới quảng trường đã rộ lên những xì xào bàn tán: “Năm người, vậy chia cặp ra sao đây? Lẻ một người, tính sao?”. Những bàn tán to dần, to dần, đám đông trở nên phấn khích lạ kỳ.

Thần thái tỏa ra vô cùng vui vẻ, An Dương Đại Đế nhìn một lượt xuống dưới. Máy vị trưởng môn cũng tỏ ra khó hiểu. Nếu lẻ một người, biết chia cặp đấu ra sao?.

Nhận thấy lũ con dân của mình chẳng ai hiểu được thâm ý, An Dương cất một tràng cười vang, khoát tay ra hiệu. Một bầu không khí im lặng bao trùm cả không gian. Hết thấy mọi người có mặt ở quảng trường đều hướng ánh mắt tập trung, chờ đợi vị vua của họ giải thích.

- Trong vài năm qua, có một nhân vật tuy không thuộc bất cứ môn phái nào ở Lạc Hồng nhưng tu vi có lẽ chẳng kém những cao thủ ở đây là bao. – An Dương Đại Đế thủng thẳng.

“Ai nhỉ? Ai nhỉ?” Đám người ngơ ngác nhìn nhau, cố lục lọi trong vốn kiến thức của mình để giải đáp xem, rốt cục nhân vật đó là ai. Bạch Ưng đạo trưởng nghe vậy, thốt nhiên quay đầu lại nhìn An Văn Thành đang đứng cạnh. Thấy ánh mắt của sư phụ, An Văn Thành khuôn mặt tỏ ra khó hiểu. Hình như, y cũng không biết, rốt cục nhân vật đó là ai nữa.

“Soạt”...An Dương Đại Đế khẽ phẩy tay ra hiệu, thỉnh không chợt lóe lên một đạo hồng quang rực rỡ, chớp mắt một nhân ảnh đã phóng tới đứng bên cạnh, khẽ cúi chào rồi quay xuống mỉm cười với đám người dưới quảng trường.

“Ồ...à...!”, những tiếng cảm thán vang lên khắp quảng trường, thanh âm chủ yếu là của đám nam tử. Chắc hẳn người đứng kia phải là một mỹ nữ tuyệt sắc.

Tiểu Bất Tử thái độ chẳng hiểu đang nghĩ gì, cứ chờ người ra, chắc hẳn đang cố để tìm một mảnh ký ức. Tiểu Linh đứng bên cạnh y không nói lời nào, ánh mắt hơi rung động khi bóng người vừa xẹt tới. Nàng thầm nghĩ, kẻ kia là ai mà lại dám đứng cạnh An Dương Đại Đế, lại không thềm quỳ lạy một cái?

An Văn Thành nét mặt tựa như vỡ ra một điều gì đó, y khẽ lắc đầu, chẳng biết khước miệng nở một nụ cười hay bị méo đi nữa. Đứng bên cạnh An Dương Đại Đế, chẳng phải là em gái của y sao?

Cô gái đứng cạnh An Dương Đại Đế chỉ có thể dùng từ tuyệt mỹ để miêu tả. Nàng rực rỡ trong bộ y phục màu đỏ kiêu sa, tóc xõa ngang lưng, khuôn mặt ửng hồng. Công chúa khẽ cười, tựa như trăm ngàn đóa hoa đang khoe sắc. Có thể nói, cùng với Song Mai của Vân Tiêu Kiếm, Tiểu Linh của Mẫu Nghi Giáo, cả ba người đã gây nên những tương tư không hề nhỏ cho đám nam tử danh môn chính phái, thượng kinh tham dự Lạc Hồng Đại hội. Ba đại mỹ nữ, mỗi người một vẻ, chẳng kém nhau là bao.

- Để trăm giải thích, đây là đứa con gái thứ chín của ta, An Ngọc Uyên, người trong vài năm nay được mọi người xưng tụng là Cửu Hồng. – An Dương Đại Đế khẽ cười, giải thích.

Cái tên Cửu Hồng vừa phát ra, phía dưới quảng trường dường như có một cơn lốc xoáy quét qua. Mấy vị trưởng môn cũng chờ hết người. Cửu

Hồng, kẻ được mệnh danh là Lạc Hồng đệ nhất sát thủ, là khắc tinh của ma giáo, phản tặc. Cửu Hồng, kẻ thần bí, hành tung bất định, xuất quỷ nhập thần hóa ra là cửu công chúa của An Dương Đại Đế hay sao?

“Cửu Hồng...Cửu Hồng công chúa” Hàng tràng tràng lớp lớp tiếng hô như sấm, khiến quảng trường rầm rầm rung chuyển. An Ngọc Uyên thấy phía dưới tiếng hô như thác, bất giác khuôn mặt đỏ ửng lên.

- Chuyện này là sao Văn Thành? – Bạch Ưng đạo trưởng nheo mắt hỏi đệ tử. Năm xưa vì sao lão không thể nhìn ra vị công chúa xinh đẹp này lại có tố chất tu thành cực tốt?

- Sư phụ! Đệ tử cũng không rõ. Năm xưa khi con theo sư phụ về Vân Tiêu Kiếm, nó còn nhỏ, lại được phụ thân đưa về Hồ Vạn Trùng chăm sóc. Quá trình tu luyện của Ngọc Uyên quả thực Văn Thành không nắm được. – Văn Thành khẽ ghé gần vào sư phụ, nói nhỏ.

- Lạc Hồng đại hội là việc lớn, trăm nhân sự kiện này, cũng muốn tìm cho Cửu Hồng một đức lang quân như ý. Bởi vậy, Cửu Hồng sẽ tham gia thi đấu cùng nhóm năm nhân vật kiệt xuất nhất. Trăm hy vọng sẽ có một trang nam tử văn võ toàn tài chiến thắng được nó.

Lại một lần nữa, tiếng reo như vỡ đất âm âm vang lên. Đám nam tử ánh mắt phấn khích, nhảy cẫng lên mừng rỡ. Mấy đệ tử của Vạn Phật Tông im lặng, mắt nhắm nghiền, miệng liên tục tụng niệm phật hiệu.

- A di đà phật! Hoàng thượng, nếu đệ tử của bản tự chiến thắng Cửu Hồng công chúa, xin thứ cho Vạn Phật Tông không thể tuân mệnh. – Khai Quang thần tăng, vận cà sa vàng kim, thân hình như hộ pháp, khuôn mặt răn rỏi, đứng lên nói.

- Thần tăng! Trẫm đã tiên liệu điều này rồi. Tất cả cứ để tùy duyên của Ngọc Uyên. Nếu nó bại dưới tay nữ nhi hoặc đệ tử của Vạn Phật Tông thì coi như phúc phận của nó chỉ đến thế, trăm tuyệt đối không làm trái đạo lý.

– An Dương Đại Đế trấn an Khai Quang thần tăng khiến ông ta an tâm phần nào, vội vàng lui về chỗ.

Ngọc Uyên hướng ánh mắt xuống dưới, quét qua một vòng. Bỗng nàng thoáng nhãn mặt khi trông thấy Tiểu Bất Tử. Gã kia là ai, tại sao không vui mừng hò reo theo đám người? Ánh mắt hẫ dờng như chẳng có một chút gì ham thích với thông tin động trời mà phụ hoàng vừa ban bố, nó lại thoáng chút u buồn, cũng chẳng thềm liếc mình nửa cái. Trong lòng Ngọc Uyên bỗng tràn lên một cảm giác khó chịu hết sức.

Quả thực, công chúa Ngọc Uyên khó chịu cũng phải thôi. Thân là công chúa út, từ nhỏ đến lớn được cưng chiều, nâng niu. Nàng ho một tiếng thì trăm người quỳ rạp. Nàng cười một tiếng thì bao trang nam tử phải điêu đứng, lết dưới chân nàng. Thế mà, phụ thân đã tuyên bố kén rể, cái tên chết tiệt kia cũng chẳng thềm động lòng. Nếu là bọn nhà sư Vạn Phật Tông thì nàng còn có thể hiểu được, đằng này. Đúng là tên biến thái chết tiệt. Ngọc Uyên thầm rửa trong lòng, cầu mong sẽ được thi đấu với hắn. Nàng sẽ cho hắn chết không được mà sống cũng không xong.

- Bẩm hoàng thượng! Thêm cả cửu công chúa nữa, tổng cộng có sáu cặp đấu. Vậy làm sao chọn ra hai người cuối cùng để tranh ngôi vị quán quân?
– Hồng Vân Tiên Tử đứng lên, chấp tay thưa.

An Dương Đại Đế cất lên một tràng cười sáng khoái, chòm râu của ông ta rung lên bần bật. Tất cả mọi người đều im lặng, chờ đợi lời giải thích.

- Ai nói là trận cuối cùng sẽ có hai người thi đấu? – An Dương ngừng cười, quay lại nhìn Hồng Vân Tiên Tử.

- Thần không hiểu, xin hoàng thượng nói rõ. – Hồng Vân Tiên Tử khẽ cúi người hỏi.

An Dương quay người nhìn Ngọc Uyên rồi quét ánh mắt xuống phía dưới. Trong mắt ông ta ánh lên một niềm vui thích tột độ.

- Các người nghe đây, trận cuối cùng sẽ diễn ra với sự tham chiến của ba đối thủ.

“Ba người vào chung kết?” Ở dưới lại lao xao bàn tán, mọi người quay lại nhìn nhau, hết sức khó hiểu.

- Đúng vậy! Ba người sẽ cùng giao đấu để tranh ngôi vị quán quân.

- Thần chưa rõ ý của bộ hạ. – Đinh Bá Toàn, chương môn Nhất Thanh Môn đứng lên cung kính nói.

- Nếu song đấu thì quá tẻ nhạt, không lột tả được hết sự mưu mô, tính toán trong giao đấu. Nhưng nếu tam đấu thì khác, trận chiến buộc người tham gia phải cẩn trọng trong từng chiêu thức, phân phối sức lực để đối phó với hai người còn lại. Ta nghĩ như vậy sẽ rất thú vị, chiến thắng lại càng vẻ vang hơn. – An Dương gật gù nói.

- Thánh thượng anh minh, suy trước tính sau, thần cơ diệu toán quả thực khiến chúng thần ngưỡng mộ vô cùng. – Đinh Bá Toàn ngoác miệng cười, nói ra những lời có cánh khiến An Dương đặc chí vô cùng.

Lão đạo Bạch Ứng và Hồng Vân Tiên Tử nghe những lời đó thì khẽ nhú mày, bắn ra vài tia khinh bỉ. Duy chỉ có Khai Quang thần tăng là không nói gì, chỉ ngồi lờn tràng hạt, miệng lầm rầm tụng phật hiệu.

- Trẫm không làm mất thời gian thêm nữa. Hãy bắt đầu vòng thi đấu thứ hai của Lạc Hồng đại hội. – An Dương nói rồi quay người trở về vị trí chính giữa trên sân khấu.

Một tiếng rống khủng khiếp của Long Quy Bá Hạ vang lên, cả thân hình linh thú rùng rùng chuyển động, nhẹ nhàng bay lên cao, khuất vào cửa tháp. Ngọc Uyển nhún người một cái, chớp mắt đã đứng sau phụ thân, mỉm cười hướng mắt ra những lô đài phía xa để chờ đợi những trận đấu ở vòng thứ hai.

Nhanh chóng, hai mươi thí sinh được mấy vị giám khảo đưa tới một chiếc hộp bằng gỗ to để tiến hành bắt thăm. Những lá thăm được đánh số từ một đến hai mươi. Người nào bắt được số nào sẽ so tài với đối thủ có số tiếp theo. Ví dụ như số một sẽ gặp số hai, số ba gặp số bốn....

Tiểu Bất Tử thò tay vào hộp, chậm rãi, hẩn mở tờ giấy ghi số báo danh lên xem. Vị giám khảo nhìn số của hẩn, đoạn hô lớn:

- Số mười một Tiểu Bất Tử của Mẫu Nghi Giáo gặp số mười hai, Văn Lộc của Vân Tiêu Kiếm.

Song Mai, Bạch Ưng đạo trưởng mặt mày thất sắc khi vị giám khảo xướng tên hai đối thủ sẽ gặp nhau ở vòng hai. Ông trời ơi, có phải ông đang trêu người Vân Tiêu Kiếm hay không?

Tại góc quảng trường, Mai Thiếu Kỳ quay sang nhìn Tiểu Bất Tử, tự nhiên giật mình. Ông ta nhận ra, thằng nhóc này chẳng phải là Thái Bảo sao? Vì sao lại trở thành đệ tử của Mẫu Nghi Giáo? Năm xưa sư huynh nói, thằng bé này có tư chất giống hệt Mai Mai, nếu hai đứa đồng tâm hiệp lực, khắp cõi Lạc Hồng này e là không có đối thủ, nay cơn có gì đẩy đưa khiến hẩn gia nhập môn phái toàn là nữ nhi? Khi xưa, hẩn mất tích, Song Mai lo lắng, buồn chán đến không nói nửa lời, giờ hẩn xuất hiện mà lại còn là đối địch trên lôi đài, không biết con gái ông sẽ nghĩ gì. Chợt, Mai Thiếu Kỳ hiểu ra, con gái ông nói trở lại đến mười phần là đã gặp Thái Bảo.

Khuôn mặt Mai Thiếu Kỳ chợt nhăn nhó một cách khó hiểu. Triệu Tài thấy vậy bèn dò la ý tứ chủ nhân. Mai Thiếu Kỳ hất hàm về phía Tiểu Bất Tử nói:

- Tên kia lúc trước là đệ tử của Vân Tiêu Kiếm, chẳng ngờ mấy năm mất tích, giờ trở về lại gia nhập Mẫu Nghi Giáo.

Triệu Tài nghe vậy, vội vàng hướng mắt ra nhìn Tiểu Bất Tử. Trong một khoảnh khắc, khuôn mặt của Triệu Tài hình như cũng hơi méo đi, ánh mắt

hắn trở nên hẳn học. Hóa ra, cái tên khiến tiểu thư im lặng không nói trong mấy năm qua lại lù lù ở trước mặt. Hai nắm tay Triệu Tài chọt siết vào nhau, rất chặt.

Tiểu Bất Tử có cảm giác như hàng trăm cặp mắt đang đổ dồn về phía hắn. Người đứng trước mặt kia, đối thủ của hắn, là ai? Một người bạn rất thân thiết trong quá khứ ư? Hắn không rõ, đầu óc càng mơ hồ.

Quá khứ! Quá khứ là gì vậy? Tại sao không thể rõ ràng được?

- Người không nhận ra ta sao Thái Bảo? – Văn Lộc khẽ nói, toàn thân hơi rung động, ánh mắt trĩu buồn.

Tiểu Bất Tử im lặng không nói. Hắn biết nói gì bây giờ?

- Sư tỷ đã rất nhớ người, bọn ta cũng vậy. – Văn Lộc thở dài, ánh mắt xoáy sâu vào Tiểu Bất Tử.

Sư tỷ! Sư tỷ! Hai tiếng này sao vừa lạ vừa quen. Sư tỷ! Có phải là người con gái ấy không? Người con gái cứ chấp chờn trong những giấc mộng, đến rồi đi. Người con gái mà hắn đối diện khi nãy? Hắn và nàng, có quan hệ gì?

- Sư tỷ đã...

Chưa để Văn Lộc kịp nói hết câu, Tiểu Bất Tử đã thét lên

- Người thôi đi, đừng nhắc nữa, ta không biết gì cả. Ta không thể nhớ ra. Ta...ta giờ là người của Mẫu Nghi Giáo.

Văn Lộc hơi sững người lại đoạn thở dài một tiếng, lắc đầu mấy cái.

- Vị huynh đệ! Xin chỉ giáo. – Tiểu Bất Tử nói rồi phất tay ra phía trước, viên châu màu vàng từ từ phát quang, bay ra phía trước, chờ đợi.

- Được! Xin mời! – Văn Lộc ánh mắt tập trung, song chỉ chĩa về phía trước, toàn thân gồng lên.

“Xoạt” Đạo quang mang rực đỏ, vẽ lên hư vô một vết tựa như dải lụa. Hỏa Luân Kiếm của Văn Lộc đã rời vỏ, bay đến trước mặt, sẵn sàng ứng chiến.

Tiểu Bất Tử chăm chú nhìn đối thủ, đột nhiên hắt thét lên một tiếng đầy khí thế, viên châu lại tỏa ra hào quang chói mắt, phóng một lúc hơn mười luồng kinh khí về phía Văn Lộc.

“Hộ”. Văn Lộc cũng quát lên đầy sức mạnh, Hỏa Luân Kiếm xoay một vòng, vẽ thành hình thái cực đồ rực đỏ, chắn trước mặt.

Rầm rầm rầm....những đạo kim khí phóng tới thái cực đồ, va chạm tạo thành những tiếng nổ đinh tai nhức óc. Kinh khí phát ra khiến Văn Lộc phải thoái lui lại ba bước, thân ảnh rùng rùng chấn động, thái cực đồ thoáng lay động, tỏa sáng đã nhạt bớt so với lúc trước.

- Đến ta. – Văn Lộc vừa lùi lại bỗng xoay người, lao về phía trước, hai tay bắt kiếm quyết, lẫm rẫm trong miệng.

“Phùng”, Hỏa Luân Kiếm đột ngột chĩa thẳng về phía Tiểu Bất Tử, chớp mắt đã xẹt ra năm đạo quang mang đủ màu sắc, kết thành hình những con mãnh long rồi rầm rầm lao về phía đối thủ. Ngũ long kiếm pháp của Văn Lộc dường như đã đạt đến trình độ thượng thừa.

Tiểu Bất Tử thấy năm con mãnh long, thốt nhiên trong đầu xẹt qua một tia sáng. Tia sáng này, giống như một mảnh ký ức đã mất chợt tràn về. Chiêu thức này, tại sao lại quen thuộc vậy? Tiếng thác đổ ầm ì ở đâu vọng về? Một mảnh trời quen thuộc quá.

Chỉ là, mảnh ký ức ấy cũng quá mơ hồ, cứ ần ần hiện hiện khiến cho Tiểu Bất Tử ngây người ra, chẳng để ý chiêu thức của Văn Lộc trong chớp

mắt đã phóng tới.

Khán giả phía dưới ồ lên một tiếng, toàn thân Tiểu Bất Tử rung lên trước sức ép mãnh liệt của chiêu thức rồi uỳnh một cái bắn vọt về phía sau, rớt thẳng xuống đất.

- Thái Bảo! – Văn Lộc thét lên khi nhìn thấy Tiểu Bất Tử văng ra khỏi lôi đài. Y chạy vội theo, trong lòng thầm than một tiếng đã ra tay quá mạnh với tên bạn thân chết tiệt kia.

Đằng đằng bao nhiêu năm nay, Văn Lộc chứng kiến cảnh sư tử Song Mai ngày đêm dốc lòng tu luyện đạo thuật chỉ với một mục đích duy nhất là tìm bằng được tên sư đệ Thái Bảo. Tên sư đệ mà nàng nghĩ rằng hẳn đã bị ma giáo bắt đi.

Căn nhà gỗ trên cây, sau Vân Tiêu Giám dường như trở thành một không gian riêng biệt của Song Mai. Ngày nào nàng cũng ra đó, đắm chiêu nhìn về nơi xa xăm, chờ đợi một hình bóng quen thuộc trở về. Ánh Nguyệt và Văn Lộc, chỉ dám đứng đằng xa mà nhìn, xót thương cho Thái Bảo một thì lo lắng cho Song Mai mười.

Cả hai đứa đều lờ mờ nhận thấy, sợi dây liên kết giữa Song Mai và Thái Bảo không đơn thuần chỉ là tình cảm đồng môn thông thường. Hình như, nó còn chất chứa trong đó một thứ gì đó to lớn hơn nhiều.

Khi bắt gặp Thái Bảo, Văn Lộc đã rất mừng rỡ, trong đời y, nhưng rồi lại bị dội một gáo nước lạnh. Nhưng, tức giận nhất không phải chuyện Thái Bảo không nhận ra mà là đứa con gái chần tinh kia. Văn Lộc ăn mảy phát tát đến nổi trắng sao đầy trời, mắt mặt với lũ sư đệ, sư muội đi theo cổ vũ. Dù gì, nó cũng là một trong bốn đệ tử ưu tú của Vân Tiêu Kiếm. Đứa con gái kia, ra tay tàn độc với nó, lại dám cướp Thái Bảo của sư tử Song Mai. Những điều này, Văn Lộc trước sau không thể chấp nhận được. Vốn trí nhớ có thể lấy lại nhưng chuyện kia, nhất định không thể bỏ qua.

Oành một tiếng long trời, Văn Lộc đang lao đến bỗng sững người lại, thu mình nhảy về phía sau hai vòng. Từ dưới lồi đài, một nhân ảnh vọt lên và một cái đã ở cách mặt đất hơn năm trượng, cô ngạo nhìn xuống phía dưới.

Vị giám khảo chạy đến, xem xét một lượt rồi hô lớn: “Chưa chạm đất, chưa thua”.

Tiểu Bất Tử thân mình khễ động, viên châu lập tức rít lên rồi vòng ngược về bên cạnh. Hấn nhú mắt nhìn xuống, hai tay đan vào nhau, ngón co ngón duỗi kết thành hình một loại ấn rồi lật nhanh cả hai bàn tay, úp xuống đất.

Viên châu đột nhiên rung lên, từ bên trong trào ra vô vàn đạo kim quang sáng rực, tựa như những sợi tơ trong suốt. Những sợi tơ bằng khí nhanh chóng đan kết vào nhau, vẽ vào không gian một ảo ảnh mang hình một thanh cự kiếm dài hơn một trượng, tỏa sắc lung linh.

“Hoa Thiên Kiếm” Hồng Vân Tiên Tử từ đằng xa nhìn hấn xuất chiêu, trong lòng khễ mừng thầm. Pháp môn của Mẫu Nghi Giáo, tên đệ tử bất đắc dĩ này đã sử dụng thuần thực một cách kinh ngạc. Dù có chết, phải giữ y lại bản giáo, quyết không để lũ người Vân Tiêu Kiếm tranh giành được. Hồng Vân Tiên Tử thầm nghĩ.

Vốn, chính đạo luôn kèn cựa với nhau, tranh giành nhân tài kiệt xuất từ hàng trăm năm nay. Năm xưa, không phải lão già chết tiết Bạch Ưng kia nhanh chân dẫn người chạy lên hồ Vạn Trùng ứng cứu An Dương Đại Đế trước thì chắc hẳn ngôi vị thống lĩnh quần hùng khó mà thoát khỏi tay Mẫu Nghi Giáo. Bởi lập đại công, được hoàng thượng ngự ban “Lạc Hồng Đệ Nhất Môn Phái” mà bao nhiêu nguồn lợi về nhân tài, vật chất đều không hện mà gặp, cùng nhau tuôn hết về núi Hoàng Ma.

Lại nói, kiếm ánh rực rỡ hiển hiện trước không gian, tỏa bạch quang chói lòa khiến Văn Lộc nhìn lên phải nheo mắt lại. Nhưng cũng rất nhanh, Văn Lộc chuyển bộ tấn, song chỉ vạch vào không gian mấy đường ngoằn ngoèo tựa như múa bút thảo chữ. Hỏa Lân Kiếm lại rung lên bần bật rồi rực sáng, phóng vọt lên. Kiếm vừa lao lên, thân ảnh của Văn Lộc cũng lao lên theo nhanh như điện xẹt. Trong chớp mắt dường như người và kiếm hòa làm một, âm âm phóng tới công kích chiêu thức mà Tiểu Bất Tử vừa tạo ra.

Khi còn cách kiếm khí của Tiểu Bất Tử ba thước, Văn Lộc đột nhiên xoay người, nắm chặt chuôi kiếm, chĩa về phía trước rồi hô lên vang trời: “Ngũ long kiếm pháp, xuất”.

Xoạt. Lại năm con mãnh long đủ màu sắc phóng vọt ra, nhưng lần này, khí thế của chúng còn mạnh mẽ hơn nhiều so với khi nãy. Năm con mãnh long, tru rống khùng khiếp, âm âm lao đến kiếm ảnh.

Chỉ thấy, kiếm ảnh va chạm với năm con rồng, thoáng lay động rồi tan biến thành hàng ngàn tia nhỏ li ti, rơi lả tả vào không gian. Văn Lộc mặt mày thất sắc, cứng họng không nói được một câu nào.

Phía xa, lão đạo Bạch Ưng bật người nhồm dậy như bị ai đặt bàn chông dưới ghế. Lão hét to: “Hồng bát! Hư chiêu”.

Văn Lộc cảm thấy một luồng áp lực cực lớn phả ra phía sau lưng. Y quay người lại nhanh như điện xẹt. Nhưng chừng đó cũng chỉ đủ để nhận ra, một thanh kiếm khí khác đang phá không bay tới.

Oành một tiếng, tất cả chìm vào im lặng, thân hình Văn Lộc chơi vơi, rơi tự do như điều đứt dây xuống đất. Thân hình y chưa kịp chạm đất, Hồng Vân Tiên Tử cũng đứng bật lên, vẻ mặt hoan hỉ vô cùng, hét lớn: “Đánh hay lắm!”

Chỉ nghe một tiếng bộp chát chúa, Văn Lộc ôm đầu nằm dưới đất, dáng vẻ rất đau đớn. Mấy vị giám khảo vội chạy xô tới. Y lắc lắc đầu ra hiệu ổn

cả. Nhìn ngó một hồi, vị giám khảo hô lớn:

- Tiểu Bất Tử của Mẫu Nghi Giáo giành được thắng lợi, lọt vào vòng ba.

Tiểu Bất Tử đáp xuống bên cạnh Văn Lộc, chìa tay ra như muốn kéo y lên. Văn Lộc lưỡng lự một lúc rồi đột nhiên cũng đưa tay nắm lấy. Vừa đứng thẳng lên, Văn Lộc đã ghé vào tai Tiểu Bất Tử, khẽ nói:

- Người đánh hay lắm! Hãy nhớ đến hôn ước của sư tỷ. Hãy cố mà nhớ xem người là ai.

Nói rồi, Văn Lộc phẩy tay một cái, Hỏa Long Kiếm phóng vọt về bao, đoạn quay người bỏ đi, để lại Tiểu Bất Tử ngẩn ngơ đứng như trời trồng.

Hôn ước? Hủy bỏ? Ta có hôn ước với người con gái bước ra từ giấc mơ ấy sao? Một ánh chớp lóe lên, đầu Tiểu Bất Tử tựa như bị hàng ngàn chiếc búa bổ xuống. Hắn đưa hai tay ôm đầu, ánh mắt đau đớn, quy xuống.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Ngôi vị

A..A...A..! – Tiểu Bất Tử hét vàng lên, quy xuống. Đám nữ đệ tử Mẫu Nghi Giáo xung quanh thấy vậy, rào rào chạy tới vây xung quanh, nét mặt lo lắng.

Hắn, mặt mũi đỏ găng, vô hồn, nhìn chăm chặp xuống đất, hai tay nắm lại, như muốn xuất quyền đánh thẳng vào nền đá cứng. Tiểu Bất Tử cứ như vậy khiến đám nữ đệ tử chỉ biết nhìn nhau lắc đầu. Một đệ tử khẽ khàng hỏi:

- Sư huynh không sao chứ?

Tiểu Bất Tử im lặng, ánh mắt dịu dần, hãn khẽ lắc đầu, ý như muốn nói đã ổn. Bạch Vân Tiên Tử từ đâu rẽ đám đông, bước tới trước mặt hắn, nàng nhìn xuống, ánh mắt ái ngại rồi hỏi:

- Có phải người trúng chiêu của đối thủ nặng quá không? Người có bị thương không?

- Không sao đâu Tiên Tử! – Hắn ngẩng mặt lên, nhìn Bạch Vân Tiên Tử, nói.

Hít một hơi căng lồng ngực, Tiểu Bất Tử uể oải đứng lên, nhìn mọi người một lượt rồi ném một nụ cười méo mó, đoạn nhẹ nhàng tách khỏi đám đông, hướng về phía lôi đài Tiểu Linh thi đấu.

Gió nhẹ chợt nổi lên, khiến vài hạt bụi bay vào mắt hần. Tiểu Bất Tử nhắm nhanh mắt lại theo phản xạ. Đưa tay lên dụi mắt rồi từ từ mở. Một ánh mắt đang nhìn hần. Tiểu Bất Tử ngây người, đứng im. Trước mặt hần, cách vài bước chân, Song Mai đang đứng đó, mắt đờm buồn.

Không gian như dừng lại, hai người đứng rất gần nhau nhưng sao quá xa xôi, cách trở. Khuôn mặt Tiểu Bất Tử bất giác tái đi, ánh mắt hần vẫn nhìn thẳng vào Song Mai. Dường như, có một khúc nhạc nào nề đang văng vẳng đâu đây, trùm kín lấy hai con người này.

Song Mai toàn thân khẽ rung động. Đôi môi xinh đẹp của nàng dường như muốn bật ra một lời nói nhưng sao không cất thành tiếng. Nàng siết chặt nắm tay, khẽ ngẩng mặt lên trời, khép đôi mi, hít một hơi căng lồng ngực rồi thở mạnh ra.

Vút...Bóng nàng vụt qua hần, rất nhanh, vờng lại sau lưng một mùi thơm thuần khiết. Mùi thơm của hoa bách hợp. Nàng vụt bước qua hần. Nâng trên cao xiên ngang, đổ bóng hai người in trên mặt đất. Trong một tích tắc, rất nhanh thôi, khi nàng bước qua, hai chiếc bóng hình như hòa vào làm một và dường như mãi mãi không muốn tách rời khỏi nhau.

- Thái Bảo! Ta sẽ đợi...

Tiểu Bất Tử thấy lòng đau quặn lại. Một lời nói khẽ vang lên khi nàng vụt bước qua hần, chỉ đủ để Tiểu Bất Tử nghe được. Trời đất này, hình như đang thổi cuồng phong, bão tố vào hai con người đầy duyên nợ này hay sao?

Một cơn gió ở đâu thổi thốc lên, cuốn một chiếc lá cô liêu xoáy lên không trung. Chiếc lá chơi vơi trong hư vô, hình như nó muốn bay cao, bay cao lên trên tất cả. Tiểu Bất Tử nhìn theo chiếc lá, trong lòng chợt ủa về một cảm giác trống rỗng.

Tiếng hò hét, vỗ tay rào rào khiến Tiểu Bất Tử đặt chân trở lại mặt đất. Hình bóng nàng tan biến trong hư vô, tan biến trên đồng đỗ nát, thể lương trong giấc mơ của hắn. Tiểu Bất Tử nhìn sang lô đài của Tiểu Linh. Một ảo ảnh tiên nữ kiều sa, tuyệt đẹp đang phá không bay tới. Đối thủ của nàng, thần sắc hoảng loạn, không kịp ứng chiêu liền lĩnh chôn đòn tấn công, vắng khỏi lô đài.

“Nàng! Người con gái trong giấc mơ của ta, nàng tựa như một cái gì đó mà ta muốn kiếm tìm. Nhưng thứ lỗi cho ta, trên con đường này, ta cần một người đồng hành.” Hắn lẩm bẩm rồi hít một hơi, đứng thẳng người, bước về phía Tiểu Linh...

- Chúc mừng người Tiểu Linh! – Tiểu Bất Tử khẽ cười nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Linh đang vui mừng hết sức.

- Người sao rồi? – Tiểu Linh đứng trên lô đài, cúi xuống nhìn hắn.

- Ta cũng vào vòng trong rồi. – Hắn thông báo.

Tiểu Linh mỉm cười tí mắt, mừng cho hắn. Đoạn nàng nhún mình, nhảy xuống bên cạnh hắn.

Rất tự nhiên, Tiểu Linh kéo tay Tiểu Bất Tử bước ra khỏi đám đông đang cổ vũ nàng, hướng về phía cổng thành làm hắn ngỡ người. Tiểu Bất Tử bị kéo đi, ngỡ ngác hỏi:

- Tiểu Linh! Người định dẫn ta đi đâu?

- Đi, chúng ta đi ăn mừng thôi. Ta cũng muốn đi ngắm thành Thần Long một chút.

- Hai con đi đâu? – Bạch Vân Tiên Tử xuất hiện trước mặt khiến Tiểu Linh và Tiểu Bất Tử khựng lại.

- Bọn con muốn đi chơi trong thành Thần Long một chút. – Tiểu Linh thông báo, bàn tay vẫn nắm chặt tay Tiểu Bất Tử.

- Được! Hai con đi đi, nhớ về sớm nghỉ ngơi, ngày mai còn thi đấu tiếp. Mẫu Nghi Giáo chỉ còn hai đứa lọt vào vòng ba – Bạch Vân Tiên Tử mỉm cười nói.

- Thanh Thanh và Hồng Thu đều đã bại trận sao? – Tiểu Linh thoáng nét lo âu.

- Đúng thế. – Bạch Vân Tiên Tử đưa ánh mắt nhìn ra xa, thở dài.

- Hai người đó bại dưới tay đệ tử phái nào vậy cô cô? – Tiểu Bất Tử hỏi dò.

- Hồng Thu thua đệ tử của Vạn Phật Tông còn Thanh Thanh bị Mai Mai của Vân Tiêu Kiếm đả thương, hiện đã được đưa về cung Chu Tước điều trị. – Bạch Vân nói tiếp.

Tiểu Linh dẫn đo trong lòng, chợt nảy lên một sự bất an. Hồng Thu không nói làm gì nhưng Thanh Thanh, nếu so với nàng thì thực lực một chín một mười, không ngờ lại thất bại nhanh chóng đến thế. Chợt, nhiều cảm giác từ đâu tràn về, nàng khẽ quay sang nhìn Tiểu Bất Tử. Hắn thấy thế, chỉ biết im lặng nhìn thẳng vào nàng rồi khẽ siết chặt bàn tay Tiểu Linh.

- Thôi, hai con đi đi rồi nhớ về sớm. – Bạch Vân Tiên Tử nói rồi vụt bước đi.

Thành Thần Long phồn hoa, đông đúc khiến cho Tiểu Bất Tử và Tiểu Linh ngạc nhiên không thôi, tạm thời quên đi câu chuyện Lạc Hồng đại hội. Hai đứa hòa vào dòng người tấp nập, ngắm những công trình hoa lệ.

Tiểu Linh ngó bên phải, xem bên trái, thỉnh thoảng lại ghé vào một cửa hàng rồi vẫy vẫy tay gọi Tiểu Bất Tử rảo bước. Đám nam nhân trên phố, không ai là không ngoái nhìn Tiểu Linh với vẻ ngưỡng mộ. Nàng, giống như một tiên nữ giáng trần có dáng vẻ tinh nghịch. Tiểu Bất Tử thỉnh thoảng để ý thấy những ánh mắt ấy, chợt dâng lên một cảm giác tự hào, chốc chốc lại mỉm cười một mình, ngắm hình bóng của Tiểu Linh giữa dòng người tấp nập.

- Tò he này ngọt hơn ở thành Ánh Nguyệt nhi. – Tiểu Linh vụt bước lên phía trước, xoay người nhìn hẳn, cười nói, trên tay cầm một chiếc tò he.

Tiểu Bất Tử cũng đưa tò he của mình lên nhìn rồi gật nhẹ đầu. Cả hai cười khúc khích, nói những câu chuyện phiếm, hòa vào sự đông đúc của kinh thành. Một bóng hồng nhan, một hình nam tử, bên nhau, như một chấm nổi bật, phác họa thêm vào bức tranh phần hoa đô hội.

Con phố ẩm thực trải ra trước mắt cả hai người, Tiểu Linh hít hà mùi thức ăn nồng nàn trong gió, rồi khẽ reo lên:

- Ta nghe nói là ở đây có một tiệm rất nổi tiếng, chuyên bán các loại bánh, chúng ta đến đó nhé.

Đáp lại nàng là một sự im lặng. Bất giác, Tiểu Linh quay người lại, không thấy Tiểu Bất Tử đâu cả, nàng nhìn kỹ, hóa ra hẳn đang đứng im cách nàng khoảng mười bước chân, ánh mắt chăm chăm nhìn lên một bảng hiệu bên đường. Nàng nhìn theo ánh mắt hẳn, chỉ thấy, một tửu lâu khang trang, bề thế, ngoài cửa đề bốn chữ: “Lâm Gia Tửu Lâu”.

Bước trở lại bên cạnh Tiểu Bất Tử, Tiểu Linh nhăn mặt:

- Người sao vậy? Muốn vào đây à?

Tiểu Bất Tử khuôn mặt trắng bệch, tập trung nhìn tửu lâu, không để ý lời nói của Tiểu Linh khiến nàng dâng lên một cảm giác lạ. Khẽ kéo tay

Tiểu Bất Tử, hần vẫn đứng đực ở đó.

Lúc này, phía cửa tửu lâu, một nữ nhân bước nhẹ ra ngoài rồi sững người lại. Tiểu Bất Tử nhìn bà ta, ánh mắt càng trở nên khó hiểu. Người phụ nữ này, cũng nhìn lại Tiểu Bất Tử, khuôn mặt biến sắc, miệng lắp bắp không nên lời, toàn thân run lên lẩy bẩy:

- Thái...Thái Bảo...là con...con còn sống?

Tại Tiểu Bất Tử như ù đi. Như không còn nghe thấy bất cứ một âm thanh nào xung quanh nữa. Phía trước mặt chợt tối xâm lại, tựa có đêm đen ở đâu bỗng chốc tràn đến. Đây, đây là đâu mà sao lại thân quen thế?

Tiểu Bất Tử ngồi im lặng trong căn phòng nhỏ bài trí giống như nơi ở của một đứa trẻ. Trên tường treo vài chiếc chong chóng, giường chiếu sạch sẽ, chắc hẳn ngày nào cũng được lau dọn cẩn thận. Tiểu Linh ngó nghiêng, ngắm nhìn khắp một lượt rồi ánh mắt thu về nhìn Tiểu Bất Tử.

Phía gần cửa, người phụ nữ vẫn đứng đó, nét mặt dường như chưa hết sự ngạc nhiên, vui mừng.

- Đây, đây là phòng của con sao? – Tiểu Bất Tử khẽ hỏi.

- Đúng vậy, đây là phòng của con. Từ khi con mất tích khỏi Vân Tiêu Giám, ta vẫn hằng ngày dọn dẹp sạch sẽ. Thăng Văn Lộc nói là con số mạng cao lắm, chắc chắn sẽ trở về. Nó nói đúng, rốt cục con cũng quay về nhưng đáng tiếc là... – Người phụ nữ thở dài nói rồi nhìn về phía Tiểu Linh.

- Văn...Lộc! – Tiểu Bất Tử lẩm bẩm.

Tiểu Linh trong lòng rất hoang mang. Khi này, thấy người phụ nữ kia nhìn hần rồi thốt nhiên òa khóc, ôm chầm lấy hần thì nàng chẳng nói được gì, chỉ đứng đờ người ra. Nàng nghĩ, chắc hẳn người kia là mẹ hần nhưng

rốt cục lại chẳng phải, hóa ra, lại là mẹ của tên Văn Lộc kia. Chợt, nàng thấy trong lòng rất có lỗi vì đã ra tay với Văn Lộc.

- Con...xin lỗi...Con không thể nhớ gì được... - Tiểu Bất Tử hướng lên nhìn người phụ nữ kia, ánh mắt đờ đẫn.

Người phụ nữ mỉm cười, chợt bước nhanh về phía hẳn. Bà ta khẽ ôm hẳn, xoa đầu rồi nói:

- Thái Bảo ngốc! Chắc chắn con sẽ nhớ lại mà.

Tiểu Linh thấy thế, trong lòng càng thêm khó nghĩ. Nếu hẳn nhớ lại thì sao đây? Nàng đang sợ hãi sao? Không! Phải vứt bỏ ngay cái ý niệm này. Chẳng phải hẳn trước đây là một con người rất tốt sao? Hẳn có bạn bè tốt, người thân cũng rất tốt, lại là đệ tử ưu tú của Vân Tiêu Kiếm. Ta sao có thể....

Nét mặt Tiểu Linh thoáng chút buồn. Ngón tay nàng vân vê vạt áo, im lặng nhìn ra phía cửa. Một vạt nắng cuối ngày uể oải vạch những hình thù kỳ quái lên nền.

- Vị cô nương này chắc hẳn là Song Mai tiểu thư có phải không? Văn Lộc thường kể về cô nương suốt. Quả thực là tài sắc vẹn toàn, số Thái Bảo thật tốt.

Tiểu Linh tái người đi khi nghe người phụ nữ hỏi đến mình. Song Mai. Lại cái tên Song Mai đó. Nàng im lặng, không biết nói câu gì. Toàn thân khẽ run lên.

- Không...không phải đâu, đây là Tiểu Linh của Mẫu Nghi Giáo, nàng ấy rất tốt. Những năm qua, con ở cùng nàng ấy. – Tiểu Bất Tử hoảng hốt xen vào.

Người phụ nữ như nhận ra mình bị hớ, nét mặt có chút ngượng ngùng, vội lấp liếm :

- Thứ lỗi cho ta...Cảm ơn cô nương đã chăm sóc Thái Bảo trong suốt mấy năm qua. Nhà họ Lâm còn mỗi mình nó.

- Còn mỗi mình con ? – Tiểu Bất Tử lại thấy đầu óc hoa lên. Hắn định bụng sẽ hỏi thăm tin tức về gia thế, về cha mẹ, người thân. Nay người phụ nữ này lại nói nhà họ Lâm còn mỗi mình nó.

- Phải, để ta nhắc lại cho con biết, cả nhà con bị ma giáo sát hại hết. Con may mắn được Bạch Ưng đạo trưởng của Vân Tiêu Kiếm nhận về nuôi dạy.

Tại Tiểu Linh ù đi. Gia cảnh của hắn thật đáng thương. Xem ra, Vân Tiêu Kiếm có ơn sâu nghĩa nặng với hắn. Cách cư xử của nàng, liệu có đúng không? Nhưng nàng cũng như hắn, đâu biết được ngọn ngành sự việc...

Ánh trăng nhàn nhạt, tinh tú lấp lánh khẽ tỏa sáng xuống khắp nhân gian. Trên nóc Chu Tước cung, Tiểu Bất Tử nằm dài, tâm trạng rối bời, ngược mắt nhìn trời. Tâm sự trong lòng hắn, đâu phải ai cũng hiểu được. Liệu những lời người phụ nữ kia đã nói có tin được không? Có phải là sự thật không?

Vốn Tiểu Bất Tử chẳng nhớ một chút gì về quá khứ cả nên những sự việc xảy ra thì chẳng biết là thực hay hư. Trong lòng hắn, những đấu tranh dường như rất mạnh mẽ.

Đầu óc rối bời, gió hiu hiu thổi, Tiểu Bất Tử bỗng thiếp đi lúc nào không hay. Lại giấc mơ ấy, lại người con gái áo trắng thướt tha, đẹp tựa thần tiên ấy. Nàng cô ngạo trên lưng linh điểu, hướng ánh mắt nặng trĩu ưu tư, nhìn xuống đồng đồ nát hoang tàn. Một giọt lệ lăn trên má nàng, rơi xuống. “Thái Bảo...Thái Bảo...!” Hình như nàng đang gọi hắn. Hắn tên là Thái Bảo đúng không?

Xoạt, một đạo hắc quang từ đồng đồ nát phóng vọt lên không trung, nhắm vào người con gái ấy. Nàng dường như không để ý, cứ để đạo hắc quang đánh tới. Oành, một tiếng nổ lớn vang lên, khắp không gian tràn ngập những đốm sáng li ti, tựa hàng triệu vì tinh tú đang lả tả rơi xuống. “Không...” Tiểu Bất Tử gào lên, chới với đưa tay ra, muốn níu giữ lại nhưng vô vọng. Nàng tan biến tựa như ảo ảnh.

Tiểu Bất Tử giật mình tỉnh lại, mồ hôi đầm đìa. Một cơn gió lạnh thổi đến khiến hắn cảm thấy tê tái người. Thoáng trong gió, một mùi hương thơm quen thuộc. Hương hoa bách hợp.

Hắn ngược nhìn ra phía sau. Hình bóng đó....Hắn lặng người, chỉ biết ngẩn nhìn nàng. Dưới bóng trăng mờ ảo, khuôn mặt nàng rạng ngời nhưng nét u uất thì không thể xóa đi được. Bạch y của nàng khẽ bay nhè nhẹ trong gió, trường kiếm sau lưng nhẹ nhàng đu đưa, chốc chốc lại tỏa ra thứ ánh sáng kỳ ảo, tuôn vào không gian mùi hương tinh khiết của loài hoa mà nó mang trong tên.

- Cô...không nên tới đây. Đây là khu vực của đệ tử Mẫu Nghi Giáo. – Tiểu Bất Tử ấp úng, hắn cố để tránh ánh mắt của nàng đang nhìn.

- Người thực sự không nhớ gì sao? – Nàng khẽ hỏi, giọng nói trong trẻo, như tiếng chuông ngân nga khắp bốn phương.

- Ta thực sự không nhớ gì cả. – Tiểu Bất Tử buồn bã đáp.

Nàng mỉm cười, nụ cười như hoa nhưng sao buồn bã thế. Nàng từ từ bước tới bên cạnh hắn rồi thu mình, ngồi xuống bên cạnh, đắm chiêu nhìn ra xa.

Chưa bao giờ, Tiểu Bất Tử ở gần người con gái ấy như bây giờ. Hắn im lặng, nhìn theo ánh mắt nàng, thỉnh thoảng hơi nghiêng đầu, khẽ liếc nàng rồi giật vội ánh mắt về. Trong lòng hắn lúc này thật khổ sở.

- Ta xin..lỗi. – Hấn lầm bầm nhưng cũng đủ để nàng nghe thấy.

- Người đâu có lỗi gì. Người không sao là tốt rồi. Ta...ta mừng... – Nàng cũng ập úng nói rồi bỗng quay ra nhìn thẳng vào hấn.

- Ta..với cô...có...có...gì...- Tiểu Bất Tử rỗi lên như gà mắc tóc. Lời nói của Văn Lộc đang ám ảnh hấn. Giữa hấn và nàng, liệu có mối ràng buộc gì không?

- Ta với người có gì? – Khuôn mặt nàng thoáng lên một chút khó hiểu, chẳng biết hấn đang định nói gì.

- Ý ta là...Thôi, không nói chuyện này, dù sao ta cũng không thể nhớ được. – Tiểu Bất Tử gạt đi khiến nàng cũng chẳng gặng hỏi thêm.

- Những năm qua người sống ra sao? – Nàng hỏi.

Tiểu Bất Tử hít một hơi căng lồng ngực rồi bắt đầu kể lại câu chuyện. Hấn say sưa kể, từ lúc hấn được lão Lê Hữu cứu sống, cho đến khi hấn gặp lại nàng ở Thành Thần Long. Nhưng, hấn chẳng dám hé răng về những giấc mơ mà hấn gặp bao nhiêu năm nay.

Song Mai chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lại thở dài rồi quay sang nhìn hấn. Bao năm không gặp, giờ tên sư đệ đáng ghét ngày nào đã khác xưa nhiều lắm. Nàng mơ hồ nhận ra, Thái Bảo ngày nào chẳng còn hiển hiện trước mặt nữa. Quá khứ, nàng có nên chôn vùi đi không? Nhưng, một sợi dây vô hình nào đó, như trường tồn, vĩnh cửu, buộc chặt tâm can của nàng với hấn. Nàng không biết.

- Cô nương đó, với người rất tốt. – Song Mai khẽ khàng nói khi Tiểu Bất Tử vừa kết thúc câu chuyện.

- Ý cô là...Tiểu Linh? – Tiểu Bất Tử hỏi.

- Đúng vậy. Vị cô nương đó đối với người rất tốt. Nàng ta sẵn sàng dùng tính mạng để bảo vệ người, có biết không? – Song Mai mỉm cười nhìn hẳn. Nụ cười của nàng thật chua xót.

Tiểu Bất Tử không nói gì, khẽ gật đầu rồi dăm chiêu nhìn ra xa. Trong lòng hẳn không hiểu đang muốn nói gì nữa.

Song Mai đột nhiên đứng thẳng lên, nàng thở mạnh ra, lấy hết sức rồi quay xuống nhìn hẳn:

- Người đừng nghĩ ngợi nhiều, hãy tập trung cho những trận đấu sắp tới. Hy vọng chúng ta sẽ đi được đến trận cuối cùng. Còn giữa ta và người, vốn chẳng có chuyện gì đâu. Chỉ...chỉ là tình cảm đồng môn, tỷ đệ mà thôi. Người cũng không cần phải lo nghĩ nhiều.

- Ta..ta...- Tiểu Bất Tử ập úng.

Nàng mỉm cười rồi nhún một cái, tung mình vào không trung. Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm sau lưng rực sáng rồi cả thân hình nàng vút đi, tựa như một ngôi sao băng lạnh lẽo, cô độc. Khắp khoảng không dường như vang lên một tiếng đàn buồn bã. Tiểu Bất Tử nhìn theo vệt sáng đến khi khuất bóng sau những khối kiến trúc đồ sộ thì nằm vật ra, mông lung nhìn trời cao vắng vặc. Giữa khoảng không gian yên tĩnh đó, hẳn dường như nghe thấy tiếng nước nở.

Cung Thanh Long, phòng Mai Thiếu Kỳ.

Cánh cửa bật mở, một cơn gió ùa vào khiến Mai Thiếu Kỳ và Triệu Tài giật mình nhìn ra. Từ ngoài, bóng trắng thướt tha của nàng đi nhanh vào. Mai lão gia ngó thấy, đôi mắt của con gái đỏ hoe nhưng nàng cố làm ra một bộ dạng bình tĩnh và vui vẻ, khác hẳn với khoảng thời gian trước đây.

- Con...con sao vậy? – Mai Thiếu Kỳ hỏi.

- Con...không sao. – Nàng ấp úng.

Song Mai ngồi xuống, nhìn thẳng vào Mai Thiếu Kỳ, thần thái đột nhiên thay đổi, nàng răn rỏi nói:

- Cha! Con đồng ý với hôn sự này.

Mai Thiếu Kỳ không hiểu là đang mừng hay vui. Lão ngồi đánh phịch xuống ghế. Triệu Tài nét mặt khó coi, như méo đi, nhìn Song Mai rồi lại nhìn chủ nhân. Trong lòng hắn không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

- Con..con đồng ý? - Mai Thiếu Kỳ dường như chưa tin vào lời con gái.

- Vâng! Con đồng ý. Cha có thể nói lại với hoàng thượng như vậy. Dù sau, hai họ Mai – An cũng cần phải gắn kết. Đó chẳng phải là ý muốn của cha và hoàng thượng sao? - Nàng nói một hơi.

Mai Thiếu Kỳ chẳng nói được điều gì, ông ta ngược nhìn Triệu Tài, thấy khuôn mặt của hắn rất khó coi, tựa như vừa bị bán đứng vậy.

- Có điều gì khiến con khó nghĩ phải không? Khi này ta có nói chuyện với bá bá của con, Thái Bảo đã trở về nhưng hắn lại bị mất trí. Liệu có phải...

Không để Mai Thiếu Kỳ nói hết câu, Song Mai đã đứng lên, đi nhanh ra cửa rồi nói vọng vào:

- Không liên quan gì đến hắn. Cha đừng nhắc nữa. Con đồng ý với hôn sự này. Thôi, con phải về nghỉ ngơi, ngày mai còn tiếp tục thi đấu.

Nàng nói rồi đi nhanh ra, lẩn vào màn đêm tĩnh mịch, bỏ lại Mai Thiếu Kỳ và Triệu Tài đang ngơ ngác nhìn nhau. Sự im lặng kéo dài một chập, cuối cùng cũng được phá vỡ bởi Triệu Tài:

- Vương gia! Quận chúa nói đồng ý với hôn sự. Vậy...

- Tạm thời dừng hết lại, chưa làm gì vội. – Mai Thiếu Kỳ trầm ngâm.

- Nhưng mọi việc đã sắp xếp đâu vào đó rồi. – Triệu Tài tái mặt khi nghe chủ nhân nói.

- Ta bảo dừng lại! Người có nghe không? – Mai Thiếu Kỳ khễ rít lên.

- Dạ! Tiểu nhân rõ rồi. Vương gia yên tâm đi. – Triệu Tài cúi người.

- Thôi người lui về nghỉ, để ta suy nghĩ một lúc. – Mai Thiếu Kỳ khoát tay.

- Vương gia nghỉ ngơi! – Triệu Tài vái một vái rồi lui ra ngoài.

Cánh cửa phòng khép lại, Mai Thiếu Kỳ thở dài một cái, nhìn ngọn đèn leo lét, trong lòng cũng ngổn ngang những ý nghĩ khác nhau. Lão nhắm nghiền mắt, khễ nhếch mép cười. Phía bên ngoài, Triệu Tài đứng im, nhìn vào bóng tối, khuôn mặt hần học những tia căm hờn. Hắn siết chặt hai nắm tay, quay đít bước về phòng, miệng lẩm bẫm những câu gì đó.

Đằng đông ửng đỏ lên một vệt dài. Mây trắng bao bọc lấy khối cầu rực lửa đang nhô lên, chuyển thành một màu hồng. Kinh thành Thần Long mờ ảo trong một màn sương sớm đùng đục. Khắp bốn phía cổng thành, gầm rú tiếng khổng tượng đang căng sức kéo những cánh cổng bằng thép hảo hạng.

Lạc Hồng đại hội diễn ra, anh tài khắp nơi đổ về, thêm vào đó là cả những lữ khách không thể bỏ qua sự kiện được nối lại sau hàng trăm năm. Bạch Ưng đạo trưởng ngắm nhìn quang cảnh, lòng không khỏi bồi hồi, nhớ lại khi còn trẻ, lão cũng đứng ở đây, một người một kiếm, ngạo thị quần hùng.

Tiểu Bất Tử dậy từ khá sớm, hần chuẩn bị khá kỹ lưỡng cho ngày thi đấu hôm nay. Mùi thơm tho của thảo mộc, cỏ dại trong sương mai khiến

hắn thấy nhớ Thiên Vân và Thần Y trấn. Hắn cảm thấy trong người khoan khoái, vơi đi những tâm tư trĩu nặng.

Hắn mở cửa, bước ra ngoài, đột nhiên sững người lại. Tiểu Linh đang đứng xoay lưng về phía cửa phòng hắn. Hồng y phấp phới, nàng dường như đang tỏa sáng dưới ánh nắng sớm mai. Khẽ quay người lại, Tiểu Linh mỉm cười trìu mến với hắn.

- Đi thôi! – Tiểu Linh đưa bàn tay ra, chờ đợi.

Lưỡng lự một chút, hắn cũng đưa tay, nắm lấy, đoạn rảo bước cùng nàng tiến về phía quảng trường. Tiếng chim hót líu lo, ánh sáng buổi sớm xiên qua từng tán cây, loang lỗ trên nền đá. Hai người, tâm trạng vui vẻ, nắm tay nhau đi dưới một màu xanh biêng biếc. Trong lòng họ, đang nghĩ về điều gì?

Phía quảng trường đã đông đúc lắm rồi. Hàng ngàn người chen nhau phía dưới, hướng về năm lôi đài mới được dựng lên tối qua. Ở chính giữa, sân khấu lớn nhất, vị hoàng đế của Lạc Hồng đang kêu dừng ngòi đó, đưa ánh mắt nhìn con dân của mình, mỉm cười hài lòng. Bốn vị đại trưởng môn ngòi hai bên, trong lòng cũng lo lắng không thôi.

Sau ngày thi đấu hôm qua, Vân Tiêu Kiếm còn lại ba đệ tử là Song Mai, Ánh Nguyệt và Tiêu Khánh. Tiêu Khánh vốn là đệ tử của Cẩm Y đạo nhân. Người này kiếm pháp vô song, vốn đã nhuần nhuyễn công phu của Vân Tiêu Kiếm, là niềm tự hào của Cẩm Y đạo nhân. Năm xưa, Thái Bảo mất tích, Vân Tiêu Kiếm đành phải tổ chức một đại hội nhỏ nhằm tuyển chọn một suất thay thế. Tiêu Khánh nổi bật lên đám trẻ, là người mà các vị sư phụ kỳ vọng rất nhiều. Ngày thi đấu hôm qua, y đã chứng tỏ thực lực bằng việc lần lượt vượt qua hai đệ tử ưu tú của Nhất Thanh Môn và Vạn Phật Tông.

Phía Mẫu Nghi Giáo, tham dự vòng đấu thứ ba với hai đệ tử là Tiểu Linh và Tiểu Bất Tử. Cả hai đều nhận được sự đánh giá cao khi giành chiến thắng một cách nhanh chóng trước những nhân tài của các môn phái khác. Riêng Tiểu Bất Tử, hẳn còn thu hút được sự chú ý nhiều hơn bởi là nam đệ tử đầu tiên của Mẫu Nghi Giáo. Dĩ nhiên, tiếng xấu dành cho hẳn chiếm phần rất nhiều.

Vạn Phật Tông cũng vào đến vòng ba với hai đệ tử là Khai Tâm Minh và Khai Tâm Từ. Cả hai người này, đều là đệ tử do đích thân Khai Tâm thần tăng đào tạo nên. Vị thần tăng pháp lực cao cường nhất của Vạn Phật Tông dĩ nhiên rất hài lòng với đồ đệ của mình.

Còn Nhất Thanh Môn cũng vậy, hai đệ tử đi đến vòng trong này đều được các vị sư phụ dốc lòng đào tạo trong vòng bao năm qua. Tu vi so với những cao thủ còn lại của các phái thì phải nói là một chín một mười.

Đệ tử cuối cùng, là người của Thất Sơn phái, một môn phái cũng có chỗ đứng tại Lạc Hồng nhưng danh tiếng thì không thể so bì với tứ đại phái.

Roạt... Một đạo hồng quang rực rỡ bay từ phía cửu tháp, tiến về phía An Dương đại đế. Trong chớp mắt, bóng dáng thướt tha của cửu công chúa đã đến bên cạnh cha mình. Nàng mỉm cười rồi đưa ánh mắt nhìn một lượt.

Mười thí sinh ưu tú nhất cũng đã tách khỏi đám đông, xếp thành một hàng ở phía dưới, ngược lên nhìn, thái độ vô cùng tập trung. Cửu công chúa ngẩng nhìn tám nam nhân phía dưới, ánh mắt vô cùng vui thích. Ai trong số họ sẽ là đối thủ của nàng? Sẽ đánh bại nàng đây? Nghĩ đến đây, bất giác khuôn mặt công chúa ửng đỏ lên. Hai vị tăng nhân thì không nói làm gì, họ chẳng màng đến chuyện hoàng thượng kén rể nên không để ý ánh mắt công chúa đang lướt qua. Những nam nhân còn lại, khi nhìn thấy công chúa nhìn mình, trong lòng đều rộn ràng tựa như có trống đang đánh ùng ùng.

Cửu công chúa nhìn tới cuối hàng, nơi Tiểu Bất Tử đang đứng đó, bất giác nét mặt nàng sa sầm lại. Cái tên chết tiệt hôm qua cũng có mặt ở nhóm mười đệ tử ưu tú nhất hay sao? Nàng càng giận hơn vì hắn chẳng thèm ngược mắt lên nhìn một chút nào. Lẽ nào hắn không mảy may động lòng trước sắc đẹp của nàng và quan trọng là ngôi vị phò mã của Lạc Hồng? Tên chết tiệt, cầu mong cho người sẽ gặp bốn công chúa. Nàng rít khe qua kẽ răng, hai tay siết chặt lấy, ánh mắt đầy sự tức tối.

An Dương đại đế ngó thấy con gái có biểu hiện không bình thường thì vội vàng nhìn theo. Thấy công chúa đang hăn học nhìn Tiểu Bất Tử, vị hoàng thượng nhẹ nhàng nói:

- Tên tiểu tử kia có thù với con sao?

- Vâng thưa phụ hoàng. Con hy vọng sẽ gặp hắn trong vòng sau. Con sẽ cho hắn nếm mùi đau khổ – Cửu công chúa vừa nói, vừa nhìn Tiểu Bất Tử.

- Vậy ta sẽ bố trí cho hắn thắng vòng này để trận sau con dạy cho hắn một bài học nhé. – An Dương đại đế mỉm cười nói.

- Được không phụ hoàng? – Cửu công chúa ánh mắt đầy phấn khích.

- Lẽ nào lại không được? – An Dương đại đế khẽ vuốt mái tóc của cửu công chúa.

- Nhưng như vậy... - Cửu công chúa ấp úng.

- Cái đại hội nhỏ bé này, sao có thể so sánh với con gái ta. Ta là ai chứ? Hoàng đế của Lạc Hồng mà lại không thể chiều ý con gái yêu của mình sao? Với ngôi vị của ta mà không thể làm được một việc còn con đó sao – An Dương đại đế khẽ mỉm cười, nói nhỏ. Hình như lão cũng sợ mọi người nghe thấy.

- Vậy con đa tạ phụ hoàng. – Cứu công chúa khê cúi đầu, trên khóe miệng nở một nụ cười rất mãn nguyện. Nàng hướng ánh mắt đầy vui thích, xen lẫn tình quái về phía Tiểu Bất Tử, trong lòng thầm nghĩ: “Tên chết tiệt. Cố mà vào vòng trong, xem bản cô nương làm gỏi nhà người nhé”.

Thùng...thùng...thùng....Một hồi trống rền vang, vị giám khảo vận quan phục chỉnh tề, đem tới trước mặt đám môn sinh một chiếc hộp gỗ nhỏ. Trên sân khấu, An Dương đại đế nói lớn:

- Thế thức bắt thăm và thi đấu vẫn như cũ. Chọn ra năm đệ tử xuất sắc nhất vào vòng sau. Ta chúc các người thi đấu thuận lợi.

Bên dưới, đám đông đồng thanh hô lớn: “Thánh thượng vạn tế, vạn tuế, vạn vạn tuế”.

- Trận đấu ở lôi đài số một, Phạm Quang của Thất Sơn phái đối đầu với Tiểu Bất Tử của Mẫu Nghi Giáo. Hai đấu thủ chuẩn bị lên lôi đài. – Vị giám khảo vừa thông báo, ở dưới đã xì xầm bàn tán. Tên công công của Mẫu Nghi Giáo đối đầu với đệ tử Thất Sơn phái, không biết hai bên sẽ ra sao đây?

Đám đệ tử Thất Sơn phái tuy thực lực không bằng tứ đại phái nhưng hôm nay kéo đến cổ vũ rất đông đảo. Cờ xí phất lên rầm rầm, khí thế tỏa ra lấn át cả những nữ nhân của Mẫu Nghi Giáo.

Tiểu Bất Tử ung dung bước lên lôi đài, bỏ ngoài tai những lời khó nghe, thách thức từ phía đám đệ tử Thất Sơn phái. Hắn đánh mắt ra phía những lôi đài còn lại, thấy Tiểu Linh cũng đã bước lên lôi đài số bốn. Ở đối diện nàng là một tăng nhân cao to, tướng mạo phi phàm, đó chính là Khai Tâm Minh của Vạn Phật Tông. Tiểu Linh cũng quay ra, thấy Tiểu Bất Tử đang nhìn mình, nàng nhẹ cười, gật đầu chúc hắn chiến thắng.

Tiểu Bất Tử lại đánh mắt sang lôi đài thứ hai, thấy bóng dáng tha thướt của Song Mai đang cô ngạo đứng đó. Đối thủ của nàng, vẫn là một nhà sư

của Vạn Phật Tông.

Dường như, trận đấu của hai đại mỹ nhân này rất được chú ý. Đám đông khán giả đều tụ tập rất nhiều ở hai lô đài đó, lên tiếng cổ vũ cho Song Mai và Tiểu Linh. Kể cả các vị trưởng lão, trưởng môn cũng dành sự quan tâm của mình cho hai trận đấu được mong chờ đó. Hai trận đấu mà các đối thủ đều được liệt vào hàng cao thủ xưa nay hiếm dĩ nhiên là không thể bỏ qua được.

Đối thủ của hãn, Phạm Quang bước lên sau thì một vị giám khảo chặn ngang đường, lên tiếng:

- Phạm công tử! Có tin ngài đem theo linh dược kích thích nội công. Đây là thứ thuốc cấm trong thi đấu, phiền công tử cho bản quan kiểm tra.

Phạm Quang chờ người, không hiểu chuyện gì đang diễn ra, một mực kêu oan rồi vạch hết túi trong túi ngoài cho vị giám khảo kia kiểm tra. Được một chặp, vị giám khảo gật đầu, thông báo mọi chuyện đều ổn, Phạm Quang mới thở phào, bước lên đứng đối diện với Tiểu Bất Tử.

- Mẫu Nghi Giáo đối đầu Thất Sơn phái. Trận đấu bắt đầu. – Vị giám khảo hô lớn.

- Xin được chỉ bảo! – Tiểu Bất Tử ánh mắt tập trung, tay phất nhẹ, toàn thân rung lên, bao bọc bởi một đạo hoàng khí cuộn cuộn, nhún mình đánh tới. Viên châu trong tay áo nhanh như chớp, vọt ra, vạch vào hư vô một đường thẳng tắp như kẻ chỉ, xông về phía tên đệ tử của Thất Sơn phái.

Soạt. Từ phía Phạm Quang, một thanh trường kích oai hùng phóng ra, chĩa mũi nhọn lao tới ứng chiến. Cả thân thể y cũng rục lên một màu đỏ như lửa trời. Phạm Quang thân khẽ lay động, chớp mắt đã thấy phóng người nắm chặt trường kích, xông tới.

Oành! Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên khiến tất cả mọi người phải ngoái lại nhìn. Tiếng nổ phát ra khi mũi nhọn của trường kích lao đến va chạm với viên châu của Tiểu Bất Tử. Kèm theo tiếng nổ là một luồng sáng cực mạnh phát ra, khiến đám đệ tử ở dưới phải lấy tay che hết mắt lại.

Ánh sáng tan biến, mọi người phía dưới ò lên. Trên lôì đài chỉ có mỗi Tiểu Bất Tử đang đứng đó, nét mặt ung dung. Mấy vị giám khảo vội chạy đến phía dưới lôì đài, thấy Phạm Quang đang nằm lù lù một đống. Trường kích cắm vào một gốc cây đằng sau, rất thảm hại.

Hai vị giám khảo xem xét một lượt. Một người vạch áo Phạm Quang ra, bí mật rút ra một đạo bùa nhỏ có ghi những chú ngữ ngoằn ngoèo rồi bỏ vội vào túi. Một người bắt mạch xem hãn còn sống hay đã chết. Thấy mọi chuyện ổn cả, vị giám khảo này hô lớn:

- Tiểu Bất Tử của Mẫu Nghi Giáo giành thắng lợi.

Đám đệ tử của Thất Sơn phái há mồm ra nhìn. Tại sao lại có thể nhanh như thế. Sư huynh của chúng, tu vi cao cường, tại sao lại thất bại một cách thảm hại đến thế? Mấy nữ đệ tử của Mẫu Nghi Giáo thì bụm miệng cười khúc khích, ra điều chê bai Thất Sơn phái khiến đám này lảng lạng đem sư huynh đi mất.

Tiểu Bất Tử nhẹ nhàng thu hồi viên châu vào tay áo rồi rảo bước đi xuống, tiến về phía lôì đài của Tiểu Linh.

Vị giám khảo len lỏi trong đám đông, vòng ra phía sau, đến trước mặt một vị tướng quân vận bạch giáp oai vệ. Người này, là Phạm Mạnh Hồ. Khi vị giám khảo tới nơi, Phạm Mạnh Hồ khẽ cười, lên tiếng khen:

- Các người làm tốt lắm. Nhưng phải để hai bên giao đấu một lúc rồi hẵng sử dụng “Hấp lực bùa”.

Vị giám khảo mặt mày căng thẳng. Chìa đạo bùa ra cho Phạm Mạnh Hồ, ấp úng:

- Đại nhân xem này.

Phạm Mạnh Hồ tái mặt nhìn đạo bùa. Nó vẫn còn nguyên chữ trên đó chứng tỏ chưa được sử dụng đến. Thằng oắt này, tu vi lại cao cường thế sao? Hay tại đối thủ quá yếu kém. Phạm tướng quân trong lòng dẫn đo, phẩy tay ra hiệu cho vị giám khảo kia lui, đoạn cũng quay lưng tiến về phía khán đài.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Phò Mã

Ồ! – Khán giả ở phía dưới ò lên khi nhìn thấy những đạo thanh quang sáng rực, âm âm phóng tới bủa vây xung quanh nhà sư của Vạn Phật Tông.

Hộ! – Khai Tâm Minh của Vạn Phật Tông gầm lên, khắp người rực sáng, phía trước mặt mờ ảo hiện ra một chữ “Vạn” lấp lánh ánh kim quang. Đạo tràng hạt trong tay y lấp lánh tỏa sáng, vô cùng khí thế.

Oành oành...Thành quang lao tới như vũ bão, va đập với chữ “Vạn” trước mặt, tạo nên những tiếng nổ inh tai cùng những luồng sóng phản chấn rùng rùng tỏa ra bốn phương tám hướng.

Đám đệ tử ở dưới quần, áo, tóc tai bạt đi, cố sức đứng thẳng. Phía trên đài, Khai Tâm Minh thoái lui lại hai bước về phía sau, chứng tỏ áp lực tỏa ra không hề dễ chịu chút nào.

Tiểu Linh thân hình cũng khẽ rung động nhưng lập tức lấy lại phong độ, quyết không để đối thủ một giây thành thơi, nằng hay tay bắt quyết, đẩy song thủ về phía Khai Tâm Minh. Thanh Long kiểm lại rực lên, xoay tít trong không trung, bắn ra những đạo thanh quang sắc sỡ, tựa như hàng ngàn sợi tơ mỏng manh, đan xen vào nhau, phủ kín lấy không gian xung quanh đối thủ.

- Thiên Tầm quyết! – Phía dưới có một giọng hô lên khe khẽ.

Đây chính là tuyệt kỹ Thiên Tầm Quyết của Mẫu Nghi Giáo. Hàng ngàn đạo thanh quang này chứa đựng sức mạnh to lớn, cứ đan xen vào nhau, tạo

thành một tấm kén khổng lồ, trói đối thủ rồi công kích từ bên trong.

Tuy nhiên, Khai Tâm Minh cũng đâu phải hạng vừa. Vị tăng trẻ găm lên, vút một cái đũa tháo đạo tràng hạt trước cổ, quấn mấy vòng vào tay phải. Lập tức tay phải của nhà sư rực sáng mãnh liệt. Găm lên một tiếng, Khai Tâm Minh nhún người, phóng lên cao, công kích trực diện vào tấm lưới bằng khí mà Tiểu Linh vừa tạo nên.

Rầm... rầm...rầm...Khai Tâm Minh xuất một quyền lên cao. Hàng trăm đạo kim quang mang dáng dấp những cú đấm phóng vọt ra, điên cuồng va chạm với tấm lưới.

À...! – Đám đông ở dưới lại kêu lên phấn khích. Hàng trăm cú đấm phóng ra, như muốn xé toạc tấm lưới, thoát ra ngoài. Nhưng lưới thanh quang mà Tiểu Linh bày ra, tựa như có một sự dẻo dai và bền chắc cực kỳ. Bằng chứng là mấy năm đấm của hòa thượng kia phóng vọt lên, kéo căng mấy mắt lưới rồi lại bị chúng làm cho dội ngược lại. Khai Tâm Minh bị phản chiêu, vội vàng né tránh hết sức khổ sở. Những chiêu thức của y, rầm rầm phóng ngược trở lại, tựa như một trận mưa đá, đập rầm rầm xuống nền sàn thi đấu khiến nó rung lên bần bật. Nền sàn thi đấu đã toác ra mấy chỗ, thảm thương vô cùng.

Ở phía sân khấu, Hồng Vân Tiên Tử nhếch mép cười, ngó sang Khai Tâm thần tăng, lúc này vẫn đang chăm chú theo dõi trận đấu. An Dương đại đế thấy đồ đệ của Vạn Phật Tông tránh né khổ sở thì mở miệng cười ha ha lên khiến cho Khai Tâm thần tăng bất giác khuôn mặt cau lại. An Dương thấy vậy, ngừng cười, bụm miệng khẽ ho lên mấy tiếng.

Chợt phía sau hoàng đế, Phạm Mạnh Hồ xuất hiện, thì thầm gì đó vào tai An Dương. Ông ta thốt nhiên nét mặt chuyển sang một trạng thái phấn khích kỳ lạ. An Dương ngó sang con gái với ánh mắt kỳ bí, khiến cho cửu công chúa chau mày lại. Nghĩ một thoáng, cửu công chúa hỏi:

- Có chuyện gì mà cha nhìn con lạ vậy?

- À...tên tiểu tử đắc tội với con. Hắn đã thắng rồi. – An Dương thông báo.

- Nhanh vậy sao? – Cửu công chúa vội đánh mắt ra lôi đài nơi Tiểu Bất Tử thi đấu nhưng ở đó đã vắng tanh, tất cả khán giả đã dồn về phía mấy trận đấu đang diễn ra.

Cửu công chúa thấy không bình thường chút nào, vội quay về phía An Dương, giọng như trách móc:

- Cha chơi ăn gian phải không? Cha lại dùng kế gì khiến đối thủ của y bại trận phải không?

An Dương cười nhẹ, đoạn khe khẽ đưa tấm bùa ra cho con gái, nói nhỏ:

- Ta vốn định dùng bùa này ếm lên người tên đệ tử của Thất Sơn phái, để nếu hắn giành thế thượng phong, sẽ ra tay đem lại phần thắng cho gã kia. Nhưng nào ngờ...Xem ra tu vi của tên nhóc đó rất cao. Con còn muốn dạy cho hắn bài học không?

- Có chứ! Hắn cũng có vẻ là đối thủ nặng ký. Để vòng sau con cho hắn biết thế nào là đau khổ. – Cửu công chúa ánh mắt kích thích, khẽ rít lên. Trông nàng thật đáng yêu.

- Vậy nếu con thua hắn? – An Dương đại để khẽ liếc ánh mắt chứa đầy vui thích, nhìn con gái.

Cửu công chúa sững người một giây. Ừ! Nếu hắn thắng thì sao? Vốn nàng chỉ muốn dạy cho hắn một bài học, chưa tính đến việc bị hắn đánh bại. Mà, cha nàng đã thông báo. Nếu nàng thua đám nam nhân kia, sẽ trở thành thê tử của bọn họ. Vòng sau nàng sẽ gặp hắn. Nếu...nếu nàng thua... thì hắn sẽ trở thành...phò mã sao? Tên đáng ghét đó sẽ trở thành chồng

nàng sao? Nghĩ đến đây, sắc mặt công chúa bỗng ửng đỏ lên rồi đột ngột tái đi một cách nhanh chóng.

- Con...con...không biết. – Cửu công chúa khẽ vâng vạ áo, ấp úng nói.

- Vậy để ta sắp xếp cho con một đối thủ khác. – An Dương đổi giọng.

- Không!..Cứ để con đấu với hắn. – Công chúa đột nhiên giãy nảy lên. Nàng cũng không biết tại sao mình lại như vậy nữa. Nàng rất muốn, rất muốn được so tài với tên chết tiệt Tiểu Bất Tử. Nàng sẽ cho hắn biết thế nào là đau khổ tột cùng.

An Dương đại để nở một nụ cười mãn nguyện, không nói gì, quay ra chiêm ngưỡng mấy trận đấu, trong lòng biết rằng con gái mình đang có gì đó với tên tiểu tử kia. Chỉ là nàng không nhận ra mà thôi.

Rầm...Khai Tâm Từ lăn mấy vòng xuống nền lôi đài, đập vào cây cột ở góc. May cho y có cây cột này đỡ lại, không thì đã rơi bịch xuống đất.

Khuôn mặt đệ tử của Vạn Phật Tông đờ đờ tức giận, vội đứng nhanh lên, vươn tay phẩy một cái, cây trượng to ạch đang nằm chổng lọng phía xa đột nhiên tỏa sáng mãnh liệt, bay vụt về nằm trong tay. Bị một nữ nhân đánh cho lăn lông lốc, trong lòng vui sao được?

Song Mai kiêu kỳ đứng giữa lôi đài, tay nắm chặt Bách Hợp Vạn Hoa kiếm, thân hình tựa như làm bằng thạch bích ngàn năm, khí thế tỏa ra khiến đám đệ tử ở dưới cứ ồ, à không thôi. Bảo kiếm trong tay nàng tỏa sáng nhẹ nhàng, phảng phất hương thơm tinh khiết.

- Hòa thượng! Mau chịu thua đi, người không phải đối thủ của ta. – Song Mai nhẹ nhàng nói.

- Đầu hàng? Cô nương đang nằm mơ chẳng? – Khai Tâm Từ khẽ nhếch mép, phui phui đám bụi bẩn bám trên tấm áo đã toạc ra một miếng ở bả vai.

- Vậy bốn cô nương ta đành phải đắc tội. – Song Mai cười nhẹ, vung tay, đẩy bảo kiếm ra phía trước.

Bách Hợp Vạn Hoa kiếm rung lên nhẹ nhẹ, chậm rãi tỏa bạch quang, lơ lửng trước mặt Song Mai.

Bỗng một tiếng phùng. Năm đạo ngũ hành khí xuất ra khỏi kiếm, kết lại thành hình mãnh long hung dữ, bay lượn tới lui, gườm gườm nhìn Khai Tâm Từ.

- Ngũ Long kiếm pháp. – Khai Tâm Từ khẽ kêu lên trong miệng rồi nhanh như cắt, vận khí, cảm mạnh cây trượng xuống nền lôi đài.

Rầm một tiếng, cây trượng nặng ngót nghét trăm cân cắm sâu xuống nền lôi đài, đục một lỗ to tướng. Viên châu màu vàng gắn trên cây trượng lập lòe chớp tắt rồi đột ngột rục lên, phóng ra sáu luồng kim quang chói mắt. Sáu luồng kim quang này, từ từ kết lại thành những ký tự kỳ lạ rồi tự động sắp xếp theo một trật tự, lơ lửng trước mặt Khai Tâm Từ.

Đệ tử của Vạn Phật Tông bất ngờ thụp xuống, nhanh chóng ngồi xếp bằng, mắt nhắm nghiền lại, hai tay chắp trước ngực, miệng lầm rầm đọc một điều gì đó.

Song Mai thấy sáu chữ vàng bập bênh trước mặt y, bất giác khẽ lùi lại. “Đây...đây là một trong những chiêu thức tối cao của Vạn Phật Tông”.

Phía trên sân khấu, Khai Tâm thần tăng thấy đệ tử thi triển pháp môn đỉnh cao của Vạn Phật Tông, trong lòng vừa mừng vừa lo. Chiêu thức này, cần phải có một căn cơ tu hành trăm năm cộng với cơ thể vững như bàn thạch mới có thể phát động tối đa năng lực của nó. Khai Tâm Từ, tuy rằng là đệ tử ưu tú nhưng vẫn còn trẻ, tu vi chưa thể nói là cao thâm được.

Nhưng, chiêu thức mà y đang thi triển, tuyệt không có chút nào sơ hở và sai sót. Hoàng khí nó tỏa ra chỉ vượng chứ không suy. Nghĩ đến đây, Khai Tâm cười hiền, chê mình đã già rồi, lớp trẻ bây giờ thật là tài giỏi.

- Lục Tự Đại Minh Chân Ngôn. – Song Mai khẽ kêu lên, toàn thân vận khí, điều động cho Bách Hợp Vạn Hoa kiếm. Bảo kiếm ở trong hư vô, rục lên một màu chói lọi. Năm con mãnh long như được tiếp thêm sinh khí, gầm rống lên tựa như muốn ăn tươi nuốt sống đối thủ.

- Kể như cô nương cũng có chút hiểu biết. Phải, đó là Lục Tự Đại Minh Chân Ngôn. Pháp môn đỉnh cấp của Vạn Phật Tông. – Khai Tâm Từ ngồi xếp bằng, mắt không mở, miệng không mấp má mà phát ra thanh âm vang vọng.

Khai Tâm Từ khẽ hít một ngụm không khí căng lồng ngực, từ từ nhả ra những chữ như sấm rền:

- Om...

- Ma...

- Ni...

- Pad...

- Me...

- Hum...

Chữ “Hum” vừa rời khỏi miệng, sáu ký tự kia đột ngột rục thêm muôn phần. Khắp không gian tràn ngập một luồng ý niệm tinh khiết, nhẹ nhàng. Đâu đó văng vẳng tiếng chuông chùa đang vang lên trong vắt.

Một sự im lặng bao trùm tất cả vạn vật. Không gian chỉ sáng mà không có chút bóng tối. Chỉ thơm tho sạch sẽ mà không có chút tạp niệm. Lục Tự

Đại Minh Chân Ngôn quả thực khiến người ta phải kính ngưỡng.

Ào...ào...ào....Sáu chữ hoàng kim kia vọt đánh tới Song Mai ở phía xa. Trên đường đi, nó tạo thành một cơn cuồng phong dữ dội khiến người ta trông thấy mà khiếp sợ.

Song Mai nhìn chăm chặp vào chiêu thức đang âm âm ập tới, trong lòng không chút nào sợ hãi. Nàng xuống bộ tấn, song chỉ dẫn kiếm quyết, trở thẳng ra phía trước, hét lên vang động:

- Ngũ long kiếm! Công!

Grào... Năm con mãnh long uốn mình một vòng rồi nhanh như cắt, âm âm lao tới, khí thế bức nhân. Kinh khí phát ra khiến cờ xí cắm xung quanh lôi đài bay phần phật tựa như đang gặp phải một cơn phong ba bão táp.

Đám đệ tử ở dưới kinh hoàng, dạt ra xa, tránh những luồng áp lực khủng khiếp mà hai chiêu thức đang phát uy.

Oành...oành...oành...Những tiếng nổ như sấm rền. Ánh sáng chớp tắt như sét rạch thình không. Không gian xung quanh lôi đài mờ đi bởi một đám khói bụi khổng lồ. Chẳng ai biết hai đối thủ liệu có còn trụ được sau khi xuất chiêu vừa rồi hay không nữa.

Cột khói mất một lúc mới tan biến, để lại một khoảng không trống hoác. Lôi đài đã bị đánh tan tành, chỉ còn lại bốn chiếc cọc chơi vơi nằm đó. Đám khán giả lại ồ lên một tiếng, căng mắt tìm kiếm. Bạch Ưng đạo trưởng và Khai Tâm thần tăng nhấp nhồm không yên, phóng ánh mắt đầy lo lắng tìm kiếm đệ tử.

Trên hai chiếc cọc, có hai bóng người im lặng đứng đó. Chính là Khai Tâm Từ và Song Mai. Họ cứ gườm gườm nhìn nhau. Khai Tâm Từ một tay cầm thiết trượng chĩa xuống đất, một tay để trước ngực như đang niệm phật. Y phục của y lại thêm phần thảm thương, rách toạc mất chỗ. Hình

như có cả máu rỉ ra. Nhưng thần thái của Khai Tâm Từ tỏa ra không chút suy chuyển nào.

Song Mai vẫn vẻ mặt lãnh đạm ấy, nhìn nhà sư của Vạn Phật Tông với ánh mắt lạnh lẽo như băng. Bách Hợp Vạn Hoa kiếm trên tay nàng vẫn lung linh, huyền ảo.

Phụt... Một ngụm máu vọt vào không trung, toàn thân Khai Tâm Từ chao đảo dữ dội, như muốn rơi khỏi chiếc cọc. Ngay lập tức, y khẽ niệm phật hiệu rồi vung thiết trượng, bổ một cái xuống đất, lấy lại thăng bằng. Có vẻ sau màn đấu khí vừa rồi, Khai Tâm Từ đã trúng chiêu.

Khai Tâm Từ vừa lấy lại được thăng bằng, ánh mắt y chợt run lên khi nhìn về phía Song Mai. Thanh Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm đâu rồi ? Không thấy nó ở bên cạnh vị cô nương kia.

Chỉ nghe tiếng gió rít man rợ đằng sau lưng, Khai Tâm Từ thấy nguy, vận khí nhún người một cái, phóng vọt khỏi cọc nhảy sang chiếc bên cạnh. Trong chớp mắt, khi gót y vừa rời đi, chiếc cọc nổ toác ra thành trăm mảnh, bắn lả tả vào không trung, bảo kiếm vọt qua, ngạo nghễ lượn một vòng trên không, xoay mũi tựa như đang theo dõi từng bước di chuyển của đối thủ.

Khai Tâm Từ nhảy được sang chiếc cọc kết bên, toàn thân thấy nhức nhối. Y lại phải chống cây thiết trượng xuống đất làm điểm tựa. Tình thế rất khổ sở. Chợt, Khai Tâm Từ nhìn thẳng vào Song Mai ở phía đối diện. Một giọt mồ hôi lăn trên trán nàng. Toàn thân nàng khẽ rung nhè nhẹ.

Khai Tâm Từ lạnh người. Hóa ra, đối thủ của y cũng đã thọ thương. Có điều là vị cô nương này đang gắng gượng một cách lạ kỳ. Lục Tự Đại Minh Chân Ngôn, chắc chắn đã khiến cô ta ảnh hưởng.

Vị tăng của Vạn Phật Tông bất ngờ cười phá lên khiến cho Song Mai thoáng chút khó hiểu.

- Cô nương ! Xem ra cô nương cũng đã trúng chiêu của ta. Lại còn cố gắng gượng như vậy xem ra không chịu nổi...

Oàng... Lại một tiếng nổ nữa vang lên, Khai Tâm Từ cũng kịp tung người lên, phóng tới cây cột tiếp theo. Chỉ còn một cây cột duy nhất, nhà sư của Vạn Phật Tông tắt cười, ánh mắt tập trung tối đa, nhìn Song Mai rồi quay sang thanh bảo kiếm vừa phá nát cây cột, đang uốn lượn lên cao, lựa thế, chuẩn bị lao xuống.

« Lao xuống đây ! Ta chờ mi lao xuống sẽ xông sang công kích chủ nhân của ngươi. Xem bảo kiếm nhà ngươi có kịp về hộ thể không ? » - Khai Tâm Từ khẽ tính toán trong đầu, y thu mình lại, hai tay siết chặt thiết trượng, toàn thân rực lên kim quang chói mắt. Y đang chuẩn bị đánh một canh bạc với Song Mai.

Song Mai đứng im, thân hình tựa như một bức tượng bạch y thiếu nữ vô cùng đẹp đẽ. Ánh mắt nàng xoáy sâu vào đối thủ, tựa như đang nhìn rõ tâm can hẳn.

Ừ...ừ...ừ....Bách Hợp Vạn Hoa kiếm rạch vào thình không một đường thẳng tắp như kẻ. Xông tới Khai Tâm Từ. Nhà sư hít một hơi căng lồng ngực, chờ đợi kiếm đánh xuống. Ánh mắt y tập trung vô cùng.

Oàng...Một tiếng nổ lớn, cây cột của Khai Tâm Từ vỡ vụn. Một nhân ảnh nhanh như điện, phóng vọt về phía Song Mai. Nàng nở một nụ cười lạnh lẽo khiến y nhìn thấy, hoang mang tột độ.

Vút...Thân ảnh nàng phóng vọt lên không, bạch y phấp phới, tựa như một loài chim đẹp đẽ đang vươn cánh bay lên không trung.

Rầm ! Cây cột nàng đứng nát vụn sau cú ra đòn của Khai Tâm Từ. Y hoảng hốt xoay thiết trượng, cắm ngập vào lòng đất. Đá vụn bay tung lên, cày thành một rãnh lớn. Thân hình y vẫn chưa chạm đất mà cheo leo trên cây trượng trăm cân.

Khai Tâm Từ hoảng hốt quay ngoắt đầu lại, ngược lên trên cao. Nàng đã ở đó, phía trên. Tay nàng đang nắm chặt Bách Hợp Vạn Hoa kiếm. Nàng hít một hơi thật sâu, chậm rãi chĩa kiếm xuống, ánh mắt khê khàng khép lại. Một đạo phi vân bảy sắc lung linh từ đâu bay đến, đỡ thân hình kiêu diễm của nàng giữa hư vô.

Ngũ sắc lệnh nhân mục manh

Ngũ âm lệnh nhân nhĩ lung.

Ngũ vị lệnh nhân khẩu sáng.

Trì sinh điền liệt Lệnh nhân tâm phát cuồng....

Ừ..ừ..ừ....Cuồng phong chợt rít lên ghê rợn, từ bốn phương tám hướng, mây đen ùn ùn kéo về, cuộn cuộn trên cao. Ánh chớp lập lòe, ùng ùng rền vang, cảnh vật chuyển một màu quý dị.

Khắp quảng trường và các lô đài, thí sinh dừng hết lại, hướng mắt lên trời, ngấm nhìn. Bạch y thiếu nữ cô ngạo đứng giữa thình không, thân hình tỏa sáng lung linh, nổi bật lên trên nền trời âm u. Cuồng phong giận dữ gầm rú khiến y phục của nàng phấp phới bay trong gió.

- Độc long kiếm pháp. – Bạch Ưng đạo trưởng bật người dậy, toàn thân tựa có một tia điện chạy dọc, kích thích vô cùng.

- Kiếm pháp tối cao của Vân Tiêu Kiếm đã được thi triển, xem ra đệ tử của Vạn Phật Tông kỳ này khó tránh khỏi kiếp nạn. – Hồng Vân Tiên Tử khê nói mỉa, đoạn quay sang nhìn Khai Tâm thần tăng. Ông ta cũng đã không giữ được sự ôn hòa, mặt đỏ găng lên, hết sức lo lắng.

An Dương đại đế mắt sáng như sao, ngấm nhìn bóng dáng thướt tha đứng giữa tầng không, thi triển kiếm pháp bá đạo của Vân Tiêu Kiếm. Cử công chúa bên cạnh, khê khàng nói nhỏ :

- Thật uy lực ! Cô nương này tu vi cao thâm khó lường. Ngôi vị quán quân đến chín phần sẽ về tay cô ta.

An Dương cười phá lên đặc ý, đoạn khẽ nói :

- Chị dâu của con thì phải hơn trăm vạn người chứ.

- Chị...dâu ? – Cứu công chúa ánh mắt vô cùng phẫn khích.

Thình không chợt lóe lên năm đạo quang mang rực rỡ, phóng thẳng lên, xoắn lại với nhau. Oàng...Một con bạch long toàn thân phủ đầy kim khí, to lớn oai phong xuất hiện trên nền trời. Vài tia sét từ những đám mây đen phóng ầm ầm xuống thân bạch long, khiến nó tru rống lên khủng khiếp. Toàn bộ những công trình xung quanh rung lên bần bật, tựa có động đất.

Ở phía dưới, Khai Tâm Từ mặt cắt không còn hột máu, chân tay đờ đẫn, cũng không biết phải xử trí ra sao. Y chỉ biết há mồm, trợn mắt nhìn bạch long khổng lồ đang dương oai trên thình không.

Song Mai thở nhẹ ra một tiếng. Đôi mắt nàng chợt mở to, nhìn thẳng xuống phía Khai Tâm Từ. Khi đôi mắt ấy mở ra và nhìn xuống, Khai Tâm Từ thốt nhiên giật mình. Nhưng, y nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Gầm lên một tiếng, đệ tử của Vạn Phật Tông phóng vọt lên, toàn thân bao bọc bởi những chân ngôn nhà phật lấp lánh.

- Công...ông.... ! – Một giọng trong mà cao vút vang lên khắp bốn phương. Bạch long gầm một tiếng thấu tận chín tầng trời rồi xoay người, phóng xuống. Nó há chiếc miệng khổng lồ, như muốn nuốt chửng Khai Tâm Từ đang tuyệt vọng phóng lên, quyết ăn thua đủ.

Khoảnh khắc ấy, tựa như trời đất giao hòa. Tựa như hàng ngàn chiếc chuông lớn đang ngân nga. Không gian ngập tràn một cảm giác êm ái, thanh tịnh. Tiếng niệm phật hiệu vang lên khắp bốn phương tám hướng, lay động lòng người.

Mọi người chỉ nhìn lên, khuôn mặt biểu cảm hết mức có thể. Họ dường như không thể thốt lên được một lời nào cả. Một vòng luân xa khổng lồ, hiển hiện giữa tầng không, ngăn cản bạch long đang lao xuống. Chính giữa vòng luân xa, một chữ vạn đầy khí thế đang xoay từ từ.

Bùng một tiếng, trời đất tựa như vừa trải qua một trận mưa to gió lớn bỗng yên bình một cách lạ kỳ. Khai Tâm Từ, đứng im phía dưới, đầu cúi gằm xuống, hai tay chắp phía trước, thái độ cung cung kính kính. Đứng bên cạnh y, Khai Tâm thần tăng đang ngược lên nhìn Song Mai, ánh mắt vừa có sự ngưỡng mộ lại vừa có nét không vừa lòng.

- Tiểu cô nương. Tu vi của người thật khiến người ta khiếp sợ. Đệ tử bản tự đã thua rồi. Chỉ là thi đấu thôi, hà tất phải sử dụng đến tuyệt chiêu triệt đi đường sống của người khác vậy.

Ồ...à...Những âm thanh quen thuộc lại vang lên từ phía khán giả. Mọi người nhận ra, luân xa vừa rồi do chính lão tăng Khai Tâm tạo ra. Lão biết, nếu trúng chiêu vừa rồi của Song Mai, Khai Tâm Từ sẽ khó mà giữ được chân khí tu hành bao năm nay nếu không muốn nói là trở thành phế nhân.

- Đệ tử ngu dốt, chưa bỏ được tham, sân, si. Mong sư phụ trách phạt. – Khai Tâm Từ khe khẽ đáp.

Khai Tâm thần tăng nhìn đệ tử, thở dài một tiếng, đoạn lắc đầu, nhún mình phóng về phía sân khấu. Ở bên trên, phương trượng Khai Quang cũng thở dài, tay lần tràng hạt, miệng liên tục tụng niệm phật hiệu

Song Mai đáp xuống bên cạnh Khai Tâm Từ, khẽ cúi người thi lễ rồi quay bước trở về khu vực thi đấu của Ánh Nguyệt. Tiếng vỗ tay rào rào, người người mở đường cho nàng đi qua. Trong lòng nàng, không biết lúc này đang nghĩ gì ?

Tiểu Bất Tử khi này đi đến lôi đài nơi Tiểu Linh thi đấu thì sững người lại, chiêm ngưỡng màn giao đấu khủng khiếp của Song Mai. Hắn nhìn con

bạch long ngạo nghễ xuất hiện trên trời thì thấy quen lắm. Hình như trước đây, cũng có lần hẳn sử dụng tuyệt chiêu này. Nhưng cơ bản là giờ đây Tiểu Bất Tử mất trí nhớ cho nên có cố cách mấy, hẳn cũng chẳng thể nào hình dung được.

Thở dài một tiếng, Tiểu Bất Tử chậm chậm bước tới lô đài của Tiểu Linh.

Lại nói, Tiểu Linh sử dụng tuyệt chiêu Thiên Tầm quyết, khiến cho Khai Tâm Minh của Vạn Phật Tông ở vào tình thế hết sức khó khăn, có thể nói là ngàn cân treo sợi tóc.

Nhưng số phận có lẽ chưa muốn đệ tử của Khai Tâm thần tăng phải đại bại. Khi tấm lưới đang từ từ ụp xuống thì Song Mai ở bên kia đại triển thần oai, sử dụng tuyệt kỹ « Độc Long kiếm » danh bất hư truyền. Bởi thế, Tiểu Linh bị phân tâm, Khai Tâm Minh mới có cơ hội đột phá vòng vây, thoát ra ngoài. Cả hai người ngẩn ngơ nhìn Song Mai và Khai Tâm Từ đấu pháp, cơ bản là quên mất mình cũng đang thi đấu. Sau khi Khai Tâm thần tăng sử dụng pháp lực của mình, cứu đệ tử thoát chết và nhận thua, hai người mới có thể trở lại trận đấu.

- Xem ra Vạn Phật Tông chỉ còn mỗi nhà ngươi là đứng trên lô đài. Nhưng sẽ sớm thôi, bốn cô nương sẽ tiễn ngươi ra về. – Tiểu Linh cười nhạt, vung kiếm thủ thế.

- Thí chủ xem ra quá kiêu ngạo rồi. – Khai Tâm Minh khẽ cười, chấp tay niệm phật.

- Lắm lời ! – Tiểu Linh rít lên, nhún mình xông tới.

Toàn thân Tiểu Linh bao bọc bởi một vầng thanh quang xanh biếc như nước, âm âm xông tới tựa một con sóng thần khủng khiếp.

Khai Tâm Minh xuống bộ tấn, vung tay một cái, chuỗi tràng hạt lấp lánh phóng ra trước mặt. Từ trong mỗi hạt châu, những hình ảnh mờ ảo của các vị phật bừng bừng lan tỏa, tạo thành một tấm khiên kiên cố, trải ra trước mặt.

Oàng...oàng...oàng....Tiểu Linh vung kiếm chém vào những tấm khiên được Khai Tâm Minh dựng lên. Chỉ trong chớp mắt, đã áp sát vị đệ tử của Vạn Phật Tông. Mỗi kiếm chém xuống, niệm châu lại khẽ rung động, lập lòe chớp tắt.

Khi Tiểu Linh chỉ còn cách Khai Tâm Minh vài bước chân, nhà sư chợt gầm lên, nhún người lộn qua đầu Tiểu Linh. Niệm châu nhanh như cắt, vọt về cuốn mấy vòng vào tay phải. Những tấm khiên cuối cùng không chém mà tự động tan biến khiến Tiểu Linh xả vào hư vô, thân hình chói với, loạng choạng.

Khai Tâm Minh đưa Tiểu Linh vào một thế vô cùng khó khăn khi nàng không kịp để quay lại tấn công. Sơ hở thốt nhiên lộ hết ra.

- Thiên Thủ thần công. – Khai Tâm Minh lại gầm lên, vung một nắm đấm vào hư vô, sau lưng Tiểu Linh.

Niệm châu bên tay phải y rực sáng, phát ra hàng ngàn đạo quang mang chói mắt, tạo thành vô số nắm đấm mờ ảo, công kích Tiểu Linh từ đằng sau.

Chỉ là, Tiểu Linh dường như quá nôn nóng nên đã mắc bẫy Khai Tâm Minh. Nàng đã ở vào thế không thể chống đỡ được.

Uỳnh...uỳnh...uỳnh....Thân thể tuyệt mỹ của nàng rung lên. Tiểu Linh trúng đòn, người đổ về phía trước, lăn mấy vòng, tiến sát đến mép lôi đài.

Tiểu Linh phun ra một ngụm máu, khuôn mặt bất giác tái đi. Dường như nàng đã lãnh chiêu rất nặng. Còn chưa kịp chống kiếm đứng lên, bóng của

Khai Tâm Minh đã trùm đen trên đầu.

Từ trên cao, Khai Tâm Minh búng người vọt lên, xuất quyền, tiếp tục phóng xuống hàng ngàn đạo quang mang bức nhân.

Rầm...rầm...rầm...Mặt lôi đài lồm xuống rất thê thảm. Khu vực Tiểu Linh vừa ngã ra bị đánh nát bấy. Khai Tâm Minh chột giật mình, nơi y đánh xuống đã không thấy đối thủ ở đâu rồi.

Y quay nhanh ra phía sau, thấy Tiểu Linh đã đứng đó lúc nào. Khuôn mặt nàng bừng bừng tức giận. Hồng y thướt tha bị tên sư cọ này đánh cho rách mấy chỗ. Thật là mất mặt.

- Tên sư cọ đáng chết kia. – Tiểu Linh hét lên, toàn thân rung động, nhún người phóng vọt lên không trung, ánh mắt hằn lên những tia căm tức.

Nàng lầm rầm đọc khẩu quyết. Thốt nhiên toàn thân phát sáng rực rỡ. Thanh Long kiếm trong tay cũng tỏa sáng đại thịnh.

Không gian tựa như bị hàn băng ngàn năm chi phối, đột nhiên nhiệt độ hạ xuống nhanh chóng. Khai Tâm Minh thấy như mặt lôi đài muốn đóng băng lại.

Phía trên cao, hàng trăm cơn gió mang hơi lạnh từ từ cuộn chảy về Thanh Long kiếm. Đám khán giả lại được một phen trầm trồ. Gió lạnh ù ù thổi tới tê tái. Vài đệ tử răng va vào nhau lập cập vì lạnh.

Trên trời, lốm đốm vài bông tuyết trắng nhẹ nhàng buông mình rơi xuống. Khai Tâm Minh gồng người phát nhiệt chống đỡ cho khỏi lạnh rồi tiếp tục lao lên công kích.

Phía sân khấu, Hồng Vân Tiên Tử khẽ mỉm cười nhìn con gái thi triển kiếm pháp đỉnh cao của Mẫu Nghi Giáo.

- Bằng Tâm Tiên Kiếm. – Phương trượng Khai Quang bỗng khê kêu lên. Khai Tâm thần tăng đứng sau gật nhẹ đầu.

Khai Tâm Minh vọt lên tựa như một quả pháo thăng thiên. Y vạch lên không trung một vết dài đẹp đẽ. Tiểu Linh đứng trên cao hơn, đang thu hàn khí của trời đất, toàn thân nàng bao bọc bởi những đạo thanh quang như nước, khê rung động. Mái tóc dài của nàng bập bềnh trong không gian, tựa như những dải lụa tuyệt đẹp vậy.

Gió lạnh rít lên từng cơn thấu tâm can. Đám đệ tử ở dưới co ro như đang đứng trong một hàn băng phòng lạnh lẽo. Một vài đệ tử tu vi cao cường vội vận khí đốt nóng cơ thể, tránh khỏi bị hàn khí công tâm.

- A...a...a.... – Khai Tâm Minh thét lên vầng trời, tốc độ phóng lên của y đã giảm đi rõ rệt chứng tỏ áp lực tỏa ra của hàn khí là rất lớn. Nhưng y vẫn gồng mình phóng lên.

Khai Tâm Minh lại gầm lên một tiếng, thu quyền về sát hông rồi dậm mạnh lên trước. Chỉ là áp lực rất mạnh nên y ra chiêu xem ra chậm chạp quá.

Bùng....Hàng ngàn đạo quang mang từ niệm châu bên tay phải lại phóng ra mãnh liệt. Có điều, chúng cũng tiến lên rất từ từ, chắc chắn là bị hàn khí của trời đất mà Tiểu Linh đang điều động đè bẹp.

Ừng...ùng...ùng....Những đạo quang mang của Khai Tâm Minh không thể tiến được, theo áp lực dội mạnh xuống phía dưới. Khai Tâm Minh không thể tránh kịp thành ra lĩnh trọn những chiêu thức mà y vừa đánh ra.

Cả thân thể y như một con diều đứt dây, rơi bịch một cái xuống nền lôi đài. Kèm sau đó, những năm đám ảo ảnh của y tạo ra cũng phóng xuống ầm ầm. Khai Tâm Minh nằm im chịu trận, khuôn mặt méo xẹo đi vì đau đớn.

Khai Tâm thần tăng đứng đằng xa, khuôn mặt chua xót, miệng khê kêu lên : « A di đà phật ». Phương trưởng Khai Quang cũng lắc đầu buồn bã. Hai vị thần tăng, cả đời tu hành phật pháp cao thâm, được cả Lạc Hồng này kính ngưỡng rất cực cũng không thể đào tạo nên một đệ tử có thể xưng bá quần hùng.

Lão tăng Khai Quang thì không nói làm gì bởi cả đời chẳng bao giờ nhận đệ tử. Nhưng sư đệ Khai Tâm thì khác, lão luôn đi khắp Lạc Hồng, chọn ra những thiếu niên có tư chất tốt nhằm đào tạo một đội ngũ mạnh mẽ có thể kế tục, phát quang được Vạn Phật Tông. Nhưng xem ra, nhân tài đều chảy hết về Vân Tiêu Kiếm và Mẫu Nghi Giáo cả rồi. Nghĩ đến đây, Khai Tâm bất giác thở dài trong lòng.

Tiểu Linh nhìn xuống dưới, ánh mắt chuyển một màu xanh biếc của nước. Trông nàng, tựa như một vị thần tiên. Đúng hơn là một nữ hoàng. Nữ hoàng của băng tuyết.

Trời đất ngả một màu âm u lạnh lẽo. Từ trên cao, ẩn hiện hình dáng của một băng tiên vô cùng đẹp đẽ, tỏa sáng rực một góc trời.

- Mẹ kiếp ! Đúng là không uống công đến đây xem tí thí. Khi nãy khi bạch long oai vệ. Giờ thì băng tiên kiêu sa. Có chết hôm nay cũng đáng. – Một khán giả thốt lên khi nhìn thấy ảo ảnh của băng tiên bồng bồng xuất hiện trên nền trời.

Khai Tâm Minh khuôn mặt méo mó, khắp người chi chít vết thương, ánh mắt đau đớn nhìn thẳng lên cao, bất giác cũng tái người đi về băng tiên đang hiển hiện trên trời. Y lẩm bẩm trong miệng : « Nam mô bồ tát cứu khổ cứu nạn ».

Tiểu Linh hình như không còn là Tiểu Linh nữa. Nàng bập bênh giữa không trung, ở khoảng giữa của ảo ảnh băng tiên. Dường như, băng tiên kia

chính là hình ảnh của nàng. Nàng là băng tiên và băng tiên cũng chính là nàng.

Hồng Vân Tiên Tử mỉm cười hài lòng, khẽ nhìn Hồng Vân Tiên Tử. Cả hai nữ nhân xinh đẹp này đều đang rất hài lòng về màn trình diễn của Tiểu Linh. Chỉ trong có mấy năm mà Tiểu Linh đã đạt được trình độ như vậy, người làm mẹ sao có thể không vui được ?

- Hàn khí thiên địa, biến hóa băng tiên, dẫn khí nhập thể, tru yêu sát ma.
- Một giọng nói trong vắt, lạnh lẽo như băng vang lên ùng ùng.

Băng Tiên trên cao tựa như đang lay động, xoay mình vung ra một thanh băng tiên kiếm tuyệt thế vô song rồi thu người, lao âm âm xuống Khai Tâm Minh đang hết sức khổ sở ở dưới.

Khai Tâm thần tăng thấy đệ tử chí nguy, vội vàng thu người, định phóng tới trợ giúp như khi nãy. Lão vừa định nhún người, Hồng Vân Tiên Tử từ đâu đứng chắn trước mặt, ánh mắt cương nghị, mỉm cười nói :

- Thần tăng ! Tiểu Linh chỉ muốn ra oai thôi, tuyệt nhiên không có ý sát thương đệ tử của Vạn Phật Tông. Thần tăng cứ yên lòng.

Khai Tâm như nuốt phải một cục xương trong họng. Muốn nhổ ra cũng không được mà nuốt vào càng không xong. Thật là tức chết mất thôi. Hóa ra bọn chúng muốn sỉ nhục thanh danh của bốn tự sao ?

Lão tăng quay sang nhìn sư huynh Khai Quang. Ông ta cũng thở dài, khẽ gật đầu. Khai Tâm thấy vậy, bước về chỗ, im lặng quay đi chỗ khác. Kỳ Lạc Hồng đại hội này, xem ra Vạn Phật Tông quá thâm hiểm rồi.

Mũi băng tiên kiếm chỉ còn cách Khai Tâm Minh vài thước bỗng lóe lên chói lọi. Cả thanh tiên kiếm lẫn băng tiên đột ngột hóa thành hàng triệu giọt nước li ti, xanh biếc, bập bênh trong không gian. Khai Tâm Minh mắt nhắm nghiền, miệng tụng niệm phật hiệu không thôi, thấy mình chẳng trúng

chiêu thì mở mắt ra. Y chờ người khi thấy khoảng không xung quanh ngập tràn những đốm xanh biếc.

- Thu – Tiểu Linh hô lên một tiếng, hàng triệu tia nước ấy bỗng chốc hóa thành những đạo thanh quang, phóng vọt về, nhập lại vào trong Thanh Long kiếm.

Tiểu Linh đáp xuống bên cạnh Khai Tâm Minh, đỡ y đứng lên rồi mỉm cười đắc thắng. Khai Tâm Minh, thân thể bầm dập, vốn đã chẳng còn sức lực để thi đấu. Y ngược mắt nhìn về phía mấy vị giám khảo, gật đầu chịu thua.

- Tiểu Linh của Mẫu Nghi Giáo chiến thắng.

Hoan hô...Hoan hô....Tiếng hò la vang lên rầm rầm khiến Tiểu Linh trong lòng thấy khoan khoái vô cùng. Bằng Tâm Tiên kiếm luyện đến cảnh giới này, các cao thủ già đời cũng phải nể nang vài phần.

- Chúc mừng người. – Tiểu Bất Tử nhoèn miệng cười với nàng.

- Người thắng chứ ? – Tiểu Linh nháy phốc xuống bên cạnh Tiểu Bất Tử.

- Tất nhiên rồi. Nếu hai ta gặp nhau ở vòng sau, người phải nhường ta đó – Hãn đáp rồi cùng nàng bước về phía mấy vị giám khảo.

- Còn lâu. – Tiểu Linh bĩu môi rồi cầu cho Tiểu Bất Tử một cái khiến hãn ré lên rất thảm.

Phía trên lôi đài lớn nhất ở chính giữa, năm đệ tử ưu tú đã sắp thành hàng chỉnh tề. Đó là Tiểu Bất Tử, Tiểu Linh của Mẫu Nghi Giáo ; Song Mai, Ánh Nguyệt của Vân Tiêu Kiếm và một người nữa, đó là Lý Anh của Nhất Thanh Môn. Ở trận chiến giữa Ánh Nguyệt và đệ tử Nhất Thanh Môn, nàng đã giành được thắng lợi một cách khó khăn. Lý Anh cũng vậy, đối đầu

với đệ tử ưu tú của Vân Tiêu Kiếm khiến hắn rất chật vật và phải mất đến tám phần công lực.

An Dương đại đế trịnh trọng bước tới trước năm người này, mỉm cười hài lòng. Ánh mắt của vị hoàng đế dừng lại ở Song Mai và Tiểu Bất Tử lâu nhất khiến cả hai đều hết sức khó hiểu.

- Vòng thi đấu cuối cùng để chọn ra ba người vào chung kết sẽ diễn ra vào ngày mai. Giờ các người sẽ bắt thăm để chọn đối thủ. Ở đây đánh số từ hai đến sáu. Số một, dĩ nhiên là của con gái ta, An Ngọc Uyên. – An Dương vừa nói, Ngọc Uyên đã nhẹ nhàng bước tới nhập vào hàng ngũ. Trên tay công chúa là lá thăm số một.

Lại nói, Ngọc Uyên vừa bước tới đã chen ngay vào đứng cạnh Tiểu Bất Tử. Công chúa nhìn thẳng vào hắn, nở một nụ cười khiến Tiểu Linh rất khó chịu, nàng liếc từ đầu đến chân vị công chúa càn vàng lá ngọc này.

Tất nhiên, Song Mai cũng nhận ra ánh mắt của Ngọc Uyên nhìn Tiểu Bất Tử rất lạ. Nàng khẽ nheo mắt, vẻ lãnh đạm dường như trong phút chốc tan biến. Nhưng cũng rất nhanh, nàng lấy lại sự thờ ơ, vô cảm.

Các thí sinh lần lượt bốc cho mình những lá thăm từ chiếc hộp trên tay An Dương đại đế. Sau khi mỗi người nhận cho mình một lá thăm, tất cả đều mở ra xem. Tiểu Linh nhìn lá thăm của mình rồi quay sang Tiểu Bất Tử, hỏi dồn :

- Người số mấy ?

Khuôn mặt Tiểu Bất Tử rất khó coi. Trước câu hỏi của Tiểu Linh, hắn ngập ngừng như không muốn trả lời. Tức quá, Tiểu Linh vạch tay hắn ra. Một sự im lặng bao trùm. Nàng ngược lên nhìn hắn rồi nhìn An Dương rồi lại quay sang nhìn cửu công chúa.

Song Mai thấp thỏm, chờ đợi An Dương công bố những cặp đấu. Trong lòng nàng, tựa như có lửa đốt. Nàng không hiểu cảm giác này, chỉ biết là đang mong đợi để biết, tên sư đệ kia bốc được số mấy.

An Dương đại đế đi một vòng xem các lá thăm. Ông ta đứng đỉnh khê nở một nụ cười khiến đám đệ tử kia hồi hộp không thôi. Từ từ, An Dương đại đế hô lớn thông báo.

- Số năm Song Mai của Vân Tiêu Kiếm đấu với số sáu Lý Anh của Nhất Thanh Môn. Số ba Ánh Nguyệt của Vân Tiêu Kiếm đấu với số bốn Tiểu Linh của Mẫu Nghi Giáo.

Một trường tiếng động âm âm phát ra từ dưới. Mọi người xôn xao hết thảy. Còn lại số hai, chẳng phải là về tay của tên Tiểu Bất Tử kia sao ? Cả Tiểu Linh và Song Mai lúc này tâm trạng không thể diễn tả được nữa. Nếu...nếu hăn thắng. Chẳng phải sẽ là phò mã sao?

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Lời Sấm

Xung quanh là một khoảng không gian nhộn nhịp, đầy những âm sắc. Tiểu Bất Tử như không nghe thấy gì cả. Hẳn điếc rồi. Hay nói đúng hơn là tâm trạng đang không biết diễn tả ra sao.

Từng đàn mỹ nữ nhảy múa theo điệu nhạc réo rắt. Ai ai cũng mặt tươi như hoa, uyển chuyển trong từng tiếng đàn. Tối nay, An Dương đại đế tổ chức tiệc mừng cho năm đệ tử ưu tú nhất tham gia Lạc Hồng đại hội.

Tâm trạng của Tiểu Linh hình như cũng chẳng lấy làm vui cho lắm. Nàng thấp thỏm, tựa như trong lòng đang có lửa đốt. Chốc chốc nàng lại len lén quay sang nhìn Tiểu Bất Tử. Song Mai ngồi ở đối diện, vẻ lãnh đạm của nàng càng khiến cho sự kiêu diễm tăng lên muôn phần. Hình như, nàng cũng đang phải đấu tranh trong lòng rất nhiều.

- Trầm hôm nay rất vui. Trầm chúc mừng năm đệ tử ưu tú nhất của Vân Tiêu Kiếm, Mẫu Nghi Giáo và Nhất Thanh Môn. – An Dương đứng lên, cầm một chén rượu, mặt mày hớn hờ.

- Tất cả đều nhờ hồng phúc của bộ hạ thực thi những chính sách an dân, khiến cho Lạc Hồng ta nhân tài nở rộ. – Đình trưởng môn của Nhất Thanh Môn nở nụ cười, hai tay cầm rượu, cung kính.

Các vị trưởng môn nghe vậy đều nhất loạt nâng chén, miệng hô : « Thánh thượng anh minh ». An Dương cười lớn, ngửa cổ uống hết chén rượu rồi khà một tiếng rất sáng khoái.

- Lần Lạc Hồng đại hội này, trăm hy vọng sẽ tìm được một người xứng đáng bước lên bục vinh quang sau mấy trăm năm gián đoạn. Đó là điều đầu tiên. Còn điều thứ hai là trăm muốn tìm cho cửu công chúa một chàng rể văn võ toàn tài. Vào vòng trong này chỉ có hai trang nam tử là Lý Anh của Nhất Thanh Môn và Tiểu Bất Tử của Mẫu Nghi Giáo. Trăm đặt hy vọng rất lớn vào hai người này. – An Dương vừa nói vừa đưa tay chỉ Tiểu Bất Tử và Lý Anh.

Lý Anh, mặt mày hớn hờ, trong lòng tràn lên cảm giác phấn khích. Y đang tràn đầy tự tin sẽ chiến thắng Song Mai và vào chung kết, đánh bại cửu công chúa. Lý Anh trong lòng thầm cầu trời khẩn phật cho tên Tiểu Bất Tử này đại bại dưới tay An Ngọc Uyên.

Còn Tiểu Bất Tử thì khác, mặt mũi như bị ong đốt, sừng vù lên, khễ cú xuống nhìn bát, thỉnh thoảng lấy đũa gậy gậy thức ăn. Làm sao hăn có thể vui mừng được chứ. Nếu hăn chiến thắng thì chẳng phải sẽ trở thành phò mã sao ? Biết ăn nói thế nào với Tiểu Linh ?

- Người có thích làm phò mã không ? – Tiểu Linh bỗng quay sang hỏi nhỏ, tâm trạng rối bời.

- Không ! – Tiểu Bất Tử khễ đáp, tay vân vê đôi đũa.

- Vậ...- Tiểu Linh ấp úng.

Tiểu Bất Tử thở hắt ra khiến Tiểu Linh trong lòng dụi đi. Nàng biết, hình như hăn chẳng có chút ham muốn nào ngồi vào địa vị phò mã cả. Nhưng nếu hăn chiến thắng thì chẳng phải là sẽ thành người của hoàng thất sao ? Tiểu Linh thầm rửa An Dương đại đế trong lòng. Tự nhiên bày ra cái trò này.

Ánh mắt Tiểu Bất Tử chột đưa lên phía trước rồi sững lại. Ở phía đối diện, hăn thấy Song Mai cũng đang nhìn hăn. Thấy Tiểu Bất Tử ngó lên,

Song Mai vội giật nhanh ánh mắt đi chỗ khác, thái độ vẫn lạnh lẽo như hàn băng.

- Nhân đây trẫm cũng muốn công bố một chuyện vui nữa. – An Dương đại đế mỉm cười, nhìn sang Song Mai rồi nhìn về phía Văn Thành khiến hăn nhú mày lại, trong lòng lo lắng.

Tất cả dừng lại, chăm chú lắng nghe An Dương đại đế công bố chuyện vui. Tiếng nhạc im bật, tiếng bát đĩa lách cách cũng dừng hẳn, chỉ có một sự im lặng bao trùm. Dường như người ta chỉ nghe thấy tiếng hơi thở và tiếng lép bép của những ngọn đèn trong cung điện.

- Mai ái khanh vừa thông báo cho ta một chuyện rất vui. Hôn sự của hai nhà Mai, An cách đây khá lâu đã được quận chúa Mai Mai chấp thuận. – An Dương đại đế thông báo, vẻ mặt rạng rỡ.

Mai Thiếu Kỳ nghe vậy, mỉm cười, hơi cúi đầu thi lễ với An Dương. Khắp gian phòng im lặng chợt rào rào tiếng vỗ tay như sấm. Tất cả đều đứng lên, cung kính hô lớn : « Chúc mừng hoàng thượng. Đúng là song hỷ lâm môn ».

Song Mai khẽ cười nhạt một tiếng. Nụ cười của nàng sao lạnh lẽo và đau đớn vậy. Khác hẳn với vẻ mặt vui mừng của cha nàng và hoàng thượng. An Văn Thành ngồi bên cạnh vua cha, mặt cũng tái đi, ánh mắt liếc vội về phía Song Mai, vẻ khó hiểu. Nhanh chóng, y lại nhìn về phía Thanh Ngọc. Vẻ mặt của Thanh Ngọc cũng chuyển một màu tái nhợt, nhìn y với vẻ tức giận vô cùng. Rồi nàng khẽ đứng lên, bước nhanh ra ngoài. Văn Thành nhấp nhồm, muốn lao theo thì nghe bên tai một giọng khe khẽ nhưng vô cùng đáng sợ :

- Ngồi im cho ta.

Người vừa nói, chính là phụ hoàng của Y. Văn Thành im lặng, ngồi như khúc củi, khẽ thở dài một cái. Trong lòng tựa như đang có bão tố nổi lên

âm âm.

Ngồi bên cạnh Mai Thiếu Kỳ, Triệu Tài khẽ nhếch mép cười một tiếng, khuôn mặt méo mó đi. Hình như hẳn không hài lòng về chuyện hỷ mà hoàng thượng vừa công bố. Hai tay hẳn siết chặt vào nhau, nổi lên những đường gân xanh lè rất đáng sợ.

- Mai ái khanh, Song Mai, Văn Thành. Chúng ta sắp thành thông gia, sắp là người một nhà. Chuyện vui này, không thể không uống được. – An Dương nâng chén lên, lướt ánh mắt nhìn một lượt.

Mai Thiếu Kỳ mặt mày hớn hở, định nâng chén thì thấy con gái đã đứng thẳng lên, miệng khẽ cười :

- Tạ ơn hoàng thượng ! Trước đây Song Mai còn nhỏ, không hiểu hết sự việc nên đã từ chối hôn sự này. Song Mai cảm tạ ân điển của hoàng thượng đã dành cho nhà họ Mai. Hy vọng cuộc hôn nhân này sẽ khiến hai nhà mãi khăng khít, gắn bó.

Chợt, Mai Thiếu Kỳ mặt mũi kém vui, khẽ đứng lên, nở một nụ cười không còn tươi như trước. Lão chẳng biết phải nói gì. Những điều Song Mai nói đều là điều trong lòng lão suy nghĩ và mong muốn nhưng sao Mai Thiếu Kỳ lại kém vui ? Trong lòng lão, mơ hồ nhìn nhận ra những đau buồn mà Song Mai đang trải qua. Nghĩ đến đây, Mai Thiếu Kỳ vội đưa mắt nhìn Tiểu Bất Tử.

Trong lòng Tiểu Bất Tử lúc này cảm xúc hỗn loạn. Khi này An Dương thông báo việc kén rể, hẳn đã ù tai đi rồi. Nay thêm hôn sự này nữa. Đáng ra hẳn phải mừng rỡ chứ. Nhưng tâm trạng hẳn không hiểu vì sao lại lộn xộn như thế. Cái hôn sự mà Văn Lộc nói đến, có phải việc này ? Trước đây, hẳn đối mặt với việc này ra sao ? Liệu có đơn thuần chỉ là tình cảm tử - đệ không ?

- Người sao thế ? – Tiểu Linh khẽ lay hẳn.

Tiểu Bất Tử khẽ giật mình, những suy nghĩ chợt tan biến. Hắn cười nhạt, nói :

- Không, ta không sao cả. Chỉ là đang suy nghĩ linh tinh thôi.

- Suy nghĩ linh tinh ? Suy nghĩ về việc trở thành phò mã sao ? – Tiểu Linh buông giọng giận hờn.

- Ta...ta...không...- Tiểu Bất Tử áp úng. Chẳng biết phải giải thích như thế nào nữa.

- Ta biết mà. Người thực sự muốn làm phò mã. – Tiểu Linh khẽ rít lên, quay người không thèm nhìn hắn khiến Tiểu Bất Tử toàn thân run bắn, định nói câu gì đó nhưng lại thôi. Hắn khẽ thở dài một tiếng.

- Tiểu Bất Tử ! Ngày mai thi đấu, bản công chúa hy vọng người sẽ đủ sức để cầm cự qua năm hiệp. Hy vọng rằng pháp môn của Mẫu Nghi Giáo sẽ giúp người toàn mạng – Bồng Cửu công chúa bưng một chén rượu lên, chia về phía Tiểu Bất Tử, giọng hết sức phách lối.

Tiểu Bất Tử còn chưa kịp mở mồm, đã thấy Tiểu Linh đứng phắt lên, ánh mắt bắn ra mấy tia tức giận, trong lòng căm tức vì cửu công chúa dám cả gan khinh thường pháp môn của Mẫu Nghi Giáo. Lại còn đem giọng miệt thị với Tiểu Bất Tử.

- Sao ? Vị cô nương kia muốn gì ? – Cửu công chúa ánh mắt khinh nhỉnh, nhìn về phía Tiểu Linh.

Hồng Vân Tiên Tử thấy nguy, vội vàng kéo tay con gái, đoạn bà đứng lên, mỉm cười cầu hòa :

- Cửu công chúa ! Tiểu Linh từ lâu đã nghe đại danh Cửu Hồng. Chỉ là rất hâm mộ nên muốn mời công chúa một chén thôi.

Cửu công chúa cất tiếng cười lạnh lạnh, đoạn nâng chén lên, hướng về Tiểu Linh, không nói gì, chỉ hất hàm một cái.

Tiểu Linh trong lòng vô cùng tức giận nhưng nghĩ đến thân phận bèn từ từ cầm chén lên, khẽ thi lễ. Cũng không nói câu gì, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch. Cửu công chúa cười phá lên, cũng dốc hết chén rượu. Tiểu Bất Tử khuôn mặt méo mó, nhìn hai nữ nhân đấu rượu, trong lòng thầm than khổ.

- Này tên Tiểu Bất Tử ! Người còn chưa uống với bản công chúa. Ngày mai ta sẽ không nương tay hay nể tình đâu, người hãy nhớ lấy. – Cửu công chúa rót tiếp một chén nữa, hướng về phía Tiểu Bất Tử.

Tiểu Bất Tử khẽ khàng cầm chén đứng lên, trong lòng bùng lên một tia tức giận. Nét mặt của hắn đã chuyển thành một vẻ đáng sợ. Chậm rãi, Tiểu Bất Tử dâng chén lên, đoạn uống cạn rồi mỉm cười nói :

- Cửu công chúa ! Ngày mai ta cũng sẽ dốc hết tuyệt học của Mẫu Nghi Giáo ra lĩnh giáo công chúa. Hy vọng rằng sẽ là đối thủ xứng đáng của công chúa.

- Nói hay lắm. – Tiếng An Dương đại đế xen vào cùng một tràng cười lớn.

Đại đế tiến đến bên cạnh Tiểu Bất Tử, đoạn vỗ vai hắn bồm bộp, giọng đầy phấn khích :

- Trẫm rất rất hy vọng người sẽ đánh bại được cửu công chúa. Để nó bớt cái tính kiêu căng, coi thường người khác đi. Trẫm hạ chỉ cho người, phải thi đấu bằng hai trăm phần trăm sức lực.

- Hạ thần tuân chỉ. – Tiểu Bất Tử cúi đầu, ánh mắt đột nhiên rực lên một cảm giác hiếu thắng vô cùng. Khí huyết trong người hắn di chuyển rầm rầm, như một trận cuồng phong dữ dội.

Lúc này, Tiểu Bất Tử chẳng còn nghĩ đến việc có trở thành phò mã hay không mà một ham muốn tốt cùng, đó là dạy cho cô công chúa đồng đánh kia một bài học. Tiểu Linh thấy bộ dạng của hắn, bất giác người run lên. Hình như, đây không phải là Tiểu Bất Tử mà nàng biết.

Bữa tiệc của An Dương đại đế hôm đó, mỗi người một tâm trạng khác nhau. Kẻ thì vui vẻ, mừng rỡ. Người thì suy nghĩ mông lung. Có kẻ thầm khóc trong lòng. Tiếng nhạc véo von, trầm bổng hòa vào tiếng cười nói, chúc tụng. Một bức tranh đầy đủ tâm trạng và sắc màu đang trải ra trước mắt.

Ừng...ùng....Tiếng sấm trên cao báo hiệu một ngày thi đấu không thuận lợi cho lắm. Từ tờ mờ sáng, ánh mặt trời đã bị che phủ bởi tầng tầng lớp lớp mây mù. Gió u uất thổi từ bốn phía, làm đám cờ xí phần phật bay. Khung cảnh dường như rất thê lương.

Công chính dẫn vào khu vực thi đấu hôm nay được canh phòng rất cẩn mật bởi Hồ Vệ Quân. Phía trên cao, những tốp Lạc Điều Quân cũng bay lượn ngạo nghễ, hướng ánh mắt dò xét khắp bốn phương tám hướng. Năm xưa, chính hai đạo quân này đã làm nên thắng lợi cho An Dương đại đế.

Ở tầng thứ sáu của Cửu tháp, Triệu Tài và Phạm Mạnh Hồ đang đứng đó, hướng mắt ra xung quanh, quan sát hai đội quân triển khai đội hình bảo vệ.

Một hồi đại đồng trống rền vang, các thí sinh lặng lẽ bước lên lôi đài lớn nhất ở chính giữa quảng trường. Những bước chân này, đều ẩn chứa những nỗi niềm riêng.

Tiểu Linh đi sau Tiểu Bất Tử. Nàng chăm chú nhìn hắn. Ngắm bộ dạng của hắn từ đằng sau. Không hiểu, vẻ mặt của hắn giờ thế nào.

Phía trên lôi đài, cửu công chúa đã đứng đó chờ sẵn. Vẻ ngạo mạn của nàng vẫn thế. Vẫn cái nhìn khinh khỉnh dành cho Tiểu Bất Tử. Hắn ngó

thấy, trong người rục lên một ham muốn chém giết bất tận. Không hiểu có phải phần tà ác trong con người hắn đang trỗi lên mạnh mẽ hay không ? Từ khi tàn tiệc tối qua cho đến giờ, Tiểu Bất Tử như một con người khác. Về đến phòng là hắn đóng chặt cửa lại, không tiếp bất cứ ai, kể cả Tiểu Linh. Hắn chẳng biết nói gì với nàng cả.

Khi sáu người có mặt đầy đủ trên lô đài, vị giám khảo đứng lên thông báo :

- Trận đấu đầu tiên trong ngày, Song Mai của Vân Tiêu Kiếm đấu với Lý Anh của Nhất Thanh Môn.

Rào rào rào...Những tràng vỗ tay không ngớt từ phía dưới vang lên. Song Mai khẽ quay đầu nhìn Lý Anh. Trông y có vẻ rất tự tin. Nàng khẽ nhếch môi cười một tiếng rồi bước tới vị trí của mình.

Lý Anh cũng về vị trí đối diện Song Mai. Thần thái y tỏa ra hết sức tự tin. Mấy người còn lại được mời rời khỏi lô đài, tới một vị trí để quan sát phía dưới.

Vị giám khảo quay lên sân khấu, nhìn An Dương đại đế. Ông ta khẽ gật đầu, lập tức vị giám khảo hô lớn : « Trận đấu bắt đầu ».

Roạt...roạt...roạt...ồ ! – Chỉ dứt lời, trong chớp mắt Lý Anh đã xuất đao công kích. Dường như y đang muốn tốc chiến tốc thắng, không nói lời nào.

Hàng chục quang ảnh ánh nâu âm âm phóng ra từ cây đao to lớn của y nhanh như điện xẹt phóng về phía Song Mai.

Cũng nhanh như cắt, Song Mai thân hình khẽ rung lên, song chỉ vẽ một hình vòng cung vào không gian. Bách Hợp Vạn Hoa kiếm rùng rùng phóng ra khỏi bao, phát ra một tiếng « xoeng » sắc lẹm. Kiếm rời bao, không gian chợt bùng lên chói lọi, mùi hương thơm lại phảng phất bay ra khiến lũ khán giả ngây ngất không thôi.

- Đúng là bảo kiếm có một không hai. Mai ái khanh quả là khéo chọn. – An Dương tấm tắc khen khiến Mai Thiếu Kỳ phải khẽ khum người thi lễ.

Phùng...Một đóa bách hợp trắng muốt, to lớn lạ thường hiển hiện trước mặt Song Mai tựa như một tấm lá chắn khổng lồ. Những cánh hoa vươn ra ngạo nghễ, như thách thức những đạo đao khí đang âm âm đánh tới.

Rầm...rầm...rầm...Đao khí bị bách hợp chặn đường, phát kích khiến cho đóa hoa rung lên bần bật, ánh lửa lập lòe xuất hiện, Song Mai khẽ lùi lại ba bước, thân hình khẽ lay động. Đòn công kích của Lý Anh, quyết không phải tầm thường chút nào.

Khi Song Mai lùi lại ba bước, Lý Anh nhanh như cắt, nhún người phóng lên cao vài trượng, thân mình đu đưa trong thinh không, song chỉ vạch trước mặt một dấu phép. Thanh đao của y như nhận được chỉ thị, đột nhiên xoay tít như một cánh quạt, bao bọc bởi một đạo khí nhờ nhờ xông thẳng về phía trước.

Oàng....thanh đao rít lên, phóng tới xé đôi bông hoa bách hợp khiến nó ánh lên rồi chọt bùng thành hàng ngàn tia sáng li ti, vương vào không trung rồi tắt lịm sau đó. Không còn tấm khiên hộ vệ, thanh đao cứ thế phóng về phía Song Mai.

Choang...Còn chưa kịp chạm tới Song Mai, cây đao đã bị đánh bật ra ngoài bởi Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm. Ở trên cao, Lý Anh thấy thế, khẽ nhíu mày lại, đoạn hít một hơi, toàn thân rùng rùng chuyển động, xông thẳng xuống. Vừa phóng xuống, lập tức thanh đao vòng về, nắm gọn trong tay y. Cả người và đao phát quang rực rỡ, xông tới công kích.

Song Mai thấy nguy, biết đối thủ sẽ đánh hết sức thì phẩy tay một cái, bảo kiếm cũng vọt về bên cạnh. Nàng vươn bàn tay xinh đẹp, khẽ nắm lấy chuôi kiếm, đoạn hét lên một tiếng, thân ảnh chọt mờ đi, thoắt cái đã ở trước mặt Lý Anh.

Choang...choang...choang....Tiếng binh khí va chạm vang lên chói tai kèm những tia lửa phóng ra. Bên dưới là một sự im lặng bao trùm. Tất cả đều hồi hộp theo dõi từng diễn biến trận đấu.

Hai bên áp sát, thi triển kiếm pháp tuyệt thế, khi công thì dũng mãnh vô song, lúc thủ thì chắc chắn tựa cự thạch ngàn năm. Thật khó để nhận xét ai nhanh hơn ai.

Lý Anh dùng tuyệt kỹ của Nhất Thanh Môn, vốn ưu thế về cận chiến, ra đòn nhờ tốc độ nhanh nên Song Mai không có thời gian để thi triển những tuyệt kỹ của Vân Tiêu Kiếm. Nàng chống đỡ tuy bề ngoài không hề vất vả nhưng nếu kéo dài, sức lực sẽ bị phá vỡ một cách nghiêm trọng.

Xoạt, Song Mai vung kiếm, chém một lúc đứt đôi hơn hai chục đạo quang mang vừa phóng tới. Đám kiếm khí này vừa bị chém lập tức nổ bùng bùng xung quanh Song Mai khiến khu vực xung quanh bị bủa vây bởi những đám khói nghi ngút. Từ phía xa, Lý Anh nhếch mép nở một nụ cười rồi đột nhiên vung tay, phóng thẳng cây đao về phía đám khói.

Thanh đao hùng dũng vạch hư không lao đến, toàn thân rực sáng, ẩn hiện hình hài của một con phi ưng dũng mãnh.

- Hàng Ma Ưng ! – Bạch Ưng đao trường trên sân khấu khê kê lên. Đinh Bá Toàn ngồi bên cạnh thấy vậy khê cười, trong lòng vô cùng thích thú. Đây là một trong mười ba chiêu thức của Hàng Ma Thập Tam Thức, võ công đỉnh cấp của Nhất Thanh Môn.

Ừng...Một ánh chớp lóe lên làm đám khói sáng bùng, tựa như sấm sét ẩn hiện trong mây. Đám đệ tử Vân Tiêu Kiếm hồi hộp căng mắt theo dõi động tĩnh trong đám khói. Đáp lại là một sự im lặng đáng sợ.

Lý Anh đứng bên ngoài, thân hình khê lay động, y cũng hồi hộp chờ đợi. Đối thủ của Lý Anh, không rõ tình trạng ra sao sau chiêu công kích vừa rồi.

Đám khói mờ dần, mờ dần nhưng vẫn không thể nhìn rõ bên trong hiện đang ra sao. Xoạt. Một ánh chớp lóe lên, quang ảnh rực sáng, phóng ngược về phía Lý Anh. Y thoảng biến sắc, nhanh như cắt thoái lui bốn bước, hai tay nắm chặt vào nhau, tạo thành một ấn quyết, đoạn dâng lên trước ngực, hét lớn : « Hộ ».

Một vòng xoáy bằng khí đột ngột xuất hiện trước mặt y tựa như một tấm hiên vững chắc. Oàng... Quang mang phóng tới, đột ngột bị chặn lại chính giữa vòng xoáy, cứ lơ lửng ở đó, tựa như muốn xuyên thủng nhưng không làm cách nào tiến lên được.

Ồ... ! - Phía bên dưới, đệ tử Vân Tiêu Kiếm thở ra một tiếng rồi đột nhiên vỗ tay rào rào. Cái thứ vừa bị chặn lại kia, đang cố sức phóng đến công kích kia, chính là bảo đao của Lý Anh.

Đinh Bá Toàn thấy vậy, từ thái độ vui mừng, chuyển thành lo lắng không thôi. Bá Tùng đứng bên cạnh cũng khẽ nheo mắt nhìn. Có vẻ như cả hai đều nhận ra, Lý Anh không phải đối thủ của Song Mai.

Lý Anh gầm lên như hổ đói, nhún người một cái, nhảy vòng ra sau thanh đao, vươn tay chộp lấy cán. Toàn thân y rung lên bần bật, khẽ nhao về phía trước tựa như bị pháp bảo của mình kéo đi.

Khi Lý Anh đoạt lại quyền điều khiển cây đao cũng là lúc làn khói sau lưng y tan biến đi. Lý Anh cảm thấy sống lưng lạnh toát, tựa như có ai đang đứng sau, chằm chằm nhìn. Khi tung mình quay lưng lại để giành lại cây đao, y đã vô tình lộ ra sơ hở chết người. Dường như y không còn kịp quay lưng lại để chống đỡ nếu đối thủ xuất độc chiêu.

Nhưng, sau lưng Lý Anh, khi màn khói tan biến đi, chẳng có chiêu thức nào đánh tới mà cũng không thấy bóng dáng của Song Mai đâu. Lý Anh quay ngoắt người lại, vung đao chĩa tới. Trước mặt y là một khoảng trống mênh mông.

Những bông hoa nhỏ li ti, chậm chậm rơi xuống xung quanh Lý Anh. Y ngơ ngác nhìn xung quanh. Hàng ngàn đốm sáng nhỏ, mang hình hài những bông hoa bách hợp đẹp đẽ. Những cánh hoa xoay tít trong không trung, khẽ khàng đáp xuống đất. Mỗi khi một bông hoa chạm mặt đất, nó rục lên đẹp đẽ rồi bùng lớn lên.

Phía trên cao, Song Mai tựa như một nàng tiên, đang múa những đường kiếm hết sức đẹp mắt. Mỗi lần kiếm vạch ngang thình không hay lướt trong hư vô, nó lại khẽ rung rinh, phóng ra hàng trăm bông hoa li ti, nhẹ nhàng rơi xuống tựa những bông tuyết.

Cả lôi đài tựa như một vườn hoa bách hợp đang khoe sắc. Lý Anh như một thi sỹ, ngẩn ngơ đứng giữa vườn hoa ấy. Nhưng nếu nhìn kỹ, những đóa hoa dưới chân Lý Anh, mỗi cánh chĩa lên đều như một mũi kiếm sắc lẹm, lung linh tỏa sắc.

Phía trên sân khấu, cục diện có chút thay đổi, Bạch Ưng chân nhânvuốt nhẹ chòm râu bạc, ánh mắt đầy khiêu khích nhìn sang hai cha con họ Đinh. Trưởng môn Nhất Thanh Môn lúc này mặt mày rất tức giận, ánh mắt đùng đùng phát ra những tia phẫn nộ. Đinh Bá Tùng đứng bên cạnh cha, hai tay nắm chặt, răng mím vào môi tựa như chỉ vận sức thêm một chút thì máu sẽ bật ra ồng ộc.

- Bách Hợp kiếm trận đúng là danh bất hư truyền. – An Dương đại đế tấm tắc khen, mắt dán vào kiếm trận mà Song Mai vừa bày ra.

- Bách Hợp kiếm trận ? – Cửu công chúa vừa nhìn vừa khẽ thắc mắc.

- Đúng ! Năm xưa khi Bách Hợp Tiên Tử làm ra thanh kiếm đó đã mang tuyệt thế võ công của Vạn Hoa cung là Bách Hợp Vạn Kiếm Trận nhập vào thanh kiếm. Có thể nói chị dâu của con ngoài việc sử dụng thành thạo pháp môn của Vân Tiêu Kiếm còn được thừa hưởng di sản của Vạn Hoa cung. – An Dương đại đế chậm rãi giải thích.

- Hoàng thượng đúng là kiến thức quảng bác, uyên thâm. – Mai Thiếu Kỳ khẽ cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

Lại nói, Lý Anh gần người đứng giữa rừng hoa bách hợp trắng muốt. Hương thơm tỏa ra ngào ngạt khiến y cảm thấy trong người dường như không còn muốn đấu tranh. Ánh mắt Lý Anh tựa như đang phiêu lãng vào một cõi mộng mơ nào đó, rất hạnh phúc và vui vẻ.

Đình Bá Tùng thấy vậy khẽ nhíu mày, đoạn thét lớn :

- Lý sư đệ ! Đệ làm cái gì đó ? Bị kiếm trận này mê hoặc rồi sao ?

Lý Anh nghe thấy vậy chợt như bừng tỉnh, toàn thân khẽ rung động, định vận công thì Đình Bá Toàn trưởng môn gầm lên xen ngang :

- Nếu người muốn toàn mạng thì đừng có cử động. Bách Hợp kiếm trận sẽ tự động công kích nếu có bất cứ di chuyển nào.

- Đình trưởng môn ! Các đồ đệ thi đấu, cố sao lại mách nước như vậy ?
– Hồng Vân Tiên Tử mỉa mai nói.

- Bà...- Đình Bá Toàn mặt đỏ găng, cự lại nhưng không bật nổi một câu chữ nào.

- Xem ra ngài nên học tập Khai Tâm thần tăng, tự xin thua cho đồ đệ, tránh một kết cục bi đát thì hơn. – Hồng Vân Tiên Tử khẽ nhếch mép, ném một nụ cười khinh khinh ra.

Đình Bá Toàn lửa giận bốc ngược lên đầu, toan mở miệng nói gì đó nhưng kiềm chế được, tay bấu chặt vào tay vịn ghế khiến nó kêu rắc lên một tiếng.

- Chết tiệt ! Ta sợ người sao ? – Lý Anh gào lên lạc giọng, nhún mình phóng thẳng lên trên cao, nhắm vào Song Mai đang biểu diễn kiếm vũ.

Đình Bá Toàn thấy đệ tử xuất chiêu đánh lên, bỗng trong lòng tràn một cảm giác hụt hẫng, thất vọng. Mắt ông ta đột nhiên nhắm nghiền lại, tay vươn lên, vỗ đánh đét một cái vào trán, miệng than « Ngu xuẩn ».

Lý Anh vừa phóng người khỏi mặt đất được một trượng. Cả vườn hoa bách hợp lung linh ở dưới bỗng bừng sáng chói lọi. Những cánh hóa hóa thành mũi kiếm, ào ào phóng lên. Bạch khí âm âm lan tỏa ra bốn phương tám hướng kèm theo mùi hương quyến rũ, nhuộm thơm cả không gian.

Chỉ nghe những tiếng nổ đình tai nhức óc. Sự đẹp đẽ lúc đầu thay thế bằng vẻ lạnh lẽo, hung tàn của kiếm khí phóng lên. Những bông hoa bách hợp tựa như những thiên thần, thốt nhiên chuyển mình thành một loại ác quỷ sát nhân trong nháy mắt. Sự đẹp đẽ, quyến rũ đầy chết chóc này 800 năm trước đã làm nên tên tuổi một Bách Hợp Tiên Tử kiêu sa và vô tình, làm nên một cung chủ Vạn Hoa cung mà khi nhắc đến, cả chính phái và tà đạo đều khiếp sợ.

Lý Anh dĩ nhiên không thể nhanh bằng kiếm khí đang phóng tới bao trùm thân thể. Y như một người bị điện giật, toàn thân tê dại đi, dần dần chìm vào một cơn mộng mị đầy ma quái. Y không cam chịu. Chiêu thức cao nhất của Hàng Ma Thập Tam Thức là Lôi Điện Nhất Thanh Trảm. Chiêu thức ngày xưa làm nên tên tuổi của trưởng môn Đình Bá Toàn, y còn chưa thi triển mà đã chịu kết cục thảm thương như thế này sao ? Nhưng, dường như y không còn có thể đại triển thần oai, khoe võ công đỉnh cấp của Nhất Thanh Môn được nữa rồi. Y chìm dần, chìm dần vào một cơn mê man.

- Nguyên khí tổn thương nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng. Nghi ngơi độ vài tuần là khỏi. – Một giám khảo khẽ nói với người bên cạnh.

Người này nhìn Lý Anh, lúc này đang nằm bẹp dưới sàn lôi đài, đoạn liếc nhìn Song Mai đang thủng thủng tra kiếm vào vỏ, đoạn đứng lên, hô lớn :

- Song Mai của Vân Tiêu Kiếm vào chung kết.

Rào...rào...rào....Những tràng pháo tay không ngớt vang lên, cổ vũ cho Song Mai. Nàng lướt nhanh qua khán đài, ngẩng mặt nhìn về phía An Dương đại đế và các trưởng môn, khẽ cúi đầu chào rồi quay lưng đi về phía cung Thanh Long, nơi Vân Tiêu Kiếm được bố trí nghỉ lại thành Thần Long.

Tiểu Bất Tử nhìn theo bóng dáng nàng, khẽ thở dài rồi chậm chậm lắc đầu. Cô ta thắng, vào chung kết, lại sắp trở thành công nương, tại sao lại không vui ? Hẳn trước đây, liệu thực sự không có chuyện gì với nàng không ?

- Người buồn sao ? – Tiểu Linh đứng dậy khỏi chỗ, hít một hơi, lên tiếng hỏi trước khi bước lên lô đài.

- Ta...- Tiểu Bất Tử ấp úng, ngẩng lên nhìn Tiểu Linh thì nàng đã đi xa khỏi hẳn mất rồi.

« Ta đang buồn ư ? Ta còn không hiểu nổi chính ta. Ta đang buồn hay đang vui đây ? » Tiểu Bất Tử cười khổ trong lòng, chẳng biết sao mình lại ra nông nỗi này nữa. Nhưng, hẳn cứ có cảm giác gì đó rất thân quen và lạ lẫm đối với Song Mai. Hẳn không biết, không thể cắt nghĩa được. Những cái đó, cứ như búa tạ, ngày đêm bổ vào đầu, hành hạ hẳn không thôi.

- Trận thứ hai, Tiểu Linh của Mẫu Nghi Giáo và Ánh Nguyệt của Vân Tiêu Kiếm. Hai đấu thủ lập tức lên lô đài, chuẩn bị thi đấu. – Một vị giám khảo hô lớn.

Rào...rào...Những tràng vỗ tay lại vang lên ầm ầm. Hai mỹ nhân ưu tú của hai môn phái hàng đầu Lạc Hồng đại lục đấu với nhau. Quả thực không thể không chiêm ngưỡng. Ở trận trước, Tiểu Linh thi triển Băng Tâm Tiên Kiếm, vốn đã gieo vào trong lòng đám nam tử những nỗi tương tư không hề nhỏ chút nào.

- Người nói xem, hai mỹ nhân này, ai sẽ giành được thắng lợi ? – Một khán giả ngó sang bên cạnh, hỏi bằng hữu.

Vị bằng hữu khẽ gật gù, mắt không rời hai cô nương đang đứng trên lôi đài. Được một chập, y khẽ nói :

- Vân Tiêu Kiếm.

- Ta lại nghĩ là Mẫu Nghi Giáo. – Người kia khẳng định.

- Vậy ta với người cá cược ?

- Được ! Cá thì cá.

Trời dần ngả dần về trưa, mây mù ban sáng bỗng nhiên tan biến đi đâu hết. Ánh nắng cuối thu tràn ngập khắp quảng trường, nhuộm vàng hết đèn đài, thành quách. Vài cơn gió nhẹ nhàng thổi tới khiến đám lá khô loẹt quẹt chạy trên mặt đất.

Trên khán đài, những vị cô nương đóm dáng buông vợi những chiếc ô sặc sỡ, ngăn cách làn da trắng như gà bóc khỏi ánh nắng mặt trời. Đám nam tử hồ hởi bàn luận về những trận đấu đã qua, về mấy mỹ nhân xinh đẹp của Mẫu Nghi Giáo, Vân Tiêu Kiếm. Nhưng nhiều hơn, có lẽ là câu chuyện về cặp đấu cuối cùng giữa Tiểu Bất Tử và Cửu Hồng công chúa. Xuyên suốt câu chuyện là một sự ghen tị không hề nhỏ. Cái tên biến thái của Mẫu Nghi Giáo, không ngờ lại đứng trước cơ hội lớn để trở thành phò mã. Vài người cười khẩy, giọng chắc nịch : « Ngử biến thái ấy, sao mà thắng được Cửu công chúa chứ ? ». Đám xung quanh nghe vậy, vỗ đùi đen đét, phấn khích hòa vào : « Chí phải, chí phải. Rồi hẳn sẽ bị cửu công chúa đánh cho tan tác. Xem ra số công chúa chưa lấy được chồng ».

Trên Cửu tháp, Triệu Tài nheo mắt tránh nắng, lướt nhìn một vòng, chú ý đến đội Chim Lạc đang bay lượn trên không, in bóng xuống nền đá phía dưới. Mục quang của y lại quay sang nhìn những vị trí trọng yếu mà Hồ Vệ

Quân đang nắm giữ. Thái độ của y hết sức kỳ lạ, như người đang mưu tính chuyện gì đó khủng khiếp lắm.

Phạm Mạnh Hồ đứng cạnh, thấy vậy khẽ hỏi :

- Triệu đại nhân thấy gì không ổn sao ?

Triệu Tài giật mình, quay sang :

- Chỉ là ta lo lắng về an ninh cho đại hội thôi. Liệu Hồ Vệ Quân nhiều đó có đảm bảo không ? Ta sợ bọn ma giáo, phản tặc thừa cơ làm loạn.

Cười vang một tiếng, Phạm tướng quân nhìn xuống phía dưới, buông lời tự tin :

- Đại nhân yên tâm, Hồ Vệ Quân anh dũng thiện chiến, lại thêm sự hỗ trợ của Lạc Diệu Quân, ta không tin có kẻ nào to gan dám làm càn. Hơn nữa, cao thủ dưới kia đông như hội, ma giáo phản tặc ngu gì dám gây chuyện.

- Tướng quân thấy yên tâm thì ta cũng bớt lo lắng. – Triệu Tài gật gù, đoạn bước vào trong phòng, để lại một mình Phạm Mạnh Hồ đứng đó.

Trên lô đài, Ánh Nguyệt và Tiểu Linh đã vào vị trí. Cả hai đứng đối diện nhau, im lặng không nói. Ánh mắt mỗi người đều nhìn thẳng vào đối thủ, tâm trạng không rõ đang nghĩ gì nữa.

- Trận đấu thứ hai, bắt đầu. – Giám khảo hô lớn. Một trường không khí im lặng tràn ngập khắp quảng trường. Tất cả khán giả đều im lặng.

Cả hai im lặng đứng nhìn nhau, không hiểu đang tính toán gì. Họ đang chờ đối thủ ra tay trước sao ?

Một thanh âm dài mà đanh thép vang lên. Kèm với đó là những tiếng róc rách tựa như một dòng suối đang tuôn trào mãnh liệt. Phía dưới ồ lên

phấn khích.

Dải xanh biếc như nước từ sau lưng Ánh Nguyệt vạch lên hư vô một đạo thanh quang đẹp mắt, xoáy tròn trên không. Trường Lưu Thủy kiếm đã rời bao.

Ngay lập tức, đáp lại âm thanh kia, một tiếng xoeng chói tai cũng gần như cùng lúc tiếp nổi. Lại một vạch quang mang tinh khiết xẻ vào không gian, bập bênh phía trên đầu Tiểu Linh. Thanh Long kiếm cũng sẵn sàng chờ đón.

Hai thanh kiếm cô ngạo đánh vào hư vô những sắc xanh của nước. Dường như, chúng cũng đang gườm nhau giống hai vị chủ nhân.

- Hóa ra cô nương là người đã cướp sư huynh của sư tỷ. – Ánh Nguyệt mắt khẽ lay động, lướt nhìn một lượt Tiểu Linh rồi buông lời mỉa mai.

Tiểu Linh khẽ chau mày, nhìn lại Ánh Nguyệt, đoạn cũng cong môi đáp trả :

- Hừ ! Ta cướp đó, thì sao ? Người Vân Tiêu Kiếm các người, từ trường môn đến đệ tử muốn làm gì đây ? Giỏi thì sử dụng bản lĩnh mà cướp lại.

- Là cô nói nhé. – Ánh Nguyệt chột nhếch môi cười, toàn thân khẽ lùi về sau, song chỉ đột ngột chĩa về phía Tiểu Linh.

Trường Lưu Thủy kiếm trên không rung động mãnh liệt, chỉ trong chớp mắt đã phóng xuống mười mấy đạo kiếm khí lạnh lẽo như băng.

Tiểu Linh không bất ngờ, lập tức khẽ phẩy tay điều động. Thanh Long kiếm khẽ rung lên, phía trước mặt Tiểu Linh đột ngột xuất hiện mấy núi băng cao vút. Kiếm khí phóng xuống gặp núi băng phát ra những tiếng rãng rãc.

Mười mấy đạo kiếm khí chém núi băng nát vụn, bắn ra tứ phía những cục đá to bằng nắm tay, hơi lạnh lẽo khẽ cuộn lên như sương khói. Khắp lối dài ngồn ngang những mảnh băng vỡ vụn.

Ánh Nguyệt thu mình, nhún một cái bay lên nắm lấy kiếm, đoạn múa vun vút trên thình không. Một cơn mưa kiếm lại âm âm phóng xuống. Hàn khí tỏa ra lạnh thấu xương. Kiếm ảnh loang loáng, nhanh như ánh chớp, vẽ vào hư vô những vòng tròn xanh biếc, thân ảnh Ánh Nguyệt ẩn hiện trong những thế kiếm. Chỉ là, tốc độ ra chiêu quá nhanh mà thôi.

Tiểu Linh thấy vậy, sự khinh khỉnh coi thường đối thủ cũng lập tức tan biến. Nàng vung chỉ lên hư vô, Thanh Long kiếm tỏa sáng sắc sỡ, phóng về trước mặt, đoạn xoay tít lên như chong chóng, hùng dũng đánh chặn lại những kiếm ảnh đang lao xuống.

Kiếm ảnh âm âm lao tới, bị Thanh Long kiếm chém bay ra tứ phía tạo nên một quang cảnh vô cùng đẹp mắt. Đám khán giả ở xung quanh, hốt hoảng né tránh những đạo kiếm khí bị đánh dạt, tình cảnh hết sức thảm thương.

An Dương đại đế ngồi trên sân khấu nhìn đám khán giả khổ sở né kiếm, bất giác cười lên ha ha, xem chừng rất sảng khoái. Một vài khán giả, quần áo bị kiếm chém tả tơi, hốt hoảng phóng vọt khỏi chỗ ngồi làm cho Cửu công chúa cũng bụm miệng cười.

Tình cảnh này diễn ra được một lúc, Ánh Nguyệt công kích không ăn thua bèn thu chiêu, hướng mắt nhìn xuống, thân hình đẹp đẽ bồng bênh trong không gian.

Tiểu Linh thấy đối thủ ngừng tấn công cũng chuyển tư thế, dáng đứng hiên ngang như thách thức. Thiên Long kiếm ngạo nghễ bập bênh trước mặt. Không khí căng lên như giây đàn.

- Kiếm pháp của người cũng khá đó. – Tiểu Linh lên tiếng.

- Không cần người khen tặng. Để ta cho người xem lợi hại. – Ánh Nguyệt như bị xúc phạm, toàn thân rực lên thanh quang, vung kiếm lao xuống.

- Người muốn đọ kiếm pháp. Để ta chiêu người. – Tiểu Linh vươn tay nắm lấy chuôi kiếm, nhún mình một cái, trong tích tắc đã áp sát Ánh Nguyệt.

Choang...choang...choang....Thanh âm vang lên chói tai, hai nhân ảnh di chuyển nhanh như điện, xuất chiêu đọ kiếm, chỉ nhìn thôi cũng đủ chóng mặt.

Cả Ánh Nguyệt và Tiểu Linh đều di chuyển và công kích với tốc độ cực nhanh nên cơ bản không thể thấy rõ thân hình và cách ra chiêu. Khán giả chỉ nhìn thấy hai đạo thanh quang rực rỡ vun vút lao đi trên lôi đài, kèm theo đó là bóng kiếm loang loáng.

- Cả hai đều ra chiêu với tốc độ đáng nể. Trong nháy mắt có thể xuất ra hàng chục chiêu kiếm biến ảo khôn lường. Quả là nhân tài, nhân tài. – An Dương vẻ mặt thán phục, chăm chú theo dõi.

Chợt, có tiếng thở dài, Hồng Vân Tiên Tử ngó qua Bạch Ưng đạo trưởng, thấy vẻ mặt không được vui lắm.

- Sư tỷ ! Tiểu Linh đang làm trò gì vậy ? – Bạch Vân Tiên Tử hỏi nhỏ.

- Nó đang trêu người đối thủ. Về cơ bản, vị cô nương kia không phải đối thủ của nó – Hồng Vân khẽ đáp, trong mắt không giấu được sự hoan hỷ, trái ngược với Bạch Ưng đạo trưởng.

Trên lôi đài, tốc độ di chuyển và chiêu thức xuất ra ngày càng khiến người ta khiếp sợ. Chỉ nghe không gian ù ù tiếng múa kiếm, choang choang tiếng va chạm binh khí. Cả hai giao đấu bằng tốc độ nên tạo thành những cơn gió quất ra bốn phía. Đám khán giả vừa phải chịu cảnh khổ sở vì kiếm

ánh giờ lại bị gió thổi bạt hết cả quần áo, đầu tóc. Hàng trên khán đài, gần với sàn thi đấu đều vắng tanh vì mọi người dạt ra đằng sau hết cả.

- Người dám coi thường ta ? – Ánh Nguyệt rít lên đầy giận dữ, lại tiếp tục điều động chân khí, vung kiếm âm âm chém tới.

Tiểu Linh không nói, chỉ khẽ nhếch môi cười, thùng thẳng di chuyển với tốc độ ngang bằng, ngăn chặn hết những thế kiếm của đối thủ. Nàng dường như chưa muốn xuất chiêu phản công.

Keng...Một âm thanh khô khốc vang lên, cả khán đài im lìm. Cây kiếm xoay một vòng trong không trung, tựa như con diều không người điều khiển, cắm phập một cái xuống khán đài. Nam khán giả mặt cắt không còn hột máu, hoảng hốt nhìn thanh kiếm cắm vào ghế của mình, ở giữa hai chân, khẽ rung lên nhè nhẹ. Xém chút nữa, y đã trở thành hoạn quan.

Cây kiếm này, lưỡi xanh như nước, điêu khắc họa tiết một dòng suối hiền hòa, chảy dài từ đốc đến lưỡi kiếm. Cứ cách một đoạn lại có một vết hình ngôi sao. Nhìn kỹ, chính là thất tinh trên trời khắc vào. Đó, chính là Trường Lưu Thủy kiếm của Ánh Nguyệt.

Phía trên lôi đài, hai đối thủ cũng đã dừng lại. Tiểu Linh khuôn mặt tỏ vẻ đắc thắng, chìa Thanh Long kiếm ra phía trước. Bảo kiếm khẽ rung rinh. Cách mũi kiếm khoảng một tấc, chính là khuôn mặt xinh đẹp của Ánh Nguyệt đang đỏ lựng lên.

Tiếng lầm rầm khẽ khẽ vang lên khắp bốn phía. Đám khán giả xì xào hỏi nhau: “Sao còn chưa ra tay?”.

- Xuất chiêu đi. – Ánh Nguyệt khẽ nói, ánh mắt không chút sợ hãi hay nao núng.

Xoạt, tiếng kiếm rạch ngang thình không. Ở dưới lại ồ lên, lao xao, lao xao. Tiểu Linh thu kiếm về bên mình, khẽ lùi lại, mục quang vẫn nhìn

thăng vào đối thủ.

- Người chịu thua chưa? Còn muốn đánh tiếp thì lấy kiếm về.

Ánh Nguyệt quay đầu nhìn Trường Lưu Thủy kiếm, trong lòng dâng lên một cảm giác tức giận vì bị coi thường. Hít một hơi thật sâu, Ánh Nguyệt từ từ vươn tay ra, bảo kiếm khê phát sáng, xoay một cái đã phóng vọt về. Vị khán giả kia lại được phen xanh mặt. Y đứng vội lên, khom người chạy đi. Một khán giả đang đứng, thấy chỗ trống bèn xông tới ngồi xuống. Y vừa đặt mông lên ghế đã bật lên, tựa như ngồi phải chông, mặt mày hốt hoảng nhìn xuống: “Nước gì thế này?”.

- Vậy là người vẫn muốn đánh tiếp? – Tiểu Linh cười khẩy, khê vung vẩy thanh bảo kiếm.

Ánh Nguyệt không nói gì, bàn tay nắm chặt lấy chuôi kiếm, đoạn nhún người một cái, phóng thẳng lên hơn mười trượng. Cả thân hình nàng đu đưa trong thinh không đoạn ngửa cổ hít một hơi dài rồi từ từ chĩa kiếm thẳng lên trời.

Lúc này, trời đất chợt im lìm, chỉ nghe tiếng thở khe khẽ của Ánh Nguyệt trên cao. Tiểu Linh đứng trên lôi đài, ngược lên nhìn đối thủ, trong lòng dường như đoán ra sự việc. Nàng vội dâng kiếm lên, chờ đợi.

- Tiểu Linh! Lần này ta sẽ dốc hết sức. Người cũng phải thế nhé. – Ánh Nguyệt nói vọng xuống.

Tiểu Linh nghe vậy, mỉm cười, đoạn cũng thu người phóng lên không trung, đứng đối diện với Ánh Nguyệt. Cả hai nhìn nhau với ánh mắt vô cùng tập trung.

- Được! Chúng ta cùng đánh hết sức. – Tiểu Linh gật đầu.

Ánh Nguyệt mỉm cười nhẹ nhẹ, đoạn dồn lực thẳng vào tiên kiếm của mình, ngạo nghễ chĩa lên trời cao, ngẩng mặt khẽ đọc:

- Ngũ sắc lĩnh nhân mục manh; Ngũ âm lĩnh nhân nhĩ lung; Ngũ vị lĩnh nhân khẩu sáng; Trì sính điền liệt Lĩnh nhân tâm phát cuồng....

Roạt, năm đạo quang mang rực rỡ sắc màu kết hình mãnh long từ trong kiếm âm âm phóng lên trên cao, xoắn lại vào nhau tạo nên những tiếng tru rống khủng khiếp.

Trời đất đang quang quẻ bỗng âm ì tiếng sấm động, mây đen từ đâu ùn ùn kéo về trong chớp mắt. Ánh chớp lập lòe, vạch ngang thình không. Cuồng phong rít lên điên cuồng.

Grào...Một tiếng rống thấu trời xanh vang động. Từ năm đạo ngũ hành khí, thanh long khổng lồ xuất hiện giữa tầng không, toàn thân ánh lên màu sắc của nước, lung linh, đẹp đẽ. Xoạt...xoạt...ùng...oàng....Sấm sét dội vào thân thanh long khiến nó như được tiếp thêm sức mạnh, ngửa cổ lên gào thấu trời đất.

Ồ...ồ...! Lại chiêu thức bá đạo của Vân Tiêu Kiếm. – Phía bên dưới lao xao.

Tiểu Linh đứng đối diện với Ánh Nguyệt, cách khoảng hơn mười trượng, thân hình khẽ chao đảo vì cuồng phong thổi tới. Nàng ngắm nhìn thanh long đẹp đẽ đang nhe nanh múa vuốt, trong mắt bắn ra vài tia kích động.

Nhanh như chớp, Tiểu Linh thu kiếm về trước mặt, mắt khẽ nhắm, miệng lầm rầm đọc:

- Hàn khí thiên địa, biến hóa băng tiên, dẫn khí nhập thể, tru yêu sát ma.

Ừ...ừ...ừ....Khấp bốn phương tám hướng, gió lạnh bỗng ào ạt cuộn về Thanh Long kiếm. Gió từ dưới đất thốc lên. Gió từ trên cao phóng xuống, rào rào như bão tố. Không gian chợt như trải qua một mùa đông băng giá.

Cả thân thể Tiểu Linh chợt bừng sáng. Một ánh sáng lạnh lẽo, đầy băng giá cứ lớn dần, lớn dần lên, đến khi một ảo ảnh tuyệt đẹp hiển hiện giữa trời cao. Hình ảnh của một nàng tiên băng giá.

Phía bên dưới, một màu trắng của tuyết phủ xuống lôi đài. Mấy tên khán giả lập cập, co ro ngồi sát vào nhau, đầu vẫn ngẩng lên chiêm ngưỡng, trong lòng hâm mộ vô cùng. Một tên lôi trong bọc hành lý ra chiếc áo bông, đoạn khoác vào dưới sự thèm thuồng của những người bên cạnh. Y mặc xong, ngẩng đầu nhìn lên, đoạn cười khàn khạch:

- Rút kinh nghiệm khi xem cô nương của Mẫu Nghi Giáo thi đấu là phải mang theo áo ấm, không thì chết vì rét.

Một cảnh tượng hùng tráng đang hiển hiện trước mặt tất cả mọi người. Giữa trời đất nhuộm một màu quý dị, băng tiên đẹp đẽ đối đầu với thanh long oai vệ. Cả hai đều tỏa ra áp khí bức nhân, khiến không gian dường như muốn bị bóp méo hết cả.

Dân chúng trong thành Thần Long, hoảng hốt khi nhìn về phía cung điện, thấy giữa trời xuất hiện một nàng tiên và một con mãnh long khổng lồ, gườm gườm đối đầu với nhau.

Thấy cảnh nhốn nháo của đám thường dân, từ bên trong một trà lâu, nam tử vận y phục thuật sỹ giang hồ bước ra bên ngoài, ngược mắt nhìn theo, bỗng thần sắc biến đổi, trở nên hốt hoảng vô cùng. Toàn thân y nổi gai ốc, miệng la thất thanh:

- Đại loạn rồi, Lạc Hồng đại loạn rồi.

Thốt nhiên giữa phố có một thuật sỹ tru tréo lên thảm hại, dân chúng vội dừng nhìn, bao vây quanh y, mặt mũi tái mét, hỏi dồn:

- Loạn gì, loạn gì?

Thuật sỹ, mặt vẫn méo xệch, nhìn về phía cửa tháp, buông một giọng như than khóc thê lương:

- Năm xưa, khi An Dương kéo quân về giải phóng thành Thần Long, ở một ngôi làng nhỏ gần Hồ Vạn Trùng sét chẻ đôi một cây đại thụ. Có người ra xem thì thấy vài dòng chữ hiện lên.

- Lời sấm ra sao, mau nói. – Đám đông xông xáo lên, hồi hộp chờ đợi.

- Tiên, long đối đầu, quý thần tái xuất, thiên hạ đại loạn. – Thuật sỹ thét lên thất thanh.

Ây...ây....Đám thường dân nghe đến quý thần, lại thấy rồng, tiên đối đầu nhau thì vội vã ôm đầu, hò hét vánh trời, rầm rầm chạy trốn khiến cảnh tượng nhốn nháo vô cùng.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Kết Thúc Và Khởi Đầu

Một lần sét rạch ngang bầu trời, như muốn xé toạc nó ra thành hai mảnh. Sấm động, chớp giật, thỉnh không chợt bùng lên một đạo quang mang rực sáng chói lòa. Liên tiếp theo đó, một tiếng nổ lớn, rung chuyển cung điện của An Dương đại đế.

Những hộ dân sống xung quanh, bất giác giật mình, nhớ lại cách đây gần hai mươi năm, vào một đêm định mệnh của Quỷ Đế, cũng ánh sáng này, cũng tiếng nổ này. Quá khứ chợt ùa về với họ, đầy sợ hãi. Phải chăng lời sấm năm xưa thành sự thật, đất đai Lạc Hồng lại một lần nữa chìm vào thời kỳ tăm tối của ma giáo, cường đạo, ác nhân?

Phía trên lôi đài, một luồng áp lực cực lớn bùng lên sau tiếng nổ, cuồn cuộn lan ra khiến khán đài rung chuyển dữ dội. Đám khán giả khom mình, cúi gập người xuống tránh né. Vài người tu vi thấp kém, bị cuồng phong cuốn phăng đi, cảnh tượng thảm thương vô cùng.

Những cao thủ cùng các trưởng môn và An Dương đại đế tuy vẫn ung dung ngồi tại chỗ nhưng đã phải vận khí để chống đỡ lại áp lực mà hai tuyệt chiêu vừa va chạm với nhau.

Ào...ào...ào....Cơn gió cuối cùng thổi thốc đi, không gian chợt lặng dần. Mây đen trên cao cũng tan biến nhanh chóng, trả lại một bầu trời quang đãng và trong vắt đến lạ kỳ. Bầu trời xung quanh Cửu cung như bị rách một mảng, hở ra nắng ấm chan hòa, chói lọi tỏa xuống phía dưới.

Trên cao, hai nhân ảnh đứng đối diện nhau, im lặng không nói, ánh mắt cứ chăm chăm nhìn tới.

Đột nhiên, Ánh Nguyệt thụp xuống, bàn tay như rã rời, buông lơ lửng Trường Lưu Thủy kiếm tựa như một chiếc lá, quay mòng mòng rồi rơi nhanh xuống. Toàn thân Ánh Nguyệt tựa như không còn sức lực, cũng lả đi, ngã từ trên trời cao xuống.

Tiểu Linh thấy đối thủ thảm bại, vội vàng phóng tới đỡ lấy. Nàng ôm chặt lấy eo Ánh Nguyệt, toàn thân mờ mờ tỏa ra một luồng sáng xanh bao bọc rồi từ từ hạ xuống.

Keng... Trường Lưu Thủy kiếm chạm đất, tạo nên một âm thanh khô khốc rồi nảy lên mấy cái, đoạn nằm im lìm, bình yên.

Kịch...Tiểu Linh hạ xuống, chống kiếm cho đỡ mất đà rồi nhẹ nhàng đặt Ánh Nguyệt xuống. Hình như, nàng cũng đã bị thương. Trên trán nàng, lấm tấm những giọt mồ hôi, hơi thở có vẻ gấp gáp hơn.

Tiểu Bất Tử thấy Tiểu Linh loạng choạng, vội vã bật giậy khỏi chỗ ngồi, chạy đến lôi đài, hướng mắt nhìn lên.

Tiểu Linh nhìn thấy hãn có vẻ lo lắng thì khẽ mỉm cười, gật nhẹ đầu. Ánh Nguyệt mặt trắng như tờ giấy, hai mắt nhắm nghiền, dường như vẫn đang hô hấp khe khẽ.

Hai vị giám khảo chạy vội lên lôi đài, đoạn tới bên Ánh Nguyệt, xem xét cẩn thận. Một vị đứng lên, nhìn một lượt rồi hô:

- Tiểu Linh của Mẫu Nghi Giáo giành được thắng lợi.

Chữ lợi vừa dứt khỏi miệng, Tiểu Linh đã lả đi. Tiểu Bất Tử nhanh như chớp, nhún mình bay tới đỡ lấy thân hình nàng. Hãn ôm lấy Tiểu Linh, đặt

lên đùi mình. Nàng nhìn hẩn, ánh mắt mệt mỏi, đôi môi xinh đẹp mấp máy tựa như muốn nói gì. Tiểu Bất Tử gật nhẹ đầu.

Hồng Vân Tiên Tử và Bạch Vân Tiên Tử thấy Tiểu Linh lả đi, giật mình bật giậy, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng. Thấy Tiểu Bất Tử lao đến, hai người cũng có vẻ yên tâm phần nào.

Tiểu Bất Tử bế Tiểu Linh lên, nhẹ nhàng bước về phía Hồng Vân Tiên Tử lúc này cũng đang chạy tới.

- Nó có sao không? – Hồng Vân Tiên Tử hỏi dồn khi thấy con gái nằm gọn trong vòng tay Tiểu Bất Tử.

- Tiểu Linh chỉ là kiệt sức thôi, nghỉ ngơi một ngày là lại khỏe. – Tiểu Bất Tử đáp.

Vốn hẩn đi theo lão Lê Hữu bao nhiêu năm nên y thuật cũng vào loại khá khẩm. Khi này bắt mạch cho Tiểu Linh, hẩn biết nàng vận công quá sức, lại thêm việc phải đối đầu với độc chiêu “Độc Long kiếm pháp” của Ánh Nguyệt thì thành ra như thế này. Chỉ cần nghỉ ngơi, dùng mấy viên linh đơn bồi bổ là lại có thể thi đấu tiếp được.

Hồng Vân Tiên Tử và Bạch Vân Tiên Tử đỡ lấy Tiểu Linh từ tay hẩn, đoạn trưởng môn Mẫu Nghi Giáo khẽ nói:

- Tiểu Bất Tử, cứ để ta chăm sóc Tiểu Linh, con mau chuẩn bị làm thủ tục thi đấu đi.

- Vâng! – Tiểu Bất Tử khẽ gật đầu, cúi nhìn Tiểu Linh. Nàng vẫn tỉnh táo, khẽ gật đầu, như muốn chúc hẩn thắng lợi.

Tiểu Bất Tử định mở miệng nói: “Tiểu Linh yên tâm, ta sẽ chiến thắng” thì bất chợt nhớ ra rằng nếu mình đánh bại được công chúa thì số phận sẽ bước sang một trang mới mà hẩn chẳng hề mong muốn một chút nào.

Hắn quay lưng định tiến ra phía lôi đài, chợt giọng Tiểu Linh khẽ vang lên sau lưng:

- Tiểu Bất Tử! Mi phải thắng, phải giành được chức quán quân. An Dương đại đế sẽ thực hiện một ý nguyện cho người chiến thắng cuối cùng.

Đầu óc Tiểu Bất Tử chợt ù đi, khắp người cuộn cuộn nổi gai ốc. Hai đạo khí trong người hắn thốt nhiên như con ngựa bất kham, cứ lồng lên di chuyển âm âm. “Ý nguyện cho người chiến thắng...”. Ta...ta làm sao vậy? Tại sao lại thế? Điều này, ta đã nghe ở đâu đó rồi...Ta phải giành chiến thắng, phải thắng, để hoàng thượng hoàn thành một tâm nguyện. Tâm nguyện này là gì? Tại sao lại mơ hồ vậy?

Chỉ là, câu nói đó quá quen thuộc với hắn. Đó cũng là mục đích của Thái Bảo, con người trước đây của Tiểu Bất Tử. Nhưng, với một kẻ mất trí như hiện tại, câu nói đó tựa như ảo ảnh, lúc ẩn, khi hiện, mơ mơ, hồ hồ.

Hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng thở ra, Tiểu Bất Tử nhẹ nhàng bước đi, hướng tới lôi đài, nơi Cửu công chúa đã đứng đó từ bao giờ.

Được, nếu An Dương đại đế thực hiện ý nguyện cho kẻ chiến thắng. Thì hắn, sẽ bước lên đỉnh vinh quang, sẽ san bằng tất cả để đem vinh quang về cho Mẫu Nghi Giáo. Chiến thắng, để hủy bỏ hôn ước mà hoàng thượng đã ban ra nếu hắn khiến công chúa đại bại.

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn chợt dâng lên những ham muốn chiến thắng tột bậc. Ánh mắt của hắn, từ ôn hòa, chuyển sang một trạng thái đầy kích động. Hắn chăm chăm nhìn cửu công chúa, khiến nàng chột dạ. Vẻ khinh khỉnh của nàng như biến mất, thay vào đó là một nỗi lo lắng không thôi. Tên chết tiệt này sao lại nhìn mình với ánh mắt lạ như vậy? Hắn, hắn bị sao vậy? Cửu công chúa thoáng chút lo lắng. Nhưng rồi, nàng lại ngay lập tức lấy được sự bình thản.

Tiểu Bất Tử bước đến vị trí đối diện với cửa công chúa. Hắn khẽ nở một nụ cười và chờ đợi giờ phút khai chiến vang lên. Khắp các khán đài, một trường im lặng ghê người đang chiếm hữu. Khán giả không biết nên nói gì đây.

Từ trên nóc cửa tháp, bạch y thiếu nữ khẽ hướng ánh mắt xuống chiêm ngưỡng. Nàng cô đơn đứng đó, mái tóc dài nhẹ nhàng bay trong gió, bảo kiếm sau lưng khẽ rung lên, tựa như thấu hiểu tâm trạng của chủ nhân.

- Trận cuối cùng trong ngày, Tiểu Bất Tử của Mẫu Nghi Giáo, đối đầu với cửa công chúa An Ngọc Uyển. Trận đấu bắt đầu. – Vị giám khảo hô lớn, phá vỡ không gian im lặng của lôi đài.

Soạt...rào...rào...rào...Từ trên cao, hàng trăm đạo khí rục lên một màu đỏ như máu âm âm phóng xuống chỗ đứng của Tiểu Bất Tử. Cả nền trời lấm tấm những vệt như hỏa tiễn. Phía dưới, Tiểu Bất Tử khẽ rung mình. Chiêu thức này là gì vậy?

Trên sân khấu, Bạch Ưng đạo trưởng thoáng biến sắc, quay ngoắt ra nhìn An Dương đại đế. Bên hông của hoàng thượng, Liên Châu Thần Tiễn không còn treo ở đó nữa. Lão giật vội ánh nhìn về lôi đài.

Cửa công chúa dáng đứng như phượng, tay phải chĩa thẳng lên trời như đang điều động đám huyết khí kia đánh xuống. Trên cổ tay của nàng, lấp lánh một vật đẹp đẽ, đó chính là pháp bảo của An Dương đại đế, Liên Châu Thần Tiễn. Không ngờ, ngay cả thứ vũ khí đáng sợ bậc nhất Lạc Hồng đại lục, ông ta cũng đem cho con gái mình.

Lại nói, hàng trăm vệt thần tiễn nhuốm đỏ bầu trời, âm âm phóng xuống đầu Tiểu Bất Tử. Hắn khẽ ngược nhìn, toàn thân chợt lay động, thoáng một cái, hoàng khí đã bao bọc lấy, trước mặt là viên châu bập bênh tỏa sáng, không rõ xuất chiến từ lúc nào.

Roạt...Một dải quang mang tựa như lụa, óng ánh phóng ra từ viên châu, xoáy mấy vòng trong không trung, lao thẳng đến đám thần tiên. Dải quang mang tạo thành một đường xoáy dữ tợn, hút đám khí của cửu công chúa vào trong rồi bốc chúng lên cao, cuộn lại thành một khối cầu khổng lồ giữa trời. Bên trong khối cầu, đám thần tiên điên cuồng phóng ra tứ phía nhưng bị cản lại, va đập vào nhau, rực lên những màu sắc hết sức đẹp mắt.

Chỉ trong chốc lát, chiêu thức của cửu công chúa đã bị hóa giải. Đứng bên dưới lôi đài, Ngọc Uyên khẽ nheo mắt nhìn lên rồi từ từ quay về ngó Tiểu Bất Tử. Nàng khẽ mỉm cười nhưng nụ cười của nàng không còn ẩn chứa sự khinh miệt, coi thường nữa. Tên này, hẳn cũng có thực lực đó chứ.

- Ha! Không ngờ nhà ngươi cũng có bản lĩnh đó. Hóa ra không phải may mắn mà vào được vòng này. – Cửu công chúa cất tiếng.

Thốt nhiên, ở dưới ầm ầm tiếng đám nam tử. Họ hò hét, cổ vũ cho cửu công chúa, thái độ đối với Tiểu Bất Tử hết sức tức giận: “Giết! Đánh chết hẳn đi công chúa”. Dĩ nhiên, bọn họ có chút ghen tức và lo sợ khi thấy tên đệ tử của Mẫu Nghi Giáo xuất chiêu phá đòn tấn công của công chúa một cách dễ dàng. Đám người đó, hầu như không muốn hẳn trở thành phò mã.

Tiểu Bất Tử quét ánh mắt khinh khỉnh xuống một lượt khán đài, trong lòng chợt cảm thấy sự căm ghét đối với đám đông hỗn độn dưới kia. Nếu các người có bản lĩnh, sao không lên đây mà đứng, ở dưới hò hét như một lũ ô hợp. Hẳn nghĩ thầm, những tà niệm đột nhiên từ đâu bủa vây lấy trí óc.

Dường như, những sự việc gần đây khiến Tiểu Bất Tử phát sinh nhiều ý nghĩ khác nhau. Có tiếc nuối, có sợ hãi, có đắn đo và ham muốn. Bởi vậy những đạo tà khí vốn ẩn sâu trong người được dịp vùng lên mạnh mẽ. Xung Thiên Thần Kiếm, vốn đeo trước ngực hẳn, là nguồn trấn áp ác niệm rất hiệu quả nay cũng theo những ý nghĩ của chủ nhân mà lay động dữ dội. Nhưng, pháp lực của bảo vật trong thiên hạ này không dễ để bị tà khí chiếm ưu thế, thành ra Tiểu Bất Tử mới thỉnh thoảng bị chi phối.

Roạt...viên châu rạch một đường thẳng tắp, đột ngột lao tới tấn công cứu công chúa. Nàng thoáng giật mình, chĩa tay về phía trước, Liên Châu Thần Tiễn như thấu hiểu ý niệm của chủ nhân, trong chớp mắt sáng lóa lên.

Ào ào ào...thần tiễn lại phóng ra hàng trăm đạo huyết khí, nhanh chóng đan lại với nhau, tạo thành vô vàn bức tường ngay trước mắt, chặn ngang đường công kích của viên châu.

Oàng...oàng...viên châu của Tiểu Bất Tử khí phách vô song, lao tới như hổ đói, trong chớp mắt đã xuyên thủng những bức tường mà công chúa vừa dựng lên. Xuyên qua chừng năm bức tường khí, tốc độ viên châu giảm dần, giảm dần, khí phách tỏa ra cũng không còn thịnh vượng như trước. Dường như áp khí mà những bức tường kia tỏa ra cũng đáng sợ vô cùng.

Tiểu Bất Tử xuống bộ tấn, gồng mình điều động, tiếp thêm áp lực cho viên châu, khiến nó rục lên, cố sức xuyên tiếp qua mấy bức tường nữa. Công chúa lúc này thoáng chút hốt hoảng, hai tay trái nắm chặt tay phải, tựa như giữ vững thế thủ cho Liên Châu Thần Tiễn. Pháp bảo của nàng lung linh tỏa sáng, nội khí tuôn trào khiến chủ nhân cũng hơi chao đảo. Cứu công chúa khẽ nhích về sau một chút, như muốn tránh bớt áp lực.

A..a...a...! – Tiểu Bất Tử mặt mũi đỏ găng, hét lên vầng trời, toàn thân rục một màu hoàng kim lung linh. Viên châu của hắn cũng tựa như chủ nhân, xoáy vào không khí, ra sức phóng tới, trong chớp mắt đã đánh tan thêm hai bức tường khí.

Cứu công chúa toàn thân rung động, loạng choạng lùi lại hai bước, trên trán lấm tấm mồ hôi. Dĩ nhiên, nàng vẫn gắng giữ vững phòng thủ, tiếp tục chỉ huy pháp bảo phóng liên tiếp ra mấy tấm chắn nữa. Nàng vốn muốn dạy cho hắn một bài học, không ngờ lại bị đẩy vào tình cảnh phòng thủ một cách thụ động như vậy. Với bản tính ương bướng, hiếu thắng của nàng, điều này không thể chấp nhận được. Một ý nghĩ thoáng qua đầu, lóe lên

khiến công chúa tựa như lấy lại được sự bình tĩnh trước áp lực ngày càng lớn của Tiểu Bất Tử.

Soạt...Thốt nhiên, công chúa ngửa người ra đằng sau, thụp xuống. Những tấm chắn đột ngột tan biến. Viên châu lờng lên như con ngựa bất kham, phóng vọt về phía trước, trong chớp mắt đã vọt qua cửa công chúa vừa thụp xuống. Chỉ trong tích tắc thôi, nếu công chúa không ngả người ra, không biết nàng có bị viên châu đánh cho bay khỏi lôi đài hay không.

Công chúa vừa ngửa người ra sau, viên châu xẹt qua mặt khiến nàng cảm nhận được sự khủng khiếp của nó. Rất nhanh, công chúa vươn tay đánh ra một chưởng, kinh khí phóng ra va ãm một cái vào cây cột trên lôi đài, tạo một lực đẩy khiến thân hình của nàng trượt vút đi về phía Tiểu Bất Tử.

Trên đường trượt mạnh, nàng lại xuất một chưởng xuống nền lôi đài, uyển một cái, thân hình công chúa vọt lên không trung, lấy lại được thăng bằng. Giờ, nàng đã ở rất gần tên đáng ghét kia và vị trí vô cùng thuận lợi để xuất chiêu đánh hẳn.

Viên châu của Tiểu Bất Tử vọt qua không công kích được công chúa, lại bị nàng lừa bay vọt đi theo đà thì vội vàng vòng lại nhưng có vẻ sẽ không kịp để che chắn cho chủ nhân nữa.

- Tên chết tiệt! Xem bốn công chúa đây. – Nàng hét lên đầy tức giận, thân mình lơ lửng trên không, vươn tay chĩa Liên Châu Thần Tiễn về phía Tiểu Bất Tử. Hỏa châu gắn ở pháp bảo rực sáng chói lọi, mãnh liệt điều động ra một mũi tên to lớn, rực cháy cuồn cuộn, bay vút ra.

Theo những gì người ta đồn thổi, viên hỏa châu kia được làm từ móng của Long Quy Bá Hạ nên pháp lực vô biên, tru yêu sát ma.

Zéo...Một vệt đỏ sẫm, rùng rục cháy như lửa trời rạch nát hư không, lao về phía Tiểu Bất Tử.

Oàng một tiếng khùng khiếp, xung quanh chỗ Tiểu Bất Tử đứng cuộn cuộn lên một cột lửa hung dữ. Tiếng lửa phùng phùng bốc thẳng lên trời, cao đến hơn ba trượng khiến đám khán giả đều chột dạ, hoảng sợ, len lén nhìn.

- A...a...! Tên chết tiệt, ta giết ngươi.

Cửu công chúa ở trên cao, như chưa hề hả giận. Khuôn mặt nàng đỏ găng lên, dốc sức phóng mãnh liệt những luồng hỏa khí âm âm xuống phía dưới. Cột lửa bùng cháy đại thịnh, tỏa sức nóng ra xung quanh rất khùng khiếp.

Sức nóng khiến đám khán giả cảm thấy ngọt ngọt vô cùng, mồ hôi tóa ra như tắm. Tình cảnh giống như một đám người ngồi cạnh đồng lửa rất to đang cháy mãnh liệt.

Bạch Ưng đạo trưởng thấy trên lôi đài cuộn cuộn cháy, bất giác khuôn mặt thoáng chút sợ hãi, phóng mắt tìm kiếm. Lão thấy trên nóc cửu tháp, Song Mai đang đứng nhìn xuống thì hồi hộp vô cùng. Năm xưa, ở trên Thông Thiên Hoàng Ma, hai đứa này vì hỏa khí công tâm mà biến thành hai ác nhân, tà khí bức nhân. Nay tên Thái Bảo này đang bị lửa thần thiêu đốt, chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì hay không? Nếu có, lão sợ hãi rằng Song Mai sẽ bị ảnh hưởng. Những sự trùng hợp xảy ra xung quanh hai đứa này khiến lão không yên tâm một chút nào. Nhưng lão phải làm gì đây? Giữa kinh thành, giữa hàng vạn đôi mắt, giữa trùng lớp cấm quân của hoàng thượng. Bạch Ưng đạo trưởng mặt trắng như tờ giấy, bất động ngồi trên ghế, thân hình khẽ run rẩy.

An Dương thấy thái độ của trưởng môn Vân Tiêu Kiếm đột nhiên thay đổi thì lấy làm lạ. Hoàng thượng khẽ liếc mắt nhìn, trong lòng không hiểu vì sao.

Phía trên cửu tháp, Song Mai lòng như có lửa đốt, khuôn mặt nàng chột tái đi khi nhìn thấy đám lửa cuộn cuộn thiêu đốt tên sư đệ. Nàng cảm thấy như chính bản thân mình đang đứng trước đồng lửa hung dữ đó. Nhịp tim Song Mai đột nhiên đập mạnh, hô hấp có phần nhanh chóng hơn.

Lúc này, công chúa đã dừng việc điều động lửa thiêng thiêu đốt đối thủ bên dưới. Nàng khẽ nhìn xuống, chờ đợi đám lửa kia cháy hết, trong lòng chột bùng lên lo lắng. Liệu mình có xuống tay quá đáng hay không? Nhỡ hấn toi mạng thì sao?

Thốt nhiên, từ trong đám lửa, một vạch bạch quang rực rỡ như tia nắng mặt trời phóng vọt lên. Một áp lực tỏa ra vô cùng hung dữ, khiến không gian xung quanh quảng trường tựa như bị bóp méo. Đám người tu vi thấp kém, trong người thấy nôn nao và xuất hiện một nỗi sợ vô hình.

Thân ảnh phóng ra từ đám lửa, vọt lên không trung, đứng đối diện với công chúa. Cửu công chúa mặt mày thất sắc nhìn hấn. Toàn thân nàng gai lên, mấp má không nói lên lời:

- Người...người là cái giống gì?

Giữa không gian, Tiểu Bất Tử quần áo tả tơi, làn da xám đen vì bị thiêu đốt, tóc tai lòa xòa khẽ bay trong gió. Xung Thiên Thần Kiếm giữa ngực hấn bập bênh tỏa sáng quái dị. Đôi mắt Tiểu Bất Tử rực đỏ như hai cục lửa, chăm chăm ngó công chúa. Hấn khẽ nhếch mép cười nhẹ rồi đột ngột rống lên khàn khạc giữa trời, khắp thân thể tỏa ra sát khí bức nhân.

- Ma giáo! Ma giáo. Người đâu hộ giá. – Phạm Mạnh Hồ tung mình từ trên tầng sáu cửu tháp xuống đất, tuốt kiếm hô lớn.

Khắp quảng trường, Hồ Vệ Quân rầm chạy tới. Trên trời, Lạc Điều Quân bay lượn xung quanh, chĩa vũ khí về phía Tiểu Bất Tử. Hấn liếc mắt nhìn vòng vây xung quanh đang khép dần lại rồi dừng mắt ở phía cửu tháp, nơi người con gái trong giấc mộng đang đứng đó, sững sờ nhìn tới.

Gió lạnh chợt thổi về. Không gian lặng đi, tràn ngập một thứ cảm giác vô cùng đáng sợ. An Dương đại đế phía dưới, khẽ nheo mắt nhìn lên, đoạn đứng nhanh dậy, dáng vẻ rất khẩn trương, tiến về phía trước.

Tiểu Bất Tử yên lặng đứng giữa thình không, tất cả các giác quan dường như căng ra, ghi nhận mọi động tĩnh. Những cơn gió mạnh từ đâu cứ thổi tới khiến quần áo, đầu tóc hăn tung bay. Phía đối diện, cửu công chúa lơ lửng đứng nhìn, toàn thân run run. Nguồn sát khí tà ác này, nàng chưa bao giờ gặp phải. Nàng mơ hồ nhận ra, trước mặt mình là một nỗi khiếp sợ rất lớn lao.

Hắn không nhìn công chúa mà ánh mắt như xoáy sâu vào tâm can người con gái đang đứng sừng sững trên nóc cửu tháp kia. Hắn tắt cười, chậm chậm xoay người về phía Song Mai. Hai ánh mắt cứ thế nhìn nhau, không hề lay động. Tựa như không gian và thời gian dừng cả lại. Họ đang nghĩ gì? Chẳng ai biết. Hình như chính bản thân hai người ấy cũng không rõ.

Trong một thoáng, sự tà ác trong Tiểu Bất Tử trùng xuống, nhường chỗ cho chính khí đang vùng lên mạnh mẽ. Hắn vén mái tóc của mình, để lộ khuôn mặt xạm đen vì lửa thiêu. Đôi mắt hăn như rung lên, miệng khẽ lắp bắp hướng về Song Mai, lẩm bẫm:

- Sư...sư...tỷ!

Huyết khí trong người Song Mai tựa như đông đặc lại. Hắn chỉ lí nhí trong miệng nhưng sao nàng nghe rõ ràng thế? Từng chữ, từng chữ như xoáy sâu vào tâm can nàng, rạch một nhát lớn để những kỷ niệm chôn chặt trong đáy lòng cuồn cuộn dâng lên.

Một giọt lệ chảy dài trên má nàng. Nàng khóc. Khóc vì vui sướng. Hình như cuối cùng, hắn cũng đã nhận ra nàng là ai. Nàng khẽ đưa tay lên, chờ đợi.

Hắn dường như cũng hiểu nàng muốn nói gì, thân ảnh nhẹ lướt tới. Quảng đường này chỉ có vài chục trượng mà sao quá xa xôi vậy?

Vẻ giá băng, lạnh lẽo của nàng chợt tan biến. Thay vào đó là một sự xúc động, mừng rỡ và hình như là cả hạnh phúc nữa. Biết bao lần nàng đứng giữa thình không, buồn bã, mỗi mòn chờ đợi một hình bóng xa vời. Dường như nàng muốn òa lên khóc nức nở. Khóc cho với đi bao nhiêu tâm sự, cho với đi cõi lòng.

- Thái Bảo! – Năng khẽ mỉm cười và kêu tên hắn.

Hắn như muốn lao đến, ôm chầm lấy nàng. Những luồng tà khí như tan biến trong hư vô, nhường lại một vẻ ấm áp đến lạ kỳ. Cửa công chúa bên cạnh, thấy vậy chợt trong tâm thức cũng trùng xuống. Nàng ngẩng nhìn hắn, khẽ cười.

Đúng giây phút này. Giây phút định mệnh, khi Tiểu Bất Tử biết được thân phận của mình. Nhận ra được vị sư tử mà hắn ngày đêm gặp trong giấc mộng thì ông trời già cả, tựa như muốn trêu ngươi.

Phụt...Phụt...Thái Bảo thấy toàn thân rung động, ngực nhói lên hai cái. Hắn nhíu mày nhìn xuống. Hai vết máu từ từ rỉ ra, lộ hai vết thương ở cạnh nhau. Từ trong vết thương, lộ ra trước ngực một xiên sắt bốn ngạnh sắc lẹm.

Lại phụt...phụt...Chân tay của hắn tựa như có hàng ngàn con kiến đang bâu lấy, cắn xé. Thái Bảo hét lên đầy đau đớn, thân mình chơi với trong hư không. Những xiên sắt này được phóng lên từ đám Hồ Vệ Quân phía dưới.

- Không! – Cửa công chúa hét văng lên, quay xuống nhìn đám hộ quân đang bâu kín phía dưới.

Trên cao, đám Lạc Điều Quân đã ập tới, phóng ra hàng chục đạo chân khí.

Ừng oàng....Thái Bảo đang đau đớn, lại dính thêm mấy chục chiêu thức, toàn thân như điều đứt dây, rơi nhanh xuống.

Song Mai thét lên thất thanh, định nhún mình bay ra cứu Thái Bảo thì đột nhiên bị một bàn tay lạnh lẽo kéo lại. Nàng quay ra phía sau, thấy Triệu Tài đang đứng đó, trên tay cầm một hộp nhỏ. Ánh mắt nàng tỏ ra khó hiểu thì Triệu Tài đã mở nắp hộp, lấy ra một sợi dây chuyền bằng vàng đẹp đẽ. Mặt sợi dây chuyền có dính một viên đá nhỏ, màu sắc rất đẹp, chứng tỏ đây là bảo vật trong thiên hạ.

- Quận chúa! Muốn cứu hãn thì hãy đeo cái này vào. Sẽ không ai làm hại được quận chúa. Quận chúa sẽ có pháp lực vô biên, đám người dưới kia tuyệt nhiên không phải đối thủ. Nếu quận chúa không đeo, sẽ không có năng lực để cứu sư đệ của mình.

Nàng không còn thiết gì cả. Chỉ nghe, nếu đeo sợi dây này, sẽ có thể cứu được sư đệ. Nàng sẽ làm. Sẽ làm.

Song Mai không kịp nghĩ, thò tay lấy sợi dây chuyền, đoạn lờn nhanh vào cổ rồi nhún người, bay xuống. Triệu Tài nhìn bóng dáng thướt tha của nàng buông mình trong hư không đột nhiên nở một nụ cười bí hiểm. Hãn hít một hơi, ngửa cổ cười lên một tiếng rất sáng khoái. Sợi dây này, vốn hãn định nhờ Mai Thiếu Kỳ tặng nàng nhưng lão già đó lại quên mất. Vì vậy Triệu Tài đành lấy trộm, tự tay đưa cho Song Mai.

Rầm...thân thể Thái Bảo rơi xuống nền lôi đài, nảy lên một cái. Hãn mặt mũi nhăn nhó, quay đầu nhìn tứ phía. Xung quanh là những con bạch hổ to lớn, đang nhe nanh đe dọa. Đám Hồ Vệ quân vung đao xĩa tới, bao vây xung quanh.

- Tại...tại sao? – Thái Bảo hốt hoảng hỏi.

- Ma giáo! Người là ma giáo hại người vô tội. – Một Hồ Vệ Quân quát lớn.

Phía trên sân khấu, Hồng Vân Tiên Tử mặt trắng như tờ giấy, ngó theo An Dương đại đế đang phóng tới lôi đài xem xét. Bà ta quay sang nhìn Bạch Ưng đạo trưởng, thấy ông ta cũng đang tái mặt. Duy chỉ có Đinh trưởng môn của Nhất Thanh Môn có vẻ đang hỉ hả.

Khấp khán đài vang lên tiếng xì xầm to nhỏ. Tất thảy đều đứng cả lên, nhìn về phía lôi đài, đoán già đoán non.

Chỉ trong chớp mắt, An Dương đại đế đã phóng tới lôi đài. Dáng vẻ của ông ta như rồng bay phượng múa, oai vệ hết mực. Nhìn xuống Thái Bảo đang nằm co quắp ở dưới, ông ta nhíu mắt nói:

- Người mang trong mình tà khí bức nhân, chắc hẳn là đã lạm sát rất nhiều người vô tội. Người còn dám cả gan lừa trẫm. Tội này không thể tha được.

- Không được làm hại sư đệ. – Một giọng thánh thót, trong như chuông vang lên. Đám lính ngược lên nhìn, bạch y thiếu nữ tung người trong không trung, Bách Hợp Vạn Hoa kiếm trong tay ánh lên một màu sắc rực rỡ, chém vào hư vô mười mấy đường.

Xoạt...xoạt...xoạt....An Dương đại đế nhẩy lùi lại mấy bước. Đám hộ quân tu vi thấp kém, trong nháy mắt đã lãnh chiêu, bắn dạt ra tứ phía, tình cảnh vô cùng thê thảm.

Song Mai đáp xuống bên cạnh Thái Bảo, một tay chĩa kiếm, đoạn khẽ quỳ xuống, đỡ hẳn lên. Thái Bảo ánh mắt ôn hòa, nhìn Song Mai, nở một nụ cười. Từ khóe miệng tràn ra một vệt máu:

- Sư...tỷ! Cuối cùng đệ cũng được gặp tỷ.

- Thái Bảo! Người đừng lo lắng gì, có ta ở đây rồi. – Nàng trùu mển nhìn hẳn.

- To gan! Người dám tấn công cả ta? – An Dương đại đế quắc mắt nhìn Song Mai.

- Hoàng thượng thứ tội! Xin người tha cho hãn. – Song Mai buông kiếm, khễ cúi đầu.

Lúc này, Hồ Vệ Quân tràn tới xung quanh, bao vây trùng lớp. Từ trên cao, cửu công chúa cũng đáp xuống bên cạnh Thái Bảo, đưa mắt nhìn vua cha, đoạn nói lớn:

- Cha! Sao lại ra tay với hãn?

- Con không thấy hãn tỏa ra tà khí đó sao? Hãn chắc chắn là ma giáo đã hạ sát hàng ngàn người mới có loại khí này. – An Dương đại đế quát lớn.

- Con không tin. Khi này hãn có tỏa ra tà khí nhưng lập tức đã bị áp chế bởi chính khí. Con không tin hãn là ma giáo. – Cửu công chúa quả quyết, ánh mắt vô cùng rắn rỏi.

- Ta chiều con quá nên giờ con mê muội đứng về phía ma giáo phải không? – An Dương đại đế gầm lên, đoạn phất tay một cái, Liên Châu Thần Tiễn rực sáng, tách khỏi tay công chúa, bay vút về bên cạnh ông ta.

- Cha! – Cửu công chúa thét lên.

- Thật quá lắm! – An Dương gầm lên, khiến lôi đài rung chuyển đoạn vươn tay phóng một đạo quang mang rực sáng, trời nghiêng công chúa lại rồi giật về.

Công chúa bị đạo khí trời chặt, bốc cả thân hình lên không trung, vọt bay về hướng cung điện. Nàng la hét, quấy đạp dữ dội như muốn thoát ra nhưng vô vọng.

Lúc này, cả Mai Thiếu Kỳ và Bạch Ưng đạo trưởng mặt cắt không còn hột máu. Khi này Song Mai xông tới, cả hai đã biết mọi việc đã không thể kiểm soát được rồi. Hai tay Mai Thiếu Kỳ nắm chặt vào nhau, ngược nhìn lên trời cao như cầu cứu một phép màu. Ông ta đưa mắt tìm kiếm một hình dáng thân quen nhưng cố mãi cũng chẳng thấy. Người Mai Thiếu Kỳ muốn nhìn thấy, phải chăng là Triệu Tài?

- Song Mai! Ta nể cha ngươi đã vào sinh ra tử cùng ta. Ngươi lại sắp trở thành con dâu ta. Trẫm cho ngươi một đường sống. Mau bước về phía này, để ta tiêu diệt tên ma đầu này. – An Dương đại đế rít lên.

Song Mai cúi xuống nhìn Thái Bảo. Khuôn mặt hăn lúc này đã méo xệch đi. Máu từ những vết thương cứ rỉ ra, rất khổ sở.

- Sư tỷ! Là đệ sai. Sư tỷ mau để đệ ở đây. Đừng làm điều dại dột. – Thái Bảo mỉm cười, một nụ cười méo mó. Ký ức năm xưa ùa về trong hăn. Những lời sư phụ nói năm xưa như hiển hiện trước mặt: “Nếu con bị lộ những chân khí tà ác ra, người ta sẽ bắt con, lấy mạng của con”.

- Không! Từ nay ta sẽ không bao giờ bỏ mặc ngươi nữa. – Song Mai cười hiền, khẳng định với hăn.

Trong giây phút, sợi dây chuyền lộ ra, lủng lẳng trước mặt Thái Bảo. Hăn nhìn mặt dây chuyền, khuôn mặt đã tái nhợt còn tái hơn. Đây, đây chẳng phải là Hoàn Hồn Linh Thạch sao? Sư tỷ sao lại có nó?

Cánh tay Thái Bảo đỡ đỡ đưa lên, như muốn chạm vào sợi dây chuyền của Song Mai. Hăn lắp bắp:

- Sư..tỷ...sợi...dây chuyền này.

Song Mai còn chưa kịp trả lời đã thấy tiếng gió rít bên cạnh. Ba đạo quang ảnh rực rỡ đồng loạt phóng tới trước mặt.

An Dương đại đế thoáng nhăn mặt, khẽ lù lại. Trước mặt ông là Hồng Vân Tiên Tử, Bạch Ưng đạo trưởng và Thái thú thành Phong Hỏa – Mai Thiếu Kỳ.

Cả ba người vội vàng quỳ xuống, khấu đầu. Hồng Vân Tiên Tử lắp bắp thưa:

- Bẩm hoàng thượng! Mẫu Nghi giáo nuôi dạy đệ tử không nghiêm, mong hoàng thượng trách phạt.

Bạch Ưng đạo trưởng cũng thêm vào ngay sau đó:

- Đệ tử Vân Tiêu Kiếm không biết phép tắc, mong hoàng thượng đại xá.

Mai Thiếu Kỳ cúi người, dâng lên một quyền quá đầu:

- Hoàng thượng anh minh, người làm cha dạy con không ra gì, tội đáng muôn chết.

An Dương đại đế tựa như bị dồn vào chân tường. Ba người kia, đều là nhân vật tầm cỡ ở Lạc Hồng. Trong tay họ, đệ tử, binh lính đông đảo và tài giỏi, lão cũng không muốn làm rạn nứt những mối quan hệ này. Trong lòng đắn đo không thôi.

Nhưng thằng nhóc kia mang trong mình tà khí cực thịnh, nếu không trừ bỏ thì sẽ có hại cho Lạc Hồng. Nếu không trừ đi, phong trào tiêu diệt ma giáo mà lão phát động khắp bao nhiêu năm hóa ra lại công cốc sao? Thử nghĩ xem, ma giáo tiến vào đến chân Cửu tháp, lại còn suýt trở thành phò mã. An Dương đại đế sẽ ăn nói thế nào với bá tánh và các vị thành chủ còn lại? Ai sẽ nghe lão đây? Nghĩ một chặp, An Dương khẽ lắc đầu nói:

- Các vị! Hãy đứng lên. Về Song Mai, ta không muốn làm hại nó. Nhưng còn tên kia, nhất định phải chết. Hồng Vân Tiên Tử, ta hứa sẽ không truy cứu Mẫu Nghi Giáo.

Bạch Ưng đạo trưởng như nuốt phải một cục nghẹn, lão chột giật mình, khẽ quay sang nhìn Hồng Vân Tiên Tử. Bà ta cũng có ý bảo vệ tay đồ đệ này. Thái Bảo vốn là người của Vân Tiêu Kiếm, mấy ngày trước lão đã xung đột với Mẫu Nghi Giáo vì hấn. Lúc này lại im lặng thì thành ra là loại hèn nhát, thấy chết bỏ đi sao? Vậy thì cái danh hiệu hảo kia phỏng có ích gì khi đệ tử bản môn còn không bảo vệ được.

- Bẩm hoàng thượng! Thái Bảo, tức là Tiểu Bất Tử, vốn ngày trước là đệ tử bản môn. Sau lần giao đấu với Vô Tình Quý thì mất tích. Cơ duyên thế nào lại trở thành đệ tử của Mẫu Nghi Giáo. Trong chuyện này, Vân Tiêu Kiếm cũng có phần trách nhiệm. – Bạch Ưng đạo trưởng chột lên tiếng khiến Hồng Vân Tiên Tử ánh mắt thoáng chút băng lòng.

- Bẩm hoàng thượng! Những lời Bạch ưng đạo trưởng nói hoàn toàn không sai. Trước đây khi còn ở Vân Tiêu Kiếm, Thái Bảo đã nhiều lần đọ sức với ma giáo. Thật không may cho y là đã phải giao đấu với Vô Tình Quý. Nhưng y không chết, lại trở thành đệ tử của Mẫu Nghi Giáo. Hạ thần trộm nghĩ, chắc việc hấn mang trong người tà khí có uẩn khúc gì. Chi bằng hãy tạm tha cho hấn, đợi điều tra ngọn ngành, tránh lạm sát phải người vô tội. – Mai Thiếu Kỳ nói.

Song Mai nhìn xuống Thái Bảo, nàng nghe những lời này, thấy mọi người xung quanh đều lên tiếng bảo vệ mà như mừng cho hấn. Thái Bảo lúc này cơ thể dường như rất đau đớn nhưng lại cố để cười một tiếng với nàng. Nụ cười của hấn méo mó, thâm vô cùng.

- Các người...- An Dương đại đế không thốt được lời nào. Lão biết làm gì đây? Trong lòng lão dẫn đo không thôi.

Hít một hơi dài, An Dương đại đế khẽ lùi lại thêm mấy bước, đưa ánh mắt nhìn Thái Bảo và Song Mai, đoạn chậm rãi ra lệnh:

- Tạm thời giam tên Tiểu Bất Tử lại điều tra cho rõ ngọn ngành. Còn Song Mai, trầm nghĩ người tuổi trẻ bồng bột, lại lo lắng cho sự đệ mà hành động không suy nghĩ nên việc này bỏ qua.

- Hoàng thượng anh minh! – Cả mấy người cùng dập đầu, đồng thanh hô.

Mọi việc tưởng như đã quá thuận lợi rồi. Nhưng lại một lần nữa, ý trời trêu người.

Một tiếng cười hăng hắc vang động khắp bốn phương tám hướng. Tất thấy đều giật mình nhìn ra xung quanh. Không rõ tràng cười này phát ra từ đâu, chỉ biết nó len lỏi trong không trung, khiến người ta phải sợ hãi.

Roạt...Từ trên đỉnh cửu tháp, một vạch hắc khí cuộn cuộn phóng xuống lôi đài, nhắm vào An Dương đại đế nhanh như điện xẹt.

An Dương cũng đâu phải hạng xoàng. Lão khễ lách người qua một bên, đạo hắc khí quét qua trong tích tắc. Nhưng trong khoảnh khắc ấy, hoàng đế của Lạc Hồng cảm nhận được một luồng tà khí cực kỳ khủng khiếp.

Rầm. Đạo hắc khí phóng sượt qua An Dương, cắm xuống trước mặt Song Mai và Thái Bảo. Hình hài một cây côn màu đen dần dần hiện ra. Cây côn này gắn một chiếc đầu lâu. Ở trong hai hốc mắt, hai viên huyết châu lung linh tỏa ánh sáng kỳ ảo.

Những ai có mặt ở quảng trường lúc đấy hầu như đều chết lặng đi khi chứng kiến cây côn phóng xuống.

An Dương đại đế run rẩy nhìn vật đại tà ma kia, miệng lão lắp bắp không thành tiếng:

- Sát...sátThần Hoành Tảo Côn!

Một âm thanh nhốn nháo, hoảng loạn vang lên. Khắp các khán đài, mọi người tán loạn bỏ chạy khi nhận ra cây côn. Đám Hồ Vệ Quân đội hình tán loạn vì đám đông.

- Là ai? – Bạch Ưng đạo trưởng đứng bật giậy, ngược mắt nhìn lên nóc Cửu tháp.

Lại một tràng cười ma quái vang lên, khắp cung điện của An Dương đại đế rùng rùng chuyển động.

Nhân ảnh khẽ khàng bước từ nóc Cửu tháp ra cho mọi người chiêm ngưỡng. Khi thấy hẳn, Mai Thiếu Kỳ mặt mũi trắng bệch, quát lên:

- Triệu Tài! Ngươi làm trò gì vậy?

Triệu Tài nhìn xuống, nhếch mép nói:

- Vương gia! Chẳng phải thuộc hạ đang thực hiện kế hoạch của ngài sao?

- Kế hoạch? – An Dương ngược mắt quay sang nhìn Mai Thiếu Kỳ.

- Hoàng thượng! Tên nô tài kia nói xằng bậy, mong hoàng thượng minh xét. – Mai Thiếu Kỳ sụp xuống.

- Vương gia! Đã đến nước này rồi ngài còn phải sợ hãi gì sao? Mau xuất chiêu đánh chết lão vua ngu xuẩn đó đi. – Triệu Tài phá lên cười.

Triệu Tài tắt cười, lập tức trên trời cao, Lạc Điều Quân rùng rùng xuất hiện rất đông đảo, dập dềnh bay đằng sau Triệu Tài, khí thế tỏa ra lấn át hoàn toàn đám nhốn nháo ở dưới. Dường như, đám binh lính này đang đứng về phe Triệu Tài.

Phá lên một tiếng cười, Mai Thiếu Kỳ đứng bật giậy, lắc đầu nói:

- Triệu Tài ơi là Triệu Tài. Ta đã bảo dừng lại rồi. Nhưng đã đến nước này thì đành theo lao.

Phía trên cao, Lạc Điều Quân đồng thanh hét lên :

- Lật đổ An Dương bạo chúa. Lật đổ An Dương bạo chúa !

Bạch Ưng đạo trưởng khẽ nhíu mắt nhìn Mai Thiếu Kỳ. Lão thở dài một tiếng, khẽ nói :

- Là ý trời !

- Các người làm phản sao ? – An Dương đại đế gầm lên như sấm động.

Nhún người một cái, Mai Thiếu Kỳ xông thẳng tới An Dương đại đế, trong tay áo thò ra một lưỡi dao sắc lẹm.

Soạt...keng...Thân hình của An Dương đại đế khẽ lùi lại mấy bước. Mai Thiếu Kỳ đâm xong, nhảy về phía sau, chờ đợi. Lưỡi dao của lão, được rèn từ thứ thép tốt nhất Lạc Hồng, chém sắt như chém bùn.

Lưỡi dao nằm im lìm dưới chân An Dương đại đế, gãy làm đôi. An Dương đại đế phá lên cười sảng sặc, đoạn hét một tiếng, long bào ngàn ngạt bốc cháy, lộ ra một hộ giáp đen tuyền bên trong.

- Con dao cùn của người đòi xuyên thủng được Xung Thiên Hộ Giáp của trẫm sao ? – An Dương đại đế thủng thẳng nói.

Xung Thiên Hộ Giáp, bảo vật ngàn năm của Xung Thiên Thánh Vương, không ngờ lại rơi vào tay An Dương đại đế.

Mai Thiếu Kỳ thoáng biến sắc, khẽ lùi lại. Lão không biết nên làm gì.

Soạt, một đạo quang mang vụt đánh tới Mai Thiếu Kỳ. Bạch Ưng đạo trưởng thấy nguy, nhanh như cắt xuất kiếm chặn lại. Choang một tiếng, đạo

quang mang phóng vọt lên cao. Người xuất chiêu đánh tới chính là Hồng Vân Tiên Tử. Bà ta vừa xuất chiêu xong thì hô lớn :

- Mai Thiếu Kỳ và Vân Tiêu Kiếm làm phản, mau mau hộ giá.

Đệ tử Vân Tiêu Kiếm nghe hô như vậy, hoảng hốt vô cùng, cứ đứng ngây ra. Hồ Vệ Quân từ đâu tràn tới, bao vây người của Vân Tiêu Kiếm, sát khí đằng đằng.

- Bạch Ưng đạo trưởng ! Ta vốn kính trọng ông, không ngờ lại vào hùa với phản tặc. Thật hổ thẹn cho tấm bảng « Lạc Hồng đệ nhất môn phái ».

Bạch Ưng đạo trưởng không nói gì, khẽ thở dài, đoạn vận công nói lớn :

- Hôm nay Vân Tiêu Kiếm thay trời trừ bỏ hôn quân. Đệ tử Vân Tiêu Kiếm và các đồng đạo biết suy nghĩ hãy cùng ta vùng lên, lật đổ tên bạo chúa này.

Sau tiếng hô của Bạch Ưng đạo trưởng, đệ tử Vân Tiêu Kiếm vốn chẳng biết nên làm thế nào, đành phải tuốt kiếm xông tới. Một vài môn phái vốn bằng mặt không bằng lòng với triều đình, thấy có loạn, bất ngờ quay giáo trở cờ, xông vào đám binh lính triều đình tả xung hữu đột.

- Nhất Thanh Môn thề chết bảo vệ hoàng thượng. – Một giọng nói danh thép vang lên, từ phía sân khấu, Đinh Bá Toàn và Đinh Bá Tùng dẫn đệ tử xông tới giao chiến với người của Vân Tiêu Kiếm. Tình cảnh hết sức hỗn loạn.

- Giết ! – Từ trên cao, Triệu Tài phẩy tay một cái, Lạc Diệu Quân hung hãn lao xuống tấn công Hồ Vệ Quân và người của Nhất Thanh Môn.

Cung điện của An Dương đại đế vang tiếng la hét thất thanh. Âm ầm tiếng hô giết chóc. Loảng xoảng tiếng binh khí, pháp bảo va chạm. Lại

thêm những tiếng gầm rống đình tai của bạch hổ, tiếng kêu rách màng nhĩ của Chim Lạc. Khung cảnh chỉ dùng một từ hỗn loạn để miêu tả.

Lúc này, trên lôi đài, An Dương đại đế và Hồng Vân Tiên Tử đứng cạnh nhau, hướng mắt nhìn Mai Thiếu Kỳ và Bạch Ưng đạo trưởng ở phía bên kia. Sau lưng hai người là Song Mai và Thái Bảo đang đỡ nhau.

Roạt...hai nhân ảnh phóng vút tới bên cạnh An Dương đại đế. Hóa ra là hai cha cọng họ Đinh. Đinh Bá Toàn khẽ cúi người thi lễ, lên tiếng :

- Thần hộ giá chậm trễ, mong hoàng thượng thứ tội.

- Đinh trưởng môn, Hồng Vân Tiên Tử, trăm sẽ trọng thưởng hai khanh. Còn giờ, hãy giúp trăm diệt trừ phản tặc. – An Dương đại đế nói.

- Thần tuân chỉ. – Cả hai đồng thanh hô xong lập tức xuất pháp khí đánh tới âm âm.

Oàng một tiếng, nền lôi đài lồm xuống một miếng lớn khiến Hồng Vân Tiên Tử và Đinh Bá Toàn nhảy lùi về. Cả hai ngược mắt tìm kiếm kẻ tập kích rồi quay lại vết lồm. Họ bàng hoàng, khuôn mặt có chút biến đổi. An Dương đại đế chột mặt xanh như tàu lá chuối.

Ở giữa vết lồm, một thanh đao đen sì, tỏa ra tà khí cực thịnh. Thanh đao này, chính là Quỷ Đầu Đao.

- Vô Tình Quỷ... – An Dương kêu lên.

Lại một tiếng cười hăng hắc kèm một nhân ảnh phóng xuống đứng ngạo nghễ trên lôi đài, giữa hai phe của An Dương và Mai Thiếu Kỳ.

- Triệu Tài...ngươi. – Mai Thiếu Kỳ lắp bắp.

- Vương gia ! Bấy lâu nay ta che dấu thân phận để cung phụng và hầu hạ ngươi. Ta chẳng phải Triệu Tài nào cả mà chính là Vô Tình Quỷ. Huyết

Lệ Vô Tình cũng chính là ta. – Triệu Tài cười lên man rợ rồi vươn tay rút Quỷ Đầu Dao ra.

Y chĩa cây đao về phía An Dương, nhếch mép nói :

- Tên con hoang kia, số người hôm nay đã tận rồi, lần này ta sẽ không tha cho đâu.

Mai Thiếu Kỳ mặt mày khó coi, quay sang nhìn Bạch Ưng đạo trưởng, thấy lão cũng vô cùng căng thẳng.

Chỉ là, Mai Thiếu Kỳ không ngờ kẻ suốt bao năm ở bên cạnh lại là đại ma đầu khát máu số một Lạc Hồng đại lục. Nếu như bình thường, lão sẽ quyết ăn thua đủ với hắn. Nhưng giờ, cả hai đều cùng hội cùng thuyền, dựa vào nhau mà sinh sống là hơn cả.

- Tạm thời gác lại chuyện chính tà, chúng ta giải quyết tên hôn quân kia đã. – Mai Thiếu Kỳ quay sang nói khế với Bạch Ưng đạo trưởng.

Trưởng môn Vân Tiêu Kiếm mặt mày tỏ ra khó chịu nhưng vì em mình, lão đành phải chấp nhận, đoạn dâng kiếm lên, sẵn sàng cùng tên ma đầu kia chiến đấu.

Song Mai và Thái Bảo mặt trắng bệch như tờ giấy, không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt nữa. Hai người nhìn nhau, ánh mắt trở nên buồn bã vô cùng. Không ngờ, cái ngày hội ngộ lại diễn ra một cách điên rồ như vậy.

An Dương đại đế phá lên cười, đoạn chỉ mặt Vô Tình Quỷ, quát lớn :

- Để xem hôm nay các người lấy bản lĩnh gì ra đấu với trẫm.

Nói xong, ông ta gầm lên một tiếng. Từ sau Cửu tháp, một tiếng tru khùng khiếp vang lên. Vài tên Lạc Điều Quân đang bay lượn gần đó bỗng

bị mấy đạo quang mang phóng tới, đánh cho nát bấy.

- Long Quy Bá Hạ ! Long Quy Bá Hạ xuất chiến rồi. – Những tiếng hô mừng rờ rầm rầm vang lên

Một thân hình khổng lồ xuất hiện trên cao, từ từ hạ xuống. Phe An Dương đang lâm vào thế hạ phong, thấy linh thú xuất chiến thì khí thế lập tức lấy lại, âm âm phản công mãnh liệt.

An Dương hét lên một tiếng, nhún người bay lên lưng Long Quy Bá Hạ. Lão đặt Liên Châu Thần Tiễn vào một vết lõm nhỏ ở giữa linh thú. Lập tức Long Quy Bá Hạ tỏa sáng rực rỡ, âm âm phóng những đạo khí tựa như mũi tên ra bốn phương tám hướng. Những đạo khí này, kết lại với nhau thành vòng tròn tầng lớp rồi thi nhau phóng đi.

Chỉ nghe tiếng kêu oang oác thảm thiết của chim Lạc. Bóng người và chim từ trên cao rụng xuống nhiều như lá mùa thu.

Mai Thiếu Kỳ hoảng hốt chứng kiến cảnh tượng này rồi quay ra nhìn Vô Tình Quỷ. Hôm nay há lại bỏ mạng ở nơi này sao ?

Vô Tình Quỷ gầm lên, toàn thân bao bọc bởi một đạo huyết khí. Y phóng người lên cao, nhắm hướng An Dương đại đế, chém tới.

Đạo khí từ Quỷ Đầu Dao phóng ra với khí thế bài sơn đảo hải, âm âm đánh về phía An Dương đại đế.

Oàng...oàng...Những tiếng nổ inh tai vang lên, đạo khí rụng lả tả xuống nền trời, tựa như mực đen loang lổ.

Phản chiêu phóng ra, Vô Tình Quỷ bất giác bị đẩy lùi xuống. Y loạng choạng giữ thăng bằng, đoạn ngược mắt nhìn lên, vẻ tức giận không thôi. Hồng Vân Tiên Tử và hai cha con họ Đinh thấy thế bèn đánh thốc tới.

Xoạt...choang...choang....Mai Thiếu Kỳ và Bạch Ưng đạo trưởng vội vàng trợ chiến, tránh cho Vô Tình Quỷ bị tập kích.

- Hừ ! Có ít lâu không gặp, không ngờ tu vi của người lại tăng tiến một cách nhanh chóng như vậy. Nếu không phải bị giam hãm, không phải bị tên chết tiệt kia đả thương thì ta không tin người có thể trở thành đối thủ. – Vô Tình Quỷ gầm lên tức tối nhìn về phía An Dương mắng chửi, đoạn quay sang Thái Bảo hậm hực nói.

Thái Bảo lặng người. Hóa ra năm xưa, hãn và Vô Tình Quỷ quyết đấu, tên ma đầu này cũng chịu tổn thương nguyên khí không hề nhỏ. Nhưng hãn dùng thứ pháp thuật gì để biến hóa dung nhan, khiến Thái Bảo không thể nhận ra vậy ?

Lúc này, đệ tử của Mẫu Nghi Giáo dẫn đầu bởi Bạch Vân Tiên Tử và Thanh Vân Tiên Tử cũng đã tham chiến. Đệ tử Vân Tiêu Kiếm và một số môn phái làm phản cầm cự một cách khó khăn, hầu như chỉ đồn lại, thủ thế.

- Triệu Tài, giờ chúng ta làm thế nào ? Tình hình không tốt rồi. – Mai Thiếu Kỳ khẽ hỏi.

Vô Tình Quỷ khẽ cười nói :

- Người đừng lo, ta đã tính toán hết rồi. Giờ người và người của Vân Tiêu Kiếm hãy cố gắng cầm chân bọn chúng. Ta tập trung sử dụng một năng lực rất lớn, có thể chuyển bại thành thắng.

Không còn cách nào khác, Mai Thiếu Kỳ và Bạch Ưng đạo trưởng đành gạt đầu đồng ý. Hai người xông tới tả xung hữu đột giữa vòng vây, quyết không cho đám người của Mẫu Nghi Giáo và Nhất Thanh Môn lao đến tấn công Vô Tình Quỷ.

Vô Tình Quỷ nhẹ nhàng ngồi xếp bằng, ánh mắt khẽ liếc Song Mai, nở một nụ cười bí hiểm. Nàng chợt thấy trong lòng bất an, quay sang Thái

Bảo. Hắn siết chặt tay nàng như muốn nói mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi. Nãy giờ, hai bên giao đấu âm ỉ, Song Mai và Thái Bảo chỉ ở một góc, lo lắng mà chứng kiến cảnh chém giết điên rồ này.

Trong lòng Song Mai khổ sở vô cùng. Ngôi cao, quyền lực là gì, mà nó khiến con người ta phát điên? Chức tước, danh tiếng như vậy còn chưa đủ với cha nàng, sư phụ của nàng hay sao? Vì sao họ lại phải làm thế? Nhưng phận làm con, dù cha mẹ có sai lầm cũng không bao giờ được từ bỏ. Nàng sợ hãi khi nhìn về tương lai. Nếu cha nàng thất bại thì...

Đột nhiên, trong người Song Mai dâng lên một cảm giác hết sức khó chịu. Nó giống như khí huyết đang âm ỉ chảy ngược lại, đau đớn vô cùng. Nàng buông Thái Bảo ra, ngã vật xuống đất. Thái Bảo thấy thế, nhích người đến, khuôn mặt lo lắng, thều thào hỏi:

- Sư..tỷ...sư...tỷ sao vậy?

Thái Bảo đột nhiên ánh mắt chuyển qua Vô Tình Quỷ, thấy hắn đang lầm rầm đọc gì đó. Hắn tái mặt, lấy hết sức, hét lớn:

- Quân khốn kiếp! Mi định làm gì sư tỷ? Sư tỷ, mau vớt sợi dây chuyền đi.

Nghe tiếng hét thất thanh, cả Mai Thiếu Kỳ và Bạch Ưng đạo trưởng bất giác quay ra nhìn.

Chỉ thấy, Song Mai nằm vật dưới đất, toàn thân rục lên một đạo tà khí cực thịnh, bốc lên ngàn ngạt.

Trên cao, đột nhiên trời đất tối sầm lại, mây đen ùn ùn kéo đến. Sấm sét ì ùng vang lên trong tầng tầng lớp lớp mây mù. Gió rít lên ào ạt. An Dương đại đế cười Long Quy Bá Hạ trên cao bập bênh tựa như con thuyền đang đương đầu với sóng lớn.

Như có một thể lực vô hình nào đó đang đỡ lấy thân hình của Song Mai. Nàng ngất lịm đi nhưng thân thể lại bồng bềnh trong không gian. Phía trước ngực nàng, mặt dây chuyền rực sáng lên chói lọi, như đang hút những đám hắc khí của trời đất vào trong.

- Triệu Tài! Người làm cái trò gì vậy? – Mai Thiếu Kỳ vừa đỡ một kiếm của Đinh Bá Toàn, hốt hoảng kêu lên.

Vô Tình Quỷ ngồi im không nói, mắt nhắm nghiền, miệng lầm rầm đọc một đạo thần chú bí hiểm nào đó. Phía trước y, Sát Thần Hoàn Hảo Côn tủa huyết khí rực rỡ. Hai viên châu trong hốc mắt chói lọi phát sáng.

Nhận ra sự việc không ổn, An Dương đại đế trên cao điều động một lúc hàng ngàn mũi thần tiễn, âm âm phóng xuống chỗ Song Mai.

Zéo...zéo...zéo...tiếng tên rít lên như xé toang màng nhĩ. Những mũi tên kết bằng linh khí của Long Quy Bá Hạ mang trong mình sức hủy diệt vô tận xé gió bay xuống.

- Không! – Thái Bảo hét lên, vươn tay ra như muốn níu kéo một điều gì đó rất quan trọng với cuộc đời hắn.

Giọng hắn lạc đi trong tiếng ùng oàng, hình bóng Song Mai trước mắt hắn cũng mờ đi bởi những ánh chớp chói lọi khi hàng ngàn mũi tên găm vào nàng, bùng bùng phát nổ.

Trí óc của hắn mờ dần. Thanh âm mờ dần. Những ảo ảnh chém giết hiển hiện trước mặt, như nhảy múa, như biểu diễn một khúc ca bi ai, não lòng cũng mờ dần. Hắn lả đi, chẳng còn nhận thức được cái thế giới điên cuồng, đầy dục vọng xung quanh đang biến đổi ra sao. Hắn không còn muốn tỉnh lại nữa. Cứ lang thang trong giấc mộng mị đẹp đẽ này. Lại giấc mộng đó, lại người con gái đó. Nàng đứng trên lưng linh điểu, mỉm cười với hắn, đưa tay ra chờ đợi. Không còn giọt nước mắt nào vương giữa thỉnh không nữa, chỉ còn lại những nụ cười ấm áp và hạnh phúc.

HẾT CUỐN 1

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 1: Định Mệnh

500 năm trước, tại một làng chài nhỏ bên bờ Đại Đông Hải, phía đông thành Phong Hỏa.

Đây là vào tiết thu, nắng như dát vàng lên mặt biển, sóng vỗ rì rào tựa một khúc ca êm dịu. Biển ngoài kia xanh như ngọc bích, phản chiếu một bầu trời cao vời vợi.

Trên sóng, vài con thuyền nhỏ dập dềnh căng buồm ra khơi. Cách bờ biển không xa, bóng một nam nhân vác trên vai hai mái chèo lớn, dáng vẻ vội vã, bước nhanh về phía căn nhà gỗ đơn sơ nằm sát mấy rặng phi lao. Dấu chân y hằn lên trên cát, vẽ một vệt ngoằn ngoèo từ mép biển vào bờ. Sóng, gió và cát khẽ khàng xóa dần bước chân y một cách chậm rãi.

Nam nhân thân hình rắn chắc, làn da xạm đi vì nắng gió, khuôn mặt đầy vẻ phong trần lẫm tử. Y đi đến trước cửa nhà, nghiêng người ném hai mái chèo xuống đất khiến chúng kêu lên càn cạch. Đưa mắt nhìn một lượt, y tiến tới chum nước, múc một gáo, đoạn ngửa cổ uống ừng ực rồi lấy tay quẹt mồm một cái, xem chừng cảm thấy rất sảng khoái.

Từ trong căn nhà gỗ đơn sơ phủ kín màu xanh của cây leo, người con gái bước ra, xin đẹp tựa thần tiên. Nàng mỉm cười khẽ nói:

- Xem ra hôm nay không kiếm được gì rồi.

Nam nhân ngoảnh người lại, thấy người con gái kia, y cũng ngoác miệng cười, đoạn bước anh tới, ôm nàng vào lòng. Xem ra đây là vợ của y.

- Hôm nay chẳng được gì thì mai ông trời bù cho, chúng ta lo gì nhỉ? –
Y nói.

- Xem chàng kia, người ngợm bản thủ, còn không đi tắm đi.

Nam nhân cười ha ha, thả lỏng vòng tay. Người con gái vùng ra, đẩy y một cái rồi liếc xéo một cái.

Gió biển nhẹ nhàng thổi tới, đem vị mặn mòi phủ kín lấy không gian. Mây trắng lơ lửng trên cao, tựa như chẳng muốn trôi đi đến cuối chân trời. Đây chẳng phải là Dương Thiếu Sơn và Thiên Thu hay sao?

Bóng chiều rục lên một màu đỏ ối, từ phía biển, những cơn gió mát rượi thổi vào nhẹ nhàng. Hai vợ chồng ngồi bên nhau dưới gốc phi lao, ánh mắt dõi ra phía biển xa, nơi màn đêm đang dần dần kéo tới. Cuối chân trời, trong cái vùng mờ ảo đó, ẩn hiện những đốm sáng li ti của tinh tú.

Dương Thiếu Sơn gối đầu lên đùi vợ, ánh mắt ngược lên, chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nàng. Rồi chợt, y áp tai vào bụng vợ, khẽ khàng nói:

- Con à! Con nói xem cha lấy được mẹ con có phải là điều may mắn nhất hay không?

Thiên Thu cúi nhẹ vào tay chồng, nàng lại liếc xéo một cái, giọng nói rất đanh đá:

- Gớm, lấy phải cha con là cục nợ của mẹ đấy.

Thiếu Sơn ôm chầm lấy vợ, đưa tay cù nàng khiến Thiên Thu thét lên. Y hỏi dồn:

- Á à! Cục nợ à? Nợ này...

Tiếng cười hạnh phúc vang vọng khắp không gian, lướt trên mặt biển, phủ xuống bờ cát. Tiếng cười hạnh phúc len lỏi vào những rặng phi lao. Một đôi chim nằm im trong tổ, tựa như đang lắng nghe tiếng cười ấy. Con cái khẽ rúc vào con trống, một luồng hơi ấm áp và yên bình tỏa ra, ôm ấp lấy những quả trứng xinh đẹp bên dưới chúng...

Ánh nắng xuyên qua ô cửa sổ, chiếu thẳng vào mắt Thiếu Sơn. Y lấy tay, che mắt lại, đoạn khẽ nhòe dậy, nhẹ nhàng bước khỏi giường. Y làm những động tác rất chậm chậm, dường như không muốn gây tiếng động khiến Thiên Thu tỉnh giấc.

Bước ra ngoài, Thiếu Sơn vươn vai, đi một bài quyền thư giãn gân cốt. Kết thúc bài quyền, Thiếu Sơn hít hà mùi vị mặn chát nhưng đầy sự tinh khiết của biển sớm. Ngoài kia, tiếng sóng vẫn rì rào.

Chợt, y thấy cách đó không xa, phía mấy rặng phi lao, một người đàn ông đang thành thơi ngồi dưới gốc cây. Người này khoác một tấm áo bào màu đen trùm kín. Bên cạnh y là chiếc nón lá rộng vành được đan rất tinh xảo. Một trường kiếm dựng bên cạnh. Nhìn chuôi kiếm thì có vẻ đây là một bảo khí trong thiên hạ bởi nó được điêu khắc một cách vô cùng cầu kỳ và tỉ mỉ. Người lạ mặt khẽ quay lại nhìn Dương Thiếu Sơn, ánh mắt phóng ra chứa đựng những khí chất phi phàm. Dương Thiếu Sơn bất giác cảm thấy như bị thu hút một cách mãnh liệt.

Hai người nhìn nhau một chặp, Thiếu Sơn chợt vô thức bước tới, thì lễ:

- Vị huynh đệ, chắc không phải người vùng này?

- Phải, ta chỉ đi ngang qua đây, mượn tạm gốc phi lao nghỉ chân một chút. – Người lạ mặt trả lời, giọng nói đầy sức mạnh của trời đất.

Đột nhiên, người lạ mặt đứng thẳng lên. Dương Thiếu Sơn hơi sững người bởi hấn cao to lạ thường. Khí chất hấn tỏa ra dường như khiến Dương Thiếu Sơn cảm thấy mình quá nhỏ bé. Chỉ trong hai bước, người lạ mặt đã sừng sững đứng trước mặt y, cất tiếng:

- Người có thể mời người lạ mặt này vào nhà dùng một chén trà không?

Thiếu Sơn như bị thôi miên, nhích người sang một phía, đưa tay mời.

Người lạ mặt rảo bước tiến tới, đi thẳng vào trong nhà. Khi y đi đến cửa bỗng có tiếng vó ngựa vang lên từ phía xa. Thiếu Sơn nhăn mặt, phóng mắt nhìn tới.

Từ con đường ẩn hiện sau hàng phi lao, một đoàn nhân mã hơn hai chục người, giáp trụ chỉnh tề, âm âm phóng đến, cuốn bụi cát mù mịt. Đoàn người ngựa đến trước mặt Thiếu Sơn thì dừng lại. Tên chỉ huy thấy y thì nhẩy phốc xuống, đoạn cỡi mũ giáp, nhếch mép hỏi:

- Thiếu Sơn! Việc mấy hôm trước chẳng hay đã suy nghĩ thấu đáo hay chưa? Thành chủ đang chờ câu trả lời của người.

Thiếu Sơn nhăn mặt, quay lại nhìn người khách lạ mặt, đoạn khẽ nói:

- Vị bằng hữu, xin cứ tự nhiên, tại hạ có chút việc phải làm rồi sẽ mời người một chén trà.

Vị bằng hữu kia, mỉm cười gật đầu, ôm kiếm đứng tựa vào cửa, nói lớn:

- Người cứ làm việc đi, ta đợi.

Thiếu Sơn gật đầu, đoạn quay ra nhìn gã đội trưởng, mở lời:

- Việc suy nghĩ là do thành chủ của các người tự nói. Thiếu Sơn ta trước sau như một, không tham gia đội quân của hấn. Xin phiền các vị về cho.

Tên đội trưởng mặt đỏ găng, lửa giận bốc lên, nhưng cũng cố bình tĩnh, nói mà như rít lên:

- Người thật cố chấp. Hãy về dưới trướng thành chủ, cùng nhau chinh phạt Lạc Hồng để hưởng vinh hoa phú quý.

Hít một hơi, Thiếu Sơn nói luôn:

- Ta trước sau như một, không nói hai lời. Thiếu Sơn ta dù có chết cũng không bao giờ đi theo phường vô lại.

- Người nói thành chủ vô lại? Thật to gan – Đội trưởng gầm lên, xoạt một cái dĩa vung cây đao to, bổ xuống.

- Là người nói nhé. – Thiếu Sơn cười khẩy, thân hình khẽ động, chớp mắt đã né được một đao, đoạn vung một quyền, đâm hự một cái giữa ngực viên đội trưởng.

Một tiếng é vang lên, gã đội trưởng bắn vù một cái về đằng sau, đập vào gốc phi lao đánh cộp. Đám thuộc hạ thấy vậy vội vàng tuốt đao xông tới.

Thiếu Sơn xoay người, chuyển bộ tấn, đoạn gồng mình, đẩy ra phía trước một chưởng. Một luồng áp lực cực lớn âm âm phóng vút ra khiến đám binh lính như đứng trước bão tố. Tất cả đều bị đánh bay về phía sau.

Đám lính hết hoảng đứng lên, nhanh chóng leo lên ngựa, quay đầu chạy mất. Tiếng ngựa mới lộc cộc chạy được mấy bước thì xoạt, một ánh chớp vọt qua Thiếu Sơn, trong tích tắc đã chém tan tác đội lính kia. Xác người rầm rầm đổ xuống đất, máu nhuộm đỏ ối một khoảnh đất. Khung cảnh thực sự khủng khiếp.

Thiếu Sơn bàng hoàng nhìn đám xác bị chém thành hai mảnh phía trước mặt. Phía trên đám xác, một thanh bảo kiếm vô cùng uy dũng, lừng lờ tỏa bạch quang chói mắt. Lưỡi kiếm trắng tinh, điêu khắc hình dáng một con

bạch long oai hùng đang ngụp lặn trên những ngọn sóng bạc, kéo dài từ đốc kiếm đến lưỡi kiếm.

Thiếu Sơn nhận ra, cây kiếm này chính là của vị khách mà y vừa gặp. Vội vã quay người lại, y thấy vị khách vẫn đứng đó, thái độ rất ung dung, chẳng có vẻ gì là vừa vận khí, điều khiển pháp bảo xông tới chém người cả. Thiếu Sơn lơ mơ nhận ra, đây là bậc đại cao thủ thượng thừa.

Nhưng hẳn tới vùng đất hẻo lánh này để làm gì? Chợt Thiếu Sơn trong lòng nảy lên mấy tia lo lắng. Mấy năm nay, chiến tranh liên miên diễn ra giữa các tù trưởng, thành chủ, chúa đất. Khắp vùng xung quanh Phong Hỏa thành là một bãi chiến trường rộng lớn. Những xứ quân vùng này, ai cũng muốn mời Thiếu Sơn về dưới trướng bởi tu vi của y rất cao cường. Nhưng Thiếu Sơn tuyệt nhiên từ chối hết các lời mời bởi đơn giản y không muốn lao vào vòng tranh đấu, chém giết.

- Người là ai? – Thiếu Sơn thận trọng hỏi.

Xoạt...bảo kiếm vọt bay về vô, người lạ mặt ngược mắt nhìn y, mỉm cười:

- Ta là một người qua đường, chẳng phải đã nói rồi sao ?

- Cớ sao lại ra tay hạ sát hết đám binh lính của thành Phong Hỏa? – Thiếu Sơn nhíu mắt, thái độ có vẻ không bằng lòng.

Cười lên một tiếng, người kia chậm rãi nói:

- Lúc đến đây, ta có đi qua một ngôi làng nhỏ cách đây độ hai dặm đường.

- Thì sao? – Thiếu Sơn nghi vấn.

- Cả làng đó, từ trẻ sơ sinh cho đến lão già sắp chết đều bị đám binh lính kia hạ sát. Những tài sản có giá trị cũng bị chúng cướp hết. – Người lạ mặt nói tiếp.

Nghe đến đây, Thiếu Sơn bưng bưng tức giận trong người. Bọn khốn kiếp, hạ sát cả một ngôi làng chỉ để cướp bóc.

- Người nói xem, vậy có đáng chết không? – Người kia lại tiếp.

Thiếu Sơn im lặng, chẳng biết nói gì. Người lạ mặt mỉm cười, phất tay một cái, tức thì đồng tử thi vừa bị chém nát bấy bùng bùng bốc lên một cột lửa trắng muốt, trong một thoáng đã hóa thành tro bụi. Một cơn gió ào tới, thổi tung chúng vào không gian vô tận. Thiếu Sơn ngược nhìn theo đám tro, trong lòng không biết đang suy nghĩ gì.

- Người còn ý định mời ta uống trà không? – Người lạ mặt lên tiếng.

Thiếu Sơn lấy lại sự bình thản, đầu óc nhẹ đi, đoạn quay lại gật nhẹ đầu.

Tách trà bốc khói nghi ngút, tỏa mùi thơm ngào ngạt. Thiên Thu mỉm cười, khẽ đặt xuống bàn. Người lạ mặt thấy vậy cúi đầu cảm ơn. Thiếu Sơn cầm chén trà của mình, dâng lên trước mặt nói:

- Vị huynh đệ xin cho biết quý tín đại danh?

Người lạ mặt cầm chén trà của mình, đưa lên gần miệng, hơi nóng bốc lên tức thì bị y hít vào. Khuôn mặt y thoáng chút đắn đo, đoạn chậm rãi nói:

- Ngũ hương trà là một loại trà rất quý. Chẳng ngờ ở nơi này lại tìm được thứ tuyệt phẩm như vậy.

- Huynh đệ quả biết thưởng thức. Không dấu gì, đây là Ngũ hương trà do một bằng hữu lâu năm đem tặng. – Thiếu Sơn giải thích. Thiên Thu

đứng bên cạnh mỉm cười hài lòng.

- Trà của người, tuy là Ngũ hương trà nhưng do bảo quản không đúng cách, lại để ở miền biển nên khí mặn xâm nhập. Nói thẳng ra là đã mất đi đến sáu phần thơm ngon. – Người lạ mặt nhấp khẽ một ngụm, thủng thẳng nói.

Thiếu Sơn và Thiên Thu khẽ nhú mắt, đoan nhìn xuống chén trà. Hương vị vẫn còn thơm nhưng quả thực là hơi có vị mặn mặn.

- Loại trà này, phải bảo quản đúng nơi, đúng chỗ mới phát huy được giá trị của nó. Nếu không thì thậm chí là so với loại trà bình thường cũng không thể bằng được. – Người lạ mặt lại nói tiếp.

Thiếu Sơn và Thiên Thu nhìn nhau, dường như mơ hồ đoán ra người này đang muốn nói gì. Dương Thiếu Sơn là ai? Đệ nhất cao thủ, tu vi được liệt vào hạng giữa tay làm mây, úp tay làm mưa ở đất Lạc Hồng này. Vậy mà giờ sống một đời sống của dân chài lưới. Liệu có xứng tầm hay không? Chỉ là, Thiếu Sơn chưa thực sự tìm được một minh chủ đúng nghĩa để dốc lòng thi triển tài năng mà thôi.

Thiên Thu liếc mắt nhìn người khách lạ mặt, trong lòng nàng bỗng nhiên lo lắng không thôi.

- Thực sự người là ai? – Thiếu Sơn gặng hỏi.

- Người muốn biết ta là ai? – Người lạ mặt trả lời bằng một câu hỏi.

- Đúng! – Thiếu Sơn gật đầu.

- Được, vậy để ta hỏi người mấy câu. Lạc Hồng giờ lâm vào cảnh binh đao loạn lạc. Theo người thì lộ quân nào là mạnh nhất, có đủ sức thống nhất Lạc Hồng? – Người lạ mặt tiếp tục.

- Theo ta, hiện có bốn lộ quân chính, có thực lực nhất. Đó là Lý Văn Phúc ở phía Bắc. Trần Tử Hà ở phía Đông, Triệu Minh ở phía Tây và Hoàng Hải Nam ở phía Nam. Các lộ quân còn lại chỉ là bọn giặc cỏ. – Thiếu Sơn đáp.

Người lạ mặt gật gù, nghe nói xong vội tiếp vào:

- Vậy là theo người, ngoài bốn người này ra, không còn ai có đủ thực lực để thống nhất Lạc Hồng?

- Cũng chưa chắc. Bốn kẻ này tuy binh hùng tướng mạnh, có thực lực nhưng tham lam vô lại, chỉ biết hà hiếp bá tánh, không phải cốt cách của bậc minh quân thống nhất thiên hạ. Ta vốn nghe nói, vùng Vạn Trùng hồ có một lộ quân mới nổi. Tuy thực lực chưa thể xếp ngang bằng với bốn lộ quân kia nhưng rất được lòng nhân dân và anh hùng khắp nơi. Nhưng không rõ, liệu có thể thống nhất được Lạc Hồng hay không? – Thiếu Sơn nói thêm một tràng.

Cạch...Người lạ mặt đặt chén trà xuống, đoạn ánh mắt tựa như có lửa, nhìn thẳng vào Dương Thiếu Sơn, giọng nói như sấm vang bên tai:

- Nếu có thêm người thì chắc chắn sẽ thống nhất được.

Dương Thiếu Sơn bị khí thế của người này lấn áp hoàn toàn, y nghe vậy, đoạn mặt mũi trắng bệch như tờ giấy, khẽ lắp bắp:

- Nói vậy, người chính là...

- Phải, ta chính là Long Thần Quân, người đứng đầu lộ quân ở Vạn Trùng hồ. Nghe danh Dương Thiếu Sơn là bậc đại cao thủ trong thiên hạ nên lặn lội đường xa xuôi vào nam với mong muốn mời được nhân tài về giúp sức. – Người khách lạ mặt tên Long Thần Quân đứng dậy, chấp tay nói.

Thiếu Sơn chờ người một lúc, đoạn cũng đứng lên, chấp tay, nói vội:

- Thứ lỗi cho ta có mắt không thấy núi thái sơn. Vốn ta nghe đại danh của ngài là bậc minh chúa trong thiên hạ, vốn có lòng bắc tiến tìm đến xin về dưới trướng, không ngờ lại được vinh dự quá lớn lao như vậy.

Long Thần Quân nghe vậy, cười lớn:

- Cầu hiền lặn lội bao công sức có kể gì chứ? Vì bá tánh đang lầm than ai oán, ta quyết đi đến chân trời góc bể, mời nhân tài về để cùng nhau tìm ra phương cách chấm dứt những tháng ngày đen tối này.

Thiên Thu đứng lặng lẽ nhìn Thiếu Sơn, nàng hiểu những tâm tư trong lòng của chồng hơn ai hết. Bao năm qua sống một cuộc sống thường dân, nhìn cảnh Lạc Hồng chia năm xẻ bảy vốn Thiếu Sơn rất buồn phiền. Nhưng Thiếu Sơn cứ can đảm chịu đựng, cứ nuốt hận vào lòng vì chưa tìm được một bậc minh chủ để mà phò tá, để mà thực hiện những hoài bão lớn lao của đời trai. Nay duyên phận đưa người mà Thiếu Sơn ưng ý nhất đến đây, chẳng phải là chuyện mừng hay sao. Nàng mỉm cười nhìn Thiếu Sơn, cuối cùng thì chàng cũng đã tìm được con đường mà chàng chọn. Nàng đang hạnh phúc hay sao, mà trên má lặn dài một giọt nước mắt.

Gió biển lồng lộng thổi khiến hàng phi lao xào xạc. Thiên Thu đứng lặng im dưới tán cây, ngược nhìn phu quân. Chàng hôm nay thật oai phong, khác hẳn với hình ảnh một gã thuyền chài thường ngày. Thiếu Sơn nai nịt gọn gàng, Âm Dương Song Kiếm bắt chéo sau lưng, trông tựa như một vị tướng uy vũ. Đưa ánh mắt nhìn vợ, Thiếu Sơn khẽ vuốt ve khuôn mặt xinh đẹp của nàng, mỉm cười nói:

- Thiên Thu! Nàng hãy chờ ta. Ta cùng Long Thần Quân thống nhất Lạc Hồng rồi, nhất định sẽ trở về với mẹ con nàng. Nhất định như vậy.

- Thiếu Sơn! Chàng cố gắng giữ gìn, mẹ con em nhất định sẽ chờ đến ngày đó. – Thiên Thu nén cảm xúc, tay khẽ chạm lên bụng, nhẹ nhàng nói.

- Gió biển lồng lộng, hãy đặt tên con là Phong nhé. Ta sẽ trở về để nuôi dạy nó nên người. – Thiếu Sơn mỉm cười, ôm nàng vào lòng.

- Nhưng lỡ...- Thiên Thu chợt buột miệng nói.

- Đừng! Nàng đừng nói gì! Thiên thu vạn tải, vĩnh vi phu phụ. – Thiếu Sơn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của vợ, khẽ nói.

Loảng xoảng...loảng xoảng....

- Tỉnh rồi! Hấn tỉnh rồi! – Một giọng nam nhân văng vẳng vang lên.

- Mau, mau đi báo cho đội trưởng – Một giọng khác chen vào.

Huych...huych...huych...Tiếng bước chân dồn dập chạy đi, vang bên tai hẳn.

Tỉnh? Cuối cùng ta cũng tỉnh lại sao? Vì sao không để ta chết đi? Để ta được theo sư tử? – Hấn uể oải khẽ mở mắt. Toàn thân chợt thấy nặng như đeo đá. Cổ chân, cổ tay đau nhức như thể đang đeo một thứ xiềng xích.

Đây là đâu? Tối tăm, lạnh lẽo và ẩm ướt như vậy? Địa ngục chăng? Ta tỉnh dậy ở địa ngục chăng? Hấn cười nhạt, mở to mắt.

Gian phòng xung quanh hẳn bốc một mùi ẩm mốc ghê người. Chẳng có bất cứ ánh sáng nào chiếu được vào. Xung quanh chỉ nhờ nhờ một màu. Ngọn đèn leo lét bên ngoài kia khẽ đu đưa lờ mờ nhác.

Ngoài kia! Đúng rồi, sau tấm song sắt kia.

Thái Bảo giật mình, khẽ động dậy rồi ngồi lên. Chân tay hẳn bị xích lại thắm thương vô cùng. Hấn nhìn chiếc áo cũ mềm, rách tả tơi, bốc mùi hôi

nước mũi. Thái Bảo nhăn mặt, ngó nghiêng xung quanh. Hóa ra, hắn đang nằm trên một manh chiếu rách tả tơi, cũng ẩm mốc vô cùng.

Vì sao hắn lại ở đây? Trong căn phòng này, bị giam hãm?

Thái Bảo thử vận công điều động nội khí. Tức thì thân thể đau nhức tột độ. Bốn chiếc cùm ở chân tay khê rực sáng khiến hắn không thể sử dụng được chân khí.

Thở dài một tiếng, Thái Bảo chậm rãi lục lọi ký ức trong đầu. Cố tìm hiểu xem tại sao lại ở chốn này. Đột nhiên, hắn dâng lên một cảm giác nhớ nhung kỳ lạ.

Sư tử! Sư tử đâu rồi?

Hắn hồi hộp bò đến chắn song sắt. Ánh mắt tìm kiếm trong vô vọng. Một mảnh ký ức rõ ràng sót lại, hiện về khiến lòng hắn quặn thắt lại. Sư tử đã bị An Dương đại đế dùng Liên Châu Thần Tiễn đánh chết rồi sao? Còn mọi người, họ đang ra sao?

Bốn bức tường đá lạnh lẽo khiến Thái Bảo thấy hoảng hốt vô cùng.

Nắm lấy chắn song sắt, Thái Bảo gào lên âm ỉ:

- Thả ta ra, ta đang ở đâu đây? Đây là đâu ? Sao các người nhốt ta lại ?

- Này ! Người im đi được không ? – Một giọng nói uể oải phát ra từ căn phòng đối diện.

Thái Bảo căng mắt nhìn tới. Cái thứ ánh sáng nhờ nhờ, đỏ què của ngọn đèn khiến thị lực của hắn không được tốt lắm. Mất một lúc, ánh mắt như quen với bóng tối, hắn mới nhìn được rõ người bên kia.

Hắn rũ rượi như một mớ giẻ rách, mặc một chiếc áo cẩu bần, trên ngực thêu một chữ « Tù » rất lớn.

- Ta đang trong tù ? – Thái Bảo ngỡ ngác hỏi.

- Chứ người nghĩ là mình đang ở đâu ? Cung điện của hoàng đế chắc – Giọng bên kia ưỡn oải, pha chút điệu cợt.

- Tại sao ? Tại sao ta lại bị vào đây ? – Hẳn càng hoảng hốt hơn.

- Vì sao à ? Ta nhiều lần cũng tự hỏi mình câu đó, rốt cục cũng chẳng có câu trả lời. – Giọng nói bên kia vang lên đều đều chứng tỏ đã rất mệt mỏi và chán nản rồi.

- Người vì sao mà lại phải vào đây ? – Hẳn thăm dò.

Người bên kia cười phá lên, tiếng cười mà như khóc, đầy sự bi ai, phần nộ :

- Vì không giết được tên hôn quân đáng chết đó.

Hôn quân ? Phải chăng tên kia đang nói đến An Dương đại đế ? Nếu quả đúng như vậy thì hẳn đang ở trong nhà tù tại thành Thần Long.

Nếu vậy, chứng tỏ cuộc nổi loạn của Mai Thiếu Kỳ và sư phụ Bạch Ưng đã bị dập tắt. Thái Bảo hoảng sợ nghĩ đến cảnh Vân Tiêu Kiếm bị tàn sát, những người bạn thân thiết của hắn như Văn Lộc, Ánh Nguyệt đều không thể thoát khỏi cái chết.

Còn sư tử ? Liệu sư tử còn sống hay đã chết ? Cả Tiểu Linh nữa. Trong cuộc đại loạn đó, nàng đang bị thương, liệu nàng có sao hay không ? Người Thái Bảo run lên bần bật, sợ hãi trước những viễn cảnh u ám hiện ra trong đầu.

Cũng phải thôi, ở nơi này, giữa gông cùm, tường đá thì thử hỏi làm sao có thể xuất hiện những ý niệm tích cực được cơ chứ ?

Ý nghĩ của Thái Bảo chợt tắt lịm khi những tiếng bước chân hối hả chạy về phía hắn. Thái Bảo chồm tới song sắt, hai tay bám vào, cố sức nhìn ra, hét lớn :

- Thả ta ra ! Các người mau thả ta ra.

Khoảng năm, sáu người chạy tới bên hắn. Loàng xoàng mở cánh cửa ngục. Thái Bảo lùi lại, chờ đợi.

Cánh cửa mở ra, hai giám ngục bước vào, nhìn hắn chăm chặp đoạn ngược mắt ra cửa chờ đợi.

Một bóng người bước vào. Thái Bảo như hồn bay phách tán, trân trân nhìn người này. Miệng hắn như bị đông cứng lại, không thốt lên được một lời nào.

Người đứng trước mặt hắn, toàn thân khẽ run run, tựa như muốn khóc, tựa như muốn ôm chặt lấy hắn. Khẽ khàng, người ấy cất giọng trong như hồ thu :

- Tên chết tiệt nhà ngươi, cuối cùng cũng chịu tình lại rồi à ?

- Ta, ta..nàng...Ta đã...ngất đi bao nhiêu lâu rồi ? – Ánh mắt hắn vẫn nhìn người kia, đầy sự trù mến, thân thương. Cõi lòng hắn như ấm lại.

- Đã hơn một năm rồi. – Người con gái ấy trả lời. Thanh âm như chứa đựng sự vui mừng khôn siết. Như chờ đợi cái giây phút này mòn mỏi tựa hàng trăm năm đằng đẵng.

Hành lang ẩm mốc của đại lao khuất sau lưng hắn. Thái Bảo sau khi được hai giám ngục dìu đi đã lấy lại được cảm giác ở đôi chân. Hắn chậm chậm bước theo người con gái kia một cách im lặng. Vị thế của hắn và nàng giờ đã khác. Hắn là một tù nhân còn nàng, hình như đang có một vị trí quan trọng lắm.

Sự tối tăm, ẩm ướt và hôi hám của đại lao lùi dần sau lưng Thái Bảo. Hắn thấy một ánh sáng chói lọi phía trước đang tỏa ra. Cuối cùng hắn cũng được nhìn thấy ánh mặt trời, được hít hà thứ không khí trong lành ngoài kia. Nhưng, Thái Bảo cứ dẫn đo trong lòng, hắn đã làm gì để bị nhốt vào đại lao ? Phải chăng chính là vì trong người hắn có tà khí ? Bất giác Thái Bảo đưa tay sờ lên cổ, không còn Xung Thiên Thần Kiếm nữa. Viên châu của hắn, chắc hắn cũng đã bị triều đình tịch thu. Nghĩ đến đây, Thái Bảo cười nhạt.

Khẽ đưa tay lên che mắt, ánh nắng chói chang khiến hắn chưa thể quen được. Một cảm giác lạnh lạnh thổi tới. Đây, đây không phải thành Thần Long.

Một pháo đài rất bề thế hiện ra trước mắt Thái Bảo. Pháo đài được phân chia thành nhiều khu với binh lính canh phòng rất cẩn mật. Hắn thấy xung quanh, một vùng sông nước mênh mông trải dài trước mắt. Từng đoàn chiến thuyền đang neo đậu chứng tỏ khu pháo đài này rất trọng yếu.

- Tiểu Linh ! – Đây là đâu ? – Thái Bảo không nén được tò mò, cất tiếng hỏi.

Tiểu Linh khựng người lại, đoạn từ từ quay về phía hắn, nhẹ nhàng nói :

- Đây là Vạn Trùng hồ.

- Tại sao ta lại bị giam ở Vạn Trùng hồ ? – Thái Bảo nghi hoặc.

Tiểu Linh không trả lời, xoay người bước tiếp về phía trước, hắn lại chậm rãi đi theo. Mấy tên giám ngục cũng theo hai bên, dáng vẻ rất cẩn trọng, có vẻ như tên tù nhân này là trọng phạm của triều đình.

Đi được vài bước, Tiểu Linh bắt đầu kể :

- Năm đó, người bị đánh mê man bất tỉnh nên không biết, hiện giờ Lạc Hồng đang trong tình trạng chiến tranh.

Chiến tranh ? Tại Thái Bảo ù đi. Cái gì mà chiến tranh ? Trong lòng Thái Bảo lo lắng không thôi. Phải chăng là chiến tranh giữa nhà họ Mai và An Dương đại đế ? Nếu vậy, Song Mai hiện giờ ra sao ?

- Chiến tranh với ai ? – Thái Bảo cất giọng khô khốc.

Tiểu Linh im lặng tựa như không muốn nói. Đi tiếp vài bước, nàng lại dừng lại, quay ra nhìn xa xăm về phía những đoàn thuyền chiến, giọng buồn rầu :

- Với Quỷ Đế, Quỷ Khốc Lão !

Thái Bảo tựa như toàn thân lạnh toát, tim đập loạn nhịp. Quỷ Khốc Lão ! Khi còn trên Hoàng Ma Sơn, hắn đã từng được nghe kể về nhân vật này. Rồi lão sư phụ Lê Hữu cũng kể. Chẳng phải năm xưa Quỷ Đế đã chết rồi sao ? Tại sao lại đột ngột sống lại ?

- Sao ! Quỷ Đế ? Chẳng phải.... – Thái Bảo ấp úng

Tiểu Linh đột nhiên quay lại, nhìn thẳng vào Thái Bảo khiến hắn khựng lại, không biết nên cư xử ra sao. Thái Bảo khẽ đưa mắt đi chỗ khác nhưng rồi tựa như có gì đó mách bảo, hắn lại chằm chằm nhìn thẳng vào mắt nàng, chờ đợi một điều gì đó. Một câu trả lời ư ?

- Quỷ Đế đã hồi sinh. – Tiểu Linh nói.

Hắn vẫn nhìn nàng, hình như không mấy quan tâm đến việc Quỷ Đế hồi sinh. Nhưng đột nhiên, toàn thân hắn khẽ động. Những mảnh ký ức được lắp ráp một cách hoàn thiện. Những thứ hắn đã trải qua cách đây một năm, dù chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng chắc chắn không thể quên được.

- Hoàn Hồn Linh Thạch ! Thái Bảo khẽ kêu lên, khuôn mặt hoảng hốt. Tiểu Linh nghe hấn thốt lên, nhẹ gật đầu nhưng nàng vẫn nhìn hấn chăm chạp. Đôi mắt đẹp đẽ của nàng chợt rung rinh.

Nếu đúng Hoàn Hồn Linh Thạch thì Quý Đế phải chẳng đang ở trong thân xác của...sư tử ? Ý nghĩ đó xẹt qua trong trí óc như sao băng nhưng cũng đủ để công phá toàn bộ tư tưởng của Thái Bảo. Hấn như người mất hết sức lực, một thoáng đã như quy xuống.

Tiểu Linh thấy bộ dạng của hấn, thốt nhiên nàng mơ hồ nhận ra, đây chẳng phải là một Tiểu Bất Tử của ngày xưa nữa. Mà là một Thái Bảo của Vân Tiêu Kiếm, người chần chẫn có một ràng buộc nào đó với Song Mai.

Nàng bước vội đi, rất nhanh. Thái Bảo sững người, ánh mắt dõi theo bóng dáng yêu kiều của nàng, trong lòng không hiểu đang suy nghĩ gì. Mấy tên giám ngục khẽ vỗ vỗ vào hấn. Thở dài một tiếng, Thái Bảo lê từng bước nặng nhọc đi theo Tiểu Linh.

Có cần thiết phải tỉnh lại hay không ? Tại sao lại tỉnh lại để rồi đón nhận những thứ mà hấn không bao giờ muốn phải đối diện. Bóng Thái Bảo in dài trên nền đất, thê lương tựa như chính tâm can hấn lúc này.

Đoàn người im lặng tiến tới, đi qua nhiều chốt canh gác. Đến đâu, binh lính gặp Tiểu Linh đều khẽ cúi đầu thi lễ.

Vạn Trùng hồ, nơi đặt căn cứ kháng chiến của An Dương thừa trước. Xa hơn, từ nơi đây, Long Thần Quân đã dẫn anh hùng các lộ âm thầm tiến đánh các xứ quân cát cứ, thống nhất Lạc Hồng. Cũng chính từ đây, An Dương đã giành lại quyền cai trị Lạc Hồng từ tay Quý Đế. Có thể nói, Vạn Trùng hồ là linh địa của Lạc Hồng, nơi khởi nguồn của hai vị hoàng đế.

Qua rất nhiều cổng thành, Tiểu Linh và Tiểu Bất Tử tiến đến một tấm cung không quá bề thế. Ở ngoài cửa, một đội Hồ Vệ Quân oai vệ đang đứng thành hàng. Những con bạch hổ và chủ nhân của chúng cứ bất động,

tựa như một công trình điêu khắc. Duy chỉ ánh mắt là quét liên tục, dáng vẻ rất tập trung.

Tiểu Linh bước tới cửa, một gã, có vẻ là chỉ huy bước tới cung kính:

- Phò mã tướng quân!

Thái Bảo nghe thấy, trong lòng nảy sinh những nghi hoặc, bàng hoàng. Hóa ra, Tiểu Linh giờ là một vị tướng quân oai phong trong quân đội của triều đình.

Tiểu Linh nói nhỏ gì đó với gã chỉ huy. Hắn ngược mắt nhìn tới Thái Bảo, không rõ mục quang thể hiện thái độ gì nữa. Gật gật mấy cái, hắn bước sang bên nhường đường.

Đám giám ngục khẽ đẩy Thái Bảo tiến lên phía trước, hắn lại cặm cụi bước đi. Tiểu Linh đợi hắn đến gần rồi cùng quay người bước vào bên trong.

Một công trình khá bề thế hiện ra trước mắt Thái Bảo. Công trình này, có lẽ đã được xây dựng từ lâu lắm rồi. Những nét cổ kính của nó phảng phất một quá khứ huy hoàng, rực rỡ. Những mảng rêu xanh phủ kín tường, đường vào cửa chính được lát một hàng đá xanh.

Bước qua bậc cửa khá cao để bước vào bên trong, Thái Bảo đột nhiên thấy lạnh người. Hắn nhìn xuống, một làn khói mờ ảo khẽ trôi dưới chân. Hắn đã gặp điều này ở Vọng Nhật lâu, trên Vân Tiêu Kiếm rồi. Sàn đá này, chính là hàn băng ngàn năm.

Bên trong quả thực rất rộng rãi nhưng sự tập trung của Thái Bảo lập tức nhường lại cho một nỗi lo lắng. Phía cuối căn phòng lớn này, có bày một chiếc ghế ở chính giữa. Ngồi trên đó, không ai khác là An Dương đại đế. Sắp thành một hàng ở hai bên là những chỗ ngồi nhỏ hơn. Dường như, nơi này để An Dương đại đế bàn việc quân cơ với các vị tướng lĩnh.

Bên cạnh chỗ ngồi của An Dương, Thái Bảo thấy một nhân vật rất quen thuộc. Dù chỉ mới gặp gỡ cách đây một năm, nhưng sao hẳn có thể quên được. Người này chính là cửu công chúa. Nàng nhìn hẳn, ánh mắt ôn hòa, không còn sự khinh khỉnh như trước. Hình như nàng còn khẽ mỉm cười với hẳn.

Ở hai bên, Thái Bảo thấy Hồng Vân Tiên Tử, Bạch Vân Tiên Tử và hai cha con họ Đinh. Hóa ra, họ đã trở thành người của triều đình, cùng liên minh để chống lại Quỷ Đế. Thái Bảo thầm nghĩ.

An Dương nhìn hẳn chăm chặp, vương khí ông ta tỏa ra thực khiến người khác phải hoảng sợ. Nhưng ánh mắt của ông, cũng khá ôn hòa, không còn vẻ muốn chém giết như cách đây hơn một năm. Thái Bảo trong lòng cảm thấy một chút yên tâm. Nếu muốn giết, chắc hẳn hẳn đã không tỉnh lại được nữa.

Thái Bảo tới trước mặt An Dương, khẽ quỳ xuống, miệng nói khẽ:

- Tội thần khấu kiến thánh thượng!
- Người mau đứng lên. – An Dương đại đế đưa tay.

Hẳn uể oải đứng dậy, ánh mắt liếc một lượt những nhân vật đang ngồi ở đây. Mọi người hình như cũng không có vẻ gì muốn oán trách hẳn, trừ hai cha con nhà họ Đinh. Cả hai người đều tỏ thái độ ra mặt.

An Dương đại đế đánh mắt nhìn xuống Tiều Linh, lập tức nàng khẽ gạt đầu, đoạn đứng lên, bước tới gần Thái Bảo.

- Tiểu Bất Tử! – Nàng nói.

Chợt Thái Bảo như trong lòng quặn lại khi nghe đến cái tên ấy. Cái tên mà trước đây hẳn đã từng thề rằng sẽ không bao giờ quên. Sẽ mãi mãi gắn

bó với nó, cho đến cuối cuộc đời này. Giờ, khi nàng nhắc đến nó, sao hẳn lại cảm thấy khó xử như vậy?

Thái Bảo nhìn nàng, ánh mắt ôn hòa, khẽ gật đầu.

- Hơn một năm trước, Mai Thiếu Kỳ và Mai Thiếu Phong, trưởng môn Vân Tiêu Kiếm câu kết ma giáo làm phản, sử dụng bí thuật thượng cổ để làm hồi sinh Quỷ Đế, Quỷ Khốc Lão.

Nhắc đến Quỷ Đế, những người có mặt đều bất giác lạnh người. Tiểu Linh dừng một lúc, lại tiếp tục:

- Quỷ Đế hồi sinh trong hình dáng của Mai Mai quận chúa, ái nữ của Mai Thiếu Kỳ và là đệ tử ưu tú nhất của Mai Thiếu Phong.

Khuôn mặt Thái Bảo tái mặt, những gì hắn nghĩ trong lòng quả thực đúng sự thật. Hắn hoang mang vô cùng, cơ thể tựa như không còn chút sức lực. Sự tử của hắn, có thật đã chết rồi hay không? Và thay vào đó là linh hồn kẻ tà ác nhất trong lịch sử Lạc Hồng.

Thái Bảo sụp xuống, hai tay ôm đầu, hét văng lên. Tiểu Linh dừng lại, nhìn hắn, ánh mắt nàng tựa như có điều gì đó thống khổ đến tận tâm can. Mọi người đều im lặng, để hắn rống lên như vậy. Cửu công chúa nét mặt thông cảm, chầm chậm nhìn kẻ đang kêu la dưới kia. Trông hắn thật thảm thương, cả linh hồn lẫn thể xác.

Rầm...rầm....Thái Bảo vung tay, đấm thùm thụp xuống nền hàn băng, đám khói cuồn cuộn lên, bao phủ lấy hắn. Bàn tay Thái Bảo thấm đẫm máu đỏ, khẽ nhỏ tí tách xuống. Nhưng hắn không còn cảm thấy đau đớn nữa.

- Người đủ chưa? – Tiểu Linh hét lên.

Thái Bảo như bị hắt một ca nước vào mặt. Tâm trí đang u mê dần lấy lại được sự bình tĩnh. Tựa như Tiểu Linh vừa kéo hắn ra khỏi sự mù muội.

Hắn ngồi một đống dưới đất, ngược nhìn Tiểu Linh, khuôn mặt xinh đẹp của nàng dường như cũng đang phải kìm nén những sự công kích trong lòng. Nàng vừa thương hắn, vừa hận hắn. Giá như, hắn không bao giờ có thể lấy lại được trí nhớ.

- Tiểu Bất Tử! – Giọng An Dương vang lên.

Thái Bảo ngược mắt lên, đờ đẫn nhìn vị hoàng đế. Ông ta, hình như đã tiêu tụy đi nhiều so với hơn một năm trước.

- Có thần! – Hắn khẽ nói.

- Người có biết, năm xưa vì sao trẫm không giết người hay không?

- Ý hoàng thượng là?...- Hắn ấp úng. Trong lòng nhớ đến lúc Bạch Ưng đạo trưởng, Hồng Vân Tiên Tử và Mai Thiếu Kỳ đã đứng ra xin.

- Khi sư tử người bị linh hồn của Quỷ Đế xâm chiếm, người đã giao đấu với ả, cứu được tính mạng của trẫm. – An Dương thở dài, bất giác một bên ngực nhói đau.

- Thần...thần... - Thái Bảo ấp úng. Hình như đoạn trí nhớ này, không được ghi lại trong trí óc hắn.

- Người lúc đó rất đáng sợ, toàn thân bạo phát những tà khí cực thịnh rồi giao đấu với Quỷ Đế bất phân thắng bại, mở đường máu cho tất cả mọi người rút lui thành công. Nếu không có người thì chắc... - Hồng Vân Tiên Tử ngồi trên ghế, khẽ nói.

Nghe trường môn Mẫu Nghi Giáo nói, hai cha con họ Đinh tỏ ra rất khó chịu. Cả hai đều không chịu được sự đả kích quá lớn lao này. Đường đường là trường môn phái có tiếng nói, lại phải nhờ một thằng nhóc mang trong mình tà khí cứu sao?

Trong lòng Thái Bảo thực sự không hiểu. Nếu hãn lập đại công như vậy, vì sao lại giam cầm hãn? Đối xử với hãn như tội nhân?

Dường như thấu hiểu được tâm tư của hãn, An Dương khẽ nói, tựa như rất có lỗi vậy

- Thực ra, khi người mở đường máu cho mọi người thoát đi, Quỷ Đế và Vô Tình Quỷ đã liên thủ với nhau, đối phó người. May mắn có Bạch Vân Tiên Tử lợi dụng hỗn loạn, đem người trốn đi được. Không thì giờ người cũng đã chết rồi. Ta giam người vào ngục vì trong người có tà khí. Chứ với bản lãnh của người, trẫm rất muốn trọng dụng.

Thái Bảo cười nhạt. Hãn năm xưa là tà khí trong người hãn giao đấu với Quỷ Đế chứ tuyệt nhiên chẳng phải là Thái Bảo. Không ngờ việc này lại tạo được một cơ hội cho An Dương đại đế và mọi người trốn thoát về Vạn Trùng hồ.

Hãn đưa tay nhìn đám cùm, gông. Chắc hãn là chúng có năng lực rất đặc biệt, có thể áp chế được các nguồn sức mạnh. Năm xưa Vô Tình Quỷ cũng đeo loại cùm giống như hãn đeo bây giờ.

- Người, người có muốn theo trẫm không? Trẫm tin, với bản lãnh của người, giang sơn Lạc Hồng sẽ lại thoát khỏi cảnh ma giáo – An Dương chột hỏi.

Theo triều đình? Ma giáo? Mục đích của Thái Bảo cách đây mười mấy năm chẳng phải là dốc sức học nghệ rồi tiêu diệt ma giáo, trả thù cho cha mẹ hay sao? Người con gái mà hãn có tình cảm nhất, yêu quý nhất là sư tử chẳng phải đã bị ma giáo chiếm hữu thân xác hay sao? Rồi những người hãn yêu mến, kính trọng, chẳng phải do một tay ma giáo đẩy đến bước đường cùng hay sao? Trong lòng Thái Bảo bùng lên một lòng căm thù cực hạn với Vô Tình Quỷ, gã ma đầu khiến hãn lâm vào tình cảnh bi đát này. Trả thù, hãn phải trả thù.

- Hoàng thượng! Thần nguyện sẽ tiêu diệt ma giáo, phản tặc đến tận cuối cùng. – Thái Bảo ngược ánh mắt chứa đầy thù hận và phẫn nộ lên nhìn An Dương, nói rõ ràng từng chữ.

Tiểu Linh thấy ánh mắt của hắn, bất giác cảm thấy một sự lạnh lẽo chạy dọc sống lưng. Tiểu Bất Tử của ngày xưa đâu rồi?

Xoảng! An Dương đại để phát tay một cái, tức thì bốn chiếc cùm tự động rơi xuống đất. Thái Bảo thấy trong người đột nhiên nóng bừng, những đạo khí tựa như lâu ngày bị giam hãm, khi được thả thì vui mừng khôn siết, cứ ào ào chạy khắp kinh mạch.

Hắn nhẹ vận khí, toàn thân rực lên một màu hoàng kim đẹp đẽ. Thấy Thái Bảo vận khí, tức khắc những cận vệ của An Dương nhất tề bước lên một bước, tay nắm vào chuôi đao, sẵn sàng xông tới nếu có biến.

An Dương liếc một vòng, khẽ phẩy tay, tức thì hộ quân lui cả về chỗ, dáng vẻ ôn hòa trở lại. An Dương mỉm cười, đoạn lại khẽ vẫy tay, một tên hầu cận mang tới trước mặt Thái Bảo một chiếc hộp nhỏ được trạm khắc rất tinh vi.

Thái Bảo ngược nhìn An Dương, ông ta khẽ gật đầu. Hắn liền đỡ lấy chiếc hộp, đoạn khẽ mở ra. Từ trong, một luồng kim quang nhẹ nhàng phóng ra, tựa như bừng sáng, vui mừng. Thần sắc Thái Bảo thoáng qua một tia kích thích. Trong này, chính là Xung Thiên Thần Kiếm và Hoàng Kim châu của hắn. Hóa ra An Dương đã giữ nó trong bao nhiêu năm nay.

Thái Bảo lồng sợi dây chuyền vào cổ, tay cầm Hoàng Kim châu ngắm nghía một lúc, An Dương thấy vậy lên tiếng hỏi:

- Sợi dây chuyền của nhà ngươi là pháp bảo cực phẩm trong thiên hạ. Ta chưa từng nghe nói về nó. Lúc ngươi giao đấu với Quỷ Đế và Vô Tình Quỷ, có một thanh kiếm xuất hiện từ trong sợi dây chuyền. Có thể kể cho trẫm nghe về lai lịch thứ pháp bảo này không?

Thái Bảo khẽ cúi đầu, bắt đầu kể:

- Thừa bệ hạ, đây chính là Xung Thiên Thần Kiếm, pháp bảo của Xung Thiên Thánh Vương năm xưa. Thần may mắn được duyên trời kết hợp nên có được nó. Ngoài thần ra, không có ai dùng được.

Nghe đến Xung Thiên Thần Kiếm, cả đại điện xì xào bàn tán. Vật chí tôn trong thiên hạ, không ngờ lại rơi vào tay một tên đệ tử của Vân Tiêu Kiếm ngày xưa. An Dương mỉm cười, vạch hoàng bào ra, để lộ bên trong một hộ giáp cực phẩm, đoạn khoe:

- Nếu quả đúng là vậy thì hộ giáp của ta và pháp bảo của người đều cùng một nguồn gốc. Đây chính là Xung Thiên Hộ Giáp. Vũ khí của người, trẫm đã nghiên cứu bao lâu nay nhưng đều không tìm ra cách sử dụng. Hóa ra là bảo khí tâm chủ, thật là phi thường.

- Tạ ơn hoàng thượng đã khen tặng. – Thái Bảo thi lễ.

- Nay ta phong cho Tiểu Bất Tử làm Tả Tiên Phong, cùng với Tiểu Linh đốc lòng diệt phản tặc, đem lại bình yên cho sơn hà xã tắc. – An Dương đứng lên, nói lớn.

Tức thì ở xung quanh, mọi người quỳ rạp xuống, đồng thanh hô:

- Thánh thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế.

Hai cha con họ Đinh nghe vậy trong lòng tức giận vô cùng. Tên nhãi nhép miệng còn hôi sữa mà trong chớp mắt đã trở thành một vị tướng quân. Thật chẳng ra một thể thống gì cả.

Vạn Trùng hồ có diện tích vô cùng lớn, được bao bọc bởi những khu đầm lầy chết chóc và những rừng ngập nước âm u, đây rầy quái thú hung

ác. Chỗ sâu nhất của Vạn trùng hồ chẳng ai đo đếm được. Chính giữa hồ, là một ốc đảo rộng lớn, năm xưa khi Long Thần Quân phát binh đã cho xây dựng nơi này thành một pháo đài bất khả xâm phạm. Khi An Dương kháng chiến tại đây, đã trùng tu, bố trí nhiều công trình phòng thủ kiên cố, bởi thế Vô Tình Quỷ gặp rất nhiều khó khăn trong việc chinh phạt. Lối vào Vạn Trùng hồ chỉ có duy nhất một và phải đi bằng đường thủy. Bởi thế, An Dương bên cạnh việc củng cố phòng thủ, ông ta còn xây dựng một lực lượng thủy quân rất tinh nhuệ.

Lại nói, cách đây hơn một năm, An Dương đại đế may mắn thoát được bàn tay của Quỷ Đế bèn dẫn người trở về Vạn Trùng hồ, khôi phục lại căn cứ kháng chiến. Nói vậy cũng chưa đúng bởi trong thời gian trị vì đất nước, ông ta không lúc nào ngơi nghỉ việc tăng cường lực lượng tại căn cứ địa này nhằm tạo một hậu cứ vững chắc, sẵn sàng cho mọi cuộc nổi loạn.

Năm xưa đại loạn, Thần Long thành rơi vào tay Quỷ Đế. Thái Bảo do ngẫu nhiên mà mở được một đường thoát thân cho An Dương đại đế bởi vậy giờ đây trở thành Tả Tiên Phong tướng quân. Quỷ Đế sau khi hồi sinh, lấy lại được địa vị của mình, phát binh thảo phạt khắp nơi khiến sinh linh lầm than, ai oán.

Thế sự Lạc Hồng hiện giờ được chia ra thành bốn thế lực: Từ Bắc Bình Nguyên chạy vòng sang Vạn Trùng Hồ, Vạn Phật Tông, Huyết thành do An Dương đại đế nắm giữ; Khu vực đồng bằng trù phú và rộng lớn nằm ở trung tâm Lạc Hồng, nơi có thành Thần Long do Quỷ Đế nắm giữ. Phía nam, thành chủ Ánh Nguyệt là Trần Tử Sinh tuyên bố ly khai khỏi Lạc Hồng, tự lập quốc gia riêng, không chịu sự chi phối của An Dương hay Quỷ Đế. Còn phía đông nam Lạc Hồng, Mai Thiếu Kỳ phát binh, tự xưng là Mai Đế, chọn thành Phong Hỏa làm kinh đô.

- Vì sao Mai Thiếu Kỳ lại không liên kết với Quỷ Đế nữa? – Thái Bảo đứng trên mũi chiến thuyền, cất tiếng hỏi, ánh mắt xa xăm nhìn ra phía

chân trời. Trông hăn giờ đây oai phong hết mực trong bộ chiến bào uy dũng.

Tiểu Linh thở dài, nhìn theo, chậm rãi nói:

- Ông ta thật đáng thương, chỉ trong một chốc mà mất hết tất cả, từ con gái, đến giấc mộng đế vương của mình. Khi chúng ta trốn thoát, Quý Đế và Vô Tình Quý muốn tiêu diệt hai huynh đệ nhà họ Mai nhưng không thành công. Mai Thiếu Kỳ chạy được về thành Phong Hỏa, lập tức phát binh chống lại Quý Đế.

- Vậy còn sư phụ...à Bạch Ưng đạo trưởng? – Thái Bảo khẽ hỏi.

- Bạch Ưng đạo trưởng dẫn đệ tử phá vòng vây, trở về Vân Tiêu Kiếm. Dù sao thì ma giáo cũng chưa dám đánh lên Hoàng Ma Sơn bởi Vân Tiêu Bát Quái Kiếm đồ quá lợi hại – Tiểu Linh trả lời.

- Máy nhà sư của Vạn Phật Tông, ý họ thế nào? – Thái Bảo lại hỏi tiếp.

- Máy vị tăng nhân đó, vốn không muốn lao vào vòng tranh đấu, chỉ trốn trong chùa ngày đêm ăn chay niệm phật. – Tiểu Linh tay vân vê vạt áo, chốc chốc lại khẽ ngược nhìn Thái Bảo.

- Thái Bảo này! – Chợt Tiểu Linh cất tiếng gọi.

Thái Bảo im lặng không nói, hăn hít một hơi thật sâu, đoạn nhẹ nhàng buông lời:

- Nàng đừng gọi ta là Thái Bảo. Ta...ta là Tiểu Bất Tử.

Tiểu Linh nghe vậy, trong lòng chợt cảm thấy vui vẻ lạ thường. Hăn nói vậy, nghĩa là hăn chưa quên những gì đã thổ lộ với nàng năm xưa. Tiểu Linh nhoẻn miệng cười, đoạn quay người bước đi.

Hắn chờ Tiểu Linh hỏi nhưng lại thấy nàng bước đi bèn vội vã xoay người, đoạn cất tiếng :

- Nàng muốn nói gì với ta ?

Tiểu Linh không quay lại, nói vọng ra sau :

- Ta quên rồi, thôi nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta sẽ ra khỏi Vạn Trùng hồ, tiếp ứng cho Huyết thành.

Hắn đứng chờ người, nhìn theo bóng dáng nàng đi nhanh vào lầu thuyền. Bỗng, hắn ngửa cổ nhìn trời, khẽ mỉm cười. Ta là ai ? Ta muốn là ai đây ? Tiểu Bất Tử hay Thái Bảo ?

Mặt hồ lăn tăn gợn sóng, đoàn thuyền đông đảo rẽ nước tiến về phía trước. Tiếng hò dô chèo thuyền vang lên hùng dũng cùng những hồi trống dồn dập. Chiến kỳ trên cao phấp phới bay, tô điểm cho nét bi tráng của buổi tà dương đầy loạn lạc. Hắn cứ đứng im lặng dõi theo, chẳng biết từ bao giờ đã cuốn vào vòng xoáy chiến tranh đầy nghiệt ngã phía trước nữa.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang

www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 2: Huyết thành chiến

Ở Đông Bắc Lạc Hồng, Huyết thành sừng sững án ngữ con đường độc đạo nối liền vùng đồng bằng trù phú với vùng Vạn Trùng hồ và Vạn Phật Tông đại tự. Từ Huyết thành tiến sang phía đông có thể chi phối được một vùng rộng lớn trù phú còn sang phía tây, có thể phong tỏa con đường duy nhất tiến vào Vạn Trùng hồ.

Với vị trí đặc địa như vậy, An Dương đại đế đã cử em trai mình là Huyết Vương An Văn Thăng nắm giữ chức thái thú Huyết thành từ nhiều năm trước. Cách đây hơn một năm, khi bị Quỷ Đế hạ bệ, ông ta chạy về Vạn Trùng hồ và lệnh cho em trai dù phải chết cũng không thể để mất Huyết thành vào tay ma giáo. Bên cạnh đó, An Dương còn đem những binh lính tinh nhuệ của mình, hỗ trợ cho Huyết thành. Hơn một năm qua, Huyết thành vẫn sừng sững như bàn thạch trước những đợt tấn công của Quỷ Đế.

Chiến sự giằng co giữa bốn lộ quân trong suốt hơn một năm qua đã khiến Quỷ Đế hết sức tức giận. Á quyết định dốc một lực lượng quân sự lớn, toàn lực hạ Huyết thành. Đích thân Vô Tình Quỷ thống lĩnh hai mươi vạn đại quân, âm âm tiến lên phía bắc, nhằm hướng Huyết thành.

Thái thú Huyết thành là Huyết Vương An Văn Thăng biết không cự nổi thế giặc bèn cấp tốc xin viện quân. An Dương đại đế vì sự tồn vong, cử Tiểu Linh làm Tiên phong đại tướng, cùng Tiểu Bất Tử là Tả Tiên Phong, Đinh Bá Toàn làm Hữu Tiên phong và An Ngọc Uyên công chúa là giám quân, thống lĩnh mười vạn đại quân, ngày đêm tiến về ứng cứu Huyết thành.

Doanh trại Vô Tình Quý, cách Huyết thành ba mươi dặm về phía bắc.

Một đoàn nhân mã khoảng năm người, vận hắc y, khuôn mặt bịt kín, âm thầm phóng vọt qua cổng doanh trại. Đám binh lính nhìn thấy, nép vào hai bên nhường đường, dáng vẻ không có gì muốn ngăn cản.

Đoàn nhân mã vọt qua cổng, tiến về phía soái trường thì dừng lại. Cả năm người vội vàng xuống ngựa, đi thẳng vào trong.

Bên trong, Vô Tình Quý đang cùng đám phó tướng chăm chú nhìn bản đồ, thấy đám hắc y nhân tiến vào, vội quay ra hỏi :

- Khỏi thi lễ, mau mau báo cáo.

- Bẩm chủ soái, số lượng binh lính trong Huyết thành vào khoảng ba vạn quân. Tinh thần binh sỹ có vẻ đã rệu rã nhiều sau những đợt tấn công của chúng ta.

Vô Tình Quý quay sang hỏi một quân sư :

- Huyết thành thủ dễ, công khó, nếu chúng ta bao vây thì bao nhiêu lâu thành sẽ mất khả năng phòng thủ ?

Vị quân sư của y, phong thái đĩnh đạc, mi thanh mục túc, gật gù mấy cái, đoạn mở lời :

- Theo tin tình báo, lương thực trong thành chỉ đủ cầm cự trong vòng hai tháng. Sau hai tháng thì không đánh, thành cũng tự diệt.

- Nếu đánh thì sao ? – Vô Tình Quý lại hỏi, ánh mắt hướng về một chấm đen trên bản đồ, chính là Huyết thành.

- Huyết thành tường cao, hào sâu, binh lính tinh nhuệ, lấy sức nhàn mà chống lại, nếu dốc toàn lực tấn công e là tổn thất không nhỏ. – Quân sư nói.

- Ta cần một con số. – Vô Tình Quỷ vẫn chăm chăm nhìn vào bản đồ, cây gậy chỉ trong tay y khẽ đập đập lên chấm đen mấy cái.

- Phải tổn thất bốn đến năm vạn. – Quân sư trả lời.

Vô Tình Quỷ thu hồi cây gậy đoạn chấp tay sau lưng, đi lại mấy bước, trong đầu hình thành những suy nghĩ tới lui. Nghĩ một chặp, đoạn Vô Tình Quỷ khẽ hỏi :

- Có cách gì để chịu tổn thất ít mà hạ được thành ?

Quân sư liếc mắt nhìn Vô Tình Quỷ, đoạn cũng đi lại vài bước, chột khuôn mặt y bừng lên, có vẻ rất vui mừng. Quân sư thấy tay một cái, ra lệnh cho đám hầu y lui ra rồi đến đứng trước mặt Vô Tình Quỷ nói nhỏ :

- Thuộc hạ có kế này, chỉ phải mất khoảng một đến hai vạn quân.

- Cách gì, mau nói. – Vô Tình Quỷ mắt sáng như sao, ra lệnh.

- An Văn Thăng là kẻ hữu dũng vô mưu, luôn tự coi mình là số một. Trong hơn một năm nay, quân đội của ta ép y phải trốn trong thành như con rùa rụt cổ không biết bao nhiêu lần. Y rất mong có một chiến thắng để nở mày nở mặt với lão già An Dương.

- Vậy thì sao ? – Vô Tình Quỷ hỏi tiếp.

- Chúng ta sẽ dùng khoảng một đến hai vạn quân, đánh vỡ mặt vào thành rồi sau đó giả thua, rút quân rồi bố trí một lực lượng phục kích An Văn Thăng. Trận này, sẽ cần một cảm tử quân, đóng giả làm chủ soái.

- Hay ! Nếu ta bị tiêu diệt, chẳng phải An Văn Thăng sẽ sững run người, y nghĩ rằng Vô Tình Quỷ này đã chết thì hai mươi vạn quân như rã

không đầu và chẳng cần đoán cũng sẽ mở cổng thành, dẫn quân truy sát. – Vô Tình Quỷ cười lên ha ha, rất đắc chí.

- Chính là vậy. – Quân sư chấp tay, mỉm cười nói.

- Được, vậy mau chuẩn bị, cấp tốc tìm người giả dạng bản tướng, lệnh cho hai vạn tiền quân chuẩn bị lên đường. Đích thân ta sẽ dẫn năm vạn quân phục kích, chờ tên Văn Thắng đó xuất hiện, cất một mẻ lưới lớn. – Vô Tình Quỷ khoát tay, ra hiệu thực hiện kế hoạch.

Đám tùy tùng cúi người thi lễ, đoạn lui ra ngoài, lên đường chuẩn bị kế hoạch tấn côn Huyết thành.

Oác...oác...Tiếng quạ kêu bi ai, vang vọng lên thấu trời xanh. Xung quanh Huyết thành phủ một màu tang tóc. Chiến sự suốt hơn một năm qua đã biến tòa thành đông đúc, nhộn nhịp ngày nào trở thành một nơi hoang tàn, lạnh lẽo.

Khắp trên mặt đất, la liệt xác tử sĩ, những bức tường thành vốn màu đỏ giờ được nhuộm thêm bởi máu của chiến binh càng làm nó rục lên trong buổi bình minh chói lọi. Huyết thành, đúng như tên gọi của nó, ánh lên một màu sắc chết chóc. Người ta gọi nó là Huyết thành cũng bởi dự đặc biệt của công trình này. Ở bốn góc thành trang bị một loại pháp khí kỳ dị, có khả năng phòng thủ rất lớn. Loại pháp khí này, được vận động bởi khí huyết của con người. Nghĩa là, càng nhiều máu thấm vào tường thành, bốn pháp bảo kia càng thi triển mạnh mẽ. Bởi thế, hạ được Huyết thành không phải là chuyện dễ dàng.

Đứng trên lầu thành, An Văn Thắng oai vệ trong bộ giáp trụ màu đen bóng. Y ngược mắt ra xa, ngắm nhìn màn sương mù đậm đặc. Ẩn hiện trong màn sương ấy là những thi thể đã bốc mùi hôi thối.

- Vương gia ! Thám báo của ta cho biết hôm nay Vô Tình Quỷ sẽ đem binh tấn công. – Vị phó tướng bên cạnh thông báo.

Nhếch mép cười khinh miệt, Văn Thẳng cười ha hả, đoạn nói :

- Tên nhãi ranh ! Cho dù có đem 50 vạn đại quân đến, lão phu cũng coi bằng cọng cỏ. Huyết thành của ta là cái gì chứ ? Bảo đến là đến, đi là đi sao ?

- Nhưng... ! – Phó tướng toan mở mồm khuyên can, lập tức bị Văn Thẳng dập đi.

- Người không phải sợ. Ta đã nhận được thư của hoàng huynh. Mười vạn quân tiên phong đang tới tiếp cứu. Chỉ cần chúng ta phòng thủ chặt, tiêu hao sinh lực của bọn chúng, khi viện binh đến thì đám quân ô hợp của Quý Đế sẽ như cá nằm trên thớt.

Từ trong màn sương mù, một nhân mã phóng vọt tới, dáng vẻ gấp gáp. Ý thức ngựa chạy điên cuồng, nhắm hướng cổng thành. Binh lính tụ tập trên lầu thành ào ào chia cung tên xuống, nhắm bắn. Văn Thẳng nhíu mắt nhìn xuống, đoạn thét lớn :

- Là người của ta, mau mở cổng.

Kẹt...kẹt...kẹt...Cánh cửa đồ sộ từ từ mở ra, nhân mã phóng tới, không giảm tốc độ. Khi cánh cửa hé ra đủ để lọt qua, bóng nhân mã như một cơn gió, ùa vào. Kỵ sỹ vọt qua cổng, lập tức thẳng ngựa khiến nó chồm lên, hý vang. Người này vội vàng nhẩy phốc xuống, đoạn hít hải men theo bậc đá, chạy lên lầu thành.

- Khấu kiến vương gia ! – Kỵ sỹ quỳ xuống thi lễ.

- Mau đứng lên, tình hình ra sao ? – Văn Thẳng hỏi dồn.

- Bẩm vương gia, Vô Tình Quỷ đóng quân cách đây ba mươi dặm về phía bắc. Sáng nay y thân chinh thống lĩnh hai vạn quân, đang tiến đánh Huyết thành. Quân của y còn cách chúng ta mười dặm.

Văn Thành nhếch mép cười, đoạn ra hiệu cho kỵ sỹ lui ra ngoài, y quay sang bảo với đám tùy tướng :

- Tên nhãi khinh thường chúng ta, chỉ đem có hai vạn quân. Các người mau điều động binh sỹ, hôm nay quyết đập tan đạo quân ô hợp của chúng.

- Thuộc hạ tuân mệnh ! – Đám tùy tướng thi lễ, đoạn chạy đi điều động quân sỹ.

Khắp trong Huyết thành vang lên từng hồi tù và báo động dồn dập. Tiếng loảng xoảng của vũ khí, giáp trụ vang lên rầm rầm cùng những bước chân vội vã. Dân chúng trong thành, thấy tiếng tù và báo động thì không ai bảo ai, lảng lạng trở vào nhà, đóng chặt cửa và chui xuống những căn hầm được đào sẵn. Dáng vẻ của họ không hề sợ hãi, tựa như việc Quý Đế tấn công họ đã rất bình thường rồi. Một cặp vợ chồng già, dìu nhau đi trên phố, khẽ lắc đầu nói :

- Quý Đế lại đem quân công thành, cứ như vậy đến bao giờ đây ?

Gió thổi ù ù đến rợn người, trước mặt Huyết thành, một đạo binh đông đúc đã dàn hàng sẵn. Bầu không khí im lặng bao trùm đạo quân, mặt mũi binh sỹ ai cũng hết sức tập trung, tay nắm chặt vũ khí, nhất tề chĩa mũi lên trời. Ánh đao, ánh kiếm loang loáng, sáng một màu rực rỡ giữa khoảng không đầy chết chóc. Đứng ở vị trí đầu tiên, nổi bật lên khỏi đoàn quân, một nhân ảnh cao to, vận giáp trụ đen tuyền, bên hông y đeo một thanh đao hình thù kỳ dị. Chiến mã của y thờ phì phò, ánh mắt ngầu đỏ, trên vai, con quạ một mắt ngóc đầu nhìn về phía những cái xác, nơi đồng loại của nó đang bâu kín lấy. Lá cờ thêu một hàng chữ : « Quý Đế » phấp phật bay trong gió, không khí hết sức căng thẳng.

Phía trên tường thành, Văn Thẳng cũng bất động, nắm chặt cây kích, đôi mắt nhìn xuống. Binh sỹ Huyết thành cũng đã sẵn sàng cho cuộc giao chiến này, cung thủ đều ở vị trí sẵn sàng công kích.

Vô Tình Quý phá vỡ sự im lặng bằng việc thúc ngựa phóng vọt về phía trước. Tiếng gõ móng cồm cộp xuống nền đất, vang vọng vào không gian, đập vào tường thành rồi vọt trở lại. Khi tiến đến gần cổng thành, y hét lớn :

- Con rùa rụt đầu Văn Thành, có dám đánh với bản tướng hay không ?

Y vừa dứt lời, phía sau lưng, hơi hai vạn binh mã nhất tề hô vang :

- Con rùa rụt đầu, con rùa rụt đầu, có dám đánh không ?

Văn Thăng cười khẩy, đoạn lăm bẫm : « Trò trẻ con, tính khích bác ta sao ? ». Đoạn y phẩy tay, lập tức cung thủ trên tường thành rào rào bắn tên xuống phía Vô Tình Quý.

Hàng ngàn mũi tên như bịt kín một khoảng không gian phía dưới, cuồng nộ lao xuống, Vô Tình Quý hét lên một tiếng, toàn thân rực sáng, bao bọc bởi vòng hộ thể đầy khí thế. Trong chớp mắt, những mũi tên chạm vào đều gãy làm đôi hoặc văng ra chỗ khác. Tiếng tên rít lên ghê rợn, phàm phập cắm xuống đất, chỉ một loáng, khu vực xung quanh Vô Tình Quý mọc lên những mũi tên tựa như cánh đồng cỏ cao đến đầu gối.

Cười lên khàn khạc, Vô Tình Quý quát lớn :

- Bọn hèn nhát các người, còn trò gì khả dĩ hơn không ?

Văn Thăng giận sôi lên, định vung kích xông xuống giao đấu thì đám tùy tướng vội cản lại :

- Tướng quân ! – Xin bình tĩnh, chớ mắc mưu ma đầu.

- Các người tránh ra, để lão phu thử xem cái tên Vô Tình Quý này lợi hại đến đâu ? – Văn Thăng đẩy đám tùy tướng dạt sang hai bên, múa kích loạn xạ, đoạn nhảy lên gờ tường, định phóng xuống.

Đám tùy tướng lập tức bật tới, ôm chầm lấy chủ nhân, kéo lại, thét lên hoảng hốt. Khung cảnh tựa như người ta can một đám đánh nhau, rất hài hước.

Vô Tình Quý ngó lên thấy trên lầu thành bát nháo, đoạn ôm bụng cười ngặt nghẽo :

- Đám ô hợp các người, mau can cái con rùa ấy mau. Chứ để hãn phóng xuống đây sẽ ngã chết đó, tường thành cao thế kia cơ mà.

Vừa dứt lời châm biếm, lập tức những tràng cười vang dội phát ra, chẳng biết là đang đánh nhau hay xem hài kịch nữa.

Lúc này, trên lầu thành, Văn Thắng mặt đỏ phừng phừng như gà chọi, hét vác lên, vung một quyền đánh rập đám tùy tướng. Y gầm lên như hổ đói, phốc một cái đã nhẩy tới gờ thành. Nhòm xuống dưới, thấy Vô Tình Quý đang cười ngặt nghẽo thì không còn giữ được bình tĩnh. Y rống lên một cách khủng khiếp, toàn thân phát quang mang chói lòa rồi như một tia chớp, phóng vọt từ trên lầu thành, thẳng xuống phía dưới.

Chỉ thấy, quang mang chói lòa, thân ảnh Văn Thắng như một tia sét, dội thẳng xuống Vô Tình Quý. Cũng trong chớp mắt, Vô Tình Quý toàn thân phát quang rồi như một cơn gió, nháy mắt đã rời khỏi yên ngựa, bay ra sau mấy trượng.

Xoạt, một kích xé gió xiên tới, lập tức chẻ đôi chiến mã đang đứng dưới. Hai mảnh chiến mã đổ rập ra đất, máu me, lục phủ ngũ tạng đổ ập ra ngoài, cảnh tượng rất ghê rợn.

Văn Thắng đáp xuống đất, gườm gườm nhìn Vô Tình Quý, cây kích của y khẽ rung lên, tựa như cũng hận tên ma đầu kia đến tận xương.

Kẹt...kẹt...kẹt...Cổng thành chợt mở toang, từ trong ào ào phóng ra một đội quân đông đảo. Chính là đám tùy tướng của Văn Thắng chạy tới trợ

chiến. Bọn chúng sợ rằng một mình chúa công sẽ mắc mưu ma đầu Vô Tình Quỷ.

Đạo quân đông đến hàng ngàn người, lập tức sắp thành đội ngũ chỉnh tề phía dưới chân thành, sẵn sàng chiến đấu. Cờ xí được phát lên phần phật, rất khí thế.

Vô Tình Quỷ chậm rãi bước lùi về sau, nhoẻn miệng cười, nói lớn :

- Cuối cùng cũng dám ra ngoài giao đấu với ta, cũng có bản lĩnh đấy.
- Tên con hoang kia, chớ nói nhiều, để lão phu lấy mạng chó của người.
- Văn Thắng gầm lên, nhún mình phóng tới.

Vô Tình Quỷ vươn tay, rút Quỷ Đầu Dao khỏi vỏ, múa tít lên, xông tới ứng chiến. Đoạn cũng gào lên :

- Xem ta lấy mạng người đây.

Cây kích trong tay Văn Thắng rực một màu xanh quỷ dị. Sắc xanh tỏa ra, bao bọc lấy thân thể y, tựa như tăng thêm muôn phần sức mạnh. Văn Thắng tựa như một chiến thần, ánh mắt đùng đùng sát khí, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, trong chớp mắt đã vạch vào thình không một vết sáng như sao băng.

Hai nhân ảnh vọt qua nhau, trong chớp mắt, giữa hai người bùng lên một luồng sáng chói lọi. Cả hai vọt qua, đứng im bất động.

Sau khoảnh khắc ấy, chiến trường tràn ngập một sự im lặng đến đáng sợ. Tiếng gió ngừng thổi, những lá cờ rủ xuống thê lương. Chỉ nghe tiếng thở gấp gấp, tiếng quạ kêu lên thảm thiết. Con quạ một mắt của Vô Tình Quỷ bỗng oác lên một tiếng đầy chết chóc, vươn cánh bay thẳng lên không trung.

Một tiếng xì xầm, hai tiếng xì xầm của cả hai bên rồi to dần, to dần. Một bóng nhân ảnh khẽ khàng gục xuống đất phịch một cái. Xác này, đã không còn thủ cấp.

Đám tùy tướng của Văn Thẳng nhìn nhau bàng hoàng, tựa như không nói nên lời. Vô Tình Quý bản lĩnh ra sao, họ đều nghe đến. Hôm nay hẳn thân chinh dẫn binh công thành, tất cả đều lo lắng. Những gì được chứng kiến, không khỏi khiến đám tùy tướng bàng hoàng.

Văn Thẳng toàn thân rung động, ngựa cổ cưỡi lên ha hả rồi cúi xuống, cầm thủ cấp Vô Tình Quý, dưng về phía đám binh lính đối phương, gầm lên :

- Các người thấy chưa ! Thủ cấp của chủ nhân các người ở đây. Còn không buông giáo đầu hàng.

Một không khí bát nháo vô cùng chợt bùng lên. Hai vạn binh sỹ không ai bảo ai, nhất tề vứt cờ xí, vũ khí, ào ào bỏ chạy, la hét thảm thiết. Mặt đất tựa như rung chuyển trong từng bước chân của hàng vạn con người. Tiếng ngựa hí man rợ, tiếng người hò hét, khóc lóc, bàng hoàng. Đám quạ hốt hoảng bay tứ tán.

Văn Thẳng thấy cảnh đại binh của đối thủ trở nên bát nháo, quay đầu bỏ chạy thì ngựa cổ cưỡi lên sảng sặc, đoạn quay lại nhìn đám binh sỹ Huyết thành. Y thấy ai ai cũng phẫn khích vô cùng. Hít một hơi, Văn Thẳng cất tiếng như sấm rền :

- Hỡi ba quân tướng sỹ, hôm nay đại ma đầu Quý Vô Tình đã là con quẻ không đầu, tất cả hãy cùng bản vương dốc sức đánh tới doanh trại của chúng, tiêu diệt không còn một tên nào. Để cho chúng biết binh sỹ Huyết thành ta là ai.

Y vừa dứt lời, những tiếng hô chém giết rùng rùng vang lên. Phía trên lầu thành và tường thành, cờ xí phất lên âm âm, khí thế tỏa ra không thể

ngăn cản được.

Nhanh chóng, đạo quân Huyết thành rùng rùng tiến lên, ai ai cũng dang dăng sát khí, xông tới chém giết điên cuồng. Đại quân của Vô Tình Quỷ mất chủ tướng tựa như rắn mất đầu, đội hình xộc xệch tháo chạy không theo hàng lối, chỉ trong nháy mắt đã bị binh lính Huyết thành bắt kịp. Một cuộc thảm sát đẫm máu diễn ra. Tiếng khóc lóc, van xin vang lên đầy bi ai. Khắp một vùng rộng lớn máu chảy thành sông, thây chất thành gò.

Văn Thẳng lúc này say mùi chiến thắng, cùng hơn một vạn binh lính dốc sức truy kích, trong lòng dâng lên những cảm giác kích thích, chiến thắng đã ở rất gần với y rồi chẳng ? Phen này, hoàng huynh sẽ trọng thưởng vô cùng hậu hĩnh.

Hai vạn quân của Vô Tình Quỷ trong chớp mắt đã không còn một mống nào. Văn Thẳng thừa thế như chẻ tre, thúc quân âm âm băng rừng vượt núi tiến về phía Bắc, ý định muốn tập kích doanh trại của đối phương. Y nghĩ rằng, với việc chém được đại tướng thì cơ bản là mười tám vạn binh sỹ kia sẽ dễ dàng tiêu diệt như lấy món đồ trong túi vậy.

Đại quân rầm rầm di chuyển, cuốn bụi cát bay mù mịt. Cảnh tượng này thật là hùng tráng. Bất cứ ai trong đạo quân này cũng đều đang mơ về một chiến thắng vang dội nữa. Việc giải quyết tên Quỷ Vô Tình khó khăn như vậy mà vương gia chỉ một kích là đã lấy được thủ cấp của hắn. Xem ra bản lĩnh của ngài thật cao cường. Đám binh sỹ nghĩ vậy, trong lòng rất phấn khởi. Một số người còn nghĩ rằng, sau khi hạ mười tám vạn đại binh kia, họ sẽ cùng Huyết Vương đánh thẳng về thành Thần Long, tiêu diệt Quỷ Đế.

Con đường cái quan vắng vẻ, từ xa văng vẳng tiếng người ngựa đang dốc sức đi tới. Cuối con đường này là một khe núi dài và rộng rãi. Nơi đây dùng để bố trí phục binh thì không còn gì bằng. Từ trên cao, tấn công xuống quả thực là rất thuận tiện.

Phó tướng của An Văn Thắng thúc ngựa chạy lên, lo lắng quay sang chủ nhân, khẽ nói :

- Vương gia ! Phía trước là khe núi, nếu muốn tấn công thì chúng ta phải đi qua đó. Thuộc hạ sợ rằng bọn chúng sẽ bố trí phục binh.

Văn Thắng quắc mắt nhìn y, đoạn mở túi da bên cạnh, lôi ra thủ cấp của Vô Tình Quý, dí vào mặt tay phó tướng, giọng khinh khỉnh :

- Người muốn nói là tên này sẽ bố trí phục binh sao ? Chủ tướng của chúng mất đầu, ta chỉ sợ khi nhìn thấy thủ cấp, bọn chúng sẽ không đánh mà lui.

- Nhưng thưa vương gia, trong chuyện này có điều gì đó không ổn. Vô Tình Quý có thể chết dễ dàng thế sao ? – Viên phó tướng thắc mắc.

Một tiếng bộp vang lên, tay phó tướng mặt mày hoa lên, rơi phịch từ trên lưng ngựa xuống đất. Văn Thắng ngược xuống nhìn y, thái độ rất căm giận, y quát lên :

- Người đâu, chém tên ngu muội này cho ta. Hãn dám hỗn lão, coi thường bản vương, tội không thể tha.

Lập tức, một đám lính ủa đến, xốc nách viên phó tướng, lôi sang bên lề đường, nhường chỗ cho đại quân tiến tới. Tiếng viên phó tướng gào thét thảm thiết : « Vương gia ! Xin hãy quay lại Huyết thành, đừng tiến quân, hãy chờ viện binh ».

Tiếng kêu của y vang lên, khiến binh sỹ hết sức khó chịu. Mỗi người họ khi đi qua đều nhổ một bãi nước bọt vào mặt y. Xoạt một tiếng, thủ cấp của y đã bị chém lìa, lăn lông lốc dưới đất. Một tên binh sỹ thấy thủ cấp lăn gần chân bèn co căng lên, sút một cái, đoạn cười ha hả : « Tên ngu muội, dám khinh thường vương gia. Vương gia vô địch ». Hãn vừa dứt lời, toàn quân đã ầm ầm hô theo : « Vương gia vô địch ! Vương gia vô địch ».

Đi phía trước, Văn Thẳng nhếch mép cười thỏa mãn. Một kích giết chết Vô Tình Quỷ, chẳng phải y bản lĩnh lắm đó sao ? Năm xưa, khi Vô Tình Quỷ bao vây Vạn Trùng Hồ, Văn Thẳng không có mặt ở đó. Nếu y ở bên cạnh An Dương, thì ngài chắc không phải khổ sở như vậy. An Văn Thẳng trầm nghĩ, trong lòng tự kiêu hết mực.

Đạo quân đi sâu vào trong khe núi. Hơi lạnh của núi đá tiết lập xuân khiến họ cảm thấy lành lạnh, khí thế lúc ban nãy giảm xuống mấy phần. Sự hiểm trở của con đường này cùng khiến bầu không khí tạm yên ắng. Văng vẳng va vào vách đá chỉ có tiếng bước chân và tiếng thở đều đều của hàng vạn con người đang lầm lũi tiến tới.

Bầu không khí ôn hòa và có chút gì đó lạnh lẽo khiến tâm trí của Văn Thẳng chợt ôn hòa lại. Y nhớ đến lời của viên phó tướng vừa bị chém, bèn đánh mắt ngó ra tứ phía. Hành quân mà không có trinh sát, thám báo dò đường thì là chuyện đại hung của binh gia, giống như một người không có tai mắt vậy. Cúi nhìn xuống túi đựng thủ cấp của Vô Tình Quỷ, An Văn Thẳng tự dụ dỗ mình rằng việc quân khẩn cấp, lại chém được đại tướng của địch thì sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả, mọi việc chỉ là suy đoán hồ đồ mà thôi.

Nghĩ vậy, An Văn Thẳng thúc ngựa tiến tới. Phía trước mặt, hiển hiện ra một ánh sáng, chắc hẳn là lối ra giữa hai khe núi. Y mừng thầm trong lòng, cho rằng mọi chuyện đã hanh thông, thuận lợi. Chỉ cần ra khỏi đây thôi, doanh trại của đối phương sẽ nằm gọn trong tầm tấn công của y.

Ngay lúc này, một thanh âm khe khẽ vang lên, len lỏi vào các vách đá, vọng ngược lên trên khiến An Văn Thẳng khựng lại. Tiếng sáo ở đâu mà sâu thẳm, bi ai đến vậy ? Nó như một bản nhạc tiễn đưa người ta sang thế giới bên kia. Từng nốt, từng nốt đều chứa đựng nỗi niềm tuyệt vọng.

Văn Thẳng ngược mắt về phía cuối con đường, một nhân ảnh chậm chậm bước tới, dáng vẻ vô ưu. Y vận y phục bình thường, sau lưng lấp ló

một vật gì, hình như là một thanh đao có chuôi màu đen.

Nhíu mắt nhìn, Văn Thắng cất tiếng :

- Tên kia ! Người là ai ? Cớ sao lại chặn đường bản vương ? Muốn sống thì mau dạt sang.

Người kia không nói gì, cứ lầm lũi bước tới, cây sáo vẫn gắn trên môi, đều đều thả vào không gian những nốt trầm bổng đầy bi ai.

An Văn Thắng và tất cả binh sỹ đều khựng lại, làm thành một dải kéo dài hàng dặm trong khe núi. Tất cả dường như đều đang nghe tiếng sáo nã nã ấy.

- Mi điếc sao ? – An Văn Thắng hét lên, vung kích đâm vào hư vô một chiêu.

Cây kích sáng chói, phóng ra phía người lạ mặt một đạo quang mang sắc bén, chớp mắt đã xông tới.

Xoạt, kích khí phóng tới đánh trúng nhân ảnh nhưng kỳ lạ thay, nó xuyên qua tựa như đánh vào một ảo ảnh mơ hồ rồi phóng thẳng xuống đất, nổ bình một cái. Tiếng sáo tắt ngấm, thân ảnh cũng rung lên rồi tựa như tan vào hư vô, giống như một làn khói.

Văn Thắng tái mặt, đưa mắt nhìn ngó xung quanh. Được một chập, dường như không tìm thấy bóng người kia, y thận trọng thúc ngựa đi tới, trong lòng thoáng một chút đắn đo.

Chiến mã vừa bước được vài trượng, tiếng sáo lại tiếp tục vang lên đều đều. An Văn Thắng lúc này khẽ run rẩy, y không biết đang đối mặt với chuyện gì nữa. Sự sợ hãi bỗng chốc hóa thành cơn giận, An Văn Thắng hét lớn :

- Khốn kiếp thật ! Là người hay ma, sao không dám ra gặp ?

Y vừa dứt lời, tiếng sáo lại kết thúc, thay vào đó là một tràng cười ghê rợn, vang động khắp khe núi. Chỉ nghe thôi mà như muốn ù tai, chóng mắt. Binh sỹ của Huyết thành có mặt trong khe núi đồng loạt vút vũ khí, đưa tay lên bịt tai lại.

Được một chập, tiếng cười lại tắt, phía trước mặt An Văn Thắng, nhân ảnh khi nãy hiện ra rõ ràng. Hãn mỉm cười nói vọng tới :

- Cảm giác của người khi giết ta ra sao ?

Văn Thắng mặt trắng như tờ giấy, cúi xuống mở chiếc túi da, đoạn nhìn vào. Thủ cấp vẫn còn đây. Người phía trước là ma chẳng ? Hồn ma của tên Vô Tình Quỷ hiện về báo oán chẳng ?

- Người là người hay ma ? – Văn Thắng hét lên, chìa cây kích về phía nhân ảnh.

- Ta chẳng phải người, chẳng phải ma. Ta là quỷ, Vô Tình Quỷ. – Nhân ảnh cười lên hăng hắc, nói rõ ràng.

An Văn Thắng chột toàn thân gai lên, nhận ra mình đã trúng khổ nhục kế. Không ngờ hãn lại nương hai vạn binh mã để dụ ta tới đây. Ôi ! Giá như ta nghe lời can ngăn thì đâu đến nỗi. Địa hình trong khe núi này, sao có thể triển khai binh mã để chiến đấu ? Số An Văn Thắng này đã tận rồi sao ? Y cười khổ trong lòng, hận mình đã quá nóng vội, mù quáng.

- Thế nào Huyết Vương ? Sẵn sàng chịu chết chưa ?

Nghe đến từ chịu chết, bỗng nhiên An Văn Thắng tức giận vô cùng. Cái gì mà chịu chết ? Bản vương không bao giờ chịu chết. Hét lên một tiếng, An Văn Thắng thúc ngựa, vung kích ầm ầm đánh tới.

Xoạt...Vô Tình Quý thân ảnh khẽ động, chớp mắt đã né được đòn công kích của đối phương. Y cười nhạt, không thèm quay ra sau, đoạn nhanh như chớp xuất Quỷ Đầu Dao ra, một chiêu chém tới phía trước, mấy chục binh sỹ rào rào ngã xuống.

Những tiếng hô như sấm động vang lên, từ hai bên vách núi, quân của Vô Tình Quý ở đâu xuất hiện, đông như kiến cỏ. Người nào người nấy dang dẳng sát khí đoạn đồng thời ném xuống khe núi những tảng đá to. Đám cung tiễn thì liên tục căng dây, bắn những mũi tên chết chóc xuống.

Ào ào ào....Một thứ nước màu đen, hôi rình từ trên đổ xuống khiến đám lính ở dưới đã hoảng loạn nay còn hoảng loạn hơn, cứ dẫm đạp lên nhau tìm đường tháo chạy. Nhưng đường lui chỉ có một, đường tiến cũng chỉ có một. Phía trước là đại ma đầu Vô Tình Quý cứ một chiêu lại chém ngã mấy chục người. Phía sau là hơn một vạn quân đang dồn ứ lại, tình cảnh thảm thương vô cùng.

Phùng...một cột lửa bốc cao lên, tiếng la hét thất thanh, bóng người cháy ngùn ngụt như ngọn đuốc tuyệt vọng lao sang hai bên, đập vào vách đá. Thứ nước kia dường như là dầu đen.

Khe núi rực sáng một biển lửa. Đám quân đằng sau hết hoảng dẫm lên nhau, tuyệt vọng thoái lui. Những binh lính chưa kịp vào khe núi, thấy hỗn loạn, không ai bảo ai đều quay đầu chạy thẳng về Huyết thành, tạo nên một cảnh tượng rút lui thảm thương vô cùng.

Lúc này, Văn Thắng bưng bưng nổi giận, toàn thân rực lên, phóng kích tới tấp đánh Vô Tình Quý. Nhưng không chiêu nào có thể chạm vào người tên ma đầu này được. Vô Tình Quý né tránh, tựa như đang nhảy múa trong biển lửa vậy. Y, trông giống một con quỷ dưới địa ngục vậy.

Xoạt, một đạo hắc khí phóng tới, chớp mắt đã đánh ngã Văn Thắng lăn ra đất. Cây kích của y xoay mòng mòng rồi cắm phập xuống đất, đuôi

chống ngược lên, rất thâm. Vô Tình Quỷ nhếch mép cười, từ từ bước lại phía em trai của An Dương. Quỷ Đầu Dao như một người bạn, cứ di chuyển chậm chậm bên cạnh y.

Văn Thắng mắt lộ hung quang, nằm bẹp dưới đất mà miệng cứ mắng chửi Vô Tình Quỷ liên tục. Đại ma đầu không để ý lắm. Y càng thấy đối thủ tuyệt vọng lại càng cảm thấy vui thích. Được một chập, Văn Thắng sức đã tàn, ánh mắt đờ đẫn, vết thương sâu hoắm trên người dường như đã đẩy hết máu của y ra ngoài, chỉ kêu lên được khe khẽ.

- Để ta tiễn ngươi rồi san bằng Huyết thành vậy. – Vô Tình Quỷ cười mỉa, thấy tay một cái điều động pháp bảo đánh tới.

Quỷ Đầu Dao rung lên rồi phóng vút tới, nhắm vào đầu Văn Thắng bổ xuống.

Choang một tiếng, Quỷ Đầu Dao dội ngược lại phía sau. Một luồng thanh quang rục rờ xé gió xông tới đánh bật pháp bảo của gã ma đầu kia ra. Vô Tình Quỷ nheo mắt lại, đạo thanh quang kia ẩn hiện trong nó một thanh kiếm đẹp đẽ. Chính là Thanh Long kiếm.

Ầm...một tiếng nổ lớn khiến đá xung quanh chỗ Vô Tình Quỷ đứng sụp xuống. Y vội vã nhún mình, tránh được. Một luồng kim quang rục rờ phóng vọt xuống. Chính là Hoàng Kim châu.

Vô Tình Quỷ nhận ra hai pháp bảo này, vội vã triệu Quỷ Đầu Dao về, cẩn thận phòng thủ.

Xoạt...Một luồng khí khác rạch ngang thình không, chém vào đám quân của Vô Tình Quỷ, chớp mắt đã có mười mấy cái xác rơi bình bịch xuống dưới khe núi. Trên trời, những ánh sáng chói lọi thi nhau vẽ lên không trung. Mỗi lần một vệt sáng được vẽ lên, lại mấy chục binh sỹ bị chém ngã. Trên kia, chính là Bá Vương Kiếm đang ngạo nghễ trở thành oai.

Vô Tình Quý thét lên đầy tức giận, vung đao chém vào hư vô mười mấy đạo khí. Những đạo khí này lập tức phóng ra, đuổi theo mấy luồng sáng đang tả xung hữu đột.

Uỳnh...uỳnh...Tiếng va chạm long trời lở đất vang lên, pháp bảo xoay vòng vòng, đoạn trở về bên ba vị chủ nhân đang cô ngạo đứng trong không trung, trước mặt Vô Tình Quý.

- Là người sao ? – Vô Tình Quý khẽ thốt lên khi thấy người đứng bên phải Tiểu Linh. Đó chính là Tiểu Bất Tử - Thái Bảo.

- Người vẫn nhớ ta sao ? – Tiểu Bất Tử quắc mắt nhìn xuống.

- Ta quên sao được người. Không ngờ lão An Dương ngu dốt đó không giết người. Giờ còn thu nạp làm chó săn. – Vô Tình Quý cười khẩy.

Tiểu Bất Tử nghe chửi bỗng máu nóng bốc ngược lên, thoát một cái định thu người phóng xuống thì Tiểu Linh cản lại, đoạn nàng khẽ nói :

- Giao đấu với hắn không phải việc chính. Mau cứu vương gia rồi trở về Huyết thành. Ở lại đây lâu e rằng sẽ gặp bất lợi.

Vừa dứt lời, từ trên trời, hai đạo quang mang đã xẹt xuống công kích Vô Tình Quý. Y nhún người né tránh, hai chiêu đánh trượt, phóng xuống đất tạo nên những cột khói ngùn ngụt.

Từ trên cao, văng vẳng tiếng hò dấy đất, quân của Vô Tình Quý đã kéo tới ứng chiến sau khi tốp đầu bị chém tơi bời.

Khói bụi dần tan, Vô Tình Quý chậm chậm bước lên, hướng mắt nhìn vào biển lửa đang rùng rục cháy. Một tùy tướng chạy đến bên cạnh y, khẽ hỏi :

- Chủ soái, có truy kích hay không ?

Khẽ cười một tiếng, Vô Tình Quý lập tức quay người bước đi, nói :

- Không truy đuổi nữa. Mau thu quân. Chúng ta cần củng cố lực lượng.
Hạ Huyết thành xem ra sẽ khó khăn đây.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 3: Huyết Lệ

Núi Thiên Vân, 500 năm trước

Trời chiều chuyển một màu quý dị, phủ lên dãy Thiên Vân hùng vĩ. Sơn đạo vắng vẻ, thấp thoáng bóng một thiếu phụ chậm chạp xuống núi. Khuôn mặt nàng ta thoáng những nét đau khổ cùng cực, tựa như vừa trải qua những biến cố lớn lao của cuộc đời.

Thiếu phụ gương mặt tiều tụy, chốc chốc lại đưa tay lên quệt nước mắt đang lăn lăn chảy xuống. Nàng vừa lên đỉnh Hải Vân, tính bái kiến trưởng môn Mẫu Nghi Giáo, xin vào học đạo. Nhưng họ lại trả lời nàng rằng Mẫu Nghi Giáo từ xưa đến nay, chỉ nhận thiếu nữ chưa lập gia đình làm đệ tử. Nàng uất ức và thất vọng, chẳng biết nói gì đành cặm cụi xuống núi.

Thiên Vân hùng vĩ, núi non trập trùng, rừng già bao phủ, từ trên cao, sơn đạo như một vệt chỉ miên man bất tận. Mải nghĩ ngợi, thiếu phụ chẳng biết mình đã đi lạc từ lúc nào.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn ráng trời tựa như một tấm màn đen khổng lồ, đang từ từ chụp xuống. Xung quanh là rừng già cô liêu, vắng vắng tiếng chim chóc, muông thú gọi nhau về tổ. Bất giác, nàng thấy lạnh người. Nhìn trước, ngó sau, tất cả đều xa lạ. Con đường dẫn nàng lên núi ban sáng hình như đã biến đâu mất.

Nàng kinh hoàng tột độ, dốc sức chạy nhanh về phía trước. Đường mòn trơn trượt, lại thêm dốc xuống, nàng trượt chân, lăn xuống, va đập vào mặt

đường. Toàn thân xây xát, rớm máu. Y phục của nàng rách mảy mỗ, lấm lem bụi đất, khổ cực vô cùng.

Nàng nằm im, ngược mắt lên trời cao, buồn bã tựa như không còn muốn đứng lên nữa. Từ khóe mắt, những giọt lệ chảy dài. Rồi chợt, nàng òa khóc nức nở. Đã mười ba năm rồi, Thiếu Sơn một đi không trở lại. Nàng, chính là Thiên Thu.

Nắm tay nàng siết chặt vào nhau, tựa như muốn đấm nát mặt đất kia. Rồi nàng ngồi lên, vươn tay đấm thùm thụp xuống đất. Bàn tay đẹp đẽ rớm máu, nhỏ tong tong xuống. Hình như nàng không còn cảm thấy đau đớn. Nỗi đau lớn nhất, nàng đã trải qua. Tự tay chôn cất đứa con chưa đầy mười ba tuổi của mình, có phải nỗi đau đớn lớn nhất hay không. Phong nhi của nàng, lớn lên trong sự ghẻ lạnh của lũ bạn bè đồng trang lứa. Chúng nó bảo, Phong nhi là con hoang không cha. Nàng đã cố sức giải thích rằng, cha nó là người uy dũng bậc nhất trong thiên hạ, là cánh tay phải của Long Thần Quân – Đại Đế Long Thần. Nhưng nó không tin, nó bảo, nếu vậy thì cha đã trở về đón mẹ con nó lên kinh thành hưởng phúc rồi. Thiên Thu chẳng biết nói gì, chỉ im lặng chờ đợi ngày phu quân trở về. Thế rồi, tai họa ập xuống, Phong nhi của nàng giao du với đám chẳng ra gì, trong một lần đi cướp, nó bị người ta đánh chết.

Nàng ngửa cổ lên trời, gào lên bi ai. Nàng hận. Hận lão Thiếu Sơn vô tình bạc nghĩa. Lạc Hồng thống nhất được bao lâu rồi mà hắn không thèm trở về đón mẹ con nàng. Cái gì mà « Thiên Thu Vạn Tải, Vĩnh Vi Phu Phụ ». Tất cả đều là sự dối trá.

Từ hai khóe mắt nàng, một dòng lệ đỏ thẫm như máu chảy ra. Nàng đưa tay quệt rồi nhìn chúng, đoạn cười lên ghê rợn. Điệu cười có máu, nước mắt và cả sự chờ đợi, thất vọng, thù hận.

Nàng muốn tự tay giết chết lão vô tình đó. Thiên Thu nhiều lần lên kinh đô, tìm gặp Thiếu Sơn, nhưng không lần nào Hồ Vệ Quân cho nàng vào cả.

Rồi nàng tự nhủ, không cần phải tìm, nếu có tình nghĩa, chắc hẳn Thiếu Sơn sẽ trở về tìm nàng. Rồi nàng lại nghe người ta nói, Thiếu Sơn bỏ quyền cao chức trọng, lên Hoàng Ma Sơn lập phái Vân Tiêu Kiếm. Nàng lại lặn lội băng rừng vượt núi tìm đến. Bọn đệ tử Vân Tiêu Kiếm thông báo, trưởng môn của chúng không tiếp đón bất cứ ai mà chỉ ngày đêm chăm lo tu luyện thánh đạo.

Mẹ kiếp, thánh đạo là gì ? Nàng nghĩ thầm. Có bao giờ hẳn nghĩ rằng còn vợ, còn con không ? Có bao giờ hẳn nghĩ rằng vợ con hẳn đang sống cực khổ ra sao không ? Hẳn có biết không ? Nàng gào lên thảm thiết : « Thiếu Sơn ! Ta hận ngươi, hận ngươi đến tận xương tủy ».

Thế rồi, nàng quyết tâm không thể chết như một phàm nhân. Nàng phải sống đến ngày gặp được tên bạc tình đó, để một kiếm, đâm vào tim hẳn. Rồi nàng sẽ cùng hẳn chết. Nếu muốn sống lâu, nàng phải tu luyện. Vậy là Thiên Thu tìm đến Mẫu Nghi Giáo, nhưng đời không như là mơ.

Màn đêm u tịch bủa vây lấy Thiên Thu. Nàng ngồi tựa vào một gốc cây, hoảng sợ đưa mắt nhìn vào màn tối đen đặc. Xung quanh vắng vắng tiếng sột soạt đến gai người. Tiếng những loài thú ăn đêm chập chờn xung quanh nàng.

Xoạt ! – Một tiếng động lớn trong bụi rậm vang lên kèm theo một tiếng phịch rất lớn. Dường như có một mãnh thú nào đó vừa xông ra, đang gườm gườm nhìn nàng. Ánh trăng lờ mờ phía trên chỉ đủ để nàng nhận ra, một vật gì to lớn đang chuyển động trước mặt. Nỗi sợ hãi ôm lấy nàng, tựa như ôm một người tình. Tim nàng đập mạnh, đầu óc mụ mị đi, chân tay lấy bầy run.

Grào...tiếng rống của quái thú khiến nàng sợ hãi ngã lăn ra, cổ họng như cứng lại, không thể kêu lên được. Trong chính lúc đó, tâm thức nàng đột nhiên bùng lên một khát vọng sống mãnh liệt. Nàng bật dậy nhanh như chớp rồi cắm đầu chạy miết. Vừa chạy, nàng vừa hét lên thảm thiết : « Cứu

tôi với ! ». Nhưng, giữa khu rừng già đầy rẫy hiểm nguy, giữa đêm đen vô tận, ai sẽ cứu tính mạng của nàng đây ?

Grào ! – Quái thú lại gầm lên man rợ rồi phi thân phóng theo. Nó đòi nào để xõng con môi ngon lành như thế này chứ ?

Nàng dốc hết toàn bộ sức lực còn lại, tuyệt vọng chạy đi trong màn đêm. Những cành cây vươn ra trên đường, cửa vào thân thể nàng, máu bắn ra tung tóe. Mùi tanh của máu nhuộm vào không gian, càng làm cho quái thú thêm phần kích động. Thốt nhiên, một tiếng cười man rợ văng vẳng trùm tới. Lại một tiếng quát đầy kinh dị :

- Grào ! Con người kia, người chạy đằng trời !

Trời ơi ! Quái thú này biết nói, chứng tỏ nó đã tu luyện thành tinh, sát hại không biết bao nhiêu mạng người. Nàng tuyệt vọng nghĩ đến một tương lai đen tối. Một kết cục chết chóc đang hiển hiện trước mặt nàng. Nhưng, bản năng sinh tồn cứ thúc nàng chạy, chạy và chạy.

Xoạc...Quái thú chồm tới, vươn móng vuốt sắc nhọn táp vào lưng Thiên Thu một cái. Nàng loạng choạng, sau lưng nhói lên rồi ngã chúi về phía trước.

Phịch...Quái thú đáp xuống trước mặt nàng, quay người lại, nhìn chăm chăm. Trong đêm tối, đôi mắt nó bỗng phát sáng xanh lét như hai ngọn lửa ma trời. Quái thú này, chính là một con báo đen thành tinh.

Sau lưng Thiên Thu ướt đẫm bởi máu, y phục của nàng cũng tơi tả rất thê thảm. Nàng sợ hãi nhìn hai đốm lửa xanh lét lập lòe phía trước. Thiên Thu đầu óc mụ mị, vô thức bò về sau, hô hấp nặng nhọc hơn. Sức nàng đã cạn kiệt mất rồi.

Quái thú chậm chậm tiến đến, hình như trong bóng tối, nó đang nhếch mép cười, để lộ ra hàm răng sắc nhọn, trắng ớn đến phát sợ.

- Người muốn chạy sao con người kia ? – Quái thú chậm chậm hỏi.

Thiên Thu chẳng biết phải trả lời giống yêu nghiệt kia ra sao nữa. Khuôn mặt nàng trắng bệch như tờ giấy, mấy vết xước rỉ máu quện với mồ hôi lạnh khiến nàng cảm thấy xót lên.

Nàng lùì, lùì mãi. Quái thú thì chậm chậm tiến lên, dường như nó đang muốn nhắm nháp hương vị của sự sợ hãi tột cùng, phát ra từ con người trước mặt. Để đạt đến tu vi này, quái thú chắc hẳn đã thoát được không biết bao nhiêu kiếp nạn nữa. Nó, dường như đã đột phá đến cảnh giới thần thú rồi.

Quái thú vươn móng vuốt lên miệng, lè chiếc lưỡi đỏ lòm, liếm chút máu của Thiên Thu dính trên đó. Chợt đôi mắt nó sáng bừng lên chói lọi, tựa như vừa gặp được một bảo vật quý hiếm của trời đất. Toàn thân quái thú khẽ rực sáng lên rồi phá lên cười sảng sặc, rất hoan hỉ :

- Không ngờ hôm nay ta lại săn được con mồi ngon lành như thế này. Máu của người quý hiếm lắm.

Tại Thiên Thu như ù đi. Máu hiếm thì sao ? Tại sao yêu nghiệt này lại có vẻ thích thú vậy ?

- Nếu người là một kẻ tu luyện thánh đạo thì sẽ trở thành một thân cao thủ giữa tay làm mây, úp tay làm mưa. Đáng tiếc người chỉ là một người bình thường. Nhưng không hề gì. Uống máu người, ăn thịt người xong ta sẽ chính thức đột phá lên cảnh giới thần thú trong truyền thuyết. – Yêu nghiệt cười lên đắc chí.

Tiếng cười vừa tắt, quái thú thu mình, phóng vút tới, cặp móng sắc nhọn của nó vươn ra ngạo nghễ, đầy ham muốn. Nó không thể kìm nổi sự kích thích khi gặp được con người có tư chất tu thánh đỉnh cao như vậy. Nó thèm khát, thèm khát đến cùng cực bởi những loại người như vậy, trong thiên hạ triệu người, may ra có vài ba. Những kẻ mà nó biết, hầu như đều là

những đại cao thủ thì sao có thể ra tay mà giết họ một cách dễ dàng được chứ ? Có phải ông trời đang chiếu cố nó hay không ? Bù đắp lại khoảng thời gian cực khổ hay không ?

Thiên Thu nhắm mắt chờ chết. Giữa rừng già u u, minh minh, lại vào lúc đêm đen như thế này, chỉ có kỳ tích mới cứu được nàng mà thôi. Vào giây phút cuối cùng ấy, nàng thấy mọi chuyện thật rõ ràng, thanh thản. « Phong nhi ! Mẹ đến gặp con đây, chờ mẹ nhé ». Nàng khẽ lẩm bẩm, khoe miệng nở một nụ cười tươi rói. Khuôn mặt nàng tựa thần tiên, bừng lên trong đêm đen vô tận.

Có phải khuôn mặt nàng đang tỏa sáng ? Một góc rừng chột rục rờ như buổi bình minh. Quái thú rống lên một tiếng thảm khốc, nhảy bật về sau, quét ánh mắt xanh lét khắp tứ phía. Đúng lúc nó sắp vồ được nàng, chột thấy toàn thân đau nhức như bị ai giáng một đòn vào mặt.

Quái thú điên cuồng quay đi, quay lại tìm kiếm. Từ phía sau nó, một đạo quang mang rục rờ, đỏ lòe phóng tới, rạch lên thình không những tiếng u u ghê rợn.

Nhanh như chớp, quái thú nhún mình một cái, bật cao lên ngọn cây, tránh được. Quang mang vọt qua, đánh trượt chột vòng lại, phóng vút lên ngọn cây. Quái thú giật mình, đoạn nhảy nhót từ cành này sang cành khác né tránh. Đạo quang mang kia tựa như không buông tha cho nó, tới tấp đuổi theo.

Chạy trốn không được, quái thú bỗng quay người lại, đối diện với đạo quang mang, nó há miệng, rống lên một tiếng khủng khiếp khiến một mảnh rừng rung lên bần bật. Chim muông đang say giấc, giật mình bay tán loạn.

Ngay sau tiếng rống, từ miệng quái thú phát kích một luồng khí sẫm màu, phóng tới va chạm với đạo quang mang đánh uỳnh một tiếng. Giữa

đêm đen, một luồng sáng chói lọi phát ra, Thiên Thu lấy tay che mắt lại. Nàng không ngờ, mình vẫn còn sống sót được.

Luồng sáng tắt lịm, đạo quang mang và nội khí của quái thú va chạm xong, khu rừng chìm vào yên lặng. Quái thú thủ thế trên cây to, chăm chăm nhìn về phía xa, nơi một nhân ảnh lập lòe phá không bay tới.

- Hừ ! Mụ già khốn kiếp, truy đuổi ta đến bao giờ ? – Quái thú hậm hực thốt lên, toàn thân rùng rùng phát sáng, chớp mắt đã biến thành một mỹ nhân vận hắc y xinh đẹp tuyệt trần, ngạo nghễ đứng trên cây.

Thiên Thu văng vẳng nghe một giọng nữ nhân từ xa dội lại. Giọng nói này, không hiểu của người hay thú thành tinh như yêu nghiệt nàng vừa gặp nữa. Giữ rừng, lại vào ban đêm thì lấy đâu ra người. Nàng nghĩ vậy, trong lòng cười khở. Thôi thì đẳng nào cũng chết. Chết vào tay một trong hai giống này cũng như nhau cả thôi.

- Con báo chết tiệt ! Xem hôm nay người chạy đi đâu. – Giọng nữ nhân vang tới, chứa đầy khí phách.

- Con mụ già kia, ta với mi không thù không oán, cứ nằng nặc đòi giết ta. – Báo tinh lên tiếng mắng chửi.

Xoạt, chỉ trong chớp mắt, thân ảnh kia đã đứng trên cây, đối diện với Báo tinh. Thiên Thu ngược mắt lên nhìn, một bà già vận hồng y, dáng vẻ uy dũng, mái tóc bạc phơ được buộc lên rất gọn gàng. Trên tay bà ta cầm một cây côn màu đen bóng có gắn một chiếc đầu lâu. Hốc mắt bên phải của đầu lâu, một viên châu đang tỏa ra huyết quang lập lòe.

Bà lão chậm chậm nhìn xuống Thiên Thu ở dưới đất, khuôn mặt khê nhản lại, đoạn ngược vội về nhìn Báo tinh, lên giọng mắng chửi :

- Yêu nghiệt khốn kiếp, làm ta mất bao công theo đến tận đây. Mau mau nạp mạng cho ta.

Tiếng vừa dứt, bà lão đã phóng tới, vung côn đánh tới tấp. Báo tinh lập tức né tránh rất nhanh, không để cây gậy kia chạm vào người.

Cả hai giao đấu một hồi, cùng bạo phát ra những luồng nội khí kinh thiên động địa, đánh rập cả một khoảng rừng. Cây cối rào rào đổ xuống, muông thú cuống cuồng tìm chỗ trốn. Thiên Thu thấy nguy cũng vội vàng né tránh, chạy xa ra khỏi nơi hỗn chiến.

Báo tinh thấy Thiên Thu bỏ chạy, vội né một chiêu, đoạn cũng phóng tới đuổi theo. Nó quyết không để mất con mồi này.

Lão bà kia thấy vậy cũng vung gậy đánh theo thành ra Thiên Thu thì hoảng hốt chạy, Báo tinh đuổi theo giận giữ, vừa lựa thế né tránh những đòn của lão bà, vừa chờ cơ hội ra tay bắt người.

Thiên Thu chạy miết, Báo tinh phóng từ trên cao xuống, vươn tay ra chuẩn bị chụp lấy nàng. Bỗng Thiên Thu vấp phải một cành cây chìa ra thành thử nàng ngã chúi về phía trước. Báo tinh xông tới, vồ hụt thì chới với, lộn vòng lại.

Còn chưa kịp định thần thì trước mặt nó đã xuất hiện lão bà kia. Khuôn mặt bà ta bừng bừng tức giận, cây côn xé gió, thúc một nhát vào bụng Báo tinh.

Hự một tiếng, Báo tinh ré lên đầy đau đớn, bắn rầm về sau, đốn ngã mấy cây to. Dường như trúng chiêu vừa rồi, nó rất đau đớn. Khuôn mặt của nó nhăn nhó, vừa mở mắt ra đã thấy lão bà hiên ngang đứng trước mặt, giọng rít lên đầy tức giận :

- Khốn kiếp ! Trả cho ta viên châu.

Liên sau đó, bà lão phóng cây côn phập một cái vào bụng Báo tinh. Ợ một tiếng, từ trong họng nó bắn ra một viên huyết châu vô cùng đẹp đẽ đang lung linh tỏa sáng.

Lão bà vươn tay nắm lấy viên châu, đoạn nhét vào hốc mắt còn lại. Cây côn tỏa sáng rực rỡ, tựa như vừa tìm lại được một vật gắn bó với nó.

Thân hình thiếu nữ của Báo tinh chợt nhiên rung lên dữ dội, trong chớp mắt đã biến thành một con báo đen, nằm co quắp dưới chân bà lão. Con báo dường như đã mất hết sức, tiếng kêu ư ử nhẹ nhẹ phát ra, thảm thương vô cùng.

Lão bà nhìn xuống với ánh mắt khinh miệt, nhếch mép cười rồi nói :

- Nghiệt súc ! Tu hành chưa đến đâu đến đũa, dám nuốt viên huyết châu của ta. Mất công ta truy tìm bao lâu nay.

Thì ra, Báo tinh vốn cũng có chút tu vi nhưng chưa đạt đến đẳng cấp có thể biến hóa thành người. Nó liều mình ăn trộm viên huyết châu của lão bà kia nên trong một thời gian ngắn, cơ thể đã tiếp nhận được tu vi trăm năm. Chỉ là nó chưa biết cách khống chế nguồn sức mạnh của mình, thành ra bị đánh thảm thương thế này.

Lão bà vung côn, đập lia lịa vào xác con báo, xem chừng rất giận dữ. Được một hồi, xác con báo đã bị đánh nát bầy thành một đồng, bà ta mới hỉ hả bước đi. Chợt lão bà quay người, nhìn về phía Thiên Thu đang co ro gần một tảng đá.

Chậm chậm bước tới, bà ta chĩa cây côn về phía Thiên Thu, nhíu mắt hỏi :

- Người là giống gì ?

- Ta...ta là người... – Thiên Thu trả lời.

- Người phạm tại sao đêm hôm lại ở trong rừng ? – Lão bà lại hỏi.

- Ta bị lạc đường. – Thiên Thu đáp.

- Người đi đâu mà lạc ? – Lão bà chĩa cây côn sát mặt Thiên Thu. Trong ánh sáng của hai viên châu, khuôn mặt nàng ánh lên, đầy đẹp đẽ.

Thiên Thu bèn kể chuyện mình lên Mẫu Nghi Giáo tầm sư học đạo. Nghe xong, lão bà cười lên ha hả, đoạn thu cây côn về, nói :

- Pháp môn của bọn Mẫu Nghi Giáo ra gì mà người muốn theo học chứ ? Nếu muốn tầm sư học đạo, phải tìm gặp ta. Ta sẽ chỉ cho những điều tinh túy của Vạn Quỷ Chú. Ta thấy người có vẻ rất được, có muốn gọi ta là sư phụ không ?

Trước lằn ranh sống chết, được cứu sống đã là một điều tuyệt diệu lắm rồi, nay còn được thu nhận làm đệ tử, điều đó chẳng phải là quá tuyệt vời sao ? Thiên Thu lẽ nào lại bỏ qua ?

Thiên Thu khẽ nhích người lên, như muốn khấu đầu. Nhưng toàn thân đau nhức, chẳng cách nào làm được, đành khẽ nói trong miệng :

- Đa tạ thần tiên ra tay cứu giúp, còn thu nhận làm đồ đệ.

Nàng chưa kịp nói hết, từ xa phóng vọt tới một đạo hắc khí đậm đặc, chứa đầy tà khí. Xoạt, đạo hắc khí tụ lại trước mặt bà lão rồi dần dần biến thành một nam tử. Nhìn y đến mười phần là người đã chết, khắp thân thể cuộn cuộn những đạo tử khí đậm đặc. Trên vai y đeo một thanh đao chuôi màu đen, phía cuối là hình đầu một con quỷ hung tợn. Y liếc nhìn Thiên Thu, đoạn quay lại lão bà, nói :

- Mẹ ! Cuối cùng đã thu hồi được huyết châu rồi, chúng ta mau trở về. Đây là địa bàn của Mẫu Nghi Giáo, nếu chúng phát hiện ra thì không hay lắm.

- Xì ! Bọn đó có gì ghê gớm. Nhưng thôi, ta cũng nên trở về. Để ta giới thiệu với con, đệ tử mới của ta. – Lão bà mỉm cười, đưa tay chỉ xuống Thiên Thu.

Nam nhân lại khẽ nhìn Thiên Thu, ánh mắt vô cảm, đoạn lắc đầu nói :

- Là đệ tử thứ một trăm rồi. Chẳng biết có giữ nổi tính mạng được không ?

Lão bà cười lên ha hả, thích thú nói :

- Con đừng nói thế chứ. Ta thấy cô nương này rất được. Có khi lại đột phá những điều thâm thúy nhất của Vạn Quỷ Chú. Lúc đó ta có thể nở mày, nở mặt với thiên hạ được rồi.

Thiên Thu lúng lúng hiểu ra rằng, trở thành đệ tử của lão bà này không dễ dàng gì. Pháp môn của bà ta dường như tiềm ẩn một sự nguy hiểm vô cùng. Nhưng, nàng quyết tâm phải theo cho bằng được. Phải trở thành một cao thủ thượng thừa để còn giết chết người chồng bội bạc của mình. Dù phải đánh đổi bằng bất cứ giá nào, nàng cũng sẽ làm.

- Thôi, mau mau đỡ cô nương này lên, chúng ta cùng trở về. – Lão bà ra lệnh.

Nam nhân khẽ gật đầu, bước tới bế thốc Thiên Thu lên khiến nàng không kịp phản ứng, khuôn mặt chợt đỏ lựng.

Cả hai người hóa thành hai đạo quang mang, phóng vút đi trong đêm đen vô tận. Trên đường đi, nam nhân khẽ hỏi :

- Cô nương tên gì ?

- Thiên..à, ta là Huyết Lệ. – Nàng ấp úng một hồi, trong đầu không hiểu vì sao nghĩ đến một cái tên rất buồn, bèn đáp.

- Huyết Lệ ? Một cái tên thật lạ. Huyết Lệ. – Hắn lẩm bẫm trong miệng.

- Còn người tên gì ? – Nàng hỏi.

- Ta là Vô Tình Quý. Từ nay cô phải gọi ta là sư huynh rồi – Hấn nói.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 4: Thiên hạ chia 3

Hiện tại, thành Phong Hỏa, đại điện.

Mai Thiếu Kỳ ngồi trên ngai cao, khuôn mặt đầy ưu tư, dường như thoáng chút sầu thảm. Phía dưới, đám mưu sỹ, tướng lĩnh trầm tư hết mực. Thiếu Kỳ thở dài, đánh mắt nhìn một lượt, đoạn đứng lên khẽ nói:

- Rốt cục không ai có ý kiến gì sao? Đợi Quỷ Đế đánh đến Phong Hỏa điện mới mở mồm sao?

Những tiếng xì xào khe khẽ lan ra phía dưới. Bầu không khí nặng nề bao trùm cả Phong Hỏa điện. Thiếu Kỳ dường như càng thêm phần tức giận. Những vệt chân chim trên khuôn mặt nhăn nhúm lại, trông hết sức đáng sợ.

Hơn một năm nay, binh lính Phong Hỏa thành giao chiến với Quỷ Đế, cố sức để đánh về thần Long Thành nhưng mười trận thì thua đến bảy. Cơ bản là Quỷ Đế còn bận rộn sức đánh với An Dương nên chẳng coi trọng lắm cánh quân của Mai Thiếu Kỳ, vẫn để ông ta có thời gian quấy phá.

Một lý do nữa khiến Quỷ Đế chưa dốc sức đánh Mai Thiếu Kỳ là phía Tây Nam, Trần Tử Sinh, thành chủ Ánh Nguyệt cũng thường xuyên phát binh quấy nhiễu. Mới hơn một tháng trước, y còn đem binh mã tiến sát đến thành Phong Hỏa. Nếu không nhờ chút may mắn, Mai Thiếu Kỳ đã mất kinh đô của mình vào tay hắn rồi. Nghĩ đến đây, Thiếu Kỳ không khỏi tức giận.

Năm xưa, khi ông ta tiến hành cuộc nổi loạn, binh chủng thiện chiến nhất là Lạc Diệu Quân tung hoành chém giết ở thành Thần Long, bị An Dương tiêu diệt một số lượng không nhỏ. Số còn lại, một nửa theo tên Triệu Tài chết tiết, một nửa hy sinh tính mạng, giúp Thiệu Kỳ phá vây trở về thành Phong Hỏa. Binh lính của chủng quân này vẫn còn đóng quân tại thành Phong Hỏa nhưng với số lượng ít ỏi, lại chia nhau chiến đấu ở hai mặt trận khiến cho ưu thế không đạt được tối đa.

Cũng bởi trong suốt một khoảng thời gian, Thiệu Kỳ chỉ chăm lo phát triển Lạc Diệu Quân nên những binh chủng khác đều chẳng mấy tinh nhuệ nếu không muốn nói là kém cỏi. Lạc Diệu Quân vừa phải hỗ trợ đại quân tấn công lên phía Bắc, lại phải phòng thủ biên giới Tây Nam, giống như một tấm chắn nhỏ, kéo đầu thì hở chân mà đập xuống chân thì hở đầu.

Trên đại diện, một trường im lặng đáng sợ bao trùm, ai ai cũng nem nép cúi mặt nhìn đất, càng khiến khuôn mặt của Thiệu Kỳ tức giận vô cùng. Thật là một đám ăn hại. Nhịn không nổi, ông ta gầm lên :

- Câm hết rồi sao ?

Đám mưu sỹ, tướng lĩnh thấy thế, nhất tề quỳ mọp xuống, điệu bộ thê thảm vô cùng. Chợt, từ phía cửa chính, một nhân ảnh thấp thoáng đứng đó, phong thái tỏa ra là bậc tiên phong đạo cốt. Đạo bào xanh lam, nhẹ nhẹ bay trong gió, trường kiếm sau lưng khẽ rung lên, tỏa sáng.

Thiệu Kỳ nhú mắt nhìn tới, đoạn mừng rỡ đứng phắt dậy, toan chạy tới thì trong chớp mắt, nhân ảnh không bước đi mà thoáng một cái đã đứng giữa đám mưu sỹ, tướng lĩnh đang quỳ mọp xuống. Người này, chính là Bạch Ưng đạo trưởng, sư huynh của Mai Thiệu Kỳ.

- Đạo trưởng ! Bao nhiêu lâu rồi, hôm nay đạo trưởng lại có nhã hứng đến thăm ta ? – Thiệu Kỳ chợt chuyển trạng thái vui mừng thành giận dữ, ngồi phịch xuống.

Biết Thiếu Kỳ còn giận chuyện lão bỏ về Vân Tiêu Kiếm mà không theo mình phất cờ làm phản, Bạch Ưng đạo trưởng khuôn mặt tỏ vẻ hối lỗi, chấp tay cung kính nói :

- Chuyện cũ đê còn giận ta cũng phải. Là ta không đúng. Nhưng ta không thể nào nuốt trôi được việc tiếp tay cho ma giáo, lại còn đánh mất đứa cháu mà ta yêu quý nhất.

- Vậy hôm nay đạo trưởng tới Phong Hỏa thành là vì việc gì ? – Thiếu Kỳ khinh khỉnh hỏi.

- Hơn một năm nay, ta ở Hoàng Ma Sơn, không ngày nào là không theo dõi đến đê. Chỉ là đê giận quá mà đầu óc mù mịt, cứ thế này thì cơ nghiệp xây dựng bấy lâu nay sẽ thành công cốc – Bạch Ưng nói tiếp.

Thiếu Kỳ nghe vậy, biết huynh trưởng có ý hạ sơn giúp đỡ, những giận dỗi bỗng chốc tiên tán hết, ông ta vội bước tới, khẽ nói :

- Sư huynh có cao kiến gì ?

Bạch Ưng đưa mắt nhìn một lượt những người đang quỳ mọp xuống đất, Thiếu Kỳ hiểu ý, nói lớn :

- Các người mau lui hết ra cho ta.

Tức thì đám mưu sỹ, tướng lĩnh khẽ nhích lên, khom người đi giật lùi một lượt. Thoáng một cái, đại điện chỉ còn hai huynh đệ họ Mai. Thiếu Kỳ bước xuống, đỡ Bạch Ưng đạo trưởng ngồi xuống rồi vội vàng hỏi :

- Theo huynh thì ta phải làm sao ?

- Đê đã biết Quỷ Đế phát hai mươi vạn binh mã do Vô Tình Quỷ thống lãnh đi đánh Huyết thành chưa ? – Bạch Ưng đạo trưởng nghi vấn.

- Đê chưa biết. – Mai Thiếu Kỳ khuôn mặt ngạc nhiên, lắc đầu trả lời.

- Vô Tình Quý dùng khổ nhục kế nướng hai vạn quân, lại cho cảm tử quân đóng giả mình để An Văn Thăng mắc mưu, mở cửa thành truy kích, chẳng ngờ khi y sắp giết được thành chủ Huyết thành thì có người ra tay cứu. – Bạch Ưng đạo trưởng kể.

- Ai cứu y ? – Thiếu Kỳ sốt ruột.

- Là Phùng Tiểu Linh, Đinh Bá Toàn và Thái Bảo. – Bạch Ưng đạo trưởng trả lời.

- Thái Bảo ? An Dương không giết nó sao ? – Khuôn mặt Thiếu Kỳ trắng như tờ giấy.

- Không ! Hắn ta có vẻ đã thu phục được thằng nhóc này về dưới trướng. Chắc hẳn năm xưa nhìn thấy nó đánh với Quý Đế và Vô Tình Quý nên trong lòng đã ngưỡng mộ rồi. – Bạch Ưng đạo trưởng thở dài nói.

- Giờ trong tay An Dương có thêm chiến tướng, thế lực có thể nói là cân bằng với Quý Đế. – Thiếu Kỳ vô thức nói ra.

- Đúng vậy ! Đây là lúc đệ cần phải lấy lại vị thế của mình. Tránh để những ý nghĩ cá nhân chi phối, sẽ không đưa ra được những quyết sách đúng đắn. – Bạch Ưng lắc đầu.

- Ý huynh là ? – Thiếu Kỳ nhú mắt hỏi.

- Trước sau gì Quý Đế cũng sẽ điều động thêm binh mã tiến đánh Huyết thành và Vạn Trùng Hồ. Chiến trường phương bắc chỉ có thủ, không có công. Đệ có thể rảnh tay, dồn sức tiêu diệt Trần Tử Sinh. – Bạch Ưng đạo trưởng mắt sáng lên, nói nhanh.

Thiếu Kỳ chau mày suy nghĩ. Chợt khuôn mặt dần ra, rồi ông ta thở dài, chậm chậm trách mình :

- Là đệ nôn nóng, muốn trả thù cho Mai nhi mà dồn lực đánh Quỷ Đế, đến nỗi hờ sườn khiến cho lão tặc Tử Sinh chết tiệt kia điều võ dương oai. May có huynh chỉ điểm cho, không thì chẳng biết cứ mắc lầy như thế đến bao giờ nữa.

- Trần Tử Sinh là tên cơ hội, hèn nhát. Vùng đất y cai quản vốn rất trù phú lại có khả năng phòng thủ rất lớn nhưng lại không biết phát huy. Nếu đệ chiếm được nó, thì sẽ trở thành một thế lực ngang bằng với An Dương và Quỷ Đế, tạo nên thế chân vạc vững chắc. – Bạch Ưng đạo trưởng khẳng định.

- Được ! Vậy đệ sẽ sai người chuẩn bị tất cả. Chúng ta sẽ đánh Trần Tử Sinh trước, đoạt lấy vùng đất màu mỡ này làm bàn đạp. Quỷ Đế tạm thời gác lại đã. – Thiếu Kỳ đứng phắt dậy, cất giọng chắc nịch.

Chợt, nghĩ đến một điều gì đó, Thiếu Kỳ nhẹ giọng hỏi :

- Chuyện Vân Tiêu Kiếm sao rồi huynh ?

Bạch Ưng đạo trưởng lắc đầu nói :

- Những người bỏ đi thì đã bỏ đi, những người ở lại đều là một lòng vì mình, dù chết cũng không ân hận. Ta đã làm việc có lỗi với sư tổ rồi.

Thiếu Kỳ nhìn huynh trưởng, trong lòng chẳng biết nói gì. Ông ta biết, Bạch Ưng đạo trưởng là người rất trọng tình nghĩa máu mủ, dù có phải đánh đổi bằng giá nào, ông ta cũng sẽ làm, miễn là đảm bảo được bình an cho ruột thịt.

Vốn Mai Thiếu Kỳ đã nuôi giấc mộng trở thành hoàng đế từ rất lâu, ông ta chỉ chia sẻ với Bạch Ưng đạo trưởng và về sau là Triệu Tài, một tâm phúc rất tin tưởng. Bạch Ưng nhiều lần can ngăn, không đồng ý nhưng thấy quyết tâm của em trai, người anh này đành phải cắn răng mà theo. Chính sách tiêu diệt ác ma vốn là do Bạch Ưng nghĩ ra và tham mưu cho An

Dương. Lão muốn khắp trong thiên hạ sẽ hận tên hoàng đế đến tận xương tủy, đến lúc đó, việc làm phản của Mai Thiếu Kỳ sẽ dễ như trở bàn tay. Nhưng chẳng ngờ, mọi chuyện lại vượt ngoài tính toán của cả hai bởi Quý Đế hồi sinh.

Mai Thiếu Kỳ biết An Dương rất nghi ngờ ông ta bởi nhân tài cứ nườm nượp đổ về thành Phong Hóa. Nhưng thời cơ phát binh chưa tới, Mai Thiếu Kỳ đành nằm im chờ đợi. Dịp Lạc Hồng đại hội, Mai Thiếu Kỳ vốn có ý định đẩy nhanh quá trình bằng cách bất ngờ tập kích An Dương, giết chết hẳn. Nhưng khi nghe Mai nhi nói đồng ý với hôn sự với Văn Thành, Thiếu Kỳ vội vàng sai Triệu Tài dừng việc hành thích. Chẳng ngờ Triệu Tài lại là Vô Tình Quỷ. Đúng là ý trời trêu người. Trong một khoảnh khắc, Mai Thiếu Kỳ mất cả con gái, lại hỏng cả đại sự, nếu là người bình thường, chắc hẳn đã phát điên mất rồi.

Thành Ánh Nguyệt phủ một màu tang tóc đến ghê người. Từ phía cổng thành, một đoàn binh mã lạng lẽ tiến vào.

Những binh sỹ lê từng bước nặng nề, trên người vô số thương tích. Những người bị nặng hơn, nằm chen nhau trên những chiếc thùng xe được được kéo bởi ngựa, lừa. Đoàn xe lộc cộc lăn bánh, thỉnh thoảng lại nảy nhẹ lên khiến họ tỏ ra khá đau đớn. Một vài người chốc chốc lại rống lên khóc lóc, khuôn mặt lộ vẻ sợ hãi tột cùng.

Trần Tử Sinh vận hoàng y dành cho bậc đế vương, đứng trên lầu thành, nhìn xuống đoàn binh mã, khuôn mặt lộ một vẻ lo lắng không thôi, hai bàn tay ông ta nắm chặt lại, lộ những đường gân xanh lè. Hơn ba vạn quân đóng tại phòng tuyến phía nam sông Thiên Giang, pháo đài phòng thủ quan trọng nhất của ông ta trong cuộc chiến với Mai Thiếu Kỳ đã bị đập tan. Khuôn mặt dữ tợn của con rồng thêu trên hoàng bào, dường như chẳng còn chút oai phong nào, thay vào đó là vẻ thê lương không chịu được.

Người dân đứng ở hai bên đường, lặng lẽ dõi theo đoàn người chậm chậm tiến vào. Một vài người xì xào điều gì đó. Bọn họ, người ủng hộ Trần Tử Sinh thì lo lắng, kẻ ghét bỏ thì hả hê trong lòng nhưng đều không thể hiện ra mặt, chỉ giữ một bộ dạng lạnh lùng.

- Phụ hoàng! – Đằng sau, một nam tử độ hai mươi tuổi, mi thanh mục súc, dáng vẻ phong lưu khê gọi. Đây là Trần Tử Minh, con trai trưởng của ông ta.

- Phòng tuyến đã bị phá, chẳng mấy chốc Thiếu Kỳ sẽ đánh thẳng đến đây. – Tử Sinh thở dài nói.

- Phụ hoàng! Hãy để con ra trận. – Tử Minh quỳ xuống nói.

Tử Sinh cúi xuống nhìn con, rưng rưng nói:

- Ta chỉ có mỗi mình con, sao có thể làm vậy được.

- Bao năm nay phụ hoàng cho con học binh pháp, tu luyện thánh đạo há chẳng phải vô ích sao? Đây là dịp tốt để con áp dụng được những điều đã được dạy dỗ. Xin phụ hoàng cấp binh mã cho con để chặn đứng đại quân của Mai Thiếu Kỳ. – Tử Minh không chút nao núng, mở miệng nói.

- Vậy cha con ta sẽ cùng quyết một trận sống chết với lão tặc Mai Thiếu Kỳ. – Tử Sinh ánh mắt chứa đầy khí phách, nhìn xuống con trai.

Tử Minh không nói gì, khê cúi đầu tuân mệnh, trong lòng tràn lên những hy vọng lớn lao về bản thân.

Thành Thần Long – Đại điện

Quỷ Đế ngồi trên ngai cao, ánh mắt sắc như dao, nhìn xuống phía dưới. Phong thái Quỷ Đế tỏa ra muôn phần tà ác. Dường như không còn một

bóng dáng của Song Mai ở con người này.

- Vì sao trẫm phải phát binh cứu Trần Tử Sinh ? – Quý Đế lạnh lạnh cất tiếng, vang vọng khắp đại điện. Tiếng trong như chuông nhưng hàm chứa tà khí cực thịnh.

Bên dưới, một sứ giả đang quỳ mọp xuống, xung quanh bá quan văn võ thỉnh thoảng khẽ quay sang liếc y, thái độ có thể nói là khinh bỉ.

Sứ giả không ngẩng đầu, giọng run run :

- Bẩm ! Nếu hoàng thượng không phát binh trợ giúp, thành Ánh Nguyệt sẽ nguy mất. Vùng phía Nam sẽ rơi vào tay Mai Thiếu Kỳ.

Quý Đế nhích mép, cười phá lên :

- Ở đây có vị nào đồng ý để trẫm phái binh mã trợ giúp Trần Tử Sinh hay không ?

Phía dưới, một trường lao xao phát ra, bá quan văn võ nhìn nhau một lượt, trao đổi qua lại, chợt một vị bước ra, cung kính vái lạy rồi nói :

- Muôn tâu thánh thượng ! Trần Tử Sinh là kẻ tráo trở lật lọng và cơ hội, vốn không thể tin được. Nay Mai Thiếu Kỳ phát binh đánh y, đây là cơ hội tốt để chúa thượng dồn toàn lực tấn công lão tặc An Dương mà không lo sợ Thiếu Kỳ gây hấn. Theo thần, thánh thượng không nên phát binh.

Quý Đế gật gù, phong thái tỏa ra mười phần xinh đẹp, đôi mắt khẽ rung lên một chút phong tình, đoạn nói lớn :

- Người đã nghe chưa ?

Sứ giả dập đầu ba cái, vẫn không ngẩng lên, nói tiếp :

- Xin hoàng thượng suy nghĩ lại. Nếu Thiếu Kỳ chiếm được phía Nam, y sẽ có cơ hội để xây dựng được một lực lượng ngang ngửa với triều đình của người. Việc này không thể diễn ra được.

- Không thể ? – Quý Đế quắc mắt nhìn xuống. Cái nhìn lạnh lẽo, đầy chết chóc khiến cho văn võ bá quan cũng phải khiếp sợ.

Sứ giả tuy không ngẩng mặt nhìn nhưng lại run lập cập. Sát khí Quý Đế phóng ra, khiến y tựa như chuột bị rắn thoi miên vậy. Chậm chậm, Quý Đế đứng dậy, bước từng bước xuống phía dưới. Tức thì toàn bộ bá quan văn võ đều quỳ mọp xuống.

Á tiến đến gần sứ giả, mỗi bước đều nhẹ nhàng như đi trên mặt nước nhưng người ta cũng cảm nhận được sự kinh hoàng đang phát ra từ phía những người đang quỳ kia.

Cách sứ giả vài bước, Quý Đế dừng lại, vươn bàn tay trắng trẻo, nõn nà ra phía trước. Sứ giả tựa như có một thế lực siêu hình, từ từ nâng y lên, lơ lửng giữa không trung. Mặt y trắng bệch như tờ giấy, định mở mồm van xin nhưng không nói thành lời.

Chợt, toàn thân y như bị bơm căng, cứ phình lên to dần. Nét mặt của y cực kỳ hoảng loạn, đôi mắt lồi ra, tựa như muốn rơi ra ngoài.

Bụp...Một tiếng nổ lớn, cả thân hình sứ giả căng lên như quả bóng rồi tung thành hàng trăm mảnh bầy nhầy, vương vãi khắp trong không gian, rơi lộp bộp xuống những vị quan đang quỳ mọp. Trước không trung, xuất hiện một quả cầu sáng chói, lung linh, dường như là tu vi của gã sứ giả.

Quý Đế nhếch mép, vươn tay tóm lấy quả cầu đoạn nhét vào mồm. Toàn thân ả khẽ sáng lên rồi trở lại bình thường. Vụt một cái, Quý Đế như một ảo ảnh tan biến, đã đường hoàng ngồi trên ngai cao. ả cười khẩy nói :

- Tên Trần Tử Sinh phái một kẻ tu vi chẳng ra gì đến cầu viện ta. Hẳn coi khinh ta quá.

Từ dưới điện, một người chầm chậm đứng lên, chắp tay nói :

- Thánh thượng ! Tên sứ giả của Trần Tử Sinh nói không phải không có lý. Nếu để Mai Thiếu Kỳ chiếm được phía Nam, y sẽ tập hợp được một lực lượng không thể coi thường.

- Giữa Mai Thiếu Kỳ và An Dương, theo người nên tiêu diệt bên nào trước ? – Quý Đế hỏi.

Viên đại thần thoáng nghĩ, rồi khẽ cúi đầu :

- Là An Dương thừa thánh thượng.

- Đúng ! Thế lực của An Dương rất mạnh, năm xưa ta chưa thể tiêu diệt được hẳn là một điều đáng tiếc. Trong vòng vài năm nữa, Mai Thiếu Kỳ cho dù có diệt được Trần Tử Sinh thì vẫn không thể đủ lực để có thể cầm cự được với ta. Nhưng nếu sơ suất An Dương, lão sẽ đánh đến tận thành Thần Long này. – Quý Đế thét lên khiến đại điện dường như muốn rung chuyển.

Viên đại thần nghe vậy, vội vàng quỳ xuống, thái độ khúm núm, căng tai lắng nghe.

- Nếu cứ để tình hình như một năm qua, cứ đánh qua đánh lại thì chẳng biết khi nào mới có thể thống nhất Lạc Hồng. Nay Mai Thiếu Kỳ đột nhiên thu quân để Nam tiến, trăm có thể rảnh tay để tiêu diệt An Dương. Đó chẳng phải điều tốt sao ? – Quý Đế quét ánh mắt tà ác xuống một lượt.

- Thánh thượng anh minh. – Bá quan văn võ đồng thanh hô lớn.

Phía Nam sông Thiên Giang, cách thành Ánh Nguyệt 100 dặm về phía Đông Bắc.

Oác...oác...Tiếng Lạc Điểu vang vọng trên tầng không. Một tốp mười mấy Lạc Điểu Quân xếp thành hàng, bay lượn trên cao, bao quát cả một vùng rộng lớn.

Phía dưới, hàng ngàn lều chiến, doanh trại được dựng lên, bố phòng rất cẩn mật. Nhìn từ trên cao, tựa như một cánh đồng đầy nấm. Đại quân của Mai Thiếu Kỳ sau khi vượt sông Thiên Giang đã liên tục đánh chiếm làng mạc, thôn trấn và công trình phòng thủ nằm sâu trong lãnh thổ của Trần Tử Sinh.

Trên lưng Lạc Điểu, một chiến sỹ phóng tầm mắt ra xa, phía Đại Đông Hải. Một vùng xanh biếc trải dài, lấm tấm hàng ngàn chấm đen. Đó là những chiến thuyền của thành Phong Hỏa. Mai Thiếu Kỳ quyết tâm lần chinh phạt này phải tiêu diệt được Trần Tử Sinh nên đã phát tám vạn binh mã, chia hai đường thủy bộ cùng tấn công thành Ánh Nguyệt.

Phía bên trong doanh trại, người ta thấp thoáng thấy những đệ tử Vân Tiêu Kiếm, vai đeo tiên kiếm, khí khái phi phàm đang đi lại tới lui. Người thống lĩnh đám đệ tử Vân Tiêu Kiếm gia nhập cùng Mai Thiếu Kỳ chinh phạt phương Nam không ai khác chính là Bạch Ưng đạo trưởng. Mọi việc tại Vân Tiêu Kiếm giờ ông ta giao lại cho Cầm Y đạo nhân quản lý còn bản thân dẫn hàng trăm đệ tử ưu tú nhất hạ sơn.

Bên trong soái trường, Mai Thiếu Kỳ giáp trụ sáng bóng, khuôn mặt tập trung, đang nghe mấy vị mưu sỹ bày kế. Ánh mắt ông ta tập trung nhìn lên bản đồ. Mưu sỹ tên Trịnh Dũng, dáng người nhỏ nhắn, khuôn mặt chữ điền đang thao thao bất tuyệt :

- Theo tin tức thám báo thì Trần Tử Sinh đã phái con trai y là Trần Tử Minh thống lĩnh ba vạn quân lập phòng tuyến tại Quý Môn Quan. Nơi đây

địa hình hung hiểm, thủ dễ, công khó. Chúng định quyết một trận sống mái với chúng ta tại đây.

- Vậy là chúng còn cách chúng ta năm mươi dặm. – Thiếu Kỳ nhìn bản đồ rồi nói.

- Đúng vậy thưa chúa thượng ! Đại binh của chúng ta chia làm hai đường thủy bộ. Thủy Sư Đề Đốc Phạm Tùng cùng một vạn quân và hơn một ngàn chiến thuyền trong ngày hôm qua đã vượt qua phòng tuyến duyên hải, chỉ nay mai là sẽ ngược dòng Hồng Giang, uy hiếp thành Ánh Nguyệt.

- Trần Tử Minh là người ra sao ? – Bạch Ưng đạo trưởng ngồi trong góc soái trường, chăm chú nhìn Trịnh Dũng.

- Tại hạ cũng không rõ hẳn ta khả năng ra sao, chỉ biết là con trai trưởng của Trần Tử Sinh. Năm nay khoảng hơn hai mươi tuổi – Trịnh Dũng lắc đầu nói.

- Trẻ như vậy, không có kinh nghiệm trận mạc đã thống lĩnh một nửa quân số của thành Ánh Nguyệt, chẳng biết lão tặc Tử Sinh đang muốn gì nữa. – Mai Thiếu Kỳ dăm chiêu.

- Lực lượng thủy binh của thành Ánh Nguyệt có động tĩnh gì không ? Theo ta biết thì Phạm Tùng vượt phòng tuyến duyên hải, chỉ đụng độ với một lực lượng nhỏ, chưa thấy chủ lực hải quân của Trần Tử Sinh. – Bạch Ưng đạo trưởng nói tiếp.

Mai Thiếu Kỳ nhìn bản đồ một chặp, chấp tay sau lưng đi đi lại lại một hồi rồi quay ra truyền lệnh :

- Tên nhóc này muốn dụ ta quyết một trận sống mái ở Quỷ Môn Quan. Được, để ta cho cha con người thấy sức mạnh của Lạc Điều Quân. Tất cả nghe đây, sớm mai giờ mào, Hoàng Vĩnh đem hai vạn tiền quân tiến về Quỷ Môn Quan, ta sẽ thống lĩnh Lạc Điều Quân đi sau. Lệnh cho Phạm

Tùng lập tức không tiến vào Hồng Giang nữa mà bí mật đem 5000 quân ngược lên phía bắc, tập kích sau lưng Tử Minh. Số thủy binh còn lại, neo đậu ngoài cửa biển, chỉ được phòng thủ, không được truy kích nếu có quân địch.

Đám mưu sỹ, tướng lãnh lập tức cúi đầu nhận lệnh rồi chia nhau đi chuẩn bị. Trong lều còn lại hai anh em họ Mai. Bạch Ưng đạo trưởng với tay lấy chén trà, nhấp một ngụm rồi từ tốn đứng lên, khuôn mặt tỏ ra hài lòng, nói :

- Xem ra đệ đã bình tĩnh suy xét mọi việc rất cẩn trọng rồi. Ta rất an tâm.

Mai Thiếu Kỳ cười nói :

- Trần Tử Sinh vốn mạnh về thủy chiến, lần này đệ chỉ đem có một vạn hải quân tiến đánh nhưng rất thuận lợi. Xem ra lão tặc định phục kích dọc Hồng Giang nhằm tiêu diệt thủy quân trước. Quý Môn Quan là nơi công khó, thủ dễ, y nghĩ rằng chủ lực của ta sẽ bị chôn chân tại đây một thời gian dài. Sau đó y sẽ dùng thủy binh, hành quân dọc duyên hải, ngược về sông Thiên Giang, tạo thành thế gọng kìm, kẹp đệ ở giữa.

- Nay đệ dùng thủy binh đổ bộ, bí mật thọc sau lưng con trai y, kế hoạch của Tử Sinh đã sớm bị nhìn ra rồi. – Bạch Ưng đạo trưởng cười nói.

Mai Thiếu Kỳ cười lên ha hả, đoạn bước tới mở một vò rượu, rót ra hai bát, đưa cho Bạch Ưng đạo trưởng rồi nói :

- Để đệ tóm sống thẳng ranh con Tử Sinh, xem mặt cha hấn ra sao.

Hừng đông rực lên một màu đỏ như máu. Vầng mặt trời từ từ nhô lên khỏi mặt biển. Quý Môn Quan bao phủ bởi một màn sương mù nhờ nhờ.

Nơi đây trập trùng những ngọn núi cao, vài con đường loãn ngoằn xiên ngang, rẽ dọc tựa như một mê cung huyền bí. Từ phía xa, rầm rầm tiếng bước chân di chuyển, bụi khói cuộn lên mù mịt. Tiếng trống trận thúc giục cùng tiếng hô giậy đất. Hai vạn binh mã của Mai Thiếu Kỳ do tiên phong đại tướng Hoàng Vĩnh thống lĩnh đã áp sát Quỷ Môn Quan.

Những ngọn núi ở Quỷ Môn Quan ken đặc với nhau, trải dài ngút ngàn bỗng cũng rùng rùng chuyển động. Trên những ngọn núi, cờ xí được vấy lên pháp phối, tiếng binh sỹ hò reo như muốn lở đất. Một hệ thống phòng thủ vững chắc trong mấy ngày đã được bố trí xung quanh Quỷ Môn Quan.

Trên một tảng đá lớn, bằng phẳng, Tử Minh vận giáp trụ đen bóng, trên tay cầm thanh đại đao to bản có gắn một viên châu màu nâu. Y phóng mắt nhìn về phía đại quân của Mai Thiếu Kỳ, thái độ vô cùng tập trung.

Phía dưới chân núi, từng tốp binh sỹ hàng ngàn người, giáp trụ, khí giới loang loáng, sẵn sàng nhận lệnh.

Hoàng Vĩnh khi còn cách trận địa của Tử Minh khoảng hai dặm thì ra lệnh dừng binh. Hai vạn quân sỹ ùn ùn dàn trận, kín đặc cả một dải đất rộng lớn. Tiếng trống dồn dập, tiếng khồng tượng tru rống khiến sỹ khí tăng thêm mấy phần.

Trên một roi đất cao, khá bằng phẳng, mười mấy con Hỏa Kỳ Lân, ánh mắt hung dữ, hơi thở phì phò đầy lửa sắp thành một hàng chỉnh tề. Bên cạnh chúng, là những chiếc xe bắn đá to lớn. Đám binh sỹ nhanh chóng bê từng tảng đá lớn, được bọc phía ngoài là những túi cỏ dày đặc đặt lên máy bắn đá.

Hoàng Vĩnh nhìn một lượt trận địa, im lặng chờ đợi. Phía xa, Tử Minh cũng hết sức cẩn trọng. Một giọt mồ hôi khế chảy xuống.

Ngược mắt nhìn lên mặt trời, đã đến giờ Thìn, Hoàng Vĩnh phá vỡ sự im lặng bằng một cái phất tay.

Đồng loạt những tiếng gầm rống khủng khiếp của Hỏa Kỳ Lân vang lên, những luồng lửa phụt ra từ họng đám quái thú cuộn lấy những viên đá to lớn vừa được bắn đi từ máy bắn đá.

Hàng chục viên đá khổng lồ, tựa như lưu tinh âm ầm phóng về phía trận địa của Tử Minh, vạch lên không trung những cột lửa ngùn ngụt.

Ừng...ùng...ùng...Những ngọn núi nơi đại binh của Tử Minh đang ẩn nấp bốc cháy ngùn ngụt kèm theo những tiếng nổ rền vang. Tiếng kêu la, hò hét vang lên thảm khốc. Phụt...phụt...phụt....Lại hàng loạt những viên đá bốc cháy âm ầm phóng lên. Loại máy bắn đá dùng lửa của Hỏa Kỳ Lân có thể thiêu đốt những thứ rắn chắc nhất. Sản phẩm này, chính là một sáng kiến của Mai Thiếu Kỳ dùng để công thành Thần Long khi còn theo An Dương đại đế.

Lửa phóng ra từ Hỏa Kỳ Lân, được máy bắn đá mang đi xa hơn, kết hợp với sức công phá khi chạm đất sẽ tạo thành những quả bom thực sự, khiến đối thủ hoảng loạn tựa như bị lưu tinh trên trời tấn công. Mai Thiếu Kỳ gọi đó là Lưu Tinh Thiên Ngoại Trận.

Phía bên Tử Minh, những ngọn núi âm ầm bốc cháy, lan ra nhanh chóng. Đám quân sỹ, kẻ thì cháy phừng phừng, hoảng hốt chạy loạn, người thì tìm đủ mọi cách để dập tắt những đám cháy đang lan ra. Nhưng lửa của Hỏa Kỳ Lân đâu phải lửa thường, bởi thể dập chúng là điều hết sức khó khăn.

Tử Minh khuôn mặt tức giận, hét vang ra hiệu.

Những tiếng xé gió của mũi tên rít lên man rợ. Hàng ngàn chấm đen, ken đặc lại với nhau phủ lên nền trời, từ những ngọn núi ở Quỷ Môn Quan phóng tới phía đại quân của Hoàng Vĩnh.

Rào rào...beng beng...Một trận mưa tên trút xuống đầu đội hình quân tiên phong của Mai Thiếu Kỳ. Bóng người ngã xuống rào rào, tiếng người

la hét đau đớn. Số còn lại dùng khiên đỡ được, tạo thành những tiếng như hạt mưa đập vào mái hiên.

Từ phía Quỷ Môn Quan, một tốp kỵ binh đông đến hàng trăm người, giáp trụ gọn nhẹ, vung đao chạy tới, hò hét như sấm. Dẫn đầu là một vị tướng uy dũng. Y cười một con chiến mã đen tuyền, trên tay là một cây trường thương to lớn. Vừa thúc ngựa, y vừa hét lớn :

- Kẻ nào dám ra đánh với ta ?

Hoàng Vĩnh đưa mắt nhìn một lượt tướng sỹ. Chợt từ trong hàng, một bóng trắng lao vút ra như ánh chớp. Một tùy tướng cười trên một con báo trắng rất to, vận bạch giáp, tay cầm một thiết chùy có cán dài, vung lên vun vút, miệng hô lớn :

- Có Phi Báo ta đây !Choang...Chiến tướng phía Tử Minh đâm một thương về phía đối thủ, lập tức Phi Báo dâng chùy lên, gạt ra. Cả hai vọt qua nhau một đoạn vội vòng lại. Phi Báo trừng mắt quát :

- Mau nói danh tính, bản tướng không muốn giết kẻ vô danh.

- Bản tướng Trương Phúc Hoàng, hân hạnh được lấy đầu Phi Báo nhà ngươi. – Phúc Hoàng cười khẩy, múa tít cây thương tạo nên những tiếng u u ghê người.

- Thùng rỗng kêu to. – Phi Báo mặt đỏ găng, cũng vung chùy, thúc báo trắng đánh tới.

Những tiếng va chạm binh khí choang choang vang lên, hai vị tướng quần nhau một hồi bất phân thắng bại. Chợt Phúc Hoàng giả thua, quay ngựa bỏ chạy. Phi Báo trúng kế, thúc báo trắng đuổi giết, miệng gào thét chửi bới liên hồi.

Hắc mã của Phúc Hoàng thốt nhiên dừng lại, chồm hẳn hai chân trước lên. Phúc Hoàng thấy thế xoay người về sau thật nhanh, ra một thương như chớp giật, thoáng một cái mũi thương vạch lên không khí một đường.

Phi Báo đang đà đuổi giết, cơ bản không thể chống đỡ nổi. Cây chùy không kịp dâng lên phòng thủ, chỉ á lên một tiếng, thân hình như bị nhắc khỏi báo trắng, lơ lửng giữa không trung.

Mũi thương xuyên qua người Phi Báo, nhắc y khỏi thú cười. Phúc Hoàng ghìm ngựa, cán thương kẹp mạnh vào nách, nhắc bổng thân mình Phi Báo lên cao, ánh mắt đầy thỏa mãn giết chóc. Từ phía Quỷ Môn Quan, tiếng hò như sấm giập vang lên âm âm.

Vứt xác đối thủ đánh phịch một cái xuống đất, Phúc Hoàng liếc mắt về phía quân địch, nhếch mép cười :

- Còn vị nào muốn chết dưới tay ta ?

Một trường không khí im lặng bao trùm, Phi Báo là chiến tướng giỏi nhất dưới trướng Hoàng Vĩnh. Ông ta đã tử trận, xem ra chẳng còn ai dám đương đầu với Phúc Hoàng cả. Sĩ khí bên phía đại quân của Hoàng Vĩnh chợt thuyên giảm đi mấy phần. Tiên phong tướng quân Hoàng Vĩnh nhìn Phúc Hoàng với ánh mắt tức giận vô cùng.

Chợt, trời như tối sầm lại xung quanh Phúc Hoàng, một tiếng oác rách màng nhĩ vang lên. Phúc Hoàng theo phản xạ thụp mạnh người xuống, một bóng người vụt qua kèm theo gió lốc vù vù. Chiến mã hoảng hốt hí lên man rợ, quay đầu chạy về phía Quỷ Môn Quan.

Phúc Hoàng định thần lại, ghìm ngựa, đưa mắt nhìn lên, chợt khuôn mặt trắng như tờ giấy. Trên trời, một bóng Lạc Điều Quân lao xuống như một mũi tên. Lạc điều vươn móng sắc nhọn, nhắm hướng Phúc Hoàng xông xuống.

Chiến tướng của Tử Minh cũng đâu phải dạng vừa, y hét lên một tiếng, dồn sức phóng mạnh cây thương lên phía Lạc Điều Quân. Lạc điều khẽ động, nghiêng mình né được, cây thương vọt qua tức thì có một bàn tay vươn ra nắm chặt lấy nó. Người cười trên lạc điều xoay mạnh cổ tay, tức thì cây thương chĩa mũi xuống dưới.

Vút...phập...hí...í...Chiến mã chồm lên rồi đổ vật xuống đất. Bóng lạc điều lượn xuống nhanh như điện xẹt rồi uốn mình bay lên. Dưới đất, cây thương găm xuyên qua Phúc Hoàng và chiến mã sâu xuống đất ngập cán.

Bóng lạc điều lấy lại vị trí, quay đầu về phía Quý Môn Quan, sau lưng một đoàn lạc điều vài trăm con bập bênh xếp thành một hàng. Chiến sỹ cười lạc điều vừa ra tay với Phúc Hoàng ánh mắt tựa ác thần thượng cổ, chăm chăm nhìn đám kỵ sỹ đối phương trước mặt. Đám kỵ sỹ, không ai bảo ai, nhất tề quay ngựa chạy về phía Quý Môn Quan.

Oác...oác....đoàn lạc điều như không để đối phương chạy thoát, tung cánh xà xuống, vươn móng quắp cả người và ngựa, bốc lên không trung, đoạn xé thành mấy mảnh, thả rơi lá tả xuống đất.

Tiêu diệt xong, Lạc Điều Quân lại tụ về thành một đội hình, hiên ngang đứng giữa trận tiền, khí khái tỏa ra hung dữ vô cùng.

Tử Minh mặt trắng như tờ giấy, chỉ đứng nhìn đội kỵ sỹ của mình trong chớp mắt bị xé xác. Chợt y nhận ra, bên cạnh Hoàng Vĩnh, một nhân ảnh đang đứng đó, dáng vẻ uy vũ vô song. Chính là Mai Thiếu Kỳ.

Mai Thiếu Kỳ nhíu mắt nhìn một lượt, đoạn phẩy tay một cái, hàng chục viên đá lớn, bốc cháy ngùn ngụt âm âm phóng tới. Những tiếng nổ rền vang kèm theo những cột lửa phừng phừng bốc cháy từ phía Quý Môn Quan.

Bên Tử Minh, tuy bị tấn công nặng nề nhưng cũng đáp trả lại bằng những trận mưa tên rào rào. Hai bên tấn công qua lại một hồi, thương vong không ít.

Mai Thiếu Kỳ chột ra hiệu, Hỏa Kỳ Lân và đội thạch xa dừng công kích. Từ đằng sau, những tiếng tru rống inh tai vang lên. Hàng trăm con khổng tượng, ngà dài hàng trượng, cao lớn lạ thường âm âm tiến lên. Khổng tượng bọc giáp sáng lóa, trên lưng cồng một chiếc hộp bằng sắt to, hở một mặt. Thoáng một cái, đám Hỏa Kỳ Lân đã phóng lên lưng khổng tượng, chui vào những chiếc hộp bằng sắt đó, thò đầu ra phía lỗ hổng.

Phía dưới chân khổng tượng, hàng ngàn binh lính giáo mác sáng lòa, dâng khiên tiến lên theo nhịp dồn dập.

Tử Minh hét lớn :

- Tất cả phòng thủ.

Lập tức các cung thủ, đao binh dâng vũ khí lên chờ đợi. Đoàn quân của Mai Thiếu Kỳ âm âm tiến tới, chớp mắt đã tiến đến gần.

Một cơn mưa tên lại rào rào bắn ra ngoài. Nhưng không làm gì được đám khổng tượng bọc giáp kia. Từ trên lưng khổng tượng, những lỗ hổng ở hộp sắp phè phè phun lửa ra phía trước, thiêu đốt những vị trí mà binh sỹ của Tử Minh đang ẩn nấp. Những tiếng la thất thanh, tiếng gào khóc vang lên như ri. Tử Minh tái mặt khi thấy đoàn khổng tượng cứ rầm rầm tiến tới, phun lửa vào từng chốt đề kháng. Y vội phẩy tay ra hiệu, trong lòng hoang mang cực độ. Lần đầu tiên ra trận, đương đầu với Mai Thiếu Kỳ, lão tướng dày dặn kinh nghiệm trận mạc, lại có trong tay đội quân được đào tạo bài bản từ rất lâu, y thấy mình như một quả trứng mỏng manh đang chọi với cục đá.

Lộc cộc...lộc...cộc...những tảng đá to lớn, lăn từ trên núi xuống, va âm âm vào đám khổng tượng đang lầm lũi tiến sâu vào Quỷ Môn Quan. Tiếng tru thảm thiết của khổng tượng vang lên mỗi khi bị đá đè. Bóng khổng tượng đổ âm âm xuống, những chiếc hộp sắt trên lưng chúng lăn ra ngoài,

Hỏa Kỳ Lân điên cuồng phá củi xông ra, phun lửa phừng phừng không phân biệt địch ta.

Lại những tiếng oác...oác vang lên đầy ghê rợn, trên cao, Lạc Điều Quân bất ngờ tập kích vào những vị trí ném đá, khiến cho tình hình phần nào cải thiện được. Đoàn khổng tượng lại tiếp túc tiến lên.

Tử Minh hoảng hốt, vội giục đánh kèng thu quân. Cờ xí cuộn lại, tiếng người náo loạn chạy đi, trong chớp mắt phòng tuyến đầu tiên của Quỷ Môn Quan đã lọt vào tay Mai Thiếu Kỳ.

Trời chiều ngả bóng xuống chiến trường. Xác binh sỹ la liệt. Người thì chi chít mũi tên, người thì bị nướng thành than, đen thui. Mai Thiếu Kỳ cười một tiếng, ra lệnh thu quân, tạm thời không truy đuổi vào sâu Quỷ Môn Quan.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 5: Vạn Quỷ Chú

Khu rừng nhỏ bên bờ sông Thiên Giang, 400 năm trước.

Bóng nữ nhân nhảy múa dưới ánh trăng, vũ điệu ma mị nhưng đầy sự quyến rũ. Một sự quyến rũ chết chóc. Thiếu nữ lướt đi trên mặt sông, mái tóc bồng bênh vương vào không gian. Nàng nhún người, làm một động tác xoay người trên mặt nước. Hai tay nàng vươn lên cao, kẽ chạm vào nhau, khuôn mặt nàng như bừng lên, đẹp hơn cả bất cứ bông hoa nào.

Nàng khẽ vẫy hai tay, động tác như một con thiên nga vỗ cánh bay lên khỏi mặt nước. Thân hình tuyệt mỹ của nàng nhấc khỏi mặt sông, chậm chậm dâng lên cao. Phía dưới, một xoáy nước dần dần hình thành, rít lên những tiếng đầy ma quái. Từ dưới xoáy nước, những đạo huyết quang rực rỡ xoăn vào nhau, phóng lên theo nàng. Chúng bập bênh quanh nàng, tựa hàng trăm con đom đóm đang ở xung quanh, càng tô thêm vẻ đẹp chết chóc của nàng. Chợt, đôi mắt nàng mở to, những đốm sáng dường như cũng rực thêm muôn phần rồi đột ngột phóng vút vào hư vô, hướng về phía bờ sông, nơi một nam tử đang bình thản ngồi thối sáo.

Huyết quang phóng tới nhanh như chớp nhưng không tạo nên bất cứ một tiếng động gì. Chúng đến gần nam nhân bỗng chậm chậm dừng lại, bập bênh, du dương lướt theo từng nốt nhạc. Một bản nhạc sâu thẳm, dường như kể về một mối tình đơn phương.

Nữ nhân khẽ nhìn rồi thấy tay một cái, đám huyết quang bừng lên, vây xung quanh nam nhân rồi đột ngột lao âm âm vào y. Cũng chỉ trong chớp

mắt, bóng nam nhân tựa như ảo ảnh, biến đi đâu mất, khiến tất cả huyết quang va vào nhau, tạo nên những tiếng nổ đing tai.

Nàng cười khúc khích, toàn thân khẽ động, thoáng một cái đã đáp xuống bờ bên này. Từ trong bóng tối phía sau nàng, nam tử bước ra lắc đầu, khẽ cười. Trên tay y là một cây sáo dài. Hai người này, chính là Huyết Lệ và Vô Tình Quỷ.

- Tu vi của muội tiến triển thật nhanh chóng, ta không ngờ.

- Sư huynh ! Theo huynh thì muội đã đủ sức để đấu với Long Thần Quân chưa ?

Nghe đến đây, khuôn mặt trắng bệch như xác chết của Vô Tình Quỷ chột như nhọt nhạt hơn. Y nheo mắt nhìn Huyết Lệ rồi hỏi :

- Muội muốn đấu với hã làm gì ?

- Muội muốn giết hã. – Huyết Lệ trả lời, khẩu khí hết sức tàn nhẫn.

Thở dài một cái, Vô Tình Quỷ hướng mắt ra phía sông, nơi con trăng đang in bóng, rất yên bình ở đó. Y chậm rãi nói :

- Ta chưa từng giao đấu với Long Thần Quân, vốn không thể đưa ra nhận định.

- Nhưng theo những gì ta biết, y là một thân tu luyện xưa nay chưa có người thứ hai.

- Huynh sợ hã ? – Huyết Lệ quay lại, nhìn vào mắt Vô Tình Quỷ khiến hã hơi bối rối.

- Ta không sợ. Xưa nay ta không biết sợ gì. – Vô Tình Quỷ nói.

- Vậy nếu muội đánh với hãn, huynh có giúp muội không ? – Huyết Lệ lại hỏi.

- Có chứ ! Ta sẽ đứng về phía muội. – Vô Tình Quỷ nhìn vào mắt Huyết Lệ nói.

- Vậy muội yên tâm rồi. – Huyết Lệ mỉm cười, đoạn quay người chạy sâu vào phía rừng.

Vô Tình Quỷ nhìn theo hình bóng mờ ảo của nàng, khẽ mỉm cười rồi lại thở dài một cái, đưa cây sáo tấu lên một bản nhạc bi ai, não lòng.

Trong một sơn động không quá lớn, một bà già ngừng thân tham thiền. Trước mặt cây Sát Thần Hoàn Hảo Côn lơ lửng tựa có ai đó đang nâng lên. Hai viên châu lập lòe tỏa sáng. Dưới đất, xác của năm người nằm chất đống lên nhau, toàn thân tựa như bị hút hết sinh khí, trở nên khô đét.

Từ phía cửa thạch động, giọng Huyết Lệ vang lên :

- Sư phụ ! Sư phụ !

Bà lão mở mắt, hai viên châu liền đó tắt lịm, cây côn rung lên rồi vọt về nắm gọn trong bàn tay già nua, xương xẩu của bà ta. Chậm chậm, bà lão chống chiếc gậy đứng lên. Huyết Lệ chạy vọt vào, mừng rỡ thông báo :

- Sư phụ ! Tầng thứ mười một của Vạn Quỷ Chú con đã luyện xong.

Bà lão đôi mắt chột sáng lên như nhìn thấy báu vật, toàn thân run lên sung sướng, vươn tay nắm lấy vai Huyết Lệ, giọng rưng rưng :

- Có thật không ? Có thật con đã luyện xong tầng thứ mười một của Vạn Quỷ Chú không ?

- Thật, con vừa thi triển ngoài sông, có cả sư huynh chứng kiến. – Huyết Lệ nói.

Ngửa cổ lên cười mà như khóc, bà lão sung sướng nói :

- Vô Danh Lão Quỷ ta bao năm nay đào tạo đệ tử, truyền thụ Vạn Quỷ Chú đến tầng thứ mười một đều thất bại. Đồ đệ gần trăm người, chẳng ai toàn mạng. Nay ông trời có mắt, không để môn phái ta bị thất truyền rồi.

Huyết Lệ ánh mắt khó hiểu nhìn sư phụ. Trong lòng nàng hình như mơ hồ hiểu ra từ xưa tới nay đều không có ai luyện được tầng thứ mười một của Vạn Quỷ Chú. Nàng cũng không hiểu, vì sao mình có thể hoàn thành được nó. Chỉ biết là rất dễ dàng mà thôi. Tầng thứ mười một, còn gọi là Thiên Quỷ Vũ Khúc, một vũ điệu triệu hồi những vong quỷ dưới mười tám tầng địa ngục trở về công kích đối phương. Khi này nàng thi triển mới chỉ dùng đến năm phần công lực.

- Khi nào sư phụ sẽ truyền nốt cho con tầng thứ mười hai ? – Huyết Lệ mừng rỡ hỏi.

Vô Danh Lão Quỷ chợt nghiêm nét mặt rồi đột nhiên cười lên ha hả, đoạn thò tay vào áo, rút ra một cuốn sách cũ mềm bằng da trâu. Bìa sách đã sờn, mờ mờ vài chữ « Vạn Quỷ Chú Tâm Pháp ». Đưa cuốn sách vào tay Huyết Lệ, Vô Danh Lão Quỷ lắc đầu nói :

- Trong sách này ghi tâm pháp của Vạn Quỷ Chú, được truyền từ đời này sang đời khác. Vạn Quỷ Chú được sư tổ phái ta sáng tạo ra cách đây hơn ngàn năm, trở thành pháp môn đỉnh cấp, độc bá giang hồ. Sau khi sư tổ về trời, trải qua mấy đời nữa, giờ đến ta đều không ai luyện được tầng thứ mười hai.

Huyết Lệ lật qua mấy trang sách. Tổng cộng có mười hai trang, trong đó mười một trang đầu đều ghi chi tiết từng khẩu quyết, tâm pháp. Duy chỉ trang thứ mười hai là không có một chữ nào cả mà hằn lên một chữ « Vạn » của nhà phật.

Vô Danh Lão Quý đưa cuốn sách cho Huyết Lệ, đoạn chậm rãi bước tới ghế, ngồi xuống rồi nói :

- Con đã luyện đến tầng thứ mười một, tu vi có thể nói là đã ngang bằng với ta. Còn tầng cuối cùng, phải xem con có duyên không. Cuốn sách này con cứ giữ mà nghiên cứu, coi như ta đem chức trưởng môn này, truyền lại cho con.

Huyết Lệ nghe vậy, bỗng quỳ xuống, giọng run run :

- Tạ ơn sư phụ đã ưu ái đồ đệ. Con có chết cũng không bao giờ quên ơn sư phụ. Sau này con sẽ làm rạng danh môn hộ. Để cả Lạc Hồng biết đến sư phụ.

- Tốt lắm ! Tốt lắm ! – Vô Danh Lão Quý cười lên, gật gật đầu.

Nghĩ một chập, Huyết Lệ khẽ hỏi :

- Sư phụ ! Người đã bao giờ giao đấu với Long Thần Quân chưa ?

Nghe đến đây, Vô Danh Lão Quý chợt dăm chiêu. Hít một hơi, bà ta nói :

- Đã từng. Ta đã từng thử sức với Long Thần Quân. Khi đó y chưa trở thành Đại đế Long Thần như bây giờ.

- Sư phụ kể đi. – Huyết Lệ mừng rỡ, chạy tới bóp vai cho sư phụ, giục.

- Ngày đó, hẳn đang là gã thanh niên tạo lập sự nghiệp. Tu vi cũng vào hạng có một không hai. Một lần, hẳn gặp ta, hai bên vốn không chung một đường nên cũng có giao đấu mấy hiệp. Ta khi đó mới bắt đầu luyện đến tầng thứ mười của Vạn Quý Chú. Cả hai giao đấu mất mười mấy ngày, bất phân thắng bại. Sau đó đường ai nấy đi, từ đấy không chạm mặt thêm lần nào nữa.

- Vậy bây giờ, khi sư phụ luyện xong tầng mười một của Vạn Quỷ Chú, nếu gặp lại y thì sao ? – Huyết Lệ hỏi.

- Ta không rõ được. Nhưng chắc không thể thua y. – Vô Danh Lão Quỷ khẳng định.

Huyết Lệ khuôn mặt mừng rỡ khi nghe những lời này, đoạn cất cuốn sách vào túi áo, quay người bước nhanh ra khỏi cửa động. Vô Danh Lão Quỷ thấy vậy hỏi với theo :

- Con định đi đâu ?

- Con đi đến thành Ánh Nguyệt có chút việc, mấy hôm nữa sẽ về.

Vô Danh Lão Quỷ nhìn theo, lắc đầu cười lớn. Bà ta hẳn là rất hài lòng về đứa đệ tử này lắm.

Huyết Lệ rời đi khoảng chừng hơn một canh giờ, Vô Tình Quỷ trở về, cất tiếng gọi. Vô Danh Lão Quỷ nói theo :

- Huyết Lệ nó đi đến thành Ánh Nguyệt rồi. Nó không nói với con sao ?

Vô Tình Quỷ nghe vậy không nói gì, xoay người định đi vào trong, chợt khuôn mặt y lộ vẻ lo lắng, phóng vút ra phía cửa, dáng vẻ rất khẩn trương. Vô Danh Lão Quỷ thấy vậy, nhăn mặt hỏi :

- Con làm gì mà hốt hải vậy ?

- Không xong rồi, Huyết Lệ đến thành Ánh Nguyệt, nhất định là muốn đấu với Long Thần Quân. Con nghe nói hôm nay y đến tuần du phương nam, sẽ đi qua thành Ánh Nguyệt. Con phải đi xem sao.

Nói rồi, Vô Tình Quỷ chớp mắt biến thành một luồng sáng, phóng vọt đi. Vô Danh Lão Quỷ nghe vậy cũng hết sức lo lắng, đoạn cũng buông mình vào hư vô, hóa thành một đạo quang mang, bay theo gấp gáp.

Bờ Bắc sông Hồng Giang, cách thành Ánh Nguyệt mười dặm về phía Đông Bắc.

Một vùng đồng cỏ mênh mông, bát ngát, trải dài hết tầm mắt. Năng khẽ buông mình, trải vàng xuống khắp khoảng không rộng lớn ấy. Gió hiu hiu nhẹ thổi, tạo thành những đợt sóng ì ào xô nhau lướt trên mặt cỏ.

Đoàn người rộn rã tiến về phía trước. Đi đầu là một tốp lính giáp trụ chỉnh tề, thượng những lá cờ sắc sỡ, đủ màu sắc, bên hông lưng lẳng trường kiếm. Tốp đi tiếp theo là những nữ nhân xinh đẹp, chốc chốc lại vung tay ném những cánh hoa vàng rộm vào không khí, khuôn mặt vô ưu, tựa như rất hạnh phúc.

Đi sau đoàn mỹ nữ, mười con kỳ lân oai hùng chia thành hai hàng, kéo một cỗ xe cực kỳ sang trọng. Nhìn qua, cỗ xe được trang trí rất tinh tế nhưng tỏa ra khí phách của bậc vương giả trong thiên hạ. Trên nóc cỗ xe, một lá cờ màu vàng không quá to lớn theo hình một con rồng vàng oai phong, ngạo nghễ bay trong gió. Hộ tống phía sau cỗ xe, một đội giáp sỹ hơn một trăm người, cưỡi trên ngựa chín hồng mao dũng mãnh. Khuôn mặt họ lộ vẻ anh dũng, thiện chiến.

Đoàn người ngựa đi tới một khúc sông nhỏ, có một cây cầu đá bắc qua. Ở giữa cầu, một bóng nữ nhân trầm ngâm đứng đó, ánh mắt cô liêu nhìn xuống dòng nước cuộn đỏ đang chảy dưới chân cầu. Người đi đầu đoàn là một viên tướng dáng vẻ dũng mãnh. Thấy có người, y khẽ ra hiệu cho cả đoàn dừng lại, đoạn thông dong thúc ngựa đi ra giữa cầu.

- Người kia ! Có biết ai...

Câu còn chưa kịp nói hết, đã thấy chiến mã chồm lên, hí vang, bóng người đổ rầm một cái xuống đất. Thủ cấp của y đã rơi tòm xuống dòng sông, loang một màu đỏ ối.

- Thích khách. – Đám người phía sau chột thét lên.

Lập tức những kỵ sỹ cưỡi ngựa chín hồng mao ào ào xông tới. Những người còn lại tỏa ra, bao xung quanh cỗ xe, ánh mắt tập trung vô cùng.

Chừng hai chục kỵ sỹ thúc ngựa phóng tới nhanh như chớp. Ai ai cũng nhất tề tuốt gươm, không nói câu gì, sát khí tỏa ra đáng sợ vô cùng.

Nữ nhân nhếch mép cười khẩy, tựa như chẳng có gì đáng sợ, đoạn phẩy tay một cái. Từ dưới mặt nước, những tiếng nổ đình tai nhức óc vang lên, hàng chục cột nước bắn tung lên trên, hắt vào đám kỵ sỹ.

Hai chục kỵ sỹ tựa như bị một lực rất mạnh va vào, đồng loạt ngã lăn lóc ra, khuôn mặt hết hoảng vô cùng. Chưa kịp định thần, chỉ thấy mặt đất tối sầm lại, một cảm giác lạnh lẽo xẹt ngang qua cổ. Tất cả đều đưa tay lên sờ cổ, máu tươi ứa ra. Hai chục thủ cấp đồng loạt rơi xuống đất. Cảnh tượng trên cầu thật đáng sợ vô cùng.

Xoạt...Nữ nhân khẽ động, trong chớp mắt đã phóng về phía cỗ xe đang dừng ở bên kia. Lại thêm những tiếng đùng, đoàn chọi tai. Đoàn người vây quanh hộ giá thoảng một cái đã bị đánh dạt ra cả. Người ngựa ngã nhào, đè lên nhau thảm thiết vô cùng.

Mười con kỳ lân thấy nguy, ngoác miệng gào lên khủng khiếp, tựa như muốn kéo cỗ xe, chạy băng băng xuống sông.

Một tiếng xì...xì khe khẽ phát ra từ trong xe, đám kỳ lân lập tức bình tĩnh trở lại, đứng im thít, dáng vẻ như phục tùng một mệnh lệnh tối cao, từ một nhân vật rất đáng sợ vậy.

Xung quanh cỗ xe, xác người la liệt nằm đó, tựa như vừa trải qua một trận chiến khốc liệt vô cùng.

Nữ nhân kia, chính là Huyết Lệ và người trong xe, hẳn phải là nhân vật số một Lạc Hồng – Đại đế Long Thần.

- Người là ai ? Tại sao muốn hành thích trẫm ? – Một giọng nói chứa đầy uy phong, âm âm phát ra khiến bầu không khí xung quanh như có một luồng nộ khí tràn đầy, phát kích. Cây cỏ tựa như có gió bão, ù ù rạp xuống cả.

Huyết Lệ ngược nhìn về phía cỗ xe, mái tóc chợt bạt đi vì nộ khí phát kích nhưng dường như vẫn rất bình tĩnh. Nàng cười lên rồi chỉ về phía cỗ xe, quát :

- Tên khốn kiếp. Người không nhận ra ta sao ?

Một sự im lặng bao trùm, từ trong xe bỗng khẽ vang lên tiếng thở dài. Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, một luồng vương khí thịnh vượng cuộn lên. Đại đế Long Thần chậm rãi bước tới. Trông ông ta mười phần oai phong, bức khí tỏa ra tựa như có thể đẩy lui được một đạo quân hàng vạn người.

Huyết Lệ trước sức ép ấy, cũng khẽ lùi lại. Dường như mọi điều nàng tính toán đều đang đi lệch hướng. Con người này, khí chất của ông ta so với năm xưa còn kinh khủng gấp bội phần.

- Thiên Thu ! Là cô ? – Đại đế Long Thần khẽ nhíu mắt, bước xuống.

- Người vẫn nhớ ta sao ? – Huyết Lệ khẽ rít lên qua kẽ răng, khuôn mặt chợt dâng lên những luồng sát khí kinh khủng.

- Tại sao cô lại muốn giết ta ? – Đại đế Long Thần hỏi, khuôn mặt biểu lộ vẻ khó hiểu.

- Chính người, chính người đã làm gia đình ta tan nát. – Huyết Lệ gầm lên, tức thì toàn thân bốc lên những đạo huyết khí cực thịnh rồi nhanh chóng kết lại trên không một hình quý diện nanh ác, chăm chăm nhìn Long Thần Quân.

Khuôn mặt Đại đế Long Thần lúc này chột cau lại. Ông ta hướng mắt nhìn quỹ diện, đoạn lại ngó xuống Huyết Lệ rồi thái độ nghiêm lại

- Thiên Thu ! Tại sao cô lại luyện thứ võ công tà độc nhất trong thiên hạ thế này ?

- Cầm mồm ! Hôm nay ta phải lấy mạng chó của ngươi. Vì ngươi mà Phong nhi phải bỏ mạng. – Huyết Lệ gầm lên.

Quỹ diện trên cao bỗng ngoác mồm, tựa như đang khóc lóc ỉ ôi, đáng sợ vô cùng. Thoáng một cái, cả cái đầu quỹ to lớn phóng vút xuống Đại đế Long Thần, khí thế đáng sợ vô cùng.

Đại đế Long Thần không hề nao núng, đứng giữa đất trời tựa cự thạch ngàn năm, khẽ rùng mình một cái, tức thì toàn thân phát hoàng kim chói lọi, lan tỏa ra khắp khoảng không gian xung quanh.

Những đạo kim quang rực rỡ đó, tựa như những mũi tên, xuyên qua quỹ diện, từng bước, từng bước phá tan hoàn toàn huyết khí cấu thành nên nó. Thoáng một cái, khoảng không tràn ngập một thứ ánh sáng lung linh, chiêu thức của Huyết Lệ đã bị đè bẹp.

Đại đế Long Thần phóng mục quang nhìn về phía Huyết Lệ, thái độ phần nộ cùng cực. Ông ta rít lên :

- Thiên Thu ! Dù cho cô có là ai đi nữa, nhưng luyện thứ tà đạo hại người như thế này, trăm cũng không thể bỏ qua. Đành đắc tội với Thiếu Sơn vậy.

Lời nói vừa dứt, Đại đế Long Thần thấy tay một cái, tức thì từ trong cổ xe, một trường âm thanh náo loạn vang lên. Một dải quang mang rực rỡ phóng ra. Nhìn kỹ, thanh trường kiếm uy danh bậc nhất của Long Thần Quân đang bập bênh trong không gian, sẵn sàng đợi ý chỉ của chủ nhân.

- Long Thần Quân ! Người chết đi cho ta. – Huyết Lệ gầm lên một tiếng, khoảng không gian tựa như muốn rung chuyển không ngừng.

Thân thể nàng rục lên những luồng quang mang đỏ chói, tựa như khí huyết đang sôi sục rồi quện vào nhau, âm âm phóng tới Long Thần Quân.

Đại đế Long Thần quắc mắt, lập tức bảo kiếm rùng rùng chuyển động. Nó xoay mạnh trong không gian, tựa như một cánh quạt. Những đạo quang mang sắc sỡ theo vòng xoáy cuộn ra bên ngoài, làm thành một tấm khiên vững chắc.

Huyết khí phóng tới, chạm vào vòng xoáy bảo hộ kia, lập tức dừng lại rồi rung lên mạnh mẽ, tựa như đang bị hút vào trong. Nhưng huyết khí chứa đầy sự thù hận, cứ lồng lộn lên, gắng sức thoát ra khỏi vòng cương tỏa. Sự cố gắng của nó cũng làm vòng xoáy mà Long Thần Quân tạo ra bớt sự hung dữ phần nào.

Huyết Lệ tay bắt quyết, gắng sức điều động quang mang xông tới đánh nát vòng xoáy bảo hộ mà Long Thần Quân vừa kết tạo. Còn đối thủ của nàng, cũng im lặng chứng kiến tấm khiên bảo hộ của mình chậm chạp nuốt chửng lấy huyết khí. Dường như Đại đế Long Thần rất ung dung, đứng đĩnh, chẳng có vẻ gì là vội vã cả.

Huyết khí cố sức phóng tới, bị vòng xoáy bảo hộ dần dần hút lấy, trong một thoáng đã tan biến. Huyết Lệ khẽ kinh hoàng, lùi lại mấy bước. Không ngờ tên Long Thần Quân chết tiệt này lợi hại đến vậy.

- Thiên Thu ! Tại sao cô lại muốn giết trẫm ? – Đại đế Long Thần khẽ bước tới, vươn tay nắm lấy bảo kiếm. Toàn thân ông ta cuộn cuộn bốc lên những khí thể mãnh liệt, bức Huyết Lệ phải tiếp tục thoái lui.

- Người làm gia đình ta tan nát. Vợ mất chồng, con không cha. Phong nhi của ta vì thế mà bị người ta đánh chết rồi. – Huyết Lệ nghiêng răng kèn kẹt, đôi mắt ngầu đỏ, chảy xuống một hàng lệ.

Nghe đến đây, Long Thần Quân mặt thoáng biến sắc, khựng lại. Khí thể tỏa ra đột nhiên sụt giảm mấy phần. Ông ta vội lảng tránh ánh mắt đầy hận thù của Huyết Lệ, trong lòng lơ mờ hiểu ra rằng mình đã gây nên một tội lỗi nào đó rất lớn với nàng.

Chỉ chờ có thế, Huyết Lệ thân ảnh nhanh như một tia chớp, thoáng một cái đã ở trước mặt Đại đế Long Thần. Nàng hung dữ phóng ánh mắt chứa đầy u uất, hận thù rồi hét văng lên một tiếng, đẩy một chưởng thẳng về phía Long Thần Quân.

Đại đế Long Thần trong nháy mắt lơ là phòng bị, thấy Huyết Lệ bất ngờ xông tới thì không kịp xuất chiêu ứng phó. Chỉ nghe uỳnh một cái, thân thể ông ta bắn tung về phía sau mười mấy trượng, áp lực tỏa ra đào một rãnh sâu hăm trên mặt đất. Lại ùng một tiếng, cả thân thể Long Thần Quân va vào vạt rừng đằng sau khiến cây cối đổ rạp, bụi khói cuồn cuộn bốc lên.

- Ta giết ngươi, ta giết ngươi. – Huyết Lệ gào lên thảm thiết, khuôn mặt méo mó đi, dồn sức đánh ra hàng trăm chiêu thức khủng khiếp về phía Long Thần Quân vừa ngã xuống.

Những đạo huyệt quang rực rỡ ùng oàng phóng tới, phát nổ tạo nên những thanh âm điếc tai cùng những áp lực cuồn cuộn khiến không gian, cảnh vật ngả nghiêng, méo mó.

Xoạt...Một quả cầu năng lượng cực lớn được Huyết Lệ tạo ra, bập bênh phía trên đầu nàng. Khuôn mặt Huyết Lệ thoáng chút mệt mỏi, giọt mồ hôi khế chảy xuống bên má. Quả cầu năng lượng rực lên một thứ ánh sáng chết chóc, thấp thoáng những tia sét nhỏ bao quanh. Toàn thân Huyết Lệ bị nhấc khỏi mặt đất, lơ lửng trong không trung, hai tay đưa cao lên đầu, đón đỡ quả cầu năng lượng kia.

Phía dưới, đất đá rùng rùng chuyển động, gió lạnh rít lên từng hồi, tựa như đang thổi về phía quả cầu. Mặt sông cuồn cuộn sóng gữ, hung hãn

đánh vào bờ. Một khoảng không gian bị nhuộm một màu quỳ dị. Mây đen đột ngột kéo tới cuộn cuộn trên đầu.

Nơi Long Thần Quân vừa bị đánh ngã, khói bụi tan dần. Ông ta khẽ chống kiếm đứng lên rồi sững sờ nhìn Huyết Lệ cùng quả cầu năng lượng cứ phình to ra đầy sự khủng khiếp. Dường như, trong quả cầu ấy chứa những nỗi bi ai, thống khổ của một thế giới nào đó. Nỗi đau khổ cùng cực của những hồn ma, bóng quế từ mười tám tầng địa ngục hình như đang được đè nén trong quả cầu kia. Chỉ cần nó bung ra, những hồn căm đó sẽ lan tỏa mãnh liệt, reo rắc kinh hoàng cho nhân gian.

- Cô ! Thiên Thu ! Cô đã luyện đến mức độ này sao ? – Long Thần Quân bàng hoàng.

- Đúng ! Người không ngờ phải không ? – Huyết Lệ rít lên, giọng nói méo mó giữa không gian, tựa âm binh đang gào thét.

Soạt. Đại đế Long Thần toàn thân khẽ động, hướng mũi kiếm lên, quát lớn :

- Đã vậy ta đành đặc tội với cô.

Dứt lời, Long Thần Quân toàn thân phát sáng chói lọi, nhún mình phóng về phía Huyết Lệ với một khí thế bài sơn đảo hải. Nhìn từ xa, đạo hoàng khí cuộn cuộn bốc lên từ thân thể vị hoàng đế của Lạc Hồng tựa như một con rồng vàng hung dữ.

Huyết Lệ nhíu mắt nhìn Long Thần Quân phóng tới. Áp lực tỏa ra khiến nàng cảm nhận được rõ rệt tu vi đỉnh cao của đối thủ. Nàng gồng người, chống lại những nguồn năng lượng đang tỏa ra của đối thủ.

Nàng gầm lên, vang vọng đến chín tầng trời rồi toàn thân rung lên ném mạnh quả cầu năng lượng xuống phía Long Thần Quân. Những tiếng thét, tiếng khóc, tiếng than vang lên thấu óc cùng nhịp lao xuống của khối cầu.

Xoạt...Ánh hoàng kim le lói, rạch ngang, xuyên dọc khối cầu khiến nó bùng lên rồi bùng một cái, nổ tung ra thành hàng triệu ánh sáng đỏ què. Từ trong thứ ánh sáng đó, một nhân ảnh khí phách phi phàm, bao bọc bởi đạo hoàng khí đang vung kiếm bay tới. Khuôn mặt ông ta đầy vẻ thanh cao, cô ngạo. Thanh kiếm trong tay ông ta cũng rực rỡ muôn phần. Long Thần Quân vừa chém tan khối cầu, đang hướng về Huyết Lệ phía trên.

Nàng nhìn xuống khối cầu bị chém tan tành, mỉm cười. Ánh mắt nàng khép lại, hai tay vươn ra như đang đón nhận một điều gì đó. Nàng đón nhận sự thất bại, cái chết đang đến gần sao ?

Không gian tựa như vang lên những khúc nhạc. Hàng triệu chấm đỏ li ti như máu vừa bị chém tan tành như đang nhảy múa. Chúng, dường như là những khúc nhạc mê dụ, len lỏi sâu vào tâm hồn.

Phía trên, thân hình nàng khẽ chuyển động. Nàng đang múa, đang biểu diễn một vũ điệu. Vũ điệu của cái chết. Đôi tay nàng phấp phới. Những ngón tay mềm mại chuyển động từ từ, như ve vuốt không gian. Đôi chân nàng nhún nhảy vô cùng đẹp đẽ.

- Thiên Quý Vũ Khúc ! – Đại đế Long Thần khuôn mặt khẽ nhăn lại khi chứng kiến nàng nhảy múa.

Rất nhanh, tiếng nhạc như một cái lồng khổng lồ, chụp xuống một khoảng không rộng lớn. Hàng triệu tia sáng li ti vương trong không gian, vội vã bay về phía nàng, cuộn lại xung quanh, dường như chúng đã làm cho tốc độ công kích của Long Thần Quân giảm xuống rõ rệt.

Tiếng nhạc vẫn véo von cất lên, xung quanh Long Thần Quân chợt ẩn hiện một màn sương mù kỳ lạ khiến ông ta dừng hẳn lại, quan sát.

Phía dưới, bên trên, phải, trái của Long Thần Quân, chợt xuất hiện những ảo ảnh nhảy múa. Một đoàn vũ nữ mờ ảo, kỳ bí cứ bủa vây xung quanh ông ta, biểu diễn những vũ điệu mê đắm. Phía trên, Huyết Lệ hai mi

đã khép, thả hồn vào không trung, thân thể như quyện vào hư vô, chìm đắm trong vũ khúc chết người kia. Nàng dường như quên hết mọi thế sự, cảm xúc.

Đại đế Long Thần đứng giữa những ảo ảnh mỹ nhân, ngắm nhìn họ biểu diễn những điệu múa tuyệt đẹp. Ánh mắt ông ta dường như rất phấn khích dõi theo từng nhịp nhún nhảy. Những mỹ nhân kia quả thực khiến người ta mê mẩn, rung động cõi lòng. Phía trên cao, Huyết Lệ càng lúc càng biểu diễn vũ điệu với một tốc độ kinh hồn. Thế nhưng, những động tác của nàng vẫn chuẩn xác vô cùng.

Một tràng cười sáng khoái chợt vang lên, xuất phát từ Đại đế Long Thần. Điệu cười của ông ta, dường như rất thỏa mãn, hoan hỉ với những gì đang diễn ra trước mặt. Đại đế Long Thần chậm chậm nhìn xuống thanh kiếm trong tay, nó vẫn phát quang rực rỡ, khẽ rung lên, tựa như đồng cảm với chủ nhân.

- Cô biết không ! Cách đây lâu lắm rồi, ta cũng đã từng được chứng kiến cái cảnh đẹp đẽ này. Hàng trăm mỹ nhân xinh đẹp nhảy múa xung quanh ta. Không ngờ hôm nay ta lại được chứng kiến lại. Chẳng biết Vô Danh Lão Quỷ có còn sống không ?

Nghe đến đây, đôi mắt Huyết Lệ chợt mở to, vũ điệu nàng đang biểu diễn chợt lệch đi mấy nhịp. Những ảo ảnh chớp tắt nhưng rồi lại giữ được vị trí, vẫn nhảy múa xung quanh Long Thần Quân.

- Vũ điệu chết chóc này, từng khiến ta phải khốn đốn. Có thể nói, trong gầm trời này, Thiên Quỷ Vũ Khúc là chiêu thức có thể ngăn cản được trẫm. Nhưng, đó là chuyện của mấy trăm năm trước. Giờ trẫm đã khác rồi. – Đại đế Long Thần nói xong, lại cười lên những tiếng sáng khoái.

Xoạt – Ông ta vung bảo kiếm lên, chém một đường cực mạnh về phía trước. Kiếm khí tựa như núi lửa phun trào, âm ầm rạch một đường vào hư

vô. Ảo ảnh trước mặt chợt tan biến trong khoảnh khắc, mở ra một khung trời. Dường như ông ta đang bị bao bọc trong một khoảng không gian tách biệt.

Đại Đế Long Thần nhún người, phóng vọt qua vết rách đó, trở lại với thực tại. Nhìn lại đằng sau một khối cầu to lớn hiển hiện giữa trời đất, chắc hẳn là khi này ông ta đã bị giam cầm trong đó, để thưởng thức những vũ điệu kia.

Huyết Lệ tái mặt khi thấy Long Thần Quân một chiêu đã đánh vỡ thế trận phong tỏa của mình. Nàng dừng lại, ánh mắt vừa lo lắng vừa chứa đầy thù hận nhìn ông ta. Đoạn nàng vươn những ngón tay mềm mại, vạch lên hư vô những ký tự lạ lùng.

Khối cầu lập tức tụ lại rồi phân chia thành hình ảnh những vũ nữ kiêu sa, âm âm xông tới đánh Long Thần Quân.

Đại đế Long Thần hét lên một tiếng, vung kiếm chém mườì mây đường. Những ảo ảnh xông tới, lập tức bị kiếm khí hung hãn chém tan tành.

Chém xong đám ảo ảnh, Long Thần Quân buông tay, bảo kiếm vạch vào thình không một đường, lượn lên công kích Huyết Lệ.

Nàng nhanh như chớp, phẩy tay mấy cái, tức thì những đám mây đen trên cao âm âm phóng những tia sét đỏ quạch như máu xuống, bao bọc lấy bảo kiếm. Nhìn từ xa, tựa như những sợi tơ màu đỏ, phóng xuống trói chặt lấy thanh kiếm.

Bảo kiếm của Long Thần Quân bị trói trong đám huyết quang, rung lên dữ dội, tựa mãnh thú bị giam cầm. Nhưng càng giãy, những đạo huyết quang càng siết chặt lấy nó.

Long Thần Quân từ đâu phóng tới, vươn tay nắm lấy chuôi kiếm đoạn gầm lên một tiếng như hổ dữ. Thanh kiếm phát quang cực thịnh, chớp mắt

đã làm đứt hoàn toàn những đạo huyết quang đang phong tỏa nó. Long Thần Quân toàn thân nổi cơ bắp cuồn cuộn, chột to lớn lạ thường. Trông ông ta giống như một vị ác thần thời thượng cổ. Đôi mắt hằm học nhìn lên, đoạn phóng tới, vung kiếm chém Huyết Lệ.

Nàng a lên một tiếng, rồi nhích người né đường kiếm. Chỉ là, kinh khí phát ra quá mạnh, khiến Huyết Lệ bị đẩy dạt sang một bên, chới với. Nàng vừa lấy lại thăng bằng, đã thấy Long Thần Quân lù lù trước mặt, xuất ra một chưởng giữa ngực.

Huyết Lệ chỉ kịp á lên một tiếng, toàn thân tựa như bị cả một ngọn núi giáng xuống rồi rơi tự do từ trên cao xuống đất.

Nàng rơi xuống, khuôn mặt trắng như tờ giấy, đôi mắt đầy sự tiếc nuối, hận thù. Tại sao, tại sao nàng không thể giết được hắn. Tu vi của nàng so với hắn quá thấp kém rồi. Thế là hết, mỗi hận trong lòng nàng sẽ mãi mãi chẳng bao giờ có thể rửa được. Trong khoảnh khắc ấy, từ sâu trong tâm can của mình, Huyết Lệ dâng trào một cơn thịnh nộ mãnh liệt, những hình ảnh của quá khứ hiện về rõ nét trong nàng. Khuôn mặt của Thiếu Sơn, Phong nhi, Long Thần Quân, của sư phụ, của sư huynh. Những điều nàng học được trong Vạn Quỷ Chú...

Vạn Quỷ Chú. Cuốn sách rơi ra từ trong áo nàng, bơ vơ lướt trong không trung. Những cơn gió thổi tới, những trang sách lật thật nhanh. Những hình vẽ của từng trang cứ chuyển động mãnh liệt trước mắt nàng. Mười một hình ảnh, gộp lại. Mười một chiêu thức lần lượt hiện ra. Trong cái khoảnh khắc ấy, tại sao nó lại rõ ràng, mạch lạc đến như vậy.

Mười một chiêu thức. Mười một tầng. Xưa nay chỉ cần mười một tầng này thôi, cũng đủ xưng bá Lạc Hồng rồi. Chỉ là Long Thần Quân quá mạnh, ông ta dường như đã chạm đến ngưỡng cửa thần thánh rồi. Mà thần thánh thì sao con người bình thường có thể đấu lại được? Trong thâm tâm, Huyết Lệ thực sự sợ hãi con người này. Gia đình nàng tan nát, chồng bỏ đi

biệt tích, con thì bị người ta hại chết và bây giờ, tính mạng của nàng cũng không thể giữ được nữa rồi.

Nhưng, ngay trong cái khoảnh khắc cuối cùng ấy, mười một chiêu thức của Vạn Quỷ Chú như sống động hẳn lên, như đang nhảy múa, biểu diễn trước mắt nàng. Biểu diễn cái điều hàng trăm năm nay không ai lĩnh hội ra được. Đó, là tầng thứ mười hai của Vạn Quỷ Chú – Thập Nhị Hoàng Quỷ.

Toàn thân nàng như tê dại, đầu óc lúc mụ đi, lúc lại vô cùng sáng suốt. Nàng cứ thế rơi tự do, trên môi khẽ mở một nụ cười tươi rói. Đúng rồi. Chính là nó. Chính là chiêu thức thứ mười hai của Vạn Quỷ Chú. Cuối cùng, nàng cũng đã phát hiện ra.

Uỳnh....Một tiếng long trời lở đất. Nàng rơi thẳng xuống đất, tạo nên một cột khói bụi khủng khiếp. Trên cao, Long Thần Quân cô ngạo nhìn xuống, ánh mắt ông ta dường như phát hiện ra một điều gì đó rất kinh khủng.

Từ trong đám bụi mù mịt, nàng lại xuất hiện, rực rỡ và muôn phần xinh đẹp. Nàng, tựa như một nữ thần, đang từ từ bay lên thượng giới.

Đôi môi xinh đẹp của nàng, khẽ mấp máy :

- Long Thần Quân ! Hôm nay sẽ là ngày chết của ngươi.

Từ xa, chợt văng vẳng tiếng gọi. Một đạo quang mang rực rỡ phóng vút đến bên cạnh nàng. Vô Danh Lão Quỷ cuối cùng cũng tìm được nàng. Bà ta dừng lại, nhìn lên Long Thần Quân, ánh mắt khẽ bàng hoàng.

- Huyết Lệ ! Ta và Vô Tình Quỷ chia nhau đi tìm con, không ngờ con lại giao đấu cùng Long Thần Quân ở đây. – Vô Danh Lão Quỷ lên tiếng.

- Hóa ra bà vẫn còn sống. Được lắm, hôm nay trẫm sẽ tiễn cả hai sư đồ về bên kia thế giới. – Long Thần Quân nói lớn.

Vô Danh Lão Quỷ hướng mắt đánh giá đối thủ. Dựa vào khí thế mà ông ta đang phát ra, bà biết phần thắng hoàn toàn không nằm trong tay. Thật sự, Vô Danh Lão Quỷ cực kỳ nể sợ Long Thần Quân. Năm xưa có thể đấu ngang cơ nhưng không ngờ lão ta lại đạt được tiến triển một cách vượt bậc như vậy. Chỉ đứng gần thôi, Vô Danh Lão Quỷ cũng cảm nhận được những năng lực vô biên mà ông ta đang sử dụng để chiếm thế thượng phong

- Huyết Lệ ! Con mau rời khỏi đây. Cả ta và con đều không phải đối thủ của lão đâu. – Bà nói.

Huyết Lệ mỉm cười, hướng ánh mắt đầy tự tin về phía Long Thần Quân đoạn quay sang Vô Danh Lão Quỷ, khẽ nói :

- Sư phụ ! Con không tin hôm nay Long Thần Quân có thể thoát được tầng cao nhất của Vạn Quỷ Chú.

- Tầng cao nhất ? Con đang nói gì vậy ? – Vô Danh Lão Quỷ bàng hoàng.

Huyết Lệ phá lên cười như điên dại, đoạn nói nhanh :

- Cốt tủy của Vạn Quỷ Chú trăm năm nay không ai khám phá ra, cuối cùng con cũng đã thông suốt. Phải cảm ơn lão Long Thần Quân chết tiệt kia.

Vô Danh Lão Quỷ như không tin vào tai mình. Nhưng bà ta biết, Huyết Lệ tuyệt đối không bao giờ lừa dối sư phụ. Trong lòng bà ta thoáng một tia vui mừng khôn siết. Cuối cùng, tầng cao nhất của Vạn Quỷ Chú đã có lời giải.

Huyết Lệ ngửa cổ lên trời, đôi mắt nhắm nghiền lại, hai tay buông lơ, lầm rầm đọc :

- - Thiên quý, địa quý, cửu quý, thập nhị hoàng quý, sát thần sát thánh chư quý, hiện thân nghe ta sai bảo.

Mây đen trên cao đột nhiên lồng lộn lên, cuồn cuộn dữ dội. Mặt đất khê rung lên bần bật. Những đám mây chợt ù ù hạ thấp xuống, tựa như đất trời giao hòa với nhau. Ánh sét lập lòe đánh ra, ầm ầm, hiện hiện. Mặt đất chợt bao phủ bởi những đám mây đen kịt.

Xoạt...xoạt...xoạt...Từ trong đám mây đen, thấp thoáng xuất hiện những ảo ảnh to lớn, hung dữ khác thường. Mười hai con quý từ đâu phóng vọt ra, sắp thành một hàng, chờ đợi sự sai khiến của chủ nhân.

Long Thần Quân đứng trên cao, khuôn mặt bàng hoàng khi nhìn thấy đám quý dữ đồng loạt xuất hiện. Bảo kiếm trong tay ông ta cũng khê run lên. Cả đời ông ta đã đối mặt với yêu ma, quỷ quái, ác nhân nhưng chưa lần nào thấy đông đảo những giống tà vật như vậy. Tất cả bọn chúng đều mang trong mình những luồng hắc khí bức nhân.

Vô Danh Lão Quý thì ngược lại, bà ta thực sự bị kích thích. Không ngờ, đứa đệ tử này lại có thể đột phá đến cảnh giới cao nhất của Vạn Quý Chủ. Xem ra, Lạc Hồng chẳng mấy chốc sẽ phải phủ phục dưới chân nó. Cười lên những tràng sảng khoái, Vô Danh Lão Quý chĩa cây Sát Thần Hoàn Tảo Côn về phía Long Thần Quân, quát lớn :

- Lão tặc, xem ra hôm nay là ngày xui xẻo của ngươi rồi.

Không gian tràn ngập một màu quý dị, những cơn gió hung hãn thổi tới nhuộm một màu đen kịt. Một bên là Long Thần Quân ngạo nghễ đứng giữa trời, một bên là thế lực đáng sợ nhất Lạc Hồng. Cả hai thế lực này, đều sẽ dốc hết sức trong trận đấu một mất một còn này.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 6: Chiến cục

Ánh chiều tà âm đạm, chiếu lên những bức tường cao vút, bao bọc Huyết thành. Cả tòa thành rực lên một màu đỏ như máu.

Vài tiếng quạ kêu buồn thảm, thê lương. Phía lầu thành, hai bóng người dăm chiêu hướng ánh mắt ra phía xa.

Tiểu Bất Tử lặng im, cứ nhìn về phía mặt trời đang dần lặn sau những ngọn núi. Tiểu Linh đứng cạnh, chốc chốc lại khẽ ngó y. Tâm trạng y hình như không vui, khiến nàng cũng vậy. Nàng thắc mắc, không hiểu Tiểu Bất Tử đang suy tính điều gì, hay hẳn đang nhớ tới ai đó. Nghĩ đến đây, trong lòng Tiểu Linh chợt cảm thấy hoang mang, chới với. Mà cũng chẳng hiểu, cái cảm giác đó là gì nữa.

Màn đêm lặng lẽ trùm xuống Huyết thành. Tiểu Bất Tử vẫn đứng đó, im lìm.

- Người vào trong nghỉ đi. – Tiểu Linh phá vỡ cái màn im lặng đó.

Tiểu Bất Tử thở dài, từ từ quay lại nhìn Tiểu Linh. Trong cái khoảng không gian nhờ nhờ của những ngọn đuốc vừa thắp lên, Tiểu Linh thật xinh đẹp tựa thần tiên. Tiểu Bất Tử dường như muốn nói gì đó nhưng sao cổ họng cứ cứng lại, khô khốc. Hẳn chẳng biết nói cái gì cả. Trong lòng hẳn những ý nghĩ lớn vồn không rõ ràng khiến hẳn tự cảm thấy mình là một kẻ đốn mạt. Tiểu Linh đối với hẳn ra sao? Hẳn đã hứa hẹn những gì? Còn...sự tử...Hẳn muốn người ta gọi mình là gì đây? Thái Bảo hay Tiểu Bất Tử? Ngay cả cái tên, sao cũng khó khăn để lựa chọn vậy.

- A ha! – Hai tướng quân ở đây, làm bản vương đi tìm mãi.

Một giọng nói ồm ồm, pha chút kích động vang tới. Từ trong lâu thành, An Văn Thăng bước ra, vẻ mặt mừng rỡ.

- Vương gia! – Cả hãn và Tiểu Linh quay người, khẽ cúi chào.

- Ấy, đừng đa lễ thế, bản vương phải cảm ơn hai người mới phải. May có hai người, không thì ta đã là ma dưới tay tên chết tiệt Vô Tình Quỷ rồi. – An Văn Thăng niềm nở, kéo Tiểu Bất Tử vào, vỗ bôm bốp lên vai.

- Vương gia lần sau phải cẩn trọng – Tiểu Linh nhắc.

Phá lên cười một tràng, An Văn Thăng chấp tay:

- Là lỗi của bản vương, là lỗi của bản vương. Không ngờ tên con hoang đó lại dùng khổ nhục kế, nướng quân như vậy. Thật sơ xuất.

- Vô Tình Quỷ là kẻ xảo quyệt, mưu mô và rất tàn ác. – Tiểu Bất Tử nói.

- Được rồi, được rồi, bản vương hiểu rồi. Nào, chúng ta phải ăn mừng việc thoát khỏi kiếp nạn này. Bản vương bày tiệc ở trong phủ rồi, mời hai vị tướng quân.

Tiểu Bất Tử khẽ quay lại nhìn Tiểu Linh. Ánh mắt nàng tỏ vẻ khó chịu. Chiến tranh đang diễn ra, lão vương gia này còn bày tiệc ăn mừng việc thoát chết nữa. Bá tánh lầm than như vậy chưa đủ khổ sở hay sao? Tiểu Linh định mở miệng nói câu gì đó. Tiểu Bất Tử chột vờn tay tới, nắm chặt lấy tay nàng. Tiểu Linh khựng lại, trong người chột cảm thấy là lạ, tim đập mạnh, đôi má ửng hồng lên, vội rụt tay lại khiến Tiểu Bất Tử ngại ngùng. An Văn Thăng thấy thế, liếc cả hai rồi cười lên ha hả, vung tay vỗ vai hãn, sáng khoái nói:

- Cứ từ từ, đừng vội.

- Hai người này! – Tiểu Linh tức giận, bỏ vào trong.

Tiểu Bất Tử nhìn theo, tựa muốn níu kéo nhưng không thể. Hắn đứng im, siết chặt bàn tay, khẽ thở dài. An Văn Thăng thấy điệu bộ đó cũng thôi cười, khẽ vỗ vai nói:

- Đi, chúng ta đi thôi.

Bóng người lặng lẽ bước khỏi lầu thành, trái bóng dài thê lương trên những bậc đá. Chẳng biết, hắn đang mong ngóng, chờ đợi điều gì. Vài con gió thổi nhẹ nhẹ, Tiểu Bất Tử đi được vài bậc, đột nhiên cảm thấy kỳ lạ, một luồng sát khí ở đâu kéo đến, đậm đặc.

- Có sát khí. – Hắn hô lớn.

Tiểu Linh chạy trước, nghe vậy vội vàng nhún mình một cái, thân ảnh đã ở trên bảo kiếm, phá không bay tới.

Véo..véo...véo...Tiếng những mũi tên rít lên ghê rợn. Tiểu Bất Tử ngẩng lên, thấy trên đầu kín đặc những mũi tên phóng tới. Những binh sỹ trên tường thành không kịp trở tay, bị tên găm trúng, đổ vật ra đất, kêu la inh ỏi.

Hắn và An Văn Thăng vội phát khí hộ thể, đoạn phóng vọt lên tường thành quan sát. Phía xa, một đạo binh đông đảo trải dài phía chân trời, không biết từ lúc nào đã ở đó.

- Vô Tình Quỷ tấn công, tại sao quân trinh sát không thông báo? – An Văn Thăng khẽ rít lên, tức giận.

Có tiếng vật gì xé gió bay tới. Bộp...bộp...bộp...mấy cái thủ cấp nằm lăn lông lốc trên mặt tường thành. Đó chính là người của nhóm trinh sát.

- Báo động! Báo động! – Tiếng thét lạnh lạnh vang lên. Liền sau đó, trống trận, thanh la gõ liên hồi.

Binh sỹ Huyết thành nhanh như chớp, đã hàng ngũ chỉnh tề, rầm rập đứng trên tường thành, căng thẳng nhìn xuống phía dưới, nơi đội quân của Vô Tình Quỷ đang dàn trận.

Tiểu Linh lúc này đã đến bên Tiểu Bất Tử và An Văn Thành, nàng cũng nhìn xuống, khẽ rít lên:

- Tay này quả nhiên không phải hạng tầm thường. Một đạo quân đông đảo như vậy mà hành quân không gây ra tiếng động.

Rào...rào...rào....Lại một trận mưa tên phóng tới. Nhưng lần này, binh lính Huyết thành đã có sự chuẩn bị sẵn, đồng loạt dâng khiên sắt lên chống đỡ. Những tiếng va đập của mũi tên vào khiên vang lên tựa như mưa rào rơi xuống mái hiên.

Cơn mưa tên vừa dứt, ở đâu vọng đến tiếng cười hắc hắc. Tắt cười, một giọng quý dị vang lên:

- An vương gia! Có muốn đánh với ta nữa không?

Cả 3 người nhú mắt nhìn kỹ, từ phía đạo quân đang dàn trận kia, chậm rãi một nhân ảnh đang bước tới. Trên vai y là một con quạ 3 mắt.

Tiểu Linh và Tiểu Bất Tử không ai bảo ai, đồng loạt quay ra nhìn An Văn Thành. Vị vương gia này đang run lên nhưng không phải vì tức giận. Đó dường như là sự sợ hãi.

Tiếng cười của Vô Tình Quỷ lại vang lên khắp trận tiền, vọng vào những vách đá sừng sững, nhuộm màu đỏ như máu của Huyết thành, khiến nó cứ lập lờ như cây đèn trước gió. Dường như, sát khí mà Vô Tình Quỷ phát ra, khiến hệ thống phòng thủ của Huyết thành cũng bị kích động theo.

- Tòa thành này...- Tiểu Bất Tử thấy lạ, bất giác lên tiếng hỏi khi thấy toàn bộ những phiến đá của Huyết thành cứ lập lòe chớp tắt như ngọn đèn.

- Đó là pháp bảo trấn thành. Tòa thành này được pháp bảo chi phối. Những ánh sáng lập lòe đó là do nó bị kích thích bởi sát khí của kẻ thù. – Tiểu Linh giải thích, mắt vẫn hướng về phía Vô Tình Quỷ dưới kia.

- Mau, mau huy động toàn quân ra mặt thành, chuẩn bị phòng thủ. – An Văn Thành hét lên với một tay tùy tướng.

Tên này lập tức phát cờ hiệu. Chiêng trống lại dồn dập vang lên. Tiếng bước chân người rầm rập chạy, tiếng vũ khí loảng xoảng. Phút chốc, mặt chính của Huyết thành kìn kìn binh lính xếp hàng từ dưới chân thành lên tường thành.

- Người ước tính dưới kia có bao nhiêu quân? – Tiểu Linh khẽ hỏi.

Tiểu Bất Tử nhìn một vòng, lắc đầu nói:

- Trời tối quá, ta không rõ được, chắc chỉ vài ngàn, tên Vô Tình Quỷ này không thể trong thời gian ngắn mà điều động được gần 20 vạn quân áp sát Huyết thành được.

- Tiểu Bất Tử nói đúng lắm, hẳn không thể trong thời gian ngắn có thể điều động hàng chục vạn quân di chuyển mà không gây nên sự chú ý nào cả. – Một giọng nữ lạnh lạnh vang đến.

Giọng vừa đến, bóng người cũng lập tức từ trên không đáp xuống nhẹ nhàng. Tất cả mọi người thấy thế đột nhiên khẽ lùi lại nhường chỗ, đoạn cung kính cúi chào:

- Cửu công chúa.

Cửu công chúa dung mạo như hoa, vận một bộ đồ gọn gang, trông không có vẻ là ra trận, bước tới ngó nghiêng rồi chạy tọt đến bên cạnh Tiểu Bất Tử, nhìn chăm chập vào mặt hắn.

Tiểu Bất Tử thấy thế, ngại ngừng quay đi. Tiểu Linh cũng lập tức giấu sự khó chịu khi chứng kiến cảnh đó. Cửu công chúa mỉm cười, lại chạy ra tường thành, nhìn xuống rồi bảo:

- Cả ba chúng ta liên thủ, lẽ nào không hạ được Vô Tình Quỷ? Hắn chỉ có vài ngàn quân ở dưới, cơ bản là không thể chống nổi nếu chúng ta tấn công.

- Công chúa chớ khinh địch, đó là do ta đoán mò thôi, chúng ta không rõ hắn đem tới đây bao nhiêu binh sỹ. – Tiểu Bất Tử can ngăn.

- Người sợ hắn sao? – Cửu công chúa bĩu môi, ném ra một ánh mắt khinh khỉnh.

Tiểu Bất Tử vừa nghe đến từ sợ, trong lòng chột nổi lên mấy sự tức giận. Sợ ư? Hắn sợ tên ma đầu khốn kiếp ấy sao? Phải rồi, hắn đang muốn lấy mạng tên ma đầu ấy cơ mà? Sao giờ hắn lại trở nên yếu mềm, nấp sau bức tường thành, chỉ biết thủ thế?

Ánh mắt Tiểu Bất Tử chột chuyển sang đầy sự căm ghét. Tiểu Linh thấy vậy, vội vàng bước đến:

- Người đứng im đó cho ta, không được manh động.

- Ta và người cùng xuống đấu với ma đầu một trận – Cửu công chúa đưa tay, nắm lấy hắn, kéo ra phía tường thành.

- Công chúa! – Tiểu Linh hét lên.

- Phùng tướng quân, cô sợ thì ở lại đi. – Cứu công chúa nói rồi, nhún mình một cái, phóng vọt xuống tường thành.

- Công chúa! – Đến lượt Tiểu Bất Tử thét lên, vội vàng lao theo.

Hai bóng người từ trên tường thành phóng vút về phía Vô Tình Quỷ, vạch lên màn đêm những ánh sáng rực rỡ. Vô Tình Quỷ lặng lẽ đứng nhìn, nở một nụ cười bí ẩn. Cục diện trận chiến này đã được định đoạt? Phải chăng là số mệnh?

Ánh Nguyệt thành

Kỵ sỹ ghìm cương ngựa, nhẩy vọt xuống khoảnh sân rộng trước đại điện, hốt hải chạy vào trong.

Phía bên trong, Tử Sinh ngồi trên ngai cao, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng. Xung quanh, bá quan văn võ ai nấy đều căng thẳng, bầu không khí ngột ngạt hết sức.

Thấy kỵ sỹ xông vào chính điện, Tử Sinh bật giật, ánh mắt như hồi hải, giục:

- Sao? Sao?

Kỵ sỹ quỳ mọp xuống, trên trán lăn xuống một giọt mồ hôi, ấp úng:

- Dạ!..thưa!..

- Nói! – Tử Sinh gầm lên.

- Tử Minh tướng quân đã tử trận tại Quỷ Môn Quan. Đại quân của Mai Thiều Kỳ chỉ còn cách chúng ta mấy chục dặm đường. – Kỵ sỹ nói, mặt vẫn cúi gằm xuống đất.

Tử Sinh ngồi phịch xuống ghế, ngửa mặt lên trời, y muốn há miệng kêu một tiếng nhưng dường như không thể. Khấp đại điện, vang tiếng xì xầm, to dần, to dần. Ai nấy đều hoang mang tột độ.

Một tràng cười man rợ vang lên khắp đại điện khiến cho những tiếng xì xầm tắt hẳn. Tử Sinh cười vang, chua chát thét lớn:

- Là ông trời tuyệt đường sống của lão phu rồi. Là ông trời.

Tử Sinh gầm lên, tựa như con thú hoang say máu, vung bảo khí chém lia lia vào đám đại thần đang đứng dưới. Bọn quan văn võn không có chút tu vi nào, tránh không nổi, lăn ra chết như ngã rạ. Đám võ tướng thì lập tức phát khí hộ thể, tụ lại một chỗ, vũ khí lập tức chĩa về phía Trần Tử Sinh. Cảnh tượng giống như người ta đi săn thú vậy. Một vị võ tướng, bước tới trước, chĩa đao về phía Tử Sinh, lớn tiếng:

- Anh em! Hôm nay chúng ta bắt sống tên giặc già này giao nộp cho Mai Thiếu Kỳ, ai theo ta thì sống, chống lại thì chết.

Tiếng hò reo dậy đất, binh sỹ chứng kiến cảnh Tử Sinh điên cuồng sát hại thân tín của mình, lại thêm thông tin Mai Thiếu Kỳ đang kéo đại binh về thành Ánh Nguyệt thì không ai bảo ai đều đứng về phía vị đại tướng kia.

Từ phía ngoài hướng vào đại điện, chỉ nghe tiếng loảng xoảng của binh khí, tiếng la hét, chửi bới, tiếng bước chân rầm rập chạy...

Ánh Nguyệt thành rực lên một màu sắc quý dị. Chẳng ai có thể định nghĩa được chúng là thứ ánh sáng gì. Tòa thành im lìm, yên bình như không phải đang đứng trước một trận huyết chiến sống còn.

Trời chiều tô một màu vàng âm đạm. Phía cổng thành, một hàng dài binh lính cùng các văn võ bá quan tằm tấp chờ đợi. Trên thành lầu, một lá

cờ màu trắng đã được treo lên, phấp phới bay.

Từ cuối đường chân trời, những chấm nhỏ dần dần xuất hiện. Chúng to dần, to dần. Tiếng kêu đinh tai nhức óc vang động khắp bầu trời. Lạc Điều Quân hùng dũng xếp thành hàng, đờ gió bay tới. Bay phía trước, chính là Mai Thiếu Kỳ. Bên cạnh y, một con bạch ưng uy dũng cũng đang sải cánh nhắm hướng thành Ánh Nguyệt. Trên lưng bạch ưng, chính là Bạch Ưng đạo trưởng.

- Sư huynh nhìn xem, cờ trắng. Tử Sinh đã chịu đầu hàng rồi sao?

Bạch Ưng đạo trưởng nhíu mắt nhìn tới, đoạn khẽ nói:

- Phải cẩn thận kẻo trúng khổ nhục kế của lão tặc đó.

Mai Thiếu Kỳ không nói, phẩy tay ra hiệu. Lạc Điều Quân lập tức triển khai đội hình, chậm chậm hạ độ cao. Các chiến sỹ trên lưng lạc điều vũ khí sẵn sàng.

- Người bị trói kia chẳng phải Tử Sinh sao? – Bạch Ưng đạo trưởng lên tiếng.

Mai Thiếu Kỳ nhìn kỹ, cũng thốt lên:

- Tại sao hẳn lại bị trói gô lại, buộc trên cọc thế kia? Làm phản sao?

Phía dưới, trước hàng dài binh sỹ, quan lại, võ tướng, một chiếc cọc lớn được dựng lên. Bên trên cái cọc, Trần Tử Sinh bị trói chặt lại. Y giãy lên như sắp bị chọc tiết, luôn miệng chửi bới.

Mai Thiếu Kỳ và Bạch Ưng đạo trưởng đáp xuống cách y khoảng mấy trượng. Bên trên, Lạc Điều Quân bay thành một vòng tròn xung quanh hai người, sẵn sàng ra tay nếu có bất cứ điều gì gây nguy hiểm cho chủ nhân.

Mai Thiều Kỳ bước tới chiếc cọc, ngược lên nhìn Tử Sinh. Tử Sinh nhìn xuống, khạc một bãi đờm, nhổ phệt xuống. Mai Thiều Kỳ thấy thế, vội nhảy lùi lại né tránh, đoạn lại ngược mắt lên, cười ha hả.

Từ trong đám quan binh, một người giáp trụ sáng bóng, bước tới, lễ phép thưa:

- Chúng thần đồng tâm hiệp lực, phứt bỏ tên vô lại Trần Tử Sinh, mong hoàng thượng anh minh, chứng giám cho lòng trung thành này. Toàn thể con dân và chức sắc thành Ánh Nguyệt đều một dạ đi theo hoàng thượng.

Mai Thiều Kỳ đánh mắt nhìn một lượt rồi quay về phía Bạch Ưng đạo trưởng. Lão đạo Bạch Ưng khẽ nhíu mày, lắc đầu mấy cái.

Mai Thiều Kỳ quay người, vung một kích lên trên. Đường kích sáng loáng, quang mang phóng ra nhanh như ánh chớp, một chiêu đã xé đôi Tử Sinh cùng chiếc cọc. Chiếc cọc cùng hai mảnh xác Trần Tử Sinh đổ rầm về hai hướng.

Chứng kiến cảnh đó, toàn thể đám quan binh đều quỳ mọp xuống, tung hô:

- Thánh thượng vạn tuế.

Mai Thiều Kỳ thu kích, quay ngoắt người nhảy lên lưng lạc điểu, không nói không rằng, phẩy tay ra hiệu. Những tiếng oác, oác ghê rợn vang lên, đám Lạc Điểu Quân trên cao phóng xuống, vờn nanh vuốt xé xác toàn bộ quan binh đang quỳ xuống tung hô Mai Thiều Kỳ.

Bóng lạc điểu và bạch ưng phóng vút vào bên trong thành. Mai Thiều Kỳ không ngờ, việc chiếm lấy thành Ánh Nguyệt lại có thể dễ dàng như lấy một món đồ chơi trong túi như vậy. Y bay bên cạnh Bạch Ưng đạo trưởng khẽ nói:

- Phàm những kẻ đã phản chủ được một lần thì sẽ có lần thứ hai.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 7: Nhân Tính

- Đây...đây là đâu? – Huyết Lệ mở mắt, chợt thấy toàn thân nhức nhối, tự hỏi. Nàng thử vận khí tự chữa trị.

Huyết Lệ hốt hoảng, trong người nàng, chân khí tu luyện bao lâu nay dường như chẳng còn chút nào.

Tung tấm chắn đang đập, nàng bật giậy. Nhưng cơ thể dường như không chịu nghe theo nàng. Huyết Lệ cảm giác xương cốt, kinh mạch đã không còn phải của mình nữa.

Tuyệt vọng, những mảnh ghép ký ức chợt ùa về. Đại Đế Long Thần! Nàng nhớ, mình đã dốc hết lực, quyết một phen sống chết với hắn. Mảnh ký ức cuối cùng mà nàng lưu lại, đó là một tiếng nổ rất lớn. Rồi tất cả dường như chìm vào một màn đêm vô tận.

Huyết Lệ lấy lại bình tĩnh, đảo mắt nhìn quanh căn phòng mình đang nằm. Nó đơn sơ, mộc mạc. Chỉ có bộ bàn ghế ở góc phòng và một cái tủ cũ kỹ. Nàng bồi hồi. Căn phòng này, sao nó lại giống như thời nàng vẫn còn đang chung sống với Dương Thiếu Sơn quá.

Những ký ức mơ hồ hiện về. Huyết Lệ không rõ mình mơ hay tỉnh. Nàng nhìn ra phía cửa ra vào đang đóng chặt. Chợt nàng cảm thấy tim mình đập rộn ràng, làn da mềm mại bỗng gai lên. Hình như, nàng đang chờ đợi điều gì đó. Cánh cửa kia mở ra, hàng ngàn tia nắng chói lọi, mang hương vị mặn mà của biển sẽ xộc vào. Và, Thiếu Sơn sẽ bước vào, nhìn nàng, mỉm cười âu yếm. Tất cả những điều nàng trải qua đều sẽ như một giấc mơ.

Không có chiến tranh, không có Long Thần Quân, không có Vạn Quỷ Chú, không có tất cả khổ đau mà nàng phải gánh chịu. Tất cả, đều sẽ tan biến như một giấc mơ. Nàng khấp khởi, hy vọng như vậy.

Và, cánh cửa cũng từ từ mở ra. Tim nàng như ngừng đập. Bên ngoài, những tia nắng ủa vào, vội vã, đem cả những mùi vị lạ lẫm của cuộc sống ngoài kia, tràn đầy vào căn phòng. Ánh mắt Huyết Lệ dừng ở phía cánh cửa, nơi nó đang từ từ mở ra. Một giấc mơ? Tất cả là mơ hết? Nàng đã tỉnh lại sau một giấc ngủ dài, miên man?

Bóng người khẽ khàng bước vào. Những luồng ánh sáng khiến cho nhân ảnh mờ mịt. Chỉ thấy, vóc dáng chắc hẳn là một nam nhân. Huyết Lệ dụi mắt, thốt nhiên kêu lên một câu “Thiếu Sơn”. Bóng người khựng lại trước cửa, khẽ đóng lại, ánh nắng chói chang tắt hẳn, căn phòng chìm vào một màn sáng êm dịu.

Khuôn mặt Huyết Lệ chuyển từ sự phấn khích, mong ngóng sang một trạng thái lo lắng. Người kia là ai? Nàng kéo tấm chăn lên, che phủ cơ thể, khẽ nói:

- Người, người là ai, ta đang ở đâu?

Nam nhân vừa bước vào, dáng người mảnh khảnh, khuôn mặt thanh tú, dường như là một thư sinh chứ chẳng phải là kẻ tu luyện thánh đạo, có khả năng ngửa tay làm mây, úp tay làm mưa. Huyết Lệ vì thế cũng vui bất đi phần nào lo lắng. Chợt nàng sức nhớ, tu vi bao năm của mình bỗng chốc tan biến như làn khói thì nỗi sợ hãi lại dâng lên bội phần.

- Cô nương đã tỉnh lại rồi sao? – Người kia lên tiếng đoạn bước nhanh tới phía Huyết Lệ, trên tay bưng một bát gì đó đang bốc khói nghi ngút.

- Đứng đó cho ta. – Huyết Lệ thét lên, cuốn chặt chiếc chăn vào người, lùi sâu vào góc tường.

Người kia thấy vậy, khựng lại, vội vã đặt chiếc bát đang bốc khói lên bàn, mỉm cười:

- Cô nương đừng sợ. Là do ta cứu cô về đây.
- Cứu ta? – Huyết Lệ trợn tròn mắt, nhìn hẩn.
- Phải, ta cứu cô nương về đây. – Nam nhân gật đầu.

Huyết Lệ kéo chăn, nhìn xuống thân thể. Một bộ y phục đã cũ, chẳng phải của nàng. Hẩn nói hẩn cứu nàng, vậy thì đích thị hẩn đã...Nghĩ đến đây, Huyết Lệ bưng bưng lửa giận, vơ chiếc gối, ném mạnh về phía nam nhân kia, thét lên:

- Tên dâm tặc!

Nam nhân thấy thế, nghiêng mình né chiếc gối, đoạn cũng giơ tay phân bua:

- Cô nương, đừng có nghĩ bậy.
- Vậy người giải thích sao về bộ quần áo này? – Huyết Lệ rít lên.

Ngay lúc đó, cánh cửa kia lại bật mở, một bóng nữ nhi xinh đẹp bước vào, quát lớn:

- Là ta thay cho cô. Sư huynh đã cứu cái mạng của cô, không cảm ơn còn nghĩ xấu cho huynh ấy.

Huyết Lệ thấy có bóng nữ nhân thì trong lòng yên tâm, đoạn trở lại trạng thái bình thường, cất tiếng hỏi:

- Vậy, ta đang ở đâu?
- Đây là Thần Y Trấn. – Nam nhân mỉm cười nói.

Huyết Lệ còn đang thắc mắc trong đầu thì thoáng một cái đã thấy nam nhân nọ bưng bát thuốc đến, giục:

- Cô nương hãy uống thuốc này vào. Độ một đến hai hôm nữa là phục hồi được sức khỏe.

Huyết Lệ vô thức cầm bát thuốc uống cạn. Vị đắng ngắt tràn ngập khắp giác quan. Liền sau đó là những cảm giác khoan khoái lạ thường. Ánh mắt nàng mờ đi, một cơn uể oải thành linh kéo đến. Nàng khẽ nằm xuống, chìm vào một giấc ngủ.

Nam nhân đứng giậy, kéo chăn đắp cho nàng rồi quay đầu đi ra. Nữ nhân đứng ở cửa quan sát hết hành động của y, bèn cất tiếng:

- Huynh tính sao?

- Cứu người là việc gấp, không phân biệt chính – tà. Và lại, cô ta đã đứt hết kinh mạch, đan điền vỡ nát, cơ bản không còn có khả năng tu luyện nữa, là một người bình thường rồi. – Nam nhân khẽ nói.

- Kinh mạch có thể nối lại, đan điền có thể tạo mới. – Nữ nhân liếc nhìn về phía Huyết Lệ đang chìm trong giấc ngủ êm đềm.

Nam nhân thở dài nói:

- Huyết muội! Phương pháp nối kinh mạch, đan điền này thiên hạ chỉ có chúng ta biết cách làm mà thôi. Huynh không tin có bất cứ đại phu nào có thể làm chuyện này.

- Muội biết nhưng...- Nữ nhân ấp úng.

Câu hỏi của người được nam nhân gọi là Huyết muội bỗng chìm vào một tiếng hô lớn từ ngoài cửa:

- Lê Hữu sư huynh, có người đang nguy kịch, mau đến xem.

Nam nhân kia, chính là Lê Hữu, người được Lạc Hồng đại lục gọi bằng danh xưng “Lãn Ông”. Lê Hữu bước chân vội vã, đẩy cửa như chạy ra ngoài, không quên ngoái lại giục:

- Ta đi thôi.

Nữ nhân khẽ liếc Huyết Lệ, thở dài một cái, đoạn cũng bước nhanh theo Lê Hữu. Cánh cửa khép lại, một không gian im ắng, tràn ngập. Chỉ nghe, tiếng thở đều đều phát ra. Huyết Lệ đang đắm chìm vào một giấc mộng giản dị: Được hạnh phúc cùng Thiếu Sơn và đứa con đã mất bên căn nhà nhỏ đơn sơ.

Hiện tại, Thần Long thành

Ánh trăng trên cao sáng vắng vặc, soi bóng xuống hồ nước, ánh lên lung linh. Mấy chiếc đèn hoa đăng tỏa sáng lấp lánh khiến mặt hồ tỏa ra một sự cuốn hút đến kỳ lạ. Bên một căn lầu nhỏ, tiếng đàn vắng vắng dội đến, thê lương, não lòng.

Những ngón tay xinh đẹp, nhẹ nhàng lướt trên dây đàn, đầy tâm sự. Nữ nhân vận bạch y, ánh mắt buồn rầu nhìn ra xa xăm, chẳng hiểu đang lạc vào bản nhạc hay suy nghĩ mông lung gì nữa.

Tiếng nhạc cứ thế theo gió lan đi khắp không gian. Nơi đây, chính là hậu cung của Quý Đế. Và người đang ngồi kia chơi đàn, là Song Mai. Không, nói cho đúng thì đó là Quý Đế trong hình hài của Song Mai.

“păng”...Một chiếc dây đàn chợt đứt, bản nhạc bỗng dừng lại khiến người ta có cảm giác hụt hẫng. Quý Đế nhìn xuống, khẽ mỉm cười rồi cất tiếng:

- Ra đi, đừng trốn nữa.

Soạt, từ trong bụi cây bên hồ nước, một đạo kiếm khí rực sáng, phá không bay tới.

Quý Đế nhếch môi mỉm cười, thân mình khẽ động, chớp mắt đã né được đạo kiếm khí. Kiếm khí phóng qua, chém vào chiếc cột gỗ, nổ oành một cái, tạo ra một lực, lan tỏa ra xung quanh, khiến mặt hồ cuộn sóng.

Liên đó, từ trong bụi cây, 3 nhân ảnh phóng ra, người nào cũng mặc đồ đen, khuôn mặt được che bởi một chiếc mặt nạ bằng thép đen bóng. Cả ba người đều mang trường kiếm trên tay. Người đứng giữa, khí độ tỏa ra có vẻ là bậc tu hành cao thâm.

Cả 3 đưa mắt tìm kiếm. Quý Đế đã không còn ở trong lâu nữa.

Một tràng cười vang lên khiến người ta ghê sợ. Thanh âm điệu cười thoảng nghe thì trong trẻo, vô tư nhưng kỹ hơn thì đầy hương vị chết chóc, tà sát.

- Biết bao cao thủ thượng thừa đã bỏ mạng vì hành thích trẫm. Bọn oắt con các người vẫn chưa sợ? – Tiếng nói phát ra từ 4 phương tám hướng khiến cả 3 sát thủ đưa mắt tìm kiếm, dựa lưng vào nhau, thủ thế.

Từ trên cao, bóng trắng bị che khuất, một nhân ảnh thướt tha như tiên nữ từ từ hạ xuống. Nói là từ từ nhưng diễn ra nhanh như chớp. Cả 3 sát thủ giật mình, nhất tề phóng ra mỗi người một hướng.

Quý Đế đáp xuống đất, chậm rãi đánh mắt nhìn một lượt rồi nói:

- Người của Vân Tiêu Kiếm?

Ba sát thủ lúc này lập tức trở về bên cạnh nhau, chĩa kiếm tới Quý Đế. Người đứng giữa quát:

- Hôm nay đệ tử Vân Tiêu Kiếm sẽ lấy mạng chó của người.

Quý Đế cười lên hăng hắc, đoạn trừng mắt nhìn, rít lên:

- Sư tổ của các người dùng kiếm trận vô địch trong thiên hạ còn không giết nổi trăm, mấy tên các người dựa vào cái gì?

- Yêu nghiệt, đừng nói nhiều – Một giọng nữ khác thét lên, chĩa kiếm xông tới.

Lập tức cả hai người còn lại cũng vung kiếm phóng tới. Quý Đế nhú mắt nhìn, chỉ né tránh chứ không hề có động thái sẽ đánh trả.

Cả 3 sát thủ hò hét rầm trời, xia kiếm chém lia lịa. Ánh kiếm lập lòe; kiếm phí vun vút phóng tới với khí thế bức phàm. Nhưng xem ra, Quý Đế chẳng coi ra gì, ả nhún nhảy né kiếm tựa đang khiêu vũ.

Tập trung công kích một mặt không xong, 3 sát thủ bàn nhau chia 3 đường cùng công kích.

Soạt...soạt...từ 3 phía, mười lăm đạo kiếm khí mang hình hài mãnh long ngạo nghễ xông tới Quý Đế đang đứng ở giữa.

- Ngũ long kiếm pháp – Quý Đế lăm bắm đoạn vung tay quét một đường. Từ dưới chân ả, phóng lên một bức màn khí bao bọc cơ thể.

Oành...oành...Những tiếng nổ lớn, rền vang. Cả mười lăm đạo kiếm khí va đập vào bức màn hộ thể, tan biến như sương.

Lúc này, từ bốn phương, đám hộ quân của Quý Đế ùn ùn kéo tới bao vây xung quanh. Cả ba sát thủ liếc mắt nhìn nhau. Xem ra hôm nay phải bỏ mạng nơi này rồi. Quý Đế quá mạnh, cả 3 thầm trách mình đã hấp tấp, vội vàng trong việc đột nhập hậu cung, hành thích Quý Đế.

- Các người lui hết cả ra cho ta, để trăm đũa vui với bọn nhãi này một trận. – Quý Đế xua tay ra lệnh. Lập tức đám hộ quân lùi lại hết, căng mắt

chờ đợi.

Lúc này, cả 3 sát thủ đã tụ lại một phía, ánh mắt căng thẳng hết sức. Người đứng giữa khẽ nói:

- Là ta dẫn hai người vào chỗ chết rồi. Ta không ngờ là Quỷ Đế lại mạnh đến vậy.

- Sư huynh đừng nói thế. – Giọng nữ bên phải vang lên.

- Đúng, sư huynh đừng nói vậy, hôm nay có chết ở đây cũng cam lòng – Một giọng nam nhân bên trái hòa theo.

- Được, vậy hôm nay chúng ta cùng thí mạng với tên hôn quân này. – Người ở giữa tay nắm chắc kiếm, rít lên.

Hô lên một tiếng, cả ba chĩa kiếm xông đến, toàn thân bao bọc bởi những luồng chân khí mãnh liệt.

Quỷ Đế ung dung né tránh những chiêu thức được cả 3 sát thủ âm thầm phóng ra. Nhìn thì có vẻ 3 người này tu vi thấp kém nhưng thực chất chiêu thức họ sử dụng đều là đỉnh cấp của Vân Tiêu Kiếm, chỉ có điều, Quỷ Đế ở một đẳng cấp hoàn toàn khác.

- Thôi ta không đùa với bọn bay nữa – Quỷ Đế bất chợt gầm lên, phẩy tay một cái tạo ra một áp lực cực kỳ khủng khiếp, thổi bay cả 3 sát thủ ngã về sau.

Ả xoay người, vận khí đánh một chưởng vào không trung. Chưởng pháp nhanh như điện, uy lực tỏa ra với khí thế bài sơn đảo hải, âm âm phóng về phía 3 sát thủ đang vừa bị đánh ngã.

- Cẩn thận! – Người áo đen có vẻ là thủ lĩnh hét lên, một chưởng đánh xuống đất, bật giậy, sừng sững đứng trước mặt hai người còn lại, vung kiếm

lên, hô một tiếng : “Hộ”.

Từ mũi kiếm của hắn, phóng ra mấy đạo khí đỏ quạch như lửa, kết lại thành một bát quái đồ ngùn ngụt cháy, xoay tít trên không trung.

“Ầm” một tiếng, chưởng lực của Quỷ Đế phát kích khi chạm vào tấm khiên hình bát quái đồ khiến nó tan thành hàng nghìn đốm sáng li ti như lân tinh.

Chỉ nghe một tiếng á, cả thân hình sát thủ bắn vọt ra đằng sau mười mấy trượng, chiếc mặt nạ văng ra, để lộ khuôn mặt đang méo đi vì trúng chiêu.

- Lạc Hoa sư huynh. – Cả hai sát thủ còn lại cùng kêu lên, bật giậy lao về phía Lạc Hoa.

Quỷ Đế nghe vậy cất tiếng cười mỉa mai:

- Hóa ra là Lạc Hoa Kiếm Sĩ. Hôm nay người phải bỏ mạng ở đây rồi.

- Hôn quân! – Giọng nữ sát thủ vang lên, liền đó toàn thân bao bọc bởi luồng khí xanh biếc, chĩa kiếm đánh tới.

Quỷ Đế nheo mắt nhìn kỹ thanh kiếm đang phóng tới, được bao bọc bởi một đạo khí xanh biếc. Ầ khẽ kêu lên:

- Trường Lưu Thủy Kiếm!

- Người chết đi. – Sát thủ nam còn lại cũng hét lên, xĩa kiếm xông tới công kích.

Quỷ Đế nhanh như chớp, đánh mắt nhìn mũi kiếm rực đỏ như lửa đang phóng tới. Ầ cũng lại khẽ thốt lên:

- Hỏa Lân Kiếm!

Cả hai sát thủ ào tới cùng một lúc. Quỷ Đế tư tưởng lơ đãng, phút chốc quên mất mình đang bị công kích, không kịp tránh hai luồng kiếm khí phóng tới. Oàng một tiếng, thân hình của ả trúng chiêu, ngã nhào về sau, đập vào bức tường khiến nó đổ rầm một cái.

Đám hộ quân thấy thế, mặt mũi tái mét, hô lên:

- Hoàng thượng!

Lạc Hoa Kiếm Sĩ thấy thân hình Quỷ Đế đổ nhào xuống bất giác vui mừng, hét lên:

- Đánh hay lắm.

Y chưa kịp vui mừng thì từ trong đồng hồ nát, một đạo hắc khí phóng tới nhanh như điện. Cả hai sát thủ không kịp trở tay, cũng bị đánh văng về phía sau, nằm sõng soài ra đất, tình cảnh thê lương vô cùng.

Quỷ Đế bước ra khỏi đồng hồ nát, khuôn mặt bừng bừng tức giận, mái tóc đen nhánh, óng ả bồng bềnh trong không gian tựa có ai đó đang nâng niu chúng.

Ả hét lên một tiếng, từ trên cao một lần đỏ như máu rạch ngang bầu trời, phóng xuống một cây côn. Đó chính là Sát Thần Hoàn Tảo Côn.

Quỷ Đế vươn tay đón lấy thanh côn, vun vút múa. Hai viên châu trong hốc mắt của đầu lâu gắn nơi đầu cây côn vạch vào không gian những vòng tròn lập lòe.

Tà khí bao bọc xung quanh cơ thể Quỷ Đế trở nên cuộn cuộn, khiến đám hộ quân và cả 3 người đang nằm dưới đất cảm thấy khó thở. Quỷ Đế cứ vun vút xoay cây côn tựa như một cánh quạt khổng lồ. Những tiếng u u ghê rợn tựa đám quỷ đang kêu gào dưới 9 tầng địa ngục.

Cả ba người nhìn nhau gật đầu. Lạc Hoa bỗng thét lên:

- Bọn ta liều chết với người.

Liền đó, cả ba người cắn răng phát khí cuộn cuộn, liều chết xông tới phía Quỷ Đế. Chỉ có điều, áp lực mà Quỷ Đế phát ra thực sự kinh hoàng nên 3 người xông tới trông như một cảnh quay chậm.

- Chết đi! – Quỷ Đế gầm lên, liền sau những chiếc đầu quý kết bằng tà khí vun vút phóng ra, tràn ngập không gian.

Cả 3 người bị đánh dạt xuống đất, ôm đầu chịu trận khi những chiếc đầu quý xông tới cản xé. Rốt cục, hai chiếc mặt nạ cũng rơi xuống. Hai sát thủ còn lại là Ánh Nguyệt và Văn Lộc.

Khi hai chiếc mặt nạ rơi xuống, khiến khuôn mặt của Văn Lộc, Ánh Nguyệt lộ ra thì phát sinh một sự cố. Đám tà khí hình đầu quý dường như khựng lại, chớp tắt. Quỷ Đế khuôn mặt đầy đau đớn, lùi lại mấy bước, tay siết chặt cây côn, chống xuống đất.

Cả 3 đều ngó nhau, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Quỷ Đế chợt thét lên một cách man dại. Thanh âm chứa đầy sự đau đớn khôn cùng.

Cây côn chợt rơi phịch xuống đất, Quỷ Đế hai tay ôm đầu, quy xuống đất. Đám hộ quân lại thét lên:

- Hoàng thượng.

Rồi vội vã lao tới bao vây xung quanh hộ giá. Phân nửa đám hộ quân còn lại chĩa vũ khí vào cả 3 sát thủ, lúc này đã mất khả năng chiến đấu.

- Để cho họ đi. – Một giọng nói vang tới khiến đám hộ quân phải lùi lại.

Cả ba ngạc nhiên tốt độ, kéo nhau đứng lên. Phía bên trong lớp hộ quân, Quỷ Đế hai tay vẫn ôm lấy đầu, vè đau đớn.

- Sư..sư tử. – Ánh Nguyệt kêu lên đầy thảng thốt khiến cho Lạc Hoa và Văn Lộc cũng há mồm nhìn về phía Quỷ Đế.

- Các...các người mau đi...ta...ta không chế ngự được lâu nữa. – Quỷ Đế gắng gượng thốt ra mấy câu.

Lạc Hoa thấy vậy giục:

- Nhanh, mau đi khỏi đây.

Cả 3 thu kiếm rồi gắng sức phóng vọt đi trong màn đêm. Đám hộ quân nhìn theo bóng của họ rồi quay đầu nhìn Quỷ Đế.

Sau một hồi ôm đầu, Quỷ Đế bỗng gục xuống, hai tay chống xuống đất, ngửa mặt lên trời gào lên khùng khiếp:

- Chết tiệt! Chết tiệt....Người dám chống lại ta sao con nhãi ranh.

Trên đường chạy về Vân Tiêu Kiếm, Văn Lộc quay sang nhìn Ánh Nguyệt, vè mặt phẫn khích:

- Là sư tử, sư tử vẫn còn sống, sư tử vẫn ở bên trong Quỷ Đế.

Lạc Hoa nhìn về phía dãy Hoàng Ma Sơn ẩn hiện trong đêm, không biết đang ngẫm nghĩ điều gì. Song Mai vẫn còn sống. Điều đó chứng tỏ trong con người Quỷ Đế vẫn đang tồn tại một Song Mai của Vân Tiêu Kiếm. Nghĩa là, Quỷ Đế vẫn còn nhân tính?

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 8: Lời cuối

400 năm trước, Thần Y trấn.

Huyết Lệ ánh mắt buồn bã, ngồi yên lặng trên một mỏm đá lớn, nhìn ra xa xăm. Với nàng, mọi chuyện dường như đã kết thúc. Bao công sức tu tập giờ đã tan như mây khói.

Vài cơn gió thổi cuốn lọn tóc của nàng bay bay trong gió. Một chiếc lá vàng khẽ vương lên vai. Huyết Lệ chẳng buồn gạt nó xuống, cứ bình thản chấp nhận, tựa như đó là bằng hữu vậy. Suy cho cùng, chiếc lá già cỗi này với nàng đều chung một tâm trạng, đều là phế vật của cuộc đời.

- Cô nương có tâm sự gì chẳng? – Lê Hữu từ đâu bước tới, khẽ nói.

Huyết Lệ không quay lại, vẫn im lặng nhìn ra xa, nơi những đám mây đang ôm ấp đỉnh núi. Mờ ảo!. Lê Hữu dường như hiểu được câu hỏi của hẳn không hề phù hợp trong hoàn cảnh như vậy. Một người tu thánh, pháp lực vô biên trong thiên hạ giờ chịu cảnh đau thương này. Lê Hữu liệu có cảm nhận được?

- Cô nương uống viên thuốc này đi, ta mới bào chế xong. Nó sẽ giúp cô bình tâm hơn. – Lê Hữu đưa một chiếc hộp nhỏ, bên trong có một viên linh đan đang khẽ tỏa ra hào quang.

Huyết Lệ khẽ quay đầu lại, nhìn vào trong chiếc hộp nhỏ rồi ngược mắt lên Lê Hữu, giọng sâu thẳm:

- Vì sao người lại cứu ta?

Lê Hữu không ngờ lại bị hỏi câu này, thành ra ấp úng, trả lời không nổi. Chiếc hộp cứ ở giữa hai người, dường như thời gian ngừng lại. Vì sao lại cứu nàng ư? Lê Hữu không rõ. Chỉ biết hắn thấy nàng ngất đi bên một bụi cây, y phục tả tơi, kinh mạch, đan điền vỡ nát. Chắc phải trải qua một kiếp nạn kinh khủng lắm. Hắn trả lời nàng ra sao đây? Hắn là y sỹ nổi danh trong thiên hạ, chả nhẽ thấy chết không cứu? Nhưng cứu rồi, hắn không hy vọng mình sẽ nhận được câu hỏi này. Hắn nghĩ mình sẽ nhận được một lời cảm ơn chân tình, từ tận đáy lòng.

- Ta...ta là đại phu, thấy chết lẽ nào không cứu? – Lê Hữu ấp úng.

Huyết Lệ khẽ cười, lại ngoảnh mặt ra phía xa kia. Lê Hữu thấy hớ vội rút lại chiếc hộp chứa viên linh đơn, đoạn cho vào túi, khẽ nhích lại gần Huyết Lệ, ánh mắt cũng nhìn ra chân trời.

- Ta hiểu tình cảnh của cô. – Lê Hữu chậm rãi nói.

- Người hiểu ư? Người hiểu gì? Ta bây giờ sống không bằng chết, trở thành phế nhân rồi. – Huyết Lệ cười đau đớn, trả lời.

- Vì sao cô nương lại luyện thứ võ công tà ác đó? – Lê Hữu chột ngoảnh mặt sang nhìn Huyết Lệ.

Dường như nàng không bị câu hỏi này làm cho bất ngờ. Thần thái cứ ung dung, ánh mắt hướng ra xa kia, khẽ mỉm cười nói:

- Thế nào là tà ác và chính đạo? Người có thể giải thích cho ta không? Người của ma đạo giết người. Người của chính đạo cũng giết người. Cứ giết qua, giết lại, kẻ thắng thì được tôn lên là chính đạo. Người thấy có công bằng?

- Cô nói sai rồi, chính đạo và ma giáo vốn khác nhau. Ma giáo các cô giết người để tu luyện còn người của chính đạo đi theo con đường khác. Chẳng qua ma giáo các cô hạ sát nhiều người vô tội nên mới bị tiêu diệt.

- Đó là cách nhìn của bọn chính đạo, giải thích cho việc giết những người không cùng chung đường. Để xây nên một đế chế hùng mạnh, người nói xem có thể dùng lời hay không?

Lê Hữu bất giác cứng họng. Hắn nghĩ về Đại Đế Long Thần. Chiến tranh liên miên, khi còn đi theo Đại Đế Long Thần, hắn cũng chứng kiến bao cảnh đầu rơi máu chảy, bao cảnh gia đình li tán, con mất cha, vợ mất chồng. Chính đạo và ma giáo, ranh giới mong manh quá ư?

Còn chưa kịp để Lê Hữu nghĩ đến câu trả lời, Huyết Lệ lại nói tiếp:

- Người có thấu được cảm giác của một người đàn bà mất hết cả chồng, con, cuộc sống hay không? Khi số phận của ta như chỉ mảnh treo chuông, người của chính đạo ở đâu?

Lê Hữu bủn rủn chân tay khi thấy một vệt nước mắt lăn xuống từ khóe mắt Huyết Lệ. Nàng khóc sao? Nỗi đau nàng phải gánh chịu, liệu hắn có thấu? Lê Hữu ấp úng đến mức thấm hại. Đối diện với nước mắt của phụ nữ dường như không người đàn ông nào có thể chịu được.

- Nàng...nàng hãy nói ta nghe. – Lê Hữu không dám nhìn vào Huyết Lệ, hướng mắt ra xa, nói.

Huyết Lệ mỉm cười, bắt đầu câu chuyện của mình.

Trong một thạch động nhỏ, Vô Tình Quỷ dáng vẻ lo lắng, đi tới lui. Ánh mắt y sốt ruột nhìn tới một chiếc giường đá.

Trên chiếc giường đá, Vô Danh Lão Quỷ đang nằm đó, có vẻ đã trọng thương. Hơi thở của bà ta nặng nề, mạch tượng rối loạn, dường như đang bất tỉnh. Cây Sát Thần Hoàn Tảo Côn dựng ở bên cạnh, hai viên châu phát ra ánh sáng yếu ớt vô cùng.

Một lúc sau, bàn tay Vô Danh Lão Quỷ khẽ động, bà ta kêu lên nhẹ nhàng. Vô Tình Quỷ thấy vậy, hốt hải chạy đến:

- Mẹ! Mẹ tỉnh rồi ư.

- Huyết...Huyết Lệ đâu? – Vô Danh Lão Quỷ khẽ nói.

Vô Tình Quỷ ấp úng trả lời:

- Nàng ra ngoài có việc, sẽ trở về sau.

- Con...con nói dối. – Vô Danh Lão Quỷ khuôn mặt nhợt nhạt, toàn thân khẽ run lên. Đứa học trò yêu quý nhất của mẹ không rõ sống chết, bản thân mẹ không thể không lo lắng.

Hôm đó, hai bên giao đấu trời long đất lở. Huyết Lệ cơ bản mới thấu hiểu được tầng cao nhất của Vạn Quỷ Chú, tu vi chưa thực sự cao thâm nên không thể là đối thủ của Đại Đế Long Thần. Trong lúc nguy cấp nhất, Vô Danh Lão Quỷ cũng liều chết xông tới, hỗ trợ Huyết Lệ. Cả 3 luồng chân khí đỉnh cấp Lạc Hồng va chạm, tạo nên một vụ nổ rất khủng khiếp. Sau đó Vô Danh Lão Quỷ ngất đi, được Vô Tình Quỷ xông tới đem về thạch động. Còn Huyết Lệ và Đại Đế Long Thần thì không rõ tình trạng ra sao.

Vô Tình Quỷ lấy bát thuốc, vội vã đưa cho Vô Danh Lão Quỷ, thúc giục:

- Mẹ mau uống thuốc vào.

Vô Danh Lão Quỷ mắt nhắm nghiền, lắc đầu, thều thào nói:

- Vô ích thôi, ta không qua khỏi được, chỉ cố được chút sức tàn này.

Vô Tình Quỷ khuôn mặt xanh lét, đưa tay đỡ lấy mẹ y, muốn nói điều gì nhưng cứ mắc nghẹn ở cổ họng. Y biết rằng, Vô Danh Lão Quỷ đã 9 phần không qua khỏi kiếp nạn này. Y muốn khóc rống lên nhưng không thể, cứ tròng trọc nhìn Vô Danh Lão Quỷ nằm đó.

Vô Danh Lão Quỷ khuôn mặt hốc hác, hơi thở khó khăn, khẽ mỉm cười nói:

- Cả đời ta tu hành pháp môn Vạn Quỷ Chú, ưng ý nhất là Huyết Lệ. Ta nghĩ rằng nó vẫn còn sống và lưu lạc ở đâu đó. Ta tin nó sẽ tìm lại về đây. Nay ta sẽ truyền lại chức trưởng môn cho nó. Con hãy dốc lòng hỗ trợ nó. Cuộc đời con bé là một tấn bi kịch và đầy hận thù. Hãy cùng nó xưng bá Lạc Hồng, làm rạng danh môn phái ta.

- Mẹ yên tâm, con sẽ trợ giúp nàng ấy. – Vô Tình Quỷ khẽ gật đầu. Trông hăn không có vẻ gì là khó chịu khi người mẹ không truyền lại chức trưởng môn cho mình. Hăn chợt nghĩ đến Huyết Lệ, cũng cảm thấy bất an cho nàng.

Vô Danh Lão Quỷ cố sức ngồi lên, hít thở điều hòa kinh mạch. Toàn thân mụ tỏa ra những luồng hắc khí đậm đặc. Mụ nhắm mắt, ngưng thần, từng luồng chân khí cứ cuộn cuộn bốc lên rồi chậm chậm bao bọc lấy cây Sát Thần Hoàn Tảo Côn.

Vô Tình Quỷ nhíu mắt theo dõi, khẽ gọi:

- Mẹ!

Chân khí từ cơ thể Vô Danh Lão Quỷ phát ra càng lúc càng mạnh mẽ hơn, ầm ầm phóng tới cây côn. Hai viên châu gắn trên cây côn rực sáng chói lọi, tựa như có một lực vô hình, hút hết chân khí vào hốc miệng của chiếc đầu lâu.

Chỉ hơn 2 canh giờ trôi qua, chân khí từ Vô Danh Lão Quỷ phần lớn đã được chuyển vào cây côn. Những giọt mồ hôi lấm tấm rịn ra trên khuôn mặt Vô Danh Lão Quỷ. Khuôn mặt mụ ta giờ teo tóp, héo úa, trông thảm thương vô cùng. Mái tóc mụ xơ xác, bạc trắng, tựa như đang chứng kiến một cái xác khô vậy.

Khi đạo khí cuối cùng hòa vào cây côn, Vô Danh Lão Quỷ nằm vật ra giường, hô hấp cực kỳ khó khăn. Mụ khẽ mở đôi mắt đã mờ đục, nhìn về phía Vô Tình Quỷ, thều thào nói:

- Tất cả chân khí tu luyện bao lâu nay ta đã truyền hết vào Sát Thần Hoàn Tảo Côn. Khi nào tìm được Huyết Lệ, hãy trao cho nó, coi như một món quà của ta.

- Mẹ! Con sẽ làm thế. – Vô Tình Quỷ gật đầu, dường như trong tích tắc, một giọt nước mắt khẽ rơi xuống từ y.

Thân thể Vô Danh Lão Quỷ sáng lên rực rỡ rồi bỗng chốc hóa thành hàng ngàn đốm sáng nhỏ li ti, bùng vào không gian tựa như có một cơn gió thổi tới. Những đốm sáng đó bao trùm lấy không gian, vương trên người Vô Tình Quỷ, tựa như vương vấn không muốn rời đi.

Hắn đưa mắt nhìn những đốm sáng, bàn tay khẽ giơ lên, hứng lấy chúng, khuôn mặt đau khổ vô cùng.

Chỉ một lát, những đốm sáng tắt lịm, trả lại khoảng không gian im ắng trong thạch động. Vô Tình Quỷ đứng đó, thở dài rồi bước tới chỗ cây côn. Hắn vươn tay nắm lấy, đột nhiên toàn thân nóng rực. Vô Tình Quỷ cảm nhận được một sức mạnh cực kỳ lớn lao đang cuộn chảy trong cây côn. “Nguồn sức mạnh này, nếu ta sở hữu, có thể xưng bá Lạc Hồng” – Hắn nghĩ bụng rồi chợt tựa tay vào mặt đánh bốp một cái. Vô Tình Quỷ nghiêng răng, cười một mình:

- Khốn nạn, ta lại bị ối thế sao?

Vô Tình Quý bọc chiếc côn vào một mảnh vải đen, đeo sau lưng đoạn quay người bước ra phía cửa động. Y quay lại nhìn một lần cuối rồi ngoảnh mặt, phất tay một cái. Từ trong động cuộn lên một cuộn lửa rừng rực bốc cháy. Cả thạch động lập tức sụp đổ trong chớp mắt.

Hắn đứng nơi mỏm đá, đưa ánh mắt nhìn về phía chân trời. Trên vai, con quạ ba mắt chẳng biết từ lúc nào đã đậu trên đó, há miệng kêu lên những tiếng bi ai. Vô Tình Quý đưa tay vỗ vỗ vào cơ thể nó, khẽ nói:

- Nào! Chúng ta đi tìm nàng thôi.

Nhìn từ trên cao, con đường ngoằn ngoèo chạy vút đến tận chân trời. Bóng người chậm rãi bước đi trong im lặng, chỉ có tiếng quạ thỉnh thoảng kêu lên bi ai. Huyết Lệ! Nàng ở nơi nào? Dù có phải đi cùng trời cuối đất, nhất định ta sẽ tìm ra nàng.

Hiện tại, Thần Long thành, hậu cung

Bóng người như mây khói, ảo ảnh, khẽ lướt qua dãy hành lang, nhắm hướng thư phòng tiến tới. Bọn hộ quân cơ bản không thể phát hiện ra được.

Trong thư phòng, Quý Đế trầm ngâm nhìn lên tấm bản đồ. Trên tấm bản đồ Lạc Hồng, chỉ chút những hình vẽ, chú thích.

“Cạch”... tiếng cửa rung lên khiến Quý Đế lơ đãng, hướng mắt nhìn. Cánh cửa vẫn đóng kín. Quý Đế thu hồi ánh nhìn, quay người bước ra bàn, chậm chậm nói:

- Huynh dám bỏ về đây sao?

Từ trong góc phòng, một ảo ảnh mờ mờ dần hiện hình. Y vận một chiếc áo choàng đen, phủ kín người, trên mặt đeo một chiếc mặt nạ.

- Nghe tin Mai Thiếu Kỳ vừa bình định xong bọn Tử Sinh, ta vội vã về đây ngay.

Quý Đế mỉm cười, ngồi xuống ghế, vươn tay cầm lấy tách trà, đưa lên nhấp một ngụm. Ánh mắt ả chợt nhiên có gì đó là lạ. ả đưa mắt nhìn tách trà, ngắm nghía, thở dài một câu:

- Ngũ Hương trà! Hương vị quen thuộc quá.

Rồi chợt ả cất tiếng gọi: “Người đâu”.

Từ ngoài, một tên hộ quân bước vào, quỳ xuống.

- Ai pha trà hôm nay? - ả cất tiếng hỏi.

- Bẩm thánh thượng, là người của ngự thiện phòng.

- Gọi người pha trà lên đây. – Quý Đế ra lệnh.

Một lúc sau, người pha trà bước vào, quỳ mọp xuống, khuôn mặt tái đi, không rõ là hẳn đã làm gì phật ý Quý Đế chăng?

- Người pha trà phải không? – Quý Đế hỏi.

- Dạ, chính là hạ thần.

Một tiếng nổ bụp giữa không trung, thân thể tên pha trà bỗng tan ra thành hàng ngàn đốm sáng li ti. Bọn hộ quân xung quanh nhìn thấy, mặt mũi tái dại, đồng loạt quỳ xuống:

- Thánh thượng tha tội.

Vô Tình Quý thở dài quay mặt đi chỗ khác. Quý Đế hướng ánh nhìn tà ác ra một lượt, mấp máy môi:

- Ta ghét nhất là loại trà này, hãy nhớ lấy.

Đám thuộc hạ dạ vâng rồi cứ thế quỳ xuống, bò lù ra ngoài cửa, tình cảnh khổ sở vô cùng. Cánh cửa vừa khép lại, Quỷ Đế nhìn Vô Tình Quỷ, mỉm cười:

- Việc Mai Thiếu Kỳ tiêu diệt Trần Tử Sinh khiến huynh lo lắng vậy sao?

- Khi xưa còn Trần Tử Sinh, Mai Thiếu Kỳ không thể dốc toàn lực đánh chúng ta. Nay hắn đã bình định xong thành Ánh Nguyệt thì sẽ rảnh tay tấn công chúng ta. Muội còn phải dốc sức đánh An Dương, e là... - Vô Tình Quỷ bần khoản.

- Mai Thiếu Kỳ bình định xong được thành Ánh Nguyệt thì đã hao tổn không ít thực lực. Phải 3-4 năm nữa mới có sức đánh lớn. Đây là thời cơ tốt để ta dốc sức tiêu diệt lão tặc An Dương. Huynh đừng có lo.

- Ta nghe nói Tử Sinh đã phái sứ giả đến cầu cứu muội nhưng... Có phải muội muốn như vậy? – Vô Tình Quỷ thắc mắc.

Quỷ Đế cười lên ha hả nói:

- Không sai, là ta không muốn tên Tử Sinh đó sống. Ta muốn hai tên đó đánh lẫn nhau để rảnh tay tiêu diệt lão già chết tiệt kia.

Vô Tình Quỷ lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Muội quá sai lầm rồi. Việc giúp Trần Tử Sinh là ý hay. Chúng ta chỉ việc tung ra một ít lực lượng, đánh cầm chừng, chỉ dồn Mai Thiếu Kỳ vào nước tiến không nổi. Nay Trần Tử Sinh đã chết, Mai Thiếu Kỳ chiếm được vùng đất trù phú phía nam, y sẽ gây dựng được lực lượng không thể coi thường. Sự thù hận đã làm muội mờ mắt mất rồi.

- Huynh nói gì? Huynh không muốn sống nữa sao? – Quỷ Đế khẽ rít lên. Từ khi bình định Lạc Hồng đến nay, chưa ai dám hỗn láo với ả như

vậy.

Vô Tình Quỷ tháo chiếc mặt nạ xuống, để lộ khuôn mặt sần sùi, biến dạng một cách đáng sợ, nhìn thẳng vào Quỷ Đế, hiên ngang nói:

- Mọii xem, vì sao ta nên nổi như thế này? Chết ư? Đối với ta cái chết thực sự rất đơn giản. Vì sao ta bị như vậy?

Quỷ Đế khuôn mặt trắng bệch, sự giận giữ bỗng tan biến một cách nhanh chóng. Khuôn mặt xinh đẹp của Quỷ Đế khẽ run run. Ầ bước tới, đưa bàn tay lên, chạm nhẹ vào những vết sẹo chi chít trên mặt Vô Tình Quỷ tựa như muốn xoa dịu nỗi đau đớn mà hẳn phải trải qua vậy.

- Mọii...mọii xin lỗi huynh. – Quỷ Đế chột hạ giọng, khẽ nói.

Vô Tình Quỷ thở dài, ngoảnh mặt đi khiến cho bàn tay Quỷ Đế chơi vơi giữa khoảng không. Y lấp chiếc mặt nạ vào, từ từ ngồi xuống ghế, ngó lên tấm bản đồ. Y nói:

- Thôi bỏ đi, giờ ta phải nhanh chóng kết liễu An Dương.

- Huynh có sách lược gì không? – Quỷ Đế đến bên đối diện, ngồi xuống, hướng mắt hỏi.

- An Dương giờ có thêm thằng nhóc Thái Bảo phò trợ nên thực lực chắc chắn sẽ lên thêm mấy phần.

Quỷ Đế nghe đến cái tên Thái Bảo bỗng chốc thái độ tỏ ra hết sức kỳ lạ. Trống ngực ả bất giác đập liên hồi, trong cơ thể tỏa ra một thứ cảm giác vô cùng khó chịu.

“A...a...a....” Quỷ Đế bỗng hét lên, hai tay ôm lấy đầu đầy đau đớn, chỉ trực gục xuống bàn. Vô Tình Quỷ thấy vậy, nhóm người chạy tới đỡ lấy ả, hoảng hốt:

- Muội sao vậy?

Quý Đế khẽ gục xuống, mắt nhắm nghiền, biểu hiện vô cùng đau đớn. Vô Tình Quỷ chợt thấy viên “Hoàn Hồn Linh Thạch” đeo trước cổ Quý Đế khe khẽ tỏa ánh sáng kì lạ.

- Là Song Mai, linh hồn của con bé muốn đòi lại cơ thể này sao? – Vô Tình Quỷ thốt lên.

Quý Đế hít một hơi, vận chân khí điều hòa cơ thể, ổn định được một lúc, ả cất tiếng:

- Mấy hôm nay linh hồn của con bé đó muốn thoát ra khỏi Hoàn Hồn Linh Thạch để đòi lại thân xác. Huynh có cách nào để tiêu diệt linh hồn này không? – Quý Đế hỏi.

Vô Tình Quỷ thở dài:

- Ta không có cách. Nếu linh hồn Song Mai thoát được thì hồn phách của muội sẽ tứ tán. Còn nếu linh hồn của Song Mai tiêu diệt thì thân xác này muội cũng không thể chiếm được nữa. Giờ chỉ còn cách sống chung với nó thôi. Ta sẽ cố tìm hiểu phương pháp để áp chế.

Hai người đang trò chuyện, bỗng từ ngoài văng vẳng vào một tiếng:

- Bẩm hoàng thượng, người mà ngài tìm đã tới.

Quý Đế mắt sáng như sao, vội vã hô:

- Mau cho vào.

Cánh cửa bật mở, một nhân ảnh bước vào. Người này mặc đạo bào xanh biếc, tóc búi cao, trên tay cầm một tấm phướn, khuôn mặt tỏ ra vô cùng hiểm ác. Nhìn thấy Quý Đế, hấn quỳ xuống thi lễ:

- Khấu kiến thánh thượng.

- Mau, mau đứng lên – Quý Đế ra lệnh.

Người lạ mặt đứng lên, đoạn bước tới trước mặt Quý Đế, ngăm ngúa dung mạo như tiên của ả. Vô Tình Quý thấy vậy, hơi khó chịu, cau có. Chỉ là khuôn mặt y ẩn sau lớp mặt nạ nên không ai nhìn thấy.

Đạo sỹ nhìn một lượt, tự nhiên ngồi xuống ghế khiến cho Vô Tình Quý càng thêm khó chịu. Y thủng thẳng cầm chén trà lên, nhấp một ngụm. Miếng nước vừa trôi vào họng đã nghe tiếng quát:

- To gan, mi dám vô lễ trước mặt thánh thượng.

Là Vô Tình Quý đột nhiên xông tới.

- Huynh đừng có nóng. – Quý Đế vươn tay, cản Vô Tình Quý lại khiến y càng cảm thấy khó hiểu.

- Đây là Cảnh đạo sỹ, người hiểu biết về các phép thuật nhất tại Lạc Hồng. – Quý Đế giới thiệu.

Vô Tình Quý khựng lại, trong đầu nghi vấn hiện lên rõ ràng: “Cảnh đạo sỹ, nhân vật bí ẩn nhất của Lạc Hồng tại sao lại xuất hiện ở đây. Hẳn, không phải người chính đạo, càng không phải tà đạo. Hẳn ở giữa ngậm miệng ăn tiền. Cứ có tiền là hẳn đến. Huyết Lệ cần gì ở hẳn?”.

Uống xong ngụm trà, Cảnh đạo sỹ lên tiếng:

- Hoàn Hồn Linh Thạch trước đây là pháp bảo của gia môn đã thất lạc mấy trăm năm. Không ngờ lại ở trong tay hoàng thượng.

- Người có cách nào để tiêu diệt linh hồn bên trong Hoàn Hồn Linh Thạch không? – Quý Đế hỏi dò.

- Hạ thần đã nghiên cứu trường hợp của thánh thượng. Có thể năm xưa, linh hồn của thánh thượng bị chia cắt ra hai bản thể khác nhau nên cho dù hiện tại đã gọi được lên, chiếm hữu cơ thể này nhưng nếu linh hồn gốc, tức là của người bên trong bị diệt, thân xác này cũng không thể sử dụng được nữa, hồn phách của thánh thượng sẽ tứ tán, mãi mãi không siêu thoát. Chỉ còn cách chung sống với nó mà thôi. Có điều... - Cảnh đạo sỹ ấp úng.

- Mau nói đi, có cách gì? – Vô Tình Quỷ bỗng sốt ruột, chen vào.

- Trường hợp chia đôi hồn phách của thánh thượng rất kỳ lạ. Nếu tìm lại được một nửa linh hồn đã tứ tán nữa thì mới có khả năng áp chế và chiếm hữu hoàn toàn thể xác này, tiêu diệt linh hồn bên trong. Có điều không biết là một nửa linh hồn nữa hiện ở đâu. – Cảnh đạo sỹ đáp.

Cả Vô Tình Quỷ và Quỷ Đế như người chết vớ được cọc. Ánh mắt tỏa ra muôn vàn thích thú. Vô Tình Quỷ nhếch mép:

- Ta biết, ta biết.

Quỷ Đế khẽ quay lại nhìn Vô Tình Quỷ, miệng lẩm bẩm:

- Là tên nhãi đó.

Chợt nhiên, một cơn đau đầu lại kéo đến, Quỷ Đế hét văng, hai tay ôm đầu, miệng thét lên:

- Khốn kiếp, không được làm hại Thái Bảo.

Vô Tình Quỷ chạy đến đỡ, lập tức bị một chưởng đánh ngã vào trong tường. Cảnh đạo sỹ thấy thế chui xuống gầm bàn trốn.

Quỷ Đế la hét văng trời, vung tay chân đạp đổ hết bàn ghế, luôn miệng kêu lên:

- Thả ta, thả ta ra...các người không được hại sư đệ.

Được một lúc, thân xác thấm mệt, Quỷ Đế chiếm lại được thể xác, thở hồng hộc như vừa làm một việc gì đó nặng nề lắm. Lúc này, Cảnh đạo sỹ từ gầm bàn chui ra, thò tay vào túi rút ra một đạo bùa be bé, đưa cho Quỷ Đế nói:

- Thánh thượng hãy dùng đạo bùa này trấn yểm Hoàn Hồn Linh Thạch. Tuy không diệt được nhưng nó sẽ giúp linh hồn kia không thể phá quấy thánh thượng. Còn về lâu dài, hãy tìm lại một nửa linh hồn còn lại.

Quỷ Đế cầm đạo bùa trên tay, lẩm nhẩm đọc theo những chữ viết trên đó. Đạo bùa hóa thành một làn sương mỏng manh, nhập vào Hoàn Hồn Linh Thạch.

- Đạo sỹ, hãy lưu lại chỗ ta, chờ khi ta thu nốt một nửa hồn phách còn lại thì nhờ người ra tay. Còn phần thưởng, ta đã chuẩn bị hết rồi, sẽ có người đưa cho người.

Cảnh đạo sỹ cúi người đa tạ rồi khẽ lui ra ngoài.

Bóng hắc vừa khuất, Quỷ Đế nhìn Vô Tình Quỷ nói:

- Mọii sẽ đích thân đến Huyết thành cùng huynh. Ta phải bắt được thằng nhãi ranh đó.

Vô Tình Quỷ gật đầu, đoạn im lặng ngồi xuống, nhìn lên bản đồ. Huyết thành là một chấm nhỏ bé giữa vùng đất đai Lạc Hồng rộng lớn mênh mông.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 9: Hồi ức

Hiện tại, Huyết thành.

Vô Tình Quỷ nhìn về phía Huyết thành, hai vạch quang mang sáng rực rỡ đang phóng tới chỗ gã. Một vạch đỏ như lửa trời. Vạch còn lại tỏa ra một màu vàng chói lọi. Là Tiểu Bất Tử và Cửu công chúa đang phóng tới.

Hắn khẽ liếc ra sau lưng rồi ánh mắt lại tập trung về phía trước, khẽ nhếch mép cười khẩy.

- Ma đầu, để bản công chúa dạy cho ngươi một bài học. – Cửu công chúa gầm lên, âm ba vang vọng khiến đám binh lính đằng sau Vô Tình Quỷ lùi lại mấy bước.

Tiếng vừa tắt, đằng xa đã bùng lên một vòng tròn lửa khổng lồ. Từ trong vòng tròn lửa, những tiếng zéo, zéo phát ra inh tai. Hàng vạn mũi tên kết bằng lửa phóng vọt ra, ầm ầm lao tới phía đám lính của Vô Tình Quỷ.

Vô Tình Quỷ nhú mắt, khẽ kêu:

- Liên Châu Thần Tiên.

Pặp..pặp...bùng...bùng....Những đạo hỏa tiễn kết bằng linh khí ầm ầm phóng xuống như mưa rào. Đám lính Vô Tình Quỷ dăng khiên lên đầu chống đỡ nhưng không ăn thua. Những mũi tên này, xuyên qua lá chắn, gặp thân thể người thì bùng lên cháy dữ dội.

Tiếng la hét âm trời, một khoảng đất rộng rãi bùng lên những ngọn lửa cháy mãnh liệt. Vô số binh sỹ thân thể như bó đuốc, chạy tới lui, tan nát cả đội hình. Nền trời phía trước Huyết thành bùng lên như một đám cháy rừng khủng khiếp.

Vô Tình Quỷ ngoái lại nhìn, chiếc mặt nạ trên mặt vẫn phát ra những tia lạnh lẽo. Hắn có vẻ chẳng quan tâm đến đám binh lính đang bị lửa thiêu đốt đằng sau. Cười hừ một tiếng, Vô Tình Quỷ co người, phóng vọt về phía Tiểu Bất Tử và Cửu công chúa.

- Hai đứa nhãi con, xem ta đây – Vô Tình Quỷ miệng thét, tay phất một cái phát động Quỷ Đầu Dao phóng ra.

Từ sau lưng Vô Tình Quỷ, một vạch hắc khí đậm đặc phóng lên, thẳng như kẻ chỉ, xông tới chỗ Tiểu Bất Tử và Cửu công chúa.

Cả Tiểu Bất Tử và Cửu công chúa thấy nguy, tách ra hai phía tránh né Quỷ Đầu Dao phóng tới.

Cửu công chúa rẽ sang phải, tránh được Quỷ Đầu Dao đoạn phẩy tay phát động. Từ Liên Châu Thần Tiễn, một đạo khí nóng rực phóng thẳng lên nền trời như pháo hoa. Bùng một cái, đạo hỏa khí vừa phóng lên cao nổ ra bốn phương tám hướng, vẽ lên nền trời một bông hoa rực đỏ. Bông hoa in trên nền trời đẹp đẽ rồi đột ngột hóa thành hàng ngàn đạo khí nhỏ li ti, phóng âm âm xuống đất, nhắm hướng Vô Tình Quỷ.

Vô Tình Quỷ thấy như cả bầu trời lửa đang sụp xuống phía mình vội vã triệu Quỷ Đầu Dao về hộ thể. Thanh đao rực sáng lên, quay đầu tề về bên chủ nhân đoạn xoay tít như chong chóng, biến hóa ra một tấm khiên hình mặt quỷ đáng sợ, cô ngạo đón đỡ từng vệt lửa như lưu tinh phóng xuống.

Những âm thanh đáng sợ vang lên khi hàng ngàn vệt lửa va chạm với tấm khiên hình mặt quỷ. Xung quanh nơi Vô Tình Quỷ đứng bao trùm một biển lửa rực rỡ, bùng cháy. Từ phía tường thành, những tiếng hô hào vang

lên rần rần. Bọn lính trong thành thấy Cửu công chúa xuất chiêu, đánh Vô Tình Quỷ tới tấp thì hoan hỉ vô cùng.

An Văn Thắng và Tiểu Linh đứng trên lầu thành, phóng mắt theo dõi.

- Cửu công chúa quả là pháp lực vô biên, ta già rồi, không thể so sánh với lớp trẻ - An Văn Thắng vuốt chòm râu khen.

- Vô Tình Quỷ không phải dạng dễ đối phó. Vương gia mau xuất binh hỗ trợ, ngoài kia có mỗi hai bọn họ thôi. – Tiểu Linh cất tiếng, ánh mắt vẫn hướng về phía chiến sự.

Tiểu Linh vừa dứt lời, từ phía bên kia chiến trường, những tiếng hô: “xung phong” rầm rầm vang lên. Có vẻ đạo binh của Vô Tình Quỷ đang xông tới tấn công Cửu công chúa và Tiểu Bất Tử.

An Văn Thắng không chậm trễ, phẩy tay một cái. Tùy tướng bên cạnh hét lớn:

- Xuất binh hộ giá.

Kẹt..kẹt..ket...Cánh cổng đồ sộ của Huyết thành từ từ mở ra. Phía bên trong, ào ra một đạo binh đông đảo, giáp trụ sáng loáng. Các vị tướng quân cười trên di thú oai phong hết mực, cứ múa pháp bảo vun vút, hò hét rầm trời.

Lúc này, Tiểu Bất Tử đã vòng về phía Cửu công chúa, dáng vẻ cẩn trọng, chăm chăm nhìn vào cột lửa đang bùng cháy.

- Công chúa, mau lui, kẻ địch đã xông tới.

Cửu công chúa liếc mắt nhìn về phía sau, thấy binh sỹ Huyết thành đang xông tới bèn trấn an:

- Đừng lo, viện binh đã...

Chưa kịp hết câu, cả hai đã giật mình bởi cột lửa bỗng bị xẻ ra làm hai. Từ trong, một cột lốc xoáy hắc khí cuồn cuộn bốc lên, đánh dạt đám lửa ra ngoài. Vô Tình Quỷ vọt lên cao, ngạo nghễ cầm trên tay Quỷ Đầu Dao, quắc mắt nhìn xuống, thần thái vẫn ung dung vô cùng.

- Ma đầu, nạp mạng. – Tiểu Bất Tử hét lên, nhún mình một cái, phóng tới Vô Tình Quỷ.

Viên châu của Tiểu Bất Tử vọt lên phía trước chủ nhân, tựa như đang dẫn đường. Khấp thân thể Tiểu Bất Tử phát quang chói lọi.

Vô Tình Quỷ nhếch mép cười một tiếng, vung đao phóng xuống.

Keng...uỳnh...! Viên châu của Tiểu Bất Tử phóng thẳng vào giữa ngực Vô Tình Quỷ. Ma đầu thấy nguy dâng đao lên hộ thể, va chạm một tiếng đinh tai. Phản chấn bùng ra xung quanh cuồn cuộn. Đám binh chạy phía dưới thốt nhiên bị quật ra la liệt.

Sau va chạm, thân hình Vô Tình Quỷ bị đẩy lùi lên phía trên mấy trượng nhưng xem ra hấn không hề hấn gì. Thoáng một cái, viên châu đã vòng về phía Tiểu Bất Tử.

Tiểu Bất Tử vươn tay nắm chặt viên châu, thu quyền đâm vào hư vô một cái. Lại bùng một tiếng, ảo ảnh hình bát quái đồ từ đâu xuất hiện vút bay về phía Vô Tình Quỷ.

- Pháp môn Vân Tiêu Kiếm. – Tiểu Linh từ xa nhìn thấy, khẽ nói, trong lòng bồi hồi khó tả. Hấn...hấn dùng pháp môn của Vân Tiêu Kiếm.

Vô Tình Quỷ cũng nhanh như chớp, xia đao phóng xuống, đâm thẳng vào giữa vòng bát quái đang lao lên. Cả hai đều bị khựng lại. Một bên cố xông xuống, một bên cố lao lên, cứ lơ lửng ở giữa không trung. Tiểu Bất Tử huy động chân khí, gồng người đẩy bát quái đồ lên trên, ánh mắt vô cùng tập trung.

Phía dưới, cửu công chúa xuất mấy trăm đạo hỏa khí từ Liên Châu Thần Tiễn, đánh bạt đám binh lính đang xông tới. Bọn này, vốn chẳng phải đối thủ của Cửu công chúa. Nhưng lớp này ngã xuống, lớp khác lại hung hăng xông tới khiến cho Cửu công chúa phải tập trung chống đỡ, rất vất vả.

- Giết! – Binh lính Huyết thành hô vang, nhào tới đội hình của kẻ định, chém giết thẳng tay.

- Chúng thần hộ giá chậm trễ mong công chúa thứ tội. – Một viên tướng phóng đến bên cạnh Cửu Hồng, thi lễ.

- Đừng nói nhiều, mau giết địch – Cửu Hồng quát lên, nhún mình lao vào đám quân của Vô Tình Quỷ.

Binh sỹ hai bên lao vào nhau ầm ầm. Tiếng đao kiếm inh tai; tiếng la hét thảm khốc vang vọng khắp mặt đất. Khắp nơi đầu rơi, máu chảy, la liệt vũ khí, xác người, cảnh tượng khủng khiếp vô cùng.

Lúc này, cả Vô Tình Quỷ và Tiểu Bất Tử đều gồng mình, cố để xông tới công kích đối thủ. Thân hình cả hai đều lơ lửng trên không, tựa như có ai đó giữ lại.

Vô Tình Quỷ hít một hơi, gầm lên. Từ viên châu gắn trên Quỷ Đầu Dao, mấy đạo hắc khí cuồn cuộn phóng ra, kết lại thành hình hài đao khí, ầm ầm chém vào vòng thái cực đồ. Những thanh âm của hỗn loạn vang lên, thái cực đồ nhanh chóng bị chém nát. Tiểu Bất Tử thấy thế, thu quyền, lộn một vòng đáp xuống đất, ngược lên nhìn.

Phía trên cao, Vô Tình Quỷ cũng ngó xuống. Hai bên im lặng nhìn nhau. Tiểu Bất Tử ánh mắt đầy thù hận, muốn xả tên ma đầu thành trăm mảnh cho thỏa tâm sự. Vô Tình Quỷ thì cũng muốn cướp lấy mảnh linh hồn còn sót lại của Quỷ Đế trong thân thể thẳng nhóc này nên ánh mắt vô cùng hung hãn.

Cả hai, đều cứ nhìn nhau, mỗi người một mục đích, một tâm sự. Họ dường như có một điểm chung: Đều đặt nặng một chữ tình.

- Ma đầu, hôm nay ta lấy mạng người trả thù cho sư tỷ - Tiểu Bất Tử gầm lên, buông tay cho viên châu bay lên lơ lửng bên cạnh.

Từ trước ngực y, sợi dây chuyển lung linh tỏa sắc chói lọi. Từ bên trong luồng ánh sáng, một thanh kiếm phóng vút ra, cô ngạo, tỏa bạch quang rực một góc chiến trường.

- Xung Thiên Thần Kiếm – Vô Tình Quỷ khẽ kêu lên, toàn thân thủ thế vô cùng cẩn trọng.

Tiểu Bất Tử gầm lên, vươn tay nắm lấy thần kiếm, xìa mũi lên trên. Roạt một tiếng, từ trong thanh kiếm, 5 đạo kiếm khí ào ạt phóng ra, kết thành hình mãnh long, xông lên trời, nhắm hướng Vô Tình Quỷ.

Cửu công chúa đang tả xung hữu đột diệt địch, quay sang thầm nói: “Ngũ long kiếm pháp”.

Cả 5 con mãnh long gào thét ầm trời, phá không xông tới Vô Tình Quỷ với khí thế bức nhân. Vô Tình Quỷ ánh mắt căng thẳng, khẽ thu người, điều động chân khí từ cơ thể, chuyển qua Quỷ Đầu Dao biến thành những tấm khiên hình mặt quỷ ghê rợn, đón đợi chiêu thức của đối phương.

Đùng...đùng...đùng...! Nền trời bừng sáng dữ dội, thanh âm rền vang, phản chấn phát ra càng mãnh liệt hơn khiến đất đá bị đánh dạt sang tứ phía.

Bên trên, khói mù mịt, che mờ cả Vô Tình Quỷ đang đứng đó. Được một chập, khói bụi tan dần, ma đầu vẫn sừng sững đứng đó nhưng hô hấp có vẻ đã nhanh hơn. Trên trán y, lấm tấm vài giọt mồ hôi chảy xuống. Bàn tay nắm Quỷ Đầu Dao dường như run run.

Bên dưới, Tiểu Bất Tử vẫn ngược mắt lên nhìn, tay nắm chắc thần kiếm, khí độ tỏa ra không có vẻ gì là mệt mỏi.

- Tên nhóc này...tu vi của hã...- Vô Tình Quỷ lắp bắp.

Một lần sét rạch ngang bầu trời khiến Vô Tình Quỷ hơi chòng chênh giữa không trung. Hã sức tỉnh, trở về thực tại, nhìn xuống phía dưới. Hai bên vẫn đang giao chiến ác liệt. Thăng oắt con Thái Bảo đâu? Vô Tình Quỷ tự hỏi.

Đoàng...Một tiếng sét nữa rạch ngang bầu trời. Vô Tình Quỷ hướng mắt ra phía trước, Tiểu Bất Tử đã đứng đó từ bao giờ, tay nắm chắc kiếm, bên cạnh là viên châu rực sáng. Tiểu Bất Tử trợn mắt, chĩa mũi kiếm lên cao, lầm rầm đọc khẩu quyết.

Soạt...đoàng...Lại thêm một tia sấm sét phóng qua, mây đen bỗng ùn ùn kéo đến. Gió lạnh ù ù thổi. Phía dưới dường như cả hai đạo binh đều dừng cả lại việc chém giết, ngược mắt lên trời theo dõi. Xoạt, từ trong thần kiếm, 5 đạo kiếm quang rực rỡ phóng ra, xoắn lại vào nhau, bay lên cao. Đột ngột chúng dừng lại, cuốn vào nhau, phình ra dần dần.

Gió thổi mạnh hơn, mây đen cuộn lại trên cao, âm ảm phóng những tia sét chói lọi xuống đám khí vừa tụ lại khiến nó thêm muôn phần hung hiểm.

Từ đám khí đang phát quang chói mắt ấy, từ từ nở ra hình hài một con rồng trắng muốt, rực sáng, há miệng tru rống lên khủng khiếp. Đám binh lính phía dưới buông vũ khí, ôm lấy tai vì tiếng rống đó. Những kẻ tu vi cao hơn tuy không phải bị tai nhưng áp lực tỏa ra khiến họ cảm nhận được sự khủng khiếp này.

Nhìn từ Huyết thành, Tiểu Linh thoáng chút buồn bã. Cảm giác của nàng chẳng phải lo lắng, hồi hộp, chỉ là không vui. Hã dùng kiếm pháp của Vân Tiêu Kiếm. Sao hã không sử dụng pháp môn của Mẫu Nghi Giáo? Nàng tự hỏi, hai tay nắm chặt, ánh mắt dõi hờn.

- Kia chẳng phải Độc Long Kiếm pháp của Vân Tiêu Kiếm sao? – An Văn Thăng ánh mắt phẫn khích, nhìn về phía con rồng đang ngạo nghễ giữa không trung.

Vô Tình Quỷ hơi chơi với khi áp lực từ chiêu thức của Tiểu Bất Tử đang thi triển. “Thăng nhãi, để xem mày có thi triển nổi không?”. Lời nói vừa dứt, thanh Quỷ Đầu Dao rực sáng. Vô Tình Quỷ thét lên, vung đao chém vào hư vô mùi mẫn nhất. Từ những đường chém đó, ảo ảnh mặt quỷ âm âm hiện ra, vun vút phóng về phía Tiểu Bất Tử. Hẳn muốn Tiểu Bất Tử không thể huy động đủ năng lượng cần thiết để thi triển chiêu thức của Vân Tiêu Kiếm.

Mười mấy đạo đao khí mang hình mặt quỷ phóng tới gần Tiểu Bất Tử bỗng nhiên khựng lại, nhạt dần rồi chuyển một màu xanh biếc như nước, chậm chậm cuộn lên trên. Dường như nó vừa chạm vào một bức tường băng vô hình. Từ phía dưới, chậm chậm trôi lên một ảo ảnh khác, lung linh, đẹp đẽ.

Ồ..ồ...! – Khắp chiến trường yên tiếng chém giết, tất cả nín thở nhìn lên nền trời. Lại thêm một ảo ảnh nữa xuất hiện, trong vắt, lạnh lẽo như băng. Gió lạnh mang hàn khí ở đâu thổi tới ù ù, cuốn lên trên trời. Lấm tấm vài hạt tuyết khe khẽ rơi xuống nhân gian. Trời có tuyết?

Tiểu Linh nín thở, tim đập nhanh hơn, trạng thái chuyển sang một sự phẫn khích kỳ lạ.

- Băng Tâm Tiên Kiếm? – An Văn Thành tròn mắt ngăm nhìn băng tiên hiện hình bên cạnh mãnh long, mồm há hốc, thốt lên được một câu.

Tiểu Linh mỉm cười, khẽ gật đầu:

- Chính là Băng Tâm Tiên Kiếm của Mẫu Nghi Giáo.

Lúc này, đằng sau lớp mặt nạ, khuôn mặt Vô Tình Quỷ dường như đã méo đi. Nhịp tim gã đập mạnh hơn. “Tên nhóc chết tiệt này” – Vô Tình Quỷ khẽ rửa rồi nhanh như cắt, phóng tay, phi thanh Quỷ Đầu Dao xuống đất.

Quỷ Đầu Dao xé gió rơi xuống, cắm mũi xuống đất, tạo nên một tiếng nổ ình, đẩy dạt hết đám binh lính cả hai bên đang ngó lên nhìn. Một khoảng đất trống trải, tròn trịa lộ ra. Vô Tình Quỷ cười lên ha hả, đoạn tắt cười thì cũng lầm rầm đọc khẩu quyết.

Chợt nhiên, bán kính xung quanh Quỷ Đầu Dao, rực đỏ lên một màu như lửa. Mặt đất nứt toác, ánh lửa mãnh liệt phun lên như nham thạch nóng chảy. Bọn quân lính xung quanh hốt hoảng bỏ chạy. Từ những vết nứt, dòng nham thạch trôi lên cao dần cùng đất đá.

- Quỷ...quỷ!! – Những tiếng hô thảm thiết vang vọng chiến trường. Bọn lính vứt hết vũ khí, cắm đầu chạy khỏi nơi đất đá, nham thạch đang trôi lên.

- Cái...cái quái gì? – An Văn Thăng lắp bắp từ xa.

- Thần Quỷ Chú! – Tiểu Linh khẽ nói.

Lửa càng bốc lên cao cuộn cuộn, xoắn lại như một cơn lốc lửa. Cơn lốc kết bằng lửa này xoay xung quanh bán kính được Quỷ Đầu Dao tạo ra. Những ngọn lửa cuộn cháy mãnh liệt nhanh chóng thu lại, thấp thoáng hình ảnh một chiến thần đầu quỷ khổng lồ. Toàn thân chiến thần bao bọc bởi lửa, khuôn mặt quỷ nanh ác, hung hãn nhìn lên phía băng tiên và mãnh long. Chợt, chiến thần há miệng rực lửa, gầm lên, đoạn nhún người một cái, phóng vọt lên không, sừng sững đứng sau lưng Vô Tình Quỷ. So với chiến thần, Vô Tình Quỷ quá nhỏ bé và mỏng manh. Hơi thở chiến thần phì phò, mỗi lần thở ra, một luồng lửa nóng lại phụt ra ngoài. Hình ảnh vô cùng khủng khiếp.

Tiểu Bất Tử nhìn thấy chiến thần, kỷ niệm năm xưa chợt ùa về dữ dội khiến hắn có cảm giác nhói đau trong tim. Trong trí óc hắn, hình ảnh cuối cùng về sư tỷ, về Vân Tiêu Kiếm, về bè bạn, về cuộc đời cứ như một thước phim quay chậm.

- Tất cả là do ngươi. – Tiểu Bất Tử gầm lên khiến cho cả băng tiên lẫn bạch long phát sáng rực rỡ.

- Đến đây! – Vô Tình Quỷ gầm lên như thú dữ, hai tay bắt quyết điều động chiến thần.

Xoạt một tiếng, chiến thần tựa như một cơn bão lửa vụt xông đến Tiểu Bất Tử.

Tiểu Bất Tử ngửa mặt lên trời, mỉm cười, khẽ nói:

- Thái Bảo trả thù cho sư tỷ đây.

Lời nói vừa dứt, Tiểu Bất Tử ánh mắt cương quyết, xia mũi kiếm ra phía chiến thần đang lao tới, hô:

- Giết!.

Bạch long gầm lên, cuộn mạnh thân mình, ào ào phi tới. Băng tiên cũng ùng ùng chuyển động vung kiếm phá không bay tới.

Trên nền trời, ảo ảnh thần tiên, mãnh long, chiến thần mãnh liệt xông vào nhau khiến toàn bộ vùng Huyết thành rực sáng như ban ngày.

Chính trong cái lúc tràn ngập không gian một thứ ánh sáng ma mị, chết chóc ấy. Chính trong cái lúc chiến thần bị bạch long và băng tiên công kích tạo ra một vụ nổ rung chuyển đất trời. Chính ngay cái lúc đó, một tràng cười ma mị từ đâu vẳng đến, tràn ngập chiến trường, khiến cho những kẻ tu vi đỉnh cấp cũng phải bủn rủn chân tay.

Vô Tình Quỷ khẽ khép mắt, nhìn chiến thần của mình tan ra như bong bóng xà phòng. Dường như hẳn hiểu rằng, tu vi của mình chẳng thể vượt qua nổi tên nhãi này nữa rồi. Quá khứ ủa về dĩ dũ. Hẳn nhớ mình bị giam hãm trong hỏa ngục, hàng ngày bị hỏa kỳ lân phóng lửa thiêu đốt. Hẳn nhớ, những đòn tra tấn khốc liệt của bọn tay chân An Dương Đại Đế. Và, Vô Tình Quỷ hồi tưởng lại cái ngày giao chiến cuối cùng giữa hẳn và Thái Bảo. Là do ai? Do ai mà tu vi của hẳn lại không thể hồi phục. Hẳn đâu có thời gian để tập trung tu luyện. Là do ai? Vô Tình Quỷ mỉm cười, hẳn chấp nhận tất cả, không một lời oán than. Hẳn chấp nhận hết, kể cả cái chết.

Trong thứ ánh sáng chói lọi, đi kèm những tràng cười ma mị, một bóng nhân ảnh khẽ bay lên, vươn đôi tay đẹp đẽ nhưng lạnh lẽo như sương, khẽ chạm vào vai Vô Tình Quỷ. Bàn tay chạm rồi nắm chặt, kéo hẳn ra phía sau.

- Là nàng! – Vô Tình Quỷ mỉm cười.

Nữ nhân cũng nhìn hẳn, mỉm cười, ánh mắt trù mến. Nữ nhân đẩy nhẹ hẳn về phía sau, tự mình đón đợi bạch long và băng tiên đang phá không bay tới.

Nữ nhân nhắm đôi mắt đẹp đẽ, vươn bàn tay mỏng manh, thân mình khẽ động. Trên bầu trời, dường như nàng đang khiêu vũ.

Vô Tình Quỷ chậm chậm bay lùi ra sau, chiêm ngưỡng hình ảnh mà đối với hẳn là tuyệt mỹ nhất thế gian.

- Thiên Vũ Quỷ Khúc! – Hẳn lẩm bẩm trong miệng.

Trên cao kia, bóng nữ nhân nhảy múa dưới hàng ngàn vạn ánh sáng đang tỏa ra từ bạch long, băng tiên. Giá có một nhà thơ và họa sỹ, có lẽ họ sẽ vẽ và viết nên những tác phẩm tuyệt vời để miêu tả cảnh chiến trường này. Một sự tuyệt vời trong màu của máu và nước mắt.

Chỉ nghe, vang vọng từ khắp chiến trường những tiếng hô rền vang:

- QUỶ ĐẾ!

Tiểu Bất Tử khựng lại, trân trân nhìn nữ nhân đang nhảy múa, đang chờ đợi bạch long và băng tiên lao đến phía mình. Toàn thân hấn bủn rủn, miệng khê lắp bắp:

- Sư...sư...tỷ!

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 10: Bằng hữu

Thần Y trấn, 400 năm trước.

Gió đông ù ù thổi mãnh liệt. Núi non xung quanh Thần Y trấn phủ một màu trắng tinh của tuyết.

Huyết Lệ như chìm ngấm trong một chiếc áo bông trắng tinh, to bè. Nàng ngồi trong gian bếp, đưa tay múc một bát thuốc bốc khói nghi ngút.

Nàng bưng bát thuốc, đi qua một khoảnh sân nhỏ, bước vào bên trong gian nhà chính.

- Đây rồi! Thuốc đây rồi – Huyết Lệ mỉm cười, bưng bát thuốc đến bên bàn.

Bên cạnh bàn, Lê Hữu đang ngồi trò chuyện bên cạnh một người bệnh. Thấy Huyết Lệ bước vào, y đứng lên, khuôn mặt rạng rỡ:

- Cô nương cẩn thận kéo bông.

Nói rồi, Lê Hữu rảo bước tới đỡ bát thuốc trên tay Huyết Lệ. Y nhìn nàng khẽ cười. Huyết Lệ đôi mắt xoe tròn, nhìn y cũng cười lại.

Lê Hữu trong lòng cảm thấy vui vẻ, đưa bát thuốc cho người bệnh, giục uống.

- Uống hết bát thuốc này là khỏi bệnh rồi.

Y đưa thuốc cho bệnh nhân, ngoái lại nhìn thì đã chẳng thấy Huyết Lệ đâu. Lê Hữu từ từ bước ra ngoài, đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm. Phía cổng, Huyết Lệ đang tha thân dưới một gốc cây. Nàng đứng đó, khẽ tựa vào thân cây, gầy gầy đám tuyết bám trên những chiếc lá.

Lê Hữu mỉm cười, chậm chậm bước đến.

- Cô thấy trong người ra sao? – Lê Hữu cất tiếng hỏi.

- Cũng ổn cả. Sống một cuộc sống bình thường, thật dễ chịu. – Huyết Lệ phúi phúi mấy bông tuyết dính trên áo.

Lê Hữu chỉ biết đứng cười, trong bụng gã dường như không biết nên nói thêm câu chuyện gì cho hợp lý.

- Huynh ở đây bao lâu rồi?

- Cũng khá lâu rồi, từ khi Long Thần Quân, à..Đại Đế Long Thần xây dựng Thần Long thành, ta đã đến đây ở, bốc thuốc chữa bệnh, sống an nhàn. – Lê Hữu mỉm cười trả lời.

Nghe đến Đại Đế Long Thần, sắc mặt Huyết Lệ bỗng trùng xuống. Lê Hữu thấy thế, lảng sang một câu chuyện khác nhưng bất ngờ bị nàng vạ:

- Tại sao huynh lại rời bỏ hẳn?

- À..ờ...thì ta thích một cuộc sống an nhàn, vô ưu, không thích cuộc sống trong cung cấm. Ta cũng giống như Dương...- Biết mình suýt nói hớ, Lê Hữu lập tức ngậm mồm.

Chẳng ngờ, Huyết Lệ lại tiếp tục lần tới.

- Không sao, huynh cứ nói thẳng cái tên đó với ta.

- À, thì Dương Thiếu Sơn. – Lê Hữu ngại ngần.

- Quan hệ giữa huynh và hần ra sao? – Huyết Lệ hỏi tiếp.

- Thì, Dương Thiếu Sơn là cánh tay phải của Đại Đế Long Thần, còn ta chỉ là thầy thuốc. Chúng ta cũng có gặp nhau thường xuyên nhưng ít trò chuyện lắm.

- Hần có bao giờ nhắc đến một người vợ đợi hần ở quê nhà không? – Huyết Lệ ánh mắt chột buồn, nhìn về phía đỉnh núi tuyết trắng.

Lê Hữu im lặng. Y biết nói gì đây? Có bao giờ Dương Thiếu Sơn nhắc đến Huyết Lệ không nhỉ? Hần chẳng hiểu. Chiến tranh, chém giết, mưu mô, đâu có thời gian để nói những chuyện đó chứ.

- Vì sao huynh lại không muốn nối lại kinh mạch, vá lại đan điền cho ta? – Huyết Lệ bất ngờ cất tiếng hỏi.

Lê Hữu đứng như trời trồng, tai ù đi, mắt hoa lên. Vì sao nàng biết ta có khả năng ấy? Hần đứng đó, mong muốn có một cái lỗ nào để nhẩy xuống mà trốn. Đã bao lâu rồi, nàng ở lại Thần Y Trấn này, hần luôn miệng động viên, ủng hộ để nàng chóng hồi phục. Lê Hữu bảo: ‘Hãy cứ bồi bổ cơ thể, biết đâu một ngày nào đó, kinh mạch, đan điền có thể hồi phục lại như cũ’.

Lê Hữu như kẻ bị người ta nhìn thấu tâm can, cứ bủn rủn chân tay, đứng trước mặt Huyết Lệ nhưng ánh mắt lảng tránh, sợ hãi khi phải nhìn vào đó.

- Sao huynh không nói? Ta không trách huynh. Có thể, huynh lo nghĩ nhiều cho bá tánh trong thiên hạ, không muốn một kẻ luyện pháp môn tà đạo như ta có cơ hội. – Huyết Lệ chậm chậm nói.

Nghe những lời ấy thốt ra, Lê Hữu càng không thể đối diện với sự đả kích mãnh liệt trong lòng. Hần là một kẻ chẳng ra sao cả.

Lê Hữu cứ đứng im đó, trong lòng hết sức dằn vặt. Huyết Lệ đi ngang qua hần, một giọt nước mắt rơi xuống, vương trên tay Lê Hữu, hần khẽ đưa

lên, ngấm nhìn. Giọt nước mắt trong veo, long lanh, phản chiếu cả một thế giới ở trong.

Lê Hữu trần trọc không thể ngủ được. Những câu hỏi lúc sáng của Huyết Lệ khiến hấn không tài nào nhắm nổi mắt. Mỗi lần cố ngủ, hình ảnh giọt nước mắt vương trên bàn tay của hấn lại hiện ra.

Ngoài kia, tiếng gió khe khẽ thổi trên mái hiên, phất phơ bay mấy bông tuyết trắng. Lê Hữu ngồi nhồm dậy, khoác chiếc áo bông, từ từ đi ra khỏi phòng.

Hấn lang thang trên con đường của Thần Y trấn, cũng không rõ mình đang muốn đi đâu nữa.

Lê Hữu cứ mơ hồ bước đi, trong lòng nặng trĩu, chẳng mấy chốc đã đến cuối trấn, nơi mỏm đá nhô ra bên ngoài, được xây thành một khoảnh sân nhỏ, là nơi mọi người có thể tụ tập, ngấm trăng vào những đêm rằm.

Chợt, hấn nghe có tiếng ai đó đang hát. Giọng hát trong vắt như sương, ẩn chứa những tâm sự u buồn. Lê Hữu bước khẽ, ánh mắt dò dẫm. Nơi khoảnh sân kia, dường như bừng sáng bởi một người con gái đang nhảy múa. Giọng nàng khe cất lên, ngân nga giữa màn đêm u tịch. Những bước chân uyển chuyển của nàng tạo thành một vũ điệu đầy ma mị.

Lê Hữu trân trân đứng nhìn, toàn thân gai ốc nổi lên. “Là người hay tiên nữ?” – Hấn tự hỏi. “Là nàng!”. Nàng đang múa hát dưới bóng đêm.

Lê Hữu thoáng lay động khi nhìn xung quanh nàng, có những chấm nhỏ, lung linh, cứ vương vào không gian. Những chấm nhỏ ấy, là những giọt lệ. Nàng khóc!.

Chợt nhiên, nàng gục xuống, rồi ngửa cổ lên trời, òa khóc to hơn. Nàng khóc ngon lành như một đứa trẻ, tựa như bao tủi hờn chất chứa bấy lâu được giải phóng.

Lê Hữu quên hết tất cả, bỏ mặc tất cả, hẳn chẳng cần gì nữa. Hắn lao đến bên nàng. Hắn vươn tay, ôm chầm lấy nàng, siết chặt.

Nàng cũng vô thức, ôm chặt lấy hắn, gục đầu lên ngực hắn nức nở.

- Đừng! Đừng khóc nữa.- Lê Hữu vỗ về.

- Vì sao? Vì sao ai cũng đối xử tệ bạc với Thiên Thu ta?

“Thiên Thu! Cái tên thật đẹp, nó tựa như cái gì đó trường tồn, vĩnh cửu”
– Lê Hữu ngẫm nghĩ. Hóa ra tên nàng là Thiên Thu.

- Huynh nói ta nghe, vì sao ai cũng đối xử tệ bạc với ta? Ngay cả ông trời cũng tuyệt hết mọi đường. – Thiên Thu nức lên.

- Đừng khóc, đừng khóc, ta sẽ giúp nàng. Ta sẽ giúp nàng – Lê Hữu vỗ về.

Trong đêm tối, bên trên lờ mờ ánh trăng chiếu xuống, tiếng nức nở vang vọng khắp không gian. Đâu đó, những điệu nhạc sầu thảm dội lại. “Thiên thu vạn tải, vĩnh vi phu phụ” – Đó chỉ là một sự giả dối không hơn.

Thần Long thành – 500 năm trước.

Trong một quán rượu nhỏ gần cửa đông kinh thành, Lê Hữu ngồi trầm ngâm nghe hát, thỉnh thoảng nhấp một ngụm rượu, khà lên một tiếng, gật gù khen.

Tiếng nhạc í éo xen lẫn với tiếng người cười nói rộn ràng của con phố càng khiến cảnh tượng trở nên náo nhiệt. Thần Long thành đã xây dựng được 3 năm, thiên hạ thái bình cũng đã chừng ấy thời gian, khắp nơi vang tiếng đàn hát vang lừng.

Một bóng người từ cuối phố rảo bước đi tới. Người này, thần thái ung dung, khuôn mặt khôi ngô, sau lưng đeo hai thanh kiếm giống hệt nhau chỉ có điều một chiếc màu đen, chiếc còn lại thì màu trắng. Chính là Âm Dương Song Kiếm và người kia, không ai khác ngoài Dương Thiếu Sơn.

Dương Thiếu Sơn đi đến quán rượu thì rẽ vào, bước thẳng lên lầu. Lê Hữu thấy bóng dáng bằng hữu, vươn tay vẫy vẫy, miệng la lên:

- Dương huynh, Dương huynh, ở đây này.

Thiếu Sơn bước tới, ngồi xuống, quay đầu tìm tiểu nhị, đoạn kêu to:

- Tiểu nhị, đem thêm rượu lên đây, mang thêm cả mấy món ngon nữa.

- Dương huynh hôm nay trở về từ cuộc tiểu trừ dư đảng phản tặc, chưa kịp về phủ đã hẹn ta ra đây chắc hẳn có việc. – Lê Hữu gắp một đĩa thức ăn, vừa nhai vừa nói.

Dương Thiếu Sơn uống cạn chén rượu, đặt cách một cái xuống bàn, nhìn vào Lê Hữu mở lời:

- Đại Đế Long Thần muốn phong vương cho ta.

Lê Hữu phá lên cười sảng sặc, uống một chén rượu, đoạn nói:

- Chuyện đó có gì ghê gớm. Đại Đế Long Thần dấy binh bình định các xứ quân, nếu bên tả không có An Dương, bên hữu không có Thiếu Sơn thì sự nghiệp đâu có được như ngày nay. Phong vương cho huynh là điều nên làm.

- Nhưng ta không muốn trở thành vương gia. Ta muốn trở lại căn nhà nhỏ bên bờ Đại Đông Hải. Huynh là thân tín bên cạnh Đại Đế Long Thần, không biết có thể dò ý ngài một chuyến có được không? – Dương Thiếu Sơn dãi bày tâm sự.

Lê Hữu buông đũa, nhìn vào mắt Dương Thiếu Sơn, khẽ nói:

- Huynh nói thật sao? Huynh không muốn trở thành vương gia?

- Là thật – Dương Thiếu Sơn gật đầu.

- Vì sao vậy? – Lê Hữu nhíu mày nghi vấn

- Nói thực, bao năm theo Đại Đế Long Thần chinh chiến khắp bốn phương ta đã mệt mỏi rồi. Vả lại Lạc Hồng sau khi thống nhất, ta thấy Đại Đế có chút thay đổi. – Dương Thiếu Sơn thở dài một tiếng.

- Huynh nói cũng đúng. Đại Đế có chút thay đổi, ngài không như thời còn ở Vạn Trùng Hồ nữa. Thời gian gần đây, ngài tập trung tu luyện pháp môn đỉnh cấp để có thể đột phá lên Thượng Thiên Thánh. – Lê Hữu gật gù.

- Đạo này chỉ có huynh là được thường xuyên gặp ngài, không biết huynh có thấy sức khỏe ngài có gì lạ không? – Dương Thiếu Sơn đắn đo.

- Nhắc mới nhớ, mấy đạo gần đây, tu vi của Đại Đế tăng trưởng một cách cực kỳ nhanh chóng. Ta cũng không hiểu ngài dùng phương pháp gì. Nhưng mà, có điều này, không biết có nên nói ra. – Lê Hữu nhìn xung quanh, thái độ chột biến đổi.

- Có phải huynh định nói trong cơ thể Đại Đế đang tồn tại một đạo hắc khí? – Thiếu Sơn không cần úp mở, nói thẳng toẹt.

Lê Hữu mặt trắng như tờ giấy, vội vàng làm hiệu nói nhỏ. Rồi y thì thào:

- Đúng vậy, không hiểu là có phải ngài đang tu luyện pháp môn tà đạo hay không nữa. Nếu điều này là đúng, quả thực rất nguy hiểm.

Thiếu Sơn dẫn đo trong lòng, uống cạn chén rượu, đoạn đứng lên nói:

- Thôi, chuyện này không bàn tới nữa, huynh hãy hỏi dò ý của Đại Đế Long Thần xem như thế nào để ta còn tính. Thực sự ta rất nhớ nhà, nhớ Thiên Thu. Đi lâu rồi, chắc hẳn con ta đã lớn.

- Được, được, để ta thử hỏi dò ý của Đại Đế Long Thần ra sao rồi sẽ báo lại với huynh.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 11: Duyên phận

Hiện tại, Huyết thành

Quý Đế như thần tiên hạ phàm, thành linh xuất hiện, đẩy Vô Tình Quý ra phía sau, tự mình sử dụng “Thiên Vũ Quý Khúc” đón đợi hai tuyệt chiêu “Độc Long Kiếm” và ‘Băng Tâm Tiên Kiếm” của Tiểu Bất Tử đánh tới.

Nhân ảnh trên cao động tác đẹp mắt, tựa như đang biểu diễn vũ khúc mê đắm lòng người cho hàng vạn người xem. Tất cả, đều hướng sự tập trung vào từng động tác mà Quý Đế đang phô diễn ra.

Băng Tâm Tiên Kiếm và Độc Long Kiếm âm âm phóng tới, Quý Đế nét mặt bình thản, đôi mắt nhắm lại, tận hưởng vũ khúc do chính mình biểu diễn. Cũng chẳng biết từ đâu, âm thanh réo rắt vang lên trên nền trời. Điệu nhạc bi ai, sầu thảm khiến trời đất cũng phải động lòng.

Lúc này, Tiểu Bất Tử toàn thân rung động, y không thể tin vào đôi mắt của mình nữa. Người trước mặt y, đang nhảy múa kia, chính là sư tỷ. Đã bao lâu rồi y không gặp lại nàng? Y chẳng biết, chỉ là đã quá lâu rồi. Nhưng sao cái hình bóng, khuôn mặt ấy cứ hiển hiện rõ ràng trong tâm trí y? Ngay cả khi Tiểu Bất Tử mất hết trí nhớ, hình bóng của người thiếu nữ mặc bộ đồ trắng, thướt tha, xinh đẹp với đôi mắt buồn bã vẫn đeo đẳng y. Và khi, Tiểu Bất Tử lấy lại được trí nhớ tại Lạc Hồng đại hội, khoảng thời gian bên được gặp sư tỷ dưới danh nghĩa Thái Bảo sao mà ít ỏi đến thế? Dường như, đó là số mệnh mà y phải chịu. Tất cả, tất cả chột ủa về mạnh mẽ trong tâm trí Tiểu Bất Tử.

Tiểu Bất Tử khẽ thốt lên: “Sư tử” rồi hoảng hốt phẩy tay một cái, tuyệt vọng đẩy hai chiêu thức bá đạo của Vân Tiêu Kiếm và Mẫu Nghi Giáo xuống phía dưới, nơi đám quân lính của Vô Tình Quỷ đang thảng thốt nhìn lên.

Bùng một tiếng, trời đất rung chuyển, cả Huyết thành từ đằng xa cũng gặp chấn động mạnh, lắc lư dữ dội. Từ xa, nơi hai đạo quân đang ồ ạt xông vào nhau, một thứ ánh sáng chói lọi bùng lên lóa mắt. Nơi hai chiêu thức ấy đánh xuống, đất đá nứt toác, bùng bùng cháy lên dữ dội rồi kèm với đó là hàng ngàn vạn hạt băng tuyết vương lên không trung. Chỉ trong nháy mắt, khu đất rộng lớn tan thành bình địa, đám binh sỹ phía dưới dường như không hề cảm thấy đau đớn mà tan thành bong bóng xà phòng.

Một trường im lặng đáng sợ trải ra sau khi ánh sáng kinh hoàng kia tắt lịm. Khắp chiến trường thậm chí tiếng thở của hàng vạn con người cũng không nhận thấy. Trên cao, Tiểu Bất Tử im lặng nhìn Quỷ Đế, Xung Thiên Kiếm trong tay khẽ rung nhẹ. Lúc này, Quỷ Đế cũng không còn nhẩy múa nữa mà dừng lại, hướng mắt về phía Tiểu Bất Tử.

- Người sợ ư? – Quỷ Đế cất tiếng.

Trái tim Tiểu Bất Tử như thắt lại, nhói đau. Đã bao lâu rồi hẳn không được nghe tiếng nói quen thuộc này. Sợ ư? Hẳn sợ sẽ làm tổn thương đến sư tử? Hình như thế, hẳn cũng không rõ. Chỉ biết Tiểu Bất Tử không thể ra tay với người đang đứng trước mặt.

- Sư tử! – Tiểu Bất Tử lại thảng thốt gọi.

- Sư tử của người đã chết rồi, chỉ có ta, Quỷ Đế này. – Quỷ Đế mỉm cười, lời nói thốt ra như hàng ngàn lưỡi dao cứa vào tâm trí Tiểu Bất Tử.

- Chết! Chết ư! – Tiểu Bất Tử như bị kéo về thực tại, ra khỏi cơn u mê đang chìm đắm vào. Đúng rồi, chẳng phải sư tử đã bị Vô Tình Quỷ lừa

chiếm hữu lấy linh hồn, nhường thân xác này cho Quỷ Đế sao? Người đứng trước mặt y, không phải là Song Mai, mà là Quỷ Đế, là Huyết Lệ.

Dòng suy nghĩ về Song Mai của Tiểu Bất Tử chợt bị cắt ngang, y khẽ run lên, trở về với thực tại. Một đạo quang mang chói lọi bất ngờ phóng tới Tiểu Bất Tử. Y không kịp trở tay, ối lên một tiếng. Xung Thiên Thần Kiếm rời tay, chói với rơi trong không trung, vụt xuống phía dưới.

Đạo khí vừa rời chính là từ Quỷ Đế phóng ra, nó cuộn khắp người Tiểu Bất Tử rồi siết lại từ từ, như một sợi dây thừng. Tiểu Bất Tử hốt hoảng giãy dụa thoát thân.

Quỷ Đế phá lên cười, Vô Tính Quỷ dường như cũng đang nở một nụ cười, có điều sau lớp mặt nạ, không thể đoán định.

- Thả ta ra! – Tiểu Bất Tử hét lên, lập tức dùng suy nghĩ điều động viên châu phóng tới Quỷ Đế.

Có điều, y bị trói chặt bằng pháp môn của Quỷ Đế nên công lực phát ra chỉ có vài phần, hạt châu vì thế chẳng phải đối thủ của nữ ma đầu.

Quỷ Đế toàn thân khẽ động, phẩy tay một cái, viên châu đang lao đến lập tức bắn ra xa.

- Ta sẽ bắt ngươi để lấy nốt mảnh linh hồn còn lại trong cơ thể. – Quỷ Đế vung tay điều động, Tiểu Bất Tử như bị hút về phía ả, chầm chậm trôi.

Khi chỉ còn cách Quỷ Đế vài thước, thanh âm của Vô Tình Quỷ bỗng hét lên:

- Cẩn thận!

Quỷ Đế giật mình, khẽ lùi. Từ đằng sau Tiểu Bất Tử, một đạo thanh quang sáng lóa phá không xông tới khiến ả phải lách mình né tránh.

Chính lúc đó, từ dưới đất, hàng ngàn tia lửa bùng bùng phóng lên như những mũi tên hung hãn.

- Thả tên đó ra ngay. – Cửu công chúa gầm lên, chính nàng vừa điều động Liên Châu Thần Tiên ra chiêu.

Quý Đế thấy nguy vội hét lên một tiếng, toàn thân bao bọc bởi hắc khí, sừng sững ở đó đón nhận chiêu thức. Nền trời bùng lên những ánh lửa sáng chói, hết sức đẹp mắt.

Soạt, đạo khí đang trói chặt Tiểu Bất Tử bỗng dừng bị một đường kiếm chém đứt lìa. Từ phía sau, Tiểu Linh phóng vọt tới.

Tiểu Bất Tử thoát khỏi bị phong tỏa, hét lên giận dữ, đoạn phẩy tay điều động. Xung Thiên Kiếm rực tỏa quang mang, phóng vút lên cao như tên lửa.

Nhanh như cắt, y vươn tay nắm lấy thần kiếm, giữa không trung thủ thế. Tiểu Linh đứng bên cạnh y, chỉ khẽ liếc xem thái độ ra sao.

- Bọn nhóc con – Quý Đế gầm lên, hắc khí ào ào phát ra tứ phía, khí thế bài sơn đảo hải khiến tất cả phải vận khí hộ thân.

Hắc khí mà Quý Đế phát ra, đánh bật hết hỏa khí của Cửu công chúa vừa thi triển khiến nàng thảng thốt không thôi lùi lại.

Quý Đế thấy Tiểu Bất Tử đã thoát khỏi bị trói, khuôn mặt lộ vẻ tức giận, chậm chậm bay lên ngang với hắn.

Tiểu Bất Tử và Tiểu Linh đứng cạnh bên nhau, ánh mắt vô cùng tập trung. Cả hai đều đang đứng trước mặt ác nhân số 1 trong thiên hạ.

- Lùi về Huyết thành, pháp bảo của nó sẽ giúp chúng ta. – Tiểu Linh thì thào.

Tiểu Bất Tử chột hướng mắt về phía Huyết thành, ánh sáng của nó đang lập lòe phát ra giữa đêm tối, hình ảnh quỷ dị vô cùng.

Chột từ xa, phía Huyết thành vang lên một hồi keng.

- Thu quân, thu quân! – Tiếng hàng ngàn binh sỹ Huyết thành dưới đất hô vang.

Đoàn người phía dưới rùng rùng di chuyển khiến Quỷ Đế thoáng chốc bị phân tâm. Ắ cúi xuống nhìn.

- Đi mau – Tiểu Linh hét lên, nắm lấy tay Tiểu Bất Tử, toàn thân phát quang, phóng vọt đi về phía Huyết thành.

- Chúng định chạy! – Vô Tình Quỷ gầm lên, nhún mình đuổi theo. Nhưng y ở xa hơn, tình thế rõ ràng là bất lợi.

Quỷ Đế nghe tiếng hô, vội vàng quay mặt ra nhìn, lúc này Tiểu Linh đã kéo Tiểu Bất Tử chạy xa.

Quỷ Đế khuôn mặt khó coi, toan phóng đi thì bất giác nhìn xuống dưới, thấy Cửu công chúa đang di chuyển theo đoàn quân rút lui. Ắ phá lên cười rồi như một con diều đứt dây, vọt xuống mặt đất.

Tiểu Bất Tử đang phóng về phía Huyết thành, thấy Quỷ Đế không truy đuổi mà lại lao xuống mặt đất một cách bất ngờ thì lập tức dỗi theo. Y nhìn thấy Cửu công chúa thì hiểu ngay ra rằng Quỷ Đế muốn bắt nàng.

- Cửu công chúa! – Tiểu Bất Tử hét lên, đoạn dừng hẳn lại, phóng ngược về phía Quỷ Đế.

- Tiểu Bất Tử! – Tiểu Linh cũng bàng hoàng khi y quay trở lại. Nàng chỉ biết kêu lên như vậy.

Cửu công chúa lúc này lẫn trong đám binh lính đang lui quân, bất chợt thấy lạ liền ngược mắt nhìn lên. Nàng run lên khi thấy Quỷ Đế lao xuống phía mình.

Nhanh như cắt, Cửu công chúa vươn tay lên trời, ánh mắt tập trung, đoạn thét lên một tiếng: “Công”. Từ trong Liên Châu Thần Tiễn, hàng ngàn chấm nhỏ li ti như đốm lửa tàn bắn vọt ra rồi đột ngột vụt sáng chói lọi, phóng ầm ầm về phía Quỷ Đế.

Quỷ Đế thấy vậy chẳng bận tâm, chỉ chớp mắt phía trước đã hiển hiện một vòng bảo hộ hình mặt quỷ, kết bằng chân khí, đón đỡ toàn bộ chiêu thức mà Cửu công chúa vừa thi triển. Xem ra, tu vi của Cửu công chúa còn kém rất xa Quỷ Đế.

Cửu công chúa thấy không ăn thua, nhún mình một cái, phóng vọt lên cao để tránh Quỷ Đế. Tuy vậy, Quỷ Đế đâu phải hạng vừa. Ả biết Cửu công chúa sẽ phóng vọt lên né tránh nên lập tức khựng lại giữa không trung chờ đợi. Thành ra Cửu công chúa nhào lên thì gặp ngay Quỷ Đế vừa dừng lại. Cả hai đối diện với nhau, rất gần.

- Nhãi con, để ta kết liễu người xem lão An Dương có đau khổ hay không?

Quỷ Đế nói xong, vung tay đánh một chưởng về phía Cửu công chúa. Chưởng pháp nhanh như điện, trong chớp mắt đã vang lên một tiếng “Ầm”. Cửu công chúa bị hất ngược ra sau, chới với. Nhưng lập tức nàng lấy lại được thăng bằng, từ trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Phía trước ngực Cửu công chúa, y phục bị rách một mảng, đúng hình bàn tay của Quỷ Đế vừa xuất chưởng. Bên trong y phục rách, một chiếc hộ giáp lộ ra.

Quỷ Đế xuất chưởng lực vừa rồi có thể nói là khá mạnh tay. Những bậc cao thủ thượng thừa ở Lạc Hồng này trúng chiêu đó của Quỷ Đế thì lập tức

lục phủ ngũ tạng tan nát hết cả. Nhưng cơ bản Cửu công chúa được An Dương trao cho cả Xung Thiên Hộ Giáp nên đã giảm đi đến 8 phần chưởng lực, vì thế mới toàn mạng. Tuy nhiên, Cửu công chúa xem ra cũng đã trọng thương.

- Xung Thiên Hộ Giáp! Không ngờ lão tặc An Dương này cũng yêu con gái quá đi.- Quý Đế phá lên cười, ánh mắt vô cùng thích thú khi nhìn thấy một trong những bảo vật trong thiên hạ.

Quý Đế toan xông tới Cửu công chúa thì một tiếng thét vang động sau lưng khiến ả giật mình né sang một bên. ả vừa né sang một bên thì một đạo kiếm quang đã vạch xuống, đánh hụt.

“A!” – Quý Đế khẽ kêu, lùi lại mấy trượng. Lúc này Vô Tình Quý cũng phóng tới bên cạnh.

- Cửu công chúa có sao không? – Tiểu Bất Tử đưa tay đỡ lấy thân hình đang lao đảo của công chúa.

Cửu công chúa khẽ nhìn Tiểu Bất Tử một cái rồi chợt lịm đi. Tiểu Bất Tử chỉ kịp ôm Cửu công chúa vào lòng thì bất ngờ xuất hiện Vô Tình Quý trước mặt. Y đứng cao hơn một chút khiến Tiểu Bất Tử phải ngước lên nhìn. Ma đầu đeo chiếc mặt nạ vô hồn, đang vung cây Quý Đầu Dao lên quá đầu, đoạn gầm lên một tiếng, chém mạnh vào hư vô. Một luồng đao khí phát quang chói lọi phá không chém tới. Cơ bản là Tiểu Bất Tử đang vướng bận Cửu công chúa nên hoàn toàn không thể tránh khỏi được kiếp nạn này.

“Choang” một tiếng, kiếm khí từ đâu phóng tới, xanh biếc như nước, đẩy đao khí bắn sang một bên, cứu cho Tiểu Bất Tử một mạng. Y nhìn ra phía sau, khẽ mỉm cười: “Tiểu Linh”.

Tiểu Linh nắm chặt Thanh Long Kiếm, búng người ra phía trước, xông tới công kích Vô Tình Quý. Nàng chém vào hư vô hàng trăm đạo kiếm khí

mãnh liệt, khiến Vô Tình Quỷ vất vả chống đỡ. Vừa đánh, Tiểu Linh vừa hét lên:

- Mau đưa công chúa rời khỏi đây.

Tiểu Bất Tử thoáng chần chừ đã thấy Quỷ Đế nhún mình tới. Y nhìn Cửu công chúa đang lịm đi trên tay, không biết phải xử trí thế nào. Chợt Tiểu Bất Tử thấy từ dưới đất bốc lên hàng ngàn đạo hàn khí lạnh lẽo. Gió trên cao ù ù thổi buốt đến tận xương tủy.

- Băng Tâm Tiên Kiếm! – Tiểu Bất Tử khẽ thốt lên. Y biết Tiểu Linh đang thi triển chiêu thức đỉnh cấp của Mẫu Nghi Giáo chỉ với mục đích duy nhất: Kìm chân Quỷ Đế và Vô Tình Quỷ để y đưa Cửu công chúa về Huyết thành an toàn.

- Đi mau đi – Tiểu Linh hét lên, toàn thân phát thanh quang lạnh lẽo, mái tóc nàng bông bành như sương khói, đẹp đẽ vô cùng.

- Cẩn thận, ta sẽ quay lại – Tiểu Bất Tử mỉm cười với Tiểu Linh, đoạn nhún mình, phóng vọt về phía Huyết thành bằng tất cả sức lực.

Trên nền trời, ảo ảnh băng tiên hiển hiện rõ ràng, đẹp đẽ. Những bông tuyết rơi lả tả vào không trung, lạnh cóng. Tiểu Linh đứng đó, đối diện với hai ma đầu tàn ác. Nàng là chốt chặn cuối cùng, đảm bảo sự an toàn cho Cửu công chúa và Tiểu Bất Tử.

Băng tiên trên cao lạnh lẽo và sâu thẳm, tựa như chính tâm sự của Tiểu Linh trong lúc này vậy. Đây có phải là một sự hy sinh cho thứ tình cảm chưa biết gọi tên nó là gì. Nàng sẽ làm tất cả vì hấn sao? Kể cả những việc nguy hiểm đến tính mạng? Nàng không rõ, chỉ biết là cần phải làm mà thôi.

Tiểu Bất Tử phóng gần về đến Huyết thành, chợt nhiên nghe thấy những tiếng sấm động ì ùng từ phía Tiểu Linh. Y vội vàng quay lại nhìn. Máu trong người y như đông lại. Trên cao, ngay cạnh băng tiên, một con hắc

long đã hiện ra ngạo nghễ, toàn thân nó cuộn cuộn những luồng sấm sét bạo tàn.

- Độc Long Kiếm Pháp – Tiểu Bất Tử rít lên.

Một lần sét rạch ngang thình không, trời đất sáng bừng. Từ xa, Tiểu Bất Tử nhìn thấy băng tiên và hắc long âm âm lao vào nhau.

Sấm động, chớp giạt, một lực đẩy vô hình thổi bạt Tiểu Bất Tử về phía sau. Y cố vọt lên phía trước, nơi xa kia, chơi vơi một hình bóng thiếu nữ, nàng lẻ loi giữa không trung và đang chầm chậm rơi xuống. Thanh kiếm xanh biếc như nước xoay tròn, hệt hăng giữa hư vô.

- Tiểu Linh!

Tiếng gào giữa đêm đen chứa chất bao tâm sự, bao u uất. Cái tên thốt lên tựa như nhiều điều muốn nói. Giữa không trung, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi. Hình như đó là duyên phận.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 12: Ma đạo I

iểu Bất Tử trao lại cừu công chúa, lúc này đang ngất lịm cho An Văn Thăng rồi toàn thân rực sáng, quay đầu phóng về phía Tiểu Linh.

Hắn bậm môi, cố hết 200% sức lực lao đi thật nhanh. Khí huyết trong người vận động mãnh liệt, tạo ra thứ năng lượng khủng khiếp, đẩy Tiểu Bất Tử như một mũi tên, xuyên qua thình không, tới bên Tiểu Linh đang rơi xuống như một chiếc lá.

Quý Đế thấy từ xa một vạch ánh sáng chói lọi đang xông tới, ngược mắt theo dõi rồi nhoẻn miệng cười. Trên tay ả, Sát Thần Hoàn Tảo Côn nắm chặt, lung linh tỏa sắc. Quý Vô Tình đứng đằng sau, khẽ nhìn Quý Đế, trong lòng thêm phần kính sợ. Nàng còn sử dụng được cả pháp môn của Vân Tiêu Kiếm.

- Đúng như ta dự đoán, tên nhãi ranh đang lao đến kìa. – Quý Đế nói với Vô Tình Quý.

- Cũng là một chữ tình. – Vô Tình Quý thở dài, tâm trạng không hiểu đang nghĩ gì.

Nghe Vô Tình Quý nói, Quý Đế khẽ nhăn mặt. Ánh mắt xinh đẹp của ả ngó xuống phía dưới, nơi thân thể kiều diễm của Tiểu Linh đang rơi xuống. Không hiểu, sâu thẳm bên trong Hoàn Hồn Linh Thạch, Mai Mai có hiểu?

- Chữ tình? Thiên hạ này đâu có chữ tình. – Quý Đế cất tiếng, giọng nói mườì phần đả kích.

Vô Tình Quỷ im lặng, nhìn theo hướng vạch ánh sáng xông tới ngày càng gần. Y lẩm bẩm chỉ đủ cho mình nghe thấy: “Không có ư? Vì chữ tình, nàng đã thành ra như vậy. Vì chữ tình, ta nguyện một đời hy sinh...”.

Khi Tiểu Linh chỉ còn cách mặt đất vài mét, ánh sáng bùng lên mãnh liệt, thân thể nàng tựa như được nâng lên trong hư vô. Chầm chậm, luồng sáng hạ xuống mặt đất. Tiểu Bất Tử ôm lấy nàng, khuôn mặt tỏa ra muôn phần hốt hoảng.

- Tiểu Linh! – Tiểu Bất Tử để nàng nằm xuống, gối đầu lên đùi mình, thảm thiết gọi tên.

Tiểu Linh không phản ứng, cơ thể mềm nhũn, đôi mắt kiêu sa của nàng nhắm nghiền lại. Thanh Long Kiếm rơi xuống bên cạnh, viên châu nơi đốc kiếm ảm đạm phát ra thứ ánh sáng tựa như ngọn đèn leo lét trước gió.

Bàn tay Tiểu Bất Tử khê vuốt những đám tóc phủ trên khuôn mặt nàng. Ánh mắt hẩn nhìn nàng đờ đẫn, trong tâm trí không rõ đang có những tâm sự gì. Chỉ thấy, trên mặt Tiểu Linh, vài giọt nước mắt vương lên lúc nào không ai hay.

- Tiểu Linh! Nàng đừng thế, mau tỉnh lại cho ta. – Tiểu Bất Tử gầm lên như quái thú. Thanh âm đau đớn như bị hàng vạn lưỡi đao đâm vào tim.

Hắn điên cuồng lay lay thân thể đã bất động của Tiểu Linh rồi ôm chầm lấy, khóc nức lên. Phía trên cao, Quỷ Đế và Vô Tình Quỷ hướng mắt theo dõi. Dường như cả hai người này đều không muốn xen vào tấn bi kịch mà Tiểu Bất Tử đang chịu đựng.

Chợt nét mặt Tiểu Bất Tử như mừng rỡ. Hắn buông Tiểu Linh, nhìn vào nàng. Ánh mắt kia từ từ mở ra, khóe môi khê buông một nụ cười. Nàng thều thào:

- Người... người khóc vì ta?

Tiểu Bất Tử vui mừng khôn siết, toàn thân run lẩy bẩy, đưa những ngón tay quệt vệt nước mắt trên mặt, khẽ gật đầu:

- Là vì ta, vì ta nên nàng chịu khổ.

Bàn tay Tiểu Linh khe khẽ đưa lên, tựa như phải cố gắng hết sức. Khuôn mặt nàng sao lại hạnh phúc đến vậy. Những ngón tay của nàng chạm vào mặt hắn, vuốt ve. Nàng lại mỉm cười. Chưa bao giờ nàng được nắm gọn trong vòng tay của hắn như hiện tại. Nàng cảm thấy ấm áp và an toàn vô cùng, tựa như chẳng còn sợ hãi những mưu mô, tranh đoạt ngoài kia nữa.

- Tiểu Bất Tử! Ta...ta...vui..lắm.

- Đừng...nàng đừng nói gì nữa...Để ta đưa nàng về...- Tiểu Bất Tử đặt ngón tay lên đôi môi xinh đẹp của Tiểu Linh, ánh mắt tỏa ra muôn phần trìu mến.

Vui ư? Nàng vui gì khi đang ở ranh giới sống chết?

- Ta xuống bắt thằng nhóc thôi – Vô Tình Quỷ thân ảnh khẽ động, toan lao xuống thì Quỷ Đế vươn tay cản lại, không nói gì nhưng ánh mắt cứ nhìn xuống dưới, theo dõi.

Trời đêm không một gợn mây, ánh sáng của những vì sao trải dài xuống nhân gian, khiến chiến trường thảm khốc kia như sáng bừng lên bất tận. Phía trên cao, Quỷ Đế và Vô Tình Quỷ im lặng dõi theo. Phía dưới, Tiểu Linh gối trên đùi Tiểu Bất Tử, hai ánh mắt cứ trìu mến nhìn nhau. Thời gian như muốn dừng lại, mãi mãi. Phút giây này, dường như muốn trở thành vĩnh cửu.

- Tiểu Bất Tử...ta...ta... chắc không qua khỏi rồi. – Tiểu Linh mỉm cười như một đóa hoa sắp tàn, khe khẽ nói.

Hắn bặm môi không nói. Hàm răng hắn như muốn cắn bật máu trên môi, để nó ào ạt chảy ra ngoài. Hắn biết, Tiểu Linh sau khi lĩnh trọn chiêu thức mà Quỷ Đế vừa sử dụng thì có đến 9 phần chết. Chỉ là nàng đang cố chút sức tàn, nói những lời cuối với hắn.

Tiểu Linh lúc này khuôn mặt đã tái đi, hơi thở yếu dần. Nàng cứ đưa ánh mắt nhìn Tiểu Bất Tử, tựa như đang có hàng ngàn lời muốn nói. Tiểu Linh cố lắm cũng nở được một nụ cười. Lúc này, binh lính của Quỷ Đế đã bao vây xung quanh Tiểu Bất Tử nhưng bọn chúng không hề động thủ mà quây tròn lại, lặng lẽ chiêm ngưỡng.

Tiểu Bất Tử đứng lên, bế thốc Tiểu Linh, toàn thân phát quang mang chói mắt. Hắn nhìn nàng, nói:

- Chúng ta về thôi Tiểu Linh.

Nàng khẽ gật đầu. Chợt trên cao vang xuống tiếng nói:

- Các người định đi? Đừng hòng.

Tiểu Bất Tử ngược mắt lên cao nhìn Quỷ Đế. Trong ánh nhìn đều mười phần phát ra những tia thù hận. Hắn rít lên:

- Câm mồm.

Sóng âm phát ra, tựa có một sức mạnh cực kỳ lớn lao khiến những tên lính xung quanh dật sang, ngã nhào.

Quỷ Đế thấy ánh mắt đó, hiểu rằng nỗi thù hận trong đối thủ của mình đã lên đến cực điểm. Giờ đây, dường như hắn không còn chút tình nào đối với cái thân xác sư tỷ mà ả đang chiếm dụng.

Soạt...Một đạo đao khí phóng tới khiến đám quân lính ào ào ngã ra. Từ xa một vạch ánh sáng phá không vút tới. Bóng người từ đâu nhẹ nhàng

nhảy xuống, đứng cạnh Tiểu Bất Tử. Nam nhân cao to, rắn chắc nhìn cả hai với ánh mắt ái ngại, đoạn cất tiếng:

- Ta đến chậm rồi.

Tiểu Bất Tử nhìn y, đoạn nói:

- Đinh đại ca, hãy đưa Tiểu Linh về giúp ta, nàng yếu lắm rồi.

Vừa nói, Tiểu Bất Tử đã đặt Tiểu Linh sang tay Đinh Toàn. Hắn không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Tiểu Linh nhìn Tiểu Bất Tử, vươn cánh tay, cố chút sức tàn chạm vào khuôn mặt y.

- Cố lên Tiểu Linh. – Tiểu Bất Tử khẽ nói, mỉm cười.

- Nếu có kiếp sau, người vẫn là Tiểu Bất Tử của ta chứ? – Tiểu Linh thều thào.

Trong tâm trí Tiểu Bất Tử, hình bóng, kỷ niệm chợt ùa về mãnh liệt. Cuộc đời hắn cho đến lúc này, liệu còn chút gì hạnh phúc? Cha mẹ bị hạ sát, sư tỷ cũng không còn. Người duy nhất mà hắn nguyện đi sẽ đi cùng trời cuối đất giờ mạng sống như chỉ mảnh treo chuông. Hắn nhớ lại, hình như quãng thời gian làm một Tiểu Bất Tử vô ưu, sống âm thầm trong một căn nhà nhỏ trên núi, hàng ngày bốc thuốc chữa bệnh là vui vẻ và yên bình nhất thì phải. Trong cái sự yên bình ấy, Tiểu Linh dường như đã trở thành một nét chấm phá rất quan trọng mà bây giờ, ngay lúc này, hắn mới nhận ra.

- Đinh Toàn, mau đi. – Tiểu Bất Tử giục, lời nói vội vàng tựa như chỉ sợ rằng nếu không kịp, Tiểu Linh sẽ vĩnh viễn xa lìa hắn.

Đinh Toàn nhún người, phóng vọt về phía Huyết thành, trên tay ôm chặt Tiểu Linh. Bóng hắn vừa vọt đi trong chớp mắt, Tiểu Bất Tử thấy đôi tay Tiểu Linh đã buông thong xuống, Thanh Long Kiếm chợt bùng lên chói lọi

rồi lịm tắt nhanh chóng. Viên châu gắn trên đốc kiếm vụt tối, không còn tỏa ánh sáng ôn hòa như trước.

- KHÔNG!

Cả trời đất như rùng rùng chuyển động bởi tiếng thét của Tiểu Bất Tử. Một cơn cuồng phong phát ra khiến mặt đất chao đảo, phía trên Quỷ Đế và Vô Tình Quỷ cũng phải vận khí giữ cho thăng bằng.

Bên dưới, Tiểu Bất Tử mặt mày khó coi, bàn tay nổi những đường gân xanh lè. Mặt hãn đỏ rực lên như lửa, ánh mắt đờ đẫn, chuyển sang một trạng thái hết sức đáng sợ. Lũ quân lính thấy vậy, dẫm đạp lên nhau tìm cách chạy trốn.

Từ từ, Tiểu Bất Tử thò tay vào trong ngực áo, lôi Xung Thiên Thần Kiếm ra ngoài, đưa mắt nhìn viên châu. Bên trong, luồng khí đen đã chuyển thành một màu đỏ, lớn dần lên, nuốt chửng khí trắng. Hãn nhếch mép cười, cất giọng khàn khan:

- Ta còn lại gì? Ta còn lại gì đây? Cuộc đời khốn nạn này.

Bên trên, Quỷ Đế dường như cảm nhận được một nguồn sức mạnh đang lớn dần lên ở dưới kia, ả khẽ nói:

- Sẽ khó khăn lắm đây.

Vô Tình Quỷ dường như cũng thấu hiểu, tay nắm chặt Quỷ Đầu Dao.

Từ dưới, vọng lên một âm thanh vang dội, tiếng của Tiểu Bất Tử tràn ngập không gian:

- Xung Thiên Kiếm, ta, chủ nhân của ngươi, tuyên bố trả tự do cho ngươi. Thân xác này của ta, hãy tùy nghi sử dụng.

Chỉ thấy, lời nói vừa dứt, Tiểu Bất Tử đã bóp chặt năm tay, viên châu gắn trên sợi dây chuyền phát ra một tiếng “rộp”. Sau tiếng rộp, trời đất bỗng chuyển một màu đỏ quạch như máu. Khắp bốn bề vang vọng lại tiếng gào thét như hồn ma bóng quế từ 18 tầng địa ngục thoát ra. Quỷ Đế sững người, thấy ở dưới, nơi bàn tay của Tiểu Bất Tử vừa bóp vỡ viên châu, một luồng huyết khí đậm đặc mà ả chưa bao giờ cảm nhận đang cuộn cuộn bao xung quanh người đối thủ.

Tiểu Bất Tử găm lên, ngửa cổ nhìn trời. Toàn thân lập tức bị huyết khí bao phủ. Đám huyết khí rực sáng mãnh liệt, nổ dần ra rồi chọt bùng lên thành một tiếng nổ vô cùng to lớn. Cả Huyết thành từ xa cũng bị chấn động cực mạnh khiến nhà cửa rung chuyển.

Gió lốc từ đâu rít lên điên dại, Quỷ Đế chao đảo trên cao, ánh mắt trừng trừng nhìn xuống, găm lên:

- Người...người thí mạng sao?

Từ trên trời cao, không rõ một đám mây to lớn, đỏ rực như máu từ khi nào xuất hiện, chiếu xuống một luồng ánh sáng cực mạnh, cũng ánh lên màu chết chóc. Ánh sáng chiếu xuống ngay chỗ Tiểu Bất Tử đang đứng, soi sáng rõ hình hài đang cô ngạo ở đó.

Đó, dường như không còn là Tiểu Bất Tử nữa. Một thân hình cao lớn, làn da đỏ rực màu máu, tóc tai dựng ngược, ánh mắt cũng đỏ lờm. Hắn ngược mắt nhìn lên Quỷ Đế trên cao, nhếch mép cười.

Khuôn mặt xinh đẹp của Quỷ Đế lúc này tái đi. ả không hiểu vì sao lại có thứ pháp môn đại tà đại ác đến thế xuất hiện giữa Lạc Hồng. ả cứ nghĩ rằng, Vạn Quỷ Chủ đã là đỉnh cao của ma giáo rồi.

- Ta không tin.

Quý Đế gầm lên một tiếng, toàn thân phát ra hắc khí cuồn cuộn, vung Sát Thần Hoàn Tảo Côn, phóng xuống bên dưới.

Vô Tình Quỷ cũng điều động linh khí, vọt xuống trợ chiến cùng Quý Đế.

Tiểu Bất Tử gầm vang, toàn thân chuyển động, nhún người vọt lên phía hai đối thủ, ánh mắt lộ ra những tia khát máu không thôi. Dường như, kể từ giây phút hấn bóp nát viên châu kia, cái tên Tiểu Bất Tử và Thái Bảo đã không còn.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 13: Ma đạo II

Thành Thần Long, quá khứ.

Bóng người như gió, vọt qua những tháp canh bên ngoài cung điện, nhắm hướng khuê phòng của Đại Đế Long Thần mà phóng tới. Người này đích thị là Dương Thiếu Sơn. Đám lính gác phía dưới tựa như không hề hay biết đến sự đột nhập bí ẩn này của y.

Dương Thiếu Sơn nhẹ nhàng đáp xuống khoảng sân rộng rãi trước cửa khuê phòng. Xung quanh im ắng, không hề có bóng lính gác. Thật quái lạ.

Y nhẹ nhàng bước tới, ghé tai vào cửa nghe ngóng. Bên trong là một trường im lặng, một tiếng thở cũng không có. Đại Đế Long Thần đi đâu? Thiếu Sơn nghi hoặc. Đã 2 tháng nay, Long Thần Quân không hề lên triều mà nhường lại việc này cho An Dương. Điều này khiến Dương Thiếu Sơn vô cùng thắc mắc. Đã nhiều lần y xin yết kiến nhưng hộ quân đều từ chối và thông báo rằng, hoàng thượng ban thánh chỉ không tiếp kiến bất cứ ai.

Thiếu Sơn gõ cạch cạch lên cửa và chờ đợi. Một khoảng thời gian trôi qua, không có động tĩnh. Trong lòng y tựa có lửa đốt bèn đẩy cửa đi vào. Bên trong đèn đuốc vẫn sáng nhưng tuyệt không thấy bóng dáng của Long Thần Quân. Thiếu Sơn xem xét một hồi, thở dài định ngoảnh bước đi ra thì bỗng bị thu hút bởi tiếng động phát ra từ sau bức tường.

Nhẹ nhàng như mèo, Thiếu Sơn tiến đến xem xét bức tường. Tai y áp lên tường, nghe ngóng. Dường như có những tiếng tru rống khủng khiếp

đang phát ra từ sau, chỉ có điều nó bị bức tường ngăn lại, khiến thanh âm nhẹ nhẹ như tiếng rên rỉ yếu ớt.

Thiếu Sơn ngẫm nghĩa bức tường, trong lòng quả quyết phải có công tắc bí mật để mở ra bèn đi tìm. Quả thực nếu đều bắt gặp trong tình cảnh vai đeo song kiếm, đột nhập nơi ở của đế vương thì y khó tránh tội chết. Nhưng Thiếu Sơn chẳng sợ, y muốn gặp Long Thần Quân hỏi cho ra nhẽ vả lại cũng muốn xin từ quan để trở về chốn xưa. Chắc hẳn giờ đây con y đã lớn lắm rồi.

Tìm kiếm một hồi không kết quả, Thiếu Sơn chán nản, tính bỏ cuộc thì một lần nữa những tiếng rống lại kêu lên thảm thiết, liền sau đó mấy sự chấn động rung lên nhẹ nhẹ. Trong lòng Thiếu Sơn như có kiến đốt, không nghĩ gì cả, vung tay đánh một chưởng vào bức tường.

Chưởng pháp phóng ra thế bài sơn đảo hải, chỉ rầm một tiếng, bức tường sụp đổ, hở ra một lối vào ăn sâu xuống lòng đất. Lối vào nhỏ hẹp, chỉ đủ một người đi. Những bậc thang xoáy tròn ốc, dẫn xuống phía dưới như đường đi vào chốn âm ti địa phủ.

Thiếu Sơn khê phát tay, hai viên châu gắn nơi đốc kiếm lóe lên thứ ánh sáng mờ mờ, đủ cho y làm thành một cây đèn, im lặng bước xuống.

Đi mãi, đi mãi, không gian xức lên những mùi ẩm mốc khó chịu. Xen lẫn đó là những mùi tanh hôi khủng khiếp như máu. Thiếu Sơn trong lòng bàng hoàng, vô thức lo lắng nghĩ đến Long Thần Quân.

Y đi xuống mất thời gian chừng nửa cây nhang thì điểm cuối con đường mở ra trước mắt. Thiếu Sơn lách qua, ngạc nhiên khi thấy đây là một căn phòng rất rộng lớn, ở hai bên là những dãy phòng giam trải dài tít tắp. Thiếu Sơn sững người nhìn về giữa căn phòng, cách y mấy trăm trượng. Ở đó, khoảng mười mấy con quỷ đang găm gù nhìn về phía y. Thiếu Sơn mặt

trắng như tờ giấy, đây là lần đầu tiên y thấy những sinh vật đáng sợ như thế này. Dường như, chúng không thuộc về nhân gian.

Thiếu Sơn thân mình khẽ động, chuẩn bị triệu hồi pháp bảo phòng vệ thì bất giác thấy những ánh mắt quỷ dị kia chẳng phải nhìn mình. Chúng đang hướng lên phía trên, ngay trên đầu Thiếu Sơn.

Nhanh như cắt, y ngược cổ nhìn lên, bàng hoàng. Phía trên cao, Long Thần Quân đang ngạo nghễ đứng giữa hư không, tay nắm chặt bảo kiếm, toàn thân nhẹ nhõm bốc lên những đạo hoàng khí.

- Hoàng...hoàng thượng! – Thiếu Sơn lắp bắp, khẽ lùi lại.

Đại Đế Long Thần bỏ ngoài tai lời kêu gọi của y, ánh mắt âm đạm nhìn về phía lũ quỷ. Chợt lão gầm lên một tiếng, nhún người phóng về phía trước. Đám quỷ cũng gào lên man rợ, rầm rầm tiến lên không chút sợ hãi.

Quang ảnh lập lòe, kiếm khí vun vút phóng tới, chớp mắt Long Thần Quân đã chém bay lũ quỷ dị. Máu đen ộc ra, nhuộm đen kịt mặt đất. Những mẩu tay chân, thủ cấp quỷ rơi vãi khắp nơi. Liên sau đó, những tiếng tru rống càng mãnh liệt hơn, phát ra từ những dãy phòng giam. Tiếng va đập vào cửa ngục rầm rầm. Đằng sau những song sắt lại thêm rất nhiều quỷ nữa, dường như chúng đang bị giam. Có điều mỗi khi chúng xông tới tính phá cửa thì lập tức bị dội lại đằng sau. Những cánh cửa lóe lên, phóng quang mang đẩy lùi lũ quỷ. Rõ là những cánh cửa này được trấn yểm bởi một đạo bùa chú khủng bố chứ không e rằng chẳng thể cản bước bọn quỷ kia.

Lúc này, Đại Đế Long Thần bập bênh đứng trên đồng bầy nhầy mà ông ta vừa tạo ra khi chém giết lũ quỷ. Toàn thân vị hoàng đế rục lên bạch quang kinh người. Phía dưới, Thiếu Sơn nhìn rõ những đám hắc khí nhẹ bay lên, tựa như được thu nạp vào Long Thần Quân.

- Hoàng thượng! – Thiếu Sơn hét lên một tiếng, tức thì song kiếm ra rời vó, tề về hai bên, chĩa mũi ra phía trước.

Long Thần Quân khẽ quay người lại, nhìn Thiếu Sơn. Ánh mắt ông ta giờ đáng sợ vô cùng, bạch khí chợt ào ào phóng ra tứ phía. Thiếu Sơn dường như bị áp lực này ép cho không thể thở được, buộc phải lùi lại mấy bước.

- Hoàng thượng! Người nhập ma rồi sao? – Thiếu Sơn rít lên, hai tay bắt quyết, song kiếm phát quang rực sáng cả căn phòng.

Long Thần Quân ngửa cổ cười lên man rợ, vung tay một cái về phía Thiếu Sơn. Ông ta chỉ vung nhẹ thôi mà áp lực tựa như có thể khiến núi sập, sông cạn.

“Hộ” – Thiếu Sơn vội vàng gầm lên, tức thì song kiếm bay lên trước mặt, nối đuôi nhau xoay tròn mãnh liệt, tạo thành một đạo thái cực đồ sừng sững đón đợi chiêu thức của Long Thần Quân.

Oành...ầm.....Thái cực đồ chấn động mãnh liệt, chớp nháy liên hồi. Thiếu Sơn vung chỉ, chĩa vào thái cực đồ, toàn thân bạo phát bạch khí, điều động hàng ngàn vạn linh khí, gia tăng phòng thủ. Thân hình Thiếu Sơn tựa như muốn bị đẩy dạt về phía sau. Nếu không có thái cực đồ kia, có lẽ Thiếu Sơn đã thọ thương rồi. Áp lực này quả thực khiến người ta phải kinh hồn.

Hình ảnh hoàn toàn trái ngược. Đại Đế Long Thần ung dung bập bênh trong không gian. Thiếu Sơn dưới đất, gồng mình về phía trước đón đỡ chiêu thức, tình cảnh giống như người ta đang muốn đẩy một quả núi nhỏ đi chỗ khác vậy.

Thiếu Sơn vừa phát kình khí chống đỡ, vừa oai oái la lên: “Hoàng thượng! Hoàng thượng” không thôi. Đại Đế Long Thần lúc này cứ tròng trọc nhìn Thiếu Sơn dần bị áp lực đánh lui. Tình cảnh này, nếu ông ta vung

thêm một chưởng gia tăng áp lực, có lẽ thái cực đồ kia sẽ lập tức bị đánh nát. Tình cảnh giống như trứng chọi đá tảng, vô cùng khỗ sở.

Khi thái cực đồ kia bị áp lực ép sát vào Thiếu Sơn, chỉ còn tích tắc nữa là tan biến, Long Thần Quân chột như sức tĩnh, ánh mắt thôi tỏa ra sát khí, vội vã phẩy tay một cái, áp khí đột ngột tan biến.

Mất đi áp lực, Thiếu Sơn hẫng người, đẩy mạnh thái cực đồ lên phía trước theo đà. Vòng thái cực rực sáng, khác hẳn với vẻ âm đạm khi nãy, xông tới Long Thần Quân. Thiếu Sơn loạng choạng suýt chút nữa ngã lăn ra đất, ngược mắt thấy chiêu thức xông đến phía Đại Đế Long Thần thì mặt mày hốt hoảng, vội vã thu hồi. Soạt một tiếng, thái cực đồ chỉ còn cách hoàng thượng mấy bước bỗng hóa ra hai thanh kiếm, vội vã quay đầu trở về bên Thiếu Sơn.

Y cúi người, hốt hoảng:

- Mong bệ hạ tha tội!

Rất nhanh, Long Thần Quân đáp xuống đất, đi về phía Thiếu Sơn, khuôn mặt trắng bệch, tựa như vừa bị phát hiện một điều gì đó vô cùng lớn lao.

- Khanh có sao không? Mau đứng lên – Long Thần Quân dăm chiêu nét mặt, ngó tới Thiếu Sơn.

Thiếu Sơn vẫn quỳ mọp xuống đất, không ngẩng lên, ấp úng nói:

- Hoàng thượng! Sao người lại...

Long Thần Quân khẽ thở dài, quay mặt đi, bước tới gần dãy phòng giam lũ quý, nói:

- Khanh mau đứng lên rồi trẫm sẽ nói.

Thiếu Sơn nghe thế, vội uể oải đứng giậy, chậm chậm bước đến đằng sau Long Thần Quân. Vị hoàng đế đất Lạc Hồng nhìn vào bên trong phòng giam, nơi một con quỷ to lớn như gấu đang trợn đôi mắt đỏ như hai hòn lửa ngó ra ngoài.

- Thứ này ở Lạc Hồng chưa bao giờ thấy xuất hiện. – Long Thần Quân chỉ vào bên trong.

Lúc này Thiếu Sơn mới đưa mắt ngăm nhìn giống quỷ quái đang ở trong phòng giam. Đúng là từ trước tới nay, y chưa hề nghe nói đến những sinh vật như thế này. Cùng lắm, những con quỷ này chỉ tồn tại trong những câu chuyện kể lưu truyền khắp nhân gian.

- Vậy...sao... - Thiếu Sơn ấp úng, thái độ tỏ ra vô cùng hoang mang, cứ nhìn con quỷ rồi lại nhìn Long Thần Quân.

- Cách đây 5 tháng, trẫm có vi hành đến núi Hoàng Ma, phát hiện trên đỉnh Thông Thiên Hoàng Ma có một đại long mạch bị đánh nát.

Thiếu Sơn nhíu chân mày, thái độ hết sức tập trung.

- Long mạch không hiểu bị ai đánh nát, linh khí của trời đất thoát hết ra ngoài, quỷ môn liền đó khai mở.

Dương Thiếu Sơn nghe như sấm động bên tai, toàn thân cứng đờ như khúc gỗ, khuôn mặt y trắng bệch tựa xác chết. Cái gì mà quỷ môn?

Quỷ môn là gì? Trong những thư tịch cổ cách đây vạn năm truyền lại. Thừa hồng hoang, trời đất còn chưa phân chia thì yêu ma, quỷ quái và thần tiên đã cùng chung sống. Những thế lực này đều muốn tranh nhau làm bá chủ dẫn đến tranh đoạt liên miên, máu nhuộm đỏ mặt đất, tình cảnh hết sức thảm khốc. Đấng tạo hóa thấy tình cảnh này, động lòng mà kiến tạo nên các cõi rồi phân bổ yêu ma một nơi; con người một nơi; quỷ một nơi, không xâm phạm lẫn nhau. Tuy vậy, trên các cõi vẫn tồn tại những cánh cổng, có

thể thông với cõi người. Không rõ mục đích của đấng tạo hóa lập nên những cánh cổng này với mục đích gì nữa.

Lúc này, Dương Thiếu Sơn trong lòng sợ hãi, cứ nhìn Long Thần Quân chăm chăm. Vị hoàng đế Lạc Hồng thở dài, nói tiếp:

- Chỉ là quý môn mới hé mở một ít, vì vậy những con quý tu vi pháp lực yếu kém mới có thể chui qua được. Một khi quý môn mở ra hoàn toàn, nhân gian chắc hẳn gặp đại họa.

Cho dù là những con quý tu vi thấp kém, ở quý giới chỉ là con sâu cái kiến nhưng bọn chúng sang nhân giới lại hoành hành bá đạo, đủ hiểu nếu quý môn rộng mở thì loài người chẳng biết phải gặp đại kiếp nạn gì nữa. Nghĩ đến đây, Dương Thiếu Sơn không khỏi kinh hãi.

- Thần...thần thấy bệ hạ trong người có...ma khí...- Chợt Thiếu Sơn nghĩ lại chuyện vừa xảy ra với Đại Đế Long Thần, ấp úng hỏi, khuôn mặt lộ ra sự dò xét không thôi.

Đại Đế Long Thần thở dài, quay lại nhìn Thiếu Sơn, chậm rãi kể:

- Lúc đầu, trẫm sử dụng lũ tiểu quý này để tu luyện nâng cao pháp lực. Thực sự đã sắp đạt đến cảnh giới Thượng Thiên Thánh rồi. Có điều khi hạ sát lũ quý, chân khí cực tà chẳng biết đã nhiễm vào thân thể lúc nào. Ta không có cách nào đẩy chúng ra ngoài. Vả lại quý môn khai mở, nếu không giết bọn quý này đi thì bá tánh trong vùng sẽ gặp kiếp nạn.

Thiếu Sơn hoảng hốt thực sự. Chẳng ngờ Đại Đế Long Thần đúng là đã bị những luồng chân khí cực tà kia xâm nhập. Bởi vậy tu vi của ông ta tăng tiến một cách kinh khủng. Nhưng cứ như vậy, chẳng mấy chốc mà hoàng đế của Lạc Hồng chính thức rẽ sang ma đạo.

- Có điều này không hiểu ta có nên nói không. – Đại Đế Long Thần đắn đo, khẽ liếc nhìn Dương Thiếu Sơn.

Y thấy thế, vội nói:

- Hoàng thượng cứ nói.

- Cách đây không lâu, Lê Hữu có nói với trẫm chuyện của khanh.

Thiếu Sơn sực nhớ mình đã nhờ Lê Hữu thăm dò ý kiến của Long Thần Quân về việc cáo quan về quê. Nay hoàng thượng đích thân nói ra khiến y hồi hộp vô cùng. Liên đó, Thiếu Sơn quỳ xuống khấu đầu:

- Mong hoàng thượng đồng ý cho thần trở về.

Long Thần Quân ngó xuống nhìn Thiếu Sơn, ánh mắt tựa như có rất nhiều tâm sự. Đã bao lâu rồi hãn vào sinh ra tử cùng mình? Pháp lực của hãn như thế nào, Long Thần Quân hiểu. Chỉ có điều là vì sao hãn lại chẳng có tia ham thích nào với vương quyền? Đại Đế Long Thần đang muốn phong vương cho hãn cơ mà?

- Trẫm chuẩn tấu cho người. Hãy về với Thiên Thu của người. Chuyện ở đây Hoàng Ma, trẫm sẽ tìm người để giải quyết. – Chợt Long Thần Quân gật đầu đồng ý, liền sau nói ra một chuyện úp úp mở mở khiến Thiếu Sơn không khỏi tò mò.

Thiếu Sơn ngược lên nhìn Long Thần Quân, đắn đo trong lòng “Có phương pháp giải quyết? Sao y không biết nhỉ?”.

- Hoàng thượng xin nói rõ. – Thiếu Sơn tò mò, khấu đầu nói.

Căn phòng âm u, ánh sáng tỏa ra từ những ngọn đuốc trên tường soi lờ mờ hai bóng người. Một người đứng, kẻ kia thì quỳ dưới đất. Bên trong các phòng giam, tiếng gầm gừ của quỷ như oán thán loài người. Long Thần Quân, kẻ đứng trên triệu người ở đất Lạc Hồng này lại phải dùng đến một chiêu khích bác sao? Việc quỷ môn khai mở khiến ông ta lo lắng như vậy sao?

- Trẫm...trẫm đã tìm hiểu và được biết, công pháp đạo gia vốn có thể sử dụng để phong ấn quỷ môn. Cấu tạo của núi Hoàng Ma thực sự hung hiểm, nó gần giống với Tiên Thiên Bát Quái Đồ. – Long Thần Quân mở miệng nói.

Thiếu Sơn trong lòng giật nảy. Xét về pháp môn đạo gia, ở Lạc Hồng này chưa ai qua nổi ỷ. Nay Đại Đế Long Thần nói vậy, chín phần là muốn kéo Thiếu Sơn vào việc này. Nhưng việc trấn yểm ra sao, Thiếu Sơn cũng không nắm được rõ.

- Chỉ là thời gian của trẫm sắp hết rồi, không thể tự mình canh chừng quỷ môn được nữa. Nên trẫm muốn người... - Long Thần Quân ập úng.

- Bệ hạ! Người định đi đâu? – Thiếu Sơn tròn mắt ngạc nhiên.

- Hiện nay cơ thể của trẫm đã thu nạp quá nhiều quỷ khí. Tu vi cũng sắp chạm đến ngưỡng Thượng Thiên Thánh. Nếu trẫm nhập ma đạo, không phải Lạc Hồng sẽ trải qua một cơn nguy biến nữa hay sao? Bởi vậy trẫm quyết định sẽ rời bỏ ngôi cao, đột phá lên 9 tầng trời, biết đâu có thể tìm được phương thuốc chữa trị. – Long Thần Quân thở dài nã nã.

Ngửa cổ lên nhìn, Thiếu Sơn chẳng biết phải nói gì nữa. Nếu đồng ý với đại cục này, nghĩa là lão sẽ vĩnh viễn phải ở lại núi Hoàng Ma để trông coi phong ấn. Còn nếu không, trở về thành Phong Hỏa cùng Thiên Thu, quỷ môn có thể chính thức khai mở bất cứ lúc nào. Khi đó, Lạc Hồng sẽ tràn ngập ma quỷ, đó sẽ là hồi kết cho cõi người. Với pháp lực của những người tu thánh hiện nay, có đủ sức đương đầu với những tấm thân quỷ tu luyện ngàn năm? Lão sợ hãi khi nghĩ đến viễn cảnh đó. Trong cơn nguy biến của thiên hạ trải ra trước mắt, hình bóng của Thiên Thu hiển hiện rõ nét. Nàng đang kêu gào thảm thiết, xung quanh là lũ quỷ khát máu. Rồi còn con lão, người thân, bạn bè, tất cả bọn họ sẽ ra sao?

Thiếu Sơn hai tay siết chặt, trong lòng nén lại thứ tình cảm cá nhân kia, khẽ nói:

- Hoàng thượng! Thần sẽ lên Hoàng Ma. Mong hoàng thượng chỉ bảo cho thần.

Long Thần Quân mắt sáng như sao, vội vã chạy đến bên cạnh Thiếu Sơn, đỡ y lên, đoạn thò tay rút ra một cuốn sách cổ, đưa cho hắn. Thiếu Sơn nhìn cuốn sách bất giác nhíu hai chân mày. Cuốn sách chỉ độ hơn chục trang, bìa bằng da bò, trên đó ghi vền vện mấy chữ: “Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ”

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 14: Phượng hoàng

Một tiếng rống khủng khiếp vang lên khiến trời đất như muốn sụp đổ. Huyết thành rung chuyển dữ dội. Từ lâu thành, An Văn Thăng nét mặt hoảng hốt, phóng tầm mắt ra xa, nơi chiến địa chết chóc kia.

Tiểu Bất Tử giờ đây đã trở thành một ma thần thượng cổ, tuyệt nhiên không có chút dấu vết của con người trong hãn nữa. Toàn thân hãn rực đỏ như máu, cơ bắp cuộn cuộn. Đôi mắt đỏ rực, sáng chói trong đêm. Đường như khí lực ngàn năm tích tụ trong Xung Thiên Thần Kiếm đã chiếm hữu lấy cơ thể của Tiểu Bất Tử khi hãn tuyên bố trả tự do và giao lại tấm thân này.

Hãn rống lên rồi nhún mình một cái, phóng vọt tới tấn công Quỷ Đế và Vô Tình Quỷ đang lao xuống công kích. Xem ra, Tiểu Bất Tử phải lớn gấp 3 lần Vô Tình Quỷ.

- Người chết đi – Quỷ Đế gầm lên, vươn tay đánh xuống phía Tiểu Bất Tử hàng trăm chưởng lực. Đường như Quỷ Đế cũng đang bị kích động bởi thứ dị chủng đột ngột xuất hiện kia.

Chưởng lực như mưa, ẩn chứa khí thế kinh người ào ạt phóng xuống. Tiểu Bất Tử không thềm né tránh, lao lên phía trên, đem tấm thân khủng bố đón đỡ những luồng chưởng lực đang giáng xuống. Uỳnh uỳnh...những tiếng nổ nối đuôi nhau vang lên, tựa như những bánh pháo được đốt ngày tết, chỉ có điều thanh âm của chúng khủng khiếp hơn nhiều.

Thân thể Tiểu Bất Tử như con diều, rơi thẳng xuống đất đánh rầm một cái. Bụi bay, đã lặn, xung quanh mù mịt. Quỷ Đế nheo mắt nhìn xuống, một trường im lặng kéo đến. Nhưng cũng nhanh chóng, tiếng rống lại phát ra, thân ảnh quỷ dị kia lại nhún người lao lên, hình như những đòn đánh vừa rồi không khiến hắn phải bận tâm.

Quỷ Đế giật mình, toàn thân nổi lên da gà, vung cây côn lao xuống, đoạn cũng hét văng trời.

Khi buông mình lao xuống, Quỷ Đế lập tức chĩa cây gậy về phía Tiểu Bất Tử. Hai viên châu trong hốc mắt rực sáng chói lọi, âm âm bắn ra những tia chết chóc về phía địch thủ. Cái tên Tiểu Bất Tử kia cũng chẳng thèm né tránh, cứ thế lĩnh trọn những luồng huyết khí mà Quỷ Đế tạo ra. Thân thể hắn bị huyết khí rạch chi chít, tựa như bị người ta lấy dao cắt. Nhưng biểu hiện của hắn chẳng lấy gì làm đau đớn.

Tiểu Bất Tử thu năm tay lại, trên đà lao lên, đến gần Quỷ Đế thì hắn há mồm gào lên, vung quyền đâm một cái vào hư vô phía trên. Kinh lực từ quyền này bạo phát dữ dội, chớp mắt đã đánh âm một cái vào Quỷ Đế. Ầ rú lên một tiếng, thân thể ngọc ngà bắn vọt lên cao.

Vô Tình Quỷ tái mặt, xuất Quỷ Đầu Dao xông tới trợ chiến. Y chém liên tiếp vào hư vô mười mấy nhát. Mỗi nhát chém lại hung hãn kết thành hình những sợi quang mang màu máu, xông tới trói chặt cái tên Tiểu Bất Tử kia. Nhận thấy đối thủ có vẻ đã bị áp chế, Vô Tình Quỷ ngược mắt nhìn về phía Quỷ Đế. Lúc này ả đã lấy lại được thăng bằng, đôi mắt đẹp đẽ bắn ra những tia giận dữ. Từ khóe miệng rỉ ra một chút máu.

- Tên khốn! – Quỷ Đế rít lên, nhìn xuống.

Chợt ả tái mặt, thét lớn:

- Huynh coi chừng.

Lúc này Vô Tình Quỷ lơ là phòng bị, chỉ hướng mắt nhìn về phía Quỷ Đế xem nàng có hề gì không. Hắn không thể biết, Tiểu Bất Tử kia chỉ gồng nhẹ người là đám huyết khí đã tan biến nhanh chóng. Và cũng chỉ trong chớp mắt, Tiểu Bất Tử đã lù lù đứng bên cạnh Vô Tình Quỷ.

Vô Tình Quỷ nghe thấy tiếng Quỷ Đế gào thét, chợt cảm giác như có một bóng tối phủ lên trên. Y lập tức quay ngoắt người lại.

Bàng hoàng! Vô Tình Quỷ quá bàng hoàng, đến mức tay chân cứng đờ ra, không kịp làm gì cả. Trước mặt y, Tiểu Bất Tử sừng sững như núi, toàn thân phả ra những âm khí lạnh lẽo ghê người. “Rầm” một tiếng. Quyền từ Tiểu Bất Tử phóng ra không chút nể nang, nhắm ngay vào tẩm thân nhỏ bé của Vô Tình Quỷ. Một vệt sáng vạch vào hư không, rơi ầm một tiếng xuống đất, khói bụi cuồn cuộn bốc lên. Đòn này quả thực quá mạnh đối với Vô Tình Quỷ.

Như không để đối thủ kịp bình tâm, Tiểu Bất Tử phóng vọt xuống ngay nơi Vô Tình Quỷ rơi xuống. Dường như hắn đã thay đổi mục tiêu công kích. Bên trên, Quỷ Đế thấy vậy, thét lớn, toàn thân bạo phát huyết khí, vọt xuống, vẽ nên một đường thẳng tắp, chói sáng giữa trời.

Cả tẩm thân đồ sộ của Tiểu Bất Tử lao xuống phía dưới đánh rầm một cái, tựa như người ta nhảy lên rồi hạ hai chân xuống. Đất đá dưới chân Tiểu Bất Tử như muốn nát bấy ra sau cú hạ xuống vừa rồi. Không hiểu Vô Tình Quỷ nếu trúng đòn đấy, thân thể có như ra như tương hay không.

- KHÔNG...ÔNG....ÔNG! – Tiếng thét đầy đau đớn phát ra từ Quỷ Đế. Ả chỉ mới phóng xuống được nửa đường, cả thân hình đồ sộ kia của Tiểu Bất Tử đã nhảy phốc xuống, như muốn dẫm nát Vô Tình Quỷ.

Quỷ Đế gào lên, toàn thân bạo phát quang mang dữ dội, cây côn trong tay vung về phía sau, đột ngột phình to ra gấp hàng chục lần. Nhìn từ xa,

trông giống như Quỷ Đế đang ôm một chiếc cột khổng lồ. Trong chớp mắt, ả đã phóng tới, vung côn đập một nhát vào người của Tiểu Bất Tử.

Tiểu Bất Tử rú lên một tiếng, liền sau bị đánh vọt ra xa tít, không đếm được. Ra đòn xong, Quỷ Đế vội đáp xuống, vút sang bên cạnh cây côn. Côn vừa rời tay, lập tức trở lại hình dáng ban đầu.

Quỷ Đế xông tới đồng đố nát, vươn bàn tay xinh đẹp, cố gắng đào bới trong đồng đố nát. Miệng ả thét lên bi ai:

- Sư huynh! Sư huynh....

Chợt phía sau ả, vang lên tiếng nói:

- Nàng! Nàng...lo cho ta?

Nghe thấy tiếng nói quen thuộc, Quỷ Đế bỗng đứng phắt lên, xoay người nhìn vào Vô Tình Quỷ. Trông hẳn thật thảm hại. Y phục đã rách mấy phần. Chiếc mặt nạ vắng đi, để lộ dung nhan xấu xí, đầy vết sẹo nhằng nhịt do lửa đốt. Khóe miệng y trào ra một vệt máu.

Quỷ Đế lúc này đã biến mất hoàn toàn những thái độ hung hãn. Trông ả như một thiên thần áo trắng đứng đó. Chậm chậm, ả đưa tay lên, quệt vệt máu vương trên khóe miệng Vô Tình Quỷ, khẽ nói:

- Huynh không sao chứ?

Giá như thời điểm này, có ai đó không hiểu chuyện mà nhìn vào, chắc hẳn sẽ chịu sự đả kích lớn lao. Hai người đứng đối diện với nhau, một xinh đẹp như thần tiên còn một xấu xí như ma quỷ. Thần tiên kia đang tỏ thái độ hết sức trìu mến với một thân quỷ dị. Thật chẳng hiểu nổi.

Vô Tình Quỷ chợt thấy nhịp tim đập mạnh. Chỉ là khuôn mặt của y vốn đã méo mó dị dạng nên chẳng thể đoán biết được việc nó đang đảo ừng lên

như quả cà chua chín.

Còn chưa kịp trả lời, phía xa đã văng vẳng tới tiếng gào thét. Liên sau đó là những âm thanh hỗn loạn, la hét văng trời. Quỷ Đế và Vô Tình Quỷ ngược mắt nhìn tới. Xa xa, Tiểu Bất Tử đang tả xung hữu đột giữa đạo quân của Quỷ Đế. Tình cảnh của những tên lính phải nói hết sức thảm thương. Chúng bị đánh rạp đi hết, số còn lại dẫm đạp lên nhau mà chạy.

- Cái tên này, hình như hần đã phát điên rồi. – Vô Tình Quỷ nhìn về phía Tiểu Bất Tử, khẽ nói.

Quỷ Đế không nói, lặng im dõi theo. Ả không rõ pháp môn hần sử dụng là gì nhưng có vẻ đây là một ngõ cụt, đã đâm đầu vào thì không còn đường trở ra. Chợt Quỷ Đế run người, hoàn cảnh của ả và tên Tiểu Bất Tử này sao lại giống nhau đến thế? Đều tự dồn mình vào ngõ cụt, vào tử địa không đường ra. Chợt ả cảm thấy nóng rực. Hoàn Hồn Linh Thạch le lói phát quang mang. Mặc dù bị phong ấn nhưng dường như linh hồn Song Mai đang muốn giãy dụa để thoát ra ngoài.

Ả toan thò tay lấy Hoàn Hồn Linh Thạch ra thì Vô Tình Quỷ đã thét lên:

- Hần tới kìa!

Từ xa, Tiểu Bất Tử đã nhận ra sự xuất hiện của Vô Tình Quỷ và Quỷ Đế, hần liền rống lên như dã thú rồi âm âm xông tới.

- Phải đánh hết sức thôi. Hần đã quyết tử đến cùng rồi. – Quỷ Đế rít qua kẽ răng. Ả hiểu rằng việc bắt sống Tiểu Bất Tử giờ đây khó hơn lên trời.

Vô Tình Quỷ khẽ nhìn Quỷ Đế, trong lòng không hiểu đang nghĩ gì nữa. Y gật đầu, đoạn buông tay cho Quỷ Đầu Dao bay ra, lơ lửng giữa không trung.

Quý Đế nhún người, phóng vọt lên cao. Sát Thần Hoàn Tảo Côn cũng vọt lên theo. Giữa thình không, Quý Đế phẩy tay một cái. Chợt một ánh chớp lóe lên, Bách Hợp Vạn Hoa Kiếm không rõ từ đâu đột ngột xuất hiện. Cả không gian nồng đượm mùi hương êm dịu của hoa. Ả vờn hai tay nắm chặt kiếm và côn, ngửa cổ lên trời lầm rầm đọc khẩu quyết.

Gió thổi, chớp động. Chiến trường chuyển sang một thứ màu quỷ quái không thể tả nổi. Trên cao mây đen vần vũ, trong bóng đêm đen cuồn cuộn phóng ra những tia sét dữ dội.

Nhìn từ phía Huyết thành, một con ma long rực sáng xuất hiện trên nền trời, liền đó là cả băng tiên, chiến thần cũng xuất hiện nhanh chóng. Những chiêu thức này, đều do Vô Tình Quỷ và Quý Đế điều động mà xuất ra.

An Văn Thăng ánh mắt kích động, cứ chăm chăm nhìn về phía xa, nơi một nhân ảnh bé xíu đang vọt tới hai đại ma đầu kia với khí thế bức nhân.

Liên sau đó, An Văn Thăng phải lấy tay che mặt cho khỏi bị thứ ánh sáng phát kích đảng xa làm cho mù mắt. Một cột sáng không giấy bút nào tả siết bùng lên chói lòa. Mặt đất rung động như thừa hồn mang. Theo sau luồng sáng, một tiếng nổ đình tai nhức óc tràn đến khiến toàn bộ Huyết thành rung lắc âm ầm. Những phiến cự thạch đập tường rã rã kêu, tựa muốn nứt toác ra thành hàng ngàn mảnh.

Phải mất một thời gian dài sau đó, trời đất mới dịu đi, dần dần để bóng tối bao trùm. Cả một khoảnh đất rộng lớn phía xa đã bị san phẳng. Những đồi núi thấp xung quanh cũng bạt hết, chỉ còn lại một khoảng bằng phẳng ngút tầm mắt.

Ánh sáng vừa dịu đi, liền sau đó trên nền trời lại xuất hiện một thứ ánh sáng khác lung linh, ma mị. Quý Đế mặt trắng như tờ giấy, hô hấp mệt mỏi, những giọt mồ hôi chảy dài trên trán. Ả bàng hoàng nhìn tới trước mặt. Vô

Tình Quý lúc này sức cũng đã gần cạn, ngược mắt nhìn lên cũng với thái độ tương tự.

Nền trời lung linh rực sáng bởi một bóng linh điều. Linh điều này bập bềnh giữa không trung, đứng trước mặt Quý Đế. Nó tỏa ra 5 thứ màu sắc khác nhau, khiến người ta phải mê đắm cõi lòng. Đây chẳng phải là Ngũ sắc phượng hoàng của Song Mai hay sao?

Quý Đế như bị thu hút bởi linh điều, cứ ngây người ra ngắm nhìn. Phía dưới, Vô Tình Quý cũng chẳng hơn gì ả. Linh điều hướng mắt nhìn Quý Đế, đôi cánh nhẹ vỗ rồi rất tự nhiên, nó ngoảnh xuống phía dưới, nơi cách đó không xa, một cơ thể đang nằm bất động, toàn thân bốc lên những cột khói mờ mờ. Đó chính là Tiểu Bất Tử. Lúc này, hắn đã trở về với bộ dạng con người bình thường. Hắn nằm đó, im lìm, không một tia của sự sống.

“Oác” – Linh điều vỗ mạnh đôi cánh, lao xuống phía Tiểu Bất Tử như một tia chớp. Quý Đế sức tỉnh lại, hét lên:

- Ngăn nó lại!

Vô Tình Quý gầm lên, vung đao xông tới. Chỉ là y đã gần như kiệt quệ sức lực sau chiêu vừa rồi nên di chuyển rất chậm chạp. So với tốc độ của Ngũ sắc phượng hoàng và Vô Tình Quý, tựa như lấy thỏ so với rùa vậy.

Ngũ sắc phượng hoàng xông tới nhanh như điện, vươn móng quắp lấy Tiểu Bất Tử rồi vút bay cao lên những tầng mây, nhắm về hướng đông mà vỗ cánh. Quý Đế nhìn theo bất lực, chỉ biết gào hét một cách tuyệt vọng. Có vẻ như, Quý Đế cũng đã chịu tổn hại nguyên khí không ít trong trận chiến này.

Cả Vô Tình Quý và Quý Đế nhìn theo thứ ánh sáng lung linh cứ nhỏ dần, nhỏ dần, trong lòng tức giận không ngừng. Một lúc sau, Quý Đế nhìn xuống, rít lên:

- Công thành cho ta!

Hừng đông rực lên một màu chói lọi. Những tia nắng tràn ngập khắp chiến trường. Từ xa, những tiếng hô vang đầy khí thế. Chân trời bị phủ kín bởi một đạo quân đông đảo. Xem ra Quý Đế đã quyết dốc toàn bộ binh lực để hạ Huyết thành.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 15: Hoang đảo

Tiếng sóng biển rì rào ngoài kia khiến hấn tỉnh lại. Gió biển lồng lộng thổi. Hấn ngồi lên, ngơ ngác nhìn ra bốn phía.

Một bãi biển trải dài, phía sau là một vạt rừng mênh mông. Hấn đứng lên, quần áo rách nát. Hấn không hiểu vì sao mình lại ở đây. Chỉ nhớ là mình đã bóp nát viên châu gắn trên dây chuyền và trả tự do cho Xung Thiên Thần Kiếm, cam tâm để nó sử dụng thân thể này. Hấn chỉ nghĩ đến một việc duy nhất: Trả thù. Dù phải đánh đổi bằng cả tính mạng hấn cũng làm.

Nhưng tại sao hấn vẫn sống? Chuyện gì đã xảy ra? Tiểu Linh! Khuôn mặt hấn tái mét khi nghĩ đến ánh sáng tắt lịm trên Thanh Long Kiếm.

Tiểu Bất Tử vung tay đấm thùm thụp xuống cát, trong cổ họng uất ức không nói thành lời. Những tiếng bụp bụp vang lên, cát bắn tung tóe. Hấn ngửa cổ lên trời, gào tên Tiểu Linh.

Cứ thế một chặp, cơn uất hận trong lòng dịu lại, hấn dờ dãn nhìn ra chân trời, nơi mênh mông chỉ toàn nước biển. Gió biển thổi tới làm Tiểu Bất Tử dịu đi cơn đau đớn tột cùng.

Lúc này, Tiểu Bất Tử chợt có cảm giác ai đó đang nhìn mình. Hấn thốt nhiên quay lại đằng sau. Tiểu Bất Tử không tin vào đôi mắt của mình nữa. Đằng sau hấn, chính là Tiểu Linh đang ngồi thu lu, ngắm nghía hấn với ánh mắt xoe tròn, tinh nghịch.

Toàn thân Tiểu Bất Tử nổi da gà. Hắn có nằm mơ không? Hắn nhớ nàng đã...

- Tiểu Linh! – Tiểu Bất Tử hét lên, vùng xông tới như muốn ôm chầm lấy nàng.

Hắn lao tới, vồ lấy Tiểu Linh tựa như hàng vạn kiếp không được nhìn thấy nàng. Hụt hẫng! Tiểu Bất Tử vồ vào hư vô, ngã nhào về phía trước. Đầu óc hắn trống rỗng hoàn toàn. Đó chỉ là ảo ảnh?

Tiểu Bất Tử đứng lên, quay người lại thật nhanh. Tiểu Linh vẫn ở đó, nàng cũng xoay lại nhìn hắn.

- Tiểu Linh! – Hắn rên lên khe khẽ. Hình như hắn đang lờ mờ hiểu rằng hình bóng kia chính là linh hồn của nàng. Đó không phải là người thật, mà chính là linh hồn của nàng. Nếu thế, Tiểu Linh đã chết rồi.

Hắn đứng nhìn ảo ảnh trước mắt, với tay lên, chạm vào khuôn mặt đẹp đẽ của nàng. Bàn tay hắn xuyên qua khuôn mặt đó, chới với trong hư vô. Tiểu Bất Tử nhếch mép cười, một nụ cười đau khổ, thê lương.

- Nàng đi theo ta sao? Tiểu Linh! – Thanh âm của sự đau khổ, tuyệt vọng từ từ cất lên, hắn đang nói chuyện với ảo ảnh trước mặt.

Ngay lúc đó, hình bóng Tiểu Linh chợt tan biến, kèm theo một tiếng nổ “bụp”. Tiểu Bất Tử thảng thốt, quay người tìm kiếm. Hắn lại sững lại, nổi hết da gà. Phía sau hắn, là...

Tiểu Bất Tử nhẩy vọt về phía sau mấy bước, hét lên vánh trời. Toàn thân hắn rực sáng, viên châu từ trong ngực áo phóng vọt ra, tỏa kim quang rực rỡ. Hắn gầm lên:

- Quỷ Đế khốn kiếp!

Đằng sau hẳn chính là Quỷ Đế. Có điều ả đứng im, ánh mắt nhìn hẳn mười phần thân thiết, chẳng có một chút tà niệm nào ở trong đó. Ánh mắt trong trẻo và trù mẫn này, chính là của sư tỷ.

Tiểu Bất Tử cũng đứng im, kim quang tỏa ra cũng dịu lại phần nào. Phải chăng đây là sư tỷ chứ không phải Quỷ Đế? Linh hồn của sư tỷ đã thoát khỏi Hoàn Hồn Linh Thạch và lấy lại được thể xác của mình?

Hắn cứ nhìn nàng, ánh mắt dịu dần. Những kỷ niệm ngày xưa ùa về mãnh liệt. Hình bóng ấy, hắn luôn thấy trong mỗi giấc mơ. Đã có lúc Tiểu Bất Tử tưởng như đã ở gần nàng lắm rồi. Nhưng cuộc đời này luôn khiến hắn và nàng phải chia ly.

- Song...Mai...! – Tiểu Bất Tử khuôn mặt lúng túng, kêu tên nàng. Hắn chẳng biết phải đối diện với việc này như thế nào.

Trong đầu Tiểu Bất Tử còn đang nghĩ ngợi những chuyện vu vơ, chợt hình bóng Song Mai lại bụp một cái. Lần này, hình bóng ấy không biến mất mà nó bùng lớn lên, thành hình dáng một ác thần to lớn. Sự việc bất ngờ xảy ra khiến Tiểu Bất Tử giật mình đánh thót, ngã ngửa ra đằng sau, miệng ú ớ kêu lên.

Ác thần chợt ôm bụng cười ha hả. Y lăn lộn dưới đất mà cười. khắp nơi vang vọng những tiếng ha ha không thôi. Tiểu Bất Tử hoảng hốt đứng lên, hẳn nhíu mày quan sát, thái độ tỏ ra khó hiểu và hoang mang vô cùng. Chuyện quái gì đang xảy ra?

- Ôi! Người làm ta buồn cười chết thôi. – Ác thần ngó hắn, khuôn mặt nhăn nhó đi vì cười.

Tiểu Bất Tử trong đầu bùng lên những nghi hoặc. Cái tên trước mặt là ai? Hình như ảo ảnh Tiểu Linh và sư tỷ chính là do cái sinh vật cổ quái biết nói tiếng người này biến hóa ra.

- Người...người là ai? – Tiểu Bất Tử ấp úng hỏi, lúc này mặt hắn đỏ lựng lên như một trái cà chua. Dù gì hắn cũng đã thể hiện những cảm xúc trai gái trước mặt một sinh vật chẳng hiểu là người hay quỷ. Nhưng có vẻ cái sinh vật này không có ý định tấn công hắn.

Sinh vật trong hình dáng ác thần đứng lên, miệng vẫn khục khục cười. Hắn thấy Tiểu Bất Tử khuôn mặt đỏ ra, lại phá lên cười ngặt nghẽo.

Tiểu Bất Tử đứng im thít một lúc, cứ nhìn cái sinh vật kia cười cho đã.

- E hèm! – Ác thần thấy khuôn mặt Tiểu Bất Tử lộ vẻ khó chịu thì thái độ chột nghiêm lại, nén xuống sự đùa cợt.

- Người là ai? – Tiểu Bất Tử nhíu mày hỏi.

- Ài! Nói ra sẽ khiến người sợ chết mất. Ta là Xung Thiên Thần Kiếm. – Ác thần trả lời, điệu bộ tỏ ra như đang pha trò cười.

- Xung Thiên Thần Kiếm? – Tiểu Bất Tử ngạc nhiên, đôi mắt trợn ngược.

- Phải, chính là ta. – Ác thần gật gù.

- Nhưng...mà sao...người lại....có...- Tiểu Bất Tử ấp úng, chẳng biết mình nên nói gì và hỏi gì.

- À! Đây chỉ là những hình dạng mà ta biến hóa ra. Được tự do ra ngoài, chẳng lẽ vẫn giữ hình dáng hai cột khói đen trắng ấy sao? – Ác thần trả lời.

Liền đó, một tiếng bụp vang lên, Tiểu Bất Tử thấy hắn biến thành một con cua. Lại bụp một tiếng nữa, một con chó hiện ra. Cứ thế, nó biến hóa thành đủ loại sinh vật khác nhau. Tiểu Bất Tử lúc này kinh ngạc vô cùng.

- Thôi! Đừng biến hóa nữa, ta chóng mặt. – Tiểu Bất Tử hô lên, đưa tay xoa xoa.

Lại bụp một tiếng nữa, y đã biến thành Tiểu Linh, đứng trước mặt hẳn. Tiểu Bất Tử nhìn thấy, trong lòng tràn tới một cơn đau. Ánh mắt hẳn chợt buồn. Tiểu Linh ảo kia thấy thế, bèn thay đổi hình dáng. Khi y vừa trở lại hình dáng của ác thần, Tiểu Bất Tử sắc mặt trùng xuống, khẽ nói:

- Người giữ hình ảnh của nàng đi.

Ác thần nhìn hẳn, chợt mỉm cười rồi lại hóa ra hình ảnh của Tiểu Linh.

- Người nặng tình với cô nương này quá. – Tiểu Linh ảo kia cất tiếng.

Tiểu Bất Tử cười khổ một tiếng, quay người bước đi ra phía biển. Bãi cát vàng óng, trải dài in dấu chân hẳn trên đó. Nước biển mát rượi, nhào tới trùm lên mỗi bước đi. Ảo ảnh Tiểu Linh cứ đi song song bên cạnh, thỉnh thoảng ngược mắt nhìn Tiểu Bất Tử.

- Ta tưởng người sẽ chiếm hữu lấy cơ thể này khi được tự do chứ? Sư phụ Cao Lỗ Sơn đã từng nói nếu ta không kiểm soát được người thì... - Tiểu Bất Tử thái độ ôn hòa, vừa bước đi vừa nói với Tiểu Linh ảo ảnh kia.

Tiểu Linh ảo ảnh sắc mặt vui tươi, lắc lắc đầu, giải thích:

- Khi ta được thoát ra, thực sự đã chiếm lấy cơ thể người. Ta đã giao đấu với sư tử của người...

Chưa để Tiểu Linh ảo kịp nói hết, Tiểu Bất Tử sắc mặt đột ngột thay đổi, ánh mắt hẳn học bắn ra rồi rút lên:

- Ắ không phải sư tử của ta. Sư tử của ta đã chết rồi.

- À! Được, không phải sư tử Song Mai của người. – Tiểu Linh ảo gật gật đầu, thái độ có vẻ hối lỗi vì lỡ mồm.

- Người nói tiếp đi. – Tiểu Bất Tử gật đầu, ánh mắt ôn hòa trở lại.

- Là ta giao đấu với Quý Đế và tay sai của ả. Chẳng ngờ hai người đó quá mạnh, dùng chiêu thức đỉnh cao của cả ma giáo lẫn chính đạo đánh ta văng khỏi cơ thể người. Nếu không phải là ta mà là cái thằng người thì chắc đã mười phần chết rồi. – Tiểu Linh ảo nói.

Tiểu Bất Tử nghe vậy, âm thầm thử vận khí. Hắn thấy cơ thể dường như không hề bị tổn hại.

- Điều gì xảy ra tiếp theo? – Tiểu Bất Tử tò mò.

- Sau đó thì chẳng hiểu sao con phượng hoàng của Song Mai xuất hiện. Nó quắp người bay miết ra biển, thả lên hòn đảo này đây. – Tiểu Linh ảo kể, đoạn đưa mắt nhìn quanh.

- Phượng hoàng! Hồ nương! – Tiểu Bất Tử khẽ thốt lên.

- Đúng, con ngũ sắc phượng hoàng của Song Mai đó. – Tiểu Linh ảo gật gù.

Trong đầu Tiểu Bất Tử xuất hiện quá nhiều nghi vấn, quá nhiều câu hỏi mà hắn chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Vì sao ngũ sắc phượng hoàng lại mang hắn ra hòn đảo này?

“Oác!” Đúng lúc này, từ trên trời cao vang tới một âm thanh chói tai. Tiểu Bất Tử tựa như muốn vỡ cả óc ra, vội vàng lấy tay bịt lại, khuôn mặt nhăn nhó, gục xuống.

Từ trên cao, một vầng sáng rực rỡ đang lao xuống. Tiểu Linh ảo dường như không bị ảnh hưởng bởi kiếng kê nhức óc đó, cứ ngược mắt lên nhìn.

Một linh điều tuyệt đẹp, tựa như một vầng mặt trời đang di chuyển trên không. Linh điều nhẹ nhàng vỗ cánh, lướt qua tầng không, hùng dũng tiến về ngọn núi phía sau vạt rừng.

Tiểu Bất Tử mở mắt nhìn, chợt há hốc miệng. Máu của hắn như muốn đông lại tức khắc. Tiểu Linh ảo ngó sang, thấy hắn thái độ rất dị.

- Thần...thần Lạc...Linh...Điều...! – Tiểu Bất Tử lắp bắp không nên lời.

Liền sau đó, những tiếng kêu diếc tai vang lên, một đàn mấy chục con chim Lạc vỗ cánh ào ào bay theo con Thần Lạc Linh Điều.

Ngay lúc này, những kiến thức mà Tiểu Bất Tử được học từ trên Vân Tiêu Kiếm chợt ủa về mãnh liệt. Đây chính là hòn đảo huyền thoại ngoài khơi Đại Đông Hải, nơi cư ngụ của loài chim Lạc – Loài linh điều của đất Lạc Hồng.

Tiểu Bất Tử tràn ngập một cảm giác phấn khích, nhún mình một cái, toàn thân rực sáng, lao về phía khu rừng, theo bóng con Thần Lạc Linh Điều.

Tiểu Linh ảo thấy vậy, toàn thân khẽ rung lên, biến thành một đám khói, vút bay theo Tiểu Bất Tử.

Tiểu Bất Tử phóng vút theo đám chim Lạc, tiến sâu vào bên trong đảo, trong lòng hồi hộp không ngừng. Phía dưới, từng vạt cây thấp trôi qua nhanh chóng. Xung Thiên Kiếm cũng bám sát phía sau, lúc này đã hóa ra một vệt khói.

“Oác” con Thần Lạc Linh Điều kêu lên một tiếng, lượn vòng mấy cái trên một địa điểm. Nó từ từ hạ cánh xuống phía dưới.

Bọn chim Lạc kia cũng rẽ ra tứ phía chứ không đáp xuống chỗ con Thần Lạc Linh Điều. Tựa như chỗ này không dành cho bọn chúng.

Tiểu Bất Tử thấy thế, nhẹ nhàng đáp xuống khu rừng, chỉ cách chỗ con Thần Lạc Linh Điều kia độ mấy trăm trượng.

Lúc này, đám khói cuộn lại, hóa ra hình ảnh của Tiểu Linh, khẽ đi bên cạnh Tiểu Bất Tử.

- Người muốn bắt con chim này? – Tiểu Linh ảo khẽ hỏi.

- Không! Ta chỉ muốn xem nó thôi. Thần Lạc Linh Điều không thể bắt được mà nó tự chọn chủ nhân.

Tiểu Linh ảo nghe vậy, gật gù, ánh mắt có vẻ ngưỡng mộ Tiểu Bất Tử.

Hắn vạch những bụi cây trước mặt, chậm chậm tiến tới. Càng tới gần, một mùi thoang thoảng phát ra. Mùi rất thơm tho và đem đến cảm giác bình yên.

Tiểu Bất Tử thấy sau đám cây rậm rạp trước mặt là một khoảnh đất rộng rãi. Trên khoảnh đất có một công trình nhỏ, có dáng dấp của một cái am. Thứ mùi kia rõ là tỏa ra từ bên trong am.

- Nơi đây có người sinh sống? – Tiểu Bất Tử nấp sau bụi cây, khẽ nói với Tiểu Linh ảo.

Con Thần Lạc Linh Điều đứng bên ngoài cái am, thu cánh lại rồi ngó nghiêng xung quanh, đoạn bước từng bước về phía Tiểu Bất Tử. Đường như nó nhận ra sự xuất hiện của người lạ mặt.

Tiểu Bất Tử như muốn nghẹt thở khi con Thần Lạc Linh Điều tiến về phía nó. Chợt một tiếng thét vang lên, Tiểu Bất Tử nhảy ra khỏi chỗ nấp, lông tóc dựng ngược. Hắn đang dành hết sự tập trung vào con Thần Lạc Linh Điều thì có vật gì ngoạm vào tay hắn, khiến giật mình, nhảy tót ra ngoài, la hét không thôi.

Khi hần vừa nhảy ra ngoài, Thần Lạc Linh Điều cũng như bị giạt mình, vội vỗ cánh, kêu oác oác lên điếc tai. Ánh mắt nó nhìn Tiểu Bất Tử vô cùng cảm giận đoạn tung cánh lên trời, vươn móng xông xuống chỗ Tiểu Bất Tử vừa nhảy ra.

Bỗng một tiếng xì xì phát ra từ bên trong am, Thần Lạc Linh Điều khẽ uốn mình lượn một vòng sang chỗ khác, không tấn công Tiểu Bất Tử nữa.

Tiểu Bất Tử lúc này ngược mắt về phía bụi rậm xem có giống gì cản mình thì từ đó phóng vọt ra một con chim Lạc bé độ bằng một con gà trống. Nó líu ríu bay tới Tiểu Bất Tử, tựa như thân quen vô cùng.

Chợt hần nhận ra, đây là con chim mà mình đã cứu cách đây mấy năm. Tiểu Bất Tử vươn tay ôm lấy nó. Con chim rúc vào người hần, kêu gru gru. Phía trên, Thần Lạc Linh Điều ngó xuống, kêu lên oang oác. Con chim non thấy thế, cũng vỗ vỗ cánh, ngửa cổ lên kêu mấy tiếng. Dường như giữa hai con chim này có mối liên kết huyết thống.

Lúc này, từ bên trong am, một nhân ảnh chậm chậm vén chiếc màn trúc, bước ra ngoài.

Ngay khi nhân ảnh vừa bước ra, Tiểu Bất Tử đã cảm nhận được một luồng chân khí vô biên, cứ cuồn cuộn tỏa ra như muốn đè nén người ta. Áp lực mà nhân ảnh kia tỏa ra kinh khủng đến mức Tiểu Bất Tử phải lùi lại mấy bước, cổ họng như bị ai đó bóp chặt, rất khó thở.

Tiểu Bất Tử hít một hơi, khẽ vận chân khí, phòng thủ. Tiểu Linh ảo tựa như cũng cảm thấy nhân vật kia cực kỳ nguy hiểm, cũng khẽ lùi lại theo Tiểu Bất Tử.

Nhân ảnh kia nhìn điệu bộ của Tiểu Bất Tử thì chợt nhoẻn miệng cười một tiếng, khẽ nói:

- Đã tới đây thì coi như có duyên. Mau vào đây.

Tiểu Bất Tử nhìn kỹ, người này cao to sừng sững như núi, trên thân vận một tấm áo nâu của phật gia đệ tử. Ông ta cạo đầu trọc lóc, râu dài ngang ngực, trắng muốt như tuyết. Khuôn mặt ông ta ánh lên sự rắn rỏi, can trường. Còn khí độ tỏa ra thì chẳng phải bàn. Dường như đây là một nhà sư.

- Cậu thiếu niên, ngồi đi. Cả cô nương cũng ngồi đi - Người đàn ông đưa tay mời Tiểu Bất Tử khi hần bước vào trong rồi tiện thể mời nốt cả Tiểu Linh ảo.

Tiểu Linh ảo nghe thấy thế, mắt trợn ngược, mặt trắng bệch như tờ giấy, lắp bắp:

- Sao! Sao người có thể nhìn thấy ta?

Tiểu Bất Tử thấy vậy, quay sang nhìn, thái độ ngạc nhiên:

- Người nói gì?

- Đáng lẽ chỉ có người mới nhìn thấy ta, giờ lão hòa thượng này cũng nhìn thấy ta. – Tiểu Linh ảo run lên bần bật.

- Chuyện nhỏ! Chuyện nhỏ! Đừng để ý, mau ngồi xuống đây.

Tiểu Bất Tử quét mắt nhìn, bên trong cái am là một không gian thanh tịnh. Ở giữa là một điện thờ. Trên điện thờ chẳng có tượng phật mà chỉ có đúng một chữ “vạn” được treo trên tường. Bên dưới chữ “vạn” là một chiếc túi dài, có vẻ bên trong đựng một thanh trường kiếm.

Phía gian bên phải cái am là một chiếc giường cỏ còn bên trái là một bộ ghế ngồi. Nơi này quả thực rất đơn sơ.

Tiểu Bất Tử và Tiểu Linh ảo ngồi xuống, chột mắt đo trong lòng, người này là ai? Vì sao sống ở một nơi xa xôi như vậy?

- Cậu thiếu niên này! Việc cậu đến được đây chính là một chữ duyên đó.
– Lão hòa thượng mỉm cười nói, đoạn rót trà vào chén.

Mùi trà phảng phất trong hư không nồng đượm. Tiểu Bất Tử hít khê, tựa như cảm thấy rất quen thuộc nhưng hẳn không nhớ rằng mình đã ngửi thứ mùi vị quen thuộc này ở đâu nữa. Khuôn mặt hẳn chợt xuất hiện những thái độ nghi vấn không ngừng.

Ngay lúc đó, lão hòa thượng cười lên ha hả, đoạn nói:

- Mùi trà có quen không? Đây là Ngũ hương trà đó. Có điều là để lâu ở miền biển nên khí mặn xâm nhập mất rồi.

Tại Tiểu Bất Tử chợt như ù đi. Hình như hẳn đã nghe câu nói này ở đâu rồi thì phải. Nhưng hẳn không nhớ. Nó cứ mơ hồ, ẩn hiện trước mặt. Câu nói này, giọng nói này, tại sao lại quen thuộc như vậy? Tiểu Linh ảo bên cạnh, ngó sang thấy sắc mặt Tiểu Bất Tử đã trắng bệch ra thì lo lắng hết sức. Linh tính của thần binh báo cho Tiểu Linh ảo biết rằng nhân vật trước mặt là một nhân vật hoàn toàn không thể coi thường.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 16: Bí mật

Tiểu Bất Tử trầm ngâm ngồi đó, thỉnh thoảng khẽ liếc nhìn lão tăng kia. Hẳn là ai mà giọng điệu có vẻ như biết rõ chân tơ kẽ tóc của mình? Thậm chí cả những câu chuyện mà Tiểu Bất Tử rất mơ hồ. Người này là thế nào?

Chén trà nguội ngắt, im lìm nằm trên bàn. Tiểu Linh ảo ảnh thì cứ chăm chăm nhìn lão tăng không thôi. Lão tăng kia cứ thủng thẳng rót trà, uống một mình, tựa hồ như muốn Tiểu Bất Tử bùng phát hàng loạt câu hỏi mà vỡ đầu chết.

Được một lúc, chợt lão nhớ ra điều gì liền ngược mắt nhìn Tiểu Linh ảo ảnh. Mực quang lão như một đường kiếm, nhìn thẳng vào Tiểu Linh ảo ảnh, sắc lẹm, lạnh lẽo. Cho dù không phải là con người, Tiểu Linh ảo ảnh dường như cũng trở nên sợ hãi khi ánh mắt đó nhìn vào mình. Toàn thân Tiểu Linh ảo ảnh chợt nhè nhẹ run lên.

- Đẹp! Đẹp lắm. Một bảo vật tuyệt mỹ - Lão tăng mở miệng khen.

Tiểu Bất Tử nghe vậy, trong lòng chợt bùng lên một tia tức giận. Cho dù kia không phải là Tiểu Linh thực sự nhưng hình bóng của nàng đang hiện diện nơi đây. Một cơn ghen tức ở đâu tràn đến trong lòng Tiểu Bất Tử, khuôn mặt của hắn đột nhiên nhăn nhó lại, quang mục phóng ra khó chịu hết sức.

Lão tăng kia ngó thấy Tiểu Bất Tử thay đổi thái độ, chợt như hiểu ra tâm sự của hắn liền phá lên cười. Nhanh như chớp, cánh tay hộ pháp của lão vọt qua thình không, xông tới tóm chặt vào cổ Tiểu Linh ảo ảnh.

Mọi việc diễn ra quá nhanh, Tiểu Bất Tử chưa kịp phản ứng, cứ ngây người ra nhìn. Tiểu Linh ảo ảnh thậm chí chỉ kịp kêu lên một tiếng, giãy giụa trong bàn tay hộ pháp của lão.

Lão đứng phốc lên, cả cơ thể của Tiểu Linh ảo ảnh cũng vì vậy mà bị nhắc bổng khỏi mặt đất. Nếu là con người, chắc hẳn đã bị lão tăng bóp chết rồi.

Tiểu Bất Tử chộp găm lên dữ dội:

- Lão làm cái quái gì vậy?

Hắn vừa nói xong đã vung quyền đánh tới, toàn thân rực sáng. Chỉ nghe một tiếng bộp khô khốc. Một quyền của Tiểu Bất Tử đâm vào lão tựa như va vào bị bông. Sắc mặt lão chẳng hề suy chuyển, vẫn nhìn Tiểu Linh ảo ảnh một cách đầy phấn khích.

Tiểu Bất Tử cảm thấy cánh tay đau nhức dữ dội, vô thức lùi lại mấy bước, trong lòng xuất hiện những sự kinh hãi không ngừng. Lão tăng này là quái vật hay sao?

Tiểu Linh ảo ảnh lúc này toàn thân rực lên những luồng bạch quang chói lọi. Chớp mắt, hình dáng con người đã biến mất, thay vào đó là một thanh kiếm lung linh rực sáng trong tay lão tăng.

Tiểu Bất Tử cách đó mấy bước há hốc mồm chiêm ngưỡng. Hắn đâu có thể chạm vào ảo ảnh Tiểu Linh mà chỉ nhìn được. Nay lão tăng này còn có thể kiểm soát được thanh thần kiếm kỳ dị kia. Điều này khiến cho Tiểu Bất Tử chỉ dám sợ hãi mà đứng nhìn. Hắn lờ mờ hiểu rằng, lão tăng này buông lời khen ngợi chính là vì thanh thần kiếm này, tuyệt nhiên chẳng phải do dung mạo xinh đẹp như hoa của Tiểu Linh. Nghĩ đến đây, bất giác Tiểu Bất Tử cảm thấy ngượng ngùng.

- Thần kiếm! Đây đích thị mới là thần kiếm – Lão tăng tấm tắc khen.

Tiểu Bất Tử ú ớ, chẳng nói lên một lời nào, chỉ hốt hoảng đứng nhìn thanh kiếm rực sáng trong tay lão. Quang mang mà thanh kiếm tỏa ra tựa như ánh sáng mặt trời chói lòa, thậm chí hình như nó còn sáng hơn khiến hẳn phải đưa tay lên che mắt. Tu vi của lão tăng này, thậm chí còn vượt xa cả Quỷ Đế, Tiểu Bất Tử thâm nghĩ, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Thanh kiếm rực lên một lúc, khiến cho toàn bộ căn phòng chìm trong một thứ ánh sáng chói lọi rồi từ từ dịu xuống, hình ảnh lão tăng, Tiểu Bất Tử và đồ đạc trong phòng dần dần hiện ra.

Lão tăng buông tay, thanh kiếm hốt hoảng vọt ra xa, nổ bụp một tiếng, ảo ảnh của Tiểu Linh lại xuất hiện. Thần thái của Tiểu Linh ảo có vẻ như đang bị kích động rất mạnh.

Lúc này, cả Tiểu Linh ảo ảnh và Tiểu Bất Tử đều đứng đó, cứ nhìn lão tăng với thái độ vô cùng kính hãi. Lão tăng thấy thế, chậm chậm ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, phong thái tỏa ra phải là bậc đế vương đứng trên triệu người chứ chẳng phải là một phật gia đệ tử ẩn cư.

- Thần binh, chỉ có điều là người sử dụng chưa biết vận dụng hết sức mạnh của nó.

Lão tăng lắc lắc đầu, chẳng thèm nhìn mà nói nhưng mọi người đều hiểu đang nói tên Tiểu Bất Tử kia.

Tiểu Linh ảo ảnh nhìn lão tăng rồi lại quay sang Tiểu Bất Tử, ánh mắt tựa như rất đồng ý với lời vừa nói ra. Cho dù tu vi của hẳn cũng được liệt vào hàng cao thủ tại Lạc Hồng nhưng lão tăng này lại chẳng coi ra gì.

Lúc này, Tiểu Bất Tử len lén bước tới, ngồi xuống ghế, cầm chén trà lên khẽ nhấp. Lão tăng thấy thế hỏi:

- Người có muốn ta bày cho cách sử dụng tối đa năng lực của Xung Thiên Thần Kiếm không?

Tiểu Bất Tử như muốn phun ra ngụm trà vừa nhấp. Lão lại còn biết cả danh hiệu của thanh kiếm thần này sao?

- Lão..là...ai? Sao lại biết cả thanh kiếm này?

Cười lên một tiếng sáng khoái, lão tăng chột trầm ngâm, ngược mắt nhìn ra cửa nói:

- Ngày xưa ta cũng từng gặp Cao Lỗ Sơn.

Nghe nhắc đến vị sư phụ này, trong lòng Tiểu Bất Tử chột tràn về những kỷ niệm thời thơ ấu. Hẳn nhớ đến thời điểm được sư phụ Cao Lỗ Sơn chỉ bảo. Những lời nói của sư phụ bỗng chốc tràn về mãnh liệt. Phải rồi, sư phụ bảo rằng không được tin tưởng bất cứ người nào trên cuộc đời đầy sóng gió này.

- Không ngờ là thần kiếm lại rơi vào tay một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch. Người có muốn sử dụng hết năng lực của nó hay không?

Lão tăng liếc mắt nhìn qua Tiểu Bất Tử, chờ đợi một câu trả lời.

Hẳn có cần không? Cần cái năng lực tối cao để điều khiển Xung Thiên Thần Kiếm không? Trong đầu Tiểu Bất Tử, hàng ngàn vạn hình ảnh quá khứ hiện về. Đại công năng xưng bá giang hồ, hẳn có đủ. Nhưng nó đem lại những gì cho cuộc đời khốn khổ của hẳn? Cha mẹ, Tiểu Linh đều mất mạng cả. Ngay cả sư tỷ cũng coi như đã chết rồi. Hẳn cần cái đại năng lực khuynh đảo thiên hạ để làm gì?

Nghĩ đến đây, Tiểu Bất Tử khe khẽ lắc đầu, nói:

- Ta không cần.

Lão tăng sững người, tròn mắt nhìn hẳn rồi chột phá lên cười sáng khoái:

- Hay lắm! Hay lắm, không cần, không cần. Ta chưa gặp ai như người cả, không cần danh lợi...

Nói đến đây, chợt lão tăng sững người lại rồi nhẹ nhàng nói tiếp:

- À thực ra là cũng có, trước đây cũng có kẻ nói với ta không cần chức tước, địa vị. Trên đời thực sự vẫn còn những kẻ nặng tình vậy sao?

Tiểu Bất Tử tò mò, bèn cất tiếng hỏi:

- Kẻ đó là ai vậy?

- Hẳn là Dương Thiệu Sơn, sư tổ Vân Tiêu Kiếm.

Lão tăng nhìn Tiểu Bất Tử, ánh mắt như xoáy sâu và tâm can hẳn. Tiểu Bất Tử như nghe thấy một tiếng sét bên tai, hình ảnh của sư tổ Vân Tiêu Kiếm hiện về trong óc. Lại một kỷ niệm nữa ùa về trong hẳn.

Chợt trong lòng Tiểu Bất Tử xuất hiện một tia nghi vấn. Lão tăng này, có quen biết Vân Tiêu sư tổ, lại nói ra tên húy với một giọng ngạo nghễ không chút kiêng nể? Lúc này, một cái tên hiện lên rõ ràng trong đầu hẳn: Đại Đế Long Thần.

Nhưng ông ta đã hóa thành Thượng Thiên Thánh, xuất thế lên 9 tầng trời rồi cơ mà? Lão tăng già này tuy khí phách tỏa ra là một đứng trên triệu người nhưng liệu có phải là vị hoàng đế đó? Trong lòng Tiểu Bất Tử mâu thuẫn không ngừng dâng lên.

Lão tăng ngó khuôn mặt Tiểu Bất Tử, thấy thái độ đó thì dường như biết hẳn đang nghĩ gì. Lão cười một tiếng rồi thở dài nói:

- Người đang nghĩ ta là ai có phải không? Ta chính là người mà người đang nghĩ trong đầu đó.

Khuôn mặt Tiểu Bất Tử trắng bệch như tờ giấy. Ngay cả hẳn nghĩ cái gì lão cũng biết hay sao? Nhưng quan trọng hơn, lão tăng này chính là người đó – Đại Đế Long Thần.

- Lão...lão chính là Đại Đế Long Thần?

Tiểu Bất Tử lắp bắp, cuối cùng cũng nói ra cái tên đó.

Lão tăng cười khở, gật đầu. Hình như lão cũng chẳng muốn giấu điều này thì phải.

- Nhưng...nhưng ta tưởng là Đại Đế Long Thần đã...

Tiểu Bất Tử nghi hoặc, tựa hồ như lão tăng kia lừa đảo nó vậy.

- Mỗi người đều có một bí mật riêng. Ta cũng vậy. Năm xưa, ngỡ như đã có thể lên 9 tầng trời, ngao du cõi thần thánh. Chỉ là ma khí trong người quá nặng nên đành phải ẩn náu ở nơi hoang đảo này, ngày ngày sử dụng phật môn đại pháp để áp chế tâm ma.

Đại Đế Long Thần cười khở, đoạn kể.

Tiểu Bất Tử im lặng, lắng nghe Long Thần Quân bày tỏ nỗi lòng. Quả thực hẳn không biết phải nói gì nữa. Những cay đắng của một bậc quân vương khi mang trong mình ma khí liệu hẳn có hiểu nổi? Tiểu Bất Tử ngược lên nhìn phía bàn thờ. Vật dài dài bọc trong túi kia, chắc hẳn là thanh bảo kiếm vang danh thiên hạ: Bạch Long Thần Kiếm. Tiểu Bất Tử lại ngược nhìn chữ “Vạn” được treo trang trọng trên bức tường. Chữ vạn như được điêu khắc bằng vàng, thỉnh thoảng khe khẽ tỏa ra thứ ánh sáng vàng vọt, âm đạm. Mấy trăm năm nay, vị hoàng đế lừng danh Lạc Hồng này phải sống cô liêu ở cái hoang đảo này sao?

Dường như, Tiểu Bất Tử có một sự đồng cảm lớn lao với Long Thần Quân. Cả hai bọn họ đều mang trong mình nỗi niềm không thể bày tỏ được

với ai.

Tiểu Linh ảo ảnh khẽ nhìn hai con người này. Liệu rằng một thanh kiếm có hiểu được tâm ý của con người hay không?

Cái am nhỏ trên hòn đảo hoang vu này bao trùm một bầu không khí tĩnh lặng đến ghê người. Ba người chỉ biết ngồi đó, ánh mắt chứa đầy tâm sự u uất. Khói hương phảng phất, nhẹ nhàng ve vuốt cái không gian tĩnh mịch khiến nó ẩn chứa đầy những ý niệm trong trẻo.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 17: Thiên Thiên

Chẳng biết Tiểu Bất Tử đã ở trên hòn đảo này được bao lâu. Hắn cũng không muốn biết. Một cuộc sống tách biệt hẳn so với những tranh đoạt, khổ đau đang diễn ra từng ngày trên đất Lạc Hồng thực sự dễ chịu?

Đêm...

Tiểu Bất Tử nằm dài trên bãi cát, ánh mắt nhìn lên bầu trời đầy sao. Thình thoảng, một vệt sao băng vạch ngang nền trời khiến hắn cảm thấy như tâm hồn mình bị rạch ra như vậy.

Tiểu Linh ảo ảnh chỉ ngồi trầm ngâm nhìn hắn, một lúc lại ngược mắt ra phía biển. Biển đêm chỉ một màu đen, mặt nước lăn tăn nhẹ nhàng, in bóng bầu trời cao vợi trên kia. Phía sau lưng, gió thổi lồng lộng, hòa lẫn vị mặn của biển và mùi thơm của hoa cỏ.

-Này!

Tiểu Bất Tử chợt cất tiếng khiến cho Tiểu Linh ảo ảnh đang ngắm biển giật mình nhìn về phía hắn, chờ đợi.

-Ta nên gọi ngươi là gì nhỉ?

Hắn chậm chậm nói.

Tiểu Linh ảo ảnh khuôn mặt chợt lộ vẻ khó nghĩ. Thanh kiếm này cũng chẳng biết nên gọi mình là gì, trong hình hài một con người. Hình như, nó

cũng chẳng phải vật vô tri vô giác. Nó là thần kiếm, lại có thể biến hóa ra đủ mọi hình dạng. Và hình như thanh kiếm này cũng có suy nghĩ, cảm xúc.

-Ta không biết, hay cứ gọi là Xung Thiên Kiếm đi.

Tiểu Linh ảo ảnh trả lời.

-Không, ta không muốn gọi bằng cái tên đó. Để ta nghĩ một cái tên cho người... Thiên Thiên thì sao nhỉ?

Tiểu Bất Tử đề nghị.

-Thiên Thiên! – Tiểu Linh ảo ảnh mỉm cười, nó cảm thấy thú vị với cái tên này.

-Được, vậy ta gọi là Thiên Thiên nhé.

Tiểu Bất Tử gật gù, xem chừng rất ưng ý cái tên mà hăn nghĩ ra cho thanh kiếm.

Tiểu Linh ảo ảnh chột toàn thân nhẹ nhõm tỏa ra bạch quang. Dường như nó cũng đồng ý với sự thay đổi này. Tiểu Thiên, nghe cũng không đến nỗi nào.

-Người giúp ta một việc nhé. – Tiểu Bất Tử nói tiếp.

-Người nói đi. – Thiên Thiên dăm chiêu, không rõ tên Tiểu Bất Tử này muốn gì nữa

-Tiểu Linh là một người rất quan trọng với ta. Và sư tỷ cũng thế.

Tiểu Bất Tử thở dài, trái lòng. Trong đầu hăn lúc này, những luồng tư tưởng đang đấu tranh hết sức mãnh liệt. Hăn thực sự có tình cảm với ai đây? Tiểu Linh hay Song Mai? Đến bản thân hăn cũng chẳng biết, chỉ biết rằng đối với hăn, cả hai người này đều rất quan trọng.

-Thì sao?

Thiên Thiên khuôn mặt nghi vấn, hỏi hần.

- Ta cũng không biết. Nhưng nếu người có thể, thì hãy giữ mãi hình bóng hai người đó bên ta, để ta luôn nhớ về họ, mãi mãi không quên được. Dù sao giờ đây chỉ còn mình ta trên cõi đời này.

Tiểu Bất Tử thở dài, nói.

Thiên Thiên mỉm cười nhẹ nhàng, chợt những luồng kim quang chậm chậm phát ra. Bãi biển rực một thứ ánh sáng êm dịu, nhìn vào đó người ta có cảm giác ấm áp hết sức.

Tiểu Bất Tử ngạc nhiên, cứ chăm chăm nhìn vào luồng sáng đang ngày càng tỏa ra. Hần không hiểu Thiên Thiên đang làm gì nữa.

Ánh sáng dần dần dịu đi, hình ảnh một bạch y thiếu nữ xinh đẹp hiện ra trước mặt Tiểu Bất Tử. Hần như muốn đông cứng lại, đôi mắt không chớp, cứ thế nhìn về phía Thiên Thiên.

-Thiên...Thiên...

Tiểu Bất Tử chẳng biết nói lời gì. Trước mặt hần, là một mỹ nữ tuyệt sắc, bạch y thướt tha, đang nhìn hần mỉm cười.

Nhìn bạch y thiếu nữ, Tiểu Bất Tử vừa thấy giống Song Mai lại vừa thấy giống Tiểu Linh. Chính xác thì Thiên Thiên đã biến hóa ra một người, có hình dáng được dung hòa từ hai vị cô nương khiến tâm thần Tiểu Bất Tử không lúc nào yên ổn.

-Thực ra...ý ta không phải như vậy. Nhưng thôi, người cứ giữ hình dáng này đi.

Tiểu Bất Tử chẳng hiểu vì sao thốt ra được lời nói này. Vốn hẳn định nhờ thần kiếm biến hóa ra Song Mai rồi Tiểu Linh, cứ thế thay phiên nhau để Tiểu Bất Tử luôn có thể nhớ về hai người con gái ấy. Chẳng ngờ Thiên Thiên lại dung hòa hai hình dáng ấy để tạo nên một người con gái tuyệt sắc trước mặt Tiểu Bất Tử.

-Người đưa tay đây.

Thiên Thiên mỉm cười, với đôi tay đẹp đẽ về phía hắn.

Tiểu Bất Tử khá ngạc nhiên nhưng cũng đưa tay tới.

Hai bàn tay chạm vào nhau. Là thật, không phải hư ảo. Tiểu Bất Tử khẽ kêu lên, một cảm giác da thịt tràn tới khiến hắn ngạc nhiên không thôi. Vì sao giờ hắn có thể chạm được vào thanh kiếm chứ không phải hư ảo như trước? Ánh mắt Tiểu Bất Tử như một câu hỏi khó.

-Tại sao lại như vậy? – Tiểu Bất Tử cất tiếng, thanh âm chứa đầy sự ngạc nhiên không thôi.

Thiên Thiên mỉm cười không nói gì chỉ khẽ lắc lắc đầu. Chẳng ai có thể nghĩ, người con gái xinh đẹp tuyệt trần này là một thanh kiếm thần cả.

Sóng biển rì rào như một bài ca đượm buồn. Tiểu Bất Tử và Thiên Thiên ngồi đó, nhìn về phía chân trời, trong lòng nặng trĩu tâm sự.

Con chim Lạc non cứ quẩn quít bên Tiểu Bất Tử khiến hắn phải phì cười. Cái điệu bộ của nó hệt như một con chó bên người chủ. Bao nhiêu năm rồi, nó chỉ lớn được một chút. Cũng bởi giống linh diệu này có thời gian phát triển rất lâu.

Tiểu Bất Tử đi đâu, nó cũng bay theo. Lúc hần ngồi ngắm biển, nó ở bên cạnh, rúc vào trong lòng mà ngủ.

Thần Lạc Linh Điều thấy con của mình thân thiết với Tiểu Bất Tử thì sự căm ghét dần biến mất, không như lần đầu tiên nó gặp hần. Lúc đó, chỉ thiếu chút nữa là Tiểu Bất Tử bị nó lao tới tấn công. Hóa ra, con Thần Lạc Linh Điều này đi theo lão Long Thần Quân ra hòn đảo hoang vu này.

Tiểu Bất Tử mồ hôi nhễ nhại, cuốc mấy khoảnh đất hoang để trồng rau. Cũng đã mấy tháng hần ở trên hòn đảo này với Long Thần Quân.

-Nghỉ tay đi, uống chút nước.

Long Thần Quân đem một bình nước tới khoảnh ruộng mà Tiểu Bất Tử vừa khai hoang được, nó khá rộng rãi.

Tiểu Bất Tử bỏ chiếc cuốc xuống, đi về phía Long Thần Quân. Hần ngồi xuống, cầm bát nước uống ực một cái. Không ngờ, vị Đại Đế Long Thần ngày nào lại mang nước cho nó uống.

Long Thần Quân nhìn Tiểu Bất Tử, mỉm cười nói:

-Rốt cục là thanh kiếm đã chính thức phục tùng người rồi.

-Lão nói gì cơ?

Tiểu Bất Tử ngạc nhiên. Phục tùng? Chẳng phải trước đây hần là chủ nhân của thanh kiếm này sao?

-Đúng là người có bảo vật mà không biết rõ lai lịch.

Long Thần Quân lắc đầu nói.

-Lão nói xem.

Tiểu Bất Tử nhìn tới, ánh mắt vô cùng tò mò.

-Năm đó, Cao Lỗ Sơn có lấy được nguyên liệu độc nhất trong thiên hạ. Hắn sử dụng loại nguyên liệu này để chế ra thần binh mạnh nhất trong lịch sử, tức là Xung Thiên Thần Kiếm.

-Điều đó ta biết, sư phụ có kể với ta. – Tiểu Bất Tử gật đầu.

-Số nguyên liệu đó vẫn còn một nửa. Khi ta tìm thấy hắn ở nơi cất giấu Xung Thiên Thần Kiếm, vốn ta không thể lấy được bảo khí này vì lời nguyện mà Xung Thiên Thánh Vương khi xưa đã lập.

Tiểu Bất Tử chợt à lên một tiếng. Hóa ra ngày xưa lão Long Thần Quân này cũng đã khám phá ra câu chuyện này.

-Tuy không sở hữu được Xung Thiên Thần Kiếm nhưng lão vẫn còn một nửa nguyên liệu kia. Vì vậy Cao Lỗ Sơn đã làm cho ta thanh Bạch Long Kiếm.

“Ồ!” – Hắn thốt lên, hóa ra pháp bảo của Đại Đế Long Thần và của hắn đều có chung một nguồn gốc. Câu chuyện Cao Lỗ Sơn chế thần binh cho Đại Đế Long Thần chẳng ai biết cả và nó cũng không được lịch sử chép lại. Vậy là những món thần binh bảo khí mà Cao Lỗ Sơn chế ra đã thêm một chiếc.

-Nhưng ta không hiểu, lão kể chuyện này cho ta thì có liên quan gì đến việc Thiên Thiên phục tùng ta?

Long Thần Quân nhìn hắn với thái độ là lạ, đoạn đứng lên, ra hiệu cùng đi về phía cái am.

Tiểu Bất Tử lập tức đi theo Long Thần Quân trở về. Cả hai bước vào trong am. Hắn ngồi xuống bàn trà chờ đợi, Long Thần Quân lặng lẽ đến

bên điện thờ, thò tay nhấc túi vải đang bọc thanh kiếm, đem ra chỗ Tiểu Bất Tử đoạn đặt xuống trước mặt.

Tiểu Bất Tử nhìn thanh kiếm được bọc trong chiếc túi vải thì vô cùng tò mò. Hắn để ý thấy tấm vải này dường như có điều gì đó lạ kỳ. Trên tấm vải là nhiều những ký tự rất lạ, lại có cả những dấu hiệu của phật môn. Trong đầu Tiểu Bất Tử lờ mờ hiểu rằng thanh kiếm đang bị phong ấn trong chiếc túi này.

-Người nghĩ đúng đó, là Bạch Long Kiếm đã bị phong ấn trong chiếc túi này.

Tiểu Bất Tử chột lấp ghép các dữ liệu lại với nhau. Hắn tin rằng thanh kiếm này chính là nguồn gốc của ma khí trong người Long Thần Quân nên ông ta mới đem nó đi phong ấn.

-Nhưng không phải vì nó là tà kiếm nên ta phong ấn. Ài, ài, chỉ là...ta giờ đây đã quy phật pháp, lại ở một mình trên đảo, không thể để một nữ nhân bên cạnh được.

Tiểu Bất Tử cảm thấy khó hiểu nhưng hình như nó cũng đã phần nào đoán ra được tính chất của thanh kiếm này. Long Thần Quân nói rồi thở dài nói đoạn đưa bàn tay thô ráp, nứt nẻ, kéo tấm vải xuống. Thanh kiếm từ từ lộ ra sau lớp vải bọc. Tiểu Bất Tử hồi hộp ngắm từng phần của thanh kiếm xuất hiện.

Đúng là một tuyệt phẩm của thiên hạ. Kiếm trắng tinh, không một tí vết nào xuất hiện trên thân, tựa như một tờ giấy trắng mà người ta chưa viết gì lên đó.

Khi tấm vải được bỏ ra hoàn toàn, rất nhanh chóng, thanh kiếm chột rục lên một đạo bạch quang chói lọi, hết như lúc Long Thần Quân nắm lấy Xung Thiên Thần Kiếm khi trước.

Kiểm sáng rực rỡ rồi dịu dần, khi bạch quang tắt ngấm, thanh kiếm chọt rung lên nhẹ rồi bất ngờ vút bay vọt ra phía cửa. Khi bạch quang vừa chạm đất, ánh sáng lại bùng lên, chớp nháy liên hồi. Từ đạo bạch quang bùng ra lung linh, ánh sáng tràn ngập tỏa ra bốn phương tám hướng. Rồi nhanh chóng, bạch khí tụ lại, thoáng một cái đã xuất hiện hình hài một bạch y thiếu nữ xinh đẹp siêu phàm khiến Tiểu Bất Tử ngây người ra nhìn.

Bạch y thiếu nữ đứng nơi cửa, ánh mắt u buồn nhìn về phía Long Thần Quân. Tiểu Bất Tử ngó thấy lão cũng nhìn thanh kiếm, có điều mục quang chẳng chút rung động.

-Ngài vẫn khỏe chứ? Không có ta ở bên cạnh, cũng đã mấy trăm năm rồi.

Bạch y thiếu nữ cất giọng u uất, lời nói như trách móc, hờn giận.

Lúc này, Thiên Thiên từ ngoài cửa bước vào, thấy bạch y thiếu nữ thì sững người, khẽ a lên một tiếng.

Bạch y thiếu nữ nghe tiếng động sau lưng, vội ngoảnh người lại, nhìn thấy Thiên Thiên, ánh mắt chọt rung động.

Cả hai người đứng ngây ra nhìn nhau, tựa như thân quen từ xưa vậy.

Ánh nắng khe khẽ xuyên qua ô cửa sổ, chiếu vào bên trong am. Tại bàn trà, bốn người lặng lẽ ngồi đó. Ánh mắt Thiên Thiên như dính chặt vào bạch y thiếu nữ kia và cô ta cũng nhìn Thiên Thiên một cách tương tự như vậy.

Tiểu Bất Tử không giấu được sự kinh ngạc, hết đưa mắt nhìn bạch y thiếu nữ rồi lại quay sang Long Thần Quân.

Long Thần Quân khẽ mỉm cười, cất tiếng giới thiệu:

- Đây là Bạch Kiếm Nữ.

Bạch y thiếu nữ nghe Long Thần Quân gọi tên mình, chớp ánh mắt chớp động, hướng về phía lão, gò má hơi ửng đỏ, khóe miệng dường như nở một nụ cười. Đã lâu lắm rồi, Long Thần Quân mới gọi cái tên này. Bao lâu? Có lẽ từ khi lão trốn lên hòn đảo này.

- Bạch Kiếm Nữ!

Tiểu Bất Tử khẽ kêu lên. Bạch Kiếm Nữ quay người nhìn hẳn, nở một nụ cười rất tươi. Thật đúng là thần tiên giáng trần. Đôi mắt nàng đen lánh, khuôn mặt kiêu sa, mái tóc dài, phủ kín xuống đôi vai thon thả.

- Là Bạch Kiếm Nữ!

Long Thần Quân gật gật đầu, mục quang nhìn về phía Bạch Kiếm Nữ. Dường như ánh mắt đó ẩn chứa nhiều tâm sự khó nói của một bậc quân vương trong thiên hạ. Nó ào ạt, mạnh mẽ, chất chứa sự hối hận không nguôi.

- Chúng ta đã hẹn ước cùng lên chín tầng trời....

Bạch Kiếm Nữ nhẹ nhàng nói, hướng về phía Long Thần Quân khiến ông ta lập tức thu hồi mục quang, quay ra phía cửa sổ, nơi ánh sáng đang tràn ngập vào.

- Nàng đừng nói nữa. Chuyện xưa rồi!

Long Thần Quân lắc lắc đầu, tựa như muốn chôn kín một quá khứ sai lầm.

Thiên Thiên và Tiểu Bất Tử nhìn nhau khó hiểu. Hình như giữa Long Thần Quân và Bạch Kiếm Nữ đã xảy ra một câu chuyện gì đó. Nghe cái

cách Bạch Kiếm Nữ nói với ông ta, thì có vẻ hai người...yêu nhau. Nhưng sao có thể, một là người còn một chỉ là thanh kiếm vô tri.

Tiểu Bất Tử sắc mặt hốt hoảng, lắp bắp:

- Lẽ nào...hai người....

Bạch Kiếm Nữ nhìn Tiểu Bất Tử, gật đầu

- Ngày xưa chúng ta đã từng yêu nhau.

- Nhưng người chỉ là một thanh kiếm!

Tiểu Bất Tử nói như rên rỉ, với hãn sự việc này quả là quái dị.

- Thứ nguyên liệu làm nên Bạch Kiếm Nữ và Thiên Thiên là linh khí trời đất, vốn không thể dùng lý thuyết của phàm nhân để giải thích. Khi Cao Lỗ Sơn trao cho người Xung Thiên Thần Kiếm, lão cũng chẳng biết có sự lạ này. Chính ta cũng không biết.

Long Thần Quân nói.

- Rồi sao?

Khuôn mặt Tiểu Bất Tử lộ ra vẻ tò mò, lập tức giục.

- Năm đó, ta và Thiên Thu giao đấu một trận long trời lở đất. Pháp môn tà đạo Vạn Quỷ Chú tầng thứ mười hai đã khiến ta suýt nữa thì vong mạng. Chính lúc đó, Bạch Kiếm Nữ đã hiện thân, giúp ta giành được phần thắng lợi. Lúc đó ta chỉ nghĩ là một sự biến hóa của thanh kiếm nhưng kể từ khi ta đặt cho nàng một cái tên thì....

Long Thần Quân kể một mạch rồi thở dài.

- Lão đặt tên cho thanh kiếm là Bạch Kiếm Nữ?

Tiểu Bất Tử mắt tròn xoe, ngó sang Bạch Kiếm Nữ. Nàng khẽ gật đầu xác nhận.

- Khi chủ nhân chính thức gọi kiếm bằng một cái tên, nó sẽ phục tùng người đó vô điều kiện. Và nếu nhân kiếm hợp nhất, người sẽ trở thành vô địch.

Long Thần Quân nói, ánh mắt như hồi tưởng lại quá khứ năm xưa.

- Nhân kiếm hợp nhất? Nghĩa là...

Tiểu Bất Tử ấp úng, vô thức quay ra nhìn Thiên Thiên, thấy nàng chột ửng đỏ khuôn mặt, dường như đang khe khẽ mỉm cười.

- Đúng, nghĩa là người và kiếm phát sinh tình cảm gắn bó với nhau.

- Nhưng...nhưng sao có thể như thế được? Kiếm và người, vốn khác nhau. Không thể xảy ra chuyện đó được. – Tiểu Bất Tử nói như muốn hét lên. Hắn không thể tin được chuyện này, tuyệt đối không.

Thiên Thiên nghe những lời đó, chột toàn thân run lên, ánh mắt nàng nhìn hắn chột chuyển sang một thái độ khác lạ. Hình như nàng khó chịu với những lời nói đó. Hai bàn tay nàng siết chặt vào nhau.

- Người có biết Quỷ Xương Cuồng không?

Bạch Kiếm Nữ chột lên tiếng khiến Tiểu Bất Tử một giây sững lại. Trí nhớ hắn hiện về câu chuyện của Cao Lỗ Sơn. Lão nhật được thứ nguyên liệu thần thánh đó sau trận chiến giữa Ma thần thượng cổ là Quỷ Xương Cuồng và đệ nhất thần tướng Cao Thông. Nói về điều này, chắc hẳn Tiểu Bất Tử biết. Liên đó, hắn gật đầu nói:

- Ta Biết Quỷ Xương Cuồng. Đó là ma thần thời thượng cổ.

- Ta và Thiên Thiên đều là cốt nhục của Quý Xương Cuồng và Cao Thông. Nói cách khác, bọn ta được sinh ra bởi quỷ thần chứ không phải là thứ kim loại vô tri.

Giọng điệu Bạch Kiếm Nữ như muốn chỉ trích Tiểu Bất Tử, khiến hắn bỗng nhiên tràn đến những cảm giác hối hận. Chợt, Tiểu Bất Tử quay ra nhìn Thiên Thiên, thấy thái độ của nàng ta rất kỳ cục. Ánh mắt nàng đỏ hoe lên.

Nếu tính ra, Thiên Thiên đã ở bên cạnh Tiểu Bất Tử từ rất lâu rồi, nàng đã chứng kiến những phen sinh tử của hắn, chứng kiến cảnh hắn ngu ngơ vì mất trí nhớ. Nàng cũng nhìn hắn đau khổ mà rơi lệ vì hai người con gái. Nhưng dường như hắn đâu biết rằng nàng cũng có một linh hồn như con người.

“Vụt...”

Bạch y khẽ lay động, bóng người vọt qua cánh cửa, hòa vào ánh sáng. Thiên Thiên chợt đứng lên, bỏ chạy ra ngoài.

Tiểu Bất Tử ngây người ra nhìn theo, hắn quả là khó xử trong trường hợp này. Vì sao điều này lại xảy ra với hắn?

- Tiểu Bất Tử!

Bạch Kiếm Nữ khẽ gọi khiến hắn ngơ ngác quay lại, chờ đợi.

- Quý Xương Cuồng người có biết là ai không?

Tiểu Bất Tử lắc đầu, hắn chỉ biết đó là ma thần mạnh nhất trong lịch sử Lạc Hồng, ít nhất là trên sách vở ghi chép thế.

- Quý Xương Cuồng là nữ vương của quỷ giới. Mấy ngàn năm trước đã lên nhân gian thông qua con đường có tên là quỷ môn. Chẳng ngờ lúc đó

Lạc Hồng lại có vị thần tướng mạnh đến vậy.

Bạch Kiếm Nữ kể rồi nhìn hắn nói

- Người đi xin lỗi Thiên Thiên đi.

Tiểu Bất Tử đỡ người ra, mất một lúc sau hắn mới vùng chạy ra ngoài, đi tìm Thiên Thiên.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 18: Liên minh

Huyết thành cô liêu giữa trời chiều. Xung quanh tòa thành, hàng vạn xác chết nằm la liệt. Dao kiếm lạnh lẽo tua tủa cắm lên mặt đất, từ xa nhìn như lông nhím.

Cửa thành mở toang, tựa như chẳng còn muốn chiến đấu nữa. Thực sự thì Huyết thành đã bị Quỷ Đế đánh hạ.

Lầu thành phía bắc, Quỷ Đế vận bạch y, dáng vẻ tha thướt chẳng chút tà niêm nào, ngạo nghễ hướng mắt nhìn về phía hồ Vạn Trùng. Rốt cục sau nhiều tháng bao vây, Quỷ Đế cũng đã chiếm được điểm trọng yếu dẫn về nơi kháng chiến của An Dương.

Từ dưới, bóng Vô Tình Quỷ lặng lẽ bước lên. Y ngó quanh một vòng rồi nhẹ nhàng bước tới gần Quỷ Đế. Dường như y chẳng muốn làm phiền người mà y vô cùng yêu mến. Vô Tình Quỷ khẽ đứng bên cạnh, cũng đưa ánh nhìn về phía hồ Vạn Trùng.

- Còn lại bao nhiêu binh mã?

Quỷ Đế cất tiếng hỏi, thanh âm tựa như chẳng muốn quan tâm đến việc ả đã nướng một số lượng không nhỏ cho việc đánh hạ Huyết thành.

- Chỉ còn 2 vạn.

Hơn 20 vạn quân tiến đánh Huyết thành, giờ chỉ còn vền vẹn 2 vạn nhưng khuôn mặt Quỷ Đế vẫn chẳng tỏ vẻ rung động. Với ả, có bao nhiêu

mạng sống ngã xuống cũng chẳng quan trọng. Tính mạng con người với ả chỉ như con sâu cái kiến. Khuôn mặt không hề biến sắc, ả nói:

- Huynh mau dồn hết binh lực về đây, ta nhất định phải đánh vào hồ Vạn Trùng, nhất định phải tóm bằng được thằng nhóc kia.

Quý Đế mắt lộ tia máu, quay người nhìn Vô Tình Quỷ, nói như rít qua kẽ răng. Bạch y phấp phới trong gió, chẳng thể ngờ được ác nhân khát máu nhất Lạc Hồng lại là một người con gái yêu kiều đến vậy.

Vô Tình Quỷ thái độ ngật ngưỡng, tựa như muốn nói ra lời can ngăn.

- Huynh muốn nói gì sao?

Quý Đế dường như đã thấu hiểu con người của Vô Tình Quỷ, liền đó cất tiếng hỏi.

- Nếu dồn hết binh lực về đây thì Mai Thiếu Kỳ có thể tiến đánh ta bất cứ lúc nào. Chưa kể tấn công hồ Vạn Trùng gian nan vô cùng, khi xưa ta đã từng...

Chưa để Vô Tình Quỷ kịp nói xong, Quý Đế đã trừng mắt nói:

- Ta không cần biết. Ta không quan tâm Mai Thiếu Kỳ hay bất cứ ai khác, điều ta muốn nhất bây giờ là giết lão An Dương và bắt thằng nhóc kia.

Quý Đế tin rằng, con ngũ sắc phượng hoàng kia đã mang Tiểu Bất Tử vào sâu hồ Vạn Trùng, nơi đặt căn cứ kháng chiến của An Dương. ả cũng hoàn toàn không biết cái tên mình muốn bắt để lấy nốt mảnh linh hồn còn lại đang ở một nơi rất xa, ngoài hòn đảo vô danh trên Đại Đông Hải.

Nghe những lời đó, Vô Tình Quỷ chẳng biết làm gì, đành thờ dài, quay người đi xuống phía dưới. Y là một kẻ đa mưu túc trí, pháp lực cao cường.

Giang sơn này, ngôi vị Quý Đế đều do một tay Vô Tình Quỷ làm nên cả. Nhưng y chẳng cần gì hết, bởi trong lòng con người này, chỉ có một hình bóng của Huyết Lệ mà thôi. Nàng muốn gì, nàng cần gì, y cam tâm nhảy vào lửa, thậm chí xuống địa ngục để đáp ứng.

Bóng Vô Tình Quỷ vừa khuất, từ trong lâu thành, Cảnh đạo sỹ chậm chậm bước ra. Quý Đế khẽ xoay người nhìn y, khuôn mặt tỏ ra mười phần lạnh lẽo.

- Bệ hạ!

Cảnh đạo sỹ khẽ cúi người, miệng dường như vừa nở ra một nụ cười bí hiểm.

- Tiếc là để thằng nhóc đó chạy thoát, người lại phải đợi một chút nữa vậy. Để ta phá tan đám giặc cỏ An Dương, tóm thằng nhóc đó.

- Vâng!

Cảnh đạo sỹ cúi người. Chợt y suy nghĩ một lúc rồi liếc tới Quý Đế, từ tốn nói:

- Có điều này không biết thần có nên nói ra hay không.

- Điều gì? – Quý Đế nghi hoặc nhìn y.

- Là Vạn Quỷ Chú.

Cảnh đạo sỹ ấp úng.

Nghe đến Vạn Quỷ Chú, Quý Đế lập tức thái đổi chuyển sang một trạng thái khác. Tên đạo sỹ này biết gì về Vạn Quỷ Chú mà trong lời nói lại đầy những sự thăm dò thái độ như vậy. Hít một hơi, Quý Đế gật đầu:

- Vạn Quỷ Chú làm sao, người mau nói ta nghe.

Cảnh đạo sỹ đứng thẳng người lên, phúi phúi ống tay áo, ánh mắt lão liên nhìn xung quanh rồi cất tiếng:

- Vạn Quỷ Chú vốn là pháp môn độc bá thiên hạ từ cách đây lâu lắm rồi. Nguồn gốc của nó vốn là từ nữ vương của quỷ giới là Quỷ Xương Cuồng để lại trước khi chết.

- Quỷ Xương Cuồng! Chẳng phải ma thần thời thượng cổ?

Quỷ Đế đăm chiêu.

- Chính là nhân vật này. Năm xưa Quỷ Xương Cuồng từ quỷ giới lên nhân gian, với pháp lực của bà ta, nhân giới chẳng hề có một ai chống lại được. Thiên giới lúc đó cử thần tướng Cao Thông xuống đối phó, rốt cục cả hai người đều đồng quy vu tận. Tuy nhiên, trước khi chết, bà ta để lại một cuốn sách gọi là Vạn Quỷ Chú. Cuốn sách này có 12 trang, trang cuối chính là chìa khóa để mở toang quỷ môn. Nếu quỷ môn khai mở, năng lực của Vạn Quỷ Chú sẽ được tiếp thêm trăm phần sức mạnh, có thể điều khiển được quỷ giới. Có điều...

- Có điều làm sao?

Quỷ Đế khuôn mặt chuyển sang một trạng thái phấn khích khi nghe Cảnh đạo sỹ kể câu chuyện này.

- Có điều trang cuối đã bị một thần tăng bí ẩn của Vạn Phật Tông phong ấn. Còn quỷ môn cũng được đóng lại và phong ấn.

Quỷ Đế vội vàng mang cuốn sách ra nhìn, trang cuối cùng có một chữ “vạn” của Phật môn. Điều này thực sự có thật? Suy nghĩ tới lui, ả lại cất tiếng như thúc giục:

- Vậy quỷ môn ở đâu?

Cảnh đạo sỹ chậm rãi nói:

- Cách đây mấy trăm năm, sư phụ của thần đã tìm thấy quý môn. Nó nằm ở trên dãy Hoàng Ma. Sư phụ đã ra tay đánh vỡ long mạch để khai mở quý môn tuy vậy chỉ khiến nó nhích ra một chút.

- Hoàng Ma? – Quý Đế nhăn mặt nghĩ tới. Hoàng Ma là thánh địa của Vân Tiêu Kiếm, xưa kia lão Dương Thiếu Sơn vô tình đã bỏ nàng lên đây để lập phái tu hành. Điều này có liên quan gì không?

- Bẩm thánh thượng, chính là đỉnh Thông Thiên Hoàng Ma. Khi xưa Vân Tiêu chân nhân đã lên đây, sử dụng Vân Tiêu Bát Quái Kiếm Đồ để trấn yểm quý môn.

Cảnh đạo sỹ gật đầu nói.

Lời nói của tay đạo sỹ khiến Quý Đế tâm thần chấn động, toàn thân run lên khe khẽ. Trong đầu ả, hình ảnh của Thiếu Sơn, của Vân Tiêu chân nhân chợt ào ạt hiện về. Ả khẽ loạng choạng lùi về sau. Hoàn Hồn Linh Thạch khe khẽ tỏa ánh sáng lung linh. Dường như Song Mai đang cố gắng thoát ra ngoài.

Cảnh đạo sỹ thấy thế, khuôn mặt thể hiện những tia sợ hãi, vội vươn tay định đỡ lấy Quý Đế thì ả đã phẩy tay:

- Ta không sao!

- Linh hồn này thực sự rất mạnh mẽ, nếu không nhanh tay e là...

Cảnh đạo sỹ lo lắng nói.

Quý Đế nhíu mày, quát lên:

- Ta biết rồi!

Cảnh đạo sỹ bị quát, khuôn mặt sợ hãi, khẽ lùi lại. Một chập, hấn lại thăm dò:

- Còn chuyện quý môn...
- Đừng nói cho ai, để ta tính

Quý Đế ra lệnh.

- Thần tuân chỉ!

Cảnh đạo sỹ cúi người, vái một vái rồi khẽ lui ra, trên trán chảy xuống mấy giọt mồ hôi.

Hồ Vạn Trùng

Trong đại điện, An Dương khuôn mặt hết sức khó coi, hai bàn tay đan vào nhau, thỉnh thoảng thở hắt ra.

Bên dưới, đám tướng lĩnh lộn xộn đứng đó chẳng ra hàng lối. An Văn Thăng đứng gần ngai vàng nhất, thái độ đầy sự sợ hãi, mặt không dám ngẩng lên nhìn.

Hồng Vân Tiên Tử cùng Đinh trưởng môn khuôn mặt cũng hết sức lo lắng, cứ ngược lên nhìn An Dương trên kia. Huyết thành bị hạ là một việc hết sức nguy hiểm. Cảnh cổng dẫn đến hồ Vạn Trùng có thể nói là đã mở toang.

Có điều, trông bộ dạng của Hồng Vân Tiên Tử chẳng có mấy sự đau đớn sau sự việc của Tiểu Linh.

Bầu không khí im lặng đó cứ thế diễn ra, chợt từ ngoài cửa, một bóng người bước vào. Hồng Vân Tiên Tử lập tức bị thu hút, nhích người bước

tới, giọng khe khẽ nói:

- Sao rồi?

Người vừa bước vào là Bạch Vân Tiên Tử, nàng vẫn xinh đẹp, kiêu sa, thần thái tỏa ra khiến người ta phải ngưỡng mộ vô cùng. Bạch Vân gật nhẹ đầu, nói nhỏ:

- Tiểu Linh vừa tỉnh lại nhưng nguyên khí hao tổn không hề nhỏ, chắc phải mất vài năm mới có thể khôi phục. Lê Hữu tiên bối đang ở cùng con bé.

Hồng Vân Tiên Tử gật nhẹ đầu, đoạn lại ngó lên phía trên. Không ngờ Quỷ Đế lại đích thân tấn công Huyết thành khiến cho Tiểu Bất Tử mất tích còn Tiểu Linh bị thương nặng. Nếu không nhờ tài y thuật siêu phàm của Lê Hữu, tính mạng Tiểu Linh chắc chắn không thể giữ được.

An Dương trong một thời gian ngắn mất đi hai chiến tướng, lại đi tong luôn Huyết thành thì đương nhiên không hề vui vẻ một chút nào. Nay Tiểu Linh không còn sức để chiến đấu, Tiểu Bất Tử không rõ thất lạc đi đâu, An Dương càng thêm phần lo lắng.

An Dương trầm ngâm một chập, đoạn bắt đầu cất tiếng:

- Các khanh, đến giờ phút này thì chúng ta phải làm thế nào?

Ở dưới đều im lặng nhìn nhau, chẳng ai đưa được ra một ý kiến nào. Quỷ Đế dồn sức tấn công, Huyết thành đại bại, phần lớn binh mã của quân tiên phong đã bị tiêu diệt. Lúc này, trong tay An Dương chỉ còn gần chục vạn quân tại hồ Vạn Trùng.

- Khải bẩm hoàng thượng! Quỷ Đế dồn sức tấn công Huyết thành, nướng quân vô số, nay chỉ còn lại 2 vạn. Thần nghĩ rằng ả sẽ không thể đánh đến đây.

Hồng Vân Tiên Tử chột lên tiếng. Mọi ánh mắt đổ dồn về trưởng môn Mẫu Nghi Giáo, có vẻ như đồng tình với lời của bà ta.

- Hồng Vân Tiên Tử nói đúng, binh lực hiện thời của Quỷ Đế không thể tấn công chúng ta trong lúc này. Thần nghĩ ả cũng không dám dồn binh lực về đây bởi Mai Thiếu Kỳ ở phía nam thực lực không hề nhỏ. Nếu lơ là phòng thủ, ả có thể sẽ bị Mai Thiếu Kỳ đánh úp.

Đình trưởng môn nghe vậy cũng lên tiếng, thêm vào.

“Đúng rồi...đúng rồi...” Một trưởng âm thanh xôn xao phát ra từ phía dưới, các vị tướng lãnh, tham mưu vẻ mặt chột vui mừng như nhìn thấy ánh sáng ở cuối đường hầm.

Khuôn mặt An Dương cũng giãn ra chút ít. Ông ta nhìn xuống, khẽ gật gật đầu, vẻ như an tâm.

- Bẩm hoàng thượng, thần nghĩ rằng nếu chúng ta xuất đại binh tái chiếm Huyết thành thì sẽ khiến Quỷ Đế trở tay không kịp. Binh lính ở đó chỉ có 2 vạn lại vừa trải qua chiến đấu nên rất mệt mỏi, việc giành chiến thắng thần nghĩ là không phải không có khả năng.

An Văn Thăng lúc này đã bớt được sự sợ hãi, lên tiếng đóng góp.

- Các khanh nghĩ sao?

An Dương nhìn một lượt phía dưới. Đám người nhìn nhau, bàn tán, rất cục cẳng ai dám đồng ý với An Văn Thăng.

- Phụ hoàng! Con thấy vương thúc nói có lý, nếu ta dồn lực đánh một trận thì với binh lực hiện tại của Quỷ Đế, ả hoàn toàn không thể chống đỡ.

Cửu công chúa từ sau bước ra, nói. Trông sắc mặt của nàng, có vẻ như thương tích vừa rồi đã hoàn toàn phục hồi.

- Con đã bình phục chưa?

An Dương nhíu mày nhìn, giọng điệu có vẻ như chẳng màng đến chiến sự mà rất quan tâm đến cô công chúa này.

- Con đỡ rồi, may có Tiểu Bất Tử....

Nói đến đây, cửu công chúa sắc mặt bỗng trùng xuống. An Dương thấy vậy, an ủi:

- Đừng lo lắng quá, ta đã cử người đi tìm hãn rồi.

- Vâng!

Cửu công chúa khẽ nói, trong đầu hiện ra hình ảnh của Tiểu Bất Tử. Hãn đã cứu nàng khỏi đại kiếp nạn này.

“Oác”...Đúng lúc này, phía ngoài đại điện vang lên một tiếng kêu như cú. Tiếng kêu có vẻ được phát ra từ một linh điểu.

Từ bên ngoài, đám hộ quân nháo nhác đội hình, chạy tới lui, hô lên âm ỹ. Một tên chạy vọt vào cung điện, mặt mũi căng thẳng, quỳ xuống nói nhanh:

- Hoàng thượng! Có một người lạ cười linh điểu đang bay lượn ngoài kia.

An Dương nhíu mày, nắm tay siết lại, Liên Châu Thần Tiễn đeo bên cạnh chợt nhẹ nhàng phát quang. Kẻ nào lại dám cười linh điểu bay lượn trên đại điện của ông ta?

- Có kẻ to gan dám cười linh điểu bay lượn trên đại điện. Mau ra bắt hãn.

Đình trưởng môn đặng đặng sát khí, quay người tính đi ra ngoài cùng Phạm Mạnh Hồ. Chợt từ cửa, một giọng nói vang vào:

- Khỏi cần ra bắt, ta đã vào đây.

Ồ...à....Những thanh âm ngạc nhiên không ngừng vang lên, khiến đại điện nhanh chóng bị bao trùm. An Dương trên ngai, nhìn xuống với cái nhìn thù địch.

Xoạt...Trước mặt An Dương không biết từ lúc nào, 5 đạo hào quang rực sáng, hình dáng như những mũi tên, bập bênh chờ lệnh phóng vút đi.

Bạch Ưng chân nhân, đạo bào sắc lam, bước vào nói lớn. Tức thì đám quan binh dạt ra một chỗ, tạo thành hình vòng cung trước mặt lão.

- Ta đến đem theo một hòa ước.

Bạch Ưng chân nhân lên tiếng. Tất cả mọi người trong đại điện đều nhìn ông ta với thái độ thận trọng. An Dương có vẻ dẫn đo, những đạo khí trước mặt ông ta cũng nhẹ nhàng rung lên, có vẻ không muốn lao tới tấn công.

Lẽ thường, nếu không có cái lời nói “hòa ước” kia vang lên, chắc hẳn An Dương đã rat ay. Với pháp lực của ông ta, cộng với đám nhân sỹ, tướng lĩnh dưới kia, tuyệt đối Bạch Ưng chân nhân không có đường sống. Nhưng là một bậc đế vương, biết suy tính trước sau, An Dương chẳng những không để những tình cảm cá nhân chi phối mà còn biết tiến lui đúng lúc.

An Dương và anh em nhà họ Mai trước đây vốn có tình quân – thần. Vì nhiều lý do mà Mai Thiếu Kỳ làm phản. Tuy vậy đối thủ lớn nhất hiện nay là Quỷ Đế chứ không phải Mai Thiếu Kỳ. Trong suốt thời gian qua, An Dương bị đánh lui về hồ Vạn Trùng, quân đội Quỷ Đế khiến ông ta phải xếp như gián, tình thế bi đát vô cùng. Nếu có một hòa ước liên minh để cùng chống lại Quỷ Đế với Mai Thiếu Kỳ, An Dương sẵn sàng làm. Ông ta biết, nếu Quỷ Đế tiêu diệt mình xong, Mai Thiếu Kỳ cũng sẽ trở thành con

môi tiếp theo. Năm xưa Quý Đế phát binh thảo phạt các lộ, vì sự cá nhân nên các thành chủ nhanh chóng đại bại dưới gót giày của ả. Nay Bạch Ưng đạo trưởng đem đến một tin vui, lẽ nào An Dương lại không đón nhận.

Dù rằng Quý Đế chỉ còn 2 vạn quân đóng tại Huyết thành, An Dương có thể dốc toàn lực tái chiếm. Nhưng lấy lại thành xong rồi thì sao? Lực lượng của ông ta có đủ để đánh tới thành Thần Long? Quý Đế binh lực vẫn còn hết sức hùng hậu. Chi bằng hòa hoãn với Mai Thiếu Kỳ, dù sao kẻ thù của kẻ thù cũng là bạn. Nghĩ đến đây, An Dương sắc mặt lập tức trở nên ôn hòa, ông ta phẩy tay một cái, 5 đạo quang mang kia lập tức tắt lịm.

An Dương đứng lên, bước xuống, đưa tay ra, nói:

- Bạch Ưng đạo trưởng, đã lâu không gặp, chẳng hay ngài vẫn khỏe chứ?

Bạch Ưng chân nhân mỉm cười, ánh mắt có vẻ như hiểu được đối thủ cũng cần mình, chấp tay khê cúi người, từ từ nói:

- Tạ ơn ngài, bản đạo vẫn khỏe.

An Dương sắc mặt hơi trùng, ông ta không thấy Bạch Ưng chân nhân gọi mình là hoàng thượng như ngày xưa, trong lòng nổi lên một tia giận dữ. Nhưng ngay lập tức, An Dương hiểu nóng giận bây giờ hoàn toàn không hay chút nào vì vậy đành nuốt cục tức.

- Mời đạo trưởng ngồi.

An Dương phẩy tay, lập tức đám binh lính khiêng ra một chiếc ghế. Bạch Ưng đạo trưởng ngồi xuống. Đám văn võ bá quan của An Dương dồn lại một phía trước mặt của lão đạo kia khiến cho khung cảnh khô hài vô cùng. Một bên rộng rãi còn một bên thì đứng chật ních.

- Đạo trưởng nói đến hòa ước, chẳng hay Mai Thiếu Kỳ có ý gì?

An Dương mở lời.

- Năm xưa em trai ta làm phản là điều bất đắc dĩ. Tất cả đều do tên Vô Tình Quỷ xúi giục.

Bạch Ưng chân nhân giải thích.

An Dương trong lòng cười khẩy một tiếng, vốn chẳng tin gì lời nói của lão đạo trưởng nhưng vẫn niềm nở:

- Ta biết, ta biết, tất cả là do Vô Tình Quỷ.

- Nay ta thay mặt Thiếu Kỳ, mong ngài đại xá. Chúng ta nên bỏ qua xích mích, cùng liên minh để chống lại Quỷ Đế.

Bạch Ưng chân nhân nói rồi, ngược mắt chờ thái độ của An Dương.

- Vậy thì tốt quá, thú thực ta cũng đang muốn gửi sứ giả đến thành Phong Hỏa để bàn bạc về hòa ước liên minh với Mai Thiếu Kỳ.

An Dương mỉm cười nói.

- Thám báo của ta cho biết, hiện Quỷ Đế đang huy động toàn lực tấn công về hồ Vạn Trùng, xem ra ả rất muốn tiêu diệt ngài. Việc huy động toàn lực tấn công sẽ khiến ả phải lơ là phòng bị phía nam. Mai Thiếu Kỳ sẽ tập trung binh lực, tấn công thành Thần Long rồi sẽ nhanh chóng tiến công quân của Quỷ Đế đang bao vây hồ Vạn Trùng. Chỉ cần ngài phòng thủ chặt hồ Vạn Trùng, chờ khi quân của Mai Thiếu Kỳ đến, Quỷ Đế sẽ bị kẹp ở giữa.

Bạch Ưng chân nhân nói một hơi rồi lại hướng lên, dò xét thái độ của An Dương.

An Dương trầm ngâm khi nghe những lời của Bạch Ưng chân nhân. Nói vậy khi đó Mai Thiếu Kỳ sẽ chiếm được một vùng lãnh thổ không nhỏ, so

ra thì An Dương sẽ hoàn toàn lép vế. Cuộc làm ăn này có vẻ như lão đã bị hớ.

- Nói vậy hóa ra chúng ta tạo điều kiện cho Mai Thiếu Kỳ thâm tóm hết đất đai Lạc Hồng ?

An Văn Thắng mặt trợn ngược ,tức giận đứng ra ngoài nói lớn.

- Không được hỗn!

An Dương quát lên, trừng mắt nhìn tới khiến An Văn Thắng lập tức lùi lại mặt mày căng thẳng. Nếu lão không để mất Huyết thành thì đâu đến nỗi An Dương phải chịu lép vế trong cuộc thương lượng này.

- Xin các ngài bớt nóng, ta đến đây vốn có sự chuẩn bị kỹ lưỡng. Nếu diệt xong Quỷ Đế, thiên hạ sẽ chia đôi. Một nửa của An Dương còn một nửa thuộc về Mai Thiếu Kỳ.

Bạch Ưng chân nhân nói rồi rút trong người ra một văn tự đoạn đưa cho một người mang lên. An Dương cầm văn tự đọc một lượt rồi ánh mắt dán vào dấu xác nhận của Mai Thiếu Kỳ. Cho dù có viết văn tự xác nhận nhưng An Dương vẫn đắn đo không thôi. Lời nói của quân vương, nói nặng thì nặng thật nhưng trước đại nghiệp, cho dù có thề độc cũng chẳng thể tin. Tuy vậy nếu không liên minh, e rằng cả hai đều không có cửa chống lại Quỷ Đế. An Dương thở dài, đoạn nói:

- Đạo trưởng, ta đồng ý với hòa ước này.

Đám người ở dưới nhìn lên An Dương, mỗi người một thái độ khác nhau. Bạch Ưng chân nhân đứng lên, quay người về phía An Dương, chấp tay nói:

- Vậy lão đạo xin trở về báo tin cho Mai Thiếu Kỳ.

An Dương khẽ gật đầu, Bạch Ưng đi nhanh ra ngoài cửa. Lão vừa bước ra cửa, An Văn Thành đã đứng đó, len lén nhìn tới. Bạch Ưng chân nhân sững người, ánh mắt ôn hòa nhìn nhị thế tử của An Dương. Lão khẽ mỉm cười gật đầu. An Văn Thành lí nhí nói:

- Sư phụ!

Bạch Ưng chân nhân vỗ vỗ lên vai hắn, khẽ hỏi:

- Con vẫn mạnh giỏi chứ. Thái Bảo ra sao?

Văn Thành buồn bã nói:

- Sư đệ quyết chiến với Quỷ Đế tại Huyết thành, đến nay mất tích ở đâu không rõ.

Bạch Ưng chân nhân khẽ thở dài, đoạn bảo:

- Thăng nhóc ấy số cao mạng lớn, hy vọng là nó không sao.

Nói rồi, Bạch Ưng chân nhân chào từ biệt đệ tử, cười linh diệu phá không bay đi.

LẠC HỒNG KÝ

Long Giang
www.dtv-ebook.com

Quyển 2 - Chương 19: Từ bỏ

Chương 19

Từ bỏ

Thiên Thiên ngồi lặng lẽ dưới những tán lá, nàng ngược nhìn biển ở ngoài xa. Bầu trời âm u, cuộn cuộn những con sóng vỗ vào bờ.

Đôi mắt Thiên Thiên lơ đãng, tựa như chẳng có chút gì của nhân gian khiến nàng có thể bặt tâm vậy. Lời nói của Tiểu Bất Tử khiến nàng buồn? Nàng không rõ nữa. Những kỷ niệm mà nàng lưu giữ lại về cuộc đời của Tiểu Bất Tử cứ chầm chậm trôi qua trước mắt, tựa như đang xem một cuốn phim. Dù sao nàng cũng chẳng thể trách móc gì được hẳn. Tiểu Bất Tử nói đúng, nàng đâu phải là con người. Chỉ là một thanh kiếm vô tri, mang hình dạng con người thì phải.

- Thiên Thiên!

Giọng hẳn vang lên phía sau, nàng nghe thấy nhưng vì sao vẫn không quay lại? Ánh mắt vẫn nhìn ra xa kia, nơi những con sóng âm ào xả những hờn giận của lòng biển. Tiểu Bất Tử đứng đó, nhìn nàng, hẳn đang cảm thấy hối hận.

- Thiên Thiên à!

Tiểu Bất Tử lại khẽ gọi, lời nói nhẹ nhàng tựa như hẳn sợ nàng sẽ không quay lại mà nhìn.

- Người đừng lo, ta không nghĩ gì đâu.

Nàng nói, đầu lúc lắc, ánh nhìn vẫn ở nơi những con sóng.

- Ta chỉ muốn nói là...xin lỗi người. Ta không hề muốn xúc phạm đến...

Tiểu Bất Tử áp úng, nói chẳng nên lời.

Thiên Thiên tự nhiên đứng lên, quay về phía sau nhìn hắn, ánh mắt ôn hòa, mỉm cười buồn buồn:

- Ta đã nói là người chẳng có lỗi gì cả, đừng lo lắng. Dù sao thì người vẫn là chủ nhân của ta.

Hai chữ “chủ nhân” như một vết dao cứa vào tim Tiểu Bất Tử. Lời nói sao sắc lẹm, nó hơn ngàn vạn thứ thần binh bảo khí kia vậy. Khuôn mặt Tiểu Bất Tử chuyển sang thành một trạng thái khác, chính hắn cũng không hiểu nổi cái cảm xúc trong tâm trí nữa.

Lúc này, Thiên Thiên nhìn thấy bộ dạng của hắn thì tự nhiên nổi buồn tan biến. Trông cái tên Tiểu Bất Tử này đúng là ngu ngốc mà. Nàng thầm nghĩ rồi quay người đi về phía biển, mặc kệ hắn đứng đó, mặt mày khó coi.

“O!” Tiểu Bất Tử giật mình khi thấy Thiên Thiên bỏ lại hắn mà bước ra nơi những con sóng đang ì ào đánh tới. Hắn cũng chẳng biết phải nói gì cho hợp hoàn cảnh. Vốn hắn không khéo ăn nói, nhất là với phụ nữ. Trước đây, hắn cũng muốn nói nhiều điều với sư tỷ rồi Tiểu Linh, rốt cục những khi định mở miệng ra nói thì cũng là giây phút chia ly. Bởi vậy Tiểu Bất Tử nghĩ rằng, đối với những người thân thiết và quan trọng, tốt nhất nên chôn kín những tình cảm, đừng nên nói ra.

Thiên Thiên đối với Tiểu Bất Tử ra sao, hắn cũng không định nghĩa được. Nhưng hắn chắc chắn rằng chẳng có bất cứ một tình cảm nam nữ nào cả. Những cảm xúc này, có lẽ đến từ việc Thiên Thiên đã quá quen thuộc

với hần mà thôi. Thực sự, tập để biến việc đối xử với Thiên Thiên từ một thanh kiếm sang con người là một quá trình lâu dài.

Tiểu Bất Tử thở dài, đưa ánh mắt ngắm thanh thần kiếm của mình đang bước trên bờ cát, để mặc những con sóng ve vuốt đôi chân trần xinh đẹp. Con chim Lạc non từ đâu cũng bay ào ra, như đang đùa nghịch với Thiên Thiên. Tiểu Bất Tử khẽ cười một tiếng, không ngờ, Xung Thiên Thần Kiếm lại là một cô nương xinh đẹp như tiên giáng trần.

- Người thấy chị ấy sao?

Thốt nhiên một giọng nói vang đến khiến Tiểu Bất Tử giật mình, suýt chút nữa thì hét lên. Hần quay ra phía sau, là Bạch Kiếm Nữ, nàng đang đứng đó, cũng nhìn về phía Thiên Thiên và con chim Lạc đùa giỡn trước sóng biển.

- O! Ta...

Tiểu Bất Tử ấp úng.

Bạch Kiếm Nữ khuôn mặt u buồn, ngó Tiểu Bất Tử chằm chằm nói:

- Sau khi được đặt tên, chúng ta sẽ chỉ được biến hóa hình dạng một lần cuối cùng thôi. Và từ đó về sau sẽ giữ mãi hình dáng ấy.

Tiểu Bất Tử à lên một tiếng. Như thế có nghĩa là Thiên Thiên sẽ không thể biến hóa ra bất cứ hình dáng nào nữa mà mãi mãi ở trong hình hài một cô gái có vẻ đẹp của Tiểu Linh và Song Mai.

Đưa tay gãi đầu, Tiểu Bất Tử ngượng ngùng nhìn Bạch Kiếm Nữ, lí nhí nói: “Ta không biết điều đó, nếu biết thì ta đã không đặt tên cho Thiên Thiên”.

- Người hối hận về điều đó sao? – Bạch Kiếm Nữ ánh mắt chột nghiêm lại, nhìn hẩn mà hỏi.

Lập tức, Tiểu Bất Tử xua xua tay, giọng hốt hoảng:

- Không....không...à...không!

Bạch Kiếm Nữ nhếch môi, khẽ cười đoạn ngồi xuống khiến cho Tiểu Bất Tử lúng túng không thôi, cũng vội bước ra mấy bước rồi chậm chạp ngồi xuống bên cạnh.

Hai người ngồi cạnh nhau, ánh mắt đều hướng về phía Thiên Thiên. Trông dáng vẻ của nàng tựa như chẳng màng gì đến sự đời vãn vũ.

- Người biết không, thế sự Lạc Hồng ngày nay đều do chàng gây nên cả.

Chột Bạch Kiếm Nữ cất tiếng, nói với Tiểu Bất Tử khiến hẩn vô cùng khó hiểu. Bạch Kiếm Nữ thấy hẩn không nói gì bèn nói tiếp:

- Năm xưa chàng ra lệnh bằng bất cứ giá nào mọi người cũng không được để Thiên Thu gặp được Dương Thiếu Sơn. Chàng muốn ông ta toàn tâm toàn ý ở lại Thông Thiên Hoàng Ma mà trấn yểm quỷ môn. Chẳng ngờ là Lạc Hồng lại sinh ra một Quỷ Đế vì hận tình mà tẩm máu chúng sinh.

Tiểu Bất Tử nghe đến cái tên Thiên Thu và Dương Thiếu Sơn thì trong lòng cảm thấy rất thân quen, tựa hồ như chính hẩn được sống trong câu chuyện của hai người này vậy. Hẩn cảm thấy như mình nghe thấy những tiếng gió biển lồng lộng quen thuộc ở bên bờ Đại Đông Hải, nơi gần thành Phong Hỏa. Hẩn nghe thấy những tiếng í ới gọi nhau của cả Thiên Thu và Dương Thiếu Sơn.

- Người nói đến quỷ môn?

Tiểu Bất Tử tự kéo mình ra khỏi những cảm giác hồi tưởng mà chính hắn cũng không rõ vì sao bị trôi vào rồi cất tiếng hỏi.

- Đúng, quý môn, năm xưa quý môn đã một lần khai mở, khi đó nhân giới gặp phải đại họa Quỷ Xương Cuồng. Nay quý môn lại một lần nữa chuẩn bị mở ra, Lạc Hồng chắc chắn sẽ gặp phải kiếp nạn còn ghê gớm hơn khi xưa rất nhiều.

- Vì sao ngươi lại biết những điều này? Chẳng phải ngươi và Long Thần Quân chỉ ở ngoài hòn đảo hoang này thì sao năm rõ được mọi chuyện?

Tiểu Bất Tử nghi hoặc, nhìn tới Bạch Kiếm Nữ.

Bạch Kiếm Nữ lắc đầu, nói:

- Đó là linh tính của ta. Dù sao ta và Thiên Thiên cũng mang trong mình năng lực của quý giới. Ta linh cảm được những đại họa sắp tới. Và nhất là Vạn Quỷ Chủ đang nằm trong tay Quỷ Đế. Sớm muộn ả cũng sẽ biết cách khai mở quý môn.

- Quý môn khai mở thì sao?

Tiểu Bất Tử lãnh cảm cất tiếng. Bạch Kiếm Nữ sững người, đôi mắt đầy sự kinh ngạc nhìn hắn.

- Quý môn khai mở thì sao chứ? Với ta đâu có quan trọng gì?

Tiểu Bất Tử nói ra từng từ, mục quang lạnh tựa hàn băng, như thổ lộ tâm can sâu thẳm của mình. Hắn từ bỏ hết sao? Hắn không muốn tranh đấu với cuộc đời này nữa sao? Còn những mối hận thù sâu như biển cả? Tiểu Bất Tử quên hết rồi ư?

Bạch Kiếm Nữ kinh ngạc không thôi, cái thẳng nhóc này, mới được bao nhiêu tuổi rồi mà đã buông xuôi tất cả? Bạch Kiếm Nữ đứng phắt giậy, ánh

mắt hần lên tia máu, nhìn Tiểu Bất Tử rồi quát lên:

- Người...người còn trẻ mà đã buông xuôi tất cả. Còn người thân của người, khi quỷ môn khai mở họ sẽ ra sao? Đại họa này người đừng nói là mình không quan tâm.

Tiểu Bất Tử khẽ cười một tiếng. Chẳng hiểu điệu cười là sự đau đớn hay chán nản, coi mọi thứ giờ là hư vô nữa.

- Bạch Kiếm Nữ!

Ngay lúc này, tiếng Thiên Thiên vang lên như chuông ngân, xen vào giữa thái độ công kích của Bạch Kiếm Nữ và cái kiêu bất cần của Tiểu Bất Tử.

- Thiên Thiên.... – Bạch Kiếm Nữ nhìn Thiên Thiên, cái tên thốt ra như muốn nói hãy lay chuyển ý nghĩ của chủ nhân.

Thiên Thiên khẽ cười, lắc đầu nói:

- Người không hiểu chủ nhân của ta đâu. Chẳng còn nổi cơ cực nào trên cõi đời này là chủ nhân chưa trải qua cả. Cha mẹ, người thương, bạn bè, tất cả đều vượt khỏi tầm tay...

- Thiên Thiên! – Thiên Thiên chưa kịp nói hết, Tiểu Bất Tử đã đứng phắt lên, khuôn mặt lạnh lẽo, đầy u uất nhìn nàng.

Bất giác, Thiên Thiên hơi sững người lại. Bạch Kiếm Nữ thấy thái độ của Tiểu Bất Tử cũng đành im lặng mà nhìn.

- Người..người đừng gọi là là chủ nhân nữa. Ta không muốn người gọi bằng cái cách đó.

Tiểu Bất Tử nói như rít lên khiến Thiên Thiên thoáng chút u buồn hiện lên nét mặt. Hẳn không phải chủ nhân của nàng thì là gì đây? Một người

bạn ư? Nghĩ đến đây, trên môi Thiên Thiên thoáng qua một nụ cười.

Cả ba người đang im lặng nhìn nhau thì bỗng từ đâu vọng tới một tiếng nói, chính là của Long Thần Quân:

- Người phải trở về Lạc Hồng để ngăn cản Quỷ Đế khai mở Quỷ Môn.

Tiếng vừa dứt, từ đâu Long Thần Quân đã bước ra như ảo ảnh. Tiểu Bất Tử mặt mày khó coi, nhìn lão rồi khinh khinh trả lời:

- Không! Chẳng liên quan gì đến ta cả. Lạc Hồng có thành sông máu cũng chẳng liên can gì đến ta.

- Người...! – Long Thần Quân nghe vậy, rít lên tức giận.

Nhìn thái độ bất cần của Tiểu Bất Tử, Long Thần Quân đương nhiên chẳng vui vẻ chút nào cả. Vốn lão định nhờ vả thẳng nhóc này trở về Lạc Hồng để ngăn cản việc khai mở quỷ môn. Suy cho cùng thì lão vẫn một lòng lo nghĩ cho con dân Lạc Hồng. Nếu quỷ môn khai mở, lão biết sẽ chẳng có ai đủ pháp lực để ngăn cản đại kiếp nạn này. Còn bản thân lão, vốn chẳng thể rời khỏi hòn đảo này.

Hòn đảo vô danh này, được tạo kết giới từ năng lực của phật pháp để áp chế ma khí của Long Thần Quân. Với pháp lực của lão, nếu nhập ma và không được kết giới áp chế thì cũng chẳng khác gì việc quỷ môn khai mở. Mọi hy vọng của Long Thần Quân chỉ còn trông ở Tiểu Bất Tử nhưng hẳn lại từ chối thẳng thừng, hỏi sao lão không tức giận cho được.

- Người thật chẳng ra gì. Ưống công ta kỳ vọng.

Long Thần Quân tức giận, gầm lên một tiếng, toàn thân bạo phát những tia bạch quang chói mắt, âm âm chiếu ra khắp nơi.

Áp lực mà Long Thần Quân phóng ra như sóng thần, tổ lốc khiến Tiểu Bất Tử bị đẩy ra xa mười mấy trượng. Hắn lập tức giữ thăng bằng rồi lộn nhào mấy vòng, đáp xuống đất, thái độ tức giận.

Bạch Kiếm Nữ thấy Long Thần Quân bạo phát bạch khí thì nàng khẽ động thân mình, nháy mắt đã vút phóng lên cao, hướng ánh mắt buồn buồn xuống nơi Tiểu Bất Tử.

Chỉ thấy trên cao, Bạch Kiếm Nữ toàn thân phát bạch quang chói lòa, mái tóc và y phục phấp phới bay. Rồi lại bùng một tiếng, bạch quang bao bọc cơ thể, phát ra kiếm khí, ào ạt phóng xuống phía Tiểu Bất Tử. Lúc này, mây đen kìn kìn kéo đến bao phủ xung quanh hòn đảo. Cũng không rõ từ đâu, một vòng kim quang chụp lấy hòn đảo, ngăn cách nó khỏi đám mây đen bên ngoài. Sấm sét trên cao ào ạt giáng xuống tựa như lôi thần đang nổi cơn thịnh nộ. Có điều, những tia sét kia phóng xuống, khi chạm vào vòng bảo hộ chụp quanh hòn đảo thì tan biến tức thì.

Lúc này, kiếm khí từ phía Bạch Kiếm Nữ giáng xuống nhanh như điện xẹt. Tiểu Bất Tử không kịp phòng bị, chỉ ngước mắt chờ chết.

Đoành...đoành...

Những tiếng nổ đình tai vang lên dồn dập như muốn xé tan màng nhĩ. Toàn bộ kiếm quang phóng xuống trước mặt Tiểu Bất Tử tức khắc nổ lên mấy tiếng rồi tan biến tức khắc.

Tiểu Bất tử mắt tròn, không ngờ là mình còn sống. Trước mặt y, một tấm bảo hộ không biết từ lúc nào được dựng lên, tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt nhưng ẩn chứa sức mạnh kinh người.

Long Thần Quân và Bạch Kiếm Nữ đôi mắt chớp động liên hồi, thái độ kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Bất Tử khiến hắn cảm thấy khí huyết bèn quay ra sau nhìn.

Thiên Thiên đứng trên hư không, toàn thân cũng tỏa bạch quang rực rỡ, mái tóc bông bành, y phục khoing có gió mà phấp khởi bay. Đôi mắt Thiên Thiên lạnh lẽo như băng, nhìn về Long thần Quân và Bạch Kiếm Nữ.

- Không được động đến hần.

Thiên Thiên quát lên, tức thì những tia bạch quang từ trong thân thể tua tua bắn ra bốn phía, khí thế vô cùng bá đạo.

Long Thần Quân thấy vậy, hít một hơi, điều hòa cơ thể ôn hòa trở lại. Bạch Kiếm Nữ cũng lập tức từ từ hạ xuống mặt đất

Ngay lúc đó, mây đen tức khắc tan biến, trời trong xanh trở lại. Vòng bảo hộ xung quanh đảo chớp nháy mấy cái rồi cũng không thấy bóng đâu nữa.

Thiên Thiên thấy thế cũng lập tức trở lại thái độ bình thản, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Tiêu Bất Tử, phong thái tỏa ra tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy.

Hai bên đứng đó, nhìn nhau không nói lời nào. Chỉ có tiếng sóng biển ì ầm vỗ vào bờ cát. Gió thổi lồng lộng, y phục cả bốn người bay bay teong gió.

Một lúc trôi qua, Tiêu Bất Tử quay sang nhìn Thiên Thiên khẽ nói:

- Thiên Thiên! Chúng ta rời khỏi đây thôi.

Thiên Thiên nhìn hần, mỉm cười, gật đầu tựa như chẳng cần biết điếm đến là nơi đâu, chỉ đi cùng hần là được rồi.

- Xem ra ta không thể ở lại đây rồi, Long Thần Quân, Bạch Kiếm Nữ, xin từ biệt.

Tiểu Bất tử nói rồi, nhún mình một cái vọt lên thình không chớp mắt hóa thành một đạo kim quang phá không bay đi. Thiên Thiên nhìn Bạch Kiếm Nữ, gật đầu cúi chào, rồi cuộc cũng biến thành một luồng bạch quang, phóng theo Tiểu Bất Tử.

Bạch Kiếm Nữ nhìn theo bóng hai người khuất dần nơi đường chân trời rồi chậm chậm quay lại ngó Long Thần Quân. Ông ta khe khẽ cất tiếng:

- Hẳn từ bỏ tất cả rồi, không giữ được. Có lẽ đại nạn này Lạc Hồng phải tự gánh chịu thôi.

Biển chiều nổi sóng dữ dội. Xa xa kia, chân trời chuyển một màu quỷ dị, tựa như đang muốn trút hết căm hờn xuống nhân gian vậy.